DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

JUDITH KRANTZ

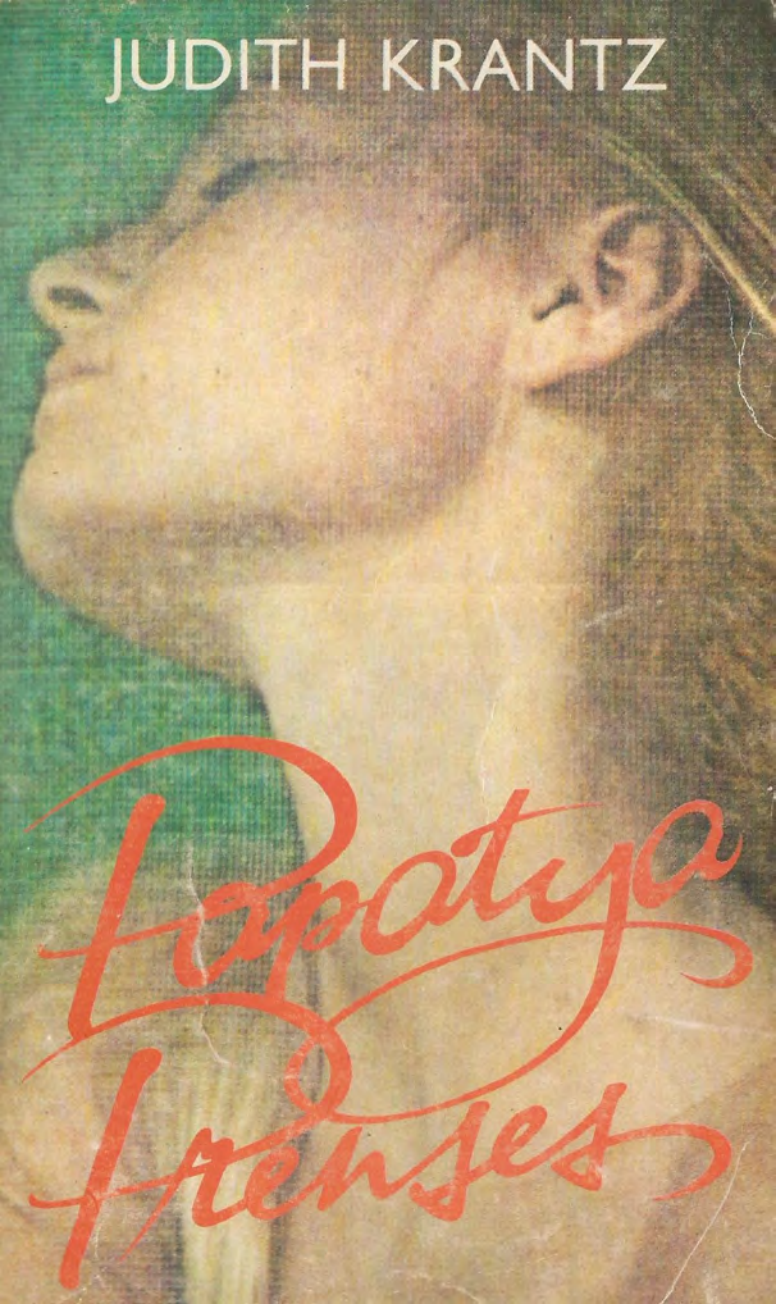

Spotya Frenses

78

PAPATYA PRENSES

JUDITH KRANTZ

türkçesi : leyla ragıp

e yayınları 1981

e yayınları: 176
roman dizisi: 78

birinci baskı: nisan 1981
ikinci baskı: temmuz 1982
üçüncü baskı: mart 1985

yerebatan cami çıkmazı
no: 40/4
telefon: 27 87 20
posta kutusu: 12
İstanbul

Judith Krantz, kocası ünlü prodüktör Steve Krantz ve iki oğluyla Kaliforniya'da, Beverly Hills'te yaşıyor. New York'ta doğan yazar, Wellesley Kolejinden mezun olduktan sonra gazeteciliğe başladı ve kısa zamanda Amerika'nın en önemli kadın dergisi olan Cosmopolitan'ın yöneticiliğine getirildi. Bu görev ona romanlarında anlattığı çevrelere ait bilinmeyen ayrıntıları sağlayan eşsiz bir kaynak oldu. Sinemadan modaya, modadan televizyona, televizyondan jet sosyeteye, akla gelebilecek bütün ünlülerle ilgili dedikoduların göbeğinde yaşıyordu. İlk romanı **TAKINTI** / SCRUPLES (e yayınları genel dizi : 179) bu ünlüler dünyasını anlatıyordu. Kitap olağanüstü başarıya ulaştı ve yayınlandığı yıl 42 hafta best-seller listesinde kaldı, bir çok dile aktarıldı. Ardından **PAPATYA PRENSES** / PRINCESS DAISY aynı başarıyı tekrarladı. 38 hafta bir numarada kalarak 1980 yılının en çok satan kitabı oldu. **Papatya Prenses**'in cep kitabı hakları için ünlü Bantam Yayınevi 350 milyon lira ödedi. Bu, Mario Puzo'ya **Aptallar Erken Ölür** (e yayınları genel dizi: 150) için ödenen 250 milyon liradan sonra bir rekordu. Televizyon dizisi olarak filme alınan **TAKINTI** yazarın başarısını perçinledi. Judith Krantz şimdi yayın dünyasında büyük bir merakla beklenen üçüncü romanını yazıyor.

PRINCESS DAISY
JUDITH KRANTZ'dan

türkçeye aktaran : leyla ragıp

crown publishers
1981 e yayınları, istanbul
yayın hakları : 1980 steve krantz productions
ONK ajansı / e yayınları / 1981

□

Yazarın hazırladığı özgün baskıdan eksiksiz olarak dilimize aktarılmıştır.

□

kapak: ebru grafik
dizgi: doğuş matbaası
baskı: eko matbaası
cilt: alibaba-entaş mücellithanesi

JUDITH KRANTZ

Topatoya Prenses

E YAYINLARI / ROMAN

Steve için—
kocam, sevgilim, en iyi dostum — sonsuza kadar

Sorularımı deneylerinin hediyesi ile yanıtlayan bu iyi dostlara içtenlikle teşekkürler:
Bernie Owett
Steve Elliot
Dan Dorman
Aaron Shikler
ve özellikle Rosemary de Courcy ile
avcı köpeği Jake'e

1

Bu filmleri RCA Binasının damında da çekebiliriz.» Daisy demir parmaklıklı yüksek korkuluğun yanında yürüyordu. Korkuluk bes-belli kendini öldürmeyi saplantı haline getirenleri caydırmak için dikilmişti buraya. Alaycı bir hareketle eliyle çevresini işaret etti, «Görülüyor ki RCA'dakiler(*) Empire State Building görevlileri kadar güvenlik delisi değil. Ama Mr. Jones, gene de bu görüntüyü çekemezsek film New York'un gerçek kişiliğini yansıtamaz.»

Üniformalı adam, Daisy'nin ani bir hareketle sıçrayıp korkuluğun demirine tutunmasını şaşkın bakışlarla seyrediyordu. Kız başındaki gemici şapkasını boş eliyle çıkarıp gümüş rengine çalan sarı saçlarını rüzgâra verdi. Şimdi başının çevresinde milyonlarca sirli tel uçuşuyordu sanki.

Binanın Gözlem Kulesi görevlisi olan adam kıza yalvarıyordu, «İnin aşağı, küçük hanım. Size bunun yasak olduğunu söylemiştim.»

Ama Daisy üsteliyordu, «Bana bakın, size ne istediğimizi anlatmaya çalışıyorum. Çekeceğimiz film bir saç spreyiyle ilgili. Fotomodelin saçları filmde, esen rüzgârla uçuşmazsa bunun ne anlamı kalır? Seyirciyi etkiler mi sizce? Mr. Jones, dinleyin beni, böyle bir filmde sadece insanın içini bunaltan tutam tutam saç mı seyretmek istersiniz, yoksa rüzgârın vereceği canlılığı ve anlamı görmeyi mi yeğlersiniz?»

Üniformalı görevli Daisy'ye şaşkınlıkla karışık bir

(*) RCA: New York'un en yüksek binalarından biri.

hayranlık, aynı zamanda da görevini yapamamaktan doğan huzursuzlukla bakıyordu. Bu kızı anlayamıyordu. Şimdiye kadar gördüklerinin en güzeliydi. Oysa sırtındaki giysiler insanı dehşetle ürpertmeye yetiyordu. Arkasında «Brooklyn Dodgers» yazılı pis bir beyzbolcu ceketi, Amerikan gemicilerinin giydikleri cinsten bir pantolon ve ayağında da leş gibi tenis pabuçları vardı. Aslında kendini düşlere kaptıran tipte bir adam değildi, ama bu kız hayal gücünün fazlasıyla çalışmasına yol açıyor ve onu garip bir biçimde büyülüyordu. Gözlerini onun üzerinden ayıramadığını fark etti. En az kendisi kadar uzun boylu, yani aşağı yukarı bir yetmiş altı kadar vardı. Sıçrayıp o demir parmaklığa asılarak havada sallanmaya başlamadan önce de yürüyüşü bir atlet gibi dengeliydi. Şu anda ise tutunduğu yerde eliyle çevresini gösterirken adeta güneş ışınlarını yakalamaya çalışır gibi bir hali vardı. Görevli, kızın konuşmasında bir değişiklik, bir başkalık seziyordu. Bundan da Amerikalı olmadığı çıkarılabilirdi. Ama bir Amerikalıdan başka kim böyle giyinebilirdi? Buraya ilk geldiğinde sadece binanın damında bir televizyon reklam filmi çekmek istediğini söylemişti, oysa şimdi Noel ağacının tepesini süsleyen bi melek gibi havada sallanıyordu. Allah kahretsin. Neyse ki bina bugünlük kapalıydı.

Çok dikkatli bir davranışla kızın yanından dolanarak söylendi, «Oraya çıkamazsınız. Buraya son geldiğinizde oraya çıkmak istediğinizi söylememiştiniz bana. Yasaktır. Hem de çok tehlikeli bir iş, sizin bu yaptığınız.»

Daisy, «Ama bütün büyük sanatçıların bazı kuralları yıkmaları kaçınılmazdır,» diye neşeyle seslendi. Bir hafta önce buraya ilk geldiğinde Mr. Jones'un kendisine yardım etmesini sağlamak için iki adet yirmi dolarlık bayılmak zorunda kaldığını düşünüyordu. Ama olsun. Daha cebinde sürüyle yirmi dolarlık vardı, nasılsa... Yıllarca televizyon filmi yapımcılığı deneyimlerinden sonra bazı kişilere iş yaptırmak için rüşvet vermenin ve yanında bol para bulundurmanın gerekli olduğunu çok iyi öğrenmişti.

Daisy kendini biraz daha yukarı çekerek derin

derin soluk aldı. 1975 yılının ilkbaharında pırıl pırıl güneşli, nefis bir gündü. Esen rüzgâr şehrin üzerini kaplayan kurum tabakasını süpürüp götürmüştü. Adayı çevreleyen nehirler okyanus kadar mavi ve canlı; Central Park ise, Beşinci Cadde'deki gri renkli apartmanların ayaklarının dibine serilen Doğu işi dev bir taban halısıydı.

Aşağıda durup kendisine kaygıyla bakan adama gülümsedi, «Dinleyin beni, Mr. Jones. Bu filmde rol alacak foto modellerin üçünü de çok iyi tanıyorum. Bunlardan biri ömrünü çiğ sebze yemek ve karatede kara kuşak sahibi olmak için çalışmakla geçirir. İkincisi, ilk filmini çevirmek için yeni anlaşma imzaladı. Sahne sanatçısı olan üçüncüsü de sürüyle petrol kuyusu sahibi bir para babasıyla nişanlı. Şimdi sorarım size? Böyle, hayat dolu Amerikalı üç genç kız bu kadar yükseğe sıçramayı göze alarak hayatlarını tehlikeye atarlar mı hiç? Filmi çekmeye başladığımızda buraya son derece sağlam yüksek bir platform dikeceğimiz konusunda isterseniz size güvence vereyim.»

«Bir platform mu? Ama bana bundan hiç sözetmemiştiniz...»

Daisy kendini aşağı bırakarak adamın yanında durdu. Tam anlamıyla kara denemeyecek, bir hercai menekşenin morumsu rengine çalan gözlerinde ikindi güneşinin ışınları yansıyordu. Kız hızlı bir hareketle cebinden iki adet bükülmüş kağıt para çıkarıp adamın eline sıkıştırdı, «Mr. Jones, sizi korkuttuğum için özür dilerim. Ama çıktığım yer emin olun son derece güvenli. Tıpkı evimdeymişim gibi. Bunu siz de denemelisiniz.»

«Bilemiyorum, küçük hanım.»

Daisy adamı kandırmaya çalışıyordu, «Hadi, hadi. Bana Pazartesi günü bizi bekleyeceğinize söz vermemiş miydiniz? Hatta sabahın altısında özel bir yük asansörünü bile bizim emrimize vereceğinizi söylemiştiniz.»

Adam hâlâ homurdanıyordu, «Ama bana filmi damın tepesinde çekeceğinizden hiç sözetmemiştiniz ki.»

Daisy kızgınlık numarası yapıyordu şimdi, «Dam tepesi mi, dediniz? Bakın, Mr. Jones. Biz filmi alışıl-

mış bir yükseklikten çekmek isteseydik bu kentte ışımizi görecek binlerce bina bulurduk. Ama özellikle burasını istiyoruz, Mr. Jones.» Reklam filminin metin yazarları özel olarak Empire State Building'in üzerinde durmuşlardı. Şu Revlon(*) rahatını huzurunu kaçırmıştı, zaten. Bir yirmi dolarlık daha çıkarmak için elini cebine atarken bir yandan da üç yıl önce yapımcı olarak çalıştığı sıralarda bir taksi şoförünün, bir filmin geri plan çekiminde kullanılmak üzere kırk dolara büyük bir sevinçle taksisini altı saatlığına kiraladığını anımsamıştı. Daisy buna o zaman çok şaşırmış ve karşı çıkmış, «Ama bu rüşvet sayılır,» dediği zaman da şu yanıtı almıştı, «Bu işte kalmak istiyorsan cebine davranmak zorundasın.» Bu uyarıyı iyice ezberlemiş ve hiç unutmamaya çalışmıştı. Şimdiyse, çekilen en iyi reklam filmlerinin yapımcısı olarak, başkalarının karşı çıkmalarına kendini hazırlamış ve alıştırmıştı. Üstelik Mr. Jones birçoklarına kıyasla başa çıkılması daha zor biri gibi görünmesine rağmen birçoklarına kıyasla daha kolay yola geliyordu. Bundan sonraki kozu işleri halletmekte onu şimdiye kadar hiç başarısızlığa uğratmamıştı.

Böylece adama daha da yaklaşarak fısıldadı, «Size söylemeyi unutuyordum. Filmin yönetmeni geri planda, cennet bekçisi gibi görünmek isteyip istemediğinizi öğrenmemi istemişti. Sadece Sinema Oyuncuları Birliği'nin saptadığı asgari ücreti ödeyebiliyoruz. Onun için bu önerimi geri çevirmekte özgürsünüz. Sizin rolünüzü oynayacak bir oyuncu da bulabiliriz, ama emin olun film siz olmazsanız istediğimiz gibi gerçeğe uymaz.»

«Şeyy...»

Daisy şimdi en büyük kozunu ortaya atıyordu, «Hem makyaj da yapmanız gerekecek...»

«Tamam, olur, herhalde. Hem, rüzgârsız havada saç spreyine ne gerek var ki? Ne demek istediğinizi çok iyi anladım. Makyaj yapacağım, ha? Peki, kılık da değiştirecek miyim?»

(*) Revlon: Dünyanın en büyük makyaj malzemesi üreten şirketlerinden biri.

«Yok, yok. Üniformanız mükemmel. Hadi, allahaısmarladık, Mr. Jones. Pazartesi sabahı erkenden görüşürüz.» Daisy binanın kapalı bölmesine doğru yürürken adama neşeyle el salladı. Asansörün seksen altıncı kata çıkmasını beklerken, asıl adı Prenses Marguerite Alexandrovna Valensky olan beyzbolcu ceketli kız, neyse ki herkes bu dünyada sahnede, ya da filmlerde oynamak için can atıyor, yoksa işimiz yaştı, diye düşünüyordu.

Mr. Jones, Daisy Valensky tarafından büyülenen bir sürü erkekten yalnızca birisiydi. Bu erkek sürüsünün ilk sırasında yer alanlardan biri de fotoğrafları, diğer bütün fotoğrafçılarınkine kıyasla ünlü Life dergisinin kapağında daha fazla yer alan Philippe Halsman'dı. 1952 yazının sonlarına doğru Life dergisi yöneticileri tarafından Prens Stash Valensky ile Francesca Vernon'un kızının fotoğraflarını çekmekle görevlendirilmişti. Dergi yöneticileri o sıralar bu konuyla herkesin ilgilendiğini sanıyordu. Büyük savaş kahramanı ve yenilmez polo oyuncusunun Amerikalı romantik filmlerin ünlü oyuncusu ile evlenmesi bütün dünyanın ilgisini çekmiş ve Nisanda ilk çocuklarının doğumundan sonra da Prens ve Prenses Valensky'nin gözlerden uzak yaşamaları türlü söylentilere yol açmıştı.

Böylece ağustos ayında da Francesca Vernon Valensky İsviçre'de bir çayırda otların üzerine oturmuş, kucağında kızı Daisy'yle ünlü fotoğrafçıya poz vermişti. Halsman, ünlü oyuncunun daha önce iki kez resimlerini çektiğinden, kendisini tanıdığı için, o sıra Francesca'yı içine kapanık ve düşünceli bulmuştu. İkinci karşılaşmalarında Francesca «Romeo ve Juliet» filmindeki Juliet rolüyle Oscar ödülünü kazandıktan sonra yıldızın fotoğraflarını çekme fırsatını elde etmişti. Ama adamı ilgilendiren annenin düşünceli halinden çok, hiç durmadan gülücükler saçan bebekti. Bebeğin tıpkı melez bir güle benzediğini düşünmüştü. Ancak kuşaklar boyu özenli bir ayıklama ve seçimle böylesine kapkara, klasik İtalyan gözler elde edilebilirdi. Cildinde ise gene İtalyanlara özgü bir sıcaklık vardı. Hani bir şeftalinin en olgun tarafı gözünüze kestirip

ısırdığınız kısmı vardır ya, işte onun gibiydi. Buna karşılık minicik başı tam bir Saksonu andıran beyaz-sarı buklelerle kaplıydı. Tıpkı bir çiçeğin taç yaprakları gibi yüzünün iki yanında uçuşuyordu saçları.

Stash Valensky'ye bebekliğinden beri bakan dadısı Masha, Halsman'a Prenses Daisy'nin saçlarının tıpkı babasının bebeklik çağındaki saçlarına benzediğini anlatmıştı. Kadın her söze karışıyor ve bu evin içinde hakimiyet kurduğunu anlatan tavırlarıyla kendi önemine fazlasıyla inanıyordu. Gururla, «Bunlar gerçek sarı saçlar,» diyordu. «Yaşı ilerledikçe altın sarısına döner, ama hiçbir zaman kül rengini almaz.» Masha'ya göre Valensky'ler soylu bir Rus ailesiydi, ataları Çar Büyük Petro'dan da eskiye, bin yıl öncesine kadar uzanabiliyordu. Aile bireylerinin hepsi bir zamanlar Çarlık Rusyası'nda çarlara yardımcı olan «boyar»lardı. Valensky'lerin en dikkat çeken özellikleri de hepsinin saçlarının aynı tonda sarı oluşuydu. «Hem, benim efendim, 800'lerde Rus hanedanını kuran İskandinavyalı Prens Rurik soyundan değil mi?» diyordu, böbürlenerek. Bu sözler üzerine Halsman onu susturmak için telaşla Daisy'nin saçlarının büyüyünce harika bir sarı olacağı fikrini paylaştığını söylemişti. İşe girişince de bebeğin mama vakti gelene kadar mümkün olduğunca çok fotoğraf çekebilmek için olağanüstü bir hızla çalışmıştı. Masha'nın gevezeliklerine ikinci bir kez katlanmak istemiyordu, çünkü.

Halsman o gün çok politik davranarak Francesca'dan havada sıçrayarak kendisine poz vermesini istemekten kaçınmıştı. Oysa birçok ünlü kişiye böyle pozlar verdirerek şimdiye kadar büyük başarı kazanmıştı. Ama Halsman'ın bu kez değişik fikirleri vardı. Böylece de arkasında durarak çevreyi seyretmekle oyalanan Stash Valensky'den karısı ve kızıyla birlikte kendisine poz vermesini istemişti.

Bütün kendine güveni ve hakim duruşuna rağmen Stash Valensky kameranın karşısına geçtiğinde doğal davranmayı beceremiyordu. Kırk bir yaşındaydı ve ömrü boyunca da iki ilkeye bağlı kalarak yaşamıştı. Bunlardan biri Tolstoy'un şu cümlesinden kaynaklanıyordu, «Bir soylu gibi yaşamak sadece soyluların

işidir ve bunu ancak bir soylu başarabilir.» İkincisini ise, İngiltere Savaşı sırasında Hurricane tipi uçağıyla düştükten sonra hastanede tedavi görürken eline geçen yırtık pırtık bir kitapta okuduğu Hinduizmden alınmış bir bölümdü. Şöyleydi, «Tıpkı havalanan bir kartal gibi davranın. Kartal uçarken düşünmez, sadece uçtuğunu duyar.»

Ama bu iki ilke bile fotoğraf çektirirken hiç kıpırdamadan poz vermek zorunda kalışı sırasında kendisine yardımcı olamıyordu. Öylesine rahatsız bir hali vardı ki Halsman onu rahatlatmak amacıyla ahırları gezmeyi önerdi. Üç seyisin baktığı ahırda prense ait dokuz polo midillisi vardı.

Valensky Halsman'a midillilerle ilgili bilgi verirken Francesca da kucağında Daisy'yle yanlarında durmuş, konuşulanları dinliyordu. Prens atlarının yanında öylesine kendinden geçmişti ki fotoğrafçının, en sevdiği atının ağzını incelemesine bile izin vermişti. Bu fırsatı kaçırmayan Halsman ise Valensky'den Daisy'yi, atı Merlin'in sırtına oturtup oturtamayacağını sormuş, Valensky de, «Neden olmasın? Merlin sakin bir hayvandır,» sözleriyle bu öneriyi kabul etmişti.

Ama Francesca karşı çıkıyordu, «Ne yapıyorsunuz? Atın sırtında eyer bile yok.»

«Daha iyi ya. Daisy günün birinde eyersiz ata binmeyi de öğrenmek zorunda kalacak. Şimdiden alışmaya başlasın.»

Francesca sinirli bir sesle karşı çıktı, «Ama daha kendi kendine oturamıyor, bile...»

«Ben onu tutarım.» Prens bunları söylerken bir kahkaha atmış ve bebeği iki bacağını açarak atın üzerine oturtmuştu. Francesca uzanıp kızını sırtından tutarken Halsman da sonunda tam kapaklık fotoğrafını yakalamıştı. Bu görkemli erkekle kadının, üzerinde cicili bicili fisto bir giysiyle ellerini sevinç içinde havada sallayan bebeğe sarılarak duruşlarını gösteren mutlu aile görüntüsü gerçekten harikaydı.

Stash o arada gururla söyleniyordu, «Francesca, bak, kızımız attan korkmuyor. Korkmayacağını biliyordum, zaten. Sana dememiş miydim? Valensky ailesinin

kadınları yüzyıllardır ata binerler. Şimdiye kadar bir tekinin bile attan çekindiği görülmemiştir.»

Francesca, alaycı ifadesinin altında hafif bir acı sezilen bir kahkaha attı, «Bu konuda birkaç baskı yaptın.» Ama kadının gülüşü gözaçıp kapayana kadar sadece bir an sürmüş, sonra yüzü gene eski elemli anlama bürünmüştü. İşte o anda Halsman Stash Valensky'nin havada sıçrayan bir fotoğrafını çekmenin tam zamanı geldiğine karar verdi. Adam artık ortama iyice ısınmıştı, çünkü. Bu fikrini açtığında da Valensky hafif bir kararsızlık dışında sesini çıkarmadı. Daisy'yi Merlin'in sırtından alarak kucağında kızı olduğu halde havada müthiş bir güçle sıçradı. Bebek keyifle bağırırken Francesca Valensky korkuyla ürperiyordu. Oysa bu kadın bir zamanlar öylesine korkusuzdu, öylesine gözü pekti; şimdi ne olmuştu ona? Evlilik neden onu bu hale getirmişti?

2

Queen Mary adlı dev yolcu gemisi aslında düzenli New York - Southhampton seferini hiçbir limana uğramadan yapardı. Oysa 1951 Haziran'ındaki seferinde gemi Cherbourg limanının açıklarında demirledi. Bundan sonra limandan kalkan bir motor Queen Mary'ye yanaştı. Bu arada birkaç liman işçisi ellerinde tepeleme bavullar ve sandıklarla yüklü arabaları güverteye getirmişlerdi. Eşyaları, biri epeyce yüksek, diğeri ise oldukça alçak iki sıra halinde üst üste yerleştirdiler. Yolcular hesapta olmayan bu gecikmeye neyin sebep olduğunu anlayabilmek için güvertelere üşüşmüş, bekliyorlardı. Kısa bir bekleyişten sonra, kolkola girmiş, çok zarif bir kadınla bir erkek göründü. Önlerinde dört tane köpek koşuyordu. Onların arkasından da çok şık bir kadın yürüyordu. Üçüncü mevki yolcusu olan öğrenciler arkadan gelen kadını hemen tanımışlar ve bağırışıp, alkış tutmaya koyulmuşlardı.

Francesca Vernon son derece rahat bir hareketle bavullarından birinin üzerine çöküp hayranlarına neşeyle el sallarken Windsor Dükü ile Düşesi gururla eşyalarının yanında duruyor; yolculara el sallamak tenezzülünde bulunmadıkları gibi en az kendileri kadar tanınmış olan bu film yıldızına bir baş hareketiyle selam vermekten bile yüksünüyorlardı. İngiltere'ye hiç ayak basmazlar, oysa hep İngiliz Cunard denizcilik şirketinin gemileriyle yolculuk ederlerdi. Bir talihsizlik eseri, Avrupa'ya her yıl yaptıkları yolculuğun bu seferinde gelişleri böylece duyulmuş ve dillenmiş oluyordu.

Queen Mary'deki yolculuk boyunca hep özel dairelerinde yemek yemişler, güverteye sadece köpeklerini

dolaştırmak için çıkmışlardı. Alışkanlıklarından gelen bir koşullanmayla kendilerini seyredenlere hiç aldırmıyorlardı. Ama motora binip de kıyıya doğru giderlerken Francesca'nın duyduğu heyecan çevresindekilerin tuttuğu alkış ve sevinç gösterileriyle büsbütün artıyordu.

Gümrük kapısının önünde ajanı Matty Firestone'la karısı Margo duruyordu. Anlaşılan kendisini karşılamaya gelmişlerdi.

Firestone'lar, kendisinden birkaç hafta önce Avrupa'ya gelmişlerdi. Burada oldukları süre içinde çevreyi gezebilmek amacıyla da savaş öncesi yapımı Delahaye tipi bir otomobil kiralamışlar, bir de sürücü tutmuşlardı.

Araba, iki yanında kavak ağaçlarının sıralandığı yolda Paris'e doğru hızla yol alırken Francesca heyecan ve duyduğu memnunluktan sus pus olmuş, çevresini seyrediyordu.

Onbeşinci yüzyıl İtalyası kadınlarına has esmer güzelliğinin çağdaşlıktan uzak görünümüyle ters düşen, klasiklikten uzak bir anlam vardı yüzünde. Heyecan içinde öne doğru eğilmiş, hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyordu. Bu kadının gözleri, ağzının anlamı hem bir dinginliği, hem de saf bir şehveti yansıtıyordu. Epeyce aralıklı çekik ve iri kara gözleri, konuşmadığı zaman bile harika güzellikte bir ağzı vardı. Üst dudağının ortası, alt dudağının çıkıntısına sevgiyle sarılırmışçasına belirsiz bir kıvrımla oturmuştu. Margo ona nerdeyse bir anne sevgisiyle bakıyordu. Francesca'nın hiçbir rolde böylesine dokunaklı bir hal aldığını anımsamıyordu. Şimdiyse Avrupa topraklarına ayak bastığı bu ilk saatlarda duyduğu heyecan yüzünden bütün varlığı ışıklanmıştı sanki. Altı yıldır dostu, sırdaşı ve koruyucusu olan Margo'dan başka pek az kişi yirmi dördündeki bu genç yıldızın hâlâ peri masallarında anlatılan romantik aşklara inandığını, bunlardan etkilendiğini bilirdi.

Matty, Francesca'ya doğru konuşuyordu, o sıra, «Şekerim, Paris'te bir hafta kalacak, sonra doğruca Riviera'ya, oradan da kıyı yolunu izleyerek İtalya'ya geçeceğiz. Floransa, Roma ve Venedik'i gördükten sonra da İsviçre yoluyla yeniden Paris'e döneceğiz. Yolculuk iki ay sürecek. Ne dersin? İyi mi?»

Francesca öylesine duygulanmıştı ki hiçbir şey söyleyemedi.

Ağustos sonuna doğru Francesca Firestone'larla birlikte Paris'e dönmüştü. Ay sonunda gemiyle hareketlerinden önce Margo'nun Paris'te epeyce alışverişi vardı. Beşinci George Oteli'nde kaldılar. Bu otel, yapıldığı zamandan beri zengin turistlerin uğrak yeriydi. Zengin turistler, burada başka zengin turistlerin kalmasına aldırmazlar, sadece yatakların, oda servisinin, su donanımının, banyoların iyi olmasına dikkat ederlerdi.

Dönüşlerinin ilk akşamı otelin barında Matty'yi David Fox karşıladı. Fox, Matty'nin Hollywood'da ayda en az bir kez birlikte öğle yemeği yediği biri, ünlü stüdyolardan birinin başkan yardımcısıydı.

David ayaküstü biraz konuştuktan sonra dayatmıştı, «Gelecek hafta Deauville'deki polo maçına muhakkak gelmelisiniz. Savaştan bu yana yapılacak en önemli polo maçı olacak.»

Matty'nin tepesi atmıştı, «Polo mu? Hadi, canım sen de... Ufacık atların üzerinde süslü püslü garip kılıklar giymiş bir sürü serserinin çekişmesini mi seyredeceğim? Beni hiç ilgilendirmiyor doğrusu.»

David üsteliyordu, «Ama artık final ler oynanıyor. Herkes maçta olacak.»

Margo merak etmişti, sordu, «Deauville'de herkes nasıl giyiniyor?»

Adam bilgiç bilgiç yanıtladı, «Dünyanın en büyük yatıyla bir yolculuğa çıktığınızda nasıl giyinirseniz, öyle... Üstelik herkes günde üç kez üst baş değiştiriyor.»

Margo dudaklarını yalamamak için kendini güç tuttu. Deniz kıyısında giyilebilecek kıyafetler ona her zaman yakışırdı, neyse ki. O anda kararını vermişti. Böylece Matty'ye, sesinde itiraz kabul etmediğini ve bunun tartışmasının bile yapılamayacağını anlatan bir anlamla, «Matty, hayatım, Deauville'e gitmem gerek,» dedi.

Her devirde çok zengin bir tatil yeri olan Deauville 1864 yılında Morny Dükü tarafından Normandiya kıyılarında kurulmuştu. Kuruluşunun amacı burasını ata binmeye, kumar ve golf oynamaya bayılan zengin soyluların cenneti haline getirmekti. Üstelik Normandiya'nın otları Fransa'nın en besleyici otları olduğu için bölgede de ülkenin en iyi peyniri, kreması ve tereyağı yapılıyordu. Çünkü inekler besiliydi ve bol süt veriyorlardı. Bu otlar at yetiştiricilerini de buraya çektikleri için bölgede çeşitli haralar kurulmuştu. Deauville kenti sadece oteller, dükkanlar, kahveler ve lokantalardan oluşmasına rağmen Kral Edward dönemi havasındaki Promenade des Planches adlı piyasa yerinde bir aşağı bir yukarı volta atanlar, denizden gelen taze hava sayesinde bir gece önce kumarhanede geçirdikleri saatların sağlıklarına iyi geldiğinden hiç kuşku duymazlardı.

Matty'nin son anda oda bulmayı başarabildiği Hotel Normandy deniz kıyısına oturtuluvermiş dev bir İngiliz malikanesine benziyordu. Ağustosta Normandy, Royal ve Golf Otelleri, ekimde Paris'te şubatta St. Moritz'de ve haziranda da Londra'da bulunmak zorunda olan bir sürü turisti barındırıyordu.

Bu kişilerin oluşturduğu topluma 1951 yılında «Uluslararası sosyete» adı takılmıştı. O sıralarda «jet sosyete» deyimi bilinmiyordu, ama o dönemde bile gazeteler ve dergiler, gündelik yaşamın tekdüzeliğinden nasılsa kurtulmayı başaran bu «yaldızlı sınıf»ın etkinlikleriyle büyük ölçüde ilgileniyordu.

Hiç kuşkusuz bu ayrıcalıklı sınıfın bütün ayrıcalığı bol para sahibi olmaktı; yine de onların arasına karışmak için sadece para da yetmiyordu. Çekicilik, güzellik ve yetenek parayla birleşse bile bütün bu niteliklere sahip olan bir kişi «Uluslararası Sosyete»nin üyesi olamazdı. Onlardan biri haline gelebilmenin esas koşulu yaşamı belirli bir biçimde sürdürmek için gerçekten istekli ve tam anlamıyla kararlı olmasıydı. Bu yaşam, kişide, yıllarca herhangibir suçluluk duygusu uyandırmadan sürerdi. Aynı zamanda öyle bir yaşama biçimiydi ki çalışmanın hiçbir anlamı olmadığı gibi spor ve kumarın dışında kazanılan başarıların insana onur verdiği

düşünülemezdi. Bu yaşamda kişilerin çabaları sadece dış görünüşlere ve süslemelere yönelikti. Derin dostluklar kurmak yerine sadece kişinin dış görünüşünün kusursuzluğu, modanın yakından izlenmesi, yaşanılan çevrenin çok süslü ve değişik olması, sürekli yolculuk yapmak, eğlence ve geniş bir tanıdık çevresi edinilmesi önemliydi.

Uluslararası Sosyetenin yaşamının ayrılmaz bir parçası olanlara ise o sıralar «eğlence çocuğu» adı verilirdi. Gerçek bir eğlence çocuğunun genellikle fazla parası olmazdı, ama para neredeyse orada hazır ve nazırdı. Bu eğlence çocuğu neşeli, her zaman çekici sevimli, her türlü oyunu oynayabilecek yetenekte; tam anlamıyla kibar bir erkek gibi içki içebilecek kadar politikacı; kumar borcuna girmekten kaçınan; ilişki kurduğu kadınlara kendisinden uzun zaman sözettirecek kadar zevk vermesini bilen biri olmalıydı.

Prens Alexander Vassilivitch Valensky ise bir eğlence çocuğu değildi. Ama genellikle eğlence çocuklarının toplu halde bulundukları yerlerde boy gösterdiği için gazeteler ve dergiler Stesh Valensky'den gelişi güzel «eğlence çocuğu» olarak sözederlerdi.

Oysa Stash Valensky'nin büyük serveti, onu eğlence çocuklarının safından kesinlikle ayırıyordu. En müsrif olduğu dönemlerde bile bu servetin sonunun geleceği kaygısı içine düşmeyecek kadar bol parası vardı. Aslında her istediğini alabilecek güçte olduğu için de kendini hiçbir zaman müsrif olarak görmemişti. Babası Prens Vassili Alexandrovitch Valensky de olmak üzere bütün ataları böyle rahat ve zenginlik içinde ömür sürmüşlerdi. Bütün servetine rağmen Stash Valensky'ye asla bir işadamı denemezdi. 1939 yılında, polo maçlarına İkinci Dünya Savaşı süresince ara verilene kadar yaşamını polo oynamaya hasretmişti. 1935'den bu yana da maç başına hep dokuz gol atmakla tanındığı için dünyanın en pahalı sporu olan poloyu oynayacak paraya sahip toplam dokuz bin kişi arasında önde gelen oyunculardan biriydi.

Valensky, yaşamı boyunca hiç durmadan hareket eden ve spor yapan bir atletin vücuduna sahipti. Tıpkı vahşi bir hayvanda görülen uyanık ve savaşçı bakışları

dikkati çekerdi. Kaşlarından birkaç derece daha açık olan sarı saçları ise kısa kesilmişti ve her zaman, aceleyle fırçalanan bir köpeğin tüyleri kadar dağınıktı. Valensky yaşamı boyunca hiçbir şeyi istemek zorunda kalmamış, istediği şey ya ona verilmiş, ya da uzanıp almıştı. Sık sık kırılan burnuyla kiralık bir döğüşçüye benziyordu. Cildi, sürekli açıkhavada yaşayan biri olduğu için güneşte iyice yanmıştı. Yüz hatları da, acımasızlığa varan sertlikteydi. Buna karşılık, nereye giderse gitsin kendine hakim olmasını bilen insanlar gibi hızlı ve zarif bir yürüyüşü vardı. Uluslararası poloda en «iyi ellere sahip» olan oyuncu olarak tanınırdı. Prens Valensky hiçbir zaman ata, dizgin ya da üzengiyle gereksiz baskı yapmazdı. Kendine ait bir iradesi olan bir hayvan yerine, binicisinin beyninin bir uzantısı haline gelen bir varlık olduğu izlenimi uyandırarak atla bütünleşme ve sürekli bağlantı kurabilme becerisine sahip ender insanlardan biriydi.

Genellikle polo oyuncularının beş, ya da altı atları olmasına karşılık Prens Valensky'nin atlarının sayısı dokuzdu. Çünkü ata bir çılgın gibi biner ve hayvanı hemen hemen vahşiliğe varan bir hızla koştururdu. Bir tek oyunda bir polo atını o hızda iki devreden fazla süremezsiniz. At bu zorlamaya dayanamaz. Stash ise öylesine atılgan bir biçimde at sürerdi ki toplam altı devrenin her birinde hayvan değişir, ayrıca da yedekte üç at bulundururdu. Hurlingham Polo Birliği'nin kuralları gereğince «hiçbir oyuncu rakibini yıldırıcı, ya da oyundan çekilmesine yol açacak biçimde at süremezdi.» Oysa Stash her zaman rakibini atından alaşağı etmek kararıyla oynar, ama bunu öylesine iyi becerirdi ki Birlik kurallarını bozduğu, açıkça hatalı davrandığı görülmemişti. Birçok polo oyuncusu birlik kurallarına Valensky'nin saf dışı bırakılmasını sağlayacak bir madde konulması gereğini savunuyordu, ancak şimdiye kadar hiçbir hakemin prensi oyun dışı bıraktığı duyulmamıştı.

Deauville'de o gün adeta bir şenlik havası esiyordu. Polo maçlarının finalleri için kentte müthiş bir ka-

labalık birikmişti. Ama bu kalabalıktakilerin hepsi de sözkonusu sosyete üyeleri oldukları için çok kibar ve kurallara uygun davranmaya özen gösteriyorlardı. Kentin belediye başkanı, Hotel Normandy yöneticilerinden Francesca Vernon'un otelde kaldığını öğrenince bizzat ünlü yıldızı ziyaret ederek maçın galibine kupayı vermesini önermişti.

Belediye başkanı, «Bu onur bana ait olacaktı, mat-mazel. Ama bu önerimi kabul ederseniz Deauville büyük bir gün yaşayacak,» diyordu. Belediye başkanının aklı fikri, kupanın bir film yıldızı tarafından maçın galibine verilmesiyle bunun gazetelerde büyük puntolarla haberleştirileceğindeydi.

Francesca, kendini kupayı sunma töreninde dikkatlerin merkezi olarak düşlemeye başlamasına rağmen, teşne görünmemek için kendini naza çekiyordu. «Şeyy... Bilmem ki...»

Araya Margo girdi. «Francesca bu görevi üstlenmekten büyük memnunluk duyacaktır.» Bu yolculukta şimdiye kadar giymediği, lacivert biyeli, beyaz ipekten bir tayyör almıştı yanına. Bunun bir polo maçı için fazla ağır bir kıyafet olacağından kuşkulanmıştı, ama Francesca'nın katılacağı bir spor karşılaşmasında böyle bir kılıkla ortaya çıkmak kesinlikle yerinde olurdu. Margo, soylu kişilerin, ya da kraliyet ailesi üyelerinin yerli halka armağanlar ya da bağışlar verdiklerini gösteren fotoğrafları seyretmeye bayılır, ama bunu Matty'ye bile itiraftan çekinirdi. Arada bir de kendini olduğundan on beş santim uzun bir soylu kadın olarak bir çocuktan bir demet çiçek kabul ederken düşler, düşlerinin gerçekleşemeyeceğini bildiği halde keyiften bayılırdı. Kendisi değilse bile neden Francesca böyle bir olayda boy göstermesindi?

Firestone'larla birlikte Francesca, maçı ilgiyle izliyordu. Ona gerçek bir kördöğüşü gibi görünen bu maçın kurallarını iyice bilmeden oyuncuların yıldırım gibi hızlı hareketlerini izlemek olanağı yoktu. Maçın havası da çok elektrikliydi, doğrusu. Bu arada şunu

belirtmek gerekir ki polo maçlarının izleyicileri, çok şık olur, pahalı parfümlere bulanır ve Madrid'deki boğa güreşi arenalarının çılgın kalabalığının duygularını üst sınıfın kibarlığı içinde yansıtan, Ascot'daki at yarışlarında dikkat çeken züppece heyecanın karışımı bir tepki gösterirlerdi. Sonunda üçü de kalabalığın ne zaman alkış tutacağı, ya da ne zaman düş kırıklığıyla homurdanacağını kestirmeye çalışmaktan usanarak kendilerini son hızla at süren sekiz oyuncu arasında oynanan maça verdiler. Bale dans için, satranç tahta üzerinde oynanan oyunlar için neyse, polo da spor için oydu.

Birden kopan bir alkış, maçın sona erdiğini bildiriyordu. Deauville belediye başkanı yanlarına gelerek Francesca'ya elini uzattı, «Hadi, Matmazel Vernon. Acele etmemiz gerek. Atlar çok terledi. Onun için sahada uzun zaman kalmalarına sebp olmamalıyız.»

Francesca belediye başkanının koluna girerek polo sahasına doğru yürüdü. Yollarının üzeri atların koşarken ayaklarının altından fırlayan parça parça otlarla kaplanmıştı. Mavi ve beyaz çiçekli yeşil ipekli elbisesinin bol eteği rüzgârda uçuşuyordu. Elbisesiyle bir örnek ipekten kurdeleli geniş kenarlı beyaz bir hasır şapka takmıştı. Rüzgârda uçmaması için bir eliyle bunu başında tutmaya çalışırken bir yandan da, herhalde maç sırasında bir ara şapka iğnelerimi düşürdüm. diye geçiriyordu içinden. Belediye başkanının kolunda, sekiz oyuncunun kendilerini beklediği saha kenarına doğru yürüdü. Belediye başkanı önce Fransızca, ardından da İngilizce birer konuşma yaptıktan hemen sonra ani bir davranışla Francesca'ya ağır gümüş kupayı uzattı. Francesca hiç düşünmeden elini kupayı almak için başından çeker çekmez de şapka rüzgâra kapılarak çimenlerin üzerine uçunca. «Olamaz,» diye bir feryat kopardı. Daha bu sözler ağzından çıkmamıştı ki Stash Valensky atının üzerinden eğilerek bir kolunu Francesca'nın beline dolayıp kızı yukarı çektikten sonra atı çapkın şapkanın peşinden sürdü. Kızı sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. İki yüz metre kadar gittikten sonra da bir eliyle hâlâ Francesca'yı sıkı sıkı kucaklamaya devam ederek eğildi ve şapkayı yerden alıp dikkatle kızın

başına yerleştirdi. Kalabalıktan bir bağırışma, ardından da bir alkış kopmuştu.

Oysa Francesca seyircilerden yükselen bağırış ve alkışları duymuyordu. Zaman onun için sanki durmuştu. İçgüdüsüyle hiç sesini çıkarmadan, Stash'ın terden sırılsıklam polo gömleğine yaslanmış, kalmıştı. Adamın ter kokusu içinde dayanılmaz, çılgınca istekler uyandırıyordu. Ağzı sulanmıştı. Güneşten esmerleşmiş boynuna dişlerini geçirmek, kanının tadını duyana kadar onu ısırmak, gömleğine damlayan terlerini yalamak istiyordu. Kucak kucağa yere yuvarlanmalarını, adamın hâlâ soluk soluğa, ter içindeki bu haliyle vücudunu kendisininkine perçinlemesini çılgınca diliyordu.

Stash ise kendini toparlamaya çalışarak atını öbür oyunculardan yana sürdü. Kucağında Francesca'yla yere inerek kızın bir an için dengesini bulmasını bekledi. Francesca gümüş kupayı hâlâ elinden bırakmamıştı. İncecik, uzun topuklarının üzerinde sendeliyordu. Stash kupayı kızın elinden alıp yere koyduktan sonra iki elini birden yakaladı. Bir an karşılıklı, birbirlerine bağlanmışçasına öylece durdular. Sonra adam eğilip kızın elini öptü. Ama bu, dudakların ele hafifçe değmesiyle oluşan kibarca bir öpücük değil, adamın ağzının vurduğu kızgın bir mühürdü sanki.

Sonra kızın şaşkın gözlerine bakarak söylendi, «Şimdi de bana kupayı vermeniz gerek.» Yere eğilip kupayı alarak kıza uzattı. Francesca da bunu bir an elinde tuttuktan sonra adama geri verdi. Kalabalıktan gene bir alkış yükselmişti. Bu gürültü arasında Francesca kendinde değilmişçesine fısıldadı, «Bana gene sarıl.»

«Şimdi olmaz. Sonra.»

«Ne zaman?» Francesca bu sorusunun aniliği ve sesindeki çıplak istek karşısında şaşkına dönmüştü.

«Hotel Normandy'de. Hadi, şimdi gel de seni yerine götüreyim.» Bu sözlerle kıza kolunu uzatıyordu. Matty'yle Margo'nun yanına varana kadar hiç konuşmadılar. Söylenmesi gereken her şey söylenmişti. Bundan sonra bir tek sözcük bile gereksizdi.

Adam kıza fısıltıyla sordu, «Sekiz iyi mi?»

Francesca başını sallayınca da ikinci kez elini öpmeden oyun alanına doğru yürüdü.

Matty şaşkınlıkla soruyordu, «Yahu, neydi o gösteri?» Francesca sesini çıkarmadı. Margo ise bir şey söylemedi. Çünkü Francesca'nın çok iyi tanıdığı yüzünde yeni, adeta büyülenmiş, sersemlemiş gibi bir anlam belirmişti. Bu önceki deneyimlerinde takındığı anlamlardan çok farklıydı görünürde.

Bir süre sonra kıza büyük bir sevgiyle, «Hadi, gel, şekerim,» dedi. «Herkes kalktı.» Ama Francesca olduğu yerd çakılmış gibi duruyor ve hiçbir şey duymuyordu. Margo bu kez kulağına eğilip sordu, «Ne giyeceksin?» Francesca bu soruyu duymuştu. «Ne giyeceğim önemli değil.»

Margo yirmi yıldır ilk kez derin bir şaşkınlık duyuyordu. «Ne?» Sonra da, «Hadi, Matty. Otele dönmemiz gerek,» diyerek önden yürüdü. Bir yandan da inanmazlıkla kendi kendine mırıldanıyordu, «Ne giyeceği önemli değilmiş. Yahu, bu kız çıldırdı mı ne?»

Francesca, Profesör Ricardo della Orso ve karısı Claudia'nın tek çocuklarıydı. Babası 1920'lerde Floransa'dan California'ya göç etmişti. Şimdi de Berkeley kentindeki California Üniversitesi Yabancı Diller Okulu dekanıydı. Hem annesi, hem de babası, Floransa yakınlarındaki bir zamanların soylu kasabası San Gimignano'luydu. İkisinin de ataları yüzyıllarca önce buraya yerleşmişti. Her ikisinin de ailesinde, yaşadıkları dönemlerin katı kuralları nedeniyle düşmüş, ayıplanmış ve toplum dışı edilmiş sürüyle güzel kadın yaşamıştı. Yüzyıllar boyunca Toscanalı soylu erkekler, della Orso ve Veronese ailelerinin çarpıcı güzellikteki kızlarıyla ilgili öykülere kapılarak San Gimignano'ya gitmişler ve öykülerin yalan olmadığını kendi gözleriyle görmüşlerdi. Ricardo ve Claudia della Orso kızlarının yüz hatlarına dikkatle bakınca onun soylarındaki güzel kadınlara çektiğini hemen fark ettiler. Anlaşılan tek çocukları herkesi kıskandıracak kadar, belki de uygunsuz derecede güzel olacaktı. Böylece gözbebekleri olan kız-

larını mümkün olduğu kadar kendilerine saklayarak hiç kimseyle temas ettirmediler. Oysa Francesca kendi yaşıtı çocukların arkadaşlıklarını gereksiniyordu. Çocuk bahçelerinde, daha sonra da bir ana okulunda çeşitli huy ve davranışlardaki kız ve erkek çocuklarla oynamak, onlarla haşır neşir olmak, San Gimignanolu çekici esmer kadınların ateşli kanını taşıyan bu çocuk için çok daha sağlıklı olacaktı. Oysa annesinin dizi dibinde oturup onun saatlarca bıkıp usanmadan okuduğu peri masallarını dinleyerek hayal gücünü iyice geliştirdi.

Francesca'yı güvenlik altında tutmak kaygısındaki anne ve baba onun beynini aşk uğruna yapılan kahramanca davranışlar; onurları uğruna çeşitli tehlikeleri göze alan kadın ve erkek kahramanlarla ilgili öykülerle besleyip duruyorlardı. Böylece Francesca biraz büyüyünce, dinlediği masallar üzerine çeşitlemeler yapıp kendiliğinden oyunlar uydurarak bunları annesiyle babasının karşısında sahnelemeye koyuldu. Kızlarının bu gösterilerine bayılan çift aynı zamanda onunla gururlanıyor, ama küçük Francesca'nın böylece kendini olmadığı biri gibi görmesi ve hayatta rol yapmaktan başka hiçbir şeyin gerçekliğini derinliğine duymamasını yüreklendirdiklerini fark etmiyorlardı.

Francesca altı yaşını bitirip okula başladığında daha geniş bir seyirci topluluğu buldu. Birinci sınıfların «Ali Baba ve Kırk Haramiler» oyununda becerikli Morgana rolünü oynarken geleceğini de kesinlikle saptamış oluyordu. Bir oyuncu olacaktı. İşte o andan sonra da görünüşüyle olağan bir öğrenci gibi davranmasına rağmen kafasında rol yapmaya başladı. Okulda her dönem sonu sahnelenen oyunlarda rol almadığı zamanlarda, o sırada okumakta olduğu kitaptaki genç kız kişiliğine bürünür ve bu kişilikle derslere girerdi. Öylesine zekiydi ki bütün bir gün boyunca oynadığı rolü çevresindekilere sezdirmemeyi başarırdı. Sınıf arkadaşları, bir anının bir anına uymadığını, beklenmedik anlarda beklenmedik tepkiler gösterdiğini bildikleri halde, onu çok ilginç olarak kabul ederler ve sanki okula gelmek tenezzülünde bulunan çok yüksek bir kişilikmişçesine ardından koşarlardı. Francesca üstelik herkesle de içli dışlı olmadığı için bu tutumu ilginçliğini arttırıyor

ve herkes onunla arkadaş olmak amacıyla birbiriyle yarışıyordu.

Francesca yıllarca okulda sahnelenen oyunlarda baş rolleri üstlendi. Anneler bile bunun haksızlık olduğunu söyleyemiyorlardı, çünkü Francesca açıkça öğrencilerin hepsinden daha üstün bir oyuncuydu. Bir oyunda baş rol yerine ikinci derecede bir rolle sahneye çıksa bile canlandırdığı kişiliği hemen ön plana çıkarıveriyor, seyircilerin oyuna ilgi duyması için sahnede boy göstermesi yetiyordu. En ufak hareketlerinde bile olağanüstü farklılıkta bir üstünlük bir başkalık vardı. Francesca oynamayı öğrenmemişti. Bütün yaptığı o anda oynadığı kişiliğe girmek ve büyük bir doğallıkla o kişilikle bütünleşmekti. Onu seyredenler, duygularını çözdüğü ve bunları yüzünde yansıttığı kanısına kapılıyorlardı.

Matty Firestone, «Meslek yaşamımda karşılaştığım tehlikelerden en berbatı bence okul piyesleridir,» diye homurdanıyordu.

Karısı Margo sordu, «Peki kadın oyuncuların aşk maceralarına ne buyrulur? Geçen hafta oyuncuların gönül işlerinin Harry Cohn'la pazarlığa oturmaktan da beter olduğunu ileri sürüyordun, oysa.»

Matty, Arnold Bennet'in yazdığı ve genellikle lise son sınıfların sahnelemeleri gelenek haline gelen «Milestones» adlı piyesin Berkeley Hill listesindeki gösterisine katılmak zorunda kaldığı için talihine hâlâ lanetler yağdırırken söylendi, «Gene taşı gediğine oturttun. Kabul, haklısın. Hiç olmazsa bu tür oyunlar hemen bitiyor.»

Margo sevgiyle kocasını uyardı, «Sakın gene gözlerin açık uyuklama, ha. Çok sinirleniyorum. Hem Hellman'lar benim değil, senin dostların.»

«Ama San Francisco'da olduğumuzu onlara haber veren de sensin. Şimdi haziranda olduğumuzu ve bu ay okullarda, okul bitirme törenleri yapıldığını hiç unutmamalıydın.» Matty bunları homurdanırken, bir yandan da, Margo benim özel yaşamımı da kendi giysi dolabı gibi düzenlemeli, diye düşünüyordu. Margo, bir

oyuncu ajanı için mükemmel bir kadındı. Matty de kendini eksiksiz bir ajan olarak görüyordu ya. Margo'nun bu dünyada insanlardan her zaman kuşku duyduğunu, ama gene de umutlarını tümüyle yitirmediğini, iyilik dolu bir yüreğe sahip yardımsever ve hiçbir olayda şaşkınlık duymayan bir kadın olduğunu düşündü. Cüretli, kesinlikle karşısındakine kazık atmaktan hoşlanmayan, az ve çok sınırını bilerek pazarlık yürütmekteki başarısıyla tanınan, hep doğruyu söylemek gibi tehlikeli bir huyu olmadığı halde de açıkça ve kasten yalancılık etmekten nefret eden bir adamdı Matty. Ne karısı, ne de kendi hiçbir zaman boş övgülere kapılacak takımından değildi. Ama karşılarında çok yetenekli bir sanatçı gördüler mi onun çekiciliğine kapılıverirlerdi.

Milestones'un ilk sahnesinde Francesca della Orso evlenmek üzere olan genç bir kadın rolündeydi. Son sahnede ise ellinci evlilik yıldönümünü kutlayan yaşlı bir kadını canlandıracaktı.

Matty bir ara, karısının çok iyi tanıdığı bir anlamla Margo'nun kulağına eğilip fısıldadı, «Şu esmer kız inanılmaz bir oyuncu.» Matty'nin bu konuşması oyuncunun gelecek vaat ettiğini, bunun saf altın gibi değerli olduğunu anlatıyordu. Francesca'yı dikkatle inceliyor, yüzünün harika oval biçimini, hafifçe çukur çenesini, düz burnunu ve gözkapaklarını iyice belirginleştiren kalkık kaşlarını dikkatle süzüyorlardı. Matty yaşamında bu kız kadar güzel başka bir tek kadına daha rastlamış ve bu kadın adamın bu mesleğe girmesi ve servete kavuşmasını sağlamıştı. Francesca'nın konuşmasını dinlerken üst dudağının üzerinin terlemeye başladığını duydu. Burnu tıkanmış, ensesindeki saçları diken diken olmuştu. Margo ise kızın sakin, dürüst bakışlı iri gözlerindeki anlamın vaat ettiği parlak geleceği ve arada bir yumuşak bir hareketle eğilen uzun boynunu inceliyor, geniş alnının pürüzsüzlüğüne rağmen çok ateşli ve fırtınalı bir kişiliği olabileceğini düşünüyordu. O anda ikisinin de Francesca'nın hayal dünyasını, kapıldığı ruh hallerinin gücünü ve kendini akışına terk ettiği duyguların ateşini bilmeleri olanaksızdı.

Perde indikten sonra salondan ve yanlarındaki dostların yapmacıklı gülüşlerinden kaçma fırsatı kollayan

Matty'yle Margo sonunda kendilerini kulise atarak Francesca della Orso'yu aramaya koyuldular. Kız kuliste çevresini saran hayranlarıyla oturuyordu. Yüzündeki yetmişlik kadın makyajını hâlâ silmemişti. Matty kendini ona tanıtmaya bile gerek duymadı. Amacı kızın annesiyle babasına yanaşmaktı.

Claudia ile Ricardo della Orso'nun onaylarını alabilmesi için haftalarca beklemesi gerekti. Kızlarının okul oyunlarındaki başarısından büyük gurur duyan anneyle baba, Matty'nin. Francesca'yla özel bir anlaşma yapmak isteğini korku ve şaşkınlıkla karşılamışlardı. Üstelik Matty onlara Francesca'nın Los Angeles'e yerleşmesi gerektiğini ve burada karısının sıkı gözetimi altında yaşayacağını söylemişti. Ama zaman geçtikçe Matty Firestone'un mükemmel bir amacın peşinde olduğunu, Margo'nun da kızlarını kanatları altına almak istediğini anladıklarında yumuşamaya başladılar ve Hollywood hakkındaki derin kuşkularını da bir yana ittiler.

Milestone'un sahneye konmasını izleyen gelişmeler Ricardo ve Claudia'yı şaşırtmasına rağmen Francesca bunları çok doğal karşılamıştı. Zaten uzun süredir hep harika olayların geçtiği bir düş dünyasında yaşayan Francesca içinden bir sesin kendisine ne zamandır, arkadaşlarınınkine benzer bir yaşam sürmeyeceğini fısıldadığını düşünüyordu. Yaşamın kendisine sunduklarını kabul etmekten onu hiçbir şey engelleyemezdi.

Böylece esas soyadı Orso olan Francesca Vernon ilk filminde yıldızlığa ulaştı. Stüdyoların aynı oyuncuyu yılda üç, ya da dört büyük filmde oynatmak zorunda kaldıkları o yıllarda ünü şaşkınlık verecek bir hızla yayılıyordu. On sekizinden yirmi dört yaşına kadar Francesca hiç durmadan film çevirdi. Romantik rollerin oyuncusu olarak dünyaya gelmişti sanki. İngrid Bergman, Bette Davis, Ava Gardner, ya da Rita Hayworth'den en az on yaş daha küçük olmasına rağmen onlarla birlikte saltanat sürüyor, Hollywood'da böylesine soylu, yıldız düzeyinde ve acıklı filmlere uygun kadın oyuncu bulunmadığı için de İngiliz oyuncularının oynayabilecekleri rolleri bile almayı başarıyordu.

Francesca bir yıldan fazla bir zaman Firestone'larla birlikte oturduktan sonra onlarınkinin yanında bir ev aldı. Çok ender çıktığı tatillerini de hep San Francisco'da annesiyle babasının yanında geçirirdi. Ama 1950 yılında ikisini de kaybetti. Hollywood'un eğlence yaşamına karışmadığı için sinema dergileri kısa zamanda Francesca'dan «esrarengiz oyuncu» diye sözetmeye başladılar. Bunu Matty de destekliyordu, çünkü giz dolu bir oyuncunun basının ne kadar çok ilgisini çektiğini bilirdi. Stüdyonun tanıtma bölümü yetkilileri de Francesca'nın özel yaşamını gizlemek konusunda Matty'nin fikrini paylaşıyorlardı, çünkü 1950'lerin toplum kurallarına ve namusa çok önem veren kamuoyu genç oyuncunun birtakım özelliklerine hiç kuşkusuz tepki gösterirdi. Bu özelliklerin başında da Francesca'nın birlikte oynadığı bütün erkek oyunculara aşık oluşu geliyordu. Ama bu aşk bir filmin başlangıcı ile son sahnesi arasında geçen süre kadar sürüyor, sonra sabun köpüğü gibi dağılıveriyordu. Francesca'nın her gördüğü erkek oyuncuya aşık olma huyu, gönül serüvenlerinin bir sanatçının kesinlikle sonu olabileceğini bilen Matty'yi rahatlatıyordu. Aksi halde duyduğu sıkıntı ve üzüntüden adamın yüreğine inebilirdi. Francesca aslında hiçbir zaman gerçek bir kişiye aşık olmamıştı. Sevdikleri hep Danimarka Prensi, Romeo, Heathcliff, Mark Antoine, Lord Nelson ve bunlara benzer bir sürü tarihi kişilikti. Ama filmin sonunda erkek oyuncuyu gerçek kişiliğiyle karşısında görünce duyguları hemen soğuyordu. Francesca'nın duyguları işte böyle film boyunca süren çılgın tutkularla, film bitince soğuyan yemeğe benzer tatsızlıklar arasında bocalayıp duruyordu.

Francesca'nın, çoğunlukla evli erkeklerle olan bu çılgın serüvenlerinden gittikçe kaygılanan Margo Firestone sonunda kıza kendi yaşıtı diğer oyuncular gibi neden gönlünü eğlendirme yolunu seçmediğini sordu. Francesca bu soruya fena halde hırslanmıştı, «Aman, Tanrım, sen ne diyorsun, Margo? Ben küçültücü aşk masalları sinema dergilerinde bayrak bayrak yayınlanan Janet Leigh, ya da Debbie Reynolds muyum yani? Hem eğlence isteyen kim? Eğlence kadar aptalca bir sözcük duymadım, şimdiye kadar. Ben çok daha fazla

şeyler istiyorum. Onun için de bana vaaz vermekten vazgeç, lütfen. Öf, oyunculardan bıktım, usandım. Ama karşıma da başka erkek çıkmıyor ki...»

Bu sözleri söylediğinde daha yirmi dört yaşına yeni girmişti. İşte o akşam Margo Firestone, Francesca'nın bir hava değişikliği gereksindiğine karar verdi. Sinemanın yapay yaşamına kendini fazlasıyla kaptırmıştı ve bu yaşam için fazlasıyla hareketli ve nazikti, kolay incinebilirdi. Üstelik annesiyle babasının birkaç yıl gibi kısa bir zaman içindeki ard arda ölümleri onu bir karamsarlık içine itmişti.

Margo kendi kendine düşünceli düşünceli, «Francesca benim kızım olsaydı fena halde kaygılanırdım,» dedi.

Matty'nin ise aklı başka yerdeydi, «Gene de geçen yıl Oscar ödülünü kazandı.»

«İşte bu daha fena ya... Bu yüzden daha fazla kaygılanırdım. Luise Rainer'i unutuyor musun?»

«Margo, lütfen o konuyu açma.» Matty, Francesca'ya nazar değmesini engellemek istercesine tahtaya vurdu. Luise Rainer adlı Avusturyalı kadın oyuncunun arka arkaya iki Oscar ödülü kazandıktan sonra 1930'larda sinemadaki önemini nasıl yitirdiğini ve unutulduğunu anımsıyor; kadının meslek yaşamını gereğince düzenleyememesi yüzünden bu başarısızlığa uğradığını düşünüyordu. Francesca'yı ya da kendisini başına böyle bir şey gelmekten Tanrı korusundu.

Margo birden, aklına gelen öneriyi açıkladı, «Hadi, Francesca'ya gelecek ay bizimle Avrupa'ya gelmesini söyleyelim.»

Matty karşı çıkıyordu, «Ama Avrupa'da ikinci balayımızı geçirmek istediğini sanıyordum.»

Ama Margo'nun kararı kesindi, «İlk, ya da ikinci olsun balaylarına inanmadığımı pekala bilirsin. Francesca Anna Karenina'yı bitirir bitirmez büroya haber bırak da ilk gemi için bilet alsınlar, ona, Bizimle Avrupa'da buluşabilir.»

Polo maçından sonra, o akşam saat yedi buçukta Francesca, Margo'nun telaşlı denetimi altında hazırlan-

mıştı. Jean Louis'nin bir modeli olan yere kadar uzun pembemsi beyaz, adeta beyaz bir gülün rengine benzeyen şifondan bir gece giysisi giyiyordu. Askısız olan üst kısmı bedene balinalarla sıkı sıkıya oturtulmuştu, ama tam göğüs üstünde hafifçe bollanıyordu. Üst üste katlar halindeki giysinin kumaşının ilk katı koyu, onun üstündeki daha açık pembeydi ve katların tonları en üstteki kar beyazı olana kadar böylece açılıyordu. Sırtına da, giysininki gibi beş katlı şifondan, üzeri serpme pembe çiçekler işlenmiş upuzun bir şal atmıştı. Bu haliyle Gainsborough'nun resimlerinden fırlama onsekizinci yüzyıl genç kızlarından birine benziyordu. Son moda olan kısacık saç biçimini kesinlikle benimsemediği için de uzun saçlarını ensesinde kocaman bir topuz halinde toplamış, sadece şakaklarından alına doğru minik bukleler düşürmüştü.

Margo kızı hayranlık ve biraz da kıskançlıkla tepeden tırnağa süzdü. Matty de Francesca'nın dairesine çıkarak kızın kıyafetini inceliyordu. «Umarım seninki de giyimine özen göstermiştir, şekerim.»

Margo hemen araya girerek kocasına son derece aptalca bir şey söylemiş gibi küçümseyerek baktı. «Matty, Deauville'de gece giysisi giymeyeni kumarhanenin kapısından bile sokmadıklarını bilmiyor musun?» Bir genç kızın bir prensle ilk randevusuna giderken neler gereksindiğini çok iyi biliyordu, çünkü kendi de on beş yaşından beri buna hazırlanmış, ama şimdiye kadar eline hiç böyle bir fırsat geçmemişti.

Ama Matty'yi aklındakileri söylemekten hiçbir şey caydıramazdı, «Beni dinle, şekerim. Bu herif gerçek bir prens. Bunu soruşturdum ve öğrendim. Ama çok çapkınmış. Bir kez evlenip boşanmış. Bunu sakın unutma. Dur, dur biliyorum, artık iyice büyüdün. Kendini idare edecek çağdasın. Gene de dediklerimi sakın aklından çıkarma.»

Oturmuş beklerlerken kapı vuruldu. Matty bakınca dışarda otelin komi şefinin elinde beyaz tahta bir kutuyla durduğunu gördü. «Miss Vernon'a çiçek getirdim, efendim.» Matty kutuyu alıp adama bahşiş verdi. Bir yandan da ekşi ekşi söyleniyordu, «Bütün numaraları bildiği anlaşılıyor.» Kutuyu açan Francesca içinde,

üç sıra minik, beyaz gül goncalarından yapılmış bir bilezik durduğunu gördü. Harika bir şeydi bu. Bunu hemen kutudan çıkarıp bileğine takarken kartal gözlü Margo goncaların altında siyah kadife kaplı, küçük bir kutu durduğunu gördü. Üstüne mavi bir kurdele bağlanmıştı. Bunu hemen açan Francesca şaşkınlıkla soluğunu tuttu. İçinde, kristalden, dörtte üçü suyla dolu yuvarlak karınlı bir şişe duruyordu. Şişenin içinde de sapları altından üç çiçek dalı göz alıyordu. Beşer tane firuze taç yaprağı bulunan her çiçeğin ortasında nefis bir pırlanta vardı ve yaprakları yeşim taşındandı. Şişenin suyla dolu izlenimini ise, kristalin dalgalı kesiminin verdiğini anladı. Yaklaşık yedi santim yüksekliğindeki minik şişeyi kutudan çıkarıp masaya koyarak şaşkınlık içinde, «Bu... Bu nedir?» diye sordu.

Matty hemen yanıtladı, «Bunlar yapay çiçek.»

Ama Margo bunların ne olduğunu hemen kavramıştı. Soluğunu tutarak fısıldadı, «Bunlar Fabergé... Başka şey olamazlar. Kartı okusana.»

Üzerinde soyluluk unvanının simgesi olan çift başlı kartalın bulunduğu kutunun içinde adamın kartının da olduğunu Francesca o zaman algılamıştı. Hemen çıkarıp okudu.

> «Bu mineler anneme aitti. Bugüne kadar bunları verecek birini bulmaktan umudumu kesmiştim.
>
> Stash Valensky»

Matty'nin yüzü iyice ekşimişti, «Daha hiç kimsenin icat etmediği numaraları bile biliyor, bu herif.» Ama onun duygusallıktan uzak bakışları bile bu minicik vazonun olağanüstü değerli bir parça olduğunu kestirebiliyordu. Anlaşılan bu herifçioğlu ne olursa olsun, gene de birtakım şeylerin değerini bilen, hakkını verebilen biriydi.

Francesca gül goncalarını bileğine dolarken aşağıdan telefonda Prens Valensky'nin geldiğini haber verdiler. Matty telaşla, «Şekerim, sakın unutma, kabak bir arabaya dönüşebilir,» derken Francesca öylesine hızla odadan çıkmıştı ki adamın söylediklerini duymadı bile. Matty ne söylediğini farkedince de bu kez kendi

kendine sövmeye koyuldu, «Tüh be, oysa arabanın kabağa dönüşebileceğini söylemek istemiştim.»

Margo söylendi, «O sırada Çince konuşsaydın gene bir şey farketmeyecekti. Çünkü seni dinlemiyordu bile.»

Aşağıda ise Valensky ile Francesca Vernon, asansörden indikleri anda otelin kalabalık girişinde duran herkes durup kendilerini seyretmeye başlayınca sözsüz bir anlaşmaya varmışçasına aynı anda hareket ederek hızla kapıya doğru yürüdüler. Kalabalığın dikkatleri daha çok kat kat şifon bulutu arasında bir çiçek gibi görünen Francesca'nın güzelliğine takılmıştı. Dışarda adamın beyaz renkli, üzeri açık Rolls Royce marka otomobili duruyordu. Aradan birkaç dakika geçmeden de, birçok kişinin içkiye başladığı, bir kısmının da hâlâ gece için hazırlandıkları Deauville'in en ıssız yollarında ilerliyorlardı.

Sessizliği adam bozdu, «Modaya uymadan çok erken yola çıktığımızın farkında mısın?»

«Ama sen, saat sekizde, demiştin.»

«Dokuza kadar bekleyecek halim yoktu da ondan.»

«Demek sabırsız ve sinirlisin.» Kızın, yumuşaklığı ve derinliğiyle ün kazanan sesi, anide kuruyuveren dudaklarının arasından güçlükle çıkıyordu.

«Bugün ikindiden beri öyle oldum.» Sesindeki şakacı anlam kaybolmuştu, şimdi. Bir elini direksiyondan çekerek kızın elinin üzerine koydu. Bu ani temas yüzünden Francesca'nın sesi soluğu kesilivermişti. Yaşamından gelip geçen aşıklarının hiçbiri, en duygusal anlarında bile ona böyle dokunmamıştı. Bu adamın parmaklarında ise müthiş bir güç, adeta kendisine sahip olduğunu anlatmak isteyen bir anlatım vardı.

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra Valensky yeniden konuştu, «Bu gece yemeğe seni kumarhaneye götürecektim. Polo balosu orada verilecek. Üstelik Deauville sosyetesi orada. Ama hiç canım çekmiyor. Sen ne dersin? Gitmesek kızar mısın? Honfleur yolunda Chez Mahu adlı bir lokanta var. Oraya gideriz. Hem yemekleri iyidir, hem de sakin bir yerdir. En azından

bu gece tenha olur, çünkü bütün sosyete Deauville'de toplanacak.»

«Evet, lütfen oraya gidelim.»

Böylece Normandiya'nın alaca karanlıkta gri mavi bir renk alan göğü altında yol almaya devam ettiler. Her yanda kırlar, meyve bahçeleri ve çiftlikler görülüyor, yeşillikler ise günün güneş batımından hemen sonraki bu saatına özgü daha da yeşil bir renk alıyordu.

Chez Mahu'da, masalarına yerleştikten sonra, sadece önemsiz konulardan sözedebildiklerini farkettiler. Stash Francesca'ya poloyu öğretmeye çalışıyordu, ama kızın aklı adamın güneşten esmerleşmiş, üzeri sarı tüylerle kaplı ellerindeydi. Bunlar tam bir erkek hayvanın elleriydi. Stash ise ne dediğinin farkında bile değildi, ama konuşuyordu, gene de. Francesca, yüreğinin derinliklerinde gizlediği düşünün kahramanıydı. Yıllarca uluslararası sosyeteden, zeki, olgun, güzel, çok deneyimli ve süslü kadınlara sahip olmuş, hangi kadını istediyse kollarına alabilmişti. Kaşarlanmış bir erkekti. Ama sonunda, yaşamı boyunca ilk kez insanda mantık, düşünce bırakmayacak bir biçimde yıldırım aşkına tutuluvermişti.

Ne kadar genç ve bu soyluluğuyla nasıl da parlak, diye düşündü. Hafifçe kızarmış, esmer güzellerine has yüzüne bakarken onun İtalyan olduğu kadar bir Rus da sanılabileceğini geçirdi aklından. Bir zamanlar, daha küçük bir çocukken annesinin salonundaki ocağın çevresinde çeşit çeşit mücevherli ve altın çerçeveli minyatürleri bulunan St. Petersburg prenseslerini anımsatıyordu bu kız. Bu minyatürleri annesi salona, eski Rusya'nın özlemi içinde anılarını canlandırmak için koymuştu. Francesca, şalını sırtından çıkardığında omuzlarının eti insana olanaksız gelecek derecede taze ve pürüzsüzdü. Bakışı çenesinin kulağıyla birleştiği, kalemle çizilmişe benzeyen kıvrıma takılınca, bu görüntüyü ömrünün sonuna kadar unutamayacağından kuşkusu kalmadı.

Francesca ise Valensky'nin hafif bir İngiliz ağzı taşıyan derin konuşmasını dinlerken adamın ses tonunda bir sevecenlik, adeta yeni doğan bir tayla konuşuyormuşçasına bir yumuşaklık bulunduğunu sezdi.

Bu adam şimdiye kadar tanıdıklarına öylesine benzemiyordu ki sanki tamamıyla değişik bir türdü. Gri renkli gözlerine bakacak cesareti bulduğu sıralarda ise hep yabancı bir ülkenin topraklarına ayak basıyormuşçasına bir duyguya kapılıyordu. Kırk yaşında olduğunu söylemişti. Adamın üzerinden taşan bu güç ve kararlılık havası gençliğin sanki anlamsız ve saçma bir düş olduğunu telkin ediyordu insana. Matty kırk beşindeydi, ama Stash'a kıyasla yetmiş beş yaşında bile olduğuna inanılabilirdi.

Kahvelerini bitirdikleri sırada Stash ona atlarını görmek isteyip istemediğini sordu.

«Geceleri yatmadan onları muhakkak görürüm. Beni beklerler çünkü.»

«Peki kadın konuklardan hoşlanırlar mı?»

«Şimdiye kadar kadın konukları olmamıştı.»

«Yaaa.» Bu övgünün yalınlığı karşısında ürpermekten kendini alamadı. «Peki, gelirim.»

Yeniden Deauville'e doğru hareket ettiler. Tam Trouville'in girişinde ana yoldan, bir kilometreden fazla, elmalıkların arasından geçen bir patikaya saptıktan sonra taşlardan örülmüş bir duvarın içindeki yüksek bir kapının önünde durdular. Stash'ın korna çalışına koşan bir adam hemen geçmeleri için kapıyı açtı. Kapıdan girişte bir avlu, avlunun gerisinde ise bir çiftlik evi ve çiflik binaları görülüyordu.

Valensky, Francesca'ya bir göz attı, «Çiftliğin kahyası Jean ailesiyle burada oturur. Köyde oturan çiftlik yanaşmaları ise her sabah bisikletle buraya gelirler.»

Bunları söyledikten sonra da Francesca'nın koluna girerek onu, evin epeyce ilerisindeki ahırlara doğru götürdü. Ayak seslerini duyan atlar kişnemeye, bölmelerinde canlanmaya başladılar. Valensky hayvanların bu hallerine gülüyordu, «Zavallılar sabahtan akşama kadar pek bir şey görmüyorlar ki. Seyrettikleri en büyük gösteri de her gece benim buraya yaptığım ziyaretler.» Stash bölmeden bölmeye gidiyor, Francesca'ya her hayvanın adını ve özelliklerini anlatırken bir yan-

dan da atların sağlık ve sinir durumlarını dikkatle inceliyordu.

«Tiger Moth'dur bunun adı. Bu hafta ahırda dinlenip ot yiyecek. Ağzı kesildi, önemsiz bir yara ama iyileşmeden ona binmeyeceğim. Gloster Gladiator'un ise üzerinde yattığı samanları yemek gibi garip bir huyu var. Onun için yatağını yosundan yaptırdım. Haa, bak, bu iyi, işte. Bristol Beaufighter uyuyor. Bugün çok yorulmuştu. Dinlensin, hayvancık.»

«Bristol Beaufighter ve Gloster Gladiator ne kadar garip adlar.»

«Evet atlar için garip adlar olduklarını ben de biliyorum. Ama bunlara, bu adları çok esaslı bazı uçaklara ait oldukları için taktım. Bir gün sana öyküsünü ayrıntılarıyla anlatırım.»

Aslında umurunda olmamasına rağmen, «Şimdi anlat,» dedi. Zaten adamın, bir gün sana anlatırım, sözlerinden başka hiçbirini dinlememişti.

«Tiger Moth da De Havilland gibi bir eğitim uçağı, Gladiator bir bombardıman, Bristol ise gece bombardımanı uçağıydı. Şimdi çoğunun adı unutulan daha birçok uçak vardı. Bunları, pilotluk yapmadıysan anımsayamazsın.»

Ama kızın dinlemediğini farkedince sustu. Ay ışığı kızın gece giysisinin mermerden olduğu kanısını uyandırıyordu.

Sonunda isteksiz isteksiz, «Hadi, gel,» dedi. «Geri dönmemiz gerek. Balo daha bitmemiştir. Onun için on beş dakikaya kadar kumarhanede olabiliriz.»

«Kumarhane mi? Tabii ki oraya gitmeyeceğiz. Hem Tiger Moth'la ilgili daha fazla bilgiler edinmek istiyorum.»

«Numara yapma.»

«Yapmıyorum, gerçeği söylüyorum.» Francesca bunları söyledikten sonra boş bir bölmeye girdi. İçerde battaniyeler vardı. Köşedeki saman yığınının üzerine oturdu. Başını arkadaki duvara yasladıktan sonra sırtındaki şalı omuzlarından indirdi. Bu hareketiyle verdiği sözün adamı nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Adam o anda kızın sırf eğlence olsun diye gönül oyunla-

rına giren gelgeçci kadınlardan olmadığını anlamıştı. Bakışı da öylesine derindi ki adeta ateşli doğasını kendinde topluyor ve adama tıpkı bir sanatçının inceliğiyle sunuyordu. Kızın yanına oturarak kolunu beline doladıktan sonra yüzünü kendine çevirerek kulağına, «Tiger Moth Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki bir numaralı eğitim uçaklarından biriydi,» diye fısıldadı.

Francesca soluğunu tuttu, «Bir numaralı uçaktı ha...»

«Evet, çok önemliydi...» Valensky bunu söylerken kızın çenesinin kulağıyla birleştiği noktayı öptü. Sonra da ağzını, dudakları birbirini bulana kadar ona yaklaştırdı. O anda her ikisi için de bir şeyler, bundan sonra eskiye dönüşü olanaksızlaştıran bir biçimde değişmişti. İkisi de duyuyordu bunu.

Görünmeyen bir engeli geçmişler ve kendilerini yaşamlarının öte yanında bulmuşlardı. Birbirleri hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorlardı. Ama artık soru soracak, birbirlerini inandırmaya çalışacak, ya da ilişkileri için koşullar öne sürecek halleri de kalmamıştı. Sanki, bu iki ayrı insanın biraraya gelmeleri bir üçüncü varlık yaratmıştı ve bu varlık oluşum kaynağı olan kişilere bir daha dönemeyecekti.

Francesca bir ara dudaklarını adamınkilerden ayırarak geri çekilip topuzunu açtı. Kara saçları şimdi omuzlarına dökülüyordu. Saçlarını şöyle bir geriye doğru savurarak dimdik Stash'ın gözlerinin içine baktı. Sabırsız bir hareketle askısız elbisesini ve iç çamaşırlarını sıyırıp bunları paçavraymışçasına bir yana fırlattı. Artık her şeye boş veriyordu. Şifon bulutunu üzerinden atınca o nefis vücuduyla, çırılçıplak kıl battaniyelerin üzerine uzanmış gülerek adamı seyrediyordu. Bir an şaşkınlık korku arası bir duyguya kapılan Stash Valensky ise telaşla smokin ceketini çıkartmakla meşguldü. Çabucak o da çırılçıplak kaldı Francesca gibi. Kendisine teslim edilen bu çıplak eti yıllardır duymadığı, yamyamlık derecesine varan bir hırsla yutuyordu adeta. Sanki sihirli bir değişimle bir an içinde istekten yanıp tutuşan bir ölümlü haline giriveren bu güller ve incilerden yapılmışa benzeyen varlık ona kendini sunuyor ve sahip olması için yalvarıyordu. Ada-

mın bir an bile kararsız durmasına izin vermiyor, kendi zevki için duyduğu kaygılar bile bir an önce adamı benliğinde duyma hırsının yanında kayboluyordu. Hemen adama sahip olmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Stash üstüne çıktığında tıpkı bütün hazinelerini karşısındakine sunan bir kıraliçeymişçesine hiçbir şeyini esirgemeden vücudunu açtı. Bir an gözlerini açarak ay ışığı altında adamın çılgınca titreyen gövdesi ve yüzünün aldığı acıyla karışık zevk dolu anlamı gülümseyerek seyretti. Şimdiye dek hiç böylesine içtenlikli gülümsememişti. Her şey bittikten sonra battaniyelerin altında birbirlerinin sıcaklığından kendilerinden geçmişçesine büyük bir zevk duyarak yatarlarken birbirlerini hırpalamak ve ezmek yerine şimdi son derece sevecen ve yumuşak hareketlerle birbirlerini okşuyorlardı. Bir kez daha seviştiler. Ama bu kez Stash yönetimi Francesca'ya bırakmayarak onu öylesine becerikli ve usta okşayışlarla zevkin doruğuna çıkardıki boşalırken kapıldığı duygular kızı korkuttu. Bir süre uyudular. Uyandıklarında hava aydınlanmaya başlamıştı. Yattıkları bölmenin küçük aralığından gökyüzünün ağarmaya başladığını görebiliyorlardı.

Stash birden Firestone'ları hatırlamıştı, «Aman. Tanrım. Arkadaşlarını unuttuk. Ne diyecekler?»

«Matty Victoria devri melodramlarındaki tutucu baba tipleri gibi bağırıp çağıracak, ama Margo durumdan çok memnun olacak, heyecan ve merakla beni sorguya çekecektir. Belki de erkenden yatmışlar ve hâlâ dönmediğimi farketmemişlerdir bile... Ama sanmam. Belki de Matty iki saata kadar polise başvurmaya bile niyetlenmiştir. Bunu da olası görmüyorum. Çünkü Matty işlerin dallanıp budaklanmasını ve durumun herkes tarafından duyulmasını kesinlikle istemez.»

«O zaman onlara senin benimle olduğunu bildirmem gerek.»

«Ama daha telefon etmek için çok erken... Baksana, güneş yeni doğuyor.»

«Sen burda dur. Ben gidip Jean'a, otele telefon ederek burada olduğunu söylemesini tembih edeyim.»

Birkaç dakika sonra geri dönmüştü. «Tamam, oldu. Şimdi gelecek için tasarılarımızı yapıp kahvaltı ederiz.»

«Tasarı mı?»

«Nikahımız için. Mümkün olduğu kadar sade, ya da sen istersen mümkün olduğu kadar da görkemli olsun. Yalnız beni bekletme. Dayanamam. çünkü.»

Francesca şaşkınlıkla yerinden doğruldu. Memelerinin başları hâlâ adamın dudakları ve dişlerinin saldırısından sızlıyor, darmadağınık saçlarına saman çöplerinin yapıştığı dikkat çekiyordu. Şimdi kendisini tam bir güven ve inançla süzen bu adama ağzı açık, baka-kalmıştı.

«Evlenmek mi?»

«Başka bir seçeneğimiz var mı?» Oturup kızı kollarına aldıktan sonra yüzünü boynuna gömdü. Francesca birden başını kaldırıp sordu, «Seçeneğimiz evlenmek mi?»

Stash uzanıp, sabah serinliğine karşı battaniyeyi kızın omuzlarına çekti. Müthiş bir hakimiyet anlatan elleriyle omuzlarını tutup kızı kendine çevirdi. Konuştuğunda sesi de çok yavaş olmasına rağmen bir süvari komutanının emreden ifadesiyle doluydu.

«Bu tür bir şeyin insanın yaşamında iki kez olmayacağını bilecek kadar olgunum. İnsan benim yaşıma geldiğinde heves gibi gelip geçici duygulara kapılmaz. Seni seviyorum. Allah kahretsin, belki şimdiye kadar sevginin ne olduğunu bilmediğim için doğru dürüst aşk sözcükleri söylemesini bilmem. Kimseye söylemedim bunları, çünkü. Başka kadınlarla ilişkilerimde kullandıklarım hep havadan sudan eğlence sözleriydi.»

«Ama ben şimdiye dek yazılmış en güzel ve gerçek aşk sözcüklerini kullandığım halde sevmekte başarılı olamadım. Onun için berabere sayılırız.» Francesca böyle konuşurken şimdiye kadar yüksek sese dile getirmediği gerçeği de kavradığını anlıyordu

Stash soruyordu. «Şimdiye kadar hiç böyle bir şey duydun mu? Bundan sonra duyabileceğini sanıyor musun?»

Francesca hayır gibilerden başını iki yana salladı. Stash'den ayrı bir yaşam düşünmektense düne kadar yaşamını oluşturan her şeye sırtını dönmeye hazırdı.

Francesca, «Ama... birbirimizi tanımamız gerekmez mi?» diye sorduktan sonra bu sorunun ne kadar

kurallara bağlı kaldığını düşünerek gülmekten kendini alamadı.

«Birbirimizi tanımak mı? Deli misin? Gene başladığımız yere döneriz, nasılsa. Hayır, şimdi hemen gidip seninkilere derhal evlenmeye karar verdiğimizi söyleyeceğiz. Hadi, Francesca, evet de artık.»

O anda Francesca'nın bütün düşsel duyguları yeniden canlanmıştı. Evet demedi, ama bir kraliçeninkine benzeyen soylu başını eğip adamın ellerini çılgın öpücüklere boğdu. Müthiş bir teslimiyet ve ateş içinde ağlıyor ve adamın gözlerini öpüyordu, şimdi.

Kendilerine geldiklerinde güneşin iyice yükseldiğini ve çiftliğin her günkü seslerle canlanmaya başladığını duydular.

Stash bir çocuk gibi sırıtıyordu, «Giyinsen iyi olacak.»

«Giyinmek mi? Hiç düşünebiliyor musun...» Francesca bir yandan da eliyle yerde birer paçavra yığını halinde duran giysilerini işaret ediyordu. «Şunlara bir baksana...» Battaniyelerin altına nasıl kaydığı belli olmayan beyaz dantelden bir iç çamaşırını çekip çıkardı. Bu, Şen Dul adı verilen sutyen-korse birleşimi, mayoya benzer bir şeydi. Korsenin kancalarından da lime lime olmuş çoraplar sallanıyordu.

«Sana yardım edeyim... Ama üstündekileri öylesine telaşla çıkarmıştın ki...»

«Soyunmanın da çeşitli biçimleri vardır. Ama giyinmek ayrı bir sorundur. Hayır, Stash, bunları bir daha sırtıma geçiremem. Bak, ellerim de titriyor...»

O sırada bir ıslık duyarak dondular. Anlaşılan çiftlik yanaşmalarından biri ahıra geliyordu.

Stash güldü, «Onu şimdi kovalarım. Sen oraya gir.» Francesca kıkırdayarak battaniyelerin altına süzüldü. Harikalar dolu düşsel bir ortamdan anide güldürünün içinde buluvermişlerdi kendilerini. Yan gözle bakınca yan bölmedeki atın başını kendisine doğru uzatarak hırsla kişnediğini gördü. Hiç kuşkusuz hayvan burada olup bitenleri çiftliktekilere haber vermeye çalışıyor, diye geçirdi içinden.

Az sonra Stash elinde bir yığın giysiyle kızın yanına dönmüştü. Francesca'ya güzelce cilalanmış, bir

çift eski çizme, soluk bir gömlek ve eski püskü bir binici pantolonu uzatırken güldü, «O yamakla anlaşmaya vardım. Gördüğüm kadarıyla ölçüleri sana uygun. Üstelik daha bu sabah yıkanmış, öyle diyor. Gene de bu konuda güvence veremem tabii.»

Francesca, her nasılsa temiz, ama yamağın, kendisine iki beden büyük gelen giysilerini giyerken Stash da arabadan kızın gece çantasını getirmişti. Pudra kutusunun aynasına baktığında yüzünde boyanın izi kalmadığını gördü. Yeniden boyanmanın gereği yoktu, şimdi. Bereli cildi, kıpkırmızı şiş dudakları ve bir yabancınınkine benzeyen heyecan dolu gözleriyle kendini pek beğenmişti.

Ama ayağa kalktığında işler gene ters gitti, «Bu pantolonun belini tutturmak için bir kemere gerek var.»

Stash hemen duvarda asılı sıra sıra dizginleri işaret etti, «Martingale'inki sana bol gelir. Yok, yok hiç biri olmaz. Benim papyon kıravatımı bulsaydım verirdim, ama o da kısa gelirdi herhalde. Bak, bunu al.» Kıza çift kat, uzun bir kumaş parçası uzatıyordu.

«Bu ne?»

«Kuyruk bağı. Polo sopalarına dolanmalarını engellemek için atların kuyruklarına bu bağları bağlarız.»

Francesca söylendi, «Düşsel yaşamın öldüğü yalanını da kim uydurmuş acaba?»

Francesca, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Matty'ye bakarak gülüyordu, «Herkese, bunun Tanrı'nın bir lutfu olduğunu söylersin.»

Adam sonunda dayanamayarak patladı, «Böyle alelacele evlenmek için gebe kalman gerekirdi. Bu haltı karıştırmak için doğru dürüst bir nedenin bile yok. Harika bir mesleği ne idüğü belirsiz bir polo oyuncusu olan bu Rus bozması için tepiyorsun. Üstelik de bu kararı verirken her şey sana vız geliyor. Ne iştir bu?»

Ama Francesca adamın soğuk mantığına karşı kendini büyük bir güçle savunuyordu, «Matty, bir insan zirvede daha kaç yıl kalabilir? Yaşamımda ilk kez bir

erkeğe aşık oldum. Onun için benim hesabıma memnunluk duymalı, sevinmelisin.» Bu sözleri adamın tepesini attıran kayıtsız bir gülüşle söylemişti, «Her şeye, hem de şimdi, şu anda sahip olmak istiyoruz. Neden olmayalım, peki? Bundan on yıl sonrası için bile geçerli olabilecek bir neden gösterebilir misin, Matty?» Kız bu sözleriyle adama meydan okuyordu.

«Tamam, peki, çok sevindim, mutluyum, heyecanlandım... Öz kızım gibi benimsediğim en iyi müşterim daha dün tanıştığı ne idüğü belirsiz bir herifle evlenecek diye havalara uçuyorum. Daha başka ne isteyebilirim ki, değil mi? Hem üstelik, bu işin neden böylesine oldu bittiye getirildiğini, değerli prensiyle evlenmeden önce birbirlerini biraz daha iyi tanımaları gerektiğini söylediğimde bana verdiği yanıtlara bakın, hele...»

Francesca düşteymiş gibi dalgın dalgın yanıtladı. «Sana, bunun doğruluğuna inandığımı, şimdiye kadar hiçbir şeyden böylesine emin olmadığımı, onu bütün yaşamım boyunca bekleyip de bulduktan sonra bir daha bırakmayacağımı söyledim.»

Margo ise Francesca'nın sesindeki bir anlamdan bu evliliğin engellenemeyeceği, ya da ertelenemeyeceğini anlamıştı.

Matty sonunda hırsla ellerini havaya kaldırdı. «Tamam, tamam vazgeçtim. Hem zaten hiçbir şansım da yoktu, kazanmak için. Anlaşıldı, evleneceksin. Şimdi stüdyoya bir telgraf çekerim. Haberin olsun. Seni mahkemeye verecekler, anlaşma koşullarına uymadığın için... Yerden göğe kadar da haklılar. Üstelik davayı da kazanacaklar. Avrupa'ya gelmememiz gerektiğini biliyordum. Burası adamı zıvanadan çıkarıyor, çünkü.»

3

Francesca yıllar önce Katoliklikten vazgeçmesine rağmen bütün Katolikler gibi kilisenin kuraları ve ayinlerini biliyordi. Berkeley'de oturdukları sırada pazar günleri kilisede katıldığı din dersleriyle Paris'teki Rus Ortodoks Kilisesi'nde düzenlenen düğün töreni arasında öylesine farklar vardı ki, anlatılmaz. Bu adeta Bizans devrinde yapılan törenleri hatırlatan bir gariplikteydi. Francesca bir an için kendini Hollywood'daki film setlerinden birinde çevrilen gerçek dışı bir filmin bir sahnesinde sanıyordu. Sonu gelmezmişçesine uzayan dini törenin ardından Stash'la birlikte bir kupadan kırmızı şarabı üç kez içtikten sonra papazın arkasından mihrabın çevresinde üç kez dolanırlarken her an yönetmenin «stop» diye bağıran sesini duyacağını sanıyordu. İçerdeki yüzlerce mumun ışığında buhurdanlarda yanan günnük dumanlarının yükseldiği görülüyor ve bunun kokusu insanı adeta boğuyordu. Kilisenin gerçek dışı havasını sadece erkeklerden kurulu bir koronun hiçbir çalgı aletinin eşliği olmaksızın söylediği ilahiler ve geri planda da çocukların korosu güçlendiriyordu. Stash'ın iki arkadaşı, yürüdükleri kadar başlarına altın birer taç tutuyordu. Francesca'ya kilise sırasında oturan davetliler de sanki film için o gün tutulmuş figüranlarmış gibi geldi.

Düğün tarihini çok gizli tutmaya çalışmaları ve törene çok dar bir dost topluluğu çağırmalarına rağmen haber nasıl yayıldıysa yayılmış ve o gün kilisenin içi meraklılardan ana baba gününe dönmüştü.

Stash, baştan çok sade bir düğünde ısrar ederken sonradan savaş sırasında Londra'daki bir nikah dairesinde ayaküstü kıydırdığı ilk nikahı aklına geldiğinden

törenin bütün ayrıntılarıyla yapılmasını, Francesca'nın iki kez taç giymesini istemişti. Birincisi duvağı tutan çiçek çemberi, ikincisi de başının üzerine tutulan altından evlilik tacıydı. Yaşamının, beyninin uzak bir köşesinde kalan sadece bir yılını Rusya'da geçiren Stash bu geleneksel soylu törenini bütün canlılığıyla yaşamakta ısrar etmişti. Üstüne üstlük, papazdan tören sırasında Francesca'yla birleştiğinin belirtisi olarak birbirlerinin ellerini ipek bir mendille bağlamasını bile istemişti. Bu arada papaz da uzun sakalı, sırtındaki kolsuz cüppesi ve başındaki tacıyla çok görkemli bir giysi içindeydi.

Francesca hiçbir şeye karşı çıkmıyordu. Ahırda kararını verdikten sonra ayrıntılar onun için önem taşımıyordu artık. Stash'a olan bağı ve bundan sonra birlikte yaşayacakları düşüncesinin dışında her şeye kayıtsızdı ve adeta bir hava boşluğu içinde yaşıyordu.

Margo ise bütün marifetlerini ortaya koyuyor ve hiç kimsenin başaramayacağı bir beceriklilikle bütün hazırlıkları yönetiyordu. Sevinç içinde Francesca'nın bu harika evliliğini mümkün olan en parlak biçimde kutlamak istiyor ve içten içe de, zevkli, ama sade evliliklerden oldu bitti ne kadar nefret ettiğini ve güvensizlik duyduğunu geçiriyordu.

Ritz'de yapılan düğün daveti ise hiç kuşkusuz Margo Firestone'un sahnelediği oyunların en başarılısıydı. Törenin ardından Prens Stash Valensky'yle yeni karısı ortadan kaybolmuştu. Firestone'lar bile yeni evlilerin Stash'ın Lausanne dışındaki evinde kaldıklarını bilmiyordu. Böylece karı koca kendilerine hiç bitmeyecekmiş gibi gelen ve artık acele etmelerini gerektirmeyen evliliklerini başlatmış oluyordu. Birlikte ata biner, ya da yatakta yatarlarken birbirlerine çocukluk günlerine ait öyküler anlatıyor ve arada bir de Paris'te bir otelin barında doğru dürüst bile tanımadıkları bir adamın söz arasında yaptığı bir teklif olmasaydı belki de hiç tanışmamış olacaklarını düşünüyorlardı.

Francesca geceleri genellikle, sevişmeye doymuş vücudunun yorgunluğuna rağmen uyanık yatardı. Yatak odasının karşı duvarındaki ikonun altında yanan gece lambasının hafif ışığında Stash'ı seyretmeye do-

yamıyordu. Bu adam okuduğum bütün öykülerin tek kahramanıdır, diyordu kendi kendine. Açık sözlü, kibar ve korku nedir bilmeyen bir adamdı. Bunlardan başka bir niteliği vardı, ama bunu bir türlü çıkaramıyordu. Sonunda uzun uzun düşündükten sonra buldu. Evet, yıkılmaz bir adamdı Stash.

Stash'ın babası Prens Vasilli Alexandrovitch Valensky sağ olup da geliniyle tanışabilseydi Francesca onun hakkında da aynı şeyleri düşünecekti. Çok soylu, güçlü ve gittiği her yerde varlığını duyuran bir erkek olan Prens Vasilli kırk yaşına kadar Marinsky Tiyatrosu'nun balerinlerinden belki ellisiyle ilişki kurmuş, sonunda da evlenmesi gerektiğine karar vermişti, ve büyük bir soğukkanlılık içinde Prenses Titiana Nikolaevna Stargardova'yı karılığa seçmişti. Çünkü prenses 1909 yılında sosyeteye yeni tanıtılan genç kızlar arasında kendi mevkiine en uygun olanıydı. 1910 kışında ise inanmazlıkla kendi karısına dönüşü olmayacak bir biçimde deli gibi aşık olduğunu fark etmişti.

Nişanlanmalarından önce, son derece çekici bir güzelliği olan Titiana bir opera, ya da balede ne zaman karşılaşsalar iri mavi gözlerini adamın bakışlarından kaçırmak için hep yere dikerdi. Hep dik yakalı, sade balo giysileri giyer ve neşeliliğin dışında kesinlikle hafiflik, ya da çekiciliğe kaçmayacak alçak bir sesle konuşurdu. Kızın çok sade taranmış sarı saçları ve kendisiyle konuşurken yüzünün hep kızarmasından Vasilli Valensky onun sakin, kurallara tamamıyla bağlı, hatta tutucu bir kadın olacağını sanırdı. Bu kız herhalde tanıdıklarının çoğunun karıları gibi evlendikten sonra sıkıcı bir kadın olup çıkacaktı. Ama daha balayları sona ermeden, zekasının yanı sıra son derece de ateşli olan Titiana kocasını kendine tamamıyla bağlamış, adam karı yerine canlı, istek dolu ve ateşli bir metres aldığını şaşkınlıkla fark etmişti.

Bugün ise, evliliklerinin üzerinden bir yıl bile geçmemişti daha. Prens Valensky Moika Kanalı kıyısındaki mermer sarayından çıkarken Titiana'nın gene bir balo vermeye hazırlandığı için evin içinde her şeyin

ve herkesin altüst olduğunu ve karıştığını düşünüyor. ama bundan hem hoşlanıyor, hem de karısının canlılığını tevekkülle karşılıyordu. Titiana, St. Petersburg sosyetesinde yeni parlamaya başlayan bir kadın oluşunun bilinci içinde keyiften uçuyordu. Bu evliliği sayesinde, «beyaz balo» olarak adlandırılan davetlerde her genç kız gibi sıkıcı kotiyonlarda dans etmek zorunda kalmaktan kurtulmuş, özgürlüğüne kavuşmuştu. Böylece. on dokuz yaşını yeni dolduran bu canlı ve ele avuca sığmaz prenses kendini Çarlık Rusyası başkenti sosyetesinin merkezi durumuna getirmek için hiç zaman yitirmeden harekete geçmişti.

Arı kovanı gibi çalışan sarayın kapısında nöbet bekleyen üniformalı, madalyalı kavasa Prens, «Denisov-Uralski'ye gideceğim.» dedi. İki uşak sarayın ağır mermer kapılarını arkasından kapattıktan sonra adam abanozdan yapılmış ve içi kapitone, incecik eldiven derisiyle kaplı kızağa yerleşti.

Arabacı Boris'in sırtında bugün, koyu kırmızı kadifeden, kalın kürkle astarli ve aynı kürkten üç köşe şapkasından oluşan kışlık üniforması vardı. Bütün soyluların arabacıları gibi o da, harika dört atın çektiği kızağı St. Petersburg sokaklarında, kendisininkinden başka hiçbir araç yokmuşçasına büyük bir hızla sürmeye bayılırdı. Grand Dükleri hiçe sayan Boris, Alexander-Nevsky, Vladimir ve St. Andrey nişanlarına sahip efendisinin Çar kadar önemli bir kişi olduğuna inanırdı. Sarayla Denisov-Uralski'deki dükkan arasındaki yolu hiç durmadan, hatta başka bir kızağa yol vermek için yavaşlamadan sürdüğü için kendi kendini kutladı. Yolda durmak, ya da başka bir araca yol vermek için yavaşlamak prensi küçük düşürmek olacaktı, çünkü.

O soğuk aralık gününde Vasilli Valensky alışveriş etmek için sokağa çıkmıştı. Karısının küçük hayvan heykelciklerine hâlâ çocukça bir tutkusu vardı. Bu Noel yortusunda ona öylesine çok ve çeşitli heykelcik alacaktı ki sevinçten şaşırtacak ve başını döndürecekti. İçten içe gülümseyerek, gene de gözü doymaz bunlara, diye düşündü. Yarım saat içinde çeşit çeşit bir sürü hayvan heykelciğinden çifter çifter almıştı. Bundan

amacı Titiana'nın kendine bir Nuh'un gemisi yaparak oyalanacağı düşüncesiydi. Yeşimtaşından gözleri Seylan safiri filler, vücutları topaz, gözleri yakut, kuyrukları ise altın üzerine kakılmış pırlantadan aslanlar, gözleri zümrüt, gözbebekleri pırlanta, ametist zürafalar vardı, aldıklarının arasında. Prens ardından, kızağa binmek gereğini duymadan biraz ötedeki Faberge'ye girerek, kabukları pembe akik, başları, ayakları ve kuyrukları da gümüş ve altından, sırtlarına inciler kakılmış kaplumbağalar, beyaz mercandan papağanlar ve yeşil, pembe, mor ve kahverengi yeşimtaşından, gözleri pırlanta süs balıkları ekledi armağanlara.

Bu keyifli işi bitirdikten sonra da Boris'e yazıhanesine gitmek istediğini bildirdi. Bin yüz yıllık geçmişe dayanan soylu ailesinden Rusya'nın dört bir yanında topraklar kalmıştı ona. Bunların işlerini de ancak, çoğu Alman ve İsviçreli olan kahya ve yöneticilerin yardımlarıyla yürütebiliyordu. Urallar'daki topraklarından dünya platin üretiminin dörtte biri karşılanıyordu. Kursk'da binlerce kilometrelik şeker çiftlikleri, onlarca kereste işliği ve binlerce kilometrelik de ormanları vardı. Ukrayna'da akıl almaz genişlikteki tütün çiftliklerinin sahibiydi. Ama en sevdiği mülkü ise Kaşin'deki çiftliğiydi. Burası meyve bahçeleri ve mandıralarla doluydu ve aynı çiftlikte sevgili atlarını yetiştiriyordu. Çoğu kez soylu dostları için davetler düzenler ve hep birlikte bölgenin geyiklerini, yaban domuzlarını ve kuşlarını avlamaya çıkarlardı.

Karısıyla bu çiftliğin ormanlarında at sürerlerdi. Üstelik geçen yaz tıpkı serfler gibi sık ağaçların kapladığı ormanın en gizli köşelerine saklanarak sevişmişlerdi. Yosunlar ve yapraklardan yaptıkları o güzelim yuvalarında sahip olduğu saçı başı darmadağınık ateşli kızla; bu gece, başında annesinden kalma pırlantalı zümrütlü taç ve sırtında harika tuvaletiyle sekiz yüz konuğu ağarlayacak olan soylu kadın arasında bağlantı kurmak hemen hemen olanaksızdı. Üstelik bu konukların hepsi de soyluydu ve karısının bir tek çağırısı üzerine hiç kuşkusuz altın ve gümüş işlemeli giysilerini giyecekler, altı orkestranın çaldığı müziğe uyarak dans edecekler, gece yarısından sonra yüz kadar

üniformalı uşağın gümüş ve altın tabaklar içinde sunduğu yemekleri yiyecekler, bu arada da Colombo ve Goulesko'nun çingene çalgıcılarının çaldığı şarkıları dinleyeceklerdi. Saraydan çıkarken karısının Riviera'ya ısmarladığı taze çiçekleri taşıyan ısıtma tertibatlı arabaların gelmeye başladığını görmüştü. Özel trenlerini bu taze goncaları getirtmek için Nice'e göndermişlerdi. Çiçekler Nice'de trene yüklenmiş, Avrupa'yı bir baştan bir başa geçerek St. Petersburg istasyonunda arabalara yerleştirilmişti. Fransa'dan getirtilen bu gonca halindeki güller, tomurcuk leylaklar, sümbüller, zerrenler ve parma menekşeleri, kış mevsiminin bitip tükenmediği, rüzgârının da dondurucu ve nemli olduğu Finlandiya Körfezi kıyısındaki bu kentte sadece bir gece için açarlar, sonra da solarlardı.

Ertesi yıl olan 1911'in kasımında Vasilli ile Titiana'nın bir oğulları oldu. Bebeğe Prens Valensky'nin babasının adı olan Alexander ismini verdiler. Titiana gebeliği süresince hiçbir eğlenceye katılamadığı için bu kış her zamankinden daha fazla eğlenmeye, gezmeye ve dans etmeye kararlıydı. Valensky ise karısını bu eğlence düşkünlüğünden, Şerementevler, Yusupovlar, Saltykovlar ve Vasiloşikovlar'ın verdikleri balolara gitmekten vazgeçirecek hiçbir şey yapmıyordu. St. Petersburg'lu bütün soylu kadınlara canlı valsleriyle önderlik ediyor ve Kontes Marie Kleinmichel'in verdiği maskeli baloda buluşlarıyla herkesi şaşırtıyordu.

Paskalyadan önceki Büyük Perhiz, orucun ilk çarşambasından bir önceki pazar günü başladığından bir süre balolara ara vermek gerekti. Büyük Perhiz boyunca baloların yerini konserler ve akşam yemeği davetleri aldığı için Alexander'in dadısı Masha hanımın hiç olmazsa bir süre erken yatarak dinlenme olanağı bulacağına seviniyordu. Prenses arada bir Masha bebeğe süt verirken çocuğunu ateş alır gibi görüp gene gidiyordu. Dadı, bu kısa sürelerde hanımının çok canlı görünmesine rağmen gene de yorgun olduğunu ve fazlasıyla zayıfladığını düşünerek dertlenmeye başlamıştı. Masha daha on yedi yaşındaydı. Yaşamını hep

Valensky'lerin Kaşin'deki çiftliğinde geçirmiş, bir talihsizlik eseri de Alexander'in doğumundan bir gün önce evlilik dışı bir çocuk doğurmuştu. Çiftliğin kahyası da kızı Prens Alexander'i emzirsin diye apar topar St. Petersburg'a göndermişti. Masha yol boyunca fena halde acısından durmadan ağlamış, ama Prens Alexander'e ilk kez meme verdikten sonra çektiği sılayı unutmuştu.

Pe hizden önceki son pazar günü Valenskyler çevre çiftliklerden birindeki malikanede verilen bir öğle yemeğine gitmişti. Yemekten sonra davetliler troykalarını(*) dörtnala sürmüşler, ardından da çocuklar gibi saatlarca kartopu oynayarak eğlenmişlerdi. Mevsimin son dansı saatlar geceyarısını vururken sona erdiğinde Vasilli, Titiana'nın o gece eve dönmekteki istekliliği karşısında şaşırdı. Eğlence mevsiminin kısa bir süre için bitmesinden derin bir üzüntü duyacağını sanıyordu, oysa. Ama Titiana o kadar yorgundu ki eve dönerlerken yol boyunca, ısıtılmış troykalarında kocasının kollarında uyumuş, ertesi sabah da sanki hiç dinlenmemiş gibi uyanmıştı. Bu durumunu görünce de, herhalde yaşlanmaya başlıyorum, diyerek sızlanmaya koyulmuştu.

Vasilli bunun üzerine hemen doktora haber yollamıştı. Şimdiye kadar Titiana'yı hiç böyle bitkin ve düşkün bir halde görmediği için fena halde korkuya kapılmıştı. Doktor, Titiana'nın gümüş ve pembe renkli atlas döşeli yatak odasında o kadar uzun zaman kaldı ki Vasilli adamın hiç dışarı çıkmayacağını sanmaya başladı. Ama sonunda doktor muayenesini bitirerek Vasilli'ye karısının hafif bir bronşite yakalandığını, ayrıca sinirlerinin zayıf olduğunu ve genel durumunda da bir düşkünlük saptadığını söyledi.

Adamın sonu gelmez tıp deyimleriyle karısının rahatsızlığını anlatmaya çalışmasından sıkılan Vasilli sonunda sabırsız sabırsız sordu, «Peki tedavisi nedir?»

— «Şey, Prens Hazretleri, anladığınızı sanmıştım. Uzman olmamama rağmen akciğerlerde bir iltihaplanma var, sanıyorum. Aslında galiba tüberküloz.»

(*) Rusçada üç atlı kızak ya da araba.

Valensky tabancayla vurulduktan sonra yere düşeceği anı bekleyenler gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Titiana tüberküloza mı yakalanmıştı? Olanaksızdı bu. Büyük Katerina zamanındaki kadınlar gibi pantolonu bacağına geçirerek çılgınca at koşturan, bir yarış sırasında devrilen bir troykadan karların içine yuvarlandığı halde gıkını çıkarmamakla kalmayıp üstelik kendi haline gülen, buzlu tepelerde korkusuzca dolaşabilen, altı saat sürekli ağrı çektikten sonra bir tek kez «ah» demeden bir oğlan çocuk doğuran, her an işçiler tarafından basılmak tehlikesi olduğu halde bir tarlada bile kendini kocasına teslim edebilen Titiana nasıl hastalanırdı?

İnanmazlıkla bağırdı, «Olanaksız, bu.»

«Prens Hazretleri, demin de dediğim gibi, ben uzman değilim. Bundan sorumlu olamayacağım için de Dr. Zevgod ve Dr. Kuskof'u çağırmalısınız.» Doktor bir yandan da geri geri kapıya doğru gidiyor ve prensin o devirde ölüm kararı anlamına gelebilecek tanısını algılamasından önce buradan kaçmaya bakıyordu.

Zevkod'la Kuskof alınması gereken önlemler konusunda aynı fikirdeydiler. Prenses Valensky son birkaç aydır geceleri ter içinde uyandığını ve iştahının kesildiğini itiraf etmiş, ancak bu belirtilerin üzerinde durmamıştı. Bu tedbirsizliği ve yorucu yaşamı yüzünden de durumu iyice ciddileştiği için artık zaman yitirmeye gelmezdi. Bunun için de Prensesin İsviçre'nin Davos kentine giderek tedavi olması şarttı. Bu hastalık dünyanın başka hiçbir yerinde Davos'da olduğu gibi mükemmel yöntemlerle tedavi edilemezdi.

Vasilli sert bir sesle sordu, «Ne kadar zaman tedavi görmesi gerek?»

İki doktor da kararsızlıkla durdu. Hiçbiri belirli bir süre vererek kendilerini töhmet altında bırakmak istemiyorlardı. Sonunda ilk konuşan Zevgod oldu.

«Hiç bilinmez. Prensesin bünyesi tedaviye cevap verdiği takdirde belki bir, belki iki yıl içinde, belki de daha uzun zaman sonra geri dönebilir. Ama havası çok nemli olan bu kente, tam anlamıyla iyileşmeden

dönmesi kesinlikle hatalıdır. Biliyorsunuz burası yumuşak topraklar ve bataklıklardan kuruludur. Göğüs hastalarının burada yaşamaları intihar demektir.»

«Bir yıl, ha?»

Kuskof çok ağır bir sesle söylendi, «Bir yılda iyileşmesi mucize olur.»

«Yani siz bana karımın ancak yıllarca tedavi gördükten sonra iyileşebileceğini söylemek istiyorsunuz, öyle mi, beyler?»

«Ne yazık ki evet, Prens Hazretleri. Ama Prenses Hazretleri çok genç ve sağlam bünyeli olduğu için belki hastalığı daha kısa bir zamanda yener...»

Valensky doktorları gönderdikten sonra çalışma odasına girip kapıyı kapadı. Pırıl pırıl, canlı, yürekli, yaşamının bütün anlamı olan değerli karısına üç ay değil, üç hafta bile evden uzaklaşması gerektiğini nasıl anlatacaktı? Dünyada hiçbir şey karısını bir sanatoryumda yaşamaya mahkum etmeye zorlayamazdı. Bunun düşüncesi bile adamı dehşetle titretiyordu. Hayır, olamazdı. Evet, Titiana'nın Davos'a gitmesi zorunluydu, ama Rusya'yı da birlikte götüreceklerdi.

Bu kararla, Prens Vasilli baş katibini, bulabilecekleri en büyük dağ evini tutması için görevlendirerek Davos'a gönderdi. Bu arada üç Fransız oda hizmetçisi de Titiana'nın sandıklarını hazırlamak işini üstlenmişlerdi. Bu sandıklardan biri sadece eldivenler ve yelpazeler, üçü işlemeli saten terlikler, on ikisi giysiler, dördü kürkler ve beşi de iç çamaşırlarıyla doldurulmuştu. Titiana, bir sürü giysisini de geride bırakmak zorunda olduğu için somurtuyor ve kocasına, neyse ki on beş bin elbisesi olan Çariçe Elizaveta gibi giysi düşkünü değilim, diyordu.

Öte yandan öbür hizmetçiler ve uşaklar da Prensin yazmanlarından birinin denetimi altında sarayın, Onbeşinci ve Onaltıncı Louis dönemlerinde yapılmış en seçkin Fransız koltuk takımları ve diğer eşyaları sarıp sarmalayarak yolculuğa hazırlamakla uğraşıyorlardı. Valensky hangilerini İsviçre'ye götüreceğine kendi karar vermişti. Prens değerli eşya ve antika toplamaya

çok meraklıydı. Ama İsviçre'de kalacakları dağ evinin büyüklüğü hakkında bir fikri olmadığı için sadece Rembrandt, Boucher, Watteau, Greuze ve Fragonard'ın tablolarını almakta karar kılmış, daha büyük olan Raphael, Rubens, Delacroix ve Van Eyck'in resimlerini ise sarayda bırakmak zorunda kalmıştı.

Valenskylerin çok çağdaş bir biçimde yaşamalarına karşılık bütün Ruslar gibi ikon biriktirmeye meraklı oluşları aslında çok ilginçti. Böylece Prens ikonların bulunduğu odaların duvarlarını bütünüyle boşalttı. Bu odalarda, bazıları altın ve çeşit çeşit mücevherli çerçeveli ikonlar bulunur, her birinin önünde de gece, gündüz mumlar yanardı. Bunları koruyan perdeler açılmış ve hepsi kendi kadife kaplı kutularına özenle yerleştirildikten sonra sandıklara konmuştu. Aileyi koruduklarına inanılan bazı özel ikonlar ise İsviçre'ye Valenskylerin trendeki özel kompartımanında götürülecekti. Bu ikonların bir kısmı özellikle çerçevelerinin altın ve değerli taşlardan yapılmaları nedeniyle paha biçilmeyecek nitelikteydi.

Moika Kanalı kıyısındaki sarayın bir eşini İsviçre'ye taşımak için gerekli hiçbir eşya unutulmamış, ne kadar tava, tencere varsa paketlenmiş, hatta bir zamanlar Madam de Pompadour'a ait olan üç kristal şamdan bile sandıklara konmuştu.

On gün sonra da Vasilli'nin kavramına göre sadece iskelet bir işçi kadrosu olan 46 uşak ve hizmetçi St. Petersburg istasyonunda Valenskylerle gitmek üzere toplanmıştı. Prens bu kadarcık uşağın evin işlerine yetişebilmesini diliyordu, bir yandan da. Herkesi taşıyabilmesi için prensin trenine bir sürü vagon daha eklenmişti. Bütün yük vagonları tepeleme doluydu. Mutfak için ayrılan iki vagona ise akıl almaz derecede çok yiyecek yığılmıştı. Bu yüzden aşçılar kıpırdayacak yer bulamıyorlar ve çıldırma durumuna geliyorlardı.

Prens ve Prenses Valensky, yanlarında kucağında Alexander'i taşıyan dadı Masha olduğu halde kapalı bir arabayla istasyona geldiler. Onlara, sırtında altın apoletli lacivert üniforması ve başında çevresi beyaz tüylerle süslü şapkasıyla en önemli serfleri olan Avcı Zachary eşlik ediyordu. Zachary yolculuk boyunca sı-

nırlarda gecikme olmaması, yiyecek sıkıntısı çekilmemesi, bavulların kaybolmaması ve trenin güneybatı yolculuğunu aksaksız yapabilmesi için gereken her türlü önlemi almakla görevliydi.

İsviçre'nin Landquart istasyonunda özel treni terk etmek zorunda kaldılar. Çünkü bu tren Alp Dağları'nın üzerindeki daracık demiryollarında gidecek durumda değildi. Bütün uşaklar ve hizmetçilerle eşyalar Davos-Dorf'a nakledilen kadar Valensky'ler günlerce trende kaldılar. Sonra onlar da donmuş çağlayanlar ve karlar içindeki akçaağaçların arasından dimdik uzanan daracık demiryolundan Davos'a doğru yola çıktılar. Titiana kompartımanın sıcak olmasına rağmen burnuna kadar kürklere sarınmıştı, ama hâlâ ürperiyordu. Trenin bir yanındaki derin uçurumdan bakışlarını kaçırmaya çalışıyor, ama dimdik çıkan demiryolunu gördükçe içine büsbütün bir heyecan ve korku doluyordu. Daha da yukarılara çıkıp gece olmaya başladığında eldivenli eliyle kocasının kolunu sımsıkı tuttu. Hâlâ düz yola çıkamamışlardı. Vasilli tatlı bir sesle karısını yatıştırmaya çalıştı, «Geldik sayılır, sevgilim. Boris istasyonda bizi Rolls Royce'la bekleyecek.»

«Ne?» Titiana içinde yükselen dehşeti, duyduğu derin şaşkınlık sayesinde bir an için unutmuştu.

«Tabii ki Rolls Royce'u da getirttim. Ne sanıyordun yani? Kentsoylu çiftleri gibi kiralık arabaya mı binecektik? Geçen yıl Silver Ghost tipi Rolls Royce'u sana armağan olarak ısmarlamıştım. İki hafta önce hazır olduğunu haber vermişlerdi. Ben de Mr. Royce'u Manchester'den arayarak arabayı Rusya'ya değil, buraya göndermelerini istedim.»

Titiana şimdi karşı çıkıyordu, «Ama Boris otomobil kullanmasını bilmez ki.»

«Royce'a otomobille birlikte İngiliz sürücü teknisyenlerinden birini de göndermesi talimatını vermiştim. Boris'e öğretir. Olmazsa da adamı tutarız.»

«Ah, böyle bir otomobil Çar'da bile yok.» Titiana sevinçle ellerini çırpıyordu. «Hızı nasıl?»

«Geçen yıl özel bir modelinin 161 kilometre yaptığı söyleniyordu. Ama biz tabii hiçbir zaman bu hızda gitmeyeceğiz. Boris'i korkutmak istemiyorum.» Vasilli

bu armağanının Titiana tarafından böylesine sevinçle karşılanmasına çok memnun olmuştu. Bu otomobil, Titiana'nın yabancı bir ülkeye gelerek hastalığıyla haşır neşir olacağı böyle bir zamanda oyalanması için gereksindiği bir şeydi. Bütün çabaları ve otomobilin zamanında Davos'da olabilmesi için harcadığı binlerce sterline değmişti.

Titiana'ya Davos'daki dağ köşkünün St. Petersburg'daki sarayın küçük bir eşi oluşu, ya da sarayda alışık olduğu hizmeti burada da görmesi olağanüstü gelmiyor, bunu doğal karşılıyordu. At sırtında yaşamını tehlikeye atan bu kadın yaşamı boyunca bir kez olsun özel hizmetçisinin yardımı olmadan çorabını bile giymemişti. Onun sınıfındaki kadınlar hiçbir şeyin, mücevherlerin ve kürklerin bile fiyatlarını bilmezdi. Üstelik fatura adı verilen kağıt parçasını bir rastlantı eseri görseler ne olduğunu anlayamazlardı. İstedikleri her şeyi önceden sormadan, ya da parasını akıllarına bile getirmeden seçerlerdi. Kendi saraylarındaki mutfaklara bir kez inmek gereğini duymayan bu kadınlar için soyut bir kavram olsa da masraf sözcüğü bir anlam ifade etmezdi.

Davos'a yerleşen Titiana böylece, adeta uğraşarak yitirdiği sağlığını gene aynı şekilde çaba harcayarak kazanmakta kesinlikle kararlıydı.

Dağ tepesinde dünyayla bağlantısı kesilen Vasilli ise dünya haberlerini hemen hemen her gün ya mektup ve telgraflardan, ya da haftada iki kez Zürih'den özel ulakla getirilen Rusça, Fransızca ve İngilizce gazetelerden alıyordu. 1912'de Lena'daki altın yataklarında çalışan beş bin işçi greve gidince bu olaya mim koydu. Grev bir ay sürmüştü, üstelik. Bunu daha birçok işi bırakma eylemi izledi. Öyle ki 1912 yılında Rusya'da yapılan toplam grevlerin sayısı iki binin üzerine çıkmıştı. Rusya'da en son bu türden olaylar 1905 yılında olmuş, askerler Kışlık Saray önünde toplanan işçilere ateş açmıştı. O gün tarihe «Kanlı Pazar» olarak geçmişti.

Vasilli Davos'daki evin kütüphanesinde saatlarca

oturup düşündü. Doktorların raporlarından anlaşıldığı kadarıyla ailesi ve serfleri daha yıllarca İsviçre'den ayrılamayacaktı. Karısının sağlığı tehlikeli bir biçimde kötüleşmemesine rağmen iyilik belirtileri de göstermemişti, şimdiye kadar. İrade gücü ateşi düşüremiyor, yüreklilik ise vücuttaki basillerle savaşmaya yetmiyordu. Gece ateşi, birkaç ay öncesine kıyasla biraz daha yüksek, sağ akciğerinden gelen hırıltılar da her zamanki sertliğindeydi. Doktorlar bir zaman vermiyorlar, bunun sözünü bile etmiyorlardı. Sanki bu soru şimdiye dek hiç sorulmamıştı. Sadece bir aptal böyle bir şeyi aklına getirebilirdi.

Prens Vasilli dişlerini sıktı. Eğer Rusya dışında sürgün gibi yıllarca yaşayacaklarsa para için hiç durmadan St. Petersburg'la bağlantı kurmaya da bir son vermek gerekti. Urallardaki platin madenlerini, Kursk'daki şeker ekim alanlarını, ormanlarını ve kereste işliklerini satmaya karar vermişti. Böylece bu satışlardan topladığı muazzam servetini istediği zaman para çekebilmesi için İsviçre bankalarına yatırdı.

Manchesterli İngiliz Tattersall, Boris'e Rolls Royce'u nasıl kullanacağını bir türlü öğretemeyince bu kez Vasilli'ye sürücülük dersleri vermeye koyuldu. Prens, Rolls Royce firmasının o zamana kadar yaptığı en büyük model olan Silver Ghost'un her türlü dağ yolunda kolaylıkla gidebildiğini görmüş, ama Davos çevresinde doğru dürüst araba kullanabilecek yol bulunmadığını da fark etmişti. Bunun üzerine Rusya'dan tahtadan büyük troykayı getirtmek için harekete geçti. Yerler karla kaplanır kaplanmaz da Vasilli üç atın çektiği kızağın dizginlerini eline aldı, küçük Alexander'i de yanına sıkıca bağladı. Böylece baba-oğul, sağlı sollu dükkanların sıralandığı neşeli bir kalabalıkla dolu Davos sokaklarında her gün görülen tanıdık yüzlerden ikisi haline gelmişti. Hep de kentten geçerler ve karlarla kaplı kırlara doğru yollarına devam ederlerdi.

Davos'daki hastalar arasında çok sayıda İngiliz ve Fransız soylusunun yanı sıra Rus soyluları da vardı. Bir süre sonra bu hastalardan bir kısmı Prenses Titiana'yı ziyarete başladı. Valensky'lerden hiçbirinin aklına, son derece şirin, tatlı, rahat, ama aynı derecede

de sıkıcı olan İsviçre'ye alışmak, uyum sağlamak gibi bir düşünce gelmemişti. Oturdukları dağ evine girmek St. Petersburg'a girmek demekti. Oradaki her şey, daha küçültülmüş bir biçimde özledikleri Rusya'daki evlerinin bolluğu ve sıcaklığını simgeliyordu. İlk kez dağ evine giren bazı Ruslar çevrelerine bakınıp, altın yaldız uçlu Rus sigaralarının dumanlarını içlerine çekip çevrelerinde konuşulan hızlı Fransızcayı da duyunca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorlardı.

Bu şık giyimli, yanakları gereğinden fazla kırmızı, bakışları da gereğinden fazla parlak konuklar doymak bilmez bir iştahla da yemek yerlerdi. Salonlara yerleştirilmiş yemek masalarının üzeri her zaman çeşit çeşit yiyeceklerle doluydu. Valenskyler hem çay, hem de akşam yemeği zamanı evlerini konuklarına açarlar, isteyen gelip yemek yer, uşaklar hiç durmadan boşalan kadehlere içki doldurur, sonra da ithal malı sigara ve yaprak sigarası sunarlardı. Prenses kendini iyi duymayıp da yemeğe inemediği akşamlar ise konukların hiçbiri yanlarında bulunmayışının nedenini sormak gibi bir kabalık etmezlerdi. Yeterince güçlü olduğu günlerde ise oda hizmetçileri ona, iki yüz kadar çay elbisesi arasından birini seçip giydirirlerdi. Bu arada Titiana da tembel tembel, gözleriyle aynı renk mavi olan Birmanya safirinden gerdanlığını mı, yoksa üç dizi kara incisini mi takması gerektiğini düşünür, ardından da kıraliçelere yakışacak bir edayla kocasının kolunda konuklarının yanına inerdi.

Aileye tamamıyla yabancı biri Valensky'lerin evindeki bu neşeli, canlı ortamın dış görünüşüne aldanabilirdi. Ama evin yaşamı bir hastanın çevresinde dönüyordu. Evin havası tamamıyla prensesin o geceyi iyi geçirip geçirmediğine bağlıydı. Mutfaktan Vasilli'nin çalışma odasına, serflerin bölümünden Alexander'in odasına kadar hava basıncı Titiana'nın ateşinin yükselmesi, ya da o gün sokağa çıkıp biraz dolaşmasına izin verilmesiyle bağlantılıydı. Her gün iki doktor gelip prensesi muayene ediyordu. İki hastabakıcı da evin adamları haline gelmişti.

Alexsander, kendini bildi bileli sağlıklı bir anne kavramına yabancıydı. Annesiyle oynadığı oyunlar,

hep prensesin yorulacağından kaygılanan birinin araya girmesiyle yarıda kesiliverirdi. Titiana oğluna yüksek sesle masal okuduğunda da hastabakıcılardan biri gereğinden önce kitabı ellerinden alırdı. Alexander annesiyle iskambil oynayacak yaşa geldiğinde, doktorlardan biri çocuğu bir köşeye çekmiş ve iskambil oyununun doğuracağı heyecanın annesinin sağlığı için çok zararlı olduğunu anlatmıştı. Kendini bildiğinden beri annesine duyduğu sevgi, sağlıklıyla hasta arasındaki o müthiş gerilim yüzünden gölgelenmişti. Bebekliğinden başlayarak da sonsuza kadar, herhangi bir hastalık belirtisine karşı duyduğu nefret yüzünden ruhu zedelenmiş, adeta bir yanı sakat kalmıştı. Doğal güçsüzlüklerden bile nefret ediyor, buna rağmen çocuk aklıyla annesine karşı duyduğu derin sevgi içindeki dehşeti perdeliyordu.

Bu yaşam 1912'den 1914'e kadar yarı zorunlu tatil, yarı da tedavi niteliğinde, tekdüze bir biçimde sürdü. Bin dokuz yüz on dört yılı haziranının 28'inde Avusturya Arşidükü Francis Ferdinand'ın Saraybosna'da öldürülmesi Valensky ailesinin yanlarında yiyeceklerle kırlara gidişiyle aynı güne rastlamıştı. Aslında Valensky'ler çok ender olarak kırlarda yemek yerlerdi. Ama bugün prensesin sağlığı iyiydi. O anda dünyaları karardığı, öldüğü halde hiçbirinin bundan haberi yoktu.

Alpler üzerinde düzenlenen o mutlu kır gezintisinden iki ay sonra da Rusya'nın en iyi savaşçılarının öldürüldüğü Tannenberg yenilgisinin haberi geldi. Bir yıl gibi bir zaman içinde bir milyonun üzerinde Rus askeri ölmüştü. Ama Davos'ta silah ve top seslerinden uzakta yaşayan Alexander dördüncü yaş günü armağanı olarak ilk atına sahip oluyordu. Bu bir midilliydi. Verdun yılı olarak bilinen, Somme Savaşında on dokuz binin üzerinde İngiliz askerinin tek bir çarpışmada öldüğü 1916'da ise Alexander'in en büyük eğlencesi garajda saatlar boyu Rolls Royce'un motoruyla uğraşmak, bunun nasıl çalıştığını öğrenmekti.

Babasının gülmeyi adeta unuttuğu 1917 kışının ardından gelen 12 Mart günü ise altı yaşını dolduran Alexander okul arkadaşlarıyla birlikte kayak yapmaya gitti. Şimdiden usta bir kayakçı olmaya başlamıştı,

bile. Gelecekte Leningrad'a dönüşecek yeni adıyla Petrograd olan St. Petersburg'da ise o gün elleri kızıl bayraklı aç bir insan kalabalığı Alexandra Köprüsü'ne yaklaşmıştı. Köprünün öbür başını ise toplum kuvvetleri adı verilen bir muhafız alayı tutmuştu. Ama kalabalık ilerlemeye devam etti. Oysa muhafızlar garip bir şekilde ateş etmekten kaçınıyordu. Derken inanılmaz bir şey oldu. İki grup birbirine karışmıştı. Ordunun askerleri ve halk yığını iki su damlası gibi birbirine karışmış, tek gövde olmuştu. Alexander o gün son kez yamaca tırmanır, Titiana konuğu olan bir Fransız kontunun çay fincanına semaverden sıcak su doldurur, Vasilli ise yıllardır İsviçre'de geçen bu zorunlu yaşamdan üzgün ve bitkin üç günlük Rus gazetelerini okurken Rus Devrimi başlamıştı.

Alexander'i okula gönderme kararı alındığında Birinci Dünya Savaşı biteli üç yıl olmuştu. Çocuk daha dokuz yaşındaydı. Titiana'ya kalsa oğlunun daha bir süre Davos'daki okulda köy çocuklarıyla birlikte okumasına göz yumacaktı. Ama Vasilli oğlunun çığırından çıkmaya başladığını, iyice afacanlaştığını fark etmişti. Bir prens olarak doğmasına rağmen şimdi bir köylü çocuğu haline gelme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Prenslerin, özellikle de sağ kalmayı başarabilen Rus prenslerinin gereksiz görüldükleri böyle bir dünyada gene de Valensky geleneklerine saygı duymak gerekiyordu. Üstelik muazzam Valensky serveti de Alexander'e kalacaktı. Soylu bir erkeğe uygun bir biçimde eğitim ve öğrenim görmeliydi.

Vasilli böylece kararını vererek karısına, «Alexander'i Le Rosey'e göndermeliyiz.» dedi. «Soruşturdum. Doğum gününden hemen önce bu sonbaharda başlayabilirmiş. Üzülme, hayatım, okul Rolle'de. Rolle ne kadarcık yer? Sonra kışın okulu Gstaad'a taşıdıklarını da biliyorsun. O kadar yakında olacak ki tatillerinde eve dönmekte hiç güçlük çekmeyecek.»

Sonunda Titiana bu fikre alıştı ve kabullendi. Ömrü boyunca hastalığa mahkum olan insanlarda görülen kendine dönüklük ve kendi kendiyle ilgilenme özelliği

ailesinin sonsuza kadar sürgünde yaşayacağı, genç kızlık günlerine dönüşünün olanağı bulunmadığı ve hastalığının hiç geçmeyeceği gerçeklerini ona kabul ettirdiği gibi bu duruma da boyun eğdirmişti.

Alexander tatillerinde evine döndüğünde annesiyle babası, dünyanın en pahalı yatılı okulunda geçirdiği yeni yaşamın oğullarını nasıl değiştirmeye başladığını fark ediyorlardı. Her ulustan, soylu ve zengin okul arkadaşları arasında davranışlarının ve terbiyesinin dikkat çektiğini, nereye giderse gitsin rahatsız olmadığını görüyorlardı. O okulun öğrencilerine özgü bir rahatlığı vardı. Bu rahatlık daha ileri çağlarda bir yükseklik, bir üstünlük haline dönüşür ve öğrencileri çevrelerini dudaklarında hafif bir gülümsemeyle gizli bir şeye gülüyormuşçasına yüksekten bakarak, eğlenceyle seyrederlerdi. Alexander'e okulda yeni bir ad bile takmışlardı. Bu Stash'dı. Annesiyle babası Stash adına önce, bunun Rusça değil, Lehçe bir adın kısaltılmışı olduğu için karşı çıkmışlar, sonra da oğullarına Alexander'den çok daha fazla yakıştığını anladıkları için ses çıkarmamayı yeğlemişlerdi.

4

Stash, 1925'in Noel Yortusu için eve geldiğinde daha on dört yaşını yeni doldurmuştu. O yaşta bile erkeklik olgunluğuna eriştiğinde nasıl bir adam olacağı vücudunun ve yüzünün hatlarından görülebiliyordu. Bir Fransız markizinin oğluyla yaptığı döğüş sırasında burnu kırılmıştı. Dalgalı saçları kısaydı. Daha kasları tam gelişmemesine rağmen boyu bir sekseni geçmişti. Dudakları gençlik ateşiyle kıpkırmızı, ama zamanının çoğunu açık havada geçirdiği için de çatlaktı. Gözlerindeki çocukça anlam ise yerini daha ileri yaşlarda belirecek çılgınca hareketli ve sabırsız doğasının bakışlarına bırakmıştı.

Her zaman yaptığı gibi o gün de Stash, kayaktan dönünce kayak pabuçlarını uşaklardan biri temizlesin diye kapının dışında bıraktı. Kayaktan sonra giyilen çizmelerini ayağına geçirerek yiyecek bir şeyler bulabilmek umudu içinde salona geçti. Annesinin konukları arasında, terbiyeli olmasına karşın öylesine uzak bir davranışla dolaşmaya alışmıştı ki hiç kimseyi kendine yaklaştırmıyor ve yanıtlamak zorunda kalacağı sorulara hedef olmuyordu. Bunların hiçbirini ahbap olarak annesine uygun görmüyor, bu bir avuç tüberkülozlu soylunun tek ortak yanının hastalıkları olduğunu düşünüyordu. Hastalık korkusu hastaları da aşağılamasına yol açıyordu. Büyük bir kendini beğenmişlik ve burnu büyüklük içinde bu hastaların hastalıklarını yüreklilikle kabullenişlerinden iğreniyor ve ömrü boyunca sakat ciğerlerle yaşamaktansa bir an önce ölmeyi yeğleyeceğine inanıyordu. Ama bu duygusunun kapsamına annesi hiçbir zaman girmemişti.

El çabukluğuyla kendine bir fincan sıcak kakao,

bir tabağa da pasta koyduktan sonra salondan sıvışmaya davrandı. Ama karşıdan birinin kendisine el ettiğini görünce kaçış yolu kalmadığını anladı. Annesi bugün konuklarının yanına inmeye karar vermişti, demek. Bunu görünce onun yanına seğirtti.

Prenses Titiana, yakın arkadaşı Markiz Claire de Champery'nin yanına oturmuş, konuşmaya dalmıştı. Kızıl saçlı bu Fransız kadını vücudunun yuvarlak hatlarını hep korseler içinde sıkı sıkı gizler, saçlarını da başının tepesinde sıkıca toplardı, ama yeşil gözlerindeki bir kedininkine benzeyen vahşi bakışları, küçük, ama şehvetli ağzındaki aç ifadeyi ve hafif melun gülümsemesini gizleyemezdi. Çok az makyaj yapar ve her zaman çok şık siyah giysiler içinde dolaşırdı. Erkekler bu kadınla karşılaştıklarında adeta cinsel bir sarsıntıya uğrarlardı.

Markiz, Davos'ta yedi yıldır oturmasına rağmen hiçbir hastalık belirtisi göstermiyordu. Baştan kocası Pierre de Champery ile birlikte Alpler'e gelmişti. Amaçları, askerliği sırasında kocasında yerleşen öksürüğü atabilmesi için temiz havada bir süre yaşamaktı. Bu becerikli ve yetenekli Parisli kadının uygar yaşama dönmeden Davos'da yedi yıl süreyle oturmaya dayanması akıl alacak şey değildi. Ama kadın bağların en sağlamı olan günün birinde miras yeme umudu ile, evliliğinden önce de sonra da hiç sevemediği bir adama bağlıydı. Prenses Titiana'nın salonundaki durumunu sarsmamak için de aynanın karşısında son derece dikkatle hazırlanıyor ve ateşli doğasını ve cinsel çekiciliğini gizleyerek sosyetenin en yüksek sınıfından bir hanımefendi olduğu görünümünü verebilmek amacıyla saatlarını harcıyordu.

Claire de Champery'nin kocası ise, karısına, kendinden yirmi yaş genç, meteliksiz bir kadınla evlenen zengin erkeklerin kararlılığıyla bağlıydı. Hastalığı yüzünden başka bir yerde oturması olanaksız olduğu için bir sanatoryumda yatıyordu. Karısına da bir dağ evi tutmuştu. Doktorlar kadına artık uzun zaman beklemeyeceğini söylemişlerdi. Ama bunu yıllardır dinliyordu. Daha ne kadar beklemesi gerekti?

Stash annesini saçlarından öptükten sonra öbür kadının uzattığı ele eğildi.

Uzun zaman ayna karşısında denenmiş bir pozda koltukta oturan kızıl saçlı kadın alaycı bir sesle, «Demek benim küçük Stash'ım eve döndü,» diyordu. «Sınavlarında başarılı oldun mu, evladım? Geçen yaz sözünü ettiğin minik Amerikalı milyonerler, bozuk dişli İngiliz lordları, Arjantinli küçük hayvan sahipleri ve okulunuzun diğer soylularından oluşan o ünlü grubun hâlâ üyesi misin?»

Stash'ın hırstan dudakları kısılmıştı. Geçen yaz daha on üç yaşındayken bir hata yapmış ve boş bulunarak bu kadına en iyi arkadaşlarını anlatmıştı. Okul yaşamıyla içtenlikle ilgilendiği kanısını uyandırmıştı içinde, çünkü. Hastalık dertleri ve dedikodulardan başka hiçbir şeyin konuşulmadığı tekdüze dünyalarında yaşayan annesinin dostları bu geçimi zor ve uzak tavırlı çocukla ilgilenmemeyi öğrenmişlerdi. Ama genç markiz oğlanı konuşturmayı ve içine kapanıklığından, hiç olmazsa kendisinin yanındayken kurtarmayı bilmiş ve okul yaşamıyla ilgili bazı şeyler dinlemişti.

Kadının sorularını yanıtlamak gereğini duymadan tüfek ateşi gibi sert bir sesle sordu, «Peki, ya siz, saygıdeğer Markiz? Siz hâlâ bu çokuluslu muhitin vamp kadını rolünü oynamaya devam ediyor musunuz? Yoksa sizin yerinizi daha tanımak onuruna erişmediğim başka biri mi aldı?»

Annesi bu sözlere çok kızmıştı, «Alexander, yeter artık. Sözlerine dikkat et. Claire sen ona aldırma. On dört yaşında daha. Bu yaşta çocuklar küstahlığı marifet sayarlar, bilirsin. Alexander, hemen hanımdan özür dile.»

«Hayır, Titiana. Sakın üsteleme, şekerim. Onun damarına basıyordum. Çocukcağız da doğal olarak kızdı.» Anlaşılan Claire de Champery'nin bugün keyfi yerindeydi. Dış görünüşte gayet edepli bir biçimde yana topladığı sımsıkı bacaklarının arasında ateş gibi bir duygu duydu. Oğlanı böylesine kışkırtmak bile kanını tutuşturmaya yetmişti. Karşıdan onu görür görmez, yıllardır gizlice hayran hayran seyrettiği çocukça güzelliğinin bir delikanlı niteliğine dönüştüğünü fark

etmişti. Üst dudağının üzerinin terlemeye başladığına, kaslarının gelişimine dikkatle baktı. Daha erkek değildi, ama çocukluktan da çıkmıştı. En baş döndürücü, en çekici çağındaydı, şimdi. Bu bir delikanlıydı, mükemmel bir delikanlı. Yani lokmaların en tatlısı... Daha hiçbir şey bilmediğinden kuşkusu yoktu. Bütün yıl yatılı okulda erkek çocuklarla bir arada olunca, aralarında oynadıkları o pis oyunların dışında ne öğrenebilirdi ki, zaten? Ama alayına böylesine ateşle tepki göstermesi kadına her şeyi öğrenmeye hazır olduğunu anlatmaya yetip de artmıştı.

O arada hiçbir şeyin farkında olmayan Titiana üsteliyordu, «Ama Claireciğim, senden özür dilemek zorunda. Onun böylesine terbiyesizlik etmesine kesinlikle göz yumamam.»

«Titiana, şekerim, çocuğa özür diletmekten vazgeç de uygun bir ceza ver. İnsan içtenlikle olmadan da, kolayca özür dileyebilir. Ceza biçimini de buldum. Beni troykayla gezdirsin. Tabii atları sürebilecek kadar büyüdüyse...»

Stash alaylı bir sesle yanıtladı, «Troykayı dört yıldır sürerim.»

«Daha iyi ya. O zaman korkacağım bir şey kalmadı, demektir. Yarın üçte bizim eve gel. O zamana kadar ben de hazırlanırım. Hadi, bebecik, şimdi git de pastalarını ye. Deminden beri gözünü yiyeceklerden alamıyordun, çünkü.»

Markiz oğlanı bu sözlerle başından savdıktan sonra Titiana'ya dönüp konuşmasını bıraktığı yerden sürdürdü. Dış görünüşte çok sakin ve güleçti. Zaten Titiana da onun bu görünüşüne kapılıp arkadaşlık etmeye başlamıştı.

Markiz de Champery'yle geçen olayın ertesi günü Stash, annesinin ısrarları yüzünden tam saat üçte troykayla kadını almaya gitti.

Oğlanı eve alan hizmetçi hanımın daha hazır olmadığını söylüyordu. Stash'ın paltosunu aldıktan sonra onu markizin yatak odasının tam karşısındaki oturma odasına götürdü. Ocakta ateş yanıyordu, içerisi iyice ısın-

mıştı. Hizmetçi masanın üzerindeki dizi dizi likör ve içki şişeleriyle çeşit çeşit sigara kutularını istediklerinizden alın, dercesine işaret ettikten sonra odadan çıktı. Stash hırsından dudaklarını kıstı. Daha içki ve sigara içecek kadar büyümemişti. Üstelik Markiz de bunu bildiği halde hınzırlığından hizmetçiye böyle emir vermişti, besbelli. Kadın hiç durmadan onu iğneliyor ve hâlâ çocuk olduğunu başına kakıp duruyordu. Hırsını alamadan odanın ortasında dimdik durduğu sırada içeri Markiz girdi. Sırtında dantelli, siyah şifondan bol ve yerlere kadar uzun bir çay giysisi vardı.

Stash kadının sırtındaki giysileri görünce birden içi rahatlamışçasına, «Demek gelmekten vazgeçtiniz,» dedi.

«Hayır, evladım. Sadece sana vereceğim cezanın biçimini değiştirdim.»

«Ceza mı? Buna oyun deseniz daha iyi edersiniz. Bütün bu yaptıklarınız saçmalıktan başka şey değil. Bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyorsunuz. Yetti artık, ben gidiyorum.»

Markiz hafif bir sesle, «Gitmeyeceksin,» dedi. «Bana çok kaba davrandın. Anneciğin sana hâlâ kızgın, bu yüzden.» Kadın, Stash'ın sırf annesinin hatırı için buraya geldiğini pekala biliyordu.

«Hadi, gel, yanıma otur da sana vereceğim cezayı anlatayım.»

Çocuk kızgınlıkla içini çekmemek için kendini zorlayarak kadının isteğine boyun eğdi.

Kadın şimdi düşünceli düşünceli konuşuyordu. «Düşünüyordum da, seninle birbirimizi çok uzun zamandır tanıdığımızı algıladım. Öyle değil mi? Seni ilk gördüğümde yedi yaşında, küçücük bir çocuktun. Şimdiyse neredeyse erkek oldun. Benim kaç yaşımda olduğumu biliyor musun?»

Stash bu konuşmaya çok şaşırmış, üstelik kadının kendisine erkek demesine de memnun olmuştu. Kızgınlığını unutarak utangaç bir sesle yanıtladı, «Annem kadar yaşlı olmadığınız kuşkusuz. Ama ben kadınların yaşlarını tahmin etmeyi pek beceremem.»

Kadın üç yıllık bir iskonto yaparak, «Yirmi dokuz yaşındayım,» dedi. «Sana çok yaşlı mı görünüyorum?

Öyle olmalı. Yadsıma, kibarlık sana yakışmıyor. Senin kadarken yirmi dokuz yaşındakiler bana akıl almaz derecede ihtiyar gelirdi. Böylece de sana ceza olarak bir ders, görecelilikle ilgili bir ders vermeye karar verdim.»

Markizin hafifçe şiş dudaklı ağzı bir meyve kadar taze görünüyordu. Kadın düşünceli düşünceli dudaklarını yaladıktan sonra, pembe saten kaplı kanepede sopa yutmuş gibi dimdik oturan Stash'ın yanına biraz daha yanaştı. Aslında pembe satenin döşemelik kumaş olarak uygun düşmediğini biliyordu, ama gene de kendi özel oturma odasında böyle bir kanepe bulundurmakta sakınca görmemişti. Sıkı etli, dolgun, beyaz kollarından birini kaldırarak elini oğlanın başının üzerine koydu. Bu hareketi yaparken siyah dantel kolundan iyice sıyrılmıştı. Çocuğun saçlarını karıştırırken, «Bu bukleleri özlemişim,» diye fısıldadı. Stash hâlâ olduğu yerde hiç kıpırdamadan, dimdik oturuyor, burnuna kadının açık yakasından yükselen lavanta kokusu doluyordu. Gözünün ucuyla baktığında ocaktan yansıyan hafif ışıkta kadının memelerinin uçlarını görebildiğini farketti. Kadın, tıpkı bir kedi, ya da köpeği okşarmışçasına elini saçlarından ensesine indirerek dalgın dalgın oğlanın derisinin üzerinde gezdirmeye koyuldu. Stash uyanmağa başladığını fark edince fena halde rahatsız oldu. Şimdi ne yapacaktı? O sırada Claire'in yan gözle bakıp durumu hemen kavradığını ve kaşlarını hafifçe kaldırdığını görmemişti bile. Kadın şimdi de yavaş hareketlerle oğlanın kulak memesini okşuyordu. Ama hâlâ yanına fazla yaklaşmamıştı.

«Göreceli sözcüğünden ne anlıyorsun? Bana anlatabilir misin? Hayır, değil mi? Ben de öyle tahmin etmiştim, zaten. Görecelilikle ilgili ders benim elim ve senin ensenin yaşı olmadığını algılamakla başlar. Bunlar birbirine değen, sürtünen iki et parçasıdır. Ama göreceliliğin gerçek anlamını iyice kavrayabilmek için çok daha ileri gitmemiz gerek.» Parmakları hafif bir okşama hareketiyle bu kez oğlanın gömleğinin açık yakasından görünen boynuna, oradan da gömleğinin altından göğsüne kaydı. Meme başlarından birini bularak bunu parmağıyla okşamaya koyuldu. Stash zevkten in-

leyince kadın bu sesi aç bir insan gibi içine sindirdi. İşte, erkekliğinin ilk zevk iniltisiydi bu. Memesinin başının parmağının altında sertleştiğini duydu. Şimdi artık onu hiçbir zaman unutmayacaktı. Başı fırıl fırıl dönen, ama hâlâ yanındaki kadına bakmaya cesaret edemeyerek bakışlarını karşıya dikmekte ısrar eden oğlana eğilerek fısıldadı, «Görüyorsun ya, küçük adam, görecelileğin ne demek olduğunu anlamaya başladın.» Ne yapıyordu bu kadın? Annesinin arkadaşıydı... Olanağı var mıydı? Hiç kuşkusuz kndisiyle gene alay edecek bir yol bulmuştu. Bir ara aklı öylesine karmakarışık olmuştu ki kadının elinin göğsünden aşağı doğru kayarak bacaklarının arasındaki sertliği hafifçe yokladığını sandı. Ama emin olamıyordu. Kadın bu kez elini yukarılara götürerek gömleğinin düğmelerini aşağı kadar çözüp oğlanın yer yer sarı tüylerle kaplı göğsünü açtı. Sonra yanına yaklaştı. Bir yandan gelişmeye başlayan kol kaslarını elleriyle yoklarken, bir yandan da fısıldıyordu, «Ne kadar da büyümüşsün, Stash'ım benim...» Oğlan, kadının elleri yeni yeni tüylenmeye başlayan koltuk altlarını okşarken bile sersemlik ve şaşkınlığından kurtulamamıştı. Her an biraz daha uyarılmaktan utanıyordu. Bu güçlü kadının karşısında gösterdiği bir zayıflık belirtisiydi bu, ona göre. Bu hınzır karıyı çok iyi tanırdı. Önce kendini elletecek, sonra da hâlâ çocuk olduğunu yüzüne vurarak alay edecekti. Bunun için de üzerinde oturduğu minderlere sıkı sıkı yapışarak ona dokunmamak için bütün irade gücünü harcıyordu.

Derken kadının kemerini, sonra da pantolonunun önünü açtığını duydu. Claire bir an oğlana, yeni uyanan bu erkekliğe kararsızlıkla baktıktan sonra kesin bir karara varmışçasına halının üzerine kayarak yüzüne baktı. Çocuk hâlâ kanepenin ucuna ilişmiş durumda oturuyor ve bütün gücüyle dudaklarını ısırıyordu. Yüzünde on yıl yaşlanmış gibi bir anlam belirmişti.

«Stash... Şimdi ceza başlıyor... Ayağa kalkman gerek.» Öylece, hiç kıpırdamadan durmuş oğlana bakıyordu. Sözlerini bir daha yinelemedi.

Stash ağır ağır ayağa kalkarken pantolonu da yere düştü. Kadın, hızlı soluklarını düzenlemeye çalı-

şarak karşısında narin görünüşlü vücuduyla dururken bakışlarını gözlerinden kaçıran oğlana baktı.

Kadın gene fısıldadı, «Donunu da indir.» Oğlan bu buyruğa uydu. Vücudunun yapısı narika, teni ise, güneşte kalan yüzü, boynu ve elleri dışında duru beyazdı. Bacakları ve kolları gayet ince derili, ama sımsıkı kaslıydı. Bacaklarının üzeri sarı ve ince bir tüy tabakasıyla kaplıydı. Uyluklarında ise daha koyu renkli kıllar bitmişti.

Kadın gene buyurdu, «Donunu at, sonra da kanepeye uzan. Ama bana sakın dokunma, Stash. Yoksa yapacağımı yapmaktan kesinlikle vazgeçerim. Öğretmen benim, sen de cezasını çeken bir öğrenci. Onun için sözlerimi dinle. Bir santim bile kıpırdarsan bak yemin ediyorum dersi keserim.» Sesindeki tehdit gerçekti. Onun için Stash hiç kıpırdamadan kadının elbisesini omuzlarından aşağı sıyırmasını seyretti. İri göğüsleri şimdi ortaya çıkmıştı. Üzerine doğru eğildiğinde, avuçladığı şeylerin ne kadar iri ve uçlarının da gerçek bir kızıl saçlıya özgü açık kahverengimsi renkte olduğunu fark etti. Pembe saten kaplı kanepede yatıyor, sırtıyla köprü kurup kendini yukarı kaldırmamak için elinden gelen çabayı harcıyordu. Kadın eğilip göğüslerini oğlanın soğuktan çatlayan dudaklarının üzerinde gezdirirken gene uyardı, «Sakın kıpırdama.» Bir yandan da dudaklarını teninde duymanın verdiği zevkle içinin eridiğini hissetti. Ama oğlan korkuyla karışık korkunç bir istekle inleyerek dilini ona değdirmek isteyince Claire hemen geri çekildi, «Yok, olmaz. Daha yeni başladın.» Çok hafif bir dokunuşla ağzını oğlanın vücudunda gezdirmeye başladı. Oğlan şimdi soluğunu tutmuştu. Kadın başını eğmiş, bir an düşünceli düşünceli durarak kendine doğru dikilen şeye dikkatle bakıyordu. Ama buna dokunmadı bile ve daha aşağılara indi. Kanepenin üzerine eğilerek oğlanla oynarken yavaş hareketlerle de bir yandan giysisini üzerinden sıyırmış ve tamamıyla çıplak kalmıştı. Ama Stash başını kaldırmadan vücudunu göremeyeceğini anladı. Dişlerini gıcırdatıp yumruğunu sıkarken kadının kısık bir sesle güldüğünü duydu.. Bu, iyi yemekten anlayan iştahlı birine özgü hafif bir kahkahaydı.

«Evet, evet, iyice gelişme gösterdiğini görüyorum. Göreceliliği kavramaya başlıyorsun. Hatta sana dersin son bölümünü bile öğretebilirim, artık.»

Oğlan elinde olmadan bir inilti koyverdi. Bir an için kadının dili tıpkı bir ateş çemberinde gezindikten sonra durdu. Düşünceli bir sesle söylendi: «Yok, yok, daha kendine hakim olamıyorsun.» Hafif bir hareketle oğlanın üzerine ata biner gibi oturdu. Tam otuz iki yaşında bir kadına yakışacak deneyimli bir hareketle sonu gelmeyecekmiş gibi gelen bir an istediği durumda tutmaya çalıştı. Ardından da üzerine doğru çömeldi ve boylu boyunca oğlanın üstüne uzandı. Varlığını benliğinde duyunca da ağzını oğlanın kasılan dudaklarına yapıştırıp fısıldadı, «Hadi, şimdi... şimdi...»

Stash dizginlerinden boşanmayı başaran bir at gibi birden belinden yakaladığı gibi kadını altına alıverdi. Bir yandan dudaklarını kanatırcasına ısırıp öbür yandan da hiç acımadan memelerini yoğururken korkunç bir biçimde boşaldı. Soluk almaya yeniden başlayınca da homurdandı, «Bir daha üzerime çıkayım deme Bundan sonra altta sen, üstte ben.»

Kadın bu sözleri duyunca kısık bir sesle fısıldadı, «Aman, aman, aman. Demek şimdiden bana buyurmaya başladın, öyle mi? Ama, bu işte kendini doyuran sadece sen oldun. Bu da dersini iyice bellemediğin anlamına geliyor.»

«Ya? Öyle mi?» Kadın oğlanın kendisinden ayrılmadığını gördü. Oğlan hırsla kadına sarılmaya başladı, öyle ki Claire sonunda korkunç bir zevkin doruğuna ulaştı. Ama Stash hâlâ bırakmıyor, hırsını alamıyordu. İkinci kez öğreneceğini yeterince öğrenmişti artık. Onun için şimdi bu işin zevkini çıkarmaya bakıyor, kadının durması, canının acıdığı, çok büyük olduğu ve içini sızlattığını söyleyerek yakınmasına aldırış bile etmiyordu. İkinci kez zevkin doruğuna eriştiğinde sanki, bütün belkemiğinden boşanırcasına bir duyguya kapıldı. Bu birincisinden de müthişti. Sonunda bitkin düşerek kadının yanına uzandı. Odunlar ocakta çıtırdayarak yanarken ikisi de konuşmuyordu. Dışarda da hava kararmıştı artık.

Stash sonunda söylendi, «Claire şimdi banyoya girip

yıkanacağım. Sen de hizmetçiye zili çalıp bir kakao getirmesini söyle. Sonra da fincanı banyoya getir. Ondan sonra da...»

«Peki, sonra da? Ne olacak?» Kadın bir yandan da daha ilk aşk dersini alan çocuğun sesindeki emreden tona şaşırmaktan kendini alamıyordu.

«Sonra da görecelilik dersine senin yatak odanda devam ederiz. Bu kanepede hiç rahat edemedim. Üzerinden kayıyorum, hep.» Sesinde hep aynı sert, buyuran anlam vardı.

«Çıldırdın mı, sen?» dedi kadın.

Küçük bir hayvan gibi kadının elinin altında hareket ediyordu. Oğlan, «Yıkanmamı istemiyor musun?» diye sordu. «İstersen hemen yatak odasına geçelim.»

«Hayır, Stash. Sen yıkan. Ben de şimdi hizmetçiye kakao getirmesini söylerim.» Kadın bunları söylerken telaşla üzerine paçavraya dönen giysisini çekmeye çalışıyordu.

«Pastaları unutma, ha.»

O Noel yortusu boyunca her gün Stash sabahları kayak yaptı, öğleden sonralarını da akşam yemeği zamanına kadar Markiz de Champery'nin ya gül pembesi oturma odasında, ya da lavantaçiçeği renkli yatak odasında geçiyordu. Kadın Titiana'ya bir pusula yazarak biraz soğuk aldığı için dışarı çıkamadığını bildirmiş ve Stash'la birlikte olmak uğruna bütün akşam yemeği davetlerini de bu yalanın inandırıcı olabilmesi için geri çevirmişti.

Stash, ağır okşamalar, hızla isteğin doruğa erişmeye başlaması, ikisini de daha istekli hale getiren geri çekilmeler, zevkten kıvranışlar, kendini bırakmadan sonuna kadar dayanmalar ve nabızların birlikte heyecanla atması, yani kısaca sevişmenin bütün iniş ve çıkışlarına hemen alışmıştı. Bu Fransız kadını oğlana kendisini ve gelecekte seveceği diğer kadınları nasıl memnun etmesi gerektiğini bütün ayrıntılarıyla, vücudunun her bir parçasını okşatarak öğretmişti. Ona kendisi gibi utanmaz olmayı ve böylece de sıradan bir sevişmeye pabuç bırakmamayı göstermişti. Oğlana se-

vişme sırasında ağzını ve dilini kullanmanın bütün inceliklerini ve parmaklarını apış aralarında nasıl gezdirmesi gerektiğini belletmişti. Sabır ve gerektiği anda yumuşak davranmanın önemini anlatmış, ama kesinlikle sevgi, ya da duygululuktan sözetmemişti. Çünkü aralarındaki ilişkide duyguya ve sevgiye yer yoktu. Kadın her türlü kusuruna rağmen hiç olmazsa dürüsttü. Kartlarını açık oynamayı seviyordu. Stash'ın okula dönme zamanı gelince birbirlerine hiçbir söz vermeden, gözleri arkada kalmadan ayrıldılar. Stash daha bir delikanlı, Claire ise olgun bir kadındı. Oğlanın kendisine, vücuduna duyduğu istek dışında başka bir duygu yüzünden döneceğine inanacak enayilerden değildi. Üstelik Stash kendisinden daha fazla istediği bir kadın bulduğu takdirde onu aklına bile getirmeyecekti. Ama bir tek şeyden kuşkusu yoktu. Stash Valensky'nin yaşamı boyunca kendi yerini hiçbir kadının dolduramayacağını çok iyi biliyordu. Oğlan iyice yaşlanıp, sevişti̇ği yüzlerce kadını unutsa bile gene de pembe saten kanepeyi, ocaktaki ateşin aydınlığını ve görecelilik dersini hep anımsayacaktı.

Stash'ın okula dönmesiyle markizin de soğukalgınlığı geçti. Buna rağmen Prenses Titiana'da verilen çaylı toplantılar ona boğucu gelmeye başladığı için oraya her gün gitmemeye karar verdi. Artık zamanını kayak yapmakla geçiriyordu. Bundan sonraki on yıl içinde kocası hâlâ bağışlanmaz bir biçimde yaşama dört elle sarılırken Claire de Champery de daha bıyıkları terlememiş sürüyle köy delikanlısını kayak ustası yetiştirerek geleceğin kayak öğretmenleri adı verilen o efsane hayvanları haline dönüştürdü. Doğrusu bu başarısından ötürü kadına madalya vermek gerekirdi. Bugünkü kayak öğretmenleri onun adını duymasalar da, kuşaktan kuşağa geçen o mükemmel derslerine çok şey borçlu olduklarını bilmelidirler.

Stash Valensky 1929'da Le Rosey'i bitirdi. O yaz mevsimini sınıf arkadaşlarından birinin babasına ait olan Arjantin'deki büyük bir hayvan çiftliğinde geçirdi. Dünyanın en iyi polo atları Güney Amerika'da yetişti-

riliyor, en iyi polo oyuncuları da gene buradan çıkıyordu. Bunlar Amerikalı ve İngiliz oyuncularla yarışabilmek için yanlarında kırk kadar atla Arjantin'den geliyorlar ve genellikle de polo mevsimi sona erince atlarını çok yüksek fiyatlara satıp bol para kazanıyorlardı. Polo'nun altın çağı 1929'dan 1939'a kadar sürdü. Bu dönemde hepsi mükemmel atlara sahip, hepsi eşit derecede yetenekli ve hepsi de ömürlerini poloya vakfetmiş Tommy Hitchcock, Winston, Guest, Tommy Inglehard, Cecil Smith, İrlandalı Kardeşler, Caypur Mihracesi Cay, Pat ve Aiden Rourk ve Santa Barbaralı Eric Pedley gibi büyük oyuncular yetişti.

Le Rosey'nin sonbahar ve ilkbahar okullarının bulunduğu Rolle'da, yaz tatillerinde de Davos'da mükemmel binicilik öğrenmişti, Stash. Arjantin'de kaldığı süre içinde ise bunun nedenini kavradı. Mükemmel bir polo oyuncusu olabilirdi. Bundan başka bir yaşam seçime şansı olsa 1500'lerdeki Hindistan'ın Moğol asıllı hakimi Ekber olmayı isterdi. Ekber poloya olan tutkunluğu ve gece yarısı alev alev yanan tahtadan topların aydınlığında at sürerek polo oynamakla tanınıyordu, çünkü. Üç ay sürekli eğitimden ve alıştırmadan sonra arkadaşının ailesi Stash'a bir deneme maçında oynamasına izin verdi. Sevincinden ne yapacağını şaşıran Stash böylece eve mektup yazıp Güney Amerika'da polo mevsimi yeni başladığı için ziyaretini üç ay daha uzatmasının ölüm kalım sorunu olduğunu anlattı.

Prenses Titiana oğlundan bunca zaman ayrı kalacağını öğrenince fena halde kederlendi, ama Prens Vasilli aldırmıyordu. Çocukcağız başka ne yapsın'?

«Sevgilim, Rus Devrimi, ya da Birinci Dünya Savaşı olmasaydı Alexander harika bir süvari subayı olabilirdi. Hiç olmazsa polonun prenslere layık bir oyun olduğunu kabul ederek haline şükretmelisin.» Sonra da Stash'ın Buenos Aires'deki banka hesabına epeyce bir para göndererek oğluna yazdığı mektupta bundan sonra ödünç atlarla değil, kendi parasıyla satın aldığı atlarla oyunlara katılması gerektiğini bildirdi.

Bir polo oyuncusunun en büyük olabilmesi için iyi ata binmesini, ardından da oyunla at sürmeyi başarıyla aynı zamanda becermeyi öğrenmesinden sonra gereken şey gözü kara bir yürekliliktir. Artık bir seksen altı boyuna gelen Stash Valensky gerçekten bu sporu çok iyi yapıyordu ve çok iyi eğitilmişti, ama en önemlisi savaşçı ruhu poloyu gereksiniyordu.

Böylece Stash 1929'da on sekiz yaşındayken dünyanın dört bir yanını dolaşarak polo mevsimlerini kovalamaya başladı. Yazın İngiltere'ye, ağustosta Deauville'e, sonbaharda Güney Amerika'ya, kışın Hindistan'a, ilkbaharda da Amerika Birleşik Devletleri'ne gidiyordu. Yanında da Mump adlı bir İngiliz olan uşağını, seyislerini, antrenörünü ve hiç kuşkusuz hepsinden önemlisi atlarını götürüyordu.

Mump'ın efendisinin giysi dolabıyla ilgilenmekten başka da bir sürü görevi vardı. Prensin çizmelerini temizlemeye harcadığı zamanın bir o kadarını da çiçekçilere çiçek ısmarlamak ve pusulalar götürüp getirmekle geçiriyordu. Claire de Champery tarafından hayvanca aşka alıştırılan Stash evlenme çağına gelmiş kızlar, ya da kız olsun olmasın, haklarında hep iyilikle sözedilen namuslu kızlarla kesinlikle zaman geçirmiyordu. O başka türden bir kadının tadını almıştı bir kez. Ve bu tür kadınlar da hep başka erkeklerin karıları oluyordu. Aslında kadınların evli olmaları işi biraz karıştırıyorduysa da, nikah bağı, özellikle Mump'ın yardımı olunca üstesinden gelinmeyecek bir pürüz değildi. Mump görevini çok iyi yapıyor, efendisinin sevgililerine mektupları hiç kimseye sezdirmeden götürüyor, ya da hiç kimseye farkettirmeden kadınlardan aldığı mektupları efendisine getiriyor, çiçek gönderilmesi gerekiyorsa, bunu şüphe çekmeyecek bir biçimde, muhakkak verilen bir davet öncesi, ya da sonrasında yollatıyordu. Çok dikkat ettiği başka bir nokta da Stash'ın evine gelen bir kadının kesinlikle başka bir kadınla karşılaşmaması, hatta başka bir kadının varlığının belirtisini bile sezmemesi gereğiydi.

Stash çok geçmeden polo yüzünden birden çok kadınla ilişki kurmasına olanak bulunmadığını ve bir kadınla birlikteyken başka bir kadına yanaşamadığını

farkettî. Çünkü sevgilileri her nedense antrenman maçlarında oyunu saha kenarından seyretmenin kendilerinin çok doğal bir hakkı olduğuna inanıyorlardı. Eh, birkaç sevgilisi olsa ve bunlar oyun sırasında karşılaşsalar o zaman hali nice olurdu? Hem işin bir de dürüstlüğü vardı. Örneğin iki kadın birden maçta ona alkış tutsalar bu erkekliğe sığmazdı. Neyse ki takımlar tek bir ülkede çok uzun zaman kalmıyorlardı. Böylece de Brezilya'daki generalin karısının Yeni Delhi'deki mihrace gözdesinin varlığından haberi bile olmadı. Güzeller güzeli İngiliz kontesi ise her gün Old Monterey Kulübü'ne gelerek maçları izleyen alımlı San Franciscolu kadından sözedildiğini bile duymadı.

Stash'ın Le Rosey'i bitirdikten sonraki yıllarda sürdüğü eğlence dolu hayatın akışını bozan tek şey, hastalığa yenilmemek için sonuna kadar direnen Prenses Titiana'nın 1934'deki ölümü oldu. Stash her yıl iki kez Davos'a giderek annesiyle babasını görüyordu. İkisi de ağızlarını açıp yaşadığı bu hızlı yaşamı eleştirmedikleri gibi serzenişte de bulunmazlardı. Onu böyle sağlık dolu, hareketli, canlı görmekten derin bir mutluluk duyuyorlar, bu da onlara yetiyordu. Stash babasının altmış beş yaşına geldiğini düşündü. Adamcağız karısının ölümünden perişan olmuş, yaşamasının anlamı kalmamıştı. Bu felâketten sonraki birkaç ay, Prens Vasilli'yle Davos'da kaldı. Bir yandan da günlük yaşamına dönmek için duyduğu sabırsızlığı yenmeye çalışıyordu. Kısa zaman sonra da babasının da yaşama isteğini yitirerek gittikçe düşkünleştiğini gördü. Adam servetini koruyan, ama bir daha geri gelmemek üzere yaşamından çok şeyler alıp götüren, üstelik de kendisini Davos Dorf tepelerinde tüm dünyadan yalıtarak tarih olaylarına katkıda bulunmasını engelleyen gönüllü sürgün yaşamının sonuna gelmişti artık.

Prens Vasilli'nin ölümünden sonra Stash, yirmi iki yıl önce İsviçre bankalarına yatırılan ve bir kısmı tükendiği halde hâlâ büyük bir serveti bulan bitmez tükenmez altınların yanı sıra koca bir ev dolusu hizmetçi ve uşağın da kendisine miras kaldığını öğrendi. Uşak ve hizmetçiler Valensky'lerle birlikte o zaman İsviçre'ye gelmişler ve bir daha da aileden ayrılmamışlardı. Ha-

nımları ve efendilerinin arka arkaya ölümleri onları şaşırtmış, gelecek kaygısına düşürmüştü. Üstelik hiçbiri de genç değildi artık, orta yaşa gelmişlerdi. Hiçbiri Valenskylere hizmet etmekten başka iş bilmiyorlardı. Bir zamanların serfleri olan bu uşaklar bu çağdaş dünyanın tanıdığı olanaklar sınırında Stash'ı derebeyleri biliyorlardı, şimdi. Hiçbiri bundan başka bir yaşamı ne beklemiş, ne de tanımışlardı. Çocukları İsviçre vatandaşları olarak yetiştirilmişlerdi. Ama onlar hâlâ yabancı bildikleri İsviçre'yi kayıp ülke Atlantis kadar kendilerine uzak ve düşman kabul ediyorlar, bu ortam içinde birbirlerine daha sıkı sarılmak gereğini duyuyorlardı.

Stash şaşkınlıkla, bunlar şimdi benim sorumluluğumda, diye düşündü. Annesiyle babası ölünce uşaklarla hizmetçileri ne yapacağını, ya da gelecekte ne gibi bir yaşam izleyeceğini şimdiye kadar hiç kurmamıştı. Böylece kararını verdi ve uşakların başı eski avcı Zachary ile eski kızak sürücüsü Boris'i yanına çağırttı.

«Davos'u hiç sevmiyorum. Burası bütün acı anılarımı canlandırıyor. Ama bir kısmınızın çocukları buradaki okullara gidiyor. Bir fikrim var. İsviçre'nin güneyinde bir kente yerleşsem, ve sizleri de yanıma alsam ne dersiniz? Benimle gelmeyi mi, yoksa burada kalmayı mı yeğlersiniz? Burada kalsanız da yaşadığım sürece her ay maaşınızı alacaksınız.»

Bunu Zachary yanıtladı, «Prenses Alexander, sizin yuvanız, bizim de yuvamızdır. Buradan göç etmek için yaşlı sayılmayız, ama kendi kendimizi değiştiremeyecek kadar da yaşımızı aldık.»

Kısa zamanda Stash Lozan dışındaki evi bularak burayı tıpkı babasının Davos'da başardığı gibi St. Petersburg'da hiç görmediği Valensky sarayının bir eşi haline getirdi. Ama yeni evin tek farkı bir hasta odası bulunmayışı, içerde sürekli olarak hastaların gevezeliklerinin ve sıla havasının duyulmayışıydı. Bunun dışında değerli resimler ve eşyalarda bir değişiklik olmamıştı. İkonlar ise kadife kutularında bir köşeye kaldırılmış, sadece Stash, annesinin en sevdiği ikonu kendi yatak odasına astırmış, daha az değerlilerini de hizmetçiler kendi dairelerine koymuşlardı. Stash sırf uşaklar ve hizmetçilerin içleri rahatlasın diye her yılın bir,

ya da iki ayını Lozan'da geçirmeye başladı. Ama evdekiler o olmadığı zamanlarda da her gece dönecekmişçesine her yanı pırıl pırıl, bakımlı tutuyorlardı.

1934'de Stash'ın içini, polo ve kadınları bile gölgede bırakan bir merak sardı. İngiltere'deki polo mevsiminden sonra delilik derecesinde havacılıkla ilgilenmeye başlamıştı. Eylüldeki bir maçta bacağını kırdığı için o yıl Güney Amerika'daki oyunlara katılamamıştı. 20 Ekim 1934 günü ise kısacık havacılık tarihinin ilk büyük yarışı olan İngiltere ile Avustralya arasındaki uçuşu seyretmek üzere Suffolk'un Mildenhall kentinde gün ağarırken toplanan kalabalığın arasındaydı. Yirmi kadar son model uçağın havalanışını seyreden on altı bin kişilik kalabalığın heyecanına kendini öylesine kaptırmıştı ki, anlatılamaz. Uçakların ilk durak yeri Bağdat'tı. Aynı gün hâlâ koltuk değnekleriyle yürüyebilen Stash Kraliyet Havacılık Kulübü'nün bir şubesi olan Londra Havacılık Kulübü'ne üye yazıldı. Ertesi hafta da doktorunu artık koltuk değneklerine ihtiyacı kalmadığına kandırarak büyük bir telaşla Havacılık Kulübü'ne gitti. Altı saat süreyle de Havilland Moth tipi çift motorlu bir eğitim uçağında eğitim gördükten sonra tek başına üç saat uçtu. Bundan sonra sınava girerek pilotluk ehliyetini aldı.

Stash pilot olunca hemen tek motorlu Miles Hawk tipi uçağını satın aldı. Havacılık hırsı altı yıl süreyle onun tek eğlencesi olacaktı, bundan sonra. Ertesi yıl Fransa'daki Coupe Deutsch de la Meurthe yarışlarına, rekor sayılan saatta 314 mil hız yapabilen tahtadan, Renault motorlu Caudron tipi bir hız uçağıyla katıldı. 1937'de Bendix Kupası yarışı için Amerika Birleşik Devletleri'ne gitti. Başarılı olamayınca 1938'de ikinci denemesini yaptı. Bu kez de kıyıdan kıyıya en uzun dayanıklılık rekorunu on saat, yirmi yedi dakika, elli beş saniyeyle kıran Jacqueline Cochrane adlı bir kadın havacıya yenilen on erkek pilot arasındaydı. Seversky, çok tehlikeli sayılan minicik Mignet Pou-du-Ciel tipi uçakları kullandı. Kanatlı her türlü aracı mükemmel kullanabiliyor, ama hep tek başına uçuyordu. Bu yüz-

den de yardımcı pilot gerektiren uzun mesafe yarışlarına katılamıyordu. Ama Stash için yarış kazanmak önemli değildi. Bunun keyfi havada kendini yalnız duymaktı. Bu, polonun takım oyunlarından o kadar apayrı bir şeydi ki. Gök, yerde bulunması olanaksız hale gelen ıssızlığı simgeliyordu. Bundan sonraki dört yıl, havalarda uçmak, yerde de kadın peşinde koşmak ve polo oynamakla geçti. Ama günün birinde, tam tarihiyle de Eylül 1938'de Chamberlain'in Münih'den dönüşte «çağımızın selameti için barış» sözü verdiğini gazetelerde okudu.

Ama ertesi yılın Mart ayında Almanlar Çekoslovakya'yı işgal edince Stash savaşın kaçınılmazlığını hemen kavrayarak Bombay'dan apar topar İngiltere'ye döndü. Ardından da hemen Kraliyet Hava Kuvvetleri Gönüllü Yedek Dairesi'ne başvurarak kendisine bir görev verilmesini istedi. Haziran ayında havacı subay A. V. Valensky Cambridgeshire'ın Duxford kentinde bir grup genç pilotla birlikte eğitimlere başlamıştı.

İngiltere'yle Fransa 3 Eylül 1939'da, Stash'ın yirmi yedinci doğum gününden hemen hemen bir ay kadar önce, Almanya'ya savaş ilan ettiklerinde bombardıman uçağı pilotluğu eğitimini tamamlamış ve 249'uncu bölük pilotu olarak Hurricane tipi bir uçağı kullanmakla görevlendirilmişti. Stash uçağı iyice inceleyip motorunun Rolls Royce Merlin olduğunu gördüğünde sonsuz bir keyif duydu. Harika bir şeydi bu. Temmuzda bölüğü gece uçuşlarına verilince Stash'ı Pilot Teğmen rütbesiyle bir yıl süreli olarak Aston Down'a genç pilotlara bombardıman uçaklarını kullanma eğitimini yürütmesi için gönderdiler. Stash hırsından kuduracak gibiydi. Fena halde de düş kırıklığına uğramıştı.

Hareketli yaşamı boyunca hiç böylesine geri plana itildiğini hatırlamıyor, eğittiği pilotlar, kendi deyimleriyle «haydutların çanlarına ot tıkamaya» gönderilirken kendisi savaşa katılacak yerde hiç durmadan pilot eğiterek delirecek gibi oluyordu. Koskoca on iki ayı bu ruh hali içinde geçirmek zorunda kaldı. Fırsat buldukça Londra'ya giderek uçucu pilot olarak görevlendirilmek için Kraliyet Hava Kuvvetleri yetkililerinin başlarına ekşiyor, ama hep aynı soğuk yanıtı alıyor-

du, «Mantıklı olmalısınız, Valensky. Uçağınızla düşürüleceğiniz yerde, bulunduğunuz görevde bizim için çok daha yararlı oluyorsunuz. Gençleri eğitecek kişilere ihtiyacımız var.»

Eli, kolu bağlı kalmıştı. Kendini bir çöp kadar değersiz görüyordu. Bu duygularını içine ata ata sonunda yaşamında ilk kez avuntuyu içkide aramaya ve deli gibi içmeye başladı. Hava kuvvetlerinde görevli Victoria Woodhill adlı kadın subayı tanıdığı zaman can sıkıntısını bu sert ve soğuk davranışlı kızı elde etmeye çalışmakla geçirmeye karar verdi. Kızda ona çekici gelen tek yan kendisiyle hiç ilgilenmemesiydi. Almanların Avrupa'nın içlerine kadar ilerledikleri ve her gittikleri yeri ele geçirdikleri o aylar boyunca Stash için, kendisine karşı koyan her şey sahip olunması ve yenilmesi gereken bir hedefti. Böylece Victoria Woodhill'le 1940'ın haziranında evlendi. Nikahlarından hemen sonra da Victoria İskoçya'ya atandığı için birbirlerini bir daha görmediler.

İngiltere savaşı resmen, 10 Temmuzdan 31 Aralığa kadar, yani dört ay sürdü. Bu aslında, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne bağlı altı yüz uçağa karşı son derece üstün güce, üç bin bombardıman ve bin iki yüz de avcı uçağına sahip Luftwaffe'nin(*) İngiltere'yi ele geçirmek için verdiği bir dizi çarpışmalardan oluşuyordu. Kraliyet Hava Kuvvetleri yenilgiye uğrasaydı İngiltere'nin Almanlar tarafından işgal edilmesi kuşkusuzdu.

Stash içinse İngiltere Savaşı 1940'ın ağustosunda başlayarak üç ay sürdü. Hava Kuvvetleri yetkilileri, sonunda eğitim birliklerinin kendileri için tam anlamıyla lüks olduğuna ve yeni pilotların da ya bombardıman uçuşları, ya da bu uçuşlar arasındaki zamanlarda eğitilmeleri gerektiğine karar vermişlerdi.

Böylece Stash, Portsmouth yakınlarındaki Westhampnett üssüne atanmıştı. Buraya, «Kara Perşembe» adıyla anılan 15 Ağustos 1940 günü vardı. Aynı gün Göring,(**) komutanlığı altındaki tüm «Kartallar»ı top-

(*) Nazi Almanyası'nın hava kuvvetleri.

(**) Mareşal Hermann Göring Nazi Almanyası hava kuvvetleri komutanı ve Hitler'in sağ kolu

yekün bir saldırı için harekete geçirecekti. Stash'ın yeni bölüğü daha kendini yeni toparlamıştı ki çok sayıda Dornier 17 ve Junker 88'ler, bir sürü avcı uçağının desteğinde İngiltere kıyılarını geçerek İngiliz hava sahasında uçmaya başladılar. İlk hava çarpışması pikeler, hızlı dönüşler, kaçışlar, kovalayışlar, düşman uçaklarına açılan ateşler ve saldırılarla dolu karmaşık bir olaydı.

Çarpışma bittiğinde Valensky'nin iki Alman bombardıman, üç de avcı uçağını düşürdüğü saptandı. Diğer pilotların birbirlerini düşman uçağının yaklaştığını söyleyerek uyarmaları, ya da bir uçak düşürdükleri zaman sevinçle bağırışmaları kulaklıklardan yansıyordu. Ama o ölümcül uçuş hırsı içinde hiçbir şey duymuyor, hatta bir düşman uçağını vurduğunda diğer pilotların kulaklarını sağır edecek biçimde savaş naraları attığını bile farketmiyordu. Almanları kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırmış itler gibi kaçırdıktan sonra telsizden hep bir ağızdan konuşmalar ve yorumlar duyulmaya başladı.

«Aman Tanrım, o ne saldırıştı, öyle... Kimdi o?»

«Bu yeni gelen var ya, işte o... Başka kim olabilir ki? İçimizde bir tek o var, yabancı olarak.»

«Yahu, tıpkı bir akbaba gibiydi. Kanlı bir akbaba.»

İşte böylece İngiltere Savaşı boyunca Valensky'nin adı Akbaba kaldı. Akbaba daha sonra da Hava Kuvvetleri Batı Çöl Cephesi'ne gönderildi. Orada gece, gündüz hava çarpışmalarına katılıyordu. Tobruk'da 1941 yılında kenti kurtarmak için de gece gündüz «Crusader» adı verilen harekata katıldı. El Alamein'de Rommel'e karşı Hurricane tipi uçağıyla saldırıya geçen, 1942'de iki madalya alıp bölük komutanlığına getirilen hep Akbaba Valensky'ydi. Savaş sona erip müttefikler tarafından kazanılana kadar da Stash adı unutuldu.

5

Sonbahar yaklaşırken hâlâ balayının ilk haftalarının sarhoşluğu içinde olan Francesca'yla Stash gelecek için tasarılar yapmaya başladılar. Aralık ve ocaktaki polo mevsiminde hazır bulunmak üzere kasımda Kalküta'ya, şubat ve marttaki maçlar için de Delhi'ye gitmeyi düşünüyorlardı. Ama ekimin ortalarına doğru bir gün Francesca'nın gebe olduğundan artık kuşkusu kalmadı.

Böylece Stash'a durumu açıklayarak, «Herhalde o ilk gece ahırlardayken gebe kaldım,» diyordu. «Evlendiğimizden üç hafta sonra bundan kuşkulanmaya başlamış, ama kesinlikle emin olmadan da sana haber vermek istememiştim.» Bu haliyle her yanından ışık saçıyordu sanki.

Stash'ın mutluluktan aklı başından gitmişti, «O akşam ahırlarda mı dedin? Emin misin?»

«Evet o zaman oldu. Hiç kuşkum yok. Nasıl olduğunu bilemiyorum ama, eminim bundan.»

«Peki çocuğumuzun erkek olacağını da biliyor musun? Bilmiyorsan ben sana söyleyeyim.»

Francesca sadece, «Belki,» diye mırıldanmakla yetindi. Stash'ın neden böylesine ısrarla erkek çocuk istediğini biliyordu. O kısacık ilk evliliğinden şimdi altı yaşlarında olan bir oğlu vardı. Çocuk Stash'ın Victoria Woodhill'den ayrılmasından kısa zaman sonra doğmuştu. Stash'ın savaş sırasında çarpışmalara katılamamaktan duyduğu düş kırıklığı içinde aklına eserek yaptığı bu evlenme barış zamanı sürmemiş ve karı koca resmen boşanmak için oğulları doğana kadar beklemelerine rağmen ayrı yaşamışlardı. Kadının, oğluna soya-

dından başka yabancı bir isim vermeye hiç niyeti yoktu. Onun için adını Edward Woodhill Valensky koydular. Ama Victoria, bebeğin hiç durmadan başını beşiğin kenarına tos gibi vurmasından esinlenerek oğluna «Ram»(*) demeye başladı ve çocuğun adı hep Ram kaldı, o günden sonra. Annesi ve üvey babasıyla İskoçya'da oturuyor ve çok seyrek olarak da babasına gidiyordu. Stash'ın, Francesca'dan doğacak çocuğunun erkek olacağını böylesine kesinlikle söylemesi bir anlamda ikinci bir kez elinden alınmayacak bir oğlu olacağı umudunu dile getirmesiydi.

Francesca Ram'ın fotoğraflarını görmüştü. Çocuk, resimlerin hepsinde de objektife çatık kaşlar ve bir çocuğunkine hiç benzemeyen bir anlamla bakıyordu. Soylu, soğuk tavırlı, sinirli ve yüzü acıya benzer bir anlam yansıtan bu çocuğun, sert, ama kendine güven duygusuyla dolu babasına hiç benzemeyeceği anlaşılıyordu.

Stash oğluyla ilgili olarak, «Bu yaşında çok iyi bir binici oldu,» diyordu. «Anası Ram'ı tam İngiliz yüksek sınıfı geleneklerine göre bir asker gibi yetiştirdi.» Fotoğrafa bir göz daha atıp başını salladı, «Gene de çok zeki ve sert huylu, dirençli bir çocuk. Ama onda, müthiş bir içine kapanıklık var. Annesinin ailesine çekmiş herhalde. Belki de boşanmamızın etkisi altında kaldı. Bilemiyorum. Ama Victoria'yla uzun zaman oturamayacağım kesindi.» Omuzlarını silkip, bir daha uzun zaman görmek istemiyormuşçasına resimleri kaldırdıktan sonra Francesca'yı kendine çekti. Bakışları karısının yüzünü araştırırken Francesca o anda bu adamın gözlerindeki huzursuz, av peşinde koşan avcı ifadesinin kaybolduğuna dikkat ederek, ben onun için her zaman fırtınadan sonra sığınabileceği liman olacağım, diye geçirdi içinden.

Lozan yakınlarındaki ev öylesine rahat ve genişti ki Valenskyler Francesca'nın doğum yapmasına kadar burada kalmaya karar verdiler. Hem Lozan'a inmek fazla zaman da almayacağından Francesca'yı doktora götürmek, ya da sancısı tuttuğunda hastaneye yetiştir-

(*) Ram, İngilizcede Koç.

mek soruna olmayacaktı. Bu durumda Hindistan'a gitmeleri sözkonusu değildi. Bu yüzden Stash, atları İngiltere'ye gönderdi. Savaştan sonra servetinin büyük bir kısmını İsviçre bankalarından çekmiş ve Rolls-Royce Şirketi'ne yatırmıştı. Rusya'da doğmuş, Alp Dağları'nın üzerinde büyümüş ve polo mevsimlerinde bir göçebe gibi oradan oraya giderek belirli bir ülkeye bağlı kalmamıştı. Uyruğuna, ya da bir ülkeye değil, İngiltere'yi kurtararak savaşın yolunu çizdiğine inandığı bir motora, Rolls Royce motoruna bağlanmıştı.

Ertesi yılın yazında bebek birkaç aylık olup da ele gelmeye başlayınca Londra'ya gideceklerini ve orada bir ev alarak gelecekte burasını kendilerine temelli yuva haline sokacaklarını söylüyordu Francesca'ya. Ama evliliklerinin ilk ayları birbirlerine öylesine inanılmaz bir sevgi ve bağlılık içindeydiler ve birbirlerinin vücutlarında öylesine ateşli bir hırs duyuyorlardı ki Leman Gölü'nün karşı yakasındaki Evian kumarhanelerinde arada bir kumar oynamanın dışında hiçbir yere kımıldamak içlerinden gelmiyordu. Akşamları alaca karanlıkta göl vapuruyla yaptıkları bu yolculuk harika bir şeydi. Güvertenin parmaklıklarına yaslanarak koya doğru yol alan ve tıpkı dev kelebeklere benzeyen kırmızı, sarı, mavi yelkenli tekneleri seyrediyorlardı. Geceleri gene vapurla Ouchy iskelesine dönerlerken «Chemin de Fer» oyununda kazanıp kazanmadıklarını bile bilemeyecek durumdaydılar. Zaten buna aldırdıkları da yoktu ya.

Haftaları sayabilmesi için Stash Francesca'ya annesinin Fabergé koleksiyonundaki kristal vazolardan her hafta bir tane veriyordu. Her birinde değerli taşlar, pırlantalar ve minelerden yapılmış ya bir demet çiçek, ya da bir meyve dalı bulunuyordu. Çiçek açmaya başlayan ayva, kızılcık ve ahududu dalları, çançiçeği, fulya, yaban gülü ve mor menekşe demetleri öylesine bir incelik ve ustalıkla işlenmişti ki kullanılan taş ve değerli madenler kesinlikle bu çiçekler, ya da meyvelerin gerçeğe benzerliklerini gölgeleyemiyordu. Kısa zaman içinde Francesca'nın başucunda Fabergé çiçeklerinden adeta bir bahçe oluştu. Stash, karısının gebe olduğunu öğrenince de ona altın üzerine kakılmış lapis

lazuli taşından bir yumurta verdi. Yumurtanın sarısı koyu sarı minedendi. Bu sarı kısım açıldığında da gizli bir mekanizmayla Çariçe Büyük Katerina'nın pırlanta ve yakuttan yapılmış tacının minicik bir kopyası ortaya çıkıyor, tacın içinde ise altın bir zincirin ucunda, gene yakuttan yapılmış minik bir yumurta sallanıyordu.

Francesca bunun ne anlama geldiğini düşünüp durduğunda Stash, «Bunun Çar ailesine ait bir Paskalya yumurtası olup olmadığını annem de bilmiyordu,» dedi. «Babam bunu devrimden sonra bir Rus mülteciden almış. Adam yumurtanın Ana Çariçe Maria'ya ait olduğunu söylemiş, ama bunun nasıl eline geçtiğini açıklayamamış. Babam da zaten üstelememiş. Ne olursa olsun, bu da Fabergé yapısı.»

Francesca bunu incitmekten korkarcasına avucunun içinde tutarak fısıldadı, «Bu kadar mükemmel bir işçilik ve böylesine güzel bir şey hiç görmemiştim.»

Stash, «Ama ben gördüm,» diyerek elini karısının boynundan, her geçen gün biraz daha irileşen memelerine kaydırdı. Kendini kaybederek karısının memelerini, tıpkı aç bir bebek gibi emmeye başladığında Francesca dünyasını unutmuş, yumurta da elinden halının üzerine düşmüştü.

Lozan'da kış başladığında Stash her gün öğleden sonraları doru atlarıyla gezintiye çıkıyor, Francesca ise yatak odalarında mor ipek yüzlü yorganın altında uyuyor ve ancak odaya hafif bir kar kokusu dolduğu zaman kocasının yanına döndüğünü anlıyordu.

Çay içtikten sonra hava rüzgarlı değilse Stash Francesca'yı atlı kızağa bindiriyor ve çevrede gezdiriyordu. Akşamları dönüşte, ayın yükselmesini ve tıpkı dev bir yolcu gemisi gibi her odası ve her katında lambaların yandığı evlerini seyreder, atların hızlı solukları ve kızak çanlarının müziğimsi sesini dinlerken Francesca gözlerinden yanaklarına doğru yaşlar aktığını duyardı. Kadın sırtında kürk astarlı gebe elbisesi ve kukuletesini başına sıkı sıkı geçirdiği samur mantosunun içinde kızakta otururken bunların mutluluk değil ama arada bir insanın müthiş bir sevincin ardından anide içini kaplayan derin ve sebepsiz üzüntü yaşları olduğunu düşünüyordu. Bunun bilinci ise her nedense

her zaman anlatılamayacak bir biçimde, bir şeyini kaybedeceği gibi bir önsezi doğururdu.

Francesca, salonda dantel örtülü bir masanın üzerindeki onur köşesinde duran gümüş semaveri kullanmakta uzmanlaştığı gibi Stash'ın koca bir ev dolusu uşak ve hizmetçilerinin de kendisine gösterdikleri her zaman kaygıyla karışık sonsuz sevgi ve ileri derecede merak dolu davranışlarına da sonunda alıştı. Kendisini çepeçevre, hizmetçi değil, işçi hiç değil, bir yakın kalabalığı tarafından kuşatılmış görüyordu. Bunlara en doğrusu yarı yarıya Stash'ın ailesi denebilirdi.

Öyle bir yaşam içine girmişti ki, örneğin bu yaşamda bir Masha vardı. Francesca'nın her şeyiyle ilgilenir, çamaşır dolabını toplar, bütün çamaşırları anlatılmaz bir özenle katlar, sabahlıkları askıya astıktan sonra üzerlerine kuşaklarını bağlayıp yukarıdan aşağı düğmelerini iliklerdi. Öyle ki Francesca sabahlıklarını telaşla sırtına giymek istediğinde düğmelerini açmak ve kuşaklarını çözmek gibi bir sürü işle uğraşmak zorunda kalıyordu. Masha üstelik baş örtülerini de yerleştirirken bunları renklerine göre sıraya dizer, böylece de bazan Francesca çok sevdiği eski, ama bir türlü atmaya kıyamadığı bazı eşarplarını çekmecelerin en altından araya araya canı çıkardı. Banyodan çıkarken de küvetin başında sarınsın diye havluyla bekleyen gene Masha'ydı.

Aradan birkaç hafta geçmeden Francesca Masha nın bu davranışlarına alışmıştı. Saçlarını fırçalamasına, hatta iç çamaşırlarını bile giydirmesine ses çıkarmıyordu. Masha, Francesca'ya kayınvaldesi Prenses Titiana'ya da, oda hizmetçilerinin başka işleri olduğu zaman iç çamaşırlarını giydirdiğini, ya da saçlarını fırçaladığını anlatıyordu.

Francesca, tembel tembel, «Demek öyle, Masha,» derken bir yandan da aynada, dantelli yastıkların üzerinde koyu kırmızı kadife sabahlığıyla uzanarak saçlarını fırçalatışını seyrederdi. Bir şeyin yapılması için onu istemesi yetiyordu. Üstelik Prens Valensky ünlü kuyumcu Cartier'nin adamlarını ayağına kadar getirti-

yor ve modellerden istediklerini seçmesini söylüyordu. Kendi kendine, evet, şimdi tıpkı bir prenses gibi yürüyorum, dedi, ama bunları söylerken ne demek istediğini kendi kendine hiç sormadı.

Stash, Lozan'daki dostlarına sormuş, soruşturmuş ve kentte en iyi hekimin Dr. Henri Allard olduğunu öğrenmişti. Çok iyi bir biçimde yönetilen ve hemen hemen çağdaş bir hastane görünümündeki özel bir kliniğin sahibiydi. Dünyanın dört bir yanından zengin kadın hastaların Dr. Allard'ın kliniğinde bakıma alınmak için Lozan'a geldikleri ağızdan ağıza dolaşıyordu.

Dr. Allard ufak tefek, güleç yüzlü, son derece becerikli ve işinin ehli, hareketli, yorulmak nedir bilmeyen bir adamdı. Çocuk doğurtmak ve bebek bakımında olduğu kadar özel yaşamında da usta bir lale yetiştiricisi olarak tanınıyordu. Francesca'ya bebeğin mayıs sonlarına doğru doğabileceğini söyledi. Dr. Allard'a yaptığı aylık ziyaretler Stash'la aralarında, dünyada başka hiç kimseyi içermeyen o bağlılığı kısa da olsa bozduğu için tedirginlik vericiydi. Derken şubatta bir gün gene böyle olağan bir muayenede Dr. Allard Francesca'nın karnını yeterinden de uzun bir zaman dinledikten sonra olduğundan da fazla keyiflendi.

Francesca'ya durumu açıklarken neredeyse koltuğunda zıp zıp zıplayacaktı, «Galiba Prens Hazretleri'ne büyük bir sürpriz yapacağız. Geçen ay emin olmadığım için hiçbir şey söylememiştim, ama bu ay artık hiç kuşkum kalmadı. Karnınızda dakikada on atışlık bir farklılık gösteren iki yürek atışı duyuluyor. İkiz doğuracaksınız, Prenses hazretleri.»

«Prense sürpriz mi?» Francesca'nın sesi şaşkınlıkla yükselmişti.

Dr. Allard bunun üzerine sordu, «Ailenizde hiç ikiz yok muydu?»

«Hayır, hiç sanmıyorum. Doktor... Ne olur söyleyin? Özel bir bakım gerekli mi? İkiz doğurmak daha mı zordur? İnanamıyorum... İkiz olduğundan emin misiniz? Kesin olarak bunu öğrenmek için film çekmeniz gerekmiyor mu?»

«Şimdiden filminizi çekmek istemiyorum. Belki gelecek ay yaparız. Ama karnınızdan iki yürek atışı duyuluyor. İkisi de farklı. Hiçbir kuşkuya yer kalmadı, artık.» Francesca'ya sanki biraz önce altın madalya verilmişçesine keyifli keyifli gülüyordu. Francesca ise şaşkınlıktan serseme dönmüştü, duygularını ayrıştıramıyordu bile. Daha bir çocuğun varlığına kendini alıştıramamışken ikiz fikrini nasıl sindirecekti? İnanamıyordu hâlâ. Son zamanlarda düşlerinde hep kucağında Charlie McCarthy'ye benzeyen bir erkek çocukla görüyordu kendini. Üstelik çocuk düşlerinde hep yetişkin bir insan gibi konuşuyordu. Mutlu, ama ilginç, garip düşlerdi bunlar. Oysa şimdi gerçekte başına ikiz derdi çıkmıştı.

Doktor hâlâ konuşuyordu, «Hanımefendiciğim, bu yüzden de gelecek ay onbeşte bir, sonra da haftada bir bana muayeneye geleceksiniz. Bu muayeneleri doğum zamanı gelene kadar sürdüreceğiz. Olur mu?»

«Tabii,» Francesca sözcükleri yerli yerinde kullanmasına karşın ne dediğini bilmeyecek kadar sersemlemişti. Aniden dünyasının o büyülü düşü tıpkı bir sabun köpüğünün dağılıvermesi gibi yok olmuştu. Şimdi bütün istediği buradan gitmek, eve dönmek ve yaşamına giren bu yeni gerçeği içine sindirmeye çalışmaktı.

Ev baştan aşağıya kadar bu yeni haberle çalkalanıyordu. Demek ikiz olacaktı, ha? Fena halde heyecanlanan ve sevinen Stash kendini tutamayarak durumu uşağı Mump'a anlatıvermişti. İçi içine sığmıyordu. Prensin. Böylece Mump kahyaya, kahya kadın aşçı başına, aşçıbaşı da Masha'ya haber verdi. Aklı başından giden Masha bütün evi taradıktan sonra Francesca'yı kütüphanede bulunca hemen üzerine yürüyüp bu haberi neden daha önce vermediğini soruyor ve sitem diyordu, «Bunu ilk duyan ben olmalıydım, Prenses. Oysa şimdi ihtiyar çamaşırcı kadınlarla ahırdaki seyisler bile durumu öğrendiler.»

«Aman, Masha. Mesele çıkarma şimdi. Düne kadar ben bile bilmiyordum. Neden hepiniz bu kadar dedikodu ediyorsunuz, anlamıyorum.»

«Dedikodu mu? Ama, Prenses, biz dedikodu etmeyiz. Birbirimize sadece rastlantı olarak duyduklarımızı, izlenimlerimizi, ya da bize anlatılanları söyleriz. Buna dedikodu denmez ki.»

«Evet, evet, tamam. Dedikodu denmez, tabii. Masha, şimdi beni iyi dinle. Hazırladığımız takımları hep çiftlememiz gerekecek. Aman Tanrım, bir tek bebek takımı bile fazla gelirken şimdi çiftini düşünmek zorundayız. Sen bana lütfen kalem kağıt getir de liste yapmaya başlayayım.»

Ama Masha oralı değildi. «Bence Prenses Hazretleri dinlenmeli.»

«Masha, git başımdan. Şimdi Prenses Hazretleri'nin yapacak çok işi var.»

Şubat ve mart çok güzel geçmesine karşın Francesca'nın rahatsızlığı da iyice artmıştı. Geceleri sadece yan dönerek yatabiliyordu. Yatakta, arkasında yatan Stash geceleri çoğunlukla arkadan karısına sarılıyor ve bu şekilde saatlarca karnındaki hareketleri izliyor, arada bir de gururla, «Amma da çifteliyorlar seni. Tıpkı minicik atlar gibi. Ben bebekken Masha anneme, o zamana kadar böylesine güçle meme emen bir bebeğe daha rastlamadığını, hiçbir erkeğin, hatta piçinin babasının bile, ona böylesine küstahça davranmadığını söylermiş. Aman, Tanrım, bir de benim cinsimden ikiz düşün,» diye gururla mırıldanarak gülüyordu.

Francesca, ne garip, Stash kendinin sadece bir değil, iki minicik kopyasının doğacağından nasıl da emin olabiliyor, diye düşünürken kendi kendine gülümserdi.

Prens için bebeklerin, gerek huy, gerekse de görünüm bakımından kendisinin birer modeli olmaları çok doğaldı. Sanki başka türlüsünün olanağı yoktu. Şimdiden ikizlere ata binmesini ve kayak yapmasını öğreteceğini söyleyerek tasarılar yapıyordu. Onu dinleyen de bebeklerin dörder yaşında, küçük birer Herkül olarak doğacaklarını sanırdı.

Nisanın üçüncü haftasına girerken bir gün Francesca sırtının fena halde ağrıdığını duydu. O gece de

sanki biri dürtmüşçesine uyandı. Bir an uyku sersemliği içinde, «Kim o?» diyordu ki durumu kavrayarak ayıldı. Kendi kendine, «Yaa, demek başladı,» diye söylendikten sonra karanlıkta hiç kıpırdamadan yatıp beklemeye koyuldu. Ama yıldırım gibi iki sancı daha gelince, yarım saat sonra Stash'ı uyandırmak zorunda kaldı.

«Belki de bir şey değildir, hayatım. Ama Dr. Allard herhangi bir şey olduğu zaman hemen telefon etmemi tembih etmişti. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum, ama sen gene de onu arar mısın?» Bunları söylerken doktoru gece yarısı rahatsız etmek zorunda kaldığı için de fena halde utanıyordu.

Derin derin uyurken aniden uyanan Stash Kraliyet Hava Kuvvetlerinde görev yaptığı sıralarda edindiği alışkanlıkla yerinden fırladı. Francesca kocasının desteğini duyunca hemen rahatlamıştı. Seslendi, «Dur, dur, telaşlanma. Biraz yavaş ol, canım.»

Stash bir dakika içinde telefon edip karısının başucuna dönmüştü bile.

«Doktor, derhal kliniğe getirin, dedi. Hadi, mantonla, çantanı al. Ha, çizmelerini unutuyorduk.»

«Dişlerimi fırçalayıp çantama geceliğimle...»

Stash karısına telaşla mantosunu giydirdikten sonra çıplak ayaklarına da kürk astarlı çizmelerini geçirirken kararlı bir sesle söylendi, «Olmaz, vakit yok.»

Francesca bu telaştan soluk soluğa kalmıştı. «Hiç olmazsa hizmetçilerden birini uyandırıp gideceğimizi haber ver.»

«Nedenmiş o? Sabah olduğunda bizi odada göremediklerinde nasılsa olanı anlarlar.»

Francesca Stash'ın yuvarlanırcasına, sağa sola çarparak giyinişini seyrederken gülmekten kendini alamadı. «Birlikte kaçan iki sevgili gibiyiz sanki.» Bir acele, bir telaş kendisini evden çıkarıp garaja doğru götürürken yaptığı sakarlıklar Francesca'yı öylesine güldürdü ki, anlatılmaz. Oysa kendi başına pekala aşağı kadar inebilirdi. Stash amma da heyecanlanmıştı.

Kliniğe vardıklarında Dr. Allard ile başyardımcısı Dr. Rombois'nın kendilerini kapının dibinde beklediklerini gördüler. Francesca her zaman gündelik kıyafet-

leri içinde olmasına alıştığı doktorunu beyaz bir pantolon ve bol, beyaz bir ameliyat gömleğiyle görünce bayağı şaşırdı. Dr. Allard'ı şimdiye kadar ince, beyaz çizgili yelek ve bedenine çok iyi oturan, mükemmel dikilmiş bir ceketle görmeye öylesine alışmıştı ki bu kılığını çok yadırgıyordu. Adam her zamanki güleç haliyle Francesca'yı karşıladı, «Yaa, Prenses Hazretleri, tahminimizden çok önce buluşuyoruz burada...»

Francesca bu sözler üzerine, «Ama, doktor, gereğinden de erken oldu. Herhalde aldatıcı belirtiler bunlar. Siz bana mayıstan önce doğum yapmayacağımı söylemiştiniz.» dedi.

Ama doktor onunla aynı fikirde değildi, «Belki de. Ama gene de emin olmamız gerek, değil mi?»

O andan sonra her şey unutuldu. Francesca'yı yanlarında parmaklık bulunan demir bir karyolaya yatırdılar. Biraz sonra da Allard odaya girerek kapıyı kapadı.

Allard tıpta yapılan bütün istatistikleri iyi bilirdi. Örneğin ikiz doğuracak bir kadının doğum sırasında ölmesi olasılığı, tek çocuk doğuracak bir kadına kıyasla iki, ya da üç misli artardı. Gene de bu uzak olasılık Allard'ı düşündüren en önemli sorun değildi. Nasılsa ameliyat odasındaki görevlilerin hepsi her türlü olasılığa hazır biçimde yetişmişlerdi. Francesca'nın tansiyonu yüksek olmadığı gibi vücudunda da herhangi bir toksin belirtisi yoktu. Ama bütün sorun sancıların beş, ya da altı hafta öncesinden başlamasıydı. Bu durumda, hele doğacak olan ikizse, çok dikkatli olmak gerekirdi.

Ayrıntılı bir muayenenin ardından da sakin bir sesle neşeli neşeli söylendi, «Eh, anacım, büyük gün geldi, çattı.» Allard doğum sancısı çeken bütün kadınlara, içinde bulundukları durumu değil de geleceği düşünsünler diye hep «Anacım» derdi.

«Demek belirtiler yanıltıcı değilmiş.»

«Tabiiki değilmiş. Ama birkaç saat beklememiz, bu arada da sizin sancılara dayanmanız gerekecek. Biraz erken de olsa bu sizin daha ilk doğumunuz, ne de olsa.»

Francesca bundan sonra yarım saat daha sancı çekince bu işe dayanamayacağını anladı. Anladık, doğum keyfiyse onu tattık, ama artık iyice sancıyor,

diye düşünüyordu. Şimdiye kadar doğum sancısı çeken bir kadın rolü yapmak aklına gelmemişti. Oysa bu rol değildi, gerçekten başına gelmişti ve bu durumdan derhal kurtulmak istiyordu.

«Doktor Allard, acaba ağrı kesici bir ilaç alabilir miyim? Çok fena sancı çekiyorum da.»

«Ne yazık ki alamazsınız, anacım. Sizin durumunuzda bir kimseye kesinlikle ilaç verilemez.»

«Neye?»

Adam ona çok iyi haberler veriyormuşçasına gülüyordu, «Şu anda size ne verirsem vereyim doğacak bebeklere çok kötü etki yapar. Alacağınız ilaç dolaşım yoluyla derhal bebeklere geçer. Sancılar bir ay erken tuttuğu için daha normal ağırlıklarını da bulmadılar. Açıkça söylememi istiyorsanız size hiçbir ilaç veremem.»

Francesca dehşetten sararmıştı, «Hiçbir ilaç alamayacağım, ha?» Bütün Amerikan kadınlarının kuşaklar boyunca «Rüzgar Gibi Geçti» romanının kahramanlarından Melanie Wilkes'in doğum sırasında ölümünü dehşetle hatırladıkları ve bunu hiç akıllarından çıkarmadıkları bir gerçektir. Francesca'nın da bu konuda diğer Amerikalı kadınlardan farkı yoktu.

«Böylesi daha iyi, anacım, inanın bana.»

«Ama, allahaşkınıza söyleyin, daha ne kadar sancı çekeceğim?»

«Doğuma hazır hale gelene kadar. O zaman size bir tane cızlattık mı, hiçbir şey duymazsınız.»

Francesca dehşet içinde sordu, «Ne cızlatması?»

Adam, «Sadece sancı kesici iğne,» dedi, ama bunun omurganın dördüncü omurunun boşluğuna yapılması gerektiğini söylemedi. Zaten prenses kaygılı ve telaşlıydı. Onu büsbütün heyecanlandırmanın alemi yoktu.

Francesca şimdi yalvarıyordu, «Kuzum doktor, şu iğneyi şimdi yapamaz mısınız?»

«Ne yazıkki hayır. Çocuklarınız bu dünyaya gelmek için kapıda bekliyor, anacım. İlacı verirsek doğumu durdurur.» Adam çok iyi ve sevecen davranıyordu, ama ne söylese, ne kadar yalvarsa para etmeyeceğini anlamıştı.

«Doktor, bunu bana daha önce neden söylemediniz? Çağdaş tıp yöntemleriyle...» Francesca, duyduğu şaşkınlık ve korkuyla karışık inanmazlığı dile getirecek sözcük bulamayarak sustu.

«Ama, anacım, siz ikiz doğuruyorsunuz. Üstelik doğum erken oluyor. Çağdaş tıp yöntemleri böyle durumlarda kesinlikle benim uyguladıklarımdır.» Doktor kadının elini alıp bir baba sevecenliğiyle okşadı. «Şimdi yanınıza ebeyi bırakarak yan odaya geçeceğim. Eğer bir şey gereksinir, ya da benimle konuşmak isterseniz hemen ona söyleyin.»

Francesca adamın bir an bile olsun yanından ayrılması düşüncesinden dehşete kapılmıştı. «Ama neden yan odaya geçiyorsunuz? Burada kalamaz mısınız?»

«Biraz uyumak için, anacım. Bu gece iki doğum yaptırdım. Sancılar geçtikçe gevşemeye ve biraz uyumaya çalışmanızı öğütlerim.»

Bundan sonraki sekiz saat bir duygu cümbüşü içinde bocaladı durdu. Şimdiye kadar hiç duymadığı ve duyabileceğini de hayalinden bile geçirmediği bir acı, doğumun sandığından da zor bir iş olduğunu anlamasından kaynaklanan kızgınlık, sadece iki sancı arası rahatlama olduğunu bildiği düşsel bir gevşeklik, ve dalgalara kapılarak sürüklenen ve artık mücadele etmenin faydası olmadığını kavrayan bir insanın duyabileceği korku, içinde düğümlenmişti sanki. Ama bütün bunların hepsini bastıran başka bir şey, müthiş bir zafer duyuyordu. Bunun nedeni de bunca sancıyı çekmesine rağmen hayatta olmanın ve yaşamının en önemli işini yaparken varlığının her bir parçacığıyla bu işe kendini vermenin bilinciydi.

Francesca sancıları hiçbir ilaç almadan çekti, durdu. Arada bir hemşirelerin de yardımıyla iki doktorun kendisini muayene ettiklerini farkediyordu. Sonra bunu da duymaz oldu. Kendini iyice bırakmıştı artık. İki erkek hastabakıcının tekerlekli bir ameliyat sedyesiyle odaya girdiklerini gördüğünde bunun nedenini öğrenmeye bile heves etmedi.

Doğum masasında Dr. Allard Francesca'nın sancı-

sının geçmesini bekliyordu. Sonra kadını oturtarak iğneyi yaptı, ardından da masaya yeniden sırtüstü yatırdı, başının altına da bir yastık yerleştirmişti. Sancının bıçakla kesilmişçesine aniden durması Francesca'yı yıldırım çarpmış gibi sersemletmiş, aynı zamanda da korkutmuştu.

«Doktor, felç oldum, sanki. Ama olmadım, değil mi?»

«Tabii ki felç olmadınız. Her şey çok iyi gidiyor, anacım. Hiç düşünmeden kendinizi bırakın. Hepimiz burada size yardıma hazır, bekliyoruz.» Sonra belki yüzüncü kez dinleme aygıtıyla Francesca'yı yeniden muayeneden geçirdi.

O arada Francesca, «Ah, cennetteyim sanki,» diye içini çekiyordu.

İçerde Allard, Doktor Rombais, bir anestezi uzmanı ve üç hemşire olmasına rağmen bundan sonraki kırk dakika içinde Allard'ın Francesca'ya verdiği talimat dışında hiçbir konuşma olmadı. Allard'ın çalışma arkadaşları kesinlikle doğum sırasında konuşmamak ve birbirleriyle göz, ya da el işaretiyle anlaşmakta usta olmuşlardı. Çünkü Allard onlara, doğum sancısı çeken kadınların çoğunluğunun çevrelerindeki her türlü ses ve konuşmaya karşı aşırı duyarlı olduklarını ve bu konuşmaları yanlış yorumlayabileceklerini tembihlemişti. Her zaman şöyle derdi, «Unutmayınki doğum yapmak üzere olan bir kadın anestezinin etkisiyle kendinden geçmiş izlenimini uyandırmasına rağmen, en son yitirdiği işitme duyusudur.»

Kırk dakika sonra Francesca yeniden sancı duymaya başladı, ama eskilere kıyasla şimdikiler çok hafifti. Bunun üzerine mırıldandı, «Doktor, galiba iğnenin etkisi azalıyor.»

Allard en neşeli sesiyle yanıtladı, «Tabii ki yanılıyorsunuz. Artık doğum başlamak üzere olduğu için sancıları duymaya başladınız, yeniden. Size, ıkının, dediğimde elinizden geldiğince çok ıkınmaya bakın. Siz sancıları duymayacaksınız, ama ben durumu dölyatağınızın ağzından izleyeceğim. Onun için de dediklerime uymak zorundasınız.»

On dakika sonra Francesca adamın memnunlukla

homurdandığını, hemen arkasından da bir bebek ağlaması duyunca fısıltıyla sordu, «Oğlan mı oldu?»

Allard, «Harika bir kızınız oldu, anacım.» diye yanıtladıktan sonra bebeği hemen Dr. Rombais'ye uzattı. Doktor bebeğin göbek bağını keserken Allard da yeniden Francesca'nın açık bacaklarının önüne oturmuş ve beklemeye koyulmuştu. İkinci ceninin yürek atışlarını denetleyen hemşire o sırada Allard'a, atışların yavaşlamaya başladığını işaret etti. Allard dikkatle bakınca duru bir görünümde olması gereken amniyos sıvısının renginin sarımsı yeşile dönüştüğünü farketti. İkinci bebeğin yürek atışları her saniye daha ağırlaşıyordu. Allard bunun üzerine Francesca'nın dölyatağını yoklayınca tamamıyla kasıldığını farketti. Bütün açılıp kapanmalar tamamıyla durmuştu. Telaşla Dr. Rombais'ye derhal karnına bastırması için işaret etti. Kendi de bir yandan bütün gücüyle kaskatı kesilen dölyatağını sıkıyordu. Bütün gücüyle ikinci bebeği doğum kanalından geçirerek forsepsle alabileceği bir duruma getirdi.

Dört, ya da beş dakika sonra ikinci bebek de dünyaya gelmişti. Ama bu ilki gibi doğar doğmaz ağlamadığı için bir havluyla vücudunu iyice oyalamak gerekti. Sonunda bebeğin hafif bir sesle ağladığı duyuldu. Dr. Allard göbekbağını keserken bebeğin en fazla bir kilo kadar olduğunu farketti. Teraziye oturtunca da yanılmadığını anladı. Amniyos sıvısındaki yeşilimsi sarı ilk pislik belirtisi yüzünden de korktuğuna uğramış ve Francesca'da bir iç kanama olmuştu. Bunun da sebebi ikinci bebeğin doğumundan birkaç dakika önce sonun dölyatağı duvarından ani bir biçimde ayrılmasıydı.

Francesca'nın yalvaran sesi duyuldu, o sırada, «Doktor, ne oluyor? Kız mı, oğlan mı doğdu?»

Allard kısaca, «İkincisi de kız,» diye yanıtladı. Ama odadakiler yanıtın kısalığı ve genellikle her zaman neşeli olan sesinin bu kez son derece anlamsız çıkmasından Allard'ın ikinci bebek yüzünden fena halde kaygılandığını anladılar. Çok kötü, ciddi bir şey vardı, ama neydi?

Bu arada anestezi uzmanı Francesca'nın tansiyonu-

nun birden düştüğünü, yürek atışlarının da olağanüstü hızlandığını farketti. Francesca da Dr. Allard'ın verdiği haberden duyduğu düş kırıklığını ani bir bulantı ve baş dönmesi yüzünden o an için unutmuştu. Her yanından soğuk terler boşanıyordu. Bu durumuna rağmen direndi, «Ne olur, bana bebekleri bir kerecik gösterin.»

«Şimdi, bir dakikacık bekleyiverin, anacım. Önce biraz dinlenmelisiniz.» O arada da hemşirelerden ikisine, Francesca'ya her iki kolundan da hemen kan vermeye başlamaları için işaret etti. Francesca kendini kaybetmek üzereydi, ama aldığı kan, ayrıca da fibrinojen yapılması sayesinde kısa zamanda tansiyonu ve nabzı normal düzeylerine geldi. Hastasının durumunun düzeldiğini gören Allard Dr. Rombais'ye bebekleri doğum masasına yanaştırmasını söyledi. Bebeklerin ikisinin de gözleri yumulu, yumrukları sıkılıydı. Birinin başındaki sapsarı tüyler kurumuş ve kıvrılmaya yüztutmuştu, ama diğerininkiler hâlâ yaştı.

Francesca, yumuşacık beyaz kumaşlarla kundaklanmış bebekleri dikkatle incelerken birden derin bir şaşkınlık duydu. Kanında taşıdığı sürece kendisiyle aralarında tam bir bağlantı bulunduğunu duyduğu bu insancıklar, şimdi içine doğdukları yepyeni dünyanın ışıklarını reddedermişçesine gözlerini yumacak ve yumruklarını sıkacak bireysel irade gücüne sahiptiler, demek. Bunu gördükçe şaşkınlığından kurtulamıyor, durumu bilinciyle değil, ancak duygularıyla kavrayabiliyordu.

«Doktor, birbirlerine çok benziyorlar mı?»

«Evet, ama ikinci kızınız büyüğünden biraz daha zayıf.» Daha küçük yapılı bebeği işaret etti, «Bunu, biraz kilo alıncaya kadar derhal kuvöze almalıyız. Ama içiniz rahat etsin. Vücutlarında hiçbir eksiklikleri yok. El ve ayak parmaklarını saydık, hepsi tamam.»

Francesca, «Tanrı'ya şükür,» diye fısıldadı.

«Hadi, anacım. Şimdi dinlenin biraz.»

«Kocama haber vermeyi unutmayın.»

«Kocanız biraz bekleyebilir.» Allard'ın, hastasının durumundan iyice emin olmadıkça odadan çıkmaya hiç niyeti yoktu. Böylece odasına nakledilebilecek duruma gelene kadar Francesca'nın başının ucundan ayrılmadı.

Sonra doğum odasından çıktı. Yorgun hareketlerle beyaz ameliyat başlığının bağlarını çözüyordu.

Doktor, Stash'ın bunca saattir beklediği odaya girdiğinde adamın başı pencereye dayalı, oturduğu yerde uyuya kaldığını gördü. Besbelli bütün geceyi burada oturmak ve görmeyen gözlerle pencereden dışarısını seyretmekle geçirmişti. Dr. Allard uzun bir süre adamın arkasında durduktan sonra içini çekerek hafifçe Stash'ın omuzuna dokundu. Prens hemen uyanmıştı.

«Söyleyin, doktor.»

«İkiz kızınız oldu. Hanımefendinin durumu iyi, ama çok bitkin.»

Stash, sanki bazı şeyler gizliyormuşçasına karşısındaki adama vahşi gözlerle bakıyordu. Hiçbir esneklik tanımayan umutları bu tek haberle öylesine yıkılmıştı ki bir tek sözcük söyleyemedi. Bir anlık bir duraklamadan sonra doktor, adamın, başka bir zamanda ardı arkası kesilmeyecek sorularını, önceden anlamışçasına yanıtlamaya koyuldu:

«Kızlarımızdan birinin durumu mükemmel. Diğeriyse...»

Stash sonunda konuşacak gücü buldu. «Öbürüne ne oldu? Çabuk söyleyin...»

«İkinci bebek doğmadan önce tamamıyla klinik bir sorun doğdu. Doğumdan hemen önce son dölyatağı duvarından ayrıldı. Hanımefendide de iç kanama başladı.»

Stash dengesini bulmak için duvara yaslandı. «Gizlemeyin doktor, söyleyin. Bebek öldü, değil mi?»

«Hayır, ölmedi. Ama vahim bir durumda olduğunu söylemem gerek. Çok ufak. Ağırlığı bir kilo kadar. Üstelik doğum sırasında sonun rahimden ayrılması, amniyos sıvısındaki ilk pislik belirtisi yüzünden belirli bir süre beyne oksijen gitmediğini saptadık. Elimizden geldiğince acele ettik. Ama bebeği doğurtuncaya kadar dört, ya da dört buçuk dakikalık bir zaman geçti.»

«Ne demek istiyorsunuz, doktor? Açık konuşun.»

«Beyinde tahribat olasılığı var. Aslında olasılık değil. Beyin kesinlikle örselendi.»

«Beyin örselendi mi? Ne demek bu? Ne demek

istiyorsunuz?» Stash bir an adamı sarsmak istercesine omuzlarından yakaladı. Sonra da yaptığından utanmışçasına hemen ellerini çekti, «Özür dilerim.»

«Şimdiden bir şey söylemek zor. Bebeği genel bir muayeneden geçirmedikçe örselenmenin derecesini anlayamayız.»

«Peki, ne kadar zamanda öğrenilebilir? Bebeği ne zaman muayene edeceksiniz?»

«Muayeneye dayanacak kadar güçlendiğinde. Gene de bir önlem olarak vaftiz edilmesi gerek. Ne ad koyacaksınız, Prens?»

«Ne olursa olsun. Umurumda bile değil.»

«Prens Valensky, sakin olun. Umudunuzu yitirmeniz için hiçbir neden yok. Üstelik kızlarınızdan biri de son derece sağlıklı. Buna şükretmelisiniz. Onu görmek istemez misiniz? Bebek bakım odasına yatırdık. İki kilonun üzerinde olduğu için oksijen çadırına almaya gerek kalmadı. Onu şimdi görür müsünüz?»

«Hayır.» Stash hiç düşünmeden konuşuyordu. Bütün bildiği o anda hiçbir bebeğe bakacak gücü kendinde bulamamasıydı. Doktor kurnaz bakışlarla adamın tepkilerini inceliyordu. Şimdiye kadar bu gibi durumlarla karşılaştığı için alışmıştı, artık.

Sevecen bir sesle konuştu, «Beni dinlerseniz eve dönüp biraz uyuyun. Sonra da prensesi görmeye gelin. Bütün geceyi uykusuz, gerilim içinde geçirdiniz. Buraya geldiğinizde herhalde minik prensesler de uyanmış olur.»

«Herhalde.» Stash bunu söyledikten sonra odadan tam çıkıyordu ki birden durdu ve sözlerinin altında gizli bir soruyla söylendi, «Herhalde gereken her şeyi yaptınız.»

«Kuşkunuz olmasın bundan, Prens Hazretleri. Ama öyle şeyler olur ki biz bile bir şey yapamayız. Elimiz, kolumuz bağlı kalır.»

Ama Stash hâlâ yatışmamıştı. Sert sert adama bakıyordu. Bu halini gören doktor şöyle bir dikildi. Becerisi ve bilgisinden kuşkulanılmasına fena halde tepesi atmıştı, «Doğada bazan öyle kazalar olur ki en becerikli, en yetenekli kişi bile hiçbir şey yapamaz. Sadece kurtarabildiğini kurtarır.»

«Kurtarmak mı?» Stash bu sözcüğü hiç duymamış gibi söylemişti.

Artıkların kurtarılması neye yarardı ki? Yaşamında hiçbir zaman kayba yer vermediği için kurtarılabilenin kurtarılması da onu kesinlikle ilgilendirmiyordu. «Allahaısmarladık, Doktor.»

Eve kadar korkunç bir hızla sürdü arabasını. Kapıda bekleşen uşaklar ve hizmetçileri görmemezliğe gelerek gaza bastı ve ahırlara doğru yollandı. Oraya vardığında da kendini otomobilden dışarı atarak bulduğu ilk atın sırtına atladı. Efendisinin ata eyersiz bindiğini gören seyis bir şeyler olduğunu anlamış, o yana seğirtivermişti. Bir yandan da sesleniyordu, «Prens Hazretleri, ikizlerle Prenses nasıllar?»

«Prenses iyidir. Bir tek çocuğumuz oldu. Bir kızımız var şimdi. Şimdi yıkıl git, yolumun üstünden.» Topuklarını hayvanın böğürlerine bastıran Stash yüzünü atın yelesine gömdü. Bu haykırarak verilen bir buyruktan çok daha etkiliydi. Hayvan birden efendisi kadar vahşileşmişti. Şaha kalkıp müthiş bir kişneme salıverdikten sonra dört nala tepelere doğru uzaklaştı. Stash ise hâlâ mahmuzu hayvanın böğrüne batırıyor, şeytan kovalıyormuşçasına hızla oradan uzaklaşmak istiyordu.

6

Dr. Henri Allard'ın Lozan'daki kliniğinde 1952'nin nisan ayı, radından da mayıs geçti. O zorlu doğumdan beri ne Francesca, ne de ikizler çıkabilmişti, klinikten. Haziran sonlarına doğru bir gün hemşire ikizlerden büyük olan Marguerite'i(*) annesinin yanına getirdi. Francesca günde iki kez görüyordu kızını. Hemşire Anni adlı hastabakıcı koltukta bitkin bir şekilde, insanlığından çıkmışçasına oturan ve dünyayla hiç mi hiç ilgilenmeyen kadına bakmadı bile. Hemşire Anni bu faydasız ziyaretlerden hanidir bıkmış, usanmıştı. Çok tekdüze olmuşlardı çünkü. Baştan, bu ünlü ve parlak hastayla ilgili olarak dedikodu yapmaya can atan diğer hemşireler de şimdi duruma alışmışlar ve her şeyi olağan görmeye başlamışlardı. Prnses Valensky bebeklere hiçbir ilgi göstermediği gibi, ağzını açıp tek bir söz de söylememişti. Kendine de hiç bakmıyordu. Bedensel bir hastalığı olmamasına rağmen yataktan çıkmak istemiyor ve ancak iki hemşire kollarına girip kendisini doğrulttuğunda kalkıyor ve bol bol güneş alan odasının önündeki bahçede dolaşmayı hiç karşı çıkmadan kabul ediyordu.

Hemşireler, bu doğum sonrası üzüntü ve karmaşaya birçok vakada tanık oldukları için bunu olağan karşılıyorlardı. Aralarında konuşurlarken, vah zavallıcık, diye hayıflanıyorlardı. Ama doktorlar bile bu güzel kadını iyi etmenin yollarını bir türlü bulamamışlardı. Bazı vakalar kendi başlarına bırakıldığında daha kolay iyileşiyorlardı. Bazılarının ise iyileşmeleri olanaksızdı. Hemşirelerden herbiri kendi deneyimlerine

(*) Marguerite Fransızcada papatya.

dayanarak anlatacak sürüyle iç ürpertici olay buluyordu. Ama hepsi de sözbirliği etmişçesine sözkonusu hastaya bakan ruh hastalıkları bölümü hemşireleriyle gevezelik etmekten kaçınıyorlardı. Ruh hastalıkları hemşireleri ise, Prenses Valensky'nin yalnız bırakılmaması bilinci içinde uyurken bile nöbet tutuyorlardı.

Hemşire Anni köşede yün ören özel hemşireye baktı, «Siz gidebilirsiniz. Bebeğin yanında nasılsa ben varım. İkimizin birden burada bulunmamızın gereği yok, şu anda.»

«Haklısınız. Zaten Prenses Hazretleri de her zamanki gibi çok sakin.»

Sıcak, güneşli bir gündü. Hemşire Anni, yılların deneyimiyle edindiği alışkanlıkla Marguerite'i bir koluyla kucaklarken öbür eliyle de, bahçenin mis gibi çiçek kokulu temiz havası içeri dolsun diye perdeleri çekip pencereyi açtı. Sonra gidip Francesca'nın yanına oturdu. İkisi de her zamanki gibi konuşmuyorlardı. Aradan on dakika geçmiş, geçmemişti ki hemşirenin başı önüne düştü. Uyuya kalmıştı.

Pencereden içeri giren bir uğur böceği gelip bebeğin tam iki kaşının ortasına konmuştu. Karşıdan bakana Hindu kadınlarının kaşlarının arasına vurulan bekaret dövmesi izlenimini uyandırıyordu. Hemşire böceğe aldırış bile etmiyordu. Francesca en küçük bir ilgi duymadan hemşireyle bebeğe bir göz attı. Gene de bilincinin bir bölümüyle hemşirenin böceği farketmesini bekliyordu. Birkaç dakika sonra hemşirenin hafif hafif horlamaya başlamasından kendinden iyice geçtiği anlaşıldı. Uğur böceği bebeğin yüzünde dolaşmaya başlamıştı. Sonra göz kapaklarından birinin üzerine yerleşti. Fazlasıyla, tehlikeli bir biçimde bebeğin gözüne yaklaşmıştı böcek. Francesca kararsız bir hareketle uzanıp çekine çekine böceği kovalamak isterken parmağı kızının cildine dokundu. Ne kadar yumuşak, ne kadar canlıydı. Şaşırmıştı. Bebek birden gözlerini açıp annesinin yüzüne baktı. Francesca gözlerinin tıpkı kendisininkiler gibi kapkara olduğunu farketti. Parmağını bebeğin sarılıktan neredeyse kaşsız olduğu izlenimini uyandıran kaşlarında dolaştırdı, sonra saçlarından bir tutamı parmağına doladı.

Dayanamadı, içi geçen hemşireye dönerek fısıldadı, «Şey... Bebeği kucağıma alabilir miyim?» Ama kadın duymamıştı. Hâlâ horluyordu.

Francesca sesini yükseltmeden üsteledi, «Hemşire hanım...» Ama buna aldığı cevap bir horultu oldu. «Hemşire hanım.» Bu kez sesi oldukça güçlü çıkmıştı. Kendi sesini duyunca içinde bir şey kıpırdamış, benliğini saran kütle sanki sert bir rüzgârın şiddetine dayanamayarak dağılıvermişti. Canlılık ve sevinç duygusuna yeniden kavuşmuştu. Güçlenen elleriyle bebeğin saçlarını okşarken, «Tanrım, Tanrım,» diye söyleniyordu. Derken bağırdı, «HEMŞİRE HANIM, LÜTFEN ÇOCUĞUMU VERİN BANA.»

Hemşire aniden uyanmıştı. Hâlâ sersem gibiydi. Çocuğu da sıkı sıkı kucaklamış, bırakmak istemiyordu. Kekeleyerek, «Ne? Ne?» diye söylendikten sonra sendeleyerek ayağa fırladı, «Durun, doktoru çağıracağım.» Geri geri kapıya doğru gitmeye başlamıştı.

Francesca sert bir sesle buyurdu, «Buraya gelin. Çocuğumu kucağıma almak istiyorum. Derhal çocuğumu verin bana. Siz uyurken gözlerinin üzerinde böcek dolaşıyordu, oysa sizin ruhunuz bile duymadı.» Bu sözleri kadını suçlarcasına söylemişti. Ayağa kalkarak, bir zamanlar kamera karşısındaki davranışlarını hatırlatan bir hareketle dimdik durdu. Garip bir büyünün etkisiyle sihirli bir şişeden fırlamışçasına büyük yıldız Francesca Vernon duruyordu şimdi hemşirenin karşısında. Kollarını uzatmış, çocuğunu kucağına almak istiyordu.

Hemşire çok şaşırmıştı, ama inadını bırakmadı, «Özür dilerim, hanımefendi, ama buna izin veremem. Bana bebeği kucağımdan hiç bırakmamam için kesin talimat verildi.»

Hemşirenin karşısındaki kadın yeniden kişilik değiştirmiş ve bu kez, emirlerine karşı gelişmesine göz yummayan, isteklerinin sorusuz yerine getirilmesine alışık Prenses Francesca Valensky oluvermişti.

Francesca'nın sesi biraz hırıltılı çıkmasına rağmen büyük bir güç yansıtıyordu, «Bana derhal Dr. Allard'ı çağırın. Bakalım bu saçmalıklar neymiş, öğreneceğiz.»

Allard birkaç dakika sonra Francesca'nın yanındaydı. Koşarak içeri girmiş, ama bebeğe aç gözlerle bakan bir puma(*) kadar esmer ve hırslı bu güzel kadını görünce şaşkınlıkla olduğu yerde kalakalmıştı. Durumdan ürken, ama inadı hâlâ elden bırakmayan hemşirenin çevresinde dolanıp duruyordu.

Doktor hafif bir sesle, duyduğu heyecanı elinden geldiğince gizlemeye çalışarak söylendi, «Aman, aman. Demek kendinizi daha iyi duymaya başladınız, anacım. Çocuğunuzla aranız nasıl, bakalım?»

«Doktor Allard, neler oluyor? Bu kadın deli midir, nedir? Bana çocuğumu vermek istemiyor.»

«Hemşire Anni, Marguerite'i annesine verebilirsiniz. Bizi biraz yalnız bırakır mısınız, lütfen?» Hemşire hiç ağzını açmadan bebeği annesine uzattı. Bebek, üzerindeki ince yazlık elbisenin açıkta bıraktığı tombul kollarıyla bacaklarını güneşin altında keyifle oynatıyordu. Sapsarı saçlı, pembe beyaz, minicik, ama çok hareketli, şipşirin bir bebekti. Yıllardır çocuk doğurtmaya, ya da çocuk bakmaya alışmış ve bu işte kaşarlanmış doktorlar ve hemşireler bile gözlerini ondan alamıyor, başucundan ayrılmak istemiyorlardı.

Francesca bebeğin gözlerine bakarken Allard da büyük bir dikkatle kadını inceliyordu. Kadın, «Sen kimsin?» diye sorduğunda bebek bu sesi duyarak debelenmesini bıraktı ve annesinin yüzüne baktı. Sonra da Francesca'nın şaşkınlık ve inanmazlık dolu bakışları altında bir gülücük yaptı.

«Doktor, bana güldü.»

«Tabii gülecek.»

Francesca adamın sözlerini duymamışçasına konuşuyordu, «Doktor, çocuğumu bana vermemeleri, beni onunla yalnız bırakmamaları da ne demek oluyor? Nedir bu saçmalık, böyle? Hiçbir şey anlayamadım.»

«Hastaydınız, Prenses. Bugüne kadar bebeği kucağınıza bile almak istemiyordunuz.»

«Ama bu olanaksız. Çok saçma... olamaz... Ömrümde böyle saçmalık duymadım.» Francesca doktora, o ana kadar hiç dikkat etmemişçesine bakıyordu. Sonra

(*) Puma, panter cinsi vahşi bir hayvan.

sordu, «Öbür çocuğum nerede? Burada neler olup bittiğini anlamıyorum ve şimdiye kadarki izlenimlerim de midemi bulandırıyor. Kocam nerede, Doktor? Lütfen Prens Valensky'ye derhal telefon edip buraya gelmesini söyleyin. Hem bana öbür çocuğuma ne olduğunu söylesenize. Onu da kucağıma almak istiyorum.»

Doktor çabuk çabuk yanıtladı, «İkizlerin küçüğü hâlâ kuvözde.» Hastasının çocuğunu görmesi sözkonusu edilemezdi bu durumda. Bebek, doğumdan beri ikinci kez kötüleşmişti. O el kadar varlığın hastalıklı halini gören kadıncağız henüz kurtulduğu ruhsal bunalıma yeniden sürüklenebilirdi. Bu tehlikeyi hiçbir şey uğruna göze alamazdı doğrusu.

Francesca, kucağında Marguerite olduğu halde kapıya seğirtmişti, «Kuvöz nerede, doktor?»

«Olmaz, anacım. Oraya gitmek size yasak. Şimdi size iyileştiniz gibi geliyor, ama eski gücünüze hâlâ kavuşamadınız. Hanımefendiciğim, burada ne kadar zamandır bulunduğunuzu biliyor musunuz?»

Francesca şaşkınlıkla durdu, «Epey oldu mu? Farkında değilim. Herhalde iki haftayı geçmiştir.»

«Yanılıyorsunuz. Dokuz hafta, evet hemen hemen dokuz hafta oluyor. Çok uzun bir nekahat devresi oldu bu.» Doktor, hastasının kuvöze gitme fikrinden vazgeçmesine memnun olmuştu. Çok yumuşak bir sesle kandırmayı başarmıştı kadını.

Francesca bebeği hâlâ kucağında sıkı sıkı tutarak koltuğuna oturdu. Çok uzakta, üzüntülü, boş bir yerde kaldığı, bütün dünyadan ayrı yaşadığı, burasının kışın yağan yağmur gibi insanın içini kararttığı izlenimi ve anı kırıntıları vardı belleğinde. Bu öyle bir yerdi ki pencereden uzakları seyrettiğinizde tam olarak seçemediğiniz bir görüntü gibi geride kalmıştı. Dokuz hafta olmuştu, ha? Birden bütün kasları ve kemiklerindeki gücün çekilmeye başladığını duydu. Hiç sesini çıkarmadan bebeği doktora uzattı.

Allard o anın zayıflığından hemen faydalanma yolunu seçti, «Ziyaretlere çıkmadan önce gücümüzü kazanmalıyız, anacım. Değil mi, ya?» Francesca başıyla evetleyince de sözlerini sürdürdü, «Kendinizi yormamak koşuluyla bir hafta, belki de daha önce çıkabilirsiniz.

Unutmayın, tam anlamıyla iyileşmeniz için daha uzun zaman gerekli. Şimdilik bu konuşma yeterli. Hadi biraz uyumaya çalışın.» Sonra bebeği uzattı. Francesca, dudaklarını, ileride zarif bir genç kız boynu olacak o yumuk katmere gömüverdi. Doktor, dışarda bekleyen hemşirenin içeri girmesi için kapıyı açarken hâlâ konuşuyordu, «Bugün öğleden sonra Marguerite'i gene getirecekler. O zaman biberonunu siz verirsiniz.»

Marguerite'i bebek bakım odasına götürürken de kendi kendine hiç durmadan, «Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun,» diye yineliyordu.

Doktor telefon eder etmez Stash arabasına atladığı gibi son hızla kliniğe koştu. Bundan önceki haftalarda saatlarca Francesca'nın yanında oturmuş, tıpkı çevresini kuşatarak onu görünmez hale getiren bir sis perdesinin arkasındaymışçasına bu tabakayı delmek için çırpınıp didinmiş, ona yakınlaşmaya çalışmış, ama kadının kaynağı belirsiz bir bunalımını, sessizce içine kapanmasının sırrını bir türlü çözememişti. Stash'ın bu bekleyişleri ve çabalamaları, Doktor Allard'ın talimatıyla Marguerite'in annesine yaptığı günlük ziyaretler sayesinde dayanılabilir hale geliyordu. Allard, Francesca ilgilensin ilgilenmesin bebeğin günde birkaç kez annesinin yanına getirilmesi gerektiğine karar vermişti.

Stash kızına delicesine tutulmuş, kölesi olmuştu. Mümkün olduğu kadar uzun zaman bebekle oynuyor, üzerindekileri çıkarttırıp çıplak, minicik vücudunu Francesca'ya göstererek kendisi kadar onun da duygulanmasını sağlamaya çalışıyordu, ama boşuna. Allard'la uzun uzun konuşmuş ve Francesca'nın kendisine bir zarar vermemesi için her türlü önlemin alındığı güvencesini almıştı.

Francesca'nın yanında olmadığı zamanlar Stash evine kapanıyor ve hiç kimseyi görmek istemiyordu. Balaylarında Francesca'yla birlikte gazetecilere bir şey farkettirmeden kaçmayı başardıkları gibi bu kez de ikizlerin doğumunun basına sızmasını engellemişti. Dr. Allard'ın kliniği doğumu gizli tutmak için en mükemmel yerdi. Evdekilerin dışında da Francesca'nın

gebe olduğunu bir tek Matty ile Margo Firestone biliyordu. Doğumdan bir, iki hafta sonra Stash onlara mektup yazarak sadece Marguerite'in dünyaya geldiğini ve Francesca'nın doğum sonrasında bir ruhsal bunalım geçirmekte olduğunu haber vermişti. Matty ile Margo, Stash'ın kendilerinden haberi gizli tutmalarını istemesini de olumlu karşılamışlar ve bu konuda hiç kimseye bir tek söz bile etmemişlerdi.

Doktor Allard'ın muayenehanesinde beklerken, artık yaşam yeniden başlayabilir, diye söyleniyordu kendi kendine. Daha baştan bu acımasız oyunu kazanması gerektiğini biliyordu. Francesca'yla Marguerite'i eve götürmesi için sadece biraz sabretmesi gerektiğine kendini inandırmış, bundan kuşku bile duymamıştı.

Sonunda Allard içeri girdi. Adam sevincinden neredeyse oynayacaktı.

Stash doktora selam vermeyi bile unutarak sordu, «Onları hemen eve götürebilir miyim?»

«Yakında... Prenses Hazretleri biraz daha güçlenince. Ama önce öbür bebekten, Danielle'den sözetmemiz gerek, biraz.» Francesca ruhsal bunalım geçirdiği sırada Doktor Allard bile Stash'ı ikinci bebekle ilgili olarak görüşmeye zorlayamamıştı. Bebeğin bir gün bile yaşayamayacağını sanan Allard üstelik onu vaftiz bile ettirmişti, bir önlem olarak. Bu zavallı, talihsiz yavrucağa belki biraz şans getirir diye de ona annesinin adı olan Danielle ismini koymuştu.

Stash, hiç duymadığı yabancı ve anlamsız bir sözcükmüşçesine tekrarladı, «Danielle... Danielle... Onun fazla yaşayacağını sanmıyorum.» Sesi kesinlik ve kararlılık anlatıyordu.

«Ama yaşaması olasılığı var. O zaman da sinirsel sorunlarla uğraşmak zorunda kalacaksınız. Bunu şimdiden konuşsak çok iyi olacak.»

«Doktor, ne olur şimdi konuşmayalım, bunu.»

Ama doktor aldırmadı. Kesin bir tavırla ve sert bir sesle konuşmasını sürdürüyordu, «Çocuklarınızın ikisini de muayene ettim, Prens Hazretleri. Yeni doğan bebeklerin sinir gelişimleriyle ilgili olarak bir dizi tıbbi tahliller ve deneyler yapılabiliyor artık. Biz de Doktor

Rombais'yle birlikte çocuklarınızın etkilere gösterdikleri tepkileri ve...»

Stash her zaman önüne dikilen engellere karşı giriştiği saldırganlıkla adamın sözünü kesti. Yüzü tıpkı etobur bir kuşun saldırgan anlamını almıştı. Sesi bile son derece vahşiydi, «Sadece sonuçları söyleyin, yeter.»

Doktor, sınıfta ders veren bir öğretmeninkine benzeyen sabırlı ve ölçülü, söylediklerini tartan konuşmasıyla yanıtladı, «Prens Hazretleri, durumu öğrenmekte ne kadar isteksizlik gösterirseniz gösterin, karşı karşıya olduğumuz ve çözümlememiz gereken sorun hakkında ayrıntılı bilgi edinmeniz şart. Emin olun, sonuçlarla ilgili olarak size iki kelimelik bilgi verme olanağım yok. Dinleyin şimdi, Marguerite normal bir bebek gibi bütün etkilere doğal tepkiler gösteriyor. Emme gücü doğal, arama refleksi ve Moro refleksi de normal. Bu denemeyi ellerimi kulağının dibinde çırparak yaptım. Çıkardığım sesi duyunca hemen kollarıyla bacaklarını kendini korumak istercesine kaldırıp el ve ayak parmaklarını oynatmaya koyuldu. Muayene masasına bastırıp ayakta tuttuğumda yürümek, adım atmak istermişçesine hareket etmeye başladı. Oturtup çekme refleksini ölçmek için de denemeye başladığımda hemen omuz ve boyun kasları gerildi, Kısaca söylemek gerekirse hayat dolu, çok canlı bir kızınız var.»

Stash doktorun anlattıklarını, elinden geldiğince dizginlemeye çalıştığı bir heyecan içinde dikkatle dinliyordu. Aslında Marguerite'in mükemmel yapıda, sağlıklı bir bebek olduğunu anlaması için hiçbir doktorun tıbbi açıklamalarına gerek duymuyordu. Allard bundan sonra anlatacaklarını toparlayabilmek ve uygun sözcükler seçebilmek için biraz durakladı. Derin derin içini çektikten sonra kararlı bir sesle sözlerini sürdürdü, «Öte yandan Danielle bütün bu deneylere çok az tepki gösterdi. Üç hafta arayla deneylerimi ilk kez Danielle'e uyguladım. Ama sonuçlarda bir değişiklik olmadı. Çocukta genel bir cansızlık, hareketsizlik var. Çok seyrek ağlıyor, daha başını tutmaya başlamadı bile... Üstelik şimdiye kadar normalin çok da altında kilo aldı. Buna biz gelişimde gecikme deriz.»

Stash artık kendini tutamayarak patladı, «Gelişim-

de gecikme filan gibi dolambaçlı sözlerle beni oyalamaya çalışmayın, doktor. Kızımın bir bitki gibi yaşadığını açıkça söylesenize.»

«Yanılıyorsunuz, Prens Hazretleri. Daha kızınız dokuz haftalık. Çok iyi ve dikkatli bakımla vücudunun normal ölçülere uygun olarak gelişmesi umudu var. Yavaş olmasına rağmen şimdiki düzeninde kilo almaya devam ettiği takdirde ileride bedensel hareketleri normal ve sağlıklı bir çocuk haline gelmemesi için hiçbir neden yoktur. Hiçbir bedensel bozukluğu, ya da kusuru yok. Sadece çok ufak ve zayıf.»

«Peki, zeka bakımından nasıl?»

«Zeka bakımından mı? Zekaca hiçbir zaman normal bir çocuk olamayacaktır. Bunu baştan beri biliyorduk.»

«Peki, ama doktor, bana söylemek istediğiniz nedir? Yani normalin ne kadar altında olacak zeka düzeyi?»

«Geri zekalı olacak, bunu kesinlikle saptadık. Ancak zeka geriliğinin derecesini şu anda tam olarak kestiremeyiz. Son bir karara varabilmek için çocuğun zeka ölçümü deneyi yapılabilecek yaşa gelmesini beklemek zorundayız. Geri zekalılık sınırı ile ileri geri zekalılık arasında çok çeşitli ölçüler bulunmaktadır.» Doktor Allard bunları söyledikten sonra düşünceli düşünceli sustu.

«Peki... kızım sınırda mı?» Stash bunu zorlukla sorabilmişti. Bu korkunç sözcüklerin her biri sanki ağzında acı bir tat bırakıyordu.

«Sizinle çok açık ve dürüstçe konuşmalıyım. Doğum öncesi ve sonrasında beyne yeterince oksijen gitmemesi, çok küçük doğması, deneylere çok az cevap vermesi ve doğduktan sonra iki kez sağlık durumunun tehlikeli biçimde kötüleşmesi hep aleyhte noktalardır. Sınır düzeyinde zekaya sahip olması umudu bile olmadığı kesindir.»

«O zaman Allahaşkına söyleyin, bu çocuğun durumu nedir, Doktor.»

«Orta dereceyle çok vahim derecede geri zekalıdır, Prens Hazretleri.»

Stash hırladı, «Daha açık konuşun. Ne demek istiyorsunuz?» Bunun üzerine doktor durumu hafifletmeye çalışmadan ve hiçbir şeyi saklamadan anlatmaya koyuldu.

«Orta derece geri zekalılıkta zeka derecesi elliyle yirmi arasında değişir. Çocuk, koşullar uygunsa bir takım konularda eğitilebilir ve zamanla yedi yaşında bir çocuğun zekasına kavuşabilir. Ama zeka derecesi yirminin altındaysa o zaman çocuğun zekası en iyimser olasılıkla üç yaşındaki bir çocuğunkinin düzeyini bulabilir.»

Kısa bir sessizlik oldu. Derken Stash yavaş, inanmazlık dolu bir sesle sordu, «Yedi yaşında bir çocuğun zekası mı? Siz buna orta derece mi diyorsunuz? Yani kaç yaşına gelirse gelsin zeka yaşı yedi olacak, öyle mi?»

«Tıbbi açıklaması böyle. Prens Hazretleri, lütfen unutmayın, üstelik bu en iyimser ihtimaldir, en kötümseri değil.»

Odada derin bir sessizlik oldu. Sonunda Stash kendinde konuşacak gücü bulabildi, «Peki, işler beklediğimiz gibi gelişmezse? Meydana gelen örselenme çok vahimse ne olacak?»

«Orta dereceli geri zekalılıkta her zaman sürekli bakım olumlu sonuçlar verir. Ama ileri derecede geri zekalılıkta sorun korkunç, ileri boyutları bulur. Çocuğun yaşamı süresince her iki durumda da çok dikkatli olmak zorunludur. Çocuk yürümeye başlar başlamaz büyük tehlikeler de başlar. Ama ergenlik çağına geldiğinde sorun tamamıyla vahim bir durum alır. Genellikle bu gibi çocukların özel bakımevlerine yatırılmaları şarttır.»

Stash sordu, «Doktor... Şey... Çocuk yaşarsa kliniğinizde ne kadar zaman kalabilir?»

«Diğer bebekler kadar güçlenip bebek bakım odasına alınacak duruma gelene kadar. Bana kalırsa herhangi bir aksaklık, ya da terslik çıkmadığı, sağlığı kötüye gitmediği takdirde birkaç aya kadar iki buçuk kilo olur. Kuşkusuz kuvözde bakımda olduğu sürece bütün sorumluluğu bize aittir. Ama yeterince büyüyünce onu

burada tutmamız olanaksızdır. O zaman onu eve götürmek için hazırlıklı olmanız gerekecek.»

«Ev» sözcüğünü duyan Stash'ın yüzü iyice sertleşmişti, «Doktor Allard, yeterince kendine gelmeden karıma bundan sözetmemekte kararlıyım.»

«Sizinle aynı fikirdeyim. Hatta şimdilik ona çok dikkatli davranmalı, onunla konuşurken bütün sözcüklerinizi özenle, tartarak söylemelisiniz. Prenses doğum yaptıktan hemen sonra iki çocuğunu da reddetti. Ama şimdi Marguerite'le çok iyi bir bağ kurdu, gelişmeler çok iyiye gidiyor. Gene de şunu söylemem gerek. Çok ciddi bir ruhsal bunalım geçirdi. Aşırı ciddi denebilir, buna. Böyle durumlarda hastanın yeni bir sarsıntı geçirmesi, ya da darbe yemesinden mümkün olduğunca kaçınmak gerekir. Eğer prensesin durumu gittikçe iyiye doğru giderse Marguerite'le ikisini birkaç güne kadar eve götürebilirsiniz. Danielle'i, yeterince gelişinceye kadar görmemesi için gereken her türlü önlemi alacağım. Siz o işi bana bırakın. Gerisini de doğa halleder.»

Doktor Allard, Francesca'nın eve gitmesine izin verdiği gün hava günlük güneşlikti. Artık haziran sonu gelmişti. Stash'ın Lozan'daki bir bürodan bir dadı tutmasıyla birlikte İsviçre'deki bütün yerli ve yabancı gazeteciler haberin kokusunu almıştı. Kalabalık bir muhabir grubu o sabah erkenden kliniğin demir parmaklıklı kapısının önünde nöbet tutmaya başlamıştı. Gazetecilerin hepsi de gittikçe sabırsızlanıyordu. Stash'la Francesca Valensky sonunda kucaklarında bebek olduğu halde karşıdan görününce çeşitli dillerden bağırışlar duyuldu. Gazetecilerin hepsi bir ağızdan objektiflere poz vermelerini, bebeği biraz daha havaya kaldırmalarını istiyorlardı.

Kocasının kaşlarının çatılmasına karşın, aylardır gazete ve dergilerde fotoğraflarına rastlanmayan bu güzel kadın dantellere sarılı bebeği, yüzü daha iyi görünsün diye biraz daha kaldırdı. Uyuyan bebeğin başında kapitone ipekten bir başlık olmasına rağmen gümüşümsü sarı saçları kenardan fırlıyor ve hafif rüzgârda uçuşuyordu. Bebeğin adı Marguerite Alexand-

rovna idi. Annesinin kucağında öylesine çiçeğe benziyordu ki gazetecilerin hayal güçleri iyice körüklendi. Ertesi gün çıkan gazetelerin hepsinde de gazetecilerin sözbirliği etmişçesine çocuğa «Prenses Daisy»(*) adını taktıkları dikkati çekiyordu.

Fotoğrafçı ve muhabir alayı, Stash'la Francesca'yı evlerine kadar izledi. Evi çepeçevre kuşatmış, kilitli bahçe kapısının önünde nöbet bekleyerek saatlarca hiç durmadan bir ağızdan, «Daisy'yi istiyoruz,» diye bağırmışlardı. Sonunda, uşakların gelip o gün bir daha fotoğraf çekme, ya da haber yazma olanağı bulamayacaklarını söylemeleri üzerine nöbetlerine son verdiler. Toparlanıp gittiklerinde, herkes, hatta bebeğin annesiyle babası bile onun adının Marguerite olduğunu unutmuştu.

Çocuk Stash ve Francesca için sadece Daisy, hâlâ eski gelenek ve göreneklere bağlı uşak ve hizmetçiler için de Prenses Daisy olup çıkmıştı.

Görülmeye değer bir bebekti doğrusu. Uyanıkken çevresindekilere gülücükler saçıyor, yakınlardan bir kelebek uçtuğunu, başucunda bir çiçek durduğunu, ya da yüzüne bir el yaklaştığını görünce hemen başını yastığından kaldırıyor, beşiğinin dört bir yanında asılı duran çıngıraklı oyuncaklarına vurarak gürültü ediyor, biri kendisine dokunduğunda da keyifle havaya tekmeler savuruyordu. Francesca'nın hesaplarına göre günde on sekiz saat uyuyor, iki saat mama yiyor, geri kalan dört saatta da maiyetini yöneten bir kıraliçeymişçesine herkesi parmağının ucunda çeviriyordu.

Francesca günlerce Daisy'den başka hiç kimseyle ilgilenmedi. Her Allah'ın günü de Lozan'a gidip öbür kızını görmek istediğini söylüyor, ama Stash, daha yeterince güçlü olmadığı gerekçesiyle onu caydırıyordu. Gerçekten de eski canlılığını bulmakta güçlük çekiyordu. Öğleye doğru öylesine bitkin düşüyordu ki günün büyük bölümünü odasındaki divana uzanarak geçirmek zorunda kalıyordu. Derken bir hafta kadar sonra, hâlâ eski gücüne kavuşamamasına rağmen kesin bir sesle Danielle'i görmek istediğini söyledi. Hem de derhal

(*) Daisy İngilizcede papatya.

gitmek istiyordu. İşte, Stash'ın korktuğu an gelip çatmıştı. Söyleyeceği sözcükleri kaç kez evirip çevirmesine ve bunun alıştırmasını yapmasına rağmen gene de konuşmakta güçlük çekiyordu.

«Hayatım, doktorla, şimdilik Danielle'i görmenin çok yanlış bir hareket olacağına karar verdik.»

Kadın ani bir korkuyla sordu, «Neden?»

«Şey... Danielle çok güçsüz ve küçük. Gerçeği istersen çok, ama çok hasta.»

«Daha iyi ya, işte. Belki bir şeyler yapabilirim... Peki, ama... bana hasta olduğunu neden daha önce söylemedin?» Yüzü karmakarışık olmuş, gözleri duyduğu dehşetten yuvalarından uğramıştı.

Stash korku ve hırsla bağırdı, «Yahu, kendine bir baksana. Bunu sana söylememem gerektiğini biliyordum. Bendeki de eşeklik işte. Böyle şeyleri kaldıracak kadar iyileşmedin daha.»

«Stash, bebeğin nesi var? Gerçeği söyle. Söylemezsen daha fena olacağım çünkü.»

O zaman Stash Francesca'ya sıkı sıkı sarıldı, «Sevgilim, bebek aşırı derecede küçük. Ona dokunmana bile izin vermezler. Şimdi beni dinle, hayatım. Hasta olduğunu öğrendiğine göre sana artık bütün gerçeği anlatabilirim. Ancak bu şekilde onu neden görmemen gerektiğini kavrayabilirsin. Bebeğin yaşama olasılığı hemen hemen hiç yok. Allard da, ben de, bu durumda bebeğe bağlandığın takdirde... herhangi bir şey olduğu zaman... daha derin bir ruhsal bunalıma girmenden korkuyoruz...»

«Ama Stash, nasıl olur? O benim çocuğum... Kanım... Canım...»

«Hayır, Francesca, olmaz. Ne kadar hasta olduğunu, neler geçirdiğini düşünmüyor musun, hiç? Böyle bir şeyi göze almamız sözkonusu bile edilemez. Sen ne dersen de, daha kendin için neyin iyi olduğuna karar verecek durumda değilsin. Kendini düşünmüyorsan Daisy'yi ve beni düşün.»

Kadının zayıf noktasını bulmuştu sonunda. Francesca'nın kollarının arasında direnmekten vazgeçerek sakinleştiğini farketti. Kadının duyduğu ıstıraba yenilerek hıçkırmaya başlamasını büyük bir acıyla seyredi-

yordu. Ama neye yarardı? İstediği kadar ağlasın, açılırdı, nasılsa. Ama isteğine boyun eğmenin hiçbir faydası olmayacaktı.

Aradan haftalar geçti. Stash kliniğe yaptığı ziyaretleri hiç aksatmıyor ve Doktor Allard'a Francesca'nın iyileşme sürecinin çok ağır geçtiğini ve hâlâ ruhsal bunalımın eşiğindeyken hasta bebeği görmesinin kendisince doğru olmayacağını anlatıyor, «Fazlasıyla güçsüz ve duyarlı, doktor. Böyle bir ziyaret onun için çok kötü olur,» diyordu.

Eve döndüğünde ise Francesca'ya bebeğin hiçbir gelişme göstermediğini, ölüm kalım arasında bocaladığını ve doktorun ondan umutlu olmadığını anlatıyordu. Francesca öylesine bir acı ve çaresizlik içindeydi ki sonunda Stash'a kliniğe yaptığı ziyaretlerden dönüşünde Danielle hakkında soru sormaktan kaçınmaya başladı. İyi haberleri varsa bunları hemen kendisine anlatacağını biliyordu çünkü. Olmadığına göre ise sormanın ne faydası vardı?

Kliniğe gittiğinde Stash bir kez bile Danielle'i görmek istemedi. Doktorun bebekle ilgili olarak söylediklerinden sonra ikinci kızını defterden tamamiyle silmişti. O yoktu, kendisi için. Var olması olanaksızdı, zaten. Şimdiye kadar yüzünü bile görmemişti ve görmeye de niyeti yoktu. Doğa çok acımasızdı. Kazaların meydana gelmesi olağandı. Üstelik güçlü bir erkek, yazgısının indirdiği darbelerin üstesinden gelebilirdi. Kendi çocuğunun evinin içinde büyüdüğünü, ama büyümesine rağmen zekaca bebek kaldığını, bunu seyretmek, buna tanıklık etmek zorunda kalacağını düşünmek bile istemiyordu. Düşüncesi bile dehşetten tüylerini diken diken etmeye yeterliydi. Bu aklına geldikçe savaşçı ruhu bütün şiddetiyle isyan ediyordu. Çocukluğunda annesinin ağır ağır ölüme sürüklenişine tanık olması ve ruhunda bunun yarattığı fırtınalar, insanın en yüce duygularından biri olan sevecenliği içinden tamamıyla söküp götürmüş, bunu öldürmüştü. Şimdiye kadar hiç görmediği çocuğunu bekleyen gelecek öylesine korkunçtu ki onu yaşamından silmeyi ve hiç düşünmemeyi

yeğlemişti. Yaşamı boyunca başka hiçbir şeyden, bundan korktuğu gibi korkmamıştı.

Stash bu duygularını Doktor Allard'dan gizlemeyi çok iyi beceriyordu. Yavaş yavaş, yapmaya niyetlendiği şeyi kesinleştirmekte karar kılmasına yol açan bilgiler de almaya başladı adamdan. Fark ettirmeden planlı sorular soruyor, adamın ağzından laf alıyordu. Evet, prensesin Danielle'e büyük bir güçle bağlanması kuşkusuzdu. Evet, hasta çocukların anneleri, genellikle normal çocuklarıyla fazla ilgilenmezler, daha çok geri zekalının üzerine düşerlerdi. Evet, ne kadar gerekli olsa da prensesin bebeği bir bakımevine yatırtmamakta direnmesi olasılığı vardı. Buna benzer birçok olay görülmüştü çünkü. Genellikle bir kadının analık duyguları, çocuğunun hasta, ya da geri zekalı olduğunu bilmesi yüzünden çok daha güçlenirdi. Doğa gerçekten akıl almaz harikalarla doluydu. Prens haklıydı, anneler çok özverili olurlardı. Evet, bu özverileri bazan akıl, mantık sınırlarını aşabilirdi, ama bu insan doğasında olduğu için elden hiçbir şey gelmezdi ki.

Stash Danielle'den haberler aldıkça iyice karamsarlaşıyordu. Çocuk artık kilo almaya başlamıştı. Son zamanlarda sağlığında da hiçbir kötüleşme görülmüyordu. Dr. Allard'a göre artık prensesin bebeği ziyaret etmesi için bir tehlike, ya da sakınca kalmamıştı. Hatta prensesin, güçsüzlüğüne rağmen, kararlılığını bildiği için kızını görmeye çok önce geleceğini umuyordu doğrusu.

Stash sonunda baklayı ağzından çıkardı, «Karım bebeği görmek istemiyor, doktor.» Günlerdir bu konu açıldığında söyleyeceği sözleri ezberlemiş, bunun provasını bile yapmıştı.

«Yaaa.» Doktor duyduğu derin şaşkınlığı sadece bu tek sözcükle dile getirmişti. Oysa yıllardır bu meslekte kaşarlanmış ve şaşkınlığını belli etmemeyi, hiç renk vermemeyi öğrenmişti.

Stash arkasını dönüp pencereye yaklaştı. Sözlerini sürdürürken de doktora bakmaktan kaçınıyordu, «Francesca'yla bu konuyu bütün ayrıntılarıyla defalarca konuştuk. Sonunda da Danielle'i evimizde büyütmenin

çok büyük bir yanlışlık olacağında karara vardık. Francesca da, kesin kararın ileride değil, şimdi verilmesi konusunda benimle aynı fikirdedir. Böylece meseleyi kökünden kestirip atmış olacağız, Doktor.» Stash bu sözlerden sonra yanındaki koltuğa oturdu. Sorunun üzerine gidip her şeyi bir anda halletmenin rahatlığı içindeydi şimdi.

Doktor sordu, «Peki, ama, ne yapmak niyetindesiniz? Danielle iki buçuk kiloya yaklaşıyor. Yakında klinikten çıkacak duruma gelecek.»

«Bunu da inceden inceye düşünüp soruşturdum. Uygun bir yaşa geldiğinde hemen onun durumundaki çocukların verildiği bakımevlerinden birine yatıracağım. Para sorun değilse, bu türden çok iyi bakımevleri varmış. O zamana kadar da bir bakıcı kadının yanına verebiliriz. Lozan'da bile böyle çocuklara bakan kadınlar varmış. Şu listedeki adlara bakıp, bana hangisini tavsiye edebileceğinizi söyleyebilir misiniz, acaba?»

Doktor adama dikkatle bakarak sordu, «Danielle hakkındaki kesin kararınız bu mu? Peki, Prenses bunu kabul etti mi?»

«Evet, kesinlikle.» Stash o arada doktora listeyi uzatıyordu. «Karımla aile konularında her zaman anlaşırız.»

Dr. Allard'ın tavsiye ettiği Madam Louise Goudron Danielle'in bakımını hemen üstlenmeyi kabul etti. Her hafta bankadan çocuğun bakımı için para geldiği sürece başkaca bir itirazı olamazdı zaten. Danielle kadının bakmayı kabul ettiği ilk hastalıklı çocuk değildi üstelik. Kadın dul kaldığında bazı ailelerin zekaca geri kalmış çocuklarını başlarından atmak istediklerini öğrenir öğrenmez evini bunlar için sıcak, rahat ve neşeli bir yuva haline getirmişti.

Madam Goudron'un Danielle'i evine götürmesinden birkaç hafta sonra Francesca bir karara vardı. Son zamanlarda bedensel bakımdan iyice güçlendiği için duygularına da hakim olmayı yeniden öğrenmişti. Doktor Allard ve Stash ne derlerse desinler ikinci kızını görmesi gerektiğini biliyordu. Bu onda dayanılmaz bir

ihtiyaç halini almıştı. İkisinin de zaten Francesca'nın neler çektiğinden haberleri bile yoktu. Onu aşırı derecede korumaya çalışmışlardı. Ama her şeyin bir sınırı vardı. Francesca bu dikkat ve özenden bıkmış, usanmıştı artık. Danielle'i, yaşamı tehlikede olsun olmasın, ya da kızını kucağına alabilsin, ya da alamasın, görmesi gerekiyordu. Ya kızı, doğumdan sonra bir kere bile görmek fırsatı olmadan ölüp gitseydi? Neden halden anlamıyorlardı, bunlar?

Stash, Francesca'nın kararını öğrenince hemen karşı çıktı, «Ama, hayatım, bu olanaksız.»

«Olanaksız mı? Sen ne diyorsun, Stash? Sana kaç kere, artık hazırlıklı olduğumu söylemem gerek? Bu kararsızlığa dayanacak gücüm kalmadı. Düşün bir kez. Beş ay oldu, doğalı. Ama hâlâ yaşıyor. Bunu hiç aklına getirmedin mi?»

Stash'ın kılı bile kıpırdamadı. Yüzü, savaşta düşman uçaklarına makineli tüfek ateşi açtığı sıradaki anlamı almıştı. Francesca'nın ellerini tutarak karısını kendine çekti.

«Sevgilim... Bebek öldü.»

Francesca sadece hafif bir çığlık attı. Etini kemiğe kadar kestikten sonra kanın akmasını büyük bir korku ve acı içinde bekleyen bir insana benziyordu bu haliyle. Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Sanki karanlık bir odada son kalan mumun da alevi titreyerek sönmüştü. Stash ona öylesine sıkı sarılmıştıki kocasının yüzünü göremiyordu. Adam anlatıyordu, «Daisy'yi eve getirdiğimizden çok kısa zaman sonra öldü. Bunu sana, kaldırabilecek kadar güçlendiğinde anlatmaya karar vermiştim. Sandığından da daha kötü durumdaydı, çünkü. Hiçbir zaman iyileşmesi olanağı yoktu, zaten.» Sevgiyle Francesca'nın saçlarını okşarken hızlı hızlı konuşuyordu, «Doğduğu andan hastaydı. Öğrenmeni istemedik, ama doğum sırasında beyni örselendiği için hiçbir zaman normal bir insan olamayacaktı. Geri zekalı olarak büyüyecekti. Bunda hiç kimsenin suçu yoktu, ama hâlâ ruhsal bunalımın pençelerindeyken bunu sana anlatsaydım sağlığın daha da kötüleşebilir, bir daha kendine gelemeyebilirdin.»

Francesca, «Biliyorum,» diye fısıldadı.

«Ama nereden bilebilirdin ki?»

«Bilmiyordum, ama hep içimde bir önsezi vardı. Bir şeyler olduğunu, benden bir şeyler gizlediğinizi anlıyordum. Ama öylesine korkaktım ve gerçeklerden kaçıyordum ki bunun ne olduğunu öğrenmeye yanaşmadım. Tam bir ödlek gibi davrandım.»

«Ah, sevgilim benim. Sakın kendini suçlama. Böyle yaparak hem kendini, hem de bizleri kurtardın. Daisy annesiz, ben de sensiz ne yapardık?»

«Ama biliyordum. Herhalde başından beri bilinç altından sezinliyordum.» Çılgınca, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonunda duyduğu acıdan halının üzerinde yığıldı, kaldı. Karısını yatıştırmak saatlar sürecekti. Ama olsun... Sonunda bunu kabullenecekti. Zaten çocuk Stash için çoktan ölmüştü. Bir süre sonra da Francesca ilk tanıştıklarında olduğu gibi kendisine yeniden bağlanmayı, ondan destek almayı öğrenecekti. Son derece sabırsız olan Stash bu kez sabırla beklemeye kesinlikle kararlıydı.

Haftalardır Francesca'yı dikkatle gözleyen Stash sonunda karısının çektiği acıları atlatmaya başladığına karar vererek Life dergisinin, fotoğrafçı Philippe Halsman'ı kapak resmi çekmek için evlerine göndermesini kabul etti. Şimdi Francesca zamanının hemen hemen bütününü Daisy'ye ayırmıştı. Bebek çıngıraklı oyuncaklarından vazgeçmiş, gözünü annesinin bileğinden çıkarmadığı her yanından süsler sallanan bileziğine dikmişti. Bir süredir de kahkaha atmasını öğrenmişti. Annesi bileziği ellemesine izin verdiği zaman öylesine keyifleniyordu ki anlatılmaz. Bu onun için gerçek bir oyundu. Her seferinde koparacakmışçasına bileziğe asıldığında keyfinden çığlıklar atıyordu. Stash'la Francesca, bu kahkaha küpü yumuk bebek sırtüstü yatarken yüzükoyun dönmeyi becerdiğinde soluklarını tutmuşlar, onu seyrediyorlardı. Bu bir harika çocuktu, canım. Oyuncak hayvanlarıyla kendi dilinde, annesiyle babası dahil hiç kimsenin anlamadığı sözcüklerle konuşmaya da başlamıştı. Uyanır uyanmaz, kocaman gözlerinde cin gibi bir bakış beliriyor ve kesinlikle huysuzluk etmiyor, hep

gülüyordu. Yatağında yüzükoyun uyurken ise dizlerini karnına doğru çekiyordu, öyle ki Francesca bir gün onu bu haliyle tıpkı bir kurbağaya benzetti. Uyandığında onu Francesca'nın kürklerinden birinin üzerine yatırdıklarında başını kaldırmaya çalışarak şaşkınlıkla kıkırdadı.

Stash bebeğin bu haline gülüyordu, «Şimdiden samur kürkün yumuşaklığını öğrensin, bari.»

«Sen bu kızı öyle bir şımartacaksın ki, nasıl başa çıkacağız, bilmem.»

«Tabii şımartacağım.»

«Ama neden vizondan başlamıyorsun? Hiç olmazsa süse ve zenginliğe yavaş yavaş alışmış olur.»

«Saçmalama. Unutma, Daisy bir Valensky'dir.» Stash birden ciddileşmişti. «Artık kent dışında yeterince oturduk gibime geliyor. Bıktım bu hayattan. İsviçre'den de usandım, aslında. Sen ne dersin? Londra'ya taşınalım mı? Orada tanımak gereken herkesi tanırım zaten. Hemen ora yaşamına alışırız. Tiyatroya gider, eve konuk çağırır, dostlarımızı görürüz.»

«Ah, evet, evet. Ben de burdan gitmek istiyordum. Şimdi de...» Francesca sözlerinin burasında sustu. İsviçre'ye bir daha adım atmak istemiyordu.

«Şimdi Londra'ya gitmek ve sana söz verdiğim gibi o evi almanın zamanı geldi, artık. Sonra da serüvenlere çıkarız. Üçümüz birlikte...»

«Ah, beni uyarmışlar, Prens tam bir eğlence düşkünüdür, demişlerdi. Bütün dünyayı bir baştan öbürüne nasıl dolaştığını bilmiyorum sanma. Senin hakkında duyduğum öyküleri bir bilsen...»

«Hepsi de doğrudur.»

Francesca şakacı bir sesle sordu, «Ama hepsi bitti artık, değil mi? Sakin aile yaşamından usanmadın ya?» Aylardır olmadığı kadar güzelleşmişti son günlerde.

«Hepsi bitti. İnan bana. Bütün istediklerime kavuştum.» Bu kadına bakmanın bile kendisine böylesine bir zevk verebilmesine şaşırıyordu. Sanki vücudunun her bir kıvrımı, her bir parçası kocası için aydınlanıyor, ışık saçıyordu. Şimdiye kadar hiçbir kadın için bu duyguları duymamıştı. Yeniden Stash'ın içindeki

yasa, kural tanımayan hırş, coşku, Francesca'nın yasadışı duygularıyla birleşti. Daisy'yi kucağına alıp karnını gıdıklarken, bir an önce İsviçre'den ve Dr. Allard'ın kliniğinden uzaklaşmak en iyisi. diye düşünüyordu.

Birden karısına döndü, «Hadi, derhal Londra'ya hareket edip bir ev alalım. Yarına kadar eşyalarını toplayabilir misin?»

«Hayır, sevgilim. Bu seferlik sen yalnız git. Daisy'yi hizmetçilere, hatta Masha'ya bile bırakamam. Bırakırsam bir saniye bile huzurum olmayacak, biliyorum bunu.»

«Peki, ama aldığım evi beğenmezsen karışmam.»

Francesca bir kahkaha attı, «Tam unvanına uygun bir biçimde konuştun, Prens Hazretleri. Üstelik hizmetçi sorunu olmayan ender talihli insanlardansın. Londra'nın en iyi evini alacağından hiç kuşkum yok. Senden başka şey beklenmez ki zaten.»

Stash bu sözler üzerine homurdanmaya başladı, «Neden yakındığını bir türlü anlayamıyorum, doğrusu. Birçok kadın senin yerinde olabilmek için adam bile öldürmekten çekinmezdi.»

«Hadi, hadi, kızgınlık numarası yapıp durma. Bak, hiç olmazsa ben kendime düşenleri yapıyorum.» Sonra kocasının başına bir yastık fırlattı. «Hadi, artık yeter, çocuğumu geri ver, bakalım. Vah zavallı yavrucuğum benim. Daha altı aylıksın, ama bu baban olacak adam seni şimdiden mahvediyor.»

Stash'ın Londra'ya hareket ettiği gün Francesca da Masha'yı alışveriş için Lozan'a göndermişti. Aslında alışverişini kendisi yapması gerekiyordu. Ama Stash gidince, Masha'yı da başından savmak istemiş ve bütün günü Daisy'yle başbaşa geçirmeyi tasarlamıştı. Masha belki de naylon çorapları istediği rengin tam tersinden alacaktı, ama olsundu. Masha'nın Daisy'ye bakma görevi daha haftalar önce sona ermesine rağmen, yıllardır Valensky'lerin yanında olduğu ve artık kendini aileden biri gibi gördüğü için hiç olmadık zamanda kapıyı vurmadan odalardan içeri dalmak gibi

bir huyu vardı. Francesca Daisy'ye bakar, bebekle ilgilenirken gelip başlarında duruyor ve hanımının yöntemlerini beğenmediğini belli edecek sözcüklerle hiç durmadan konuşuyordu. Dadıya duygularını incitmeden başından gitmesini söylemenin olanağı yoktu. Oysa Francesca kendini daha yeni yeni yaşama dönmüş duyduğu için çevresindekileri üzmeyi kesinlikle istemiyordu.

Böylece Masha, vaktinden tam bir saat önce döndüğünde Francesca'nın fena halde canı sıkıldı. Kadın Daisy'nin odasına fırtına gibi daldı. Yüzü hırsından kıpkırmızı kesilmişti, ağzının içinde hiç durmadan homurdanıp duruyordu. Bu haliyle patlamak üzere olan bir bombaya benziyordu.

Francesca birden korkmuştu, «Ne oldu Masha?» diye fısıldadı. «Daisy daha yeni uyudu. Gürültü etme lütfen.»

Masha öylesine sinirliydi ki sesini zorlukla denetleyebiliyordu. «O... O Hemşire Anni denen kadın var ya... O hemşire olacak kadın hiç utanmadan... benim gibi bir insana... bunları nasıl söyler? Onu bugün dükkanda gördüm. Ah, nasıl dayanacağım buna? Hayır, bu sözleri ağzıma bile alamam. Ah, şu insanlar. Hiç durmadan nasıl da dedikodu ederler. Ama alemin ağzı torba değil ki büzesin. İğrenç... İğrenç...» Birden susan Masha soluğu kesilmişçesine köşedeki salıncaklı iskemleye çöküverdi. Hırsından konuşamıyordu.

Francesca sakin sakin sordu, «Masha, Hemşire Anni'nin söylediklerini açıkça anlatsana, sen.» O dokuz haftalık ruhsal bunalım süresince bazı garip davranışlar içine girdiğinden kuşkusu yoktu. Ama onun durumundaki bir hemşireye hastalarından biriyle ilgili dedikodu yapmak en azından meslek ahlakı açısından yakışmazdı. Ama Hollywood'da yaşaya yaşaya çıkarılan dedikodulara alışmış ve bunlara karşı duyguları iyice katılaşmıştı.

«Ah, ah... Bu ahlaksızların çıkardıkları dedikoduların sonu yoktur. Dedi ki, ölen yavrumuz aslında ölmemiş. Yaşıyormuş.»

Francesca'nın yüzü o anda sarımsı gri bir renk aldı. Evet, dedikodu yanlış bir şeydi. Ama böyle bir

şey uydurmak, çektiklerini böylesine pis bir dedikodu kaynağı olarak kullanmak ise ahlaksızlığın dik âlâsıydı. Masha'nın yüzüne bir göz atınca kadının daha sözlerini bitirmediğini anladı.

«Hemşire Anni'nin anlattıklarını kelimesi kelimesine söyleyeceksin, Masha. Bir tek şeyi bile gizlemek yok. Tamam mı? Anlaşılan çok tehlikeli bir kadınmış.»

«Şey... Yavrucuğumuz... Danielle'miz ölmemiş. Aylardır klinikte bakıldıktan sonra da çocuk bakıcısı olan Madam Louise Goudron'un yanına verilmiş.»

«Peki kim vermiş?»

«O da bilmiyor. Ama işin en kötüsü neydi biliyor musunuz? Bunun yaşamım boyunca duyduğum en pis yalan olduğunu söylediğimde bana, ben öylesine zengin ve güçlü kişiler bilirim ki doğan çocuklarını istemezlerse başlarından hemen defediverirler, dedi. Ben de bunun üzerine, inşallah kıyamete kadar cehennem ateşlerinde yanasın, diye ah ettim. Dilerim Tanrı'dan bu ahım tutar.»

«Masha, sakin ol biraz. Daisy'yi uyandıracaksın. Hemşire Anni'nin böylesine bir yalan uydurabileceğini hiç sanmazdım.. Hastalığım sırasında kadına herhalde kaba davranmışımdır. Gene de böyle korkunç bir öykü uydurabilmek için insanın deli olması gerek. Bu kadın hakkında derhal önlem alınmalı, bir daha hastaların yanına yaklaştırılmamalıdır. Masha, anlıyorsun, değil mi? Bu kadın tam anlamıyla deli.»

«Ah, Prenses hazretleri... Ne korkunç, ne akla sığmaz bir ahlaksızlık bu. Ya bunu başkalarına da anlattıysa? Ya onlar da bu öyküye inandılarsa?»

«Hadi, canım. Aklı başında hiç kimse bu yalanlara inanamaz. Bu dedikodu prensin kulağına gitse kadını gırtlaklar. Sana anlattıklarının hepsi bu mu?»

«Evet, kelimesi kelimesine. Hemen dükkandan fırlayıp buraya koştum.»

«O halde hemen Doktor Allard'ı arayacağım. Yok... yok... Ben de Hemşire Anni gibi çıldırdım mı, ne? Senin bana tanıklık etmen gerek. Onun için de yarın sabah ilk işimiz kente inip kliniğe gitmek olacak. Böylece sana bunları anlattıklarını da yadsıyamaz. Vah kahpe vay...»

O sırada kapıya vuruldu. Gelen Stash'ın özel uşağıydı.

Francesca adamı görünce hırsla sordu, «Ne var?»

«Prenses, sizi telefondan istiyorlar. Londra'dan Prens Hazretleri arıyormuş.»

«Tamam, Mump. Hemen geliyorum.»

Telefon alt katta, kütüphanedeydi. Francesca merdivenleri dörder beşer atlayıp aşağı koştu.

«Sevgilim, sen misin? Ah, sesini duyduğuma nasıl memnunum bir bilsen. Neden mi? Seni çok özledim de ondan. Bugün geçmek bilmedi.» Konuşurken şimdilik Stash'a Hemşire Anni'den sözetmeye gerek olmadığını düşünüyordu. Arada bir, üstün gücünü tartışma yürekliliğini gösteren, ya da bir işini engellemeye çalışanlara karşı nasıl korkunç bir hırs duyduğuna tanık olmuştu. Bu deli karının sözlerini duysa kimbilir ne yapardı? Onun için iyisi mi ortalığın yatışmasını beklemeliydi. Zaten bu pis işi kendi başına halledebilirdi. «Daisy mi?» diye sordu. «Daisy çok iyi. Şimdi uyuyor. Bugün başbaşa, harika bir gün geçirdik, kızımla. Hayır sevgilim. Başka bir şey yok. İki, ya da üç güne kadar dönüyor musun? Demek, prenslere layık bir ev bulmak o kadar kolay değilmiş. Sakın işini aceleye getirme. Burada herkes bana çok iyi bakıyor. İyi geceler, hayatım. Seni çok seviyorum...»

Ertesi sabah şoför Francesca'yla Masha'yı Lozan'a götürdü. Kliniğe geldiklerinde Francesca muayenehaneye gireceğini, Masha'ya da bekleme odasında oturmasını söyledi. Muayenehanenin sekreteri kız Francesca'yı içeri aldığında Doktor hemen yerinden fırladı.

«Ah, ah, anacım. Demek fikrinizi değiştirdiniz ha? Biliyordum zaten, biliyordum. Sizin gibi bir kadının yavrusunu terketmeyeceğinden hiç kuşkum yoktu. Tabii, o zaman... Ama neyiniz var sizin?» Francesca yanındaki koltuğa yığılmak üzereydi ki doktor onu yakaladı. Bir yandan kadını ayıltmaya çalışırken öbür yandan da kendi kendine, «Çok doğal, çok doğal. Onun durumunda bu heyecanı duymak...» diye söyleniyordu.

Francesca kendine geldiğinde müthiş bir dehşet

duyuyor, yerle gök arasında sallandığını sanıyordu. Adeta boğuluyor, soluk almakta güçlük çekiyordu. Korkunç, müthiş bir şey olduğundan başka bir bildiği yoktu. Nerede olduğunu ve Doktor Allard'ın neler söylediklerini tam olarak algılar algılamaz da bütün oyunculuk yeteneğini ele aldı. Şimdiye kadar hiç bilmediği kurnazlık yeteneği su yüzüne çıkmıştı demek.

«Özür dilerim, doktor. Herhalde kliniğe dönüşümün etkisinden fenalaştım. Eh, kolay değil. Şimdi çok iyiyim, hayır, hayır, su istemem. Siz nasılsınız, peki?» Doğal davranmaya çalışırken zaman kazanıyor, adeta felçleşen dudaklarını oynatarak konuşmaya çabalıyordu.

«Ben mi? Bugün ben çok mutlu bir adamım. Prenses. Prens bana, Danielle'i bir daha görmek istemediğinizi, ona kesinlikle bakmayacağınızı söylediğinizi anlattığında ne yalan söyleyeyim fena halde üzülmüş, düş kırıklığına uğramıştım. Ama bu tür kararlarla ilgili yorum yapmayı kesinlikle istemem. Bu bana düşen bir mesele değildir. Kararları anne ve babalar kendi başlarına almalıdırlar. Ama o zaman bile, içimden bir ses. iyileştiğinizde bu karardan cayabileceğinizi söylüyordu bana.»

«Doktor, çok zor günler geçirdim. Tamamıyla iyileşmeme rağmen şimdi bile durumu tam olarak hatırlamıyorum. Lütfen bana açıklıkla her şeyi anlatabilir misiniz? O sıralarda hiçbir şeyle ilgilenmiyordum, bu yüzden de kendi kendimden fena halde utanıyorum. Kocamın, sözlerini hiç dinlemediğimi öğrenmesini istemiyorum.» Bunları söylerken tatlı tatlı gülüyordu.

Doktor, Stash'la geçen her bir konuşmasını, Danielle'in durumuyla ilgili her bir ayrıntıyı tam bir İsviçreliye yakışacak bir yerindelik ve şaşmazlıkla anlatıp uzun öyküyü bitirdiğinde Francesca olduğu yerde taşlaşmışçasına oturuyordu. Her bir sözcük başına indirilen sivri demirli bir tokmaktı. Darbe üzerine darbe yemişti. Başına bu felaket de mi gelecekti? Hiç durmadan bağırmak, böylece de doktorun anlattıklarını düşünmemek istiyordu. Ama bunun yerine, karanlık bir mağaradan yükseliyormuşçasına gelen bir sesle, «Bana hâlâ Danielle'in ne türden özel bir bakım gereksindiğini açıkça anlatmadınız, doktor,» dediğini duydu.

«Daisy'ye gösterdiniz ilginin aynını göstermeniz yeter. Gazetelerden öğrendiğim kadarıyla demek minik Marguerite'imizin adı Daisy olmuş. Şimdiki halde Daisy yürümeye başlayıncaya kadar aralarında fazla bir farklılık olmayacak. Ama ilerde... Tabii, Danielle kızkardeşine kıyasla her bakımdan çok daha ağır bir gelişme gösterecek, çok daha ağır hareket edecek, ama emin olun dış görünüşü son derece normaldir. Yakında ikisi de konuşacak yaşa gelecekler. İşte o zaman gerçek zorluklar başlayacaktır. Birkaç yıl sonra Danielle'e bazı deneyler yaptırabiliriz. Şansımız varsa küçüğe epeyce şey öğretebiliriz. Ama bütün bunlar daha geleceğe ait şeyler. Şimdiyse onun bütün gereksindiği ilgi ve sevgidir.»

«Doktor Allard, o sırada aptal gibi bütün giysileriyle beşiğini birine vermiştim. Unutmak istiyordum, çünkü. Onun için de bana bir gün için izin verirseniz her şeyi yeniden hazırlarım.»

«Ne demek, efendim? Bir gün, iki gün, istediğiniz kadar zamanda hazırlanın. Artık ne önemi var? Kızınızla ilgilenmeye karar verdikten sonra...» Doktor bir yandan da Francesca'ya dikkatle bakıyor ve bu fikre kendini alıştırması için belki de biraz zaman geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Francesca odadan çıktığında Masha hırslı bir sabırsızlık içinde Hemşire Anni'ye saldırıya geçeceği anı bekliyordu. Ama onun bir söz söylemesine zaman kalmadan Francesca anlatmaya koyuldu, «Masha, her şey tamam. Hadi, gel. Yapmamız gereken bir sürü iş var.» Kadını konuşturmadan kolundan yakaladığı gibi dışarı sürükledi.

Klinikten çıktıklarında Masha sonunda içini yakan soruyu sorabildi, «Prenses, o karıyı attırdınız mı? Keşke bıraksaydınız da durumu doktora bir de ben anlatsaydım. İçerde o kadar uzun zaman kaldınız ki bayağı kaygılanmaya başlamıştım.»

Francesca, tam, «Masha,» diye söze başlıyordu ki sustu. Bir saat gibi kısa bir zaman içinde bütün dünyası başına yıkılmıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Bütün çevresini yalan, dolan, acımasızlık, müthiş acılar kuşatmıştı.

«Masha, hemşire sana yalan söylememiş. Danielle

hiç... şey... Danielle yaşıyor.» Bu sözleri duyan kadın sendeledi. Francesca düşmesin diye onu bütün gücüyle sıkı sıkı tutmak zorunda kalmıştı, «Masha, gel, parkta oturalım. Sana her şeyi anlatacağım.»

Francesca öyküsünü anlatıp bitirdiğinde ikisi de susup kaldılar. Masha arada bir inanmazlık ünlemleri çıkarmanın dışında hiçbir şey söylememişti. O arada kliniğin önündeki arabanın içinde bekleyen şoför de onlara meraklı meraklı bakıp duruyordu.

Sonunda Masha ağır ağır Francesca'ya döndü, «Prenses, anlayış göstermeniz gerek. Küçüklüğünden beri zayıflığa, hastalığa karşı dehşet duyar, bunlardan nefret ederdi. Bütün kusuru da bu zaten. Onu yıllardan beri izlerim. Bana hiç aldırmadığını biliyorum, ama ben onunla çok ilgiliyim. Soluk alışlarını bile bilirim. Herşey onun istediği gibi olmalı, bütün güçlüklerin üstesinden gelmeli, her şeyi kazanmalıdır. Hiç umut yok, Prenses. Yaşamı boyunca zavallı yavrucuğu benimsemeyecektir.»

Francesca bir köpeğin hırslı havlamasını hatırlatan müthiş bir ses çıkardı, «Buna gerek kalmayacak, Masha. Prens zaten elindeki bütün fırsatları yitirdi.»

Masha'nın Stash'ın bu görüşlerine tam bir köle gibi boyun eğmesi ve bunları kabullenmesi Francesca'yı birden harekete geçirmiş, kamçılamıştı. Bu ihtiyar kadın, Stash'ın yaptıklarını kabul etmek zorundaymışçasına her şeyi anlatmaya çalışmıştı.

«Masha, ben gidiyorum. Çocuklarımı da götürüyorum. Beni hiçbir şey durduramaz. Bana yalan söyledi. Danielle'in öldüğünü söyleyerek beni kandırdı. Bana acımasızca yalan söyledi. Yavrumu çaldı benden. Eğer kızımı korumazsam bundan sonra ona nasıl bir kötülük yapacağını bilemem. Masha, yaptığını düşün bir kere. Ne biçim insan bu? Onu bir daha görmek bile istemiyorum. Londra'ya dönmeden önce ben buradan gideceğim. Senden bütün istediğim ben gidene kadar ağzını açıp hiçbir şey söylememendir.»

Masha'nın gözleri dolu dolu olmuştu, «Siz beni ne sandınız? Benim de eskiden bir çocuğum vardı. Ama öldü. O zamandan beri de her zaman yüreğim ana sevecenliği ve anlayışıyla doludur, Prenses. Her ney-

se... Siz bensiz iki çocukla birden baş edemezsiniz. Ben de sizinle geleceğim.»

Francesca ağlıyordu, şimdi, «Ah, Masha, ah. Senin bunu söylemeni bekliyordum, ama senden onu terk etmeni isteyemezdim.»

Masha büyük bir gururla ve kesin kararını veren insanlara yakışır bir sesle söylendi, «Beni o değil, siz gereksiniyorsunuz.»

Francesca ertesi günü Cenevre'deki Amerikan büyükelçiliğinde derhal pasaport çıkartma işlemlerini tamamlamakla geçirdi. Neyse ki işlere bakan memur çok meraksızdı. Görevini bıkkınlıkla, makine gibi yapıyordu. Bu işi bitirdikten sonra Lozan'a gidip bankadan epeyce yüklü miktarda çek bozdurdu. Sonra da bavullarını hazırlamak için eve koştu. Kendisi için, sadece gerekli yolculuk giysileri dışında bir şey almadı. Ama iki koca bavulu hep Daisy'nin eşyalarıyla doldurdu. Bütün mücevherlerini çıkardı, önce bunlara kararsızlıkla baktı. Ama, hayır, artık bu mücevherleri kendisine veren adamın karısı değildi. Peki Fabergé kristali vazolarla çiçekleri? Eh, bunları alabilirdi. Sanki bu vazolar başka bir aleme aitti. Yanında götürmeye hakkı vardı bunları. Ya lapis lazuili taşından yapılma Büyük Katerina'nın tacının bulunduğu yumurtayı alsa mıydı? Tabii, ikizleri doğurduğu için bu yumurta tartışmasız kendisinin malıydı. Hepsini kutularına yerleştirdikten sonra bunları tuvalet çantasının en dibine yerleştirdi. Her bir hareketini kararlılık ve ölçüyle yapıyordu. Ona müthiş bir makine gibi akıl almaz bir güç veren sınırsız bir hırsın pençesindeydi. Gücü sınır tanımıyor, beyni normal zamandakine kıyasla on misli hızla çalışıyordu. Alev alev yanan bir ateşti ve çocuklarını buradan götüreceği anı sabırsızlıkla bekliyordu, artık. Acaba Matty Firestone'a kendisini Los Angeles'de karşılaması için telgraf çekse miydi? Yok, yok, olmaz. Buradan gitmeden önce gideceğini hiç kimsenin öğrenmemesi gerekirdi.

O akşam telefonda Stash'la konuşurken ses tonunu öylesine bir önceki gecekine uydurdu ki kendi becerisine kendi de şaştı, kaldı. Ama o gece sabaha kadar

odasında bir aşağı bir yukarı dolaşarak kocasına duyduğu nefreti dile getiren sözler söyledi, durdu. Böyle bir şeyi yapabilen bir adamın ölmesi gerekirdi. Onu ne kadar az tanımış, ne kadar güvenmiş, nasıl da kolaylıkla kanmış ve tıpkı satranç tahtasındaki bir taşmışçasına kendini ona kullandırtmıştı. Ah, ondan nasıl da nefret ediyordu, şimdi...

Ertesi sabah hemen Doktor Allard'a telefon ederek, bebeği aldırmak için Madame Goudron'un evine iki saata kadar bir adam göndereceğini söyledi. Acaba, kadına Danielle'i güzelce giydirip hazırlamasını tembih edebilir miydi? Evet, evet, çok mutlu ve heyecanlıydı. Doktor çok haklıydı. Bugün hava çok güzeldi. Tabii, Prense selamlarını söylerdi.

Tam iki saat sonra Francesca bir taksinin arka koltuğunda kucağında Daisy'yle otururken Masha Madam Goudron'un evine girdi. Hiç kimse, sırtında bol yolculuk mantosu, gözlerinde siyah gözlük bulunan bu makyajsız kadının, bir buçuk yıldan daha kısa zaman önce Cherbourg limanında saçları rüzgârda uçuşarak hayranlarına el sallayan o ünlü güzel olduğuna inanamazdı.

Masha beş dakika sonra kapıda göründü. Dönüp arkasında kendisine biraz da üzüntüyle bakan kadına el salladıktan sonra otomobile bindi. Havaalanına hareket ettiklerinde Francesca hemen Daisy'yi Masha'ya vererek Danielle'i kucağına aldı. Çocuğun yüzünü örten battaniyeyi kaldırdı. Ne kadar da minik, ama ne inanılmaz tatlılıktaydı. İncecik, bukleli gümüş rengine çalan sarı saçlı, biraz hüzünlü bakışlı, ama çok tanıdık yüzlü bir bebekti bu. Gözleri... Gözleri tıpkı bir hercaininki gibi, kadifemsi bir kahverengiydi. Daisy'nin gözlerinin aynısı... Ama bakışları biraz boştu. Belki de Daisy'yle kıyaslanınca öyle geliyordu. Hayır, hayır, bir daha böyle bir kıyaslamayı kesinlikle yapmamalıydı.

Bir tek bakışta bu çocuğu korumaya ve buna bakmaya söz vermişti, kendi kendine. Bu beraberliğin kendisine ne kadar mutluluk getirse de, içinden söküp atmak istediği, ama ruhunun bir parçasına işlenmiş olan, o kapkaranlık acıyla ilintili olacağını biliyordu.

7

Uşakların hiçbiri efendilerine bir tek söz bile söylemeye cesaret edemiyordu. Stash Valensky'nin yüzü, Lozan'daki evi satıp Londra'ya taşınmaları için işleri halletmeye çalıştığı sırada, inanılmaz bir acıyla tamamıyla değişmişti. Adam hemen hemen tanınmayacak bir hale gelmişti. Uşaklar kendi aralarında bile bazı kuşku ve kaygılarını ancak fısıltıyla dile getirebiliyorlardı. Prensesin hiç beklenmedik bir biçimde ortadan kaybolması, üstelik Daisy'yle Masha'yı da birlikte götürmesi onlar için nedeni anlaşılamayan bir olaydı. Bu güvenli yaşamlarını da tehdit eden bir tehlike olduğundan görmezlikten gelmeye, kayıtsız davranmaya çalışıyorlardı. Bunun altında yatan gize beyinlerini kapatmışlardı. Kendi kendilerine, hiç kuşkusuz bu anide patlak verdiği gibi anide çözümlenebilecek aile arasından çıkan bir anlaşmazlık olmalı, diyorlardı.

Stash'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eli, kolu bağlanmıştı. Daisy'yi geri almak için dava açsa olay duyulacak, bütün gerçek su yüzüne çıkacak, alemin ağzına sakız olacaklardı. Kendi gözünde yerden göğe kadar haklıydı. Ama bir yabancının gözünde tamamıyla haksız duruma düşeceğini, bazı kötü rastlantıların yaşamlarını yönlendirmesine izin veren kişiler tarafından mahkum edilebileceğini pekala anlayabiliyordu.

Ne kadar haklı olduğunu hiç kimse anlamazdı. Evet, gerçekten yerden göğe kadar haklıydı. Bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini sanıyordu. Francesca o anda duyduğu dehşet ve yediği ani darbe yüzünden duygularına kapılarak düşünmeden hareket etmişti. Ama aklı başına geldiğinde, bunu kendisi ve Daisy için yaptığını, her üçü için de mutlu bir yaşam sağlayabilmek

için izlenecek en akılcı ve mantıklı yolun kendisininki olduğunu kabul edecekti.

Ama Francesca'nın nerede olduğunu hâlâ öğrenememişti. Londra'dan dönüp de gittiğini öğrendiği zaman derhal harekete geçmesine rağmen onu Los Angeles'e kadar izleyebilmiş, sonra da izini kaybetmişti. Bunun üzerine Matty Firestone'u aramıştı. Francesca'nın eski ajanı ona epeyce bilgi verebilirdi, herhalde.

Matty, davranışlarından duyduğu nefreti belli etmek isteyen son derece sert bir sesle konuşmuş, bebeklerin ikisinin de durumlarının çok iyi olduklarını, hatta Danielle'in artık kısa süreli de olsa başını tutmaya başladığını anlatmıştı. Daisy mi? Ha, evet, Daisy iyiydi. Ama asıl şaşırtıcı olan Danielle'in davranışlarıydı. Daisy oturuyor ve «Anne» demesini mükemmel becer.yordu. Danielle de çevresindekileri tanımaya başlamıştı. Matty'yi üçüncü görüşünde ona gülümsemişti. Adam bu konuşmasıyla Stash'ın yaptıklarını aklının almadığını söylemek istiyordu.

Ama Stash elinden geldiğince soğuk bir sesle yanıtladı onu. Adamın kışkırtıcı konuşmasına kapılmanın hiçbir anlamı yoktu. Acaba Francesca kendisiyle görüşmeyi kabul eder miydi? Ona mektup yazabilir miydi? Aralarında halledebilecekleri bir anlaşmazlık olmuştu.

Matty, hain hain, bu durumdan son derece memnun olduğunu belirmek istercesine yanıtladı, «Bu dünyada hiçbir şey beni Francesca'yla çocukların nerede olduğunu açıklamaya ikna edemez. Son derece güvenli ellerdeler. Üstelik geçinecek paraları da var. Bundan daha fazlasını öğrenemezdin. Sana bunları bile anlatmak çok ya, her neyse...»

Aradan aylar geçti. Stash California'ya gitti, ama Matty'nin dediği dedikti. Müşterisinin isteklerine uygun olarak davranıyordu. Valensky ağzından tek söz alamayacaktı. Eğer istiyorsa hiç kuşkusuz boşanma davası açabilirdi, Prens Hazretleri. Üstelik gazetelerin yöneticileri de bu haberi alınca şıkır şıkır oynayacaklardı. Uzun zamandır manşetlik bir rezalet duyulmamıştı. Bu mükemmel bir dedikodu kaynağı olacaktı.

Stash böylece 1953'ün ilk gününü Londra'daki evinde tek başına geçirdi. Karısıyla kızı gideli dört aydan biraz fazla olmuştu. Kendi evinde hapis hayatı yaşıyordu. Francesca'sız kalabalık içinde görünmeye kalksa dedikoduların hemen başlayacağını biliyordu. İngiliz gazetelerinden Francesca'dan demeç almak amacıyla bir sürü başvuru gelmişti. Muhabirler, okuyucularını, prensesliği yeğleyen eski film yıldızının yaşamından memnun olup olmadığını merak ettiklerini söylüyorlardı. Kadının Daisy'yle yeni resimlerini çekmek istiyorlardı. Zaten Life'ın kapağında çıkan o fotoğraf artık eskimişti. Bebek kimbilir nasıl büyümüştü. Stash onları elinden geldiğince atlatmaya çalışıyordu. Ama yakında foto muhabirlerinin evin dışında dadıyla bebeği görebilmek için nöbete girmeye başlayacaklarını çok iyi biliyordu.

O sırada Hindistan'da polo mevsimi başladığı için Stash hemen kendini oraya attı. Ama bu yıl polo oynamayacaktı. Bu ülkede de foto muhabirleri ve gazetecilerin giremedikleri yerler vardı. Örneğin eski dostu bazı mihraceler onu evlerinde konuk etmeye dünden hazırdılar. Kalküta ocak ayında çok güvenlikli olacaktı. Şubat ve martı da Yeni Delhi, Bombay ve Caypur'da geçirebilirdi. Peki, ama ilkbahar geldiğinde nereye gidecekti?

Nisanda artık bu yaşamdan bıktığını anladı. Böylece kararını vererek Francesca'dan ayrıldığını, karısının Amerika'ya döndüğünü açıkladı. Şimdiki halde boşanmakla ilgili hiçbir niyeti yoktu. Bundan başka da şimdilik bir açıklama yapmayacaktı. Bir hafta sonra ise, gazeteciler hiçbir ayrıntı elde edemedikleri için olayın etkisi hafifledi, sonra da unutuldu, gitti.

Stash, 1953'ün yazında yeniden poloya başladı. Şeytan onu, karşısındaki oyuncuları korkutmak ve etkisiz hale getirmek amacıyla atını sürmesi için dürtüyor, ama buna rağmen iradesine hakim olarak oyun kurallarının dışına çıkmamaya çalışıyordu. Yeni atlar aldı. Sonra Londra'dan otomobille kısa zamanda ulaşabileceği Kent'de bir ahır kurdu. Savaştan sonra aldığı İn-

giliz yapısı Gloster Meteor ve De Havilland Vampire tipi avcı uçaklarını da sattı. Onların yerine Pulgui tipi bir Arjantin avcı jet satın aldı. Bunun da Rolls Royce Derwent motoru vardı. Derken, Lockheed'in Shooting Star adıyla bilinen XP 80 tipi uçağının en son modelini buldu. Bu jet, yıllarca gerek hız, gerekse de menzil bakımından rakip tanımayan bir uçak olarak bilinecekti. Bu savaş uçaklarını kullanmak için türlü bahaneler icat ediyor, havada rahatladığını, başını dinlediğini ve çok eğlendiğini söylüyor, büyük bir dikkatle ve titizlikle de pilot ehliyetinin süresini geçirmemeye, bunu hemen yenilemeye özen gösteriyordu. Francesca'nın kendisini terketmesinden sonraki yıllarda kendi kendine bile itiraf etmemesine rağmen istediği tek şey yeni bir savaşın patlak vermesiydi. Böyle bir şey olsa sevincinden havalara uçacaktı. Bir düşmanla havada yapılacak düello, yani iki taraftan birinin ölümüyle sonuçlanması gereken bir çatışma onun bu gerilimden kurtulmasına ve boşalmasına yardımcı olabilirdi. Ne yana baksa, insanın içinde istek uyandıran taptaze, gencecik kızları elinin altında buluveriyordu. Hiç uğraşmasına gerek kalmadan bunları elde ediyor, üstelik elde edince de o kadar az zevk duyuyordu ki bu işlerle neden ilgilenmeye devam ettiğini kendi kendine sormaya başladı. Bıkmıştı her şeyden.

Anabel de Fourment, pek az bilinen, ender bir türden, «çağdaş büyük orospu» diye sözedilen kadınlardandı. Kendi türünden olanların dışındaki kadınlar onun yıkıcı çekiciliğinin kaynağını hemen hemen hiç anlayamazlardı. Çok güzel olmadığı gibi şık da değildi, üstelik kırkına merdiven dayamıştı, artık. Ama on dokuz yaşından başlayarak o kadar çok ve tanınmış erkek onunla birlikte olabilmek için servetlerini ayaklarının dibine sermeyi önermişti ki Anabel bile bunların sayılarını şaşırmıştı. Gençliğinde bir kere, çok kısa süren bir evlilik yaptıktan sonra metresliğin, resmi karılıktan çok daha keyifli bir görev olduğunda karar kılmıştı. Çok genç ve akıl almaz güzellikteki kadınlar Anabel'in çekiciliğinin kaynağını ölesiye merak etmişlerdi. Ama

onları ancak Anabel'le yaşayan bir erkek aydınlatabilirdi.

Anabel, öncelikle birlikte yaşadığı erkeği son derece rahat ettirirdi. Ona sahip olan bir erkek, kendini şimdiye kadar hiç bilmediği bir uyum, rahatlık ve keyif havası içinde bulurdu. Öylesine rahat bir yaşamdı ki bu, hemen hemen İngiltere'de Kral Edward dönemindeki tutucu kadınların kocalarına gösterdikleri kayıtsız şartsız teslimiyetin oluşturduğu havayı anımsatıyordu. Anabel, Londra'nın en iyi aşçısını bulup tutmayı kendine görev edinmişti. Evi de öylesine ince bir sanatla döşenmişti ki burada böylesine akıl almaz bir rahatlığa kavuşmanın nedenini hiçbir erkek bulup çıkaramaz, sadece yaşamlarının bütün sorunlarının Anabel'in kapısının eşiğinden adım atmalarıyla son bulduğunu duyarlardı. Anabel sinirli, illetli bir kadın değildi. Karmaşaları, korkuları, ya da saplantıları hiç yoktu. Ne karamsarlığa kapılır, ne rahatsızlık duyar, ne de sinirli olurdu. Demir gibi bir bünyesi vardı. Hiç kimse onun şimdiye kadar tırnağının kırılmasından başka bir şeyden yakındığını duymamıştı. Aslında yakındığını duyan da olmamıştı ya... Evini büyük bir ustalıkla yönetiyordu. Aşağı katta, yani uşaklarının yanında sözünü ve kurallarını tartışmasız kabul ettiren mutlak bir yöneticiydi.

Onun yanında hiç kimsenin canı sıkılmazdı. Öyle fazla espri yapmaz, ama şakalaşmaktan hoşlanır, insanı güldürürdü. Anlatılan fıkraları da hiç aklında tutamadığı için bir fıkrayı on kez de dinlese yeni duyuyormuşçasına kahkahalar atardı. Ve gerçekten de sadece bu kahkahası bir servete bedeldi. Öylesine tam, zengin bir gürültü ki bu, yanındaki, kendini çıtır çıtır odunların yandığı bir ocağın başında gevşemişçesine bir duyguya kapılırdı. Kurnaz olmamasına rağmen içgüdüsüyle insanların davranışlarının nedenlerini hemen kavrayıverirdi. Fazla parlak bir zekası, ya da üstün bir okumuşluğu da yoktu; konuşurken karşısındakine öylesine bir bakışı vardı ki bütün sözleri, dolambaçlı hiçbir yola sapmadan dobra dobra söylerken bile bunları inceltmesini ve bir zarafet vermesini biliyordu. Bir erkeğin yanıtlamakta sabırsızlık göstereceği soruları

sorardı hep. Belki sesının ileri derecede içten tonu, ya da sözlerinin salt söyleniş biçimleri erkeklerin konuşmasını o kadar güzel bulmalarını sağlıyordu. İlişki kurduğu erkekler, ondan daha zeki ve daha iyi söz söyleyebilen hiçbir kadınla konuşmaktan Anabel'le konuşmaktan duydukları zevki duymazlardı.

Anabel de Fourment'ın sıradan çekiciliği ve sevimliliği, olağanüstü bir güzellik gibi görünürdü. Pürüzsüz bir cildi, hiç çürüksüz, bembeyaz dişleri, dümdüz ve her zaman inanılamayacak kadar temiz tuttuğu kızıl saçları vardı. Ağzı geniş ve güleç, burnu uzundu. Yeşilimsi gri renkteki gözleri sevecen ve iyilik dolu bakışları sayesinde güzel görünürdü. Vücudu öyle yumuşak ve canlı, öylesine mis kokuluydu ki hiçbir zaman ince bir kadın olmaması, hatta toplu bile denmesine rağmen bu durumu erkeklerin gözüne batmak bir yana, çekici bile gelirdi. Memeleri çok büyük, kalçaları da geniş ve gamzeliydi. Oysa erkekler kusurlarını, biraz kıçtan bacaklı ve bodur oluşunu bile görmezlerdi.

Anabel, taşralı, soyluluktan biraz nasibini almış bir ailenin yüzkarası haline gelen ressam Albert de Fourment'in kızıydı. Tutucu bir İngiliz lordunun kızı olan annesi de genç kızlığında son derece asi ruhluydu. Slade'de resim derslerine devam etmiş, kendini resim çevrelerine kabul ettirmek için yırtınmış, ama güzelliği sayesinde çok iyi bir model olmaktan öte değeri anlaşılmamıştı. Önüne ilk çıkan gerçek bir ressamla hemen evlenmiş, ama kısa zamanda adamın az yetenekli bir sanatçı olduğunu farketmişti.

Aralarında yarattıkları tek başyapıt Anabel'di. Çocuğu ya kuru ekmek, ya da havyarla beslerlerdi. Dengesiz bir yaşamları vardı. Anabel çocukluğunda Paris'de yıkık dökük bir ressam stüdyosu olan evlerinin hep konuklarla dolup boşaldığını, ağızlarına atacak bir lokma yiyecekleri kalmasa bile evlerinde su gibi akıtacak şarabın bulunduğunu, bu evde gene de arada bir yedikleri nefis yemekleri ve Noel Yortularında İngiltere'de büyük bir malikaneye yaptıkları ziyaretleri anımsıyordu. Noel'in ertesi gecesi düzenlenen şölene katılmasına izin verilir, büyüklerin sırtlarında gece giysileri, başlarında garip kağıt şapkalarla birbirlerine düdük

çalmalarını ve kağıttan içi armağan dolu boruları çekiştire çekiştire koparmalarını, kendi yaşında çocuklarmışçasına eğlenmelerini şaşkınlıkla izlerdi. Büyüdükçe annesiyle babasının yaşadıkları derbeder ve serseri yaşamını çok sevdiğini, ama yoksulluktan da hiç hoşlanmadığını anlıyordu. Büyükbabasıyla büyük annesinin yaşam biçimlerini seviyor, ama kendisinden istedikleri gibi davranmasını beklemelerinden ise hiç hoşlanmıyordu.

On altı yaşında ilk ve son kez evlenmiş ve bunun bir hata olduğunu hemen anlamıştı. Önüne ne kadar servet yığılırsa yığılsın bu, duyduğu sıkıntının bedelini kesin olarak ödeyemezdi. On dokuz yaşında boşandıktan sonra yaşamına giren ve onu büyük paralar karşılığı kapatmayı başarabilen birkaç erkeğin ilki tarafından keşfedilmişti. Adam büyükbabasının yakın arkadaşlarından Lordlar Kamarası üyesi, altmışını aşkın bir soyluydu. Anabel, yaşamının son on yılında ona hep bağlı kalmış ve hiç aldatmamıştı. Gelecekteki mesleğinin keyif verici bütün yanlarını da bu adamdan öğrenmişti. Bunun karşılığında da adam ömrünün en güzel on yılını Anabel'le geçirmişti. Şarap, yemek ve yaprak sigarası konusunda uzmanlaşmayı, özel hizmetine bakması için bir Fransız hizmetçi tutmasını, Bond Street'deki ünlü Phillips'e götürerek sadece en iyi cins Kral George dönemi türü işlenmiş gümüşleri bir görüşte anlamayı ve kullanmayı, ne kadar değerli ve gösterişli, hatta Cartier'den alınma olsa bile mücevhere iltifat etmemeyi ve sadece pırlanta takması gerektiğini öğreten hep bu adamdı. İşte onunla birlikte yaşadığı o yıllarda Anabel, kendisinin anladığı para türünün sadece soylularınki olduğunda karar kılmıştı. Fazla parlak, gösterişli, fazlasıyla modaya uygun, çağdaş ne varsa hepsinden nefret ederdi. Yarattığı ortam hep, halihazırdaki zamandan daha öncesine ait bir zamana ait, mis kokulu, rahat bir havaydı.

Anabel'e gecelerin kadını demek çok yerinde olurdu. Çok geç uyanır, öğle yemeklerini tek başına yer, öğleden sonraları hizmetçiler ve uşaklarla konuşur, evin yönetimiyle ilgilenir ve evinin her bir odasına, fazla özenmeden yerleştirildiği kanısını uyandıran va-

zolar dolusu çiçek koyardı. Odaların hepsi Renoir'ın tablolarından fırlamışa benzerdi. Aşçının bütün karşı çıkmalarına rağmen evin yiyecek ve içecek alışverişini kendi yapmaya bayılır, en olgun meyveleri, etin en iyi cinsini ve en nefis peynirleri almak için dükkan dükkan dolaşırdı. Dükkancılar en iyi mallarını hep Anabel de Fourment için ayırırdı; kadın sadece iyi para vermekle kalmaz, aynı zamanda da alışverişi salt bir sanat ve zevk haline dönüştürürdü. Sık sık, küçük çapta, ama son derece ilginç akşam yemekleri verirdi. Erkekler hep koruyucusu, ya da sevgilisinin; kadınlar da Anabel'in konuğu olurlardı. Bu kadınların hepsi de iyi ailedendi, ama ya İngiliz sosyetesinden değillerdi, ya da yabancı uyrukluydular. Çok eğlenceli, çılgın tiplerdi. Anabel bunların arasında sahte mücevherlerin içinde göz alan gerçek bir taşmışçasına parlardı. Yavaş yavaş verdiği bu yemeklerle Anabel'in evi özel bir kulüp niteliğini aldı. Bu gizli kulübe sadece birkaç ileri gelen kişi üyeydi. Çok ender zamanlarda içini dökmek istediği bir kadın arkadaşını gereksindiğinde bu dost çevresinden birini her zaman çağırma olanağına sahipti.

Anabel her nedense gündüzleri çok pahalı giysilerinin içinde bile şık görünmeyi beceremezdi. Bunu bilir ve hiç de önemsemezdi. Ama akşam güneş batımından sonra evinde şahane bir kadın olup çıkıverirdi. İç çamaşırları ve sabahlıklarını diken terzinin de deyimiyle «ev giysileri»ne servet harcardı. Bunlar genellikle belirli bir modaya uygun olmayan, dantel, ipek, kadife, şifondan yapılmış uzun giysilerdi. Açık yakalarından göğsünün pırıl pırıl cildi gözleri alırdı. İç çamaşırları da çeşit çeşit kumaşlardan ısmarlama yapılırdı. Yatak çarşafları ise kraliçelere layıktı. Bunların üzerinde, Anabel'in sadece kendi kendine kaldığı zamanlarda söylediği gibi, «sayısız, harika işler becermişti.» Cinsel ilişkiye fazla önem verdiği yoktu aslında. Öyle aşkla meşkle ilgili kadınlardan değil, tam anlamıyla profesyonel bir orospuydu. Aşk için yaşayan duygusal kadınlar hemen hemen her zaman ilişkilerini yüzlerine, gözlerine bulaştırırlardı. Oysa Anabel'de duyguya yer yoktu. Başına gelebilecek en büyük felaketin bir erkeğe tutulması olacağını biliyordu. Bu onun dışın-

da bir şeydi. Genç, ateşli erkekler onun için daha öğrenciydi. Bunlarla geçirilecek zamanı olamazdı. Sevişmenin verdiği zevklerden kuşkusuz o da hoşlanıyordu. Ama sevişmek başkaydı, sevmek gene başka. Sevmek, zahmetine değmeyecek kadar karmaşık bir duyguydu. Böylece de bulunduğu durumdan çok memnun, bir kedi gibi hoşnutlukla mırıldanır ve içini çekerdi.

İlk koruyucusu öldüğünde yirmi dokuz yaşındaydı. Adamdan epeyce yüklü bir para kalmasına rağmen Anabel'in gereksinimlerine yetecek gibi değildi. Yaşam biçimi kendisine çok aşırı lüks gelmemesine rağmen fazla para harcamayı gerektiriyordu. Eton Square'de oldukça büyük bir evi seksen yıllığına kiralamıştı. Ev dış görünüşüyle Belgravia adlı lüks mahalledeki soylu evlere tıpa tıp benziyordu, ama döşenişindeki rahatlık öbür evlerde görülemeyecek derecedeydi ve çok zevkliydi. Bu evin merkezi Anabel'in kadınlığı olmasına. evin gri, yeşil renklerine ve içerideki bütün çiçekler ve gümüş süs eşyalarına karşılık burası bir erkeğin yuvasıydı.

Gelecek hakkında tasarılar yapmaya başlamıştı. Evlenmeye hiç niyeti yoktu, evlilik kadar sıkıcı bir ilişki düşünemiyordu. Bir. ya da iki çocuğu olmasını belki isterdi. Ama çocuklar, evlilikten daha sıkıcı, evlilik bağından daha bıktırıcı olabilirdi. Güzellik konusunda haddini çok iyi bilirdi. Her nedense birçok kadın ya da bir araya geldiklerinde hep kocaları, ya da sevgililerinin Anabel'in nesini beğendiklerinin dedikodusunu yapmaya bayılırdı. Ama onların bilmedikleri bir tek şey Anabel'in gözünden kaçmamıştı. En karmaşık, geçinilmesi en zor erkeği bile rahatlatabilme yeteneğine sahipti. Anabel, yoksa ben, lüks orospuların neslinin tükenmesinin yüztuttuğu bu devirde büyük bir orospu muyum, diye düşünüyor, sonra da, hadi canım, diyerek cayıyordu. Ben klasik tipim, her zaman geçerliyim, diye düşünüyordu. Kendisi gibi kadınlara ilginin kalmayacağı günün kıyamet günü olacağından hiç kuşkusu yoktu. Ondan sonrası da tufandı.

Seçim hakkının kendisine ait olduğunun bilinciyle hep yeni koruyucusunun ortaya çıkmasını bekler, ama bunu yaparken hoşlanmadıklarına da hiç yüzvermezdi

Sonraki on yıl üç erkeğe ait oldu. Hepsi de bir bakıma, Anabel'i bu kalıba sokan yaşlı lordu andırıyordu. Özel geliri artmadı, çünkü koruyucularından hiçbiri ölüp ona servet bırakmadı. Bunlardan kabul ettiği armağanlar da sadece değerli tablolar, ya da mücevherlerdi. Ama enflasyon oranının arttığı, vergilerin yükseldiği bu dönemlerde hâlâ paraya hiç önem vermeden eski yaşamını sürdürebiliyordu. 1955'in sonbaharında otuz dokuz yaşına gelmişti. O dönemde ait olduğunu söyleyebileceği hiçbir erkek de yoktu yaşamında.

«Anabel?»

Anabel Amerikalı ağzıyla konuşan bu kadının sesini hemen tanımıştı. «Sally, sevgili Sallyciğim, benim. Nasılsın?» Sevgili, garip Sally... Sally Sands bir Amerikan moda dergisinin Londra bürosu şefiydi. İki yıl içinde altı kez nişanlanıp ayrıldığı için hep bir nişanlısını başından atmak için güç bir görevin peşindeyken karşılaşırdı Anabel'le.

«Anabel, bana bir iyilik yapar mısın?»

«Elimden gelebilecek bir şeyse, memnuniyetle... Ama önce ne olduğunu söyle. Peki, peki, tamam. Neden yapmayayım?»

«Tanrı'ya şükürler olsun. kurtuldum. Nedimelik eder misin nikahımda?»

Anabel bir kahkaha kopardı, «Sally, işte iyice saçmaladın, şimdi. Çok ileri gittiğinin farkında mısın?»

«Anabel, ciddi ol. Sana ihtiyacım var. Ne olur, yardım et bana. Nişanlım bütün kurallara bağlı bir İngiliz. Ona bayılıyorum. Üstelik nikaha bütün ailesi gelecek. Ama benimkiler olmayacağı için sen benim değerimi arttıracaksın. Senden başka hiç kimse de aklıma gelmiyor.»

«Gelinin yirmi altı yaşında olduğu bir nikahta otuz dokuz yaşında ben nedimelik yapacağım, öyle mi? Ne gülünç. Şekerim, olmaz bu. Üstelik bak, her yıl birkaç nikah ve düğüne giderim ve hep kutsal nikah bağının bana göre olmadığını düşünürüm. Hiç kuşkusuz seninkinde bundan büsbütün emin olacağım.»

«Ama, Anabel, bizimki gerçek sevgi. Anlamıyorsun galiba.»

«Tabii, şekerim. Senin için gerçek sevgi. Ama bu dümene ben inanmıyorum. İşte o kadar. Her neyse.. Öyle büyük bir davet filan olmayacak değil mi? Yani gelinliğinin kuyruğunu taşımak gibi bir şey yapmak zorunda kalacak mıyım?»

«Şimdilik sadece resmi nikah kıydıracağız... Bir nikah dairesinde tabii. Dini nikahı da İngiltere'de ki lisede yapacağız. Nişanlım Vikont. Onun için de an nemin de, onun ailesinin de heveslerini kursaklarında bırakamam. Nikahtan sonra Savoy'da bir düğün yapmayı düşünüyorum.»

«Yok, Sally. İşte bunu yapma. Otellerin duvarlarına her nedense önceki toplantı ve eğlencelerin kokuları sinmiştir. Eğer çok istiyorsan toplantıyı benim evde düzenlerim. Bu sana düğün armağanım olur. Nasıl?»

«Ah, Anabel. Ben de senin bunu söylemeni bekliyordum. Çok, çok teşekkür ederim.»

«Ben de anlamıştım, zaten.» Anabel gülüyordu. Kendisinden istenen bir şeyi fazlasıyla yapmayı ve karşısındakini memnun etmeyi çok severdi.

«Ama Sally, bak seni uyarıyorum. Sakın son dakikada nişanı bozayım deme. Daha önce hiç düğün şöleni vermemiştim. Bunu son anda iptal edip aldığım bütün şampanyayı tek başıma içmek istemem, doğrusu.»

«Anabel, şerefim üzerine söz veririm böyle bir şey yapmayacağım. Sen melek kadar iyi bir insansın.»

«Sally, dur. Bir şey daha var...»

«Neymiş o?»

«Biraz rahat olmaya çalış, şekerim.»

«Rahat mı olmaya çalışayım? Yahu, sen ne diyorsun? Kulaklarıma inanamıyorum. Böyle bir zamanda rahat mı olayım?» Sally'nin sesi kaygıyla perde perde yükseliyordu.

«Oturup yarım saat boyunca hiç durmadan kendi kendine 'Vikontes' dersen alışırsın. Rahatlamanın ve gevşemenin tek yolu da bu.»

Bir nikah için romantiklikten uzak bir yer arayıp tarasanız nikah dairesi gibi bir yer bulamazdınız. Anabel, düzenlediği şölenin ne kadar başarılı geçtiğini memnunlukla izlerken aklından da bunları geçiriyordu. Damadın ailesi ve yakınları eve adımlarını attıklarında soğuk bir tutum içinde olmalarına rağmen çiçeklerle süslü salonun güzelliği ve çeşit çeşit soğuk yiyeceklerle havyar ve pateleri gövdeye indirince bayağı neşelenmişlerdi. Gelinle damat ve damadın ailesi gitmişti, ama geride kalan birkaç konuk hâlâ eğlenceyi sürdürüyorlardı. Şimdi eski şarkıları söylemeye gelmişti sıra.

Anabel, anlaşılan erkeklerin hepsi savaşta aynı cephede çarpışmışlar, diye düşünüyordu. Çünkü salonu hep bir ağızdan söylenen 1940'lara ait bir filmin şarkısı doldurmuştu. Neyse ki masalarda fazla kırılıp dökülecek eşya yoktu, yoksa Anabel bunlardan birini tuttuğu gibi hırsından karşı duvara fırlatıp parçalayabilirdi.

Nedimelik görevini yapmak ve Sally'yi düğün şöleni için konukların yanına inmeye zorlamak çabaları içinde davetlilerle fazla ilgilenememişti. Önce nikahta Sally'yle damadın evlilik andı içmelerini dikkatle izlemiş, ardından da şölenin son hazırlıklarını tamamlamak amacıyla eve koşmuştu. Sally'nin basit olacağını söylediği tören, bunu Anabel'in düzenleyeceğini öğrenmesinden sonra yüz konuğu aşan bir toplantıya dönüşmüştü. Şimdiyse Anabel şarkıların söylenmesi ve son şampanya şişesinin de boşalmasını bekliyordu, konukları uğurlamak için.

Yatak odasına kendini atabildiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Her zamanki gibi hizmetçi sarı atlastan yatak örtüsünü kaldırmış ve dantelli, ipek kadar ince ketenden çarşafları açmıştı. Yatağa şifondan geceliği serilmişti. Yatağın ayak ucunda da işli terlikleri duruyordu. Ama her zamankinin tersine bu kez yatakta yüzükoyun bir adam yatıyordu. Çıplak omuzlarını da kar gibi beyaz battaniyelere rahatça gömmüştü.

Sally bundan sonraki evliliğinde düğününü Savoy'da yapabilir, diye geçirdi içinden. Çaresizlik içinde, adamın kuyruklu ceketinin bir kolu tersine dönük halının üzerine fırlatılmış olduğunu, bunun yanında da çizgili

pantolonu, gömleği, pırıl pırıl boyalı, siyah pabuçları ve, aman Tanrım, donunun durduğunu farketti. Hizmetçiyi çağırmak için zile basıyordu ki vazgeçti. Uşağı bile uyandırmaya gerek yoktu. Uşakla aşçı, yiyeceklerin ısmarlandığı şirketten gelen adamlar da olmasına rağmen bütün günü koşuşmakla geçirmişlerdi. Herhalde ikisi de çok yorgundu. Bu saatta onları uyandırmak yazık olurdu. Yatağa yaklaşıp adama bir gözattı. Saçının renginden bunun damadın sağdıcı olduğunu fark etti. Tören boyunca sadece bir kez, o da, adamın da evlilik ilişkileriyle ilgili Anabel'inkine benzer duygulara sahip olduğunu kanıtlayan alaycı bakışlarla gözleri karşılaşmıştı.

Kibar birine benziyordu, ama gecenin bu saatında konuk odasında yatak yapmak için kendimi zahmete sokarsam Tanrı da beni kahretsin, diye düşündü. Banyoda soyunduktan sonra yatağın öbür yanına uzanırken, hiç olmazsa horlamıyor, dedi sonra uyuyakaldı.

Gece Stash bir ara uyanınca yanında bir kadının yattığını gördü. Ama bunun kim olduğunu bir türlü bulup çıkaramadı. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmadığı için yeniden uykuya daldı.

Stash'la Anabel o sabah çok geç uyandılar. Kadın dirseğinin üzerinde doğrularak söylendi, «Kahvaltıyı buraya getirmeleri için zili çalayım mı, Prens Valensky, yoksa sadece bir Alka Seltzer mi almak istersiniz?» Koyu kızıl saçları omuzlarına dökülmüş öylece yatarken çok çekici bir hali vardı doğrusu.

«Kahvaltı istiyorum, lütfen, Miss de Fourment.»

«Yumurta ister misiniz? Fırından yeni çıkmış ay çörekleri, İrlanda jambonu ve petekli bal getirmelerini de söyleyeyim mi?»

«Evet, lütfen.»

«Çay mı, yoksa kahve mi?»

«Çay, lütfen.»

«Bu sabah bakıyorum pek naziksiniz.»

Anabel bunları söyledikten sonra baş ucundaki telefondan mutfağa istediklerini ısmarladı.

«Acaba sizde bir erkek sabahlığı bulunur mu?»

«Bulunmaz tabii. Ben yalnız yaşayan bir kadınım.»

Stash yataktan kalkıp çırılçıplak banyoya girdi. Yatakta yatmaya devam eden Anabel onun bu hali karşısında gülmekten neredeyse tıkanacaktı. Acaba banyodan ne kılıkta çıkacaktı? Küvetin yanındaki rafta üst üste yığılmış bir sürü banyo havlusu bulundururdu. Kapının açıldığını duyunca dönüp baktı. Ama adam hâlâ çıplaktı. Hiç olmazsa sınavlardan ilkini başarıyla verdi, diye düşündü. Bayağı da yakışıklıydı.

O sırada içeri hizmetçi girmişti. Elinde bir tepsi vardı. Kadın yana çekilip öbür tepsiyi taşıyan uşak Landon'a yol verdi. Anabel, hiç istifini bozmadan hizmetçiye, «Günaydın, Marie,» dedi.

«Günaydın, hanımefendi.»

«Marie, o tepsiyi Prens'e ver. Landon, o tepsi de benim. Evet, tamam, teşekkür ederim. Hava nasıl bugün? Güneş var mı?»

«Hava harika, hanımefendi. Perdeleri açayım mı?»

«Hayır, teşekkür ederim, Landon. Bir şey istersem zili çalarım.» Kendi fincanına çay doldururken Stash'ın hızlı hızlı yiyecekleri atıştırdığını gördü. Adam, «Yumurtalar harika pişmiş,» dedi sonra.

«Bizim sütçünün tavukları var. Bana günlük yumurta getirir.»

«Gerçekten mi?»

«Gerçekten, ya.»

Adam birden hırsla söylendi, «Benimle alay etmeyi kes artık.»

«O kadar gülünçsün ki. Neden alay etmeyecekmişim?»

«Alay konusu olmaya alışkın değilim de ondan. Bundan hiç hoşlanmıyorum.»

«Aman Yarabbi, gerçekten kendini çok fazla ciddiye alıyorsun, sen.» Kadın şimdi daha şakrak kahkahalar atıyordu.

«Bana bak, kadın, bir erkekle yattığının ertesi sabahı o erkekle sanki sirk soytarısıymış gibi alay etmeye başlarsan en azından terbiyesizlik etmiş olursun.»

Anabel bu sözler üzerine neredeyse karyolaдan aşağı düşecekti. Stash hırsla kadını omuzlarından yakalayıp sarstı. Anabel biraz yatışmıştı. Soluk soluğa, «Ama yapmadık ki...» diyecek gücü buldu kendinde.

«Demek, hata etmişiz. Bu yanlışlığı hemen düzeltmemiz gerek.»

«Yok, yahu? Bir kere sen benim tipim değilsin.»

«Bak bakalım, beni durdurabiliyor musun!»

Anabel ona engel olamadı. Saatlar sonra bu olayı düşünürken, belki de gereğince direnmedim, diye geçiriyordu. Üstelik hem kahvaltı, hem de öğle yemeği yiyememişti, adamın yüzünden.

Stash Anabel de Fourment'ın tam aradığı ve gereksindiği kadın olduğunu anlamıştı. Gereksindiği şeyleri derhal elde etmeyi de bir görev bilirdi.

Ama bu iş tahmininden güç oldu. Kadın ancak bir aylık doğru dürüst bir arkadaşlıktan sonra gece birbirlerinden ayrılırken kendini öptürmeyi kabul etti. Onu yatağına ikinci kez alması için de bir aylık bir uğraşma daha zorunlu oldu, sonradan. Anabel bir kez faka basardı. Ondan sonra da oyun kendi kurallarına göre oynanırdı, hep. Önce halledilmesi gereken gündelik bazı sorunlar vardı. Örneğin varılması gereken parasal anlaşmalar ve bu anlaşmanın saptanacak maddeleri gibi... Bir kez adama bütün koşullarını hiç itirazsız kabul ettirdikten sonra, belki de bu adamı beş parasız da olsa yatağıma alırdım, diye düşünmeye başladı. Sadece kendi keyfi için onunla yaşayabilirdi. Ama belki de bunu yapamazdı. Bu kadar büyük bir özveriyi göstermesi olanaksızdı. Bir an için, sadece bir anlık bir zaman içinde, adama kendini kayıtsız şartsız vermeyi düşünmüştü. Ama bu zayıflığını ona hiçbir zaman anlatmayacaktı. Stash bir kadının kendisine karşı olan duygularından kesinlikle sorumluluk kabul etmek istemezdi. Şimdiye kadar anlattığı bölük pörçük olaylardan da Anabel bunu nedenini kavramıştı.

Stash'la yaşamaya başladıktan sonra yaşamında bir yenilik daha oldu. Arada bir adamın on bir yaşındaki oğlu Ram da eve geliyordu. Oğlan şimdi Eton'a gidiyordu. Bu çocuğun ince, esmer yüzünde insanları kendine yaklaştırmayan, sert bir anlam vardı. Anabel'in iyilik dolu yüreğinde ona karşı bir acıma duygusu uyandı.

Stash'ın savaş sırasında evlendiği karısı, yani Ram'ın annesi yeniden evlenmişti ve İskoçya'da yarı yıkıntıya dönmüş bir malikanede oturuyordu. Çocuk, Stash Londra'da bulunduğu zamanlarda çok ender de olsa bir tatilini babasının yanında geçiriyordu. Adamla çocuk arasındaki ilişki, bu gibi katı düzenlemeler ve seyrek görüşmeleri nedeniyle çok uzak ve gergindi. Stash Ram'ın çocukluğunu ve nasıl büyüdüğünü bilmediği için oğluyla ne şekilde bir bağlantı kurması gerektiğini bilemiyordu. Çocuk zaten, annesinin bebekliğinden beri hiç durmadan babasını kötülemesi yüzünden adama düşman kesilmişti. Babasını ziyarete gidebileceği sıralarda onun başka bir ülkedeki polo maçlarına katılması, ihmal edildiği kanısını uyandırmıştı. Stash'ın yaşamıyla, İskoçya'daki yarı yarıya yıkık malikanede üç üvey kızkardeşi ve bir türlü ısınamadığı üvey babasıyla geçirdiği hayatı kıyaslayınca yasal haklarından yoksun bırakıldığını duyuyordu.

Ama her şeye rağmen Prens Valensky olmaktan öylesine büyük bir gurur duyuyordu ki, anlatılamaz. Bu gururunu, çok değerli bir malını koruyan bir insanın özeniyle korumuş ve geliştirmişti. Eton'da okuduğu üç yıl öyle bir arkadaş grubunun ortasına düşmüştü ki ya zorbalık etmek, ya da zorbaların itip kakmalarına boyun eğmek gibi bir durumla karşılaşmıştı. Tabii, sonunda babasının sert, asker huyu, bedensel gücüyle birleşince tam bir zorba olup çıkmıştı. Diğer çocuklara tuhaf gelen yabancı dilden olan adının garipliğini prenslik unvanını açıklayarak hafifletmiş, daha da öte hepsine Valensky ailesiyle ilgili öyle öyküler uydurmuştu ki sonunda arkadaşlarının hepsini etkilediği gibi elebaşıları da olup çıkmıştı. Oysa Valensky ailesinin gerçek öykülerini bilseydi onların da uydurduğu bu masallar kadar etkili ve şaşkınlık uyandırıcı olduklarını anlardı.

On bir yaşına geldiğinde bedensel olarak çok iyi gelişmişti, ama insanlarla ilişkilerinde yaşına yakışmayacak bir uzaklık içindeydi. Sanki karşısındakilerle arasına hep belirli bir ara koymak istiyordu. Genel olarak mutlu kişiler onda kıskançlık uyandırır, onların yanında bir utanç duyar, hep uzak ve ölçülü davranmak isterdi. En ufak bir şeyden alınır, çok da çabuk kin-

lenirdi, bu tür kişilere. Bebekliğinden beri bildiği, ama bir türlü yüksek sesle söyleyemediği gerçek, aldatıldığıydı. Bunun bilinci nereye gitse, ne yapsa, onunla birlikte yaşıyordu.

Duygularını yüzünün anlamıyla kesinlikle belli etmezdi. Çok güzel bir çocuktu. Ama babasınınkilere benzeyen gri gözlerinin dışında Valensky'lerin sarışınlığından hiçbir şey almamıştı. Gri renkli gözlerini gören Anabel de çocuğa bu yüzden hemen bağlanmıştı. Annesinin ailesi gibi esmerdi. Koyu renkli teni ve gurur anlatan uzun burnuyla Hintli mihracelerden birine benziyordu. Sadece Brahman din adamlarının köklerini bildiği, soyları binlerce yıl öncesine uzanan genç Hintli mihracelerden biriydi sanki. Anabel, bu çocuk mutsuz, diye karar verdi. Giz dolu bir oğlandı, Ram. Üstelik, çevresinde mutsuz erkek görmeye alışık olmayan Anabel'e çocuğun bu ruh hali çok ters geliyor, dayanamıyordu. Bütün zekasını ve kadınlık sanatını kullanarak Ram'la dost olmaya çalıştı. Oğlan bu çabalara ilgisiz kalmamış ve kadına kısa zamanda bağlanmıştı. Anabel'i, sevme yeteneği elverdiği kadar seviyordu. Üstelik çocuk, kadının kendisini arada bir evinde öğle yemeklerine çağırdığı sıralarda şimdiye kadar hiç duymadığı bir memnunluk ve mutluluk duyduğunu farketmeye başlamıştı. Sadece Anabel'le birlikteyken diğer mutlu insanları kıskanmaktan vazgeçebiliyordu. Çünkü sadece Anabel'le birlikte olduğu zamanlar, kısa bir süre için de olsa, mutluydu ve o kıskandığı insanlardan biri haline gelebiliyordu.

8

Francesca, Lozan'dan yanına ikizler ve Masha'yı alıp kaçtığında bütün niyeti Stash'dan uzaklaşmaktı. Uçakta, Batıya, New York'a doğru uçarken bu dünyada kendisine sadece Firestone'ların yardım edebileceğine karar vermişti. Idlewild'da gümrükten geçer geçmez hemen Hollywood'u arayarak Matty'yi buldu ve ona kendilerini Los Angeles havaalanında karşılamasını söyledi. Ama adamın soruları karşısında da yalvararak, «Ne olur, Matty, bana şu anda hiçbir şey sorma,» dedi. «Oraya geldiğimde her şeyi anlatacağım, söz...»

«Ama, şekerim... Her neyse... Peki... Havaalanında sizi karşılayacağız. Tek, sen üzülme.» Telefonu kapatırken de, döneceğini biliyordum, diye söyleniyordu kendi kendine. Ama Matty'yle Margo ne tahmin ederlerse etsinler, karşılarında ikiz bebek görmeye kesinlikle hazırlıklı değillerdi. O kadar şaşırmışlardı ki soru bile soracak halleri kalmamıştı. Tabii onların bu durumları da en çok, yolculuktan bitkin düşen ve ağızlarını açacak halleri kalmayan Francesca ile Masha'nın işine yaramıştı. Firestone'lar hepsini arabaya bindirerek eve götürdü. Telaşla karınlarını doyurduktan sonra da yataklarına yatırdılar,» Margo, «Şimdi uyuyun. Her şeyi sabaha konuşuruz,» diyordu.

Francesca uyanır uyanmaz Firestone'lara hikayeyi olduğu gibi, olayı yeniden yaşıyormuşçasına bir inanmazlıkla anlattı. İkizlerle Masha'yı güvenlik altına almak kaygısı içinde yolculuk boyunca hep gündelik ayrıntılarla ilgilenmiş ve başına gelenleri yeniden düşünmeye zaman bulamamıştı. Ama durumu Matty'yle Margo'ya anlatırken yeniden sinirleri boşandı. Bir buna-

lım geçirmesini ancak Margo'nun, çocuklarıyla birlikte burada güvenlik altında olduğunu söylemesi engellemişti Üstelik Margo, oturabilecekleri bir ev de biliyordu.

Matty, «Sizi yarın oraya götürürüm,» dedi. Ama Francesca karşı çıkıyordu, «Yarın olmaz, bugün gidelim. Gelir de bizi burada bulursa...»

«Ama şekerim, o ev buradan otomobille altı saatlık uzaklıkta...»

«On beş dakikaya kadar buradan çıkarsak zamanında varır mıyız? Daha çantaları açmadık zaten. Toplanmamız uzun sürmez.»

Matty Margo'ya bir göz attıktan sonra yeniden Francesca'ya döndü, «Tabii, gidebiliriz, hayatım. Gittiğimizde hava kararmış olacak, ama olsun. Biz de lambaları yakarız.»

Matty'nin Cadillac marka koca arabasıyla 101 numaralı karayolunu izleyerek Carmel'e gittiler. Sonra bir numaralı karayoluna saparak kıyı şeridi boyunca kıvrıla kıvrıla uzanan tehlikeli dönemeçlerle dolu yola çıktılar. Kırk beş kilometre kadar sonra, arada bir Margo'yla tatillerini geçirdikleri Big Sur'e bağlı Ventana Wilderness'deki eve varmışlardı.

Daracık bir patikanın tam tepesindeki bu minik ev ahşaptı. Elektriği, suyu ve geceleri Big Sur çok soğuk olduğundan ısınma düzeni de vardı. Margo evi, Carmel'den aldığı eski Amerikan tipi eşyalarla döşemiş, yatak örtüleri ve koltuk yüzleri olarak da hep kilim kullanmıştı. Evin önündeki yaban otlarının bürüdüğü ve çeşit çeşit kavak ve çınarların yetiştiği açıklıktan üç yüz metre kadar aşağılardan Pasifik Okyanusu nefis bir görünümle ayaklar altında serilmişti sanki. Bu yükseklikten bakıldığında yüksek dalgalar bayağı düzeliyor, deniz dümdüz görünüyordu. Okyanus sanki çok sakin ve tehlikesizdi.

Masha ağır bir sesle cevap verdi, «Evet, ben de buna birçok kereler dikkat ettim. Daha yeni yetişmeye başladığım sıralarda Rusya'da duyduğum bir

şeyi anımsatıyor bana. Elli yıl kadar önce olmalıydı. Bize en yakın köyde oturan ikiz erkek kardeşler vardı. Annemle teyzemin bu ikizler hakkında bir şeyler fısıldaştıklarını duymuştum. İkizler kendi aralarında hiç kimsenin anlamadığı bir dilden konuşurlarmış. Şey... Herkes onları... şey sanıyordu... Anlarsınız ya...»

«Normal çocuklar mıydı, onlar, Masha?»

«Evet, evet, hanımefendi. Biraz büyüyünce bundan vazgeçmişlerdi. Altı yaşına geldiklerinde de herkes artık bu acayip alışkanlıklarını unuttuklarına inanmaya başlamıştı. Artık herkes gibi, herkesin anlayabileceği bir dilde konuşuyorlardı. İşte o sıralarda St. Petersburg'a gitmek için köyden ayrıldığımdan ikizlerden de bir daha haber alamadım.» Kadın sözlerini bitirirken iyice mahzunlaşmıştı.

Francesca ise bu sorununu kime açacağını bilemiyordu. O kadar az tanıdığı vardı ki... Aslında hiçbir sorununu açacak kimsesi yoktu. Matty'yle Margo telefonda aradıkça konuşuyorlardı. Bunun dışında herkesten uzakta yaşıyordu. Francesca, gazetecilerin Francesca Vernon Valensky'nin Big Sur'de ikiz çocuklarıyla oturduğunu öğrenmeleri halinde dünyanın öbür ucuna bile gitse peşini bırakmayacaklarını, bütün hikayenin ortaya dökületeceğini çok iyi biliyordu. Onun amacı Stash'i değil, babasının yaptıklarını öğrenmemesi için Daisy'yi korumaktı.

Yakınlarındaki dükkanda aradıklarını bulamadığı takdirde alışveriş için Carmel'e inmesi gerektiğinde çocukları Masha'ya bırakıyor ve öylesine dikkat çekmeyecek kılıklar giyip gözüne gözlük, başına da başörtü takıyordu ki hiç kimse onu tanıyamıyordu. Hiç kimseyle dostluk kurmaya cesareti yoktu. Matty'yle Margo'dan başka, eski, ya da yeni hiçbir dosta güvenemezdi. Çocuklarının hatırı için bu minicik evde oturmaya razı oluyor, çok basit bir yaşam sürüyordu. Margo'nun yardımıyla kristal vazolardaki mücevherli çiçeklerin hepsini tek tek satmıştı. Beverly Hills'deki bir antikacı bu vazoları almış ve her birine de bin beş yüz dolar para ödemişti. Ama olsun. Bin beş yüz dolar onları altı ay geçindirmeye yetecek bir paraydı. En sona lapis lazuliden yapılmış yumurtayı saklamıştı. Margo yumur-

tadan New York'taki A La Vieille Russie'deki bir antikacı kadına sözetmiş ve kadından bunun gerçek Fabergé olması halinde yirmi ile otuz bin dolar edeceğini öğrenmişti. Francesca'nın yumurtanın gerçekliğinden kuşkusu yoktu Zaten bütün geçim kaynağı da bu olacaktı. Geceleri uyumadan önce gururu yüzünden mücevherlerini ai adığına, Hollywood'da film çevirdiği dönemlerde kazandığı paraları arabalara, kitaplara, giysilere, annesi, babası ve arkadaşlarına pahalı armağanlar almak için har vurup harman savurmasına küfür ediyordu.

Arada bir Matty ona bir film yapımcısının, «Francesca'yı kandırmak üzere» verdiği bir senaryo gönderiyordu. Ama Francesca üç yıldır bu teklifleri geri çevirmişti. Kendisi film çevirirken aylar boyunca Masha'yı iki çocukla tek başına bırakmaya bir türlü gönlü razı olmuyordu.

Francesca'nın kaçışından iki yıl kadar sonra Stash Matty Firestone'dan bir mektup aldı. Bu mektupta Francesca'nın, Daisy büyüdüğü için babasını tanıması gerektiğine inandığı yazılıydı. Mektuba göre Stash yılda dört kez, her biri dörder saat olmak üzere arka arkaya üç gün Daisy'yi görebilecek, ama Francesca'yla görüşmek, ya da nerede oturduğunu öğrenmek için hiçbir girişimde bulunmayacaktı. Carmel'deki Highlands Inn adlı otele gidip beklemesi bildiriliyordu.

Stash mektubu alır almaz, hemen o sabah Londra'dan ayrıldı. Highlands Inn'e vardığında masadaki görevli ziyaretçileri olduğunu haber verdi. Otelin girişinde Masha, elini sıkı sıkı tutan Daisy'yle kendisini bekliyordu.

Ortada ne Francesca, ne de Danielle'den bir iz vardı. Stash, Masha'ya hiçbri soru sormadı. Kadın da hiçbir şey söylemedi. Sadece, bir zamanlar bebekliğinde emzirdiği bu adama selam vermekle yetindi.

Stash kızıyla ilk buluştuğu gün ona küçük bir kız çocuğuyla bir adamın birbirlerine yüreklerle bağlanan resimlerini yaptı. Sonra da çocuğa, ne zaman bu resimler

bulunan bir mektup alırsa babasının kendisini gece gündüz düşündüğü anlamına geleceğini anlattı. Bir sonraki ziyaretine kadar geçen zamanda da her iki, ya da üç günde bir Daisy'ye bu resimlerden göndermeyi alışkanlık haline getirdi. Onunla başbaşa kalır kalmaz da hemen bu kartları alıp almadığını sorardı.

«Aldım, babacığım.»

«Peki bu kartları alınca memnun oluyor musun?»

«Evet.»

«Bunların ne anlama geldiklerini anımsıyor musun?»

«Tabii. Bunlar senin beni hep düşündüğünü anlatıyor.»

«Peki, kartları saklıyor musun?»

«Tabii saklıyorum, babacığım.»

«Nerede saklıyorsun, Daisyciğim?»

«Hepsini Dani'ye veriyorum. O saklıyor.»

«Yaaa.»

«Hem sonra onlarla oynamaya da bayılıyor.»

«Hadi, Daisy gel de seninle gidip yavru kediyle oynayalım.»

Londra'dan California'ya her dönüşünde de Daisy'yi yeniden göreceği ana kadar geçecek günleri saymamak için kendi kendisiyle sürekli mücadele ediyor, ama hep başarısızlığa uğruyordu. Sonunda dayanamayarak çok yakından tanıdığı ve dost olduğu bir yargıca, Danielle'in varlığından sözetmeden durumu açtı. Ayrılmalarından sonra karısının Daisy'yi kendisine yeterince göstermediğini, ilişkilerine sınırlamalar koyduğunu anlattı. Ama yargıcın cevabından tek çözüm yolunun durumun herkes tarafından duyulmasını gerektireceği anlaşılıyordu. Yargıç Stash'a beklemesini öğütledi. Bu gibi durumlarda, özellikle çocuk büyüyüp de ona yakınlaşmak daha kolaylaştığında, biraz olgunlaşmaya başlayınca etki altında kalması da o kadar uğraşmak gerektirmezdi. Böylece, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde geçirdiği ilk yıllardaki hırslı, vahşi, ama sabırlı bekleyişiyle beklemeye koyuldu. Bu haliyle pusuya yatarak avını kolla-

yan bir kurta benziyordu. Bu sabrının sonunda zafere ulaşacağından da hiç kuşkusu yoktu. Er, ya da geç olacaktı bu.

Daisy beş yaşına geldiğinde evin içinde gerçekten çok yardımcı olmaya başlamıştı. Dani'yle kendi yatağını yapıyor, yattıkları odayı temizliyor, bulaşıkları kuruluyor, sebze bahçesini tıpkı uzman bir bahçıvan gibi suluyor ve bitkilerin arasına karışan yabani otları ayıklıyordu. Francesca o sırada Matty'den yeni bir senaryo almış ve kararını vermişti. Bir gün Daisy'yi yanına çağırarak kısa bir süre için bol para kazanmak amacıyla çalışmaya gideceğini, ama fazla kalmadan döneceğini anlattı. Daisy şaşkınlık ve korkuyla soruyordu, «Ne kadar zamanda dönersin?»

Francesca'nın, «Sadece altı hafta kalacağım,» sözleri üzerine ağlamaya başladı. Francesca kızını hafifçe azarladı, «Daisy, yavrum, sen durumu anlayacak kadar büyüdün, artık. Altı hafta öyle uzun bir zaman değil. Hem işim biter bitmez de döneceğim. Bak, sadece altı pazar ve altı pazartesi geçecek. O kadar uzun değilmiş, değil mi?»

Daisy çok üzgündü, «Altı salı ve altı çarşamba da var... Peki, anne, çok para mı kazanacaksın?»

«Evet, hayatım.»

«Sonra da hemen eve mi döneceksin?»

«Evet, hayatım. İşim biter bitmez...»

Sonunda Daisy istemeye istemeye boyun büktü, «Peki, anneciğim. Anlıyorum, durumu.»

Daha sonra Daisy'yle Dani kendi aralarında anlaşmak için buldukları o çocukça dille konuşmaya koyuldular. Dani bir şeyler soruyor, Daisy de yanıtlıyordu. Yürümeyi mükemmel beceren Dani konuşmanın sonunda birden bir bebek gibi emeklemeye başlayarak odanın bir köşesine gidip eline geçirdiği bir kilimi çektikten sonra yüzünü duvara çevirdi ve orada öylece büzüldü, kaldı. Yüzü acınacak kadar çaresiz bir anlam almıştı.

Francesca çok korkmuştu, hemen öbür kızına döndü, «Daisy, ne anlattın ona?»

«Ona bana söylediklerini anlattım, anneciğim. Ama

anlamadı. Bir türlü de anlatamadım. Emin ol çok uğraştım, ama olmadı. Eve dönmenin, para kazanmanın ne demek olduğunu bilmiyor ki...»

«Çabuk, bir daha dene.»

«Uğraştım, anneciğim. Ama artık beni dinlemek bile istemiyor. İnan bana, çok denedim.»

«Peki, peki Daisyciğim. Aslında gitmem de gerekmiyor. Çabuk Dani'ye söyle. Öylesine aklına gelen bir fikirmiş, ama caymış, de. Hiçbir yere gitmeyeceğim.»

Daisy bunları duyar duymaz annesine sarılarak yüzünü onun yanağına dayadı. «Üzülme, anneciğim. Sakın sen üzülme. Sana yardım ederim. Birlikte para kazanırız. Bunu yapacağıma söz veriyorum.»

Francesca bu yürekliliği gösteren kızına hayranlıkla baktı. Daha parmak kadar çocuktu bu. Beyazımsı sarı saçları tek bir örgü halinde beline kadar uzanıyordu. Güneşten kapkara yanmış bacakları ve dizleri, ormanda geçirdiği o deli dolu oyun saatlarının birer anısı olarak yara ve çiziklerle doluydu. Elleri de bebekliğindeki tombulluğu kaybetmeye başlamış, son derece narin, ama güçlü ve becerikli bir görünüm almıştı.

Francesca acı acı gülümsedi, «Bunu yapacağını biliyorum, yavrum. Her neyse... Seninle birlikte yapacak eğlenceli bir iş bulabiliriz.»

«Peki, babama akıl danışamaz mıyız?»

«Hayır, Daisy. İşte, bunu hiç yapamayız.»

«Peki, neden?»

«Biraz daha büyü, o zaman anlatırım.»

Daisy durumu kabullenmiş bir hareketle söylendi, «Yaaa. Demek büyüdüğümde anlatmanı hatırlatmam gereken bir şey daha çıktı.»

«Bu cümleyi çok mu sık kullanıyorum?»

«Evet, anneciğim. Ama aldırma, sen. Gene üzülme, lütfen.»

Birden Daisy konuyu değiştiriverdi, «Anneciğim ben gerçekten bir prenses miyim? Babam söyledi de.»

«Evet, canım.»

«Peki, ya Danielle? O da mı prenses?»

«Tabii, değil mi ya? Sen prenses olursun da o nasıl olmaz?»

«Peki, sen kraliçe misin, anneciğim?»

«Hayır, yavrum. Kraliçe değilim.»

Ama Daisy inat ediyordu, «Oysa masallarda prenseslerin anneleri hep kraliçelerdir.»

Francesca fısıltıyla yanıtladı, «Bir zamanlar ben de bir prensestim, Daisyciğim.»

«Bir zamanlar mı? Artık prenses değil misin?»

«Daisyciğim, durumu sana şimdi anlatamam. O kadar karışık ki şu anda anlayamazsın. Hem bu sadece bir sözcük. Hiçbir önemi de yok. Sen aklını bununla yorma, e mi, yavrucuğum? Burada, sadece ikimiz Masha ve Dani'yle birlikte kuşlar ve geyiklerle yaşıyoruz. Burası prenseslerin dünyası değil. Bu sana yetmiyor mu, Daisyciğim?»

Francesca'nın yüzünde beliren anlama dikkat eden Daisy üstelememeye karar verdi. Ama yeterli değildi bunlar. Hiçbir şey anlamıyordu. En önemli sorularına, özellikle de babasının kendisini neden böylesine uzun aralıklarla görmeye geldiği sorusuna hiç kimse bir cevap vermiyordu. Babası neden Dani'yi hiç görmüyordu? En önemlisi Daisy ne kabahat yapmıştı da babası sadece birkaç gün kaldıktan sonra uzun zaman ortalıktan kayboluyor, kızını o arada hiç görmeye yanaşmıyordu? Bu konu hiç konuşulmuyor, hatta üzeri kapalı bile sözü edilmiyordu. Böylece Daisy bunu hiç ağzına almaması gerektiğini, nedenini bilemeden öğrendi.

«Masha, bak, bezelyelerin hepsini ayıkladım.»

«Peki, kaç tane yedin, yavrum?»

«Altı, sekiz, belki de on tane. Bilmiyorum.»

«İyi, iyi. Çiğ bezelye daha tatlı olur. Ben öyle yapardım.»

«Ah, Mashacığım, sen her şeyi bilirsin, zaten.»

«Peki, on yıl sonra da bana aynı şeyleri söyleyecek misin, bakalım?»

«Masha, bak ne soracağım. Dani neden benden farklı?»

«Ne? Ne demek istiyorsun?»

«Dani benim ikizim, değil mi? Yanı ayni anda doğmuşuz. Annem anlatmıştı. İkiz, annenin karnında iki bebek anlamına geliyormuş. Ama Dani benim gibi konuşamıyor, benim kadar hızlı koşamıyor, ağaca tırmanamıyor, gökgürültüsünden, yağmurdan, kuşlardan korkuyor, benim gibi resim çizemiyor, etini kendi kesemiyor, pabuçlarını da kendi başına bağlayamıyor. Üstelik sayı saymasını da bilmiyor. Dani neden öyle, Masha?»

«Daisyciğim, bunu ben de bilmiyorum.»

«Biliyorsun, Masha. Bildiğini biliyorum. Annem anlatmıyor, ama sen anlatırsın. Sen bana her şeyi anlatırsın, zaten.»

«Daisy ben sadece senin önce doğduğunu biliyorum.»

Daisy çok şaşırmıştı, «Önce ben mi doğmuşum? Ikizler aynı anda doğarmış. Onun için ikiz deniyor bizim gibilere. Saçmalama, Masha.»

«Hayır, Daisyciğim. İkizler de tek tek doğar. Önce biri, sonra da öbürü dünyaya gelir. Evet, annenin dediği gibi anne karnında iki bebek olur. Ama önce biri, sonra da öbürü çıkar. Sen önce doğmuştun.»

«Demek bu benim suçum.» Ağır ağır, düşünceli bir sesle söylemişti bunu. Uzun zamandır kuşkulandığı, ama şimdi bir büyüğün doğrulamasıyla kesinlik kazanan bir gerçekle karşılaşmış gibiydi.

«Saçmalama, yavrum. Bu hiç kimsenin suçu değil. Tanrı öyle istedi. Böyle saçma şeyler söylememelisin.. Daisy?»

«Efendim, Masha?»

«Anladın, değil mi?»

«Anladım, Mashacığım.» Evet, çok iyi anlamıştı. Önce kendisi doğduğu için de bütün suç kendisine aitti. Daisy, Masha'nın Tanrı böyle istedi, cümlesini söylemesinden onun da bir şey anlamadığını kavramıştı. Masha anlamadığı durumlarda, hep, Tanrı böyle istedi de ondan, derdi.

1957 yılına girdiklerinde fırtınalar Big Sur'un kumluklarına türlü türlü odun ve kereste parçaları yığılmasına yol açmıştı. Rüzgâr altında kalan bu kumsallar ve kıyılarda yüksek dalgalar kayalarda oyuklar açmış, ayı balıklarının homurtuları sık sık duyulmuştu. Arada bir de bir fok sürüsünün sakin sakin başka sulara göç ettikleri görülebiliyordu.

Francesca Carmel'de denizin kıyıya sürüklediği bu tahta parçalarından lamba altlıkları yapan bir adam bulmuştu. Arada sırada bu tahtaları toplayarak en iyilerini seçip cilalıyor, götürüp bunları o adama satıyordu. Genellikle kumsala tek başına inerdi. Ama 1958'de bir ilkbahar günü yanına Daisy'yle Dani'yi de aldı. Dani'yi Daisy'ye bıraktıktan sonra da kumsaldaki tahtaları toplamaya koyuldu. Ama bir, arkasından öbür tahta derken öylesine dalmıştı ki çocukları unutuvermişti. Kendine geldiğinde ikisini de göremeyince neredeyse aklı başından gidiyordu. «Aman Tanrım,» diye bağırarak geldiği yoldan koşarak geri döndü. Sonra da önüne çıkan görüntü karşısında olduğu yerde kalakaldı.

Daisy dalgalar gelmesin diye epeyce kuytu bir köşeye oturmuş, kucağına da Dani'yi almıştı. Bu haliyle garip bir görünümü vardı, çünkü çocukların ikisi de aşağı yukarı aynı boy ve kilodaydılar. Altı yaşlarını bitirmelerine de bir birkaç hafta kalmıştı. Daisy kucağındaki Dani'yi öne arkaya hafif hafif sallarken bir yandan da ağız hareketlerinden kardeşine şarkı söylediği anlaşılıyordu. Arada bir de Dani'nin başını okşuyor ve tıpkı bir anne sevecenliğiyle yanağını öpüyordu. Dani'nin o güzelim yüzünde her zamanki dingin ve memnun anlam vardı. Birden Francesca'rın içini bir huzur ve sevinç doldurdu. Bu o kadar yalın, ama öylesine derin bir duyguydu ki neredeyse diz üstü yere çökecekti. Evet haklıydı. Yapılabilecek tek şeyi yapmış ve böylece de talihi yüzüne gülmüştü, sonunda.

Bir hafta sonra Matty Firestone, Stash'ı California'dan aradı. Adam telefonda hiç utanmadan bir çocuk gibi ağlıyordu.

«Hemen buraya gel. Francesca yok artık. Gitti,

öldü... Carmel'den dönüyormuş. Arabayı okyanusun kıyısından sürmüş. Yani bir numaralı karayolundan... Karşıdan gelen bir pikap dönemeci çok açıktan aldığı için Francesca ondan kurtulayım derken okyanusa yuvarlanmış.»

Stash bunları duyunca bir çılgın gibi bağırdı, «Ya Daisy? O ne oldu?»

«Francesca yalnızmış. Olayı öğrenir öğrenmez hemen gidip Masha'yla çocukları buraya getirdim. Şimdi yanımızdalar. Onları gelip alman gerek, Valensky. Bu dünyada senden başka kimseleri kalmadı. Tanrı hepsinin yardımcısı olsun...»

9

Londra'da 1963 yılının ilkbaharında bir pazar günü, Stash Valensky yanında Daisy olduğu halde Connaught Oteli'nden içeri girdi. Her zamanki gibi pazar öğle yemeğini birlikte yiyeceklerdi. Daisy de artık on bir yaşında koskoca bir kız olmuştu.

Stash'a göre Batı uygarlığına ilk adımı atmak için Connaught Oteli'nin Uffizi Galerisi adlı yemek salonunda yemek yemek başlıca koşuldu. Burası bir otelden çok bir soylunun evine benziyordu. Son derece rahat, ama yüksek nitelikli bir havası vardı. Yıllarca vahşiler gibi yaşadığına inandığı kızını böyle bir ortam içinde uygarlaştırmaya çalışıyordu, Stash. Üstelik Connaught Oteli'nden daha iyi bir yer olabilir miydi, bu amacı için? Kapıcı onları eski dostlarıymışçasına karşıladı. Yerleri yumuşak halı döşeli kızıl kahverenginin hakim olduğu girişten geçerek cilalı maun merdivenleri çıktılar. Sonra da İngiltere'nin en iyi üç lokantasından biri olarak bilinen galeriye gitmek için sağdaki koridora saptılar. Lokantaya giden koridorda sağlı sollu, tabaklar, çatal ve bıçaklar, gümüş tepsilerin içinde çeşit çeşit mezeler, kavunlar, salatalar, istakozlar, yengeç dolmaları ve her cins av etinden yapılmış böreklerle yüklü servis masaları bulunduğu için Stash her zamanki gibi Daisy'nin kolunu yakalamak zorunda kalmıştı. Bu yiyecek bolluğunu daha da belirginleştirmek için köşeye aynalı küçük bir de bar konmuş ve üzeri çiçeklerle süslenmişti. Daisy, sofraya oturmadan önce gözüne kestirdiği yiyecekleri buradan seçebilmek için her masanın başına gidiyor, düşünceli düşünceli tabaklara bakıp karar vermeye çalışıyordu.

Lokantanın duvarları balrengi, cilalı tahtayla kap-

lanmıştı. İçerisi bu tahta kaplama duvarlardaki kayısı rengi kristal apliklerden sızan ışıklarla aydınlatılıyordu. İskemleler ve sıralar koyu kırmızı, kendinden çizgili kadifeyle kaplanmıştı. Masaların çevresindeki paravanlar ise lokantanın ayrı ayrı bölümlere ayrılmasını sağlamıştı. Bu paravanlar oturan bir adam boyunda oymalı tahta, geri yanı ise tavana kadar camdı. Öyle ki ayağa kalkan bir müşteri rahatlıkla paravanın öbür yanını görebilirdi. Stash'le Daisy'nin en sevdikleri masa lokantanın tam ortasındaydı. Böylece çevrelerinde yemek yiyen müşterileri rahatça seyredebiliyorlardı.

İçeri girdiklerinde masalarda oturanlar dönüp baba kıza baktılar. Stash hemen hemen hiç değişmemişti. Elli iki yaşında olmasına rağmen kısacık kesilmiş sarı saçlarında bir tek ak bile görülmüyordu. Yüz hatları da eskisi gibi sert ve kararlıydı. Adam soylu görünüşünden de hiçbir şey yitirmemişti. Tek başına olsaydı belirli bir ilgi toplardı, her zamanki gibi. Ama yanında Daisy varken, bu seçme lokantanın yüksek tabakadan müşterilerinin bile dikkat merkezleri haline gelmişlerdi. Daisy masallardan fırlama bir peri kızına benziyordu. Şimdi bir elli boyuna gelmişti. Vücudu da inceyle toplu arası, tam ergenliğin eşiğindeki kızların görünümünü yansıtıyordu. Bu çağdaki kızlarda öylesine bir tazelik, en ufak bir kusurdan bile arınmışlık ve canlılık vardır ki duyguları en katı olan yetişkinler bile yitirdikleri o geçmiş çağın özlemiyle içlerini çekerler. Sırtındaki incecik fildişi rengi yünlüden, uçuk yeşil yapraklı uçuk pembe gül desenli, önü plili, kuşağı arkadan bağlanan bir elbise giymişti. Elbisenin yakası da, kumaşın gül desenlerinin birbirine bitiştirilerek işlenmesiyle adeta çiçekten bir gerdanlık havası veriyordu.

Beyazımsı sarı saçları neredeyse beline geliyordu. Bunları sımsıkı, bir kurdeleyle alnından geriye toplamış ve uçlarını sırtına sallandırmıştı. Ama bu sıkılığa rağmen alnı ve şakaklarında gene de minik bukleler göze çarpıyordu. Victoria dönemi mimarisi tarzı yüksek pencerelerden sızan kış güneşinin ışınları Daisy'nin saçlarının üzerinde oynaşıyordu. Anlatılmaz güzellikte saçları vardı. Sanki çok eski devirlerden kalma bir kızdı ve annesi saçlarını özenle tararken çevresine top-

lanan teyzeleri ve kızkardeşleri de bu özenli biçimi hayran hayran seyrediyordu. Bu cins saç aslında öylesine değerliydi ki bukleler halinde çekmecelerde yıllarca saklanmalıydı.

Stash dünya aleme, bu çocuk benim, demek istercesine gururla kızını masalarına götürdü. Daisy'ye, kendisini fena halde şaşırtan ve korkutan derin bir sevgiyle bağlıydı. Uzun zaman önce bir insana böylesine bağlanmanın dayanılamayacak derecede tehlikeli olduğunu öğrenmişti. Ama yitirmesine ramak kalan, bu dikkafalı, cömert yürekli, içi sevgiyle dolu minicik kadını daha doğduğu günden deli gibi sevmiş ve ömründe hiçbir kadına duymadığı tapınma derecesinde bir tutku duymuştu.

Şimdiyse Daisy'de kendi çocukluğunu görüyordu. Ölümsüz masumluk ve umutla dolu çocukluğunu bir daha geri gelmemecesine yitirmişti. Öyle bir duyguydu ki sadece düşlerde yakalanabilir, ama uyandığınızda yitirirdiniz. Dayanılmaz bir parlaklık ve mantıksız bir mutlulukla dolu sadece birkaç saniye sürüveren bir duyguydu.

Kuyruklu ceket giymiş garson Daisy'ye altında günün tarihi yazılı altın ve kahverengi çerçeveli yemek listesini uzatınca kız sabrının sonuna gelmişçesine içini çekti. Üç yıldır bu türden yemekler yemeye alışık olduğu için yemek listesini artık ezbere biliyordu. İlk zamanlarda hep tavuklu börek, koyun pirzolası, ya da Iskoç usulü pişirilmiş biftek yerdi. Ama artık bunlardan bıkmıştı. Stash başlangıçta listedeki yeni yeni yemekleri Daisy'ye tanıtmak istemiş ve bunlardan tatması için çaba harcamış, ama sonunda Daisy'yi yeni bir yemeğe alıştırmak için ne kadar zorlasa boşuna olduğunu anlamıştı. Çocuk, babasına dönerek alayla onun sözlerini tekrarlamıştı, «Şimdilik dilimdeki tat hücrelerini geliştirmeye doğrusu hiç niyetim yok.» Çoğu kez, bu minicik çocuğun, yıllarca yaşadığı o ıssız yerde böylesine kararlı olmayı nasıl öğrendiğini merak ederdi. Üstelik Connaught Oteli'nin lokantasında ilk yemek yediği gün bile Daisy hiç sesini çıkarmamış, ama hafif gülümsemesiyle bile başgarsona bu dünyada sadece kendi sözünün geçerli olduğunu ve keyfi isterse bir yıl

süreyle her pazar günü tavuklu börek yiyebileceğini anlatmıştı.

İşte bugün de başgarson Daisy'yi büyük bir neşe ve memnunlukla selamladı, «Söyleyin bakalım, Prenses Daisy, bugün ne yiyeceksiniz?»

Kız hemen sordu, «Croustade d'oeufs de caille Maintenon adlı yemek nedir?»

«Küçük böreklerin içinde kremalı mantar ve Hollanda sosuyla hazırlanmış bıldırcın yumurtalarıdır.»

Stash hemen araya girdi, «Daisy, bu sabah kahvaltıda da yumurta yedin. Istersen füme somon balığıyla başla yemeğe.»

Daisy babasına ayıplayıcı bir bakış fırlattı, «Ama babacığım, füme somon balığı yüksek fiyatlı yiyecekler listesinde.»

Stash içini çekti. Öteden beri parayı düşünmeden istediği yiyeceği ısmarlamasını söylediği halde Daisy hiç buna yanaşmazdı. Daha küçücük yaştan savurgan olmamayı öğrendiği için, bu pahalı lokantada bile bu alışkanlığından vazgeçemiyordu. Oysa hiç kuşkusuz hesap geldiğinde öylesine yüklü bir para ödemek zorunda kalacaklardı ki yüksek fiyatlı bir yiyecek eksik, ya da fazla olmuş, fark etmeyecekti. Connaught Oteli'ne de babası götürdüğü için gidiyor, ama listedeki en çekici adlı, ama fiyatı yüksek olan Salade Caprice des Années Folles adlı salatayı tatmaya bile yanaşmıyordu.

Başgarson hemen atıldı, «İsterseniz meze arabasını getireyim? Yiyecekleri görerek seçersiniz. Ardından da isterseniz ızgara ıstakoz getiririm. Istakozlar Fransa'dan daha bu sabah taze taze geldi.»

Daisy sordu, «Istakozlar hâlâ canlı mı?»

«Tabii. Pişene kadar canlı durmaları gerek.»

Daisy, «O zaman bir Lancashire yahnisi yiyeyim,» dedi. Bunun ne olduğunu bilmemekle birlikte bir ıstakozun ölümüne sebep olmamak için listede ilk gözüne ilişen yiyeceği söyleyivermişti.

Başgarson, bu kızla Prens Valensky'nin işi var, diye düşündü. Kızcağız sonunda sadece bitki yiyenlerden biri olup çıkıverirse pazarları da buraya gelmez ve lokanta için çok kötü olurdu.

Sonunda yemeklerini ısmarlamışlardı. Stash'le Daisy gevezelik etmeye koyuldular. Stash şimdiye kadar hiçbir şeyden Daisy'yle konuşmaktan olduğu kadar zevk almadığını düşünüyordu. Yavaş yavaş kızına kendi dünyasını öğretiyor, kız da ona okul yaşamındaki heyecanlı olayları ve arkadaşlarının marifetlerini anlatıyordu. Ama bugün konuşacak çok daha özel, bambaşka bir konusu vardı.

«Babacığım, sence matematik okumam zorunlu mu?»

«Tabii. Okulda zorunlu derslerden biri, değil mi?»

«Evet, ama matematikten nefret ediyorum. Hem, matematik çalışırken yeni midillimle ilgilenemiyorum. Her gün öğleden sonra okuldan dönüşte Merlin'le gezdikten, tavlasını temizledikten, şiltesini havalandırdıktan, kaşağıyla tımar ettikten, vücudunu sildikten, nallarına baktıktan...»

Stash, kızın yaptığı bütün bu işleri uzun uzadıya sıralayarak kendisini etkilemeye çalışmasından çok eğlenmiş ve gülmeye koyulmuştu, «Kes, artık, Daisy. Biliyorsun ki bütün bu saydığın işler yarım saattan fazla sürmez. Ondan sonra matematik çalışmaya bol bol zamanın kalır.»

Öteden beri çok iyi bir siyasetçi ve plancı olan Daisy hemen Merlin konusunu kesmiş, babasına başka yoldan saldırıya geçmişti, «Anabel matematik çalışmanın ne işe yarayacağını anlayamadığını söylüyor. Ömründe matematik okumamış, bunun eksikliğini de hiç duymamış. Anabel'e göre insan matematiği sadece hesap faturalarını incelemek için öğrenirmiş. Oysa yaşamı boyunca bir tek faturayı bile incelememiş. Hatta balıkçıdan balık aldığında faturayı inceleyip adamın sana kazık attığını farketsen bile sesini çıkarmaman gerekiyormuş. Çünkü bunu balıkçının yüzüne vurursan bir daha sana iyi balık vermezmiş.»

«Demek Anabel eğitimini yönlendiren sorumlu kişi olup çıktı, öyle mi?»

Daisy gururla yanıtladı, «Anabel benim birçok şeyimi yönlendiren sorumlu kişidir. Ama şimdi bana matematik çalışmamın gerekliliğini kanıtlayacak üç geçerli neden gösterirsen söz veriyorum bütün gücümü mate-

matiğe vereceğim. Gene de beynimin matematik öğrenmeme yarayacak bölümünün çalışmadığını sanıyorum.»

«Sana bir tek geçerli neden göstereceğim. Lady Alden, okulunda okuyan bütün öğrencilerin matematik öğrenmelerini istiyor.»

Daisy homurdanmaya başlamıştı, «Ama Lady Alden'in bu yaptığı kelimenin tam anlamıyla mantıksızlık.»

«Birtakım şeylerin mantıksızlığını da Anabel'den mi öğrendin?»

«Hayır, senden öğrendim. Wilton Crescent'de Merlin'i parmaklıklardan atlatmak istememin çok mantıksızca bir davranış olduğunu söylemiştin, unuttun mu?» Daisy hınzır hınzır gülüyor, yüzünü buruşturuyordu. Bir anı bir anına öylesine uymuyordu ki Stash, karşısında bir çocuk mu, yetişkin bir kadın mı, bir çiftlik yanaşması mı, yoksa parlamentonun ileri gelen bir üyesi mi var bir türlü anlayamıyor, şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu.

«Daisy, sen putperest misin?»

«Valla, olabilirim de. Fena bir şey değil galiba.. Ağaçların çevresinde dans edip dolunay zamanında garip garip törenler düzenlerlermiş, değil mi?»

«Bu söylediklerin putperestler değil, doğa olaylarına tapanlardır. Putperestler ise eski Yunanlılar ve Romalılar gibi çoktanrılı kişilerdir.»

«İyi, iyi. Ben de senin gibi onlardan biri olmak isterim.»

Stash, bu içinden çıkılmayacağa benzer konuyu telaşla değiştirdi. «Merlin ahıra alışıyor mu?» Merlin, Daisy'ye alınan bir dizi midillinin en büyüğüydü. Bu atlara, hep Stash'ın eski atlarının adları veriliyordu. Esas Merlin ise son zamanlarda ihtiyarladığı için kızağa çıkarılan bir hayvandı. Daisy'nin atı, Valenskyler'in evinin bulunduğu Wilton Row'dan birkaç dakikalık uzaklıkta Grosvenor Crescent Mews'de bir ahırda duruyordu. Ahırların sahibi yirmi yıldır bu işi yapan Mrs. Leila Blum adlı bir kadındı. Yerleri taş döşeli karanlık bir yerdi. Merlin'i, küçük bir bölme yerine, geniş bir tavlaya koymuşlardı. Daisy çok önemli bir konudan sözedermişçesine anlatmaya koyuldu, «Çok mutlu. Ahırlarda birkaç kedi var, onlar-

la arkadaşlık ediyor. Ama Merlin aslında ne istiyor, biliyor musun? Bir köpek, hem de deli gibi...»

«Ya, öyle mi? Peki, ne cins köpek istediğini de söyledi mi?»

«Hayır, köpek olsun da ne olursa olsun, diyor.»

«Çok, çok mu istiyor?»

«Evet, anlatamayacağım kadar çok.»

«Bana sanki Merlin Anabel'le konuşmuş gibi geliyor.»

«Hayır, babacığım. Merlin benimle konuşur. Biliyorsun, atlar isterlerse bağlantı kurdukları kişilere dertlerini anlatabilirler.»

«Hmmm. Peki, Daisy. Hadi, bakalım, şimdi sıra tatlıya geldi.»

Daisy babasının yüzüne dikkatle baktı. Üç yıldır ona bir köpek aldırmak için uğraşıyordu. Ama babası köpekleri seven, hatta bu hayvanlardan hoşlanan bir adam olmadığı için Daisy'nin bütün yalvarmaları ve baskılarına bugüne kadar başarıyla dayanmıştı. Bugünse, gözlerindeki parıltıdan bu konuda üstelemenin kesinlikle faydasız olduğunu anladı. Bunun üzerine o da konuyu değiştirmeye karar vardı, «Peki, babacığım. Tatlı yerim doğrusu.» Daha sorun halledilmemişti. Sadece zaman gerekliydi. Sonuç almadan bu işin peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Stash, garsonlardan birine işaret ederek tatlı arabasını getirmesini istedi. Tatlılar, tamamıyla maun tahtadan yapılmış, tekerlekli, büyük arabalara kat kat sıralanmıştı. Her bir katta çikolatalı, limonlu ve ahududulu «mousse»lar,(*) muhallebiler, sütlaçlar, elma tatlıları, çeşit çeşit pastalar, şarapta pişirilmiş meyveler, Normandiya kremalı meyve salataları, kalın pasta dilimleri ve çilekli milföyler(**) vardı. Connaught kuruluşunun işini ciddiye alan örnek görevlilerinden biri olan garson Daisy'ye hizmet etmenin yabancısı değildi. Onun için büyükçe bir tabağa kızın seçimini beklemeden bütün tatlı çeşitlerinden birer tane koydu. Sadece

(*) Mousse, bir çeşit yumurta akıyla yapılan tatlı.

(*) Milföy, bir pasta çeşidi.

sütlaç vermedi. Tatlı faslından sonra Stash kahvesini içerken garson bu kez gümüş bir çanağın içinde çeşitli minik tatlı ve şekerlemeler getirdi. Çanakta üzeri çikolata sarılmış taze çilekler, minicik eklerler(*) ve kiraz şekerlemeleri vardı. Bunların her biri koni biçimi sarılmış yaldızların içine yerleştirilmişti. Stash'ın bakışlarını yere diktiği bir anı kollayan Daisy hepsini çantasına indiriverdi. Daha önceden de önlem almış ve çantanın astarı kirlenmesin diye içine birkaç kat mendil yaymıştı. Bunu ilk yaptığında Stash dehşete kapılmıştı.

«Daisy, kibar bir hanımefendi sofrada istediği kadar şekerleme ve pasta yiyebilir, ama geri kalanlarını çantasına indiremez.»

«Ama bunları ben kendim için almıyorum ki.»

«Yaa.» Stash şekerlemeleri kime götüreceğini hemen kavramıştı. Demek öbürüne götürecekti. Bir daha bundan söz açmayarak her hafta bu küçültücü olaya tanıklık etmeye devam etti. Bunları Daisy için ısmarlamaya kalksa çocuğun «yüksek fiyat» bahanesini ileri sürerek kabul etmeyeceğini biliyordu. O yüzden de kızkardeşine böyle bir armağan götürmek zevkinden onu yoksun bırakmak istemedi.

Stash telefonda Francesca'nın öldüğünü öğrenir öğrenmez Los Angeles'e uçak biletini alırken neler yapması gerektiğini tasarlıyordu. Şimdiye kadar bütün dünyadan gizlenen bu öyküyü birine anlatması gerektiğini kavramıştı. Güvendiği tek kişi ise Anabel'di. Stash'in California'da olduğu birkaç gün içinde Anabel gerekli soruşturmayı yaptıktan sonra İngiltere'de geri zekalı çocuklar için en iyi okulun Queen Anne Okulu olduğunu öğrenmiş ve Danielle'in buraya yazdırılması için gereken bütün hazırlıkları tamamlamıştı.

Gelecekleri gün Stash'ın arabasını alarak havaalanına onları karşılamaya giden de gene Anabel oldu. Çünkü Stash durumu, şoföründen bile gizli tutmak istiyordu. Gümrükten çıktıklarında Stash'ın önden Daisy'nin elinden tutarak yürüdüğünü gördü. Çocuk, son

(*) Ekler, bir pasta çeşidi.

haftanın olaylarla dolu geçmesinden şaşkın olduğu kadar da acılıydı. Hâlâ, annesinin bir gün otomobille evden gittikten sonra geri dönmemesinin nedenini anlayamıyordu. Nasıl ölebilirdi? Ne Matty, ne Margo, ne de Stash ona kazanın ayrıntılarını anlatmaya kendilerinde yürek bulamadıkları için derin bir terkedilmişlik duygusu içindeydi. Stash'ın arkasından ise kucağında gayet sessiz Vatan Danielle'le Masha geliyordu. Anabel hiç soru sormadan hemen arabayı çalıştırıp hızla Londra dışındaki okula doğru yol almaya koyuldu.

Bir zamanlar bir soylunun malikanesi olan, bir bahçe içindeki okul binasına vardıklarında Stash onlara kendisini arabada beklemelerini söyleyerek Danielle'i yaşamında ilk ve son kez kucağına alıp hemen sonra da yere bıraktı. Daisy babasının peşinden gidiyor, yalvarırcasına bacağını tutuyor, onları da en arkada sessizce Danielle izliyordu.

«Babacığım, nereye gidiyoruz? Burası senin evin mi? Masha neden bizimle gelmiyor?»

Ama Stash kızının bu sorularına hiç aldırmadan merdiveni çıkmaya devam ediyordu. Sonunda konuştu, «Daisyciğim, kardeşin bir süre burada kalacak. Harika bir yer, değil mi? Burası bir okul. Burada eğitim görmesi gerek. Sen de benimle Londra'daki evime geleceksin.»

«OLMAZ.»

Stash bunu duyunca durdu, eğilip, kendisine böylesine başkaldıran kızına baktı. Çocuk inanmazlıkla gözlerini babasına dikmişti, «Bak, şimdi, Daisy, bu çok önemlidir. Senin yapabildiğin bazı şeyleri Danielle yapamıyor. Örneğin saatın kaç olduğunu söyleyemiyor, sana gönderdiğim o kartları okuyamıyor, ip atlayamıyor. Bir süre bu okulda kalırsa bütün bunları dünyanın en iyi öğretmenlerinden öğrenecek. Sonra da sen onunla istediğin gibi oynayabileceksin.»

«Ah, babacığım, onunla şimdiki haliyle de oynamayı seviyorum. Ne olur, yapma. Beni öyle özleyecek ki... Ne olur baba, onu çok özleyeceğim.» Ama babasını caydıramayacağını anlayınca Daisy'nin karşı çıkışları korkuya dönüştü.

«Daisy, bak, kızım, bunun senin için çok zor olacağını anlıyorum, ama sadece kendini düşünerek bencilce davranıyorsun. Danielle buraya kısa zamanda alışacak. Üstelik birlikte oynayacağı bir sürü de arkadaşı olacak. Böyle özel bir okulda eğitim görmediği takdirde hiçbir şey öğrenemeyecek. Hiçbir şey öğrenmemesini istemezsin, değil mi? Büyük haksızlık olur bu, sen de biliyorsun. Söyle bakayım, hakça bir iş mi olacak onu okula göndermemek?»

Daisy hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşları yanaklarından boynuna süzülerek elbisesinin yakasından içeri damlıyordu. «Olmayacak, tabii.»

«Hadi, öyleyse, gel de Danielle'in odasının ne kadar güzel olduğunu gör. Hem öğretmenlerin bazılarıyla da tanışırsın.»

«Ama ağlamam durmuyor ki. Onu da ağlatırım diye korkuyorum.»

«Hadi, artık gözlerini sil. Ağlamanı kesmek zorundasın, yavrum. Bütün bu anlattıklarımı ona da söylemeni istiyorum. Her zaman en iyi seninle anlaştığını söylerdin.»

«Şu anda hiçbir şey anlamaz, babacığım.»

«Sen gene de dene.»

Sonunda Daisy kendini toplayarak aralarındaki o özel dille kardeşine bir şeyler anlattı, ama aradan birkaç dakika geçmemişti ki Danielle ağlıyor, bir encik gibi de havlıyordu.

«Baba, olmaz, diyor.»

Stash sinirli sinirli sordu, «Peki, ama, ona öğreneceği onca şey olduğunu söylemedin mi?»

«Anlamadı ki.»

«İşte bu da benim ne kadar haklı olduğumu gösteriyor. Burada öğretilenleri öğrendiği takdirde anlar. Hadi, Daisy, şunu yatıştır da böyle korkunç sesler çıkarmaktan vazgeçsin. Onu o cici odasına götürürüz. Bak göreceksin, kısa zamanda buraya alışacak.»

Okulun yöneticileri, bir çocuğun kendi bakımlarına bırakılması sırasında meydana gelen, kendi deyimleriyle, «talihsiz sahneler»i görmeye alışkın olduklarını söylemelerine rağmen Daisy'yle Danielle'in birbirlerinden ayrılırken patlak veren içler acısı olay karşısında şaş-

kınlıklarını gizleyemediler. Olaya tanıklık etmek talihsizliğinde olan yöneticiler çaresizlik içinde kalmışlar, hatta kadın öğretmenlerin bazıları hiç de meslek ciddiyetine uymayacak bir biçimde ağlamaya koyulmuşlardı. Ama sonunda Stash elinden geldiğince yumuşak davranmaya çalışırken, genç de kaba kuvvete başvurarak Daisy'yi oradan uzaklaştırmıştı.

Stash, sağa sola tekmeler savurarak bağıran Daisy'yi Dani'nin odasından çıkarıp arabaya atarken bir yandan da böyle duygusal gösterilerin ruhsal sağlığına zararlı olacağına karar vermişti. Ertesi pazar Daisy'ye kızkardeşini görmeye götüreceğine söz vermesine rağmen sözünü tutmadı. Çok yumuşak bir sesle böylesinin şimdilik hem kendisi, hem de Danielle için daha iyi olacağını anlatmaya çalışıyordu. Çocuk babasının her bir sözünü hiç sesini çıkarmadan büyük bir dikkatle dinledikten sonra cevap vermek gereğini bile duymadan sırtını dönmüş ve dışarı çıkarak kendi odasına kapanmıştı.

Ertesi gün Masha Stash'ı buldu, «Prens Hazretleri, Daisy yemek yemiyor.»

«Herhalde hastalandı. Hemen doktoru çağırayım.»

«Hasta değil.»

«Peki, nesi var? Hadi, Masha. Bana öyle kötü bir şey yapmışım gibi bakmaktan vazgeç de ne söyleyeceksen söyle. Bu bakışlarınla yedi yaşımdan şonra etkileyemedin, nasılsa...»

«Daisy, Dani'yi ziyaret edene kadar yemek yemeyeceğini söyledi.»

«Böyle saçmalık olmaz. Artık altı yaşındaki bacak kadar çocuktan mı emir alacağım, ben? Onun iyiliği için bu kararı verdim. Git söyle, ona. Ne yaparsa boşuna. Karnı acıkınca nasılsa yemek yer.»

Masha hiç sesini çıkarmadan dışarı çıktı. Bir daha da görünmedi. Aradan bir gün daha geçince bu kez Masha'yı bularak sordu, «Ne oldu?»

«Hâlâ yemek yemiyor. Sizi uyarmıştım. Siz Daisy'yi tanımıyorsunuz.» Masha adama öyle bir bakış baktı ki Stash gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Ama kararı kesindi.

Ama açlık grevini bir gün daha sürdüren Daisy sonunda babasını yola getirdi. Babasından, her pazar öğleden sonra Danielle'i ziyaret edebileceğine dair söz almadan da ağzına bir lokma yemek koymadı. Böylece de Stash, Daisy'nin Danielle'le ilgili isteklerini engellememeyi öğrenmiş, iyi bir ders almıştı.

Francesca'nın ölümünden sonraki aylarda Matty, Stash'a mektuplar yazarak çocuklarla ilgili bilgi istemişti. Bu Stash'ın uğraşmak istemediği bir sorundu. Kendine ömür boyu düşman bellediği bu adamla karısını unutmak, onlarla bir daha hiçbir bağlantı kurmamak istiyordu. Sonunda Matty'ye gayet kuru, sert, baştan sona kadar tatsız bir mektup yazarak özetle özel işlerine burunlarını sokmalarından hoşlanmadığını ve bundan sonra da kendileriyle herhangi bir bağlantı kurmak istemediğini bildirdi. Öyle ki gerek Matty, gerekse de Margo, Stash Valensky'ye bir daha mektup yazarak çocukların durumunu öğrenmeye çalışmanın çok gereksiz olacağına karar verdiler. Daisy'yle Danielle onun çocuklarıydı ve onlara istediğini yapmak için yasal hakları vardı. Matty'yle Margo büyük bir üzüntüyle, elimizden ne gelir ki, dediler ve işi orada bıraktılar. Şimdi her şeyi, Francesca'yı, ikizleri ve o acı öyküyü unutmak en iyisiydi. Her şey bitmişti. İkisi de kendilerine düşeni yapmalarına rağmen sonunda kaybetmişlerdi. Şimdiyse artık durgun suları dalgalandırmamak yerinde olurdu.

Matty acı acı söyleniyordu, «Yani unutmaya çalışmamız gerek, demek istiyorsun.»

«Evet, canım. İkinci seçeneğimiz de adamı mahkemeye verip çocukların velayetini istemek. Ama böyle bir davaya baştan kaybedilmiş gözüyle bakabiliriz.»

«Ama, Margo, ikizler... Onlar bizim *torunlarımız* gibiydi...»

«Benim için de öyleydiler, hayatım. Ama ne yazık ki yasal hiçbir hakkımız yok, çocukların üzerinde. Bu yaşamda yasal hak ve yasaların dediği geçerlidir.»

Böylece Firestone'lar mektup yazmaktan vazgeçtiler. Öte yandan Londra'da ise Daisy her pazar kızkardeşini görebiliyordu. Stash, öbürünü görmek korkusu

içinde Daisy'yle hiç gitmedi. Çocuğu Masha'yla gönderiyordu.

Sonraki yıllarda, Stash yaz tatillerinde Daisy'yi, Anabel'le ilişki kurmasından hemen sonra kadına armağan olarak aldığı Normandiya'daki *La Marée* adlı evine götürmeye başladı. Ama her on beş günde bir Daisy İngiltere'ye gidip Dani'yi görmesi gerektiğinde ısrar ediyordu. Böylece hiç istememesine rağmen Stash bir cumartesi sabahı güçlükle kızıyla Masha'yı Deauville havaalanından Londra'ya uğurladı. Yüzü iyice asıktı, sinirden de dudaklarını kısmıştı. Pazar akşamı onları karşılamaya geldiğinde ise Londra'da ne yaptıklarını kesinlikle sormadı.

Stash'a her ay Queen Anne Okulu'ndan Danielle'in durumuyla ilgili raporlar gelirdi. Ama adam bunları eline almaya kendini alıştırıncaya kadar aradan haftalar geçer, raporlar da yazı masasının üzerinde sürünür, dururdu. Kendi kendine, bütün raporlar aynı, diyordu. Gerçekten de öyleydi. Hiçbir değişiklik yoktu. Danielle çok iyiydi, çok mutluydu ve çok terbiyeliydi. Bazı basit şeyleri yapmayı öğrenmişti. Artık öbür çocuklarla oynuyordu. Bazı öğretmenlerine karşı da derin bir sevgi duymaya başlamıştı. Bazı yeni sözcükler de öğrenmişti. Sevdiği öğretmenlerle mükemmel anlaşmayı beceriyordu. Ama sadece kızkardeşiyle uzun süreli konuşuyordu.

Çok garipti, ama Daisy, babasını Danielle'i her hafta görmeye kandırmasından sonra Stash'a kızkardeşinden bir daha söz açmadı. Yaşamında Dani'yle ilgili olarak konuşabileceği Masha'dan yakın biri yoktu. Anabel'e bile sözetmemişti, Dani'den. Oysa Anabel'in Dani'nin varlığından haberi olduğunu biliyordu. Okulda da arkadaşlarına ikizinden hiç sözetmemişti. Buna cesareti yoktu. Bu öylesine bir yasaktı ki içine işlemişti ve olağan bir gizle de uzaktan yakından ilgisi yoktu. Daisy için Danielle konusu, müthiş bir gizdi. Babası ondan sözedilmesini kesinlikle istemiyordu, çünkü. Üstelik kendi durumu ve Dani'nin durumunun da çenesini tutmasına bağlı olduğunu nedenini bilmeden sezinliyordu. Ba-

basının sevgisini bir kez daha yitirme tehlikesini göze alamazdı. Yaşamının ilk yıllarında zaten ondan yoksun kalmamış mıydı? Babasının Dani'ye karşı tutumu yanlıştı. Ama Daisy babasını bu konuda zorlamaması gerektiğini bilecek kadar da durumun farkındaydı. Bazı şeyler hakkında Stash'la şakalaşabilir, bazı isteklerini babasına zorla kabul ettirebilirdi. Ama bütün bunların bir sınırı vardı. Çizmeyi aşmak doğru olmayacaktı. Annesi olmadığı için babasına sımsıkı sarılmıştı. Babasının, ikiziyle ilgili kararını hiç tartışmasız kabul etmesi, ya da hem öksüz, hem de yetim kalmayı göze alması gerekti.

O ilk hafta vardıkları anlaşma sayesinde Daisy Danielle'i düzenli olarak ziyarete devam ederken, kız kardeşinin okula alıştığını ve halinden memnun olduğunu gördükçe bu durumu daha kolay kabullenir oldu. Daisy, Dani'nin okuluna gidemeyeceğini, Dani'nin de kendi gittiği Lady Alden'in okuluna devam edemeyeceğini kavramıştı.

Londra'daki yeni yaşamını iyice benimserken Big Sur'de yaşadığı yıllar da gittikçe daha uzaklarda kalıyordu. Artık Londra'daki yaşayışını Dani'ye anlatmak bile olanaksızdı, çünkü hiçbir şey anlayamayacaktı, bundan. Dani'nin anlayabileceği sözcükler çok sınırlıydı. Üstelik Daisy her yıl biraz daha Dani'yle bir büyüğün bir çocukla konuştuğu gibi konuştuğunu görüyordu. Oysa ikisi de çocuktu, daha. Daisy Dani'nin odasının duvarlarına onun resimlerini de çiziyordu. Öyle ki duvarlar baştan başa resimlerle kaplanmıştı. Arada bir Dani, «Deh, deh» diyordu. Bu görmeye alıştığı atların resimlerini istediği anlamına geliyordu. Böylece Daisy'nin sınıf arkadaşları Lady Alden'in okulunda daha yeni yeni elma ve muza benzer şekiller çizmeye çalışırken o, yapması en zor şekillerden biri olan bir atın resmini mükemmel çizmeyi beceriyordu.

Daisy Londra'ya ilk geldiğinde Ram on üç yaşında ve yaşından daha olgun, zeki bir çocuktu. Öteden beri, kendi doğumundan sonraki bir evliliğin ürünü olduğu için üvey kardeşinin varlığını kabullenmeyi hep

reddetmişti. Daisy'nin Valensky ailesinde hiçbir hak iddia etmemesi gerektiğine inanıyordu. Daisy yoktu onun için, hatta daha kötüsü onun rakibiydi.

Üstelik Ram, hepsi de yüksek sınıftan olan sınıf arkadaşlarından da daha zengin ve soylu bir ailenin çocuğu olmakla öğünüyordu.

Eton'da, okulun Kral Altıncı Henri zamanında 1442 yılında kurulmasından beri öğrenciler arasında soyluluk ve aile durumlarına göre ayrıcalıklar tanınırdı. 1750 yılında bile Eton öğrencilerinin listesi soyluluk unvanına göre düzenleniyor ve birinci sırayı her zaman düklerin oğulları alıyordu. Soylu öğrenciler özel giysiler giyiyor, özel sıralarda oturtuluyor ve özel haklara sahip oluyordu. Demokratlaşma yılları olarak bilinen 1950'ler ve 1960'larda çağdışı kalan unvan ve sınıf sistemi kaldırılmasına rağmen Eton ve İngiltere'nin diğer büyük okullarında hâlâ soyluluk unvanı ve aile durumu öğrencilerin değerlendirilmesinde göz önünde tutulan başlıca değer yargılarından ikisiydi. Bu okullarda kriket oynayabilmek ve gösterişten sakınmak ne kadar kural haline geldiyse soyluluk kavramına önem vermek de öylesine herkesin içine işlemiş, belleklere yerleştirilmişti.

Ram, kendini bildi bileli hep günün birinde Stash'ın servetine konmak düşüyle yaşamıştı. Aslında bu servete konması için babasının ölmesi gerektiği bilincinde değildi. Hatta hiçbir zaman babasının ölümünü aklından bile geçirmemişti. Sadece malların kendisine ait olmasını, bir erkeğin bir kadını istemesi gibi, büyük bir şehvetle istiyor, bundan da hiçbir suçluluk duymuyordu. Ta içinden, kendisine haksızlık yapıldığı inancından sadece Prens Valensky, yani Valensky servetinin tartışmasız sahibi olduğu zaman kurtulacağını sanıyor, bir an bile bu acı duygunun, başkaların mutluluğunu kıskanmasından kaynaklandığını aklına getirmiyordu.

Ortaya Daisy'nin çıkması, servetin tamamının hiçbir zaman kendisine ait olmayacağı gerçeğini doğurmuştu. Defalarca kendi kendine, Daisy'ye bir şeyler kalsa da servetin ikisine de yetişecek kadar büyük olduğunu tekrarlamasına rağmen bir şeyler bölünmüştü

artık. Her şeye bütünüyle sahip olamayacağını biliyordu. Ama Ram çok kurnaz, çok zekiydi. Onun için de büyüklerin yanında kesinlikle bu duygularını belli etmemeyi başarıyordu.

Öte yandan Ram, ilk gördüğü günden beri Daisy'nin belleğinde yer etmişti. Annesinin bir zamanlar okuduğu masallardaki genç kahramanlara benziyordu. Tehlikeli nehirleri aşabilen, vahşi atları yola getiren, camdan yapılmış dümdüz dağlara tırmanabilen, rüzgârla yarışan ve devlerle boğuşan bir kahramandı. Kendini bildi bileli Big Sur'un ıssız tepelerinden başka bir yer tanımayan Daisy'nin yeni yaşamında bu ince, uzun boylu, esmer ve Eton'ın kibirli havası içindeki çocuk çok önemli bir yer tutmaya başlamıştı. Üstelik kendisine çevresindekilerin aksine öylesine kayıtsızlıkla davranıyordu ki bu da kızın ilgisini büsbütün arttırıyordu.

Hiç kuşkusuz, saplantı haline gelen kıskançlığın Ram'ı için için kemirdiğini aklına bile getiremezdi. Noel'de ikisi de armağan paketlerini açtıklarında, Ram yan gözle Daisy'ninkilere bakar ve bunların kendisininkiler gibi pahalı şeyler olduğunu, aralarında hiçbir ayrıcalık gözetilmediğini görürdü. Ama Stash'a baktığında, babasının gözünün Daisy'den başkasını görmediğini farkedince de deli gibi olurdu. Böylece de aldığı armağanların hiçbir değeri kalmazdı Ram'ın gözünde. Daisy Eton'a mektuplar gönderiyor ve aklına hiçbir şey getirmeden her pazar Connaught Oteli'nde yedikleri öğle yemeklerinden sözediyordu. Ram bunları okurken, babasının kendisini Connaught Oteli'ne sadece ya doğum gününde, ya da tatilde götürdüğünü düşündükçe zıvanadan çıkıyordu. Annesi, iki kez Noel tatilinde, Ram'ı İskoçya'daki o yıkıntı malikaneye çağırmış, Stash de Daisy'yi alıp birer aylık tatiller için Barbados'a götürmüştü. Kendi kendine, hiç kuşkusuz benim İskoçya'da oluşumdan faydalanıp Barbados'ta güneşlenip denize girerek keyif çattılar, diye düşünüyordu. İçi derin bir acıyla yanmasına rağmen bu duygularını hiç kimseye açmadı.

Londra'ya her gidişinde Daisy'nin büyümeye başladığını bildiğinden kızı şişmanlamış, çirkinleşmiş, yüzünü ergenlik basmış görmeyi umuyor, ama düş kırıklı-

ğına uğruyordu. Kızın kendisine yönelttiği hayranlık dolu bakışlara kayıtsız kalıyor, okul yaşamını sorduğunda da çok kısa ve sert yanıtlar veriyordu. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadan babasının ilgisinin sürekli Daisy'nin üzerinde oluşunu, aslında kendi hakkı olan babasının yanındaki yerin Daisy'ye ayrılışını izliyordu. Ram'ın duygularının farkında bile olmayan Daisy ise bu arada onunla bağlantı, yakın bir ilişki kurmak için yırtınıyor, yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan kadınlık güdüsü de onu büsbütün buna itiyordu. Ram'ın resmini öyle sık çizmeye başlamıştı ki sonunda Dani de bunu bellemiş ve oğlanı hiç tanımamasına rağmen, «Ram çiz,» diyordu.

Stash'ın Londra'da aldığı ev Londra yapılarının özelliklerini kesinlikle yansıtmıyordu, ama binayı beğenmişti, bir kez. Wilton Crescent'in karşısında bir çıkmaz sokak olan Wilton Row'da bulmuştu bu evi. Wilton Crescent, sağında Buckingham Sarayı'nın bahçeleri, solunda da Hyde Park bulunan bir caddeydi. Buna rağmen fazla işlek değildi.

Londra'nın, büyükelçiliklerin bulunduğu bu aşırı soylu mahallesindeki ev bayağı büyüktü. Fazla yüksek değildi, enine genişlemişti. Sarıya boyalıydı ve gri renkli de pancurları vardı. Belirgin bir biçimde yabancı mimari özellikleri taşıyordu. Herhangi bir Avrupa kentinde yadırganmayacak bir yapıydı. Wilton Row, parke taşlı, ortasında mavi boyalı bir sokak lambası bulunan bir çıkmaz sokaktı. Sokağa bakan evlerin sahipleri dışında buraya otomobil park etmek de yasaklanmıştı. Garip bir biçimde evlerin hepsi çok uçuk renklere ve kesinlikle İngiliz özelliği taşımayan tarzda boyanmıştı.

Stash Valensky'nin evinin alt katının pencereleri kemerli, odaların boyutları ise son derece uyumluydu. Stash evin içini, çok eskiden St. Petersburg'dan Davos'a annesiyle babası tarafından getirilerek daha sonra Lozan'daki evi süsleyen değerli Fransız halıları, eşyalar, tablolar ve mücevherli biblolarla döşemişti. Çocukluğun-

da alıştıklarının dışında evine başka eşyalar koymak Stash'ın bir an bile aklına gelmemişti.

Wilton Row'da insan adeta kır hayatı yaşıyordu. Buraya kentin gürültüleri ulaşamazdı. Wilton Row'un Old Barrack Yard adlı dar sokakla birleştiği köşede «Grenadier» adlı bir birahane vardı. Cephesi kırmızı ve yaldız boyalı birahanenin önünü kıvrıla kıvrıla dama kadar uzanan bir sarmaşık kapatıyordu. Londra denen o büyük ve gri renkli kentte Valensky'lerin evinden daha sakin ve daha çok özelliği olan başka bir ev bulmak gerçekten güçtü.

Yıllarca Stash'la Daisy her cumartesiyi, ahırlarının bulunduğu Kent'te geçirdiler. Baba kız gene böyle bir cumartesi günü at gezintileri sırasında, yakınlarda çingenelere ait üzerleri tenteli iki araba gördüler. Stash'ın ahırlarının yanında duruyorlardı. Geçen hafta bunlar yoktu. Stash hemen ne olup bittiğini anlamak isteyerek Daisy'ye döndü, «Daisy, sen ahırlara dön. Ben de birkaç dakikaya kadar gelirim.»

Ama Daisy yalvarıyordu, «Babacığım, ne olur ben de çingeneleri göreyim.»

«Daisyciğim, bunlar serseri tenekeci takımı. Ahırların çevresinde dolaşmalarını istemiyorum. Çünkü at çalmaya pek meraklıdırlar.»

Daisy gene yalvardı, «Ne olur, babacığım.»

Stash bu kez kızını yola getirmekle uğraşmak istemiyordu. İçini çekti, «Peki, gel bakalım. Ama sakın çingenelere fal baktırayım deme, bundan nefret ederim.»

Çingeneler çok dostça davranıyordu. Hatta Stash aşırı yakınlık gösterdiklerini bile düşünerek kuşkuya kapıldı. Sorduğu sorulara da bozuk İngilizceleriyle hiçbir dolambaçlı yola sapmadan yanıt veriyorlardı.

Anlattıklarına göre zaten burada sadece bir, bilemediniz iki gün kalmaya niyetliydiler. Belki köyde kendilerine biraz kalay işi, ya da tenekecilik filan bulurlardı. Ama Stash isterse derhal gidebilirlerdi.

İçi rahat değildi, ama kendisine ait olmayan bir

araziden de çingeneleri kovamayacağı için isteksizce geri dönerken Daisy'nin yanında olmadığını farketti. Dizüstü bir kasanın önüne çökmüş, bir aşk şarkısı söylüyor, bir yandan da Stash'a gayet şekilsiz görünen bir enciği okşuyordu. Daisy köpek yavrusunu öyle bir tutmuştu ki bir elinin altından ön ayakları, bir elinin altından da arka ayaklarıyla kuyruğu sallanıyordu. Hayvan şiş karnını çocuğun avucuna gömmüştü. Patileriyle kulakları kar gibi beyaz, geri yanı, gri, mavi ve kahverengi karışımı bir renkteydi. Besbelli, bir sokak köpeğiydi bu. Cinsi bile belli değildi.

Kendi kendine, tüh, yahu, diye düşündü. Burada köpek yavrusu bulunacağını düşünmeliydim.

Stash polo oynamasına rağmen aslında yapacağı sporları seçerdi. Örneğin avcılık, ya da at yarıştırmanın keyfine varamadığı gibi bunları poloya kıyasla çok aşağılık sporlar olarak değerlendirirdi. Atlardan başka hayvanlarla hiç ilgilenmezdi. Yaya olarak ava gitmenin bazı köylülerin yaşamlarında ne kadar önemli bir yer tuttuğunu da hiç bilmiyordu.

Çingene, «Bu iyi bir av köpeğidir. İsterseniz satarız,» diyordu.

Stash'ın köpekler ve bu tür avcılık konusunda bir fikri olsaydı Daisy'nin kolundan yakaladığı gibi hemen oradan uzaklaşırdı. Hiçbir çingene iyi bir «av köpeğini» satmaz. Zaten bu deyimin bir anlamı yoktur. Çünkü bir av köpeği avlanacak çağa gelmeden asla «iyi» sözcüğüyle nitelenemez. Hayvanın yaşamdaki rolü avlanmaktır. Yasa dışı avlananların, çingenelerin kullandıkları köpeklerdir bunlar. Çok yavaş, ses çıkarmadan yürür, hızlı hareket eder ve öldürücüdür. İyi bir av köpeği, alçaktan uçan bir martıyı tek bir atlayışta yakalayıverir. Bir çingene ailesini, yakaladığı avlarla uzun zaman geçindirir. Yüksek, dikenli tellerin üzerinden atlayabilir, donuk arazide kilometrelerce yol koşabilir ve tek başına bir geyiği parçalar.

Stash söylendi, «Bu, bence bir çomar.»

«Hayır, efendim, bu bir av köpeğidir. İrlanda türü kurt köpeğiyle tazının birleşmesinden doğmuştur. İyi bir melezdir. Babasının soyunda hem tazı, hem çoban

köpeği, hem de daha büyük cins tazılar vardır. Bundan daha iyisi bulunmaz.»

«Hadi, canım. Bu basbayağı bir sokak köpeği.»

«Hayır, efendim. Bu av köpeğidir. Belki köpekler için düzenlenen yarışmalara bunları sokmazlar, ama daha iyi bir köpek bulamazsınız.»

«O kadar iyi cins bir hayvansa neden satıyorsun?»

«Bundan daha sekiz tane var, elimizde. Hepsini birden yolculukta yanımızda taşıyamayız ki. Ama bunu alacak adam gerçekten çok talihli olacaktır.» Çingene bunları söylerken Daisy'nin böylesine büyük bir sevgiyle kucağına aldığı hayvanın arka ayaklarından birinin diğerinden daha kısa olduğunun da bilincindeydi. Herhalde böyle topal bir av köpeği bir geyiği yakalayamazdı. Onun için de çingenenin bunu beslemesi gereksizdi. Çingene yola çıktığında hayvanı burada bırakmaya niyetlenmişti. Topal bir av köpeğinin kendisine hiçbir yararı dokunamazdı. Ama Stash'a hayvanın soyundan sözederken yalan söylememişti. Gerçekten de çoban köpeği, kurt köpeği ve tazı meleziydi. Aslında bir ayağı öbüründen kısa olmasa bunu yüz sterline bile satmazdı ya.

«Hadi, Daisy. Gidiyoruz.»

Ama Daisy hiç sesini çıkarmadı. Çocuğun gözlerindeki yalvaran bakışı gören Stash, çingeneyle gereğinden fazla konuştuğunu anlamıştı, ama çok geçti.

Telaşla ekledi, «Tamam, Daisy, tamam. Sana söz veriyorum gelecek hafta sonu sana bir köpek alacağım. Gidip bir köpek çiftliğinden istediğin hayvanı seçersin. Ama bu ne idüğü belirsiz bir çomar. Oysa sana cins bir köpek gerek.»

«Ama ben Theseus'u istiyorum.»

«Theseus da kim?»

«Babacığım, bilmiyor musun, labirente giderek canavarla boğuşan Giritli oğlanın adı. Bu devre Lady Ellen bize Yunan mitolojisini öğretiyor.»

«Peki, köpeğe Theseus adını mı koydun?»

«Bu hayvanı görür görmez onu Theseus diye çağırmam gerektiğini anladım.»

Çingene, «Bir av köpeği için çok garip bir ad,» diye söylendi.

Stash adamın sozunu ağzına tıkadı, «Şimdi sen onun adını bırak da bu işe bir ad koyalım. Kaç para istersin?»

«Yirmi sterlin.»

«Sana beş veririm.»

«Dur, dur. Geri kalan on beşi de ben tamamlarım. Noel'de aldığım paraları biriktirmiştim de...» Daisy bu pazarlığa öylesine balıklama dalmıştı ki ikisi de şaşırıp kaldı. Oysa çingene de Stash da on sterlinde anlaşacaktı.

Böylece, Stash'ın verdiği beş sterline on iki sterlin daha ekleyerek satın almak zorunda kaldığı avcı Theseus Londra'daki eve bir güzel yerleşti. Daisy böylece etkinliklerine bir de Theseus'u yedirmek, eğitmek ve yürüyüşe çıkarmak görevlerini de ekledi. Ama ilk birkaç hafta son derece zor geçti. Çünkü koca karnını kaldırmayı beceremeyen köpek Daisy'nin yardımı olmadan bir türlü ayağa kalkmayı beceremiyordu. Kısa zamanda kıyma, çiğ yumurta ve sütle beslenerek güçlendi. Tam bir kaçak av köpeği kişiliğini almıştı. Öyle ki günün birinde mutfaktaki dolaptan hiç ses etmeden bir tabak dolusu haşlanmış tavukgöğsünü gövdeye indirip ardında sadece kemiklerini bıraktı. Aşçı olayı farkedince deliye dönmüş ve köpeğin tavukları çaldığını iddia etmiş, ama bu idiasını bir türlü kanıtlayamamıştı.

Kısa zamanda topal arka bacağını da idareye alışmıştı. Öyle ki üç martini içtikten sonra sersemleyerek, hafifçe yana kaykılan kişiler gibi yürüyordu artık. Geceleri Daisy'nin yatağının yanındaki bir sepette dört ayağını birden havaya dikip uyuyordu. Daisy'nin midillisi Merlin'le de çok iyi dost olmuş, aşktan gözleri kör bir sevgili gibi atı kokluyor, sonra da ayaklarına sürtünüyordu.

Valensky'lerin evinde Theseus yüzünden uşaklar ve hizmetçiler iki ayrı kampa ayrılmışlardı. Bunlardan bir kısmını Theseus şirin halleri ve yaltaklanmalarıyla kendine çekmeyi başarmıştı. Hayvanı çok seviyorlardı. Öbürleriyse köpeğin hiç durmadan hırsızlık ettiğini, fırında etleri, domuz pastırmalarını, piroşkile-

ri,(*) fondüleri(**) aşırıp yediğini, üstelik bira bardaklarının üzerinden bile içtiğini söyleyerek yaka silkiyorlardı.

Stash'ın yanındaki Rus uşaklarının hepsi artık yetmiş yaşına gelmişlerdi. Bir kısmı ölmüş, bir kısmını da Stash aylık bağlayarak emekliye ayırmıştı. Ama 1912 yılında Valensky'lerle İsviçre'ye çok genç yaşta gelmiş olanlar hâlâ yanındaydı ve İngiliz, İsviçre ve Rus mutfağının karışımı harika yemekler yaparlardı. Yaşlılık her nedense çok açık olan iştahlarını daha da açmıştı.

Theseus öylesine hareketli bir hayvandı ki eve geldiğinde yumuk yumuk bir encik olmasına rağmen kısa zamanda yağlarını atmış ve tam bir tazı görünümünü almıştı. Şimdi yüksekliği yetmiş beş santimi bulmuştu. Tıpkı bir yılan gibi hiç ses çıkarmadan odalara süzülerek girip çıkan ve avını yakaladıktan sonra bir lokmada yutmayı başararak geldiği gibi ses çıkarmadan giden bu hayvanı mutfakla kilere sokmamak için kapıları kitleyip sürgülemek gerekti. Bunu da yapamadıklarına göre Theseus istediği yiyeceği aşırıp yiyordu. Aslında köpek bu yaşamdaki görevini yerine getiriyordu. Ama hizmetçilerden pek azı onda yüzyıllardan kalma bu yasa dışı yaradılışa anlayış gösteriyorlardı.

Av köpekleri her türlü hırsızlıklarına rağmen gene de soylu köpeklerdi. Bu tazı kırması hayvanları yüzyıllarca önce hep prensler sarayların baş eğlencesi olan avlarda kullanırlardı. Hatta bazı antika goblenler, ya da halıların desenlerinde bu tazı şekillerine rastlayabilirsiniz.

Daisy'nin gittiği Lady Alden'in okulu Londra'dakilerin içinde yüksek tabakanın en tuttuğu okuldu. Bu tür okulların aksine, olağanüstü iyi öğrenim görmüş genç kızlar yetiştirmek için Lady Alden iki ilkeye bağlı kalırdı. Öğretmenlerin hepsinin yoksul düşmüş soylu ki-

(*) Piroşki, kıymalı bir çeşit Rus böreği.

(**) Fondü, sahanda pişirilen bir çeşit yumurtalı ve peynirli yemek.

şiler arasından seçilmesine dikkat edilirdi. Öğretmenler arasında bir sürü Lady Jane ve Lady Mary vardı. Ama altı yaşından on altı yaşına kadar olan öğrencilerde bu nitelik fazla aranmazdı. Gereken tek şey anneleriyle babalarının çok zengin olmasıydı. Hiç kuşkusuz soyluluk unvanı da yeğleniyordu. Neyse ki ailelerin bir çoğu zengin olduğu için de okulun bütün ön koşulları karşılanmış oluyordu.

Lady Alden'in öğrencisi olduğu dokuz yıl içinde Daisy her yıl okul formalarını Harrods'dan(*) aldı. Hepsi de birbirine benzeyen beyaz gemici yakalı lacivert elbiseler ve üzerlerine geçirilen, sırttan aşağı kadar düğmeli mavi önlüklerdi.

Kensington Gardens'la Albert Memorial'dan fazla uzak olmayan dar bir sokağın üzerindeki okulun kapısından her sabah saat dokuzdan önce girerdi. Dua faslından sonra yüz kadar öğrenci sıra halinde Lady Alden'in önünden geçmek, önünde diz kırarak açık ve yüksek bir sesle «günaydın» demek zorundaydılar. Londra'nın eski güzellerinden olan Lady Alden öğrencilerini sıkı bir baskı altında yetiştirirdi. Dikkati kızlardan birine çevrilecek olsa bunun hedefi olan öğrencinin yüreği hemen korkuyla atmaya başlardı. Kabahatli öğrencilerin eline yanından ayırmadığı cetveliyle öyle bir vuruş vururdu ki bunun acısı kolay kolay unutulmazdı. Üstelik öğretmenler bile ondan korkuyordu.

Bir sonbahar sabahı Daisy okula gittikten sonra aşçıyla yaşlı uşak Theseus'dan kurtulmak için bir plan hazırladılar. Av köpeğini bir tavukla kandırarak sokak kapısına kadar çektikten sonra tavuğu sokağa doğru fırlattılar. Hayvancık doğal olarak kendini tavuğun arkasından sokağa atınca da kapıyı arkasından kapayıp bir güzel sürgülediler. İki suç ortağı köpeğin gelip kapıyı tırmalamasını beklediler. İkisi de buna aldırmamak ve hayvan çekip gidene kadar beklemek kararındaydılar. Öte yandan Theseus ise koca tavuğu gövdeye indirdikten sonra şöyle bir silkindi, kulaklarını dikti ve koklaya

(*) Harrods Londra'nın en ünlü, çok kârlı mağazalarından biri.

koklaya Daisy'yi Lady Alden'e kadar izledi. Kız o gün öğleden sonra okuldan çıktığında hayvanı, değerli öğrencilerin dış dünyayla bağlantı kurmamalarını sağlayan kapıcı Sam'ın kulübesinin önünde kıvrılmış, kendisini bekler buldu.

Öğrencilerin adlarını aklında kesinlikle tutamayan Sam işin kolayını hepsine Miss demekte bulmuştu. Daisy'yi gördüğünde, «Demek bu sizin köpeğiniz Miss,» diye güldü. «Ama bakın, haberiniz olsun, her gün öğleden sonraları buraya gelip sizi beklemesine kesinlikle izin veremem. Lady Alden duysa düşüp bayılır. Biliyorsunuz, bu, kurallara çok aykırıdır.» Theseus ise çıldırmıştı, sanki. Ön ayaklarını Daisy'nin omuzlarına dayamış, burnunu kızın yüzüne sürtüyor, ama bunları yaparken av köpeklerine özgü sessizliğini hiç bozmuyordu.

Daisy düşünceli düşünceli yanıtladı, «Tabii, Sam. Haklısın. Bir daha gelmeyecek.»

Acaba o güne kadar Lady Alden'in okuluna bir köpek girebilmiş miydi? İşte bunu hiç kimse bilmiyordu. Böyle bir şeyin olasılığını bile düşünemiyordu, insan. Neredeyse, resim öğrencilerinin kendilerine model olarak çıplak bir erkek, ya da çıplak bir kadını seçmeleri olasılığı gibi bir şey olurdu. Ama Theseus bununla kalmadı ve üç yıl boyunca her gün okula gitmeye devam etti. Ana binanın arkasında bahçıvanın girip çıktığı aralık bir kapıdan içeri süzülüyordu. Daisy her gün ona odasından bir minder getiriyor ve Theseus, Lady Alden'den nefret ettiği kadar köpeklere de bayılan dost bahçıvanın yardımıyla karanlık bir köşeye kıvrılıp sahibesini bekliyordu. Bahçıvan köpekleri, özellikle de av köpeklerini çok iyi tanıyordu. Hiç soru sormuyor, bu arada her gün evinden getirdiği öğle yemeğini sıkı sıkı kapalı bir çantanın içinde taşımayı kesinlikle unutmuyordu.

Daisy artık on beş yaşında olmuştu. Yıllardan 1967, aylardan da Nisandı. Hani Londra'nın bütün yeni ve çılgın akımların öncülüğünü yaptığı yıldı bu. Daisy Beatles topluluğu, Vidal Sassoon, Rudolf Nureyev,

Twiggy, Mary Quant, Jean Shrimpton ve Harold Pinter'e aşık olmuştu, ama Andy Warhol, Baby Jane Holzer ve Mick Jagger'den hoşlanmıyordu.

Daisy, herhangi bir genç kızın kendi keyfine göre deriler, boncuklar ve alınlara bağlanan kurdelelerle bir kızılderili gibi, ya da Viva Maria'dan esinlenerek fırfırlı bluzlarla uzun etekler içinde düşsel bir sokak kadını gibi giyinebildiği, mini eteğin mikro eteğe, daha sonra da mini şortlara dönüştüğü o yıl hâlâ lacivert gemici elbisesi ve mavi önlüğünü üzerinden atamamıştı.

Bir cumartesi günü öğle yemeğinden sonra oturduğu kanepede bacağını altına alarak Anabel'e yakınmaya başladı, «Babamla Masha'ya kalsa formayı sırtımdan çıkaramayacağım.»

Anabel karşısındaki kızı tepeden tırnağa süzdükten sonra, «Hmmm, ama bana pek de öyle giyimden yoksun bırakılmış gibi gelmiyorsun,» dedi. Daisy'nin üzerinde bugün siyah kadifeden diz boyu dar bir pantolon, siyah kadifeden sarı metal düğmeli bir ceket ve içinde de beyaz ipekliden kırmalı bir bluz vardı. Ayağına beyaz lastik örgü çoraplar ve üzerlerinde birer minik toka bulunan düz siyah pabuçlar geçirmişti. O eşi görülmemiş saçlarını da bukleler halinde başının iki yanında siyah kurdelelerle toplamıştı. Yüzünde ise kaşlarını koyultsun diye sürdüğü kalem ve kirpiklerindeki hafif rimelden başka boya yoktu.

Anabel Daisy'yi altı yaşında annesinin ölümü üzerine, sadece aralıklı ziyaretlerinden tanıdığı babasına sığınmış olarak Londra'ya geldiği sırada ilk gördüğünden beri kızın giyimde yalınlık ve uyum konusundaki sağduyusuna hayran olmaktan kendini alamamıştı. Daisy o sırada kızkardeşinden ayrılmanın üzüntüsü içindeydi. Stash giib katı ve Anabel'e göre yaşamın ne olduğunu tam olarak anlayamamış bir adamı bile yola getirerek kızkardeşini her hafta düzenli görmesini sağlayan o bağlılık duygusunun bu yaşta bir çocuktaki gücüne hayret etmemek ve hayran kalmamak elde değildi. Daisy'nin büyümesini, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan dikkatle izlemişti. Sık sık da kendi kendine, Daisy kendine tamamıyla yabancı bir yaşama böylesine kolaylıkla ayak

uydurmayı nasıl becerebildi, diye sorardı. Anabel, Daisy'nin bütün ruh hallerini anladığını iddia etmeyecek kadar zeki bir kadındı. Daisy dertlerini anlatmayan, her şeyi içine atan bir yaradılıştaydı. Kimbilir bütün dertlerini gizlemekle bu huyunun bedelini nasıl acıyla ödüyordu.

Acaba Daisy çocuk yaşının bu derin duygularını koruyabilecek miydi, yoksa kısa zamanda yüzeysel, sadece güzel bir genç kız mı olup çıkacaktı. Ama Daisy on beş yaşına gelmişti ve temizlik, duruluk ve sıcaklığını koruduğu gibi yüzünde olgunlaşmaya başladığını gösteren bir anlam da belirmişti. Anabel, bu kız epeyce canlar yakacak, diye düşündü. Başka bir kadın bile, Daisy'yi gören bir erkeğin yüreğinde alevlenen heyecanı ve nabız atışlarının hızlandığını anlayabilirdi. Kalın dudaklı, büyü dolu ve karşısındakilerin birtakım düşlere kapılmasına yol açan bir ağzı, ne kadar açık bakışlarla bakarsa baksın gene de derinliklerindeki giz anlaşılamayan kadifemsi gözleri ve... harika, güçlü, ama incecik bir vücudu vardı. O kadar da şanslıydı ki, günün modası olan çılgın, ya da düşsel görünümlü giysilerin hepsini aynı derecede kendine yakıştırabiliyordu. Ama şimdi, Daisy, ergenlik çağının verdiği bir çılgınlıkla, şimdiye kadar kendisi için hiçbir anlam taşımayan giysi konusuna aklını takmıştı.

Hırsla hâlâ söylenip duruyordu, «Annacat'dan alışveriş etmek için babamla nasıl çekiştiğimi bir görsey din, Anabel. Babama kalsa Harrods'un genç kız bölümüne gidip kendime plili eteklerle bir örnek kazak ve hırkalar almam gerekecekti. Düşün, bir örnek kazak ve hırkalar giyecekmişim ben... Onların modası çoktan geçti.»

Anabel tarafsız bir sesle, «Ama İngiltere'de genç kızların çoğu hâlâ bu dediklerini giyiyor,» dedi.

Daisy söylendi, «Evet, ama kırsal yörelerde yaşıyorlarsa ve babaları papazsa. Hatta onlar bile bir örnek kazak ve hırkaları artık plili eteklerle değil, blucinlerle giyiyorlar. Babam benim büyüdüğümü anlamak istemiyor. Erkek arkadaşlarımla gezmeye gitmeme izin vermiyor. Aslında bir tek erkek arkadaşım bile yok ya, neyse... Olacak şey değil, Anabel.»

Anabel, ergenliğin en başkaldırıcı dönemini yaşıyor, diye düşündü. Köhne fikirli Stash'ın anlaşılan başı fena halde derde girecekti. Adam elli altı yaşına gelmişti ve kendisi için ne kadar özgür fikirliyse Daisy'yi ilgilendiren konularda da o derece tutucu olmuştu. İçin için keyiflenerek, genellikle güzel kızların babalarının başına gelen dertlerdir bunlar, diye düşündü. Daisy'den bir yaş büyüktü evden kaçıp o sıkıcı herifle evlendiği zaman. Adını bile unutmuştu onun. Ama onunla evli kalsaydı bugün bir Markiz olacaktı. Adam geçen yıl ölmüştü. Bunu düşünürken gülümsemekten kendini alamadı. Elinden geldiğince ciddi olmaya çalışıyordu, oysa. Çünkü ergenlik çağındakiler yetişkinlerin kendilerini ciddiye almamalarına fena halde kızarlardı. Neyse, Daisy yüzünün anlamını görmemişti. Daisy'nin bu çağda son derece yalnız olduğunu farkettiği ve zor bir dönem geçirdiğini anladığı için başbaşa yemek yemek için bir plan hazırlamıştı. İşte, şimdi buradaydılar.

Kapının zilinin çalınmasıyla ikisi de şaşkınlıkla durakladılar. Anabel, o akşam Stash gelene kadar hiç kimseyi beklemiyordu. Ama bir dakika sonra odaya Ram girince Daisy sevinçle yerinden fırladı. Oğlan yirmi iki yaşındaydı ve Londra'nın iş merkezinde çalıştığı için ayrı bir dairede oturuyordu. Daisy şimdilerde onu pek ender olarak görebiliyordu.

Ram, kızı görünce sinirli sinirli, «Bu sırtındaki kepazelik de nedir?» diye söylendi. Hiç haber vermeden iki çift laf etmek için Anabel'e uğramıştı. Ama ne görüyordu? Daisy'le başbaşa vermişlerdi. Daisy'nin yüzündeki açık mutluluk ifadesinin, aklına estiği gibi söyleyiverdiği sözcükler yüzünden nasıl silinerek düş kırıklığına dönüştüğüne bile dikkat etmemişti.

Anabel sert bir sesle söylendi, «Modadan anlamıyorsan sus, Ram. Bir aptal bile Daisy'nin bugün bir harika olduğunu görebilir.» Ram çok şaşırmıştı. Anabel'in hiç böyle sinirli konuştuğuna tanık olmamıştı.

Hıncından Daisy orada yokmuşçasına davranarak, «Öyle olsun, Anabelciğim,» diye yanıtladı. Ama Daisy fena halde bozulmuştu. Telaşla söylendi, «Artık eve dönmem gerek.» O kadar beğendiği diz boyu pantolonu ve fırfırlı ipekli bluzunu fırlatıp atmak, parçalamak

için sabırsızlanıyordu. Bu çılgın giyimli harika kız şimdi kendi kılığından utanıyordu. Son dokuz yıldır her yaptığını, nafile yere Ram'a beğendirmeye uğraşmıştı. Ram'ın her nedense kendisinden hiç hoşlanmadığını ve hoşlanmayacağını bildiği halde elinden gelen çabayı harcıyordu. Ram'ın sözleri kadar, başka hiç kimsenin söyledikleri kendisine dokunmuyor, yaralamıyordu. Ele geçirilmez, uzak, soğuk, ve kibirli yüzünden hiçbir duygusunu belli etmeyen Ram'ın bu hali ona duyduğu sevgiyi çaresizliğe dönüştürüyor ve onu memnun etmek isteğini daha da arttırıyordu.

Daisy'nin Lady Alden'in okulunu bitirmesine bir yıl kalmıştı. Bu arada sınıfın elebaşısı olduğu su götürmez bir gerçekti. Bir kere sporda ve her türlü oyunda birinciydi. Üstelik Lady Alden'in cetvelini eline yiyip de gıkını çıkarmayan tek öğrenci de oydu. Kendisi gibi at ve spor delisi bir arkadaş gurubunun çekirdeğini oluşturuyordu. Okul içinde yeraltı devrimci denebilecek bir örgüt oluşturmuşlardı. Öyle ki Lady Alden bunu bir duysaydı herhalde cetvelini bütün gün kullanmak zorunda kalırdı.

Ram'ın, ilk kez yetişkin kılığına gösterdiği tepkinin düş kırıklığı hâlâ silinmemişti. Bunun acısını çıkartması gerekti. Öyle bir şeytanlık yapacaktı ki okul tarihinde böylesi görülmemiş olacaktı. Daisy'nin duyguları bayağı olgunlaşmasına rağmen bu duyguları boşaltma yolları hâlâ çocukçaydı.

Önerisini duyan en iyi arkadaşları bile dehşete kapılmıştı.

«Spor gösterisi mi? Daisy, sen çıldırdın mı? Biliyorsun bir spor gösterisi, her türlü spor oyunları, gösteriler ve yarışmaları içerir. Lady Alden bunun sözünü bile ettirmeyecektir.»

«Eee, ne olmuş yani? Lady Alden Belgrave Meydanı'nın sahibi mi?»

«Aman, Daisy, ne diyorsun? Biz bunu nasıl yapabiliriz?»

«Neden yapamayalım? Hepiniz benimle birlikseniz bütün iş sadece hazırlanıp örgütlenmeye kalıyor.»

Londralı polis memurları, Belgrave Meydanı'nda düzenlenen o çılgın gösterinin nasıl gerçekleştirilebildiğini üstlerine bir türlü izah edemediler. Yirmi dört çılgın atlının sabah sabah meydana engeller, direkler ve kapılar dikeceklerini nereden bilebilir, ya da tahmin edebilirlerdi? Tan atar atmaz, sırtlarında bej binici pantolonları, şapkaları, tvit ceketleri ve çizmeleri olduğu halde Mayfair'deki çeşitli ahırlarda bulunan atlarını alıp Londra'daki olağan binici kızlar gibi davranarak alanın girişinde toplanmışlardı. Ama ne dişi şeytanlardı onlar... Portekiz, Meksika, Türkiye, Norveç, Batı Almanya, Avusturya büyükelçilikleriyle Kraliyet Baytarlar Koleji ve Kraliyet Savunma Akademisi'nin bulunduğu bu meydanın girişindeki büyük demir kapının anahtarlarını bu korkusuz şeytanlardan biri her nasılsa ele geçirmişti. Daha polisler ne olduğunu anlayamadan da gösteri başladığıyla kalmamış, meydana açılan Upper Belgrave Caddesi, Belgrave Place, Wilton Terrace, Wilton Crescent ve Grosvenor Crescent Caddeleri'nin ağızları da otomobillerini parkederek ne olduğunu seyretmeye giden sürücüler yüzünden tıkanmıştı. Sanki gerçek amazonlarmışçasına tarihin sayfalarından fırlayıp Londra'nın göbeğine düşüveren, savaş naraları atarak çeşitli binicilik gösterileri yapan bu çılgın binici kızlara bir avuç polis memuru ne yapabilirdi? Saç örgüleri rüzgârda uçan Daisy'nin önderliğindeki bu kızlar sayısız engeller aşıyorlar ve kesinlikle gösterişe kaçmıyorlardı. Aralarında disiplin de vardı. Örneğin Daisy bir ıslık çalsa hemen yavaşlıyorlar, ve atlarını sıra halinde ağır ağır sürmeye koyuluyorlardı. Polisler nasıl Kraliyet Muhafız Alayı üyelerini gösteri yapıyorlar diye tutuklayamazsa, bu kızları da öyle tutuklayamamıştı. Üstelik yakalanmaları da olanaksızdı. Gösteri, polis arabalarının canavar düdükleri Belgrave Meydanı'nın çok yakınlarından duyulmaya başladığında sona erdi. Tam o anda Daisy kolunu kaldırıp bağırınca hepsi atlarını sürerek engelleri aştılar ve kendilerini alkışlayan kalabalığın arasında gözden kayboldular.

Gerçekten de Daisy'nin dediği gibi Belgrave Meydanı Lady Alden'in değil, ama Grosvenor Kontu'nun malıydı. Adam Mayfair'le Belgravia'nın her bir santimetrekaresinin bile sahibiydi, üstelik. Grosvenor ailesi Ingiltere'nin toprak ağalarının en zenginidir. Londra'nın göbeğindeki bu üçyüz arlık arazi ailenin dünyanın dört bir yanındaki servetinin sadece bir parçasıdır. Üstelik Grosvenor Kontu Wilton Row'un da sahibiydi. Stash evi Grosvenor Vakfı'ndan kiralamıştı.

Grosvenor Vakfı binasında ise vakıf yöneticileri Daisy'nin spor gösterisinden hiç de hoşlanmamıştı. Belgrave Meydanı'nı düzenleyen bahçıvanlar çimlerin yüzlerce sterlinlik masraf gerektirecek biçimde zarar gördüğünü haber vermişlerdi. Ama vakıf yöneticilerinin karşı çıktıkları esas nokta bu gösterinin yapılmasındaki ilkeydi. Grosvenor sınırları içindeki bütün parklarda Wilton Crescent'de bulunan uyarı levhalarından dikilmiştir ve hepsindeki yazılar da aynıdır. Buralarda gürültülü oyunlar oynamak, yanlarında yetişkinler bulunmayan çocukların buralara girmeleri ve köpeklerin bu parklarda dolaşmaları yasaktır. Yanlarında bir büyük olan çocukların bisikletlerini parklara getirmelerine izin verilmesine rağmen ancak beton yollarda sürebilirler. Çiçek tarhlarına yanaşmak, diplerini eşelemek kesinlikle yasaklanmıştır. Üstelik parklara gruplar halinde de çocuk alınmaz.

Bu ciddi görünümlü, sessiz parkların düzeni Daisy'nin gösterisi yüzünden bozulmuştu. Bu arada Daisy'nin de başı derde girmişti. Çünkü gösteriyi çaresizlik içinde, eli kolu bağlı seyretmek zorunda kalan Grosvenor'daki trafik polislerinden biri kızı tanımış ve durumu haber vermişti. Daisy'nin adını bilmediği için de av köpekli genç hanım demişti. Vakıf yöneticileri bunu öğrenince, av köpeği olan genç hanım da nasıl birisi, diye merak etmeye başladılar. Kendini bilen hiçbir genç kız av köpeği beslemezdi, çünkü.

Vakıf yöneticilerinden birisi daha sonra Stash'a, kızını cezalandırmak istemediklerini, ama bu tür hareketlerde bulunan bir kızın ileride daha neler yapabileceğinin bilinemeyeceğini söyledi. Stash, süresi üç yıl sonra sona eren kirayı düşündü, ardından da yönetici-

ye, hiç kuşkusuz kızını yola getirmek için bir şeyler yapması gerektiğinde kendisiyle fikir birliğinde olduğunu anlattı. Aslında Stash Daisy'nin bu çılgınlığından gerçekten de dehşete düşmüştü. Onun yaşındayken kendisi bunun yarısı kadar bile çılgınlık yapmamıştı. Kadın olsun, ne olursa olsun, böyle pervasızca davranmamalıydı.

Stash zararları ödemek için bir çek yazıp yöneticiye bir kez daha kızını yola getireceği güvencesini vererek adamı uğurladıktan sonra uzun zaman oturup Daisy'nin bu çılgınlığını düşündü. Önünde yetişkin örneği olarak sadece Anabel ve kendisini görüp de mükemmel bir şekilde yetişmesine olanak var mıydı? Aslında ne Anabel, ne de kendisi ahlaksız insanlardı, ama hiç kuşkusuz toplum içinde, toplum kurallarını hiçe saydıkları için bazı kişiler tarafından ahlaksızlıkla suçlanabilirlerdi. Eton, Ram'ın ciddi, duygularına kapılmayan, çalışkan genç bir adam olmasını sağlamıştı. Ama Lady Alden'in okulunun Daisy üzerinde aynı etkileri yaptığı söylenemezdi. Daisy bir süre sonra kendi başına yaşamaya başlarsa ne olacaktı, peki? Bu sporu gösterisi olayı, çocukça bir çılgınlığın da ötesinde bir şeydi. Bunları düşünen Stash elli altı yaşının bütün yükünün omuzlarına bindiğini duydu. Kendi kendini suçluyordu. Daisy'yi fena halde şımarttığından hiç kuşkusu yoktu, artık. Ama gelecek için ne gibi bir tutum izlemesi, ne gibi bir hazırlık yapması gerekecekti? İşte bunu bilmiyordu. Başını dertlerden kurtarmak için öbür boyu Daisy'yle birlikte olamazdı ki.

O yıl nisan ve mayıs aylarında Stash kendi işleriyle uğraşırken, bir yandan da Daisy sorununu nasıl halletmesi gerektiğini düşünüyordu. Sonra da avukatıyla bağlantı kurarak vasiyetnamesinde bazı değişiklikler yaptı. En doğru şekilde davrandığını düşünüyordu. İçi rahatlamıştı. Sonunda da bu meseleyi unuttu. Stash o sıralarda servetinin büyük bölümünü Rolls Royce'a yatırmıştı. Şimdi de şirketin Amerikan hakimiyeti altında olan uçak motorları sanayiinde baş sırayı almak çabalarını ilgiyle izliyordu. 1963'de Rolls Royce'a olan

inancı Spey tipi türbinli motorun büyük ölçüde satmasıyla sağlamlaşmıştı. Şimdi de 1967'de Rolls Royce, Lockheed şirketiyle, RB 211 denen TriStar hava otobüslerinin motorlarını yapmak için anlaşma imzalamak istiyordu. Stash her zaman yatırımlarını, soğukkanlı, bir işadamı zihniyetiyle değil, hep duygusal olarak yapardı. Böylece adam, aşk derecesinde bağlı olduğu şirkete daha fazla para yatırdı.

O sıralarda Stash'ın zamanının büyük bölümünü midillilerine bakmak alıyordu. Son zamanlarda çok seyrek uçak kullanır olmuştu. On dört yıl önce Francesca kendisini terk ettiğinde içindeki hırsı ancak havada boşaltabiliyordu. Ama şimdilerde buna gerek de kalmamıştı. Bütün geçenler çok gerilerde kalmış gibi geliyordu. Hâlâ pilot ehliyetini zamanında yeniliyor ve arada bir de biraz da özlem gidermek amacıyla, İngiltere de çok tutulan hava gösterilerine Rolls Royce Merlin motoruyla Spitfire, ya da Hurricane tipi uçaklarıyla katılıyordu. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen bu uçakların motorları hâlâ ilk günkü gibi güvenlikliydi.

Mayısta bir pazar günü Essex havacılık gösterisine Spitfire tipi uçağıyla katılmıştı. Yirmi yedi yıllık uçağın birden inadı tuttu. İniş takımları açılmıyordu. Stash böylece yakınlardaki koruluğa doğru sürdü uçağı. Ağaçların acil inişte uçağın hızını kesebileceğini hesaplıyordu. Bu uçaklarla birçok pilot böyle acil inişler yapmış ve paçayı kurtarmıştı. Ama Stash paçayı kurtaramadı.

10

Anabel yaşamında hiç kimse için tutmadığı yası Stash için tuttu. Üzüntüden bitmişti. Üstelik Stash'ın ölümünden sonra hiçbir erkekle ilişkisi olamayacağı için doğmuştu. Bu ruh hali içindeki kadın gene de gücünü toparlayıp aileyi bir araya getirmeyi başardı.

Stash'ın kendisine yedi yıl önce aldığı Honfleur yakınlarındaki yazlık evi açarak Daisy'yle Ram'ın tatillerini burada geçirmelerinde ısrar etti. Babasının ölümü Ram'ı da çok etkilemişti. Eskisi gibi hareketli değildi. Bunu gören Anabel, iş yerinden haziran, temmuz ve ağustos ayları için izin alıp Honfleur'e gelmesini istedi. Çok da sağduyulu bir kadındı ve yaslı üç kişinin başbaşa bir arada kalmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Onun için de hem Londra'daki, hem de Fransa'daki arkadaşlarını evde kalmaya çağırdı. Bu neşeli kişiler hiç olmazsa onları eğlendirirdi.

Daisy'nin durumuna dikkat eden Anabel kızın babasının yokluğunu Ram'dan daha fazla duyduğunu fark etmişti. Tam anlamıyla öksüz ve yetim kalan esas Daisy'ydi. Masha da ölmüştü iki yıl önce. Dani'yi ziyarete gidip avunmaya çalıştığında ikizi duyduğu acıyı sanki önsezisiyle anlamıştı. Daisy'nin hiçbir şey belli etmemesine rağmen bir süre sonra için için ağlamaya koyuldu. Sonunda, «Bugün *yok*,» deyince Daisy onu bıraktı. Kız biraz sonra üzüntüsünü unutmuş, neşeyle bahçeye arkadaşlarının yanına koşuyordu.

Ram, sonunda Valensky Prensi olmuştu. Londra'daki evle bütün antika eşyalarının yanı sıra, Rolls Royce Şirketi'nden bir sürü hisse senedi, Trouville ve Kent'deki ahırlarla midillileri, Stash'ın özel servetinin hem Rolls Royce hisseleri, hem de İsviçre bankalarındaki

altınlardan oluşan yarısı ona kalmıştı. Sadece Fabergé kristalinden minik hayvan koleksiyonu Anabel'indi. Stash Daisy'ye de hepsi Rolls Royce hisseleri olan özel servetinin geri kalan yarısını bırakmıştı. Ama Stash, Belgrave Gösterisi olayından bir süre sonra Daisy'nin otuz yaşına kadar kendi parasal işlerini yönetecek duruma gelemeyeceğini düşündüğünden hem İngiltere Bankası, hem de Ram'ı Daisy'nin servetinin yöneticileri olarak göstermişti.

Ram artık zengindi ve bütün para elinin altındaydı. Buna rağmen sanki Stash hayattaymış ve hâlâ Valensky Prensi oymuşçasına bir eksiklik duyuyordu. Sanki bir şeyin eksik bırakıldığı, yapılmadığı, bir şeyin *kazanılmadığı* kanısı vardı içinde.

O yaz, Anabel'in *La Marée* adlı evinde her yemekte en az sekiz kişi, bazan da on iki kişiden fazla bir kalabalık balında sofraya oturuyorlardı. Anabel'in çağırıları, bütün tanıdıkları tarafından memnunlukla kabul ediliyordu. Yaşlandıkça, çevresine eskisinden daha çok bir yakınlık ağı örmeye başlamıştı. Ona içini açmak isteyen dostlarının sayısı her geçen gün artıyordu. Kadın artık kırk sekiz yaşını bulmuştu. Kendisine açılan sırları, yazlık giysilerinin yakasından arada bir pırıltılarıyla dikkat çeken kolyelerindeki inci dizileri gibi dikkatle saklıyor, bütün bunlar da ona sonsuz bir çekicilik kazandırdığı gibi varlığının verdiği huzuru da arttırıyordu. Son zamanlarda Katoliklik mezhebini kabul eden dostlarından bir adam, onunla konuştuğu zamanlar günah çıkardığı zamanlarda duyduğu iç rahatlığına kavuştuğunu anlatmıştı. Bu, şimdiye kadar duyduğu övgülerin içinde gerçekten en güzellerinden biriydi. Ama ne var ki adam Anabel'e sırlarını açtığı zaman, günah çıkartma töreninin aksine, bir daha günah işlemeyeceğine dair söz vermek zorunda kalmamıştı.

La Marée sadece «büyülü» sözcüğüyle tanımlanabilecek bir evdi. Herhalde dünya yüzünde denize bakan ağaçlı tepeler üzerinde yapılmış birçok ev vardır. Ama *La Marée* gibi, içinde kalanları, ömür boyunca, şiirsel, garip, sevecenlik dolu esrarengiz havasıyla etkileyebileni yok gibidir. Honfleur'den Deauville yönünde tepeye

çıkan *Cote de Grace* adlı dar, iki yanı ağaçlı yolun üzerinde yüksek duvarlarla çevrili, yüksek otların bittiği geniş bir bahçe içinde bir yapıydı. Evin, ön cephesinin dışındaki diğer bütün cephelerinde bulunan pencerelerden Seine Nehri ve ileride de Le Havre limanı görünebilirdi. Evin arkasındaki taraçanın aşağısında geniş bir koruluk daha ötelerdeki iki çiftliğin sınırında son buluyordu. Taraçalar halinde aşağılara uzanan çiftliklerin kıyısında ise deniz görünüyordu. Buradan Honfleur koyuna gidip gelen çeşit çeşit gezinti tekneleri ve yelkenlilerin görüntüleri bir harikaydı. Daha açıklardan ise açık deniz gemileri seyrederdi. Taraça batıya bakıyordu. Akşam olup da ufukta güneş battığında ve Le Havre'ın ışıkları yanmaya başladığında öylesine büyülü bir hava oluşurdu ki insan ya çok alçak sesle konuşmak gereğini duyar, ya da bu görüntüyü hiç ses çıkarmadan seyretmek isterdi.

Sadece, *La Marée*'de kalmak bile bu dünyada hâlâ sihirin var olduğunu anlamaya yeterliydi. Bu, yüzyıllar önce bir çiftlik evi olarak yapılmış. ama Anabel'in eline geçtiğinde epeyce biçim değiştirmişti. Şimdi damı on üç kat samanla kaplıydı. Öyle ki samanların içinde kalan tohumlar ilkbahar olduğunda başak vermeye başlıyordu. Evin bazı bölümleri üç katlı, ama mutfak tek kattı. Genel olarak ahşap bir yapıydı ve büyük bir kısmı da sonbaharda geniş yaprakları kırmızıya dönüşen bir sarmaşıkla kaplanmıştı. Koca ev sanki cansız değil de, yaşayan bir varlıktı. İçindeyken bir canlının parçası haline gelmiş gibi duyardınız kendinizi. Gün boyunca yüksek pencereleri, içeri bol bol güneş ışığı girsin diye açık tutulur, Anabel de erkenden bahçeye çıkarak odaları, Londra'daki çiçekçinin göndereceği çiçeklere bağımlı kalmadan daha keyifle süsleyebilmek için küpe çiçekleri, saray patları, güller, yıldızlar, bakla çiçekleri, hezaren çiçekleri, fundalar ve Bruegel'in tablolarında sık sık görülen ince yaban çiçeklerinden toplardı.

Anabel konuklarının *La Marée*'de resmiyetten uzak yaşamalarını istemesine rağmen ev bir sürü hizmetçi ve uşakla dönüyordu ve döşeniş tarzı da olağan tatil evleri gibi gelişigüzel değildi. Her yatak odasının du-

varı, çiçek desenli, tavandan yere kadar uzanan atlas kumaşla kaplıydı. Aynı kumaştan dört sütunlu karyolalara örtü, pencerelere de perdeler yapılmıştı. Daisy'nin odası baştanbaşa deniz yeşili, Anabel'inki pembe ve fildişi, Ram'ınki ise maviydi. Evin esas salonu oldukça yüksekteydi. Çepeçevre balkonla çevrili bu salona yerden bir merdivenle 120 metre yüksekliğe çıkmak gerekiyordu. Balkonun gerisi ise baştanbaşa kitaplıkla kaplanmıştı. Aşağıdan görülmeyecek şekilde yerleştirilen divanlarda oturduğunuzda burada bütün bir günü raflardan aldığınız hafif küf kokulu nefis kitapları okuyarak geçirebilirdiniz. Stash bu evi, içindeki kitaplarıyla birlikte Anabel'e sürpriz olarak almıştı. Üstelik evin, bir zamanlar Francesca'yı götürdüğü Trouville'deki ahırlara yakın oluşu da işine gelmişti. Her şeyin üzerinde de evin hikayesi hoşuna gitmişti. Bunu Honfleur'de herkes biliyordu. Evin daha önceki sahibi Madam Colette de Joinville Dunkirk çarpışmasından sonra evde on bir İngiliz askerini saklamıştı. Dunkirk'de kıyıya ulaşamayan bu askerlere evi, kadının da bir üyesi olduğu Fransa yeraltı direniş hareketinin militanları salık vermişti. Kadın kendini büyük tehlikelere atarak dokuz ay boyunca askerleri evin tavanarasında saklamış, sonra da hepsi birer birer yeraltı direniş hareketinin yardımıyla önce İspanya'ya gitmişler, oradan da kapağı İngiltere'ye atmışlardı.

Kısa zaman sonra *La Marée*'de yaşam düzeni kurulmuştu. Geniş mutfaktaki uzun, tahta masada sabah geç saatlarda kahvaltı ediliyor, kahvaltıya hep bir arada değil de, isteyen gelip oturuyordu. Daha sonra Anabel'le Daisy kollarında alışveriş sepetleriyle Honfleur limanına alışverişe iniyorlardı. Öğle yemeğinden önce taraçada birer kadeh vermut içiliyor, öğle yemeği iki saata yakın sürüyor, sonra gene taraçada kahveler içiliyordu. Kahve faslından sonra herkes bir yana dağılıyor, bazıları çevrede antika avcılığına, bazıları gezintiye çıkıyor, bir kısmı öğleden sonra uykusu uyuyor, geri yanı da yürüyüş yapıyordu. Akşam yemeğinden önce kokteyller içiliyor, yemek yendikten sonra ise bir el poker, ya da başka bir oyun oynanarak erkenden yatılıyordu.

Daisy, elinde resim kalemi ve kartonlarıyla Honfleur'de Vieux Bassin'in güzelim evlerinin, ya da *La Marée*'nin okyanusa bakan cephesinin önündeki şemsiye biçimi üç çam ağacının resimlerini yaptığı zaman kendini daha az mutsuz hissettiğini farketmişti.

Yıkanırken kendini aynada seyrettiğinde cildinin güneşten, tıpkı fırından yeni çıkan, nar gibi kızarmış ay çöreklerinin rengini almaya başladığını görüyordu. Çıplakken kendini seyretmeye alışık olmadığı için biraz utanıyordu. Buna rağmen göğüslerinin beyazlığıyla, gene bluzunun ince askılarının bıraktığı beyaz izler dışında iyice kararan omuzları arasındaki renk farkı doğrusu çok garibine gidiyordu. Tenis şortunun paçasının bitiminin örttüğü yere kadarki bölüm gene bembeyaz, bacakları ise gövdesinin diğer yerlerinden de daha yanıktı. Aynada bir o yana, bir bu yana dönerek tıpkı alaca bir ata benzediğini düşünüp kendi kendiyle eğleniyor, ama bu arada yeni yeni dolgunlaşmaya başlayan dik göğüslerinin ve uzun baldırlarının yuvarlaklığına hayran kalıyordu. Daisy aslında cinsel bilgi ve duygu bakımından on beş buçuk yaşından biraz geriydi. Babasının sert baskısı altında yetişmiş ve kendi yaşıtı oğlanlarla arkadaşlık etmesine izin verilmemişti. Okulda da, sadece atlar ve köpeklerle ilgilenen kızlarla arkadaşlık kurmuştu. Arada bir bazı bedensel isteklere kapılmıyor değildi, ama bu istekleri ya baskı altında tutuyor, ya da yaptığı sporlarla boşalıyordu. Elini hafifçe cinsel organını örten beyazımsı sarı kılların üzerinde gezdirdi, sonra da yaptığını anlayınca telaşla elini çekti. Garip bir biçimde rahatsız olmuştu. Bacaklarımın arasındaki kıllar saçlarımdan daha yumuşakmış, diye düşündükten sonra yaz günlerinde üniforması haline gelen bir yıl önceden kalma daracık tenis şortu ve Honfleur'den aldığı çizgili kolsuz balıkçı gömleğini üzerine geçirdi. Saçlarını açık bırakıyordu. Koruda yaptığı gezintilerden dönüşünde genellikle karmakarışık olan saçlarına ya çöpler, ya da kuru tomurcuklar takılırdı.

Ram, Daisy'nin bu kılığını çık sert sözlerle eleştiriyor, «Yahu, Anabel, şuna söyle de üstüne başına çekidüzen versin,» diyordu. «Vahşi kızlara benzeyen bir

hali var. İnsanı hem utandırıyor, hem de bütün vücudu ortada, baksana. Ona bakmaya dayanamıyorum. Bu kıza iyi göz kulak olamıyorsun. Hayvan gibi dolaşmasına nasıl izin verdiğine doğrusu şaşırıyorum.»

«Ram, saçmalama. Hem böyle şeylerin üzerinde de durmaktan vazgeç. Honfleur bir tatil kasabasıdır, büyük bir kent değil. Görmüyor musun? Burada herkes Daisy gibi giyiniyor. Asıl, sen biraz rahatla. O katı kabuğundan sıyrıl. Yavrucuğum, burası Eton değil.» Ram bu şakayla karışık sözlere gülmek lütfunda bile bulunmadan hırsla odadan dışarı fırlıyordu. Anabel'in bu sahnelere canı sıkılıyor ve genç adamın arkasından bakarak başını iki yana sallıyordu. Ne zaman Daisy onunla konuşacak olsa, kızı eleştirmek ve kırmak için acı bir söz buluyordu. Öyle ki sonunda Daisy onunla konuşmaktan bile kesin olarak kaçınmaya başlamıştı. Ama Anabel'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ram'la bağlantıyı sadece sevgiyle kurmaya çalışabilirdi. Herhalde Ram, Stash'ın ölümüne tepkisini kendine özgü kızgınlığı ve hatta acımasızlığıyla gösteriyor, diye düşündü.

Birkaç gün sonra Ram kahvaltı sofrasında tam domuz pastırması ve yumurtasını yiyecekken bir ara tabağını yana itmiş ve gazetesini okumaya dalmıştı ki Theseus masaya fırlayıp tabakta ne var, ne yoksa gövdeye indirdi. Ram köpeğe bir yumruk atmaya kalktı, ama Theseus çoktan kaçmıştı. Bunun üzerine, yüzü fırtınadan allak bullak olmuşçasına karışan Ram bağırmaya başladı, «Daisy, senin bitli it bu evden hemen defolup gidecek. Onu bir yakalarsam geberteceğim, zaten.»

Daisy de bağırıyordu, «Ona hele bir dokun, ben seni öldürürüm.»

Anabel ortalığı yatıştırmaya çalışarak, «Çocuklar, çocuklar, kendinize gelin,» diye söyleniyor, ama elinden bir şey gelmiyordu.

Ram hâlâ homurdanıyordu, «Bak, Daisy, seni uyarıyorum. Bu hayvana daha fazla göz yumamam. İş artık ciddiye bindi.»

Daisy tabağını ona uzattı, «Al benim tabağımdaki-

leri ye. Theseus'un aşırdıklarının aynı, nasılsa. Hem sen hayvanı uzun zamandır tanıyorsun. Neden yemeğini yemeden gazeteni okuyup onu da hırsızlığa teşvik ettin? Hem ağzını topla, benim köpeğim pis değildir. Hadi, benim kahvaltımı ye.»

Ram elinin tersiyle Daisy'nin uzattığı tabağı itti, «Zaten iştahım kaçtı. Bu pis hayvanı savunmak için yaptıklarından bıktım, usandım. Onu benden uzak tut. Tamam mı?» Birden fırlayıp sofradan kalkarak odadan çıktı.

Anabel içini çekti, «Hey Allahım, sen bilirsin.» İnsanlar birbirlerine daha yumuşak, daha anlayışlı davransalar, ne olurdu sanki? İnsanların işledikleri suçlar içinde Anabel en bağışlanmaz olanının acımasızlık ve sertlik olduğuna inanmıştı.

Anabel'in dostları Guy ve Isabelle de Luciny temmuzun ilk haftasının sonuna doğru gelecekler ve Daisy'den bir yaş kadar daha küçük olan kızları Valerie ile on sekizine giren oğulları JeanMarc'ı da getireceklerdi. Valerie ile Jean Marc'ın arkadaşlıkları sayesinde Daisy'nin tek başına gezmekten vaz geçeceğini umuyordu. Jean Marc'ı en son on beş yaşındayken görmüştü. Tıknaz, ama tatlı, güzel konuşan bir çocuktu.

Ama arabadan inip de kendisine doğru gelen kahverengi gözlü, tatlı bakışlı, yakışıklı Fransızı gördüğünde gerçekten tanıyamadı. Çok kibardı. Kibarlığıyla hemen hemen bir yetişkine benziyordu. Anabel, onun, Daisy'yi görür görmez, beyninden vurulmuşçasına kızla tutulduğunu fark edince çok eğlendi. Kızın peşinde Theseus'dan daha fazla bir bağlılıkla dolaşıyordu. Sofrada gözleri hep Daisy'nin üstündeydi. Öyle ki tabağına bakmadan yemek yiyor, çevresinde konuşulanları, hatta biri tuzluğu istediği zaman bile, duymuyordu. Başlangıçta Daisy, Jean Marc'a hiç yüz vermemiş, sadece kızkardeşi Valerie'yle ilgilenmişti. Ama Jean Marc sabahları Anabel'le Daisy alışverişe çıktıklarında Daisy'nin sepetini taşıma bahanesiyle onlarla gidiyor, her şeyiyle ilgileniyordu. Öyle ki

sonunda Daisy hınzırlıkla karışık bir memnunlukla Jean Marc'ın yaklaşma isteklerine cevap vermeye başladı.

Bir gün öğle yemeğinden sonra hepsi taraçada sere serpe yatarlarken Daisy, Jean Marc'ın iskemlesini kendisine yanaştırmaya çabaladığını görünce gülmeye koyuldu, «Aman, Jean Marc, bir gün beni rahat bırakman için galiba yasal yöntemlere başvurmak zorunda kalacağım.» Daisy'nin konuşmasını hepsi duymuştu. Isabelle de Luciny ile Anabel anlamlı anlamlı bakıştılar.

Jean Marc'ın hayranlığı Daisy'nin akşam yemeklerinde üstüne başına özen göstermesini de sağlamıştı. Yemekte bir mini etekle, ince bir bluz giyiyordu. Daha sonra yetişkinlerin görevi olan kahveleri koyma işini üstlendi. Şimdiye kadar birkaç kez bu işi yapmaya özenmiş, ama her seferinde sıkılmıştı. Bu kez hareketleri öylesine zarifti ki Guy de Luciny dayanamayarak ona hayran kaldığını söyledi. Daisy kendisinden çok daha olgun bir kadına yakışacak sakin bir davranışla bu övgüyü kabul ederken bir yandan da hem büyüleyici, hem de azarlayıcı bir bakışla Jean Marc'a bir göz attı. Sanki kendisi dururken bu övgüyü babasına söyletmesinin nedenini soruyor gibiydi.

Son günlerde Daisy, Honfleur'e resim çizmeye giderken Jean Marc'ın da kendisiyle birlikte gelmesine izin veriyordu. Birçok kez de sıcaktan kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde, kahkahalar atarak yemeğe çok geç dönmüşler ve neye güldükleri sorulduğunda da, «Siz anlamazsınız,» sözleriyle soruları geçiştirivermişlerdi.

Temmuzun on dördü olan Bastille Günü'nde Fransa'nın her kentinde şenlikler düzenlenir. Honfleur'de de belediye binasının önündeki meydan bir açık-hava balo alanı haline getirilir. Kasabadaki herkes, turistler, kasabalılar, çevre malikanelerin ve evlerin sahipleri buraya gelerek ister yabancı, ya da tanıdık, önlerine gelen herkesle dans ederler. Daisy şenlik şerefine, Londra'daki Mexicana adlı bir butikten aldığı, uzun etekli, tam bir genç kız işi beyaz elbisesini giymişti. Vücuduna iyice oturan elbisenin bedeniyle karpuz kollarına sıra sıra beyaz danteller işlenmişti. Giysinin pamuklu kumaşıyla danteller fırfırlı, yüksek bir

de yaka oluşturuyordu. Etek ucunda da bir sıra fırfır şeklinde dikilmiş dantel, belinde yandan fiyonk biçiminde bağlanan çingene pembesi ipekten bir kuşak vardı. Tam başının tepesinden kalın bir tutam saç almış, bunları altı ayrı tutama ayırarak her birini ince örgüler halinde örmüş, uçlarına da birer beyaz kurdele bağlamıştı.

Giysinin saf görünümü, saçlarının örgüleri, Daisy'nin kalın, çekik kaşları ve bir hercaiye benzeyen göz bebekleri tam bir karşıtlık halindeydi. Yaşamında ilk kez bu gece herkesin dikkatlerini üzerine topladığının bilinci içinde ağzı yeni ve olgun bir anlam almıştı. İçi içine sığmıyordu. Düşsel bir geceydi bu. Bir büyücüydü sanki. Sihirli bir değnekle dokunulmuşçasına *La Marée*'nin büyülü havasını benliğinde toplamıştı. Konukların hiçbiri gözlerini onun üzerinden alamıyordu. Anabel keyifle, hepsi sanki birer Jean-Marc haline dönüştü, diye düşünüyordu. Ram'ın dışında herkes Daisy'ye hayran kalmıştı. Ama o, bu gece üvey kardeşine başarısı yüzünden duyduğu hoşnutsuzluk doruk noktasına varmışçasına kapkara bir suratla çevresini seyrediyordu. Gri gözlerindeki bakış babasınınkilerden daha soğuktu.

Anabel, Daisy'nin hiçbir zaman yürekliliği elden bırakmamasına şükrediyordu. Güzel bir kadın için yüreklilik de gereklidir diye düşünüyordu. Anabel'e göre bir kadın için güzellik savaşa gitmekle eşdeğerliydi. Çünkü güzelliği, bir kadını içine düşmek istemediği yüzlerce tatsız duruma sürüklerdi. Oysa güzel olmayan bir kadın için böyle tehlikeler yoktu. Daisy güzel bir kadın olma yolundaydı. Çocukluktan kurtulmasına bir, ya da iki yıl kalmıştı. Anabel özlem ve kıskançlıkla karışık bir acıma duydu içinde.

Evde kalan toplam on dört kişi dans etmek ve havai fişeklerin atılışını seyretmek için kasabaya inmişti. Bu gece bir gelin kadar göze batan Daisy, çalan geleneksel müziğe ayak uydurarak bir balıkçının kollarından bir ressama, ondan Honfleur belediye başkanına, ardından da Jean-Marc'a geçiyordu. Bir ara bir kasapla dans ederken, sonra limanda demirli Fransız deniz kuvvetleri gemilerinde görevli gemicilerin, ar-

dından da yeniden Jean-Marc'ın kolları arasında dönüyordu. Bu haliyle ilk kez ilkbaharda tomurcuk veren taze bir ağaca benziyordu. Gümüşümsü sarı saçları rüzgarda uçuşuyor, örgüler bile saçlarının dağılmasını engelleyemiyordu. Dudakları, derin, tertemiz, çocukça bir keyifle aralanmış, yanakları kızarmıştı. Pırıl pırıl parlayan hercai gözlerindeki bakış bu beyazlar içindeki genç kızı özellikle çekici hale getiriyordu. Gece ilerledikçe Daisy meydandaki herkesle dans etmiş, ama bir kez olsun Ram'ın kolları arasında dönmemişti. Genç adam kalabalığın kenarında gözlerinde çok garip, nefret dolu bir bakış, yüzünde sert bir ifade, kollarını kavuşturmuş, dans edenleri izliyordu. Sonunda Anabel' le Isabelle de Luciny, hiç durmadan müzik çalan orkestra üyelerine acıdıkları için herkesi eve dönmeye kandırdılar. Müzisyenler öylesine yorulmuşlardı ki ayakta duracak hallleri kalmamıştı. Bir parça daha çalmamak için Bastille'e bile girmeye razı olacaklardı, neredeyse.

Ertesi sabah kahvaltı geç edilmişti. Jean-Marc ise ortalıkta görünmüyordu. Öğle yemeğine de inmeyince annesi merak edip odasına çıktı. Ama içerisi bomboştu. Kadın Jean-Marc'ın el yazısıyla yazılmış bir mektup buldu, yatağın üzerinde.

> Anneciğim,
>
> Dün gece Ram'la tartıştık. Onun için burada bir gün bile kalamam. Bugün öğleden sonra Paris'te olacağım. Evin anahtarı yanımda, onun için hiç meraklanma. Lütfen Anabel'den benim için özür dileyerek geçirdiğim güzel günler için teşekkür et. Daha fazla bir şey anlatmak istemiyorum. Sadece orada artık kalamayacağımı anlamalısın. Lütfen üzülme.
>
> Sevgiler,
> Jean-Marc

Isabelle çok şaşırmıştı. Mektubu hemen Anabel'e verdi. «Şekerim, sence ne demek bu?»

«Ram mı? Ram'ın ne ilgisi var? Hiçbir şey anlayamıyorum. Ram ne yapmış? Jean-Marc, Daisy'yle kavga ettiği için gittiğini söyleseydi hiç şaşırmayacaktım. Ama Ram'ın bu işe karışmasının anlamı ne?»

Isabelle ne de olsa anaydı ve fena halde canı sıkılmıştı. Sinirli sinirli, «Ram'a bunun nedenini soracağım,» dedikten sonra Anabel'le birlikte genç adamı aramaya koyuldular.

O gün öğle yemeğinden önce Daisy resim defterini alarak korudaki en sevdiği köşelerden birinde resim yapmaya gitmişti. Burası okaliptüs ağaçlarının bulunduğu bir yerdi. Yerde okaliptüs yaprakları adeta yumuşak bir şilte oluşturuyor, buradan karşıdaki bir çiftlik evi bir düşten fırlamış gibi görünüyordu. Dünyayla bağlantısını keserek saatlarca resim yapıyor, bir yandan da aşağılardan gelen sesleri dinliyordu. Bir gece önceki başarısı onu iyice sersemletmişti. Bu sabah hiç resim yapmak istemediği için bir süre okaliptüs yapraklarının üzerine uzanıp bir güzel uyku çekmişti. Biraz sonra yerdeki kuru dalların çıtırtısını ve ayak sesleri duydu. Meraklanmıştı. Gizlendiği yerden uzanıp baktığında ilerden hızlı hızlı Ram'ın geldiğini gördü.

Bunun üzerine mahmur bir sesle seslendi, «Ram, gel, buradayım.»

Ram okaliptüs ağaçlarının çevrelediği bu yuvamsı köşeye gelince durdu. Hiç sesi çıkmıyordu. Daisy genç adama bir göz atarak güldü, «Buraya resmimi seyretmeye geldiysen yanlış yer seçtin, önümü kapatıyorsun.»

Ram birden kendini yerdeki yaprakların üzerine atarak resim defterini kızın elinden kapıp parçaladı. Sonra da resim kalemlerini teker teker kırdı. Daisy, şaşkınlık ve inanmazlıkla ona bakıyordu. Nutku tutulmuştu.

Ram birden patladı, «Jean-Marc'ı başımdan defettim. Bundan sonra bir sürtük gibi kendini onun önünde sergileyemeyeceksin. Şimdiye kadar dün geceki dav-

ranışlarından iğrendiğim kadar hiçbir şeyden iğrenmemiştim. Öylesine küçültücü, öylesine ucuz bir halin vardı ki bardağı taşıran son damla oldu bu. Önüne çıkan herkese, balıkçı, tayfa, çiftçi, hiç fark gözetmeden kendini peşkeş çektin. Herhalde seni Honfleur'ün bir numaralı sürtüğü ilan etmişlerdir.»

Daisy hâlâ adamın ne demek istediğini anlayamamıştı, «Neee?»

«Ne demek istediğimi anlamamış numarası yapma, sakın. Önüne gelen herkese vücudunu peşkeş çektin. Değerli sevgilin Jean-Marc'a gelince... Ona Fransa'da bir konuğun ev sahibinin kızını baştan çıkarmasının doğal karşılanabileceğini, ama bence bunu yapan adamın sadece iğrenç bir domuz olduğunu söyledim.»

«Baştan çıkarmak mı? Ram, sen delirdin mi? Sadece yanağımdan öpmesine izin verdim. Çok iyi bir arkadaş, o kadar. Sana yemin ederim. Nasıl sevgilim olabilir ki? Çok yanılıyorsun, Ram.» Daisy çok şaşkın, aynı zamanda da kızgındı. Gözlerini açmış, Ram'a bakıyordu. Ama Ram kıskançlığın pençesindeydi bir kez. Bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Yüzünde de inanmazlık dolu bir anlam vardı. Bunun üzerine Daisy sert bir sesle, «Ram, başını kaldırıp bana bak,» dedi. «Sana yalan söyler gibi bir halim var mı?» Uzanıp genç adamın başını kendine çevirmeye çalıştı, ama Ram kızın dokunuşunu duyunca vahşi bir hayvanınkine benzeyen bir ses çıkararak geri çekildi. «Hayır, hayır, Ram. Haksızlık ediyorsun,» diye bağıran Daisy, bütün içtenliği, bütün masumluğuyla, bu çok sevdiği adamın içindeki acıyı dindirmek için uzanıp onu öpüverdi.

O anda Ram bütün dengesini yitirdi. İnleyerek Daisy'yi kollarına alıp yüzünü saçlarına gömdü. İçini vahşi bir hırs ve istek bürümüştü. Her yanı titreyerek kızın saçlarını defalarca öptü. Dudaklarına uzanma isteğiyle cenkleşmeye çalışıyordu, ama kıpkızıl bir istek dalgasına kapılmış sürüklendiği için sonunda yenildi.

Daisy'nin dudaklarına, susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın eline geçirdiği sulu bir meyveyi yut-

masına benzer bir hırsla adeta saldırıyordu. Daisy çok şaşırmıştı. İlk gördüğü andan başlayarak sevdiği, düşlerinin gizli kahramanı olan ve yıllardır bir tek kez kendisine gülümsemesi için uğraştığı Ram'ın kollarında olmak, onun sevgisini duymak mutlulukların en büyüğüydü. Çocukça bir teslimiyetle, aklına hiçbir kötülük getirmeden adamın öpüşlerine acemice karşılık veriyordu.

Yıllarca süren düşlerinin gerçekleşmesi onu kendinden geçirmişti. Kendini tamamıyla Ram'ın okşayışlarına bıraktı. Şimdiye kadar hiç kimse onu dudaklarından öpmemişti. Şimdiyse bir erkeğin ağzını dudaklarında, sert, sakallı yüzünü yanağında, dişlerini ve dilini ağzında duymak ona korkunç bir zevk veriyordu. Her bir öpüş, geçmiş yaşamını geri getirecekmişçesine hırsla adama karşılık veriyordu.

Daisy, yıllardır özlemini çektiği Ram'ın sevgisini bulunca duyduğu mutluluktan öylesine kendini unutmuştu ki adamın incecik bluzunun düğmelerini çözdüğünü ve dudaklarının göğüslerinin birer tomurcuğa benzeyen tepelerine kaydığını önce farketmedi. Ne olduğunu kavrayınca da şimdiye kadar böyle bir zevk duymadığını anladı. Bu öylesine yepyeni bir duyguydu ki gözlerine yaşlar doldu. O kısacık anda bedensel isteklerin ne olduğunu algıladı. Oysa şimdiye kadar en büyük zevk olarak güneşli bir sabahta dörtnala at koşturmayı bilirdi. Daisy'nin başı arkaya kaymıştı. Omuzlarında Ram'ın saçlarının sertliğini duyuyordu. Hiçbir şey düşünmüyor, işitmiyordu. Duygudan oluşmuş bir varlık haline gelmişti. Vücudu elektrik çarpmışçasına istekle sarsılırken bir an için gerçeğe döndü. Ram şortunun düğmesini açıp çıkarmaya çalışıyordu. Bütün gücüyle adamı üzerinden atmaya çalıştı. Ama çok geçti. Ram onu bırakmamakta direniyordu. Daisy kurtulmak için çırpınmaya başladı. Beyni allak bullaktı. Ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordu. Neydi bu? Nasıl olmuştu? Bundan sonra ne olacaktı? Bütün çırpınmalarına rağmen kısa zamanda çırılçıplak kalmıştı. Güneşte yanmış vücudu, bütün güzelliğiyle ortadaydı. Dehşet içinde kalmıştı. Soluk soluğa, «Hayır. lütfen yapma,» diye inliyordu. Ama

Ram sağırlaşmıştı sanki. Kızın yalvarmalarını, hıçkırıklarını duymuyordu. Yüzü insanlıktan çıkmıştı. Daisy'nin üzerine eğilirken hiçbir şeyin onu engelleyemeyeceği belliydi, artık. Korkunç bir isteğin pençesinde ya ona sahip olacak, ya da duyduğu hırs ve istekten ölecekti.

Daisy'nin beyni çalışmıyordu artık. Dün gece gökyüzüne atılan fişekler gibi başının içinde kırmızı, beyaz, siyah ışıklar çakıyordu. Adamın hırsla çırpınan gövdesinin altında inliyor, homurdanıyor, ama kendisine bunları yapan yabancının çok sevdiği Ram olduğuna kendini inandırmak istercesine bir yandan da omuzlarına sıkı sıkı yapışıyordu. Yok olmaktan, sadece bunun Ram olduğunun bilinciyle kurtulabilirdi.

Her şey olup bittikten sonra tükenerek hıçkıran Ram, onu avutmaya çalışan ise Daisy'ydi. Fırtınadan kurtulan iki kaza kurbanıymışlar gibi, «Yok bir şey, tamam artık, üzme kendini,» diye fısıldıyordu. Böyle yatarken kuru okaliptüs yaprakları sırtına batıyor, burnuna ter ve tuhaf bir koku doluyordu. Bu öylesine alışmadığı bir şeydi ki... Yüzünü göğsüne gömmüş yatan Ram'a bakarken gözlerinde hırslı ışıklar çakıyordu. İçgüdüsüyle adamı yatıştırmaya çalışırken müthiş bir duygu denizinde boğuluyordu sanki. Yaşamı boyunca şimdiye kadar yolunu hep büyük bir açıklık içinde bulmuştu. Bütün duyguları bedensel istekleri ilk tattığı andan başlayarak uyanmıştı. Ama aynı zamanda da utanç duyuyordu. Beyni ve vücudu, karşıt duygular içinde sızlıyordu sanki. Isırmak, tekmelemek, avazı çıktığı kadar bağırmak, bayılmak, oradan kaçmak, bir saat öncesine dönmek istiyor, ama bunun artık kesinlikle gerçekleşmesine olanak bulunmadığını biliyordu. Benliğinin derinliklerinde bir viyolonselin teline dokunulmuşçasına, hafif, ama çok belirgin bir uyarı sesi duydu.

Sonunda eve döndüklerinde batan güneşin ışınları öylesine parlaktı ki koruluğa bakıldığında bu ışıklar insanın gözlerini kamaştırıyordu. Ram'ı bulamadıkları, Jean-Marc'ın Paris'e dönüşündeki esrarı da çöze-

medikleri için De Luciny ailesi apar topar evi terk etmişti. Ram'la Daisy, kuşkuyu çekmeyecek şekilde birbirlerinden epeyce ayrı yürüyerek içeri girdiklerinde Anabel salonda içi içine sığmadan bekleyerek oturuyordu. Anabel, Ram'ı köşelerken Daisy de fırlayıp odasına çıktı.

«Ram, seni her yerde aradık. Lütfen Jean-Marc'la aranızda ne geçtiğini anlatır mısın?»

«Bunu tartışmak istemiyorum.»

«Bu ne küstahlıktır, senin yaptığın? Hem Jean-Marc'ı buradan kaçırıyorsun, hem de bir açıklama yapmak istemiyorsun.»

«Anabel, tekrar ediyorum, lütfen üsteleme.»

Anabel birden ayağa fırladı. Fena halde kızmıştı. Kadının her zamanki sakin halini bilenler için bu olağanüstü bir davranıştı. «Bana ne haltlar karıştırdığını söyler misin?»

«Çok ısrar ediyorsan anlatayım. Jean-Marc, Daisy hakkında bazı ileri geri laflar söyleyince ona kibar bir erkek olmadığını anlattım. Aramızda biraz tartışma geçti.»

«Ram. sen çıldırdın mı? İleri geri laflar da ne demek? Hangi devirde yaşıyoruz? Onsekizinci yüzyılda mıyız yani? Ne söyledi, peki?»

«Anabel, beni dinle, Daisy'nin hakarete uğramasına göz yumacak değilim. Tamam mı? Jean-Marc anlaşılan İngiliz kızlarını yollu sanıyor. Özellikle de Daisy'yi...»

Anabel bağırdı, «Jean-Marc böyle şey söylemez.»

«Sen yanımda mıydın? Nerden biliyorsun? Dediklerini duysaydın sen de benim gibi ondan iğrenirdin.» Ram'ın sesi buz gibi soğuktu.

«Ah, ne iştir bu? Bütün sözlerini yanlış anladığından hiç kuşkum yok. Hem ne zamandan beri Daisy'nin koruyucusu kesildin, söyler misin? Gideceksleri günden üç gün önce ayrıldılar burdan. Üstelik de büyük bir tatsızlıktan sonra... Hayatı biraz daha az ciddiye alsan çok iyi olacak.» Anabel'in sesi sinirle titriyordu.

Ram tezinden vazgeçmiyordu, «Kuyruğunu topla-

yıp kaçan it gibi buradan gitmesi suçlu olduğunun en büyük kanıtı değil mi?»

Anabel o anda kendine gelerek saatına bir göz atınca şaşkınlıkla durdu, «Ram, ev konuk dolu. İçki saati gelmiş bile. Hadi, işe yaramak istiyorsan kasabaya kadar inip biraz buz al. Olanlar yetmezmiş gibi bir de buzdolabı arızalandı, şimdi. Ram, şunu unutma. Burama kadar geldi artık, bilesin.» Bir yandan da, tanıdığımdan beri çok zor bir çocuktu, ama bugünkü kadar ona kızdığımı hatırlamıyorum, diye düşünüyordu. Üstelik her zaman Anabel'e iyi ve anlayışlı davranırken, bu kez onun durumunu aklına bile getirmemişti. Ram ise Anabel'in isteğine boyun eğerek buz almaya gitti.

Gene de bir buçuk saat sonra yemek sofrasını inceleyen Anabel, o günü tatsızlıklar içinde geçirmesine rağmen, Jean-Marc'la ailesini buradan kaçıran ne olursa olsun sonucunun bayağı olumlu olduğunu düşünüyordu. Bütün yaz boyunca o akşamki kadar iyi vakit geçirmemişlerdi. Nedense herkeste bir iyiniyet, bir keyif, bir neşe vardı bu akşam. Üstelik bu, buz almaktan dönüşte Ram'ın getirdiği dört şişe şampanyaya da bağlı değildi. Belki de bunun nedeni, Ram'ın yüzünde görmeye alıştığı o sert, acımasız anlamın kaybolmasıydı. Çok iyi bir ev sahibesi olan Anabel bile Ram'ın ev sahipliği görevini kusursuz bir biçimde yapışına hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Sadece gri gözleri babasına benzemekle birlikte davranışlarında Stash'ı hatırlatan o kadar çok şey vardı ki... Örneğin bütün sofraya hakim olmasına rağmen diğer konukları bastırmıyor, herkesin kendine göre kabuğundan sıyrılmasını sağlıyordu. Tıpkı Stash gibi, Ram da çok rahat hareket ediyordu. Bütün kadınlara çok nazik davranıyor, erkeklerle ise onların eşitiymişçesine, yirmi iki yaşından daha büyük bir olgunluk, ama gene de gençliğin verdiği büyük bir neşeyle konuşuyordu. Anabel ona duyduğu kızgınlığa rağmen duygulanmaktan kendini alamadı. Ram'ın neşeli olduğu günler o kadar azdı ki kızgınlığına yenilip de çocuğun keyfini kaçırması doğru olmayacaktı. Ama Daisy, yanakları kıpkırmızı, gözleri de ateşi varmışçasına pırıl pırıl par-

larken hareketsiz oturuyordu. Çok suskundu bu akşam. Ona uygun bir zamanda güneşte fazla dolaşmamasını söylemeliyim, diye karar verdi. Böyle giderse, otuz yaşına geldiğinde güneşte yanmaktan cildi köseleye dönecekti. Bu akşam kahveleri sunmaya da yanaşmayarak bu işi Anabel'e bıraktı. Jean-Marc buradayken takındığı bütün o şımarık, küçük kadın tavırlarından vazgeçmişti sanki. Çok uzaklardaymış, bütün gücünü tüketmiş gibi bir hali vardı. Anabel, dün gece hiç durmadan dans ettikten sonra bugün böyle bitkin olmasına hiç şaşmamalı, diye geçirdi içinden. Yemek biter bitmez Daisy'nin izin isteyerek odasına çıkmasına da hiç şaşırmadı.

Daisy, deniz yeşili odasına sığınır sığınmaz kendini yatağa bıraktı. Gerek bedensel, gerekse de ruhsal olarak öylesine karmakarışık bir durumdaydı ki sofra başında yemeğin sonunu getirebilmek için bütün gücünü harcaması gerekmişti. O kadar çok şey olmuştu ki, düşüncelerini bir türlü düzene sokamıyordu. Hâlâ ökaliptüs koruluğunda yatıyor ve kulağında da Ram'ın adını fısıldayan sesini duyuyordu sanki. Yeni yeni uyanan vücudu titremeye başladı. Titremesinin bir türlü önüne geçemiyordu. Kafatasından tabanlarına kadar sarsılıyordu. Saçlarının örgülerini çözdükten sonra elbisesini çıkararak pencereleri açtı. Le Havre'ın uzaktan parlayan ışıklarını seyrederse belki biraz yatışırdı. Ama hava hafifçe pusluydu. Yıldızlar sanki yere çok yaklaşmışlar gibi geliyordu, üstelik cırcır böcekleri de hiç durmadan ötüyor, Daisy'nin duygularını yatıştıracak yerde büsbütün ayaklandırıyordu. Şimdiye kadar büyüklerin birbirlerine, nasıl iyi uyudun mu, diye sormalarının nedenini bir türlü kavrayamamıştı. Ama o gece Daisy de sabahı uykusuz edenlerin takımına katıldı. Fransızlar böylesine «beyaz gece» derlerdi. Böyle gecelerde insan sabaha kadar düşünür durur, düşüncelerinden bir türlü kurtulamazdı. Neler olmuştu.., Aslında Ram bunu yapmak istememişti. Çok üzülmüş, ağlamıştı. Defalarca kendisinden özür dilememiş miydi? Tabii ki bu bir daha olmayacak, hiç kimseye de durumu anlatmayacaklardı. Bu düşünceler, Ram'ın dudaklarının ve aşk dolu sözlerinin anı-

sına karışıyordu. Özellikle de Ram'ın aşk sözlerini anımsıyordu. Kendisini sevdiğini, her zaman sevdiğini söylemişti. Beynine önce bir, ardından da başka düşünceler saldırıyor, sonunda da hepsi birleşerek korkunç bir acıya sebep oluyordu. Çok şükür sonunda güneşin ışınları evin önündeki çamların gerisinden sızmaya başlayınca Daisy kalkma zamanının geldiğine karar verdi. Gidip Theseus'u bulacak ve kahvaltıdan önce onunla uzun bir yürüyüşe çıkacaktı. Köpek artık bir süredir dışarda yatmaya başlamıştı.

Ram ise yaşamında şimdiye kadar böylesine mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Sanki daha bugün kendini, benliğini bulmuştu. Artık gerçek Prens Valensky'ydi ve bu unvanın kendisine sağladığı bütün haklara da sahip olmuştu. Hiç kuşkusuz babasının kendisine bıraktığı her şey gibi Daisy'nin de ona ait olması gerekti. Geçmiş günleri düşününce ne büyük aptallıklar ettiğini anlıyordu. Kızgınlık, soğukluk ve hakaretle davranmasının nedeni hep Daisy'ye sahip olamamasındandı. Bu haksızlığın giderilmesiyle içindeki eksiklik ve güvensizlik de böylece kaybolmuştu.

Daisy'nin üvey kardeşi oluşu hiçbir şey ifade etmiyordu, Ram için. Kendi kendine, iki insan bir arada büyümedikleri takdirde herhangi bir engel olamaz. diyordu. On dört yaşından beri Daisy'yle ilgilenmemişti ki. Bir aile bütünlüğünün paylaşılan sevgisi, olağan kişilerin birbirlerine duydukları yakınlık, ya da alışılmış şakalar onlar için sözkonusu bile olamazdı. Birbirlerini sadece ender olarak, tatillerde görmüşler. üstelik de gerek yaş, gerekse de ortak yanları olmadığı için bağlantı kurmamışlardı. Kendi kendine gülerek, aslında bir babadan olma iki çocukta görülmeyecek bir şekilde birbirimize düşmandık, diye düşündü. Hayır, basit kurallar, basit insanlar için konmuştu. Bunlar babasını olduğu gibi, kendisini de kapsayamazdı. Hiç kuşkusuz, başkalarına, özellikle de, babasının metresi olmasına rağmen temelde tutucu bir insan olarak gördüğü Anabel'e durumu fark ettirmeyecek, kendisine ait bir işe burunlarını sokturmayacaktı. Öylesine mutlu ve sonunda sahip olduğu ve

olacağı şeylerin bilinciyle öylesine sarhoştu ki o da geceyi uykusuz geçirdi.

Ertesi sabah Ram, Daisy'ye, «Hadi ahırlara gidelim de midillileri ne yapacağımıza karar verelim,» dedi. Mutfakta yalnızdılar. Aşçı bile uykudaydı. Nedense birbirlerine karşı derin bir çekingenlik duyuyorlardı. Oyleki yumurta pişirmek ve reçeli aramakla oyalanmak onlara bu rahatsız durumdan kurtulmak için bulunmaz fırsat gibi geliyordu.

«Midillilerle ilgili bir karar vermek istemediğini sanıyordum. Anabel'e öyle diyordun, çünkü.»

«O, o zamandı. Trouville'de hem atlar, hem de o adamların hepsini hiçbir karara varmadan öylece tutamam. Ya hepsini tutmam, ya da satmam gerek. Gidip bakalım mı?»

«Ben on beş dakikada hazır olurum. Anabel'e bir not bırakır mısın?» Yüreği deli gibi çarpıyordu. Binici giysisini giymek için hemen odasına çıktı.

Tıpkı okuldan kaçan öğrenciler gibi bütün gün Trouville'de kalarak yemyeşil kırlarda at sürdüler, midillilerin hepsini bir bir denediler. Sonunda bitkin düşerek kendilerini ağaçların gölgelerine atıp, ahır yöneticisinin karısının hazırladığı jambonlu peynirli sandviçle bol bol turp yediler.

Ram, polo oynamadığına göre midillilerin hepsini en kısa zamanda açık arttırmayla satışa çıkarmaya karar vermişti. Hiçbirini tutmanın gereği yoktu. Fazla dikkatli yetiştirilmesi gereken sinirli hayvanlardı. Kısacası Ram'a göre değillerdi. Olağan bir at gezintisine yaramazlardı. Daha büyük, engelleri mükemmel atlayabilen atları severdi. Daisy'nin ise daha kısa zaman önce alınmış, kuyruğu ve yelesi siyah, açık renk bir kısrağı vardı. Onun için de kıza yeni bir at almak gerekmeyecekti.

O gün akşama kadar bir önceki günün olaylarından hiç sözetmediler. Ama tam *La Marrée*'ye yaklaşırlarken Ram birden bir elini direksiyondan çekerek kızın bacaklarının bitiştiği noktaya koydu, «Bu gece seni tam orandan öpeceğim.» Sesi çok hırslıydı. Daisy

nin ona bakmaya yüreği yoktu. Bütün vücudundan ateş çıkıyordu sanki. Ata binmek ve yürüyüş sayesinde bütün gün baskı altında tuttuğu heyecanı ve duyguları yüzeye vurmaya başlamıştı. Bahçede badminton oynayan konukları bile gözü görmeden hafif bir sesle mırıldandı, «Hayır, Ram. Olmaz.» Ama Ram emir verircesine, «Kes sesini,» deyince sustu. Sonra da diğerleriyle karşılaşınca son derece sakin, neşeli bir sesle soruları yanıtlamayı becerdi. Şimdiye kadar duygularını böylesine baskı altına alma yeteneği bulunduğunu bilmiyordu.

O gece evde bütün ışıklar söndükten sonra Ram Daisy'nin kapısını vurup «Girin» sesini beklemeden içeri daldı. Sonra da kapıyı içerden kilitledi. Daisy pencerenin çıkıntısına oturmuş, dizlerini çenesine dayamış, kollarını da bacaklarının altından geçirmişti. Uzun zamandır düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Kızın yanına gidip yüzünün bir bölümünü kaplayan gümüşümsü sarı saçlarını kaldırdı. Çenesinden tutup gözlerine bakmak isteyince bile kızın hiç hareket etmediğini farketmişti. Daisy sonunda, «Yapmamalıyız, Ram,» dedi.

«Daisy, hâlâ çocuksun. Bırak allahaşkına şu koşulları ve kuralları. Bizim için bir tek gereklilik var. O da birbirimizi sevme gereği.»

Daisy'nin sesinde umutlu, yalvaran bir anlam vardı. «Ama dünkü gibi olmasın. Sadece tatlı tatlı bir arada olalım. Ne olur...»

«Bir tanecik Daisy'm, dediğin gibi olsun. Sadece birlikte oturacağız.» Sonra kollarını kızın incecik vücuduna dolayıp onu yatağa götürdü. Kız şimdi hiç sesini çıkarmadan direniyor, yatağın bir köşesine büzülüyordu. Dudaklarına uzandığı zaman ağzını sımsıkı kapatarak hiçbir karşılık vermedi. Başını öte yana döndürmek istediğinde Ram ona engel oldu. Ama her bir hareketi hesaplı, yumuşaktı. Büyük bir tatlılık ve sabırla dilinin ucunu Daisy'nin ağzında gezdirerek dudaklarını aralamasını sağladı. Artık ona sahip olduğuna göre yavaş yavaş sevebilirdi. Daisy,

Ram'ın dilini sıkılı dişlerinin üzerinde, dudaklarında duyduğunda ağzına ateş dolmuş gibi oldu. Elinde olmadan kolları, ardından da bacakları gevşedi. Ram'ın dudaklarının boynundan kulak memesine çıktığını duyuyordu. Duyulur duyulmaz bir sesle, «Benim Daisy'm,» diye fısıldayınca artık dayanamadı ve içini çekerek adama bütün gücüyle sarıldı. Ah sadece böyle kalmak, böyle sevilmek ne kadar güzeldi. Ama daha fazlasını istemiyordu. Bu şekilde kendini bütün tehlikelerden uzak, her şeye ve herkese karşı korunmuş duyuyordu. Babasının ölümünü öğrendiğinden beri kendini böylesine güvenlik içinde duymamıştı.

«Beni kucakla. Ama sadece kucakla. Bana söz ver, Ram... Söz ver...» diye fısıldadı.

Ram farkettirmeden kızın sabahlığının kurdelesini çözerken, «Peki, Daisy, peki,» diyordu. «Seni kucaklıyorum o kadar.» Elinin altında Daisy'nin sıkı göğüslerini duyunca kendinden geçer gibi oldu. Daisy'nin içini aniden kaplayan hırslı duygular karşısında şaşırmıştı. Daisy, her yanını saran titreşimler duyuyordu. Sanki duyarlı noktaları bağlayan gizli bir sinir vardı. Bunun varlığını o ana kadar bilmiyordu.

Ram Daisy'ye dokunduğundan beri uyanmış, ama kızı sevişmeye hazır hale getirene kadar beklemeye karar vermişti. Ama sonunda kızın bir elini alarak, «Daisy bak, seni ne kadar seviyorum.» dedi. Ama Daisy hemen elini çekti. Çok korkmuş, dehşete kapılmıştı. Ram bir daha bunu tekrarlamadı. Çok kurnazdı, çünkü. Bunun yerine kızı ağır ağır, ateşle öpmeye devam etti. Sonunda Daisy'nin dudaklarının açıldığını ve dilinin kendisininkine doğru uzandığını duydu.

Yarım saat boyunca kızı sadece öpüp okşadı. Sonunda kalçalarını, tarih kadar eski bir hareketle hafif hafif oynatmaya başladığını farkedince zamanın geldiğine karar verdi. Bu kez Daisy ayaklanan duygularından öylesine sarhoş gibiydi ki karşı çıkamadı. Ram, evin sessizliğinde bağırmamak için dilini ısırıyor, kıvranıyordu. Daisy ise adamın fena halde canını acıtarak, sarsıldığını, boşaldığını duyuyordu.

Ram kısa bir süre sonra soluk soluğa yattı kaldı. Ardından da kıza sıkı sıkı sarıldı, «İşte şimdi seni ku-

caklayacağım, Daisyciğim.» Hiç konuşmadan uzun bir zaman öylece yattılar. Daisy ise ne kıpırdayabiliyor, ne de bir söz söyleyebiliyordu. Onun suçortağı durumundaydı. Bunu yapmasına göz yummuştu. Karşı çıksa, saman alevine benzeyen ani kızgınlık nöbetlerinden birine kapılacak, ya da eskisi gibi kendisinden uzaklaşarak yeniden buz gibi davranışlarına dönecekti. Ama artık yalnız kalmak istemiyordu. Ram'ın kollarının arasında, sadece sevecenlik, korunma isteğinin doyumunu istediğini sanmıştı. Oysa şimdi istediği... Bilmiyordu ne istediğini. Ama çok heyecanlıydı. Her yanı ateş gibi yanıyordu. Dudaklarını hafifçe Ram'ın omuzuna bastırdığı sırada yakınlarda bir yerde birinin bir kapıyı açıp kapadığını duydular. Ram, «Gitsem iyi olacak,» diye fısıldadı.

«Peki.»

Telaşla kızı öptükten sonra dışarı çıktı. Daisy, doyumsuzluk içinde, istekten adeta kıvranır bir durumda yatakta kalakalmıştı. Bir yandan da utançtan bütün vücudu yanıyordu.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra Anabel Daisy'yi bir köşeye çekerek ertesi hafta gelecek konuklardan söz açtı. O kadar çok konuk gelecekti ki oda sayısı yetmeyebilirdi. Onun için odasındaki ikinci yatağı konuklardan biriyle paylaşması gerekecekti.

«Hepsinin çağrımı kabul edeceklrini sanmıyordum. Umarım odanda kalacak kızdan hoşlanırsın. Eski bir dostumun kızı, Kiki Kavanaugh adlı bir Amerikalıdır. Genç kızlık adı Eleanor Williams'dı. Sonra Detroitli bir otomobil sanayicisiyle evlenmiş.»

«Ben de yarı yarıya Amerikalıyım, ama kendimi hiç de Amerikalı hissetmiyorum.»

Anabel, kızın sesindeki bir şeylerden duygulanarak hemen, «Amerika'dan hiçbir şey hatırlıyor musun, Daisy?» diye sordu.

«Pek az şey hatırlıyorum. Annem, Dani ve Masha'yla birlikte olduğumu, sonra da kumsalları, koruluk-ları ve oradaki güneşin aydınlığını düşteymişçesine anımsıyorum. İngiltere'de hiç öyle parlak güneş gör-

medim. Keşke daha fazlasını hatırlasam. Bana, yaşamım ikiye bölünmüş gibi geliyor.» Sesinde, fincan dibinde kalan şeker gibi, karmaşıklıktan uzak bir mutluluğun anısına derin bir özlem gizliydi. Keşke Amerika'da geçirdiği yaşamla ilgili bir şey sormasaydım, diye hayıflandı. Bugün, dün akşamdan da daha bitkin görünüyordu. Oysa bu yaşta bir genç kızın böylesine yorgunluk belirtileri göstermesi doğal değildi.

Stash'ın ölümü, üstesinden gelmeleri gereken bir dönemdi. Hiçbir şey olmamışçasına yaşamlarını sürdüremeyeceklerine göre buna alışmaları gerekiyordu. Anabel, tek başına, evin düzenini canlı ve neşeli tutabilmek için elinden gelen çabayı harcamıştı. Aslında kendisini odasına atarak duyduğu derin acıyla başbaşa kalmak için dayanılmaz bir istek duyuyor, ama bunu özellikle de Daisy için yapmaması gerektiğini biliyordu. Taraçadaki koltuklarda, günün bu saatında göz kamaştıran parlak güneşe sırtlarını vererek otururlarken bir daha konuşmaktan kaçındılar. Anabel, yanındaki kişiye ne düşündüğünü sormadan çevresine sessizce bir rahatlık duygusu vermeyi beceren bir kadındı. Erkekleri ona çeken şeylerden biri de bu becerisiydi. Ne yazıkki çoğu kadın bunun sırrına varamamıştır.

11

Ertesi hafta Ram her gece Daisy'nin odasına geldi. Artık ona sahip olduğu için yıllardır baskı altında tuttuğu duygularını da serbest bırakmıştı. Bu duygular, bir saplantı, bir delilik halinde patlak vermişti sanki. Daisy'den başka hiçbir şey düşünemiyordu, artık. En sonunda onu elde etmişti. En sonunda onun için en önemli kişi babası olmaktna çıkmıştı. Artık Daisy'ye istediğini yapma hakkına sahipti.

Geceleri, ortalıktan el ayak çekilsin diye bekliyor, sonra da Daisy'nin odasından içeri süzülüveriyordu. Kapıyı kilitledikten sonra da artık evde başka ayakta kimse bulunup bulunmadığına da aldırdığı yoktu. Daisy'nin memeleriyle karnının giz dolu tatlı beyazlığını görür görmez, saçlarının şarap gibi insanı sarhoş eden dumansı kokusuyla yanık tenli kollarını vücudunda duyar duymaz kendinden geçiyor, dünyasını unutuyor ve dikkatli davranmak zorunluluğu da aklından uçup gidiyordu. Kızı anlatılmaz bir ateş ve şiddetle istiyor, ona doymak bilmiyordu. Daisy ise onun baskısı altına girmişti. Ram'ın öpüşlerini hem istiyor, hem de ardından gelecekleri düşündükçe içi nefret ve dehşetle doluyordu. Çok karmaşık duyguların pençesindeydi. Her gece bin türlü işkence içinde Ram'ı beklerken, işte, bu sefer ona bunun son olduğunu söyleyeceğim, diyor, her seferinde de başarısızlığa uğruyordu.

İlişkileri başladığından beri Daisy bir kez olsun boşalamamıştı. Öylesine öyle, öylesine bilgisizdi ki zaten ne olacağını da bilemiyordu. Bilseydi bile Ram'dan bunu kendisine sağlamasını isteyemeyecek kadar derin bir utanç duyardı. Üstelik bunu istemek, onun bu su-

çuna daha fazla katılmak olurdu. Ram'la olduğu zamanlar sadece öpüşmeleri ve birbirlerini kucaklamalarını anımsamaya çalışıyor, geri yanını ise mümkün olduğunca belleğinin dışında bırakıyordu. Her sevişmenin sonunda da cezasını çekiyor, sersemletecek derecede bir çaresizlik ve zavallılıkla, o sıcak günlerde bir türlü üstünden kalkmayan derin, yapış yapış bir düş kırıklığı duyuyordu.

Ram'ın aksine Daisy derin bir doyumsuzluk içindeydi. Ama bunu belirgin bir biçimde anlayamayacak kadar deneyimsiz ve toy olduğu için de duygularını bitkinlik ve derin bir karamsarlık sanıyordu. Gene de suçluluğu kadar güçlü bir biçimde Ram'ı gereksiniyordu. Altı yaşından beri Ram'ı seviyordu. Adamın, üzerindeki bu etkisini nasıl koparıp atacağını ise bilemiyordu. Suçluluğun yanı sıra hiçbir dayanağı, güvenebileceği hiç kimsenin bulunmaması, hiç kimseye ait olmamak duygusu gün geçtikçe içinde daha şiddetle savaşmaya başlamıştı. Bunun sonucu olarak da derin bir üzüntü ve sersemlik içinde hiç, ama hiç bir şey düşünemez oldu.

Anabel o gün artık dayanamamış ve Daisy'nin yüzündeki karamsarlık ve üzüntü izlerini silmek için aklına gelen fikri ortaya atmıştı, «Hadi, Daisy. Bugün seninle Deauville'e inerek biraz alışveriş yapalım. Butikler sonbahar giysileriyle dolu. O kadar büyüdün ki sana yeni elbiseler almak gerek. Bakalım Dior, St. Laurent ve Courreges neler koymuş?»

«Anabel, emin ol canım hiç alışveriş etmek istemiyor. Öylesine bitkinim ki elbise giyip çıkaracak halim bile yok.»

«Öyleyse daha iyi bir fikrim var. Hani şu yakınlardaki kaplıca var ya, oraya gidelim o zaman. İnsanı kendine getiriyor, dinçleştiriyormuş. Önce kan dolaşımını hızlandırmak için koca bir hortumla insanı baştan aşağı deniz suyuyla suluyorlar, sonra da gene sıcak deniz suyu dolu bir küvete yatırıyorlarmış. Bundan sonra da iyice masaj yapıp havlulara sararak yarım saat bir uzun iskemleye uzatıyorlarmış. Bütün

bunlar çay saatına kadar biter. Sonra da gider bir yerde çikolatalı ekler yiyip çay içeriz. Ne dersin, ha?»

Daisy ilgisizlikle yanıtladı, «Bu anlattıklarından insana su işkencesi yaptıkları gibi bir şey çıkıyor, ortaya.»

Ama Anabel yılmıyor, önce Pont-l'Eveque'e giderek on üçüncü yüzyıldan beri yapılan nefis peynirlerden almak, ya da sadece tepenin tam altındaki St. Simeon çiftliğinde öğle yemeği yemeyi öneriyordu. Geçen yıllarda, daha önce empresyonist ressamların buluşma yeri olan bu çiftlikten bozma lokantada yemek yemeye bayılan Daisy bu kez onu da geri çevirdi. Türlü bahaneler buluyor, Anabel'le gitmemek için direniyordu. Amacı bu suçluluk duygusu içindeyken Anabel'le başbaşa kalmamaktı. Çünkü kadın öylesine duyarlı bir insandı ki er, ya da geç gizini anlayıverecek diye ödü patlıyordu. Hatta her şeyi Anabel'e anlatıvermekten korkuyordu. Sonra Ram'a ne söylerdi?

Bir gün öğleden sonra salonun önündeki balkona uzanan Daisy, Balzac'ın bir romanını Fransızca aslından okumaya girişti. Lady Alden'deki Fransızca öğretmeni Miss West, yaz tatilinde kızlara Balzac'ın yapıtlarını Fransızca olarak okumalarını öğütlemişti. Ama toz içindeki kitaptan, üstelik de aklı başka yerde olduğu için hiçbir şey anlayamadan daha üç sayfa okumuştu ki Ram gizlendiği yeri buldu. Adamın sesi serzeniş doluydu. «Korunun her köşesinde seni aradım. Neden buradasın? Dışarda hava harika.»

«Yalnız kalmak istedim.»

«Ben de seninle konuşmak istiyorum. Londra'daki ev konusunda bir karar verdim. Bizim için çok büyük. Babam bile o kadar geniş bir ev gereksinmezdi. Üstelik kiralar da bugünlerde çok yüksek. Onu bırakıp daha derli toplu, iki, üç hizmetçiyle yönetilebilecek bir ev almayı tasarlıyorum. Bence Mayfair, Upper Brook Street, ya da South Audley Street semtlerine bakalım.»

Daisy'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, «Ne? Birlikte mi yaşayacağız, demek istiyorsun?»

«Tabii. Nasılsa bir evde oturmak zorundasın. Tek başına yaşayacak kadar büyüdüğünü mü sandın, yoksa?»

Daisy, olgun bir genç kız gibi elinden geldiğince gururlu davranmaya çalışarak karşılık verdi, «Ama ben seninle değil, Anabel'le oturacağımı sanıyordum.»

«Olamaz. Anabel nasılsa birkaç aya kadar başka biriyle kapanır. Senin öyle bir ortamda yaşamana izin veremem.»

«Ram ... ne biçim konuşma? Utanmıyor musun? Anabel benim ikinci annem gibidir.»

«İşte, bu da ne kadar haklı olduğumu gösteriyor. Anabel'in zengin erkeklerin sırtından geçinen bir kadın olduğunu anlayamayacak kadar çocuksun, daha.»

«Bu doğru olamaz. Nasıl söyleyebiliyorsun, bunları?»

«Peki, babam niye evlenmedi, onunla?»

Daisy bir an ne diyeceğini bilemedi, çaresizlik içinde konuyu değiştirmeye çalıştı, «Peki, uşaklarla hizmetçiler ne olacak? Ne yapacaksın onları?»

Ram kayıtsız bir sesle, «Emekli aylığı bağlayacağım, tabii,» dedi. «Hepsi de Nuh zamanından kalma... Bir moruk alayına bakacağımı mı sanıyordun, yani? Mutfakta birbiri ardından sapır sapır dökülüp ölmelerini bekleyeceğimi umuyorsan yanılıyorsun. Bu da babamın delice kaprislerinden ve savurganlıklarından biriydi. Başka bir deliliği de bütün parasını Rolls Royce şirketine yatırmak. İkimizin parasını da Rolls Royce'dan çekiyorum, Daisy. Bu parayı mümkün olduğunca işletmemiz, hatta İngiltere'den çıkarmamızın zamanı geldi de geçiyor bile...»

«Olamaz, Ram. Benim hisselerimi satamazsın. Onlar bana babamdan kaldı. Satmıyorum.»

Ram onu kandırmaya çalışıyordu, «Bak, Daisy, Borsa oyunlarında duygulara yer yoktur. Senin servetinin yasal yöneticisiyim. Hisselerin satılmasına karar verirsem de satarım.»

Daisy şimdi bar bar bağırıyordu, «Demek bunu yapabileceksin, bana? Hem de ben istemediğim halde, öyle mi?» Rolls Royce'un hisseleri birden babasıyla arasında kalan son anı, Ram'ın hiç acımadan yıkma-

ya çalıştığı geçmişle arasındaki son bağ oluvermişti, Daisy'nin gözünde.

Ram da kızmıştı. «Allah kahretsin. O kadar canın istiyorsa sakla hisselerini,» diye homurdandı.

«Peki, ya atım? Onu nerede tutacağım?» Ram'ın yaşamındaki temelsel unsurlardan birini daha elinin tersiyle ortadan kaldırmasını engellemek istiyordu, sanki.

«Kaygılanma. Yeni evimizin yakınlarında onu verecek başka bir ahır buluruz. İstersen sana bir düzine beyaz at, bir sürü de av köpeği alırım.» Daisy'nin birlikte yaşamamak için gösterdiği bahanelerin hepsini geçerli bir cevap bularak savuşturmaktan çok memnundu.

Daisy'nin sesi iyice hafiflemişti, «Ama oturduğun daire ne olacak? Çok memnundun, oradan.»

«İkimiz için çok küçük ama. İstediğim anda satabilirim. Üstelik de epeyce kârla... Her şeyi düşündüm... Babamın tablolarını Sotheby'de satışa çıkarırsak bir servet getirir. Ama en az iki Rembrandt'la eşyaların hepsini saklayacağım. Yapanın imzasını taşıyan Fransız eşyaların bugün kaç para ettiğini bir bilsen aklın durur. İkonlar ise bunun dışında... Onlar başlıbaşına bir servet...»

Daisy'nin gözleri acı doluydu. İnanmazlıkla, «Demek her şeyi, sevdiğim bütün eşyaları satacaksın,» dedi. Ram'ın üzerine saldırıp her yanını parçalamak geliyordu içinden. Ama bir yandan da kendisine ait olan bu malları istediği gibi kullanmaya hakkı olduğunun da bilincindeydi. Bunu gören Ram, Daisy'yi hemen kollarının arasına alıp vücudunu hırsla sıktı, «Sadece ikimiz, başbaşa yaşayacağız. Yaşamımıza burnunu sokacak ihtiyar hizmetçilerle uşaklar da olmayacak. Hiç kimse artık seni çocuk yerine koyamayacak. Sen de böyle bir yaşam istiyorsun, değil mi?» Daisy cevap veremedi. Sadece dehşet içinde içini çekmekle yetinince Ram kızın sessizliğini kabullenme olarak yorumlayıp elini bluzunun içine atarak parmağıyla memesinin başını okşamaya koyuldu. Daisy çok kızgın olmasına rağmen memesinin adamın elinin altında hemen sertleşiverdiğini duydu. Ram bunun üzerine

bluzunu yukarı sıyırıp memelerini emmeye koyuldu. Gene aklı başından gitmişti. Öbür eli de eteğinin altından donunun içine kaymış, kızın o kendine özgü sıcaklığını aranıyordu. Daisy birden merdivende hafif bir ayak sesi duyunca olduğu yerde dondu, kaldı. Ama Ram dünyasını unutmuş, büyük bir hırsla kızın memesini emmeye devam ediyor, böylece sanki Daisy'yi bir lokmada yutmak istiyordu. Daisy duyduğu dehşetten aldığı bir güçle birden kendini Ram'ın kollarından çekerek kurtuldu, ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalışarak köşedeki salıncaklı koltuğa yığılırken bir yandan da eliyle merdiveni işaret ediyor, öbür eliyle de bluzunu indiriyordu. Cinsel istekten sarhoş gibi olan Ram sonunda Daisy'nin ne demek istediğini anlamıştı. Anabel balkona çıktığında Daisy'yi Ram'dan epeyce uzakta, salıncaklı koltuğa oturmuş Balzac'ın kitabını okuyor buldu.

«Ah, çocuklar... Beni korkuttunuz. Burada kimse yok sanıyordum. Şu Kraliçe Elizabeth gülleri ne harika, değil mi? Daisy bunları odana koy. Kavanaugh'lar yarın sabah geliyor. Onun için evin her köşesini çiçeklerle süslüyorum.»

Ram nefretle söylendi, «Aman yarabbi, daha mı konuk gelecek? Burası pansiyona döndü, yahu...»

«Kavanaugh'lardan hoşlanacaksın,» diyen Anabel'in aslında o sırada Ram'ın yeni konuklardan hoşlanıp hoşlanmamasına aldırdığı bile yoktu. Hiç kuşkusuz Daisy'yle Ram yeniden kavga etmişlerdi. Hallerine bakılırsa aralarında bir tatsızlık geçtiği su götürmez bir gerçekti. Her neyse, kendi sorunlarını aralarında halletmeleri gerekirdi. Bu işe karışması doğru olmazdı.

O gece yemekten sonra Daisy hemen odasına çekilip kapıyı da kilitledi. Aradan epeyce zaman geçince de Ram gelip kapıya epeyce vurdu, adını da fısıldadı, ama Daisy oralı değildi. Hırsla kapıya bakıyor, ama ne cevap veriyor, ne de onu içeri almaya yanaşıyordu. Sonunda dışarda uzaklaşan ayak sesleri duyduğunda korku içinde inleyip ağlamaya koyuldu.

Daisy o sabah erkenden *La Marée*'den kaçtı. Acıkınca yemek için cebine koca bir dilim ekmekle bir portakal koymuştu. Theseus'u tasmasından tutmuş, Honfleur çevresinde dağ, bayır dolaşıyor, bir an bile hayvanın kayışını bırakmaya cesaret edemiyordu. Çünkü köpek başıboş kaldığı anda yakınlardaki bir çiftliğin mutfağına dalar ve önüne ne gelirse silip süpürebilirdi.

Köpeğiyle başbaşa kalınca yaşamın çok kolay olduğu, kuralların kendisine göre düzenlendiği ve bildiği kurallara uyarak mutlu olduğu yaşamına geri dönebileceği gibi bir duyguya kapılmıştı. Ama saatlar geçip de güneş yükselince Anabel'in kendisini öğle yemeğine bekleyeceğini hatırladı. Üstelik yeni konuklar, Eleanor Kavanaugh'la o salak isimli kızı geleceklerdi. Şu anda yeni insanlarla tanışmak onun için dayanılmaz bir şeydi, ama bir bakıma da memnun olması gerekiyordu. Çünkü kız odasında yatarak bir süre olsun rahatlamasını sağlayacaktı. Bunu ise kendisinin ayarlamasına olanak yoktu.

Kavanaugh'lar, *La Marée*'ye Daimler marka kocaman koyu kırmızı bir otomobille gelmişlerdi. Üniformalı bir şoför yeni konukların eşyalarını taşımakla bitiremiyordu. En az on iki bavul vardı, bagajda... Daisy durumu izlerken içinden, «Tüh, gördün mü başımıza gelenleri?» diye söylendi. Şimdiye kadar hiç küfür etmediği ve bilmediği için duygularını en sert biçimde bu sözlerle anlatabiliyordu. Anabel'in bu ahbapları kendilerini İngiliz kraliyet ailesinin sömürge adalarını ziyaret eden üyeleri gibi mi sanıyorlardı yoksa? Neydi bu halleri? Üzerindeki eski püskü bluz, iyice daralan şort ve ayağındaki tozlu tenis pabuçlarına bir göz attı. Hiç kuşkusuz saçları da kuş yuvasına dönmüştü. Talihi varsa, onlar dışarda vermut içerlerken gidip üstünü başını değiştirecek zaman bulabilirdi.

Ortada hiç kimseyi görmeyen Daisy hemen merdivenlerden yukarı süzülüp odasına yollandı. İçerden hiç ses gelmiyordu. Onun için kapıyı hızla açıp içeri girdiğinde, pencerenin içinde her zamanki yerinde yabancı bir kızın oturup denizi seyrettiğini görünce ne-

redeyse ayakları birbirine dolaşacak, yere düşecekti. Durdu, kaçmaya hazırlanıyordu, ama geç kalmıştı. Kız başını çevirmiş ve yüzünden derin bir şaşkınlık okunan Daisy'yi görmüştü, bile.

«Sen Daisy olamazsın.»

«Neden olamazmışım?»

«Daisy daha çocuk da ondan. On beş yaşındaymış.»

«Peki, sen kaç yaşındasın?»

«On yediye geliyorum.»

«Hıh, on yediymiş... Hiç göstermiyorsun, oysa.»

Bunu duyan Kiki Kavanaugh yaşını kanıtlamak amacıyla ayağa kalkıp dimdik durdu. Yaklaşık bir elli altı, bir elli yedi boyundaydı. Kaşlarını hiç durmadan oynatan bu kızın bir kedininkine benzeyen yüzünden güzelliğinden kuşkusu olmadığı anlaşılıyordu. Bir zamanlar kumral olan kısa saçlarını da Zandra Rhodes' un ortaya attığı modaya uyarak tutam tutam yeşile boyamıştı. Altın benekli, açık kahverengi iri gözleri, minicik, kusursuz denecek kadar güzel iki kulağın çevrelediği yüzü de çok biçimliydi. Sırtındaki elbise ise bir Ukrayna gelin elbisesi, ya da bir Afganlı Prensesin giysisi olabilirdi. Her yanı büzgülü, bağlamalı, kırmızı ince keten üzerine altın dantel aplikeli bir şeydi. Bağlama ve büzgü yerlerine sallantılı boncuklar dikilmişti. Bu kılığıyla bir tek ayak bileklerindeki bilezikler eksikti.

Karşısında hayal gibi beliriveren kız hâlâ söyleniyordu, «Kim olduğunu bilmiyorum, ama son derece soylu bir görünüşün var ve çok güzelsin. Annemi artık klasiklere dönmek için kandırmaya çalışıyorum, ama beni hiç dinlemez. Ah, seni görünce kimbilir saçımı boyatmama nasıl hayıflanacak...»

Daisy, «Şey... Kendi rengine boyatamaz mısın?» diye önerince kız cevabı yapıştırdı, «O zaman da saçlarım dökülür, cascavlak kalırım. İyice uzayıp uçlarından boyalar gidene kadar beklemem gerek. Yahu, aşağı inip onca insanın karşısına bu kılıkta nasıl çıkarım? Bana bir şortla bir bluz verir misin? Bir de saçından birazını rica edecektim.» Kiki bu son cüm-

leyi söylerken Daisy'nin çevresinde dolanıyor ve kızı hayranlıkla süzüyordu. Daisy'nin eski tenis pabuçları bile o anda gözüne çok şık görünüyordu.

«Ama her şeyim sana çok büyük gelir. Giysilerimin içinde yüzersin.» Daisy odasına kamp kuran bu tatlı çingene tarafından adeta büyülenmişti.

«Neyse, aldırma. Harika uzun boylu, boyasız sarı saçlı ve çok güzel bir kız gördüm mü hep böyle berbat olurum. Ama birazdan kendime gelirim. Aslında kendimi beğenmiyor değilim. Her neyse... sittir et. Nasıl? Bu sözü beğendin mi? Daha yeni öğrendim. Bana sorarsan çok faydalı bir sözcük. İnsanın duygularını olduğu gibi yansıtıyor.» Bunları söyledikten sonra da hınzır hınzır gülerek Daisy'ye baktı.

«Lady Alden sittir dediğimizi duysa herhalde ya düşer bayılır, ya da bizi cetvelle döverdi. Gerçekten faydalı bir sözcük olmalı.»

«Cetvelle dövmek mi? Aman Yarabbi, gerçekten mi? Ama ne hakla? Nasıl cesaret ederlerdi? Öyleyse sen gerçekten Daisy'sin.»

«Daisy olmasam bu odada işim ne?»

«Şey sandıydım... Neyse, boş ver... Yok, yok, bu sözümü sil. Bundan sonra kendi kendime, boş ver, dememeye söz verdim. Bu söz karşındakileri deli eder ve bir yolunu bulup bunun acısını senden çıkarırlar. Daisy'nin çok aptalca, çağdışı bir ad olduğunu düşünüyordum. Oysa seni görünce buna ne kadar uygun olduğunu anladım. Demek sen o'sun öyle mi?»

«Evet.»

«Aman Yarabbi, gerçek bir prenses olan Daisy diye bir kızın nasıl olabileceğini düşünmüş ve kendime göre bir sonuca varmıştım. Ama seni görünce... Yahu, bir tanrıça gibisin, be. Kıskançlıktan geberteceksin beni... Ama sana kötü davranmaya kim kıyabilir? Bak, dinle. Benim bu dünyada en nefret ettiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?» Kız böyle söylenirken Daisy gözlerini onun üzerinden ayırmıyor, her yanını ayrı ayrı inceliyordu. Kiki yeşil tırnak cilasının yanı sıra yeşil rimel ve yeşil de far sürmüştü. «Vogue'da resimleri yayınlanan ve yalan dolu demeçler veren o şık kadınlardan... Ah hâlâ on beş yıl önce yaptırdıkları

etekleriyle, iki tanecik siyah kaşmir kazaklarının içinde dönendiklerini, ama her yıl bunları yeni bir mücevherle süsledikleri için de şık görünmeyi becerdiklerini söyleyerek palavra atanlardan. Bunun yalan olduğunu bildiğin halde nasıl kanıtlayabilirsin? Eşşoğlu eşşekler. Hiçbir zaman haklı olduğumu kanıtlayamam.»

Daisy birden yeniden Lady Alden'deki grubun elebaşısı kimliğini alıvermişti, «Sakın çaresizliğe kapılma. Üstelik üzerini değiştirmeye de kalkma. Beş dakikaya kadar buradayım.»

Beş dakika sonra gerçekten de geri döndü. Saçlarını tokalarla tepesine toplamış, her yanına da, evin duvarlarını saran mor bugenvillalardan takmıştı. Sırtında Biba'dan üç sterline satın aldığı pırıl pırıl yaldızdan bir mini elbise vardı. Bu elbise sadece bir giyimlikti. Onun için de bugüne kadar dolaptan çıkaramamıştı.

Odaya girince Kiki'ye sordu, «Sende hiç Paco Rabane'ın incik boncuklarından var mı?»

«Kimde yok ki? Dur bir dakika.» Kiki odanın içini kaplayan yedi bavulun birinden tıpkı bekaret kemerine benzer, metalden tasmamsı bir şey çıkarıp Daisy'nin boynuna taktı. «Küpe de ister misin?»

«Yok, yok... Çok fazla olur. Sadece yalınayak dolaşacağım. Nasılsa aynı etkiyi yapar.»

Kiki, Daisy'yi hayranlıkla süzüyordu, «Sana hiç kimse, dünyada on beşinde demez.»

«Bakma sen. Yaşımdan çok daha olgunum. Hadi, gel bakalım. Gidip aşağıdaki morukların biraz yüreklerine indirelim de bunu ömürleri boyunca unutmasınlar.»

Kavanaugh'ların *La Marée*'de kaldıkları o hafta boyunca Ram dünyayı hedef alan hırsı ve kızgınlığının bir tek kişiye döndüğünü ve içini öldürme isteği kapladığını duyuyordu. Kiki'yi öldürmeliydi.

Ama annesi bilseydi, Kiki'yi ancak gümüş bir mermiyle öldürebileceğini söylerdi ona. Son derece zeki bir kız olan Kiki öylesine eğlenceye düşkün ve

yaramazdı ki Amerika'daki dört seçkin okul şimdiden onu öğrenci olarak kabul etmeyeceğini bildirmişti. Bebekliğinden beri Gross Pointe'ın soylusu, yani otomobil sanayicilerinden birinin kızı olmanın bilincine vararak yaşam boyu birtakım dokunulmazlıklara sahip olacağını öğrendiği halde onulmaz bir şekilde birinci sınıf bir şımarık olup çıkmaktan, doğuştan dürüstlüğü ve açıksözlülüğü, kısacası dobralığı sayesinde kurtulmuştu. Oysa hem zengin bir otomobil sanayicisinin kızı, hem de üç erkek kardeşin ardından gelen tek kız çocuk olarak annesiyle babasının gözbebeğiydi. Kiki hem kendi kendisi, hem de çevresindekilerle öylesine dürüst ve dobraydı ki insanlarda çok az rastlanan bir özellik olduğu için davranışları garip görünüyordu. Dürüstlüğüyle atbaşı giden aklına eseni yapıverme güdüsü sayesinde, kendisinden bir buçuk yaş küçük Daisy'yle hemen anlaşmıştı. Yüreklilikte üstlerine yoktu. Üstelik hiç olmayacak tasarılar kurmakta da çok iyi anlaşıyorlardı. Kiki'nin dünyayı daha çok görmüş olması ve olgunlaşmasına karşılık Daisy daha yürekli ve acar, Kiki, kendi deyimiyle, «Berbat bir şımarıkken» Daisy sadece inatçıydı. Kızlar arasındaki en büyük fark duygusal bağlarındaydı. Kiki annesi, babası ve üç erkek kardeşinin sevgilerini ve kendisine olan bağlılıklarını çok doğal karşıladığı gibi onları oldukça da gülünç buluyordu. Bu Daisy'yi çok şaşırtıyordu.

Kiki'yle annesinin *La Marée*'de kaldığı bir hafta boyunca kızlar genellikle ciddi konulara girmekten kaçındılar. Kırlara salınan atlar gibi bu yeni arkadaşlıklarından mümkün olduğunca yararlanmaya, eğlenmeye çalışıyorlar, çılgınca eğleniyorlardı. Daisy bütün geceyi hiç uyanmadan, deliksiz bir uyku çekerek geçirdikten sonra ertesi sabah gençliğini yeniden bulmuş gibi oldu. Gençliği sanki hiç berelenmemişti. Böylece Honfleur'e iniyor, balıkçılarla çene yarıştırıyor, Anabel'in eve sokmadığı Coca Cola'ları şişe şişe gövdeye indiriyor, sokaklarda sarımsaklı sosis yiyerek elalemin içinde ağızları yiyecek dolu dolu, konuşmaktan kaçınmıyorlardı. Oysa bu yüksek sınıf arasında çok ayıp sayılırdı. Çay saatında taksi tutup

Deauville'e inerek büyük otellerin salonlarında hippi giysileriyle boy gösterdiler. Bir yandan da akıl almaz pahalılıktaki Chanel giysileri içindeki orta yaşlı kadınların kendilerine dehşetle baktıklarını gördükçe gülmelerini tutamıyorlar, bir tek gün içinde, bir otelin salonunda gırgıra aldıkları kadınların çetelesini tutuyorlardı. Giysi değiş tokuşu da yapıyorlardı. Aslında Daisy'nin şortlarıyla gömlekleri Kiki'ye büyük geliyordu, ama şortları bellerinden kemerle tutturunca mesele halloluyordu. Eş giysiler içinde Trouville plajlarında kızılderili naraları atarak koşuşuyor, denize girmeye gelen aile gruplarının ödlerini patlatıyorlardı. Kiraladıkları bir kabinden denize giriyor ve genellikle de yemeklere gecikiyorlardı. Ama Anabel buna aldırmıyordu. Daisy'nin yeni arkadaşıyla eski haline kavuştuğunu görmekten çok memnundu.

Kiki'nin *La Marée*'de kaldığı sürece bir tek yakın masi oldu, «Şu senin ağabeyin olacak adam var ya, hiç kuşkusuz benden nefret ediyor,» dedi. «Onunla deli gibi flört etmeye, ağıma düşürmeye çalıştım, ama olmuyor, olmuyor. Bizimle gezmeye gelmesini bile söyledim. Hiç yüz vermedi. Oysa şimdiye kadar bana dayanabilecek pek az erkek çıktı. Böyle davranışlara alışık değilim, doğrusu. Acaba genel olarak Amerikalıları sevmiyor mu? Yoksa benim yeşil saçlarımdan mı hoşlanmadı? Belki de garip eğilimleri vardır. Hiç anlayamadım.»

«Aman, Ram'ı bırak. İlgilenme onunla. Eton'da okuduğu için durmadan poz atıp duruyor. Amacı kabalık etmek değil. Onun hali öyle.» Daisy mümkün olduğu kadar konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Tek çare kaçamaklı yanıtlar vermekti. Acaba Kiki gerçekten Ram'ın kendisini ne kadar kıskandığını farketmemiş miydi? Tabii farkedemez, bunu aklına bile getiremezdi. Daisy'nin Ram'la yalnız kalmamak için Kiki'nin arkadaşlığına dört elle sarıldığını nerden düşünecekti? Sofrada karşısında oturan Ram'a bir göz atınca bakışlarını kendi üzerine diktiğini, yüzyıllar önce bir Haçlı Seferinde öldürülen bir şövalyenin yüz ifadesiyle gözlerini kırpmadan kendisini seyrettiğini farketti. Ram'ın masanın öte yanın-

dan kendisini yanına çekmeye çalıştığını adeta içinde duyuyordu. Birçok kez Daisy'yi merdiven başında sıkıştırarak öpmeye çalışmış, ama peşini bırakmayan Kiki'nin seslendiğini duyunca da kızı bırakmak zorunda kalmıştı. Ram, güçsüzlüğü ve çaresizliği içinde iyice kötü bir insan olmuş, pervasızca hareket etmeye başlamıştı. Daisy ise Kiki'den bir an bile ayrılmamaya dikkat ediyor, bu korunağının sürekli olmadığını bildiği halde elinin altındayken yararlanabildiğince yararlanıyordu. Ram'dan ayrı geçirdiği bu zamanı gereksiniyordu. Öylesine gereksiniyordu ki, Kiki gittikten sonra başına gelecekleri bile göze almıştı. Her gece Kiki uykuya daldıktan çok sonra bile Daisy duygularını bir düzene sokmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Evet, Ram'ı seviyordu, onu gereksiniyordu, ama her geçen gün de, Ram ne derse desin bu yaptıklarının kesinlikle doğru olmadığını biliyordu. Bir an için durumu Kiki'ye açıp fikir danışmak geldi aklına. Ama durumu anlatmak için söylemek zorunda kalacağı sözcükleri düşününce bundan hemen vazgeçti. Olanağı yoktu başka birine anlatmasının. Bu, utanç içinde kendi başına taşımak zorunda olduğu bir yüktü. Ah, bu sonu gelmez utanç duygusu ne korkunç bir şeydi.

Sonunda Kavanaugh'ların Cote D'Azur'e gidecekleri gün geldi, çattı. Kiki'nin babası da Detroit'den, Paris üzerinden uçakla oraya gelip karısıyla kızını bulacaktı. Yolculuğu Limoges'da sona erdirmeyi tasarlamışlardı. Limoges'a kadar arabayla, iki günde gideceklerdi. Kiki birkaç haftaya kadar Santa Cruz kentindeki California Üniversitesi'nde öğrenimine başlayacaktı. Gittiği okulların hiçbirini bitirmemesine rağmen notları çok iyi olduğu için dünyadaki üniversitelerin en özgür ve açık fikirlisi olan California Üniversitesi'nin öğrenciliğine kabul edilmişti. Annesiyle babası işte bunun için Kiki'yi bu yaz tatiline çıkarmışlardı. Eleanor Kavanaugh, «Ah, kızım artık yüksek öğrenime başlayacağı için onu kaybediyoruz. Bu son fırsattan yararlanalım, dedik,» diyordu, ağlamaklı bir sesle. Daisy'yle Anabel'in ısrarlarına rağmen *La Marée*'de daha uzun zaman kalamayacağını söyledi. Kocasını düş kırıklığına uğratıp üzmesinin gereği yoktu.

Bu arada Anabel, üzüntüden ağızlarını bıçak açmayan kızları avutmak için, «Daisy, bak sana söz veriyorum. Noel tatilinde seni Amerika'ya, Kiki'de kalmaya gönderirim,» diyordu.

Kiki hırsla söylendi, «Noel'e daha milyonlarca yıl var. Neden Daisy de bizimle Santa Cruz'a gelemiyor, sanki?»

Anabel sabırla ona durumu anlatmaya çalışıyordu, «Gelecek yıl üniversite sınavlarına girmeye hak kazanması için bu yıl da Lady Alden'in okulunda okuması gerek de ondan.»

«Hay, içine ettiğimin, anasını becerdiğimin işi... Özür dilerim, Anabel. Ne dediğimi bilmiyorum,» diye söyleniyordu Kiki.

Anabel sevecenlikle gülümsedi, «Oysa bana ne dediğini biliyor gibi göründün.» Bu olağan dışı kızcağızı çok sevmişti aslında. Büyük otomobil sanayicisi kocasıyla evlenmeden önce son derece tutucu ve terbiyeli bir Amerikalı genç kız olan arkadaşı Eleanor'dan öylesine farklı bir kızdı ki bu.

O gece Ram kapıyı vurduğunda Daisy hemen koşup açtı. Kiki gittikten sonra, çocukça eğlenceler içinde geçen bu hafta boyunca bilinçaltında geleceği için kesin bir karar aldığını farketmişti. Şu anda, yitirdiği kızlığına, On Dört Temmuz gecesi olduğu gibi el sürülmemişliğine yeniden dönebilmek için neler vermezdi ki. Bu amaç için her şeyden özveride bulunması gerektiğinin bilincinde kararlı ve sakindi. Düşüncelerinin karışıklığından tamamıyla kurtulmuştu. Ram'sız yaşayabilirdi. Onun koruyuculuğu, tek başına olmaktan da kötüydü. Babasının ölümünden bu yana ilk kez bütün düşünceleri bir duruluk kazanmıştı.

Ram içeri girer girmez Daisy'ye sarılmaya çalıştı, ama kız hemen pencereye doğru çekildi. Sırtında hâlâ yemekte giydiği sarı pamuklu elbise vardı ve odanın ışıklarını da söndürmemişti.

«Otur, Ram. Sana söyleyeceklerim var.»

«Söyleyeceklerini sonra da söylersin.»

«Olmaz. Bir saniye bile bekleyemez. Ram, bak dinle, bu yaptığımız bitti. Kapandı, o fasıl. Ben senin kardeşinim, sen de benim ağabeyimsin. Bir daha öyle bir şey yapmayacağım. Çünkü çok kötü, yanlış bir şey. Üstelik bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.»

Ram bu sözleri duyunca hırsından titreyen bir sesle sordu, «O kancık Kiki soktu aklına bu fikirleri, değil mi?»

«Onunla bu konuda bir tek söz bile konuşmadım. Hiç kimse bilmedi ve bilmeyecek. Sana yemin ederim. Ama bitti artık, Ram.»

«Daisy, tıpkı basit bir kentsoylu gibi konuştun, şimdi. 'Bitti artık' ne demek? Nasıl biter? Birbirimizi seviyoruz. Aptalım benim, sen bana aitsin. Bunu bilmiyor musun?»

«Ben kendimden başka hiç kimseye ait değilim. İstediğini yap. Babamın sevdiği her şeyi sat. Keyif senin. Dilediğince yaşa. Ama ben Eton Square'deki evde Anabel'le oturacağım. Beni yanına alacağından kuşkum yok. İşte bu kadar. Bundan sonra sana ihtiyacım yok. Tamam mı?»

Ram kızın yanına sokulup kolunu yakalayarak sıkmaya başladı. Daisy'nin canı fena halde yanmasına rağmen mermerden oyulmuş bir genç kız heykeli gibi oturduğu yerden kıpırdamıyordu. Birer hercaiye benzeyen gözlerinin bebeklerini görebilmesi için ışık bile gerekli değildi. Ram kızın gözlerinde gördüğü anlamdan birden çılgına döndü. Ne kadar kararlı olduğunu o anda anlamıştı.

Daisy ise sert bir sesle, «Ram, elini kolumdan çek,» diye buyurunca bu bardağı taşıran son damla oldu. Kızın dinginliği adamı daha da körüklüyordu. Kemikli, güçlü elleriyle omuzlarını yakalayıp Daisy'yi ayağa kaldırdı. Kız sanki, iyi bir ders alması gereken vahşi bir attı. Daisy gene de korkusuzca adamın gözlerinin içine dik dik bakmaya devam ediyordu. Ram bu kez onu zorla kendisine çekerek dudaklarından öptü. Ama Daisy'nin ağzı dudaklarının altında kımıldamıyordu bile. Soluk aldığı da duyulmuyordu. Ram kızgınlığını baskı altında tutmaya çalışarak büyük bir ustalıkla onu öpmeye devam etti. En sonunda duygu-

larını uyandıracağından kuşkusu yoktu. Daisy'yi şimdi, kızın çok önce özlemini duyduğu yavaş, yumuşak öpüşlerle öpüyor, ama ondan hâlâ bir karşılık alamıyordu. Kızın saçlarını okşayarak kulağına, «Daisy, Daisy, bundan fazlasını istemiyorsan yemin ederim, sadece seni kollarımda tutmak, sana sarılmakla yetineceğim...» Yanaklarına kızgın öpücükler yağdırırken erkekliğinin canlandığını ve tehlikeli bir biçimde kasıklarına dayandığını duyuyordu. Daisy duyduğu dehşet içinde bütün gücünü toplayıp adamın kollarından kurtulmayı başardı.

«Faydasız, Ram. Sana güvenmiyorum, seni istemiyorum. Ne öpücüklerini, ne kucaklayışlarını, ne yalan dolu sözlerini, hiçbir şeyini istemiyorum, artık. Bütün istediğim odamdan derhal çekilip gitmen.» Evdekiler duymasın diye çok yavaş bir sesle konuşmuştu, ama konuşmasından ne kadar kararlı ve gergin olduğu anlaşılıyordu.

Odanın öbür ucuna kadar geri geri gidip sırtını duvara dayamıştı. Ram'ın müthiş bir isteğin pençesinde, üzerine doğru geldiğini gördü. Adamın yüzü hırs dolu isteklerinden şişmişti sanki. Daisy'yi elde etmekten başka bir şey düşünmüyor, bunu yapamazsa oracıkta öleceğini sanıyordu. Artık duyguları üzerindeki denetimini tamamıyla yitirmişti. Kızı duvara bastırıp eteğini kaldırarak etini etine yapıştırdı. Bir yandan da elbisenin yakasından elini içeri atmış hırsla memelerini burmaya koyulmuştu. Daisy'nin derisi berelemiyor, fena halde canı yanıyordu. Hırsla, «Seni pis ödlek. Babam sağ olsaydı bunları yapmaya yürek bulamazdın,» diye soludu.

Bunu duyan Ram o anda çıldırdı. Bütün gücüyle yanağına bir tokat patlattığında Daisy dişlerinin içinden yanağına geçtiğini duydu. Dilinde kanın tadını duyuyordu. Sonra Ram onu üst üste tokatlamaya koyuldu. Daisy soluk almaya, bağırmaya çalışıyordu, ama bu kez de Ram öbür elini ağzına kapatarak onu yatağa sürükledi. Daisy dehşet içindeydi. Korkudan delirmişti sanki. Ondan sonraki iğrenç, korkunç dakikalarda Daisy, Ram'ın elini, bütün gücünü kullanmasına rağmen ağzından çekemedi. Tıkanmamak için

ağzına akan kanı yutarken Ram'ın donunu parçaladığını duyuyordu. Bacaklarını açması için yüzüne iki kez daha vurması gerekti. Sonra çıldırmış gibi kızın üzerine çıktı. Kupkuru olduğunu bilmesine rağmen deli gibi hiç durmadan kıza saldırıp duruyordu. Daisy için o anlar yaşamın dışında bir dehşetti. Müthiş, yakıcı bir acı duyuyordu bacaklarının arasında. İşini bitiren Ram en sonunda çekip gittiğinde Daisy hâlâ ağzı kanlı yatakta perişan yatıyordu. Özlemini çektiği yaşların gözlerine dolması için dakikaların geçmesi gerekti. Ağlaması kesildikten sonra ise büyük bir acıyla ama kararlılıkla yataktan kalktı, Anabel'i uyandırmaya gitti.

Derhal uyanan Anabel telaşla Daisy'ye ılık su ve havlular getirip kanamayı durdurduktan sonra ona sarılıp baştan sona anlattığı öyküyü dinledi. Kız içini dökünce rahatlamış, sakinleşince de Anabel'in yatağında uyuya kalmıştı. İşte o zaman Anabel artık kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Ama hıçkırıkları Daisy'ninkilerden daha acı, daha zavallı, daha şiddetliydi. Kadının içi acıyordu sanki. Hem Stash'a verdiği sözü tutamamış, hem de Daisy'yi tehlikelerden koruyamamıştı. Bu durumda Ram'ın işlediği suçun gizli tutulması gerekiyordu. Ne yazık, oysa ondan öylesine bir öç almak isterdi ki. Bundan sonra bir daha Ram'ın yüzüne bakmayacaktı. Ram onun için bitmiş, ölmüştü artık. Ama onu adalete teslim etmenin hiçbir olanağı yoktu. Olan olmuştu bir kere. Körlüğüne, duyduğu sonsuz güvene, fazla iyimserliğine lanetler yağdırıyordu.

Sabah olur olmaz Anabel ilk işi Kavanaugh'ların o gece Limoges'da kaldıkları otele telefon etmek oldu.

«Eleanor, ben Anabel. Lütfen bana soru sorma. Sana şu kadarını soracağım. Daisy'yi Santa Cruz'a götürmenize olanak var mı? Daha doğrusu Daisy orada Kiki'yle üniversiteye girebilir mi, sence?»

«Bu yıl mı?. Ama yaşı tutmuyor ki.» Eleanor Kavanaugh'un cevabı her zamanki gibi meselenin temeline yaklaşım alışkanlığından kaynaklanıyordu.

«Sorun yaşı değil, şimdi. Bütün mesele sınavları

verip veremeyeceği. Bu çok önemli Eleanor, yoksa onu bu kadar erken yollamazdım, ben de.»

«Kolej sınavlarını vereceğinden kuşkum yok, Anabel. Bence Daisy on yedi yaşındaki olağan bir Amerikalı kızdan öğrenim bakımından çok daha üstün. Bunu da kuşkusuz İngiltere'deki o korkunç lise eğitimi sistemine borçlu. Bak, dinle, kayıtların açık olup olmadığını anladıktan sonra sınavlara nerede girebileceğini öğrenirim. Tamam mı?»

«Bunu yarın, yani bugün yapabilir misin? Amerika'ya dönene kadar bekleme, bu işi halletmek için.» Anabel yalvarıyordu şimdi.

«Sen bana güven.» Eleanor neyse ki gereksiz soru soran insanlardan değildi. «California'daki kayıt bürosu açılır açılmaz hemen telefon ederim. Sonra da seni ararım. Sen de üniversiteye Daisy'nin karnelerini gönderirsin.»

«Ah, Eleanor, sağol.»

«Anabel, biz çok eski iki arkadaşız, bunu sakın unutma. Kaygılanma da. Bana güven, Daisy Santa Cruz'a girecek. Kiki'yi üniversiteye aldıran ben değil miyim? Hem bu üniversitenin Harvard olmadığını aklından çıkarma.»

Anabel telefonu kapatırken, Harvard değil ama, Ram'dan 10 bin kilometre uzak, diye düşünüyordu.

12

Kiki heyecanla bağırdı, «Tamam, buldum, el örgüsü.»

Bunu duyan Daisy, gözlerini Santa Cruz'daki California Üniversitesi kursları rehberinden kaldırarak dalgın dalgın arkadaşına baktı, «Ne?» Kiki yarım saattan fazla zamandır yatakhanedeki odalarında oradan oraya dolaşıyor, bavullarını açmaya bile gerek duymdan sümsüklenip duruyordu.

«Tamam işte. El örgüsü, olmalı. Çalınma, evde örülmüş, elden düşme... Ne olursa olsun. Ama kesinlikle el örgüsü olmalı. Demek istediğim şu... Burada hıyar gibi göze batmak istemiyorsak bir şeyler yapmalıyız.»

«Ama ben Lady Alden'in okulundan kurtulduktan sonra forma derdini de üstümden attığımı sanıyordum. Sakın yeniden forma giymek zorunda kalacağımı söyleme bana. Hem giyimimiz bu kadar mı önemli? Ben bu üniversitenin çok rahat bir yer olduğunu sanıyordum, oysa.»

Kiki sabırla içini çekti, «Daisy, sen hâlâ durumu kavrayamıyorsun, galiba. Yerine göre giyinmeyi öğrendiğin anda gerisi de çorap söküğü gibi geliverir. Aynı okulda gereğinden uzun zaman kaldığın için bu konuda kafa yormak gereğini duymadığın anlaşılıyor. Ama sen de benim kadar çok okul değiştirseydin ancak çevrene uyabildiğin takdirde ora toplumu tarafından kabul edilebileceğini anlardın. Bak, şimdi. İkimiz de dikkat çekmeyecek insanlar değiliz. Bu yüzden de önümüzdeki dört yıl sen prensesliğini, ben de çok ünlü bir otomobil sanayicisinin kızı olduğumuzu unutacağız. Öyle boktan şeylere burada yer yok. Böylece

de vücudumuzu dalasa da derhal sırtımıza giyecek el örgüsü bir şeyler bulmalıyız.»

«Tamam, oldu. Şimdi onu boş ver de hangi kurslara gireceğine karar ver. Bu işi boşlaman doğru değil.» Daisy bir yandan da elindeki kurs rehberini anlamlı anlamlı sallıyordu.

«Bak şimdi, 'surf'(*) kursu var. Çok ilginç olmalı. Sonra kayak, bisiklet bakımı ve caz dansı kursları da ilgimi çekti. Ama bunların içinde en harikası bana sorarsan trambolin kursu.»

«Bana bak, Kiki. Sabrımı taşırıyorsun. Bunlar ders değil kızım. Aklını başına topla, biraz. Ciddi ol.»

«Sittir et, hepsini.»

Daisy kendinden memnun bir halde gülümsedi, «Ben, bir sanat öğrencisine yakışacak çömlek yapımı, resim, desen ve çizgi kurslarını seçtim. Bunun ardından ikimizin de toplumbilim derslerini vermemiz gerektiği için de sana 'Düşleme' kursunu öneriyorum. Neyse, bakma bana. Gırgır geçiyorum. Aslında ikinci sınıfa atlayabilmemiz için Batı Uygarlığı kurslarını seçmemiz gerekiyor. Biliyor musun?»

Kiki heyecanla pencereden dışarısını seyrediyordu, «Sen hangisini dersen o olsun. Başımızı iyice boka sardık, galiba.»

«Bak, istersen benimle atla iz sürme kurslarına katıl. Fizik sınavına da girmemiz şart. Aaa, ama iz sürme ders olarak kabul edilmiyormuş. Sadece beden eğitimi içinde kabul ediliyormuş... Tüh.»

Kiki, «Şu rehberi bana versene,» diye buyurdu. «Hohohoo, Tiyatro Sanatı ve Çalışmaları kursu İnsanlık dersleri ve sınavları için yeterliymiş. Ben tiyatroyu seçeceğim.»

«Tamam, öğrenim sorunumuzu tamamladık.» Daisy bu işi halletmekten memnundu. «Hadi, şimdi alışverişe çıkalım. Ne dersin, yün alalım mı?»

Daisy kolej sınavlarında büyük başarı gösterdi. Lady Alden anlaşılan cetvelini boşuna kullanmamıştı.

(*) Surf, dalgaların üzerinde kayakla yapılan bir spor.

Böylece Santa Cruz, Londra'dan gelen öğrenciyi bağrına bastı.

Kiki'yle Daisy, Cowell'de bir odayı paylaşıyorlardı. Cowell, Santa Cruz'da açılan yarı-özel kolejlerin ilkiydi ve büyük bir üniversite sisteminin de ilk doğan, en güzel çocuğu sayılabilirdi. Okul, Daisy'yle Kiki'nin buraya girişlerinden iki yıl önce, yani 1965 yılında Monterey Körfezi'ne bakan iki bin arlık tepelik bir alanda kurulmuştu ve San Francisco'ya yüz yirmi kilometre uzaklıktaydı.

Santa Cruz'dan üniversiteye gitmek için yola çıktığınızda geniş kırlar ve bir zamanlar bir çiftliğe ait olan sık ormanlar; arada bir bunların arasında görülen eski çiftlik evlerinin görüntüsünden serseme dönebilirsiniz. Üniversiteyse, Oxford, ya da Cambridge üniversiteleri örnek alınmak suretiyle, ama Amerika'nın en çağdaş mimarları tarafından, ayrı kolej binaları halinde yapılmıştı. Ağaçlar, binaları öylesine ustalıkla gizlemiştir ki yoldan geçen herhangi bir yolcu bunları gözden kaçırabilir. Ama bir binadan öbür binaya ders için gitmek zorunda olan sakallı erkek öğrencilerle son moda ama sallapati giyimli kız öğrencileri görmemek olanaksızdır.

Böylece Daisy'yle Kiki, Santa Cruz'da canlarını dişlerine takarak çalışmaya koyuldular. Kurslar, rehberde anlatıldığından çok daha zordu. Tasarladıklarından daha fazla çalışmak zorunda kalıyorlar, ama sanat ve tiyatro dünyasına gittikçe daha fazla kapılıyorlardı.

Daisy, sadece Dani'ye resim çizmekte kullandığı ressamlık yeteneğinin bu kurslarda düşündüğünden daha güçlü ve derin, ciddi bir ressamlık yeteneği olduğunu kısa zamanda anladı. Yağlıboya, ya da suluboya, her türlü resmi yapmaya koyuldu. Ama hiçbir zaman abstre-ekspresyonist akıma kapılmıyor, en iyi başardığı gerçekçi ve duyarlı portreler, doğa görünümleri ve tabii atları çiziyordu. Kiki ise, meraklı, canlı ve dürüst doğasına tiyatroda uygun bir ortam bulmuştu. Böylece ne yaparsa yapsın, ne derse desin, öğretmenleri şaşırmıyorlar, dehşete kapılmıyorlardı. Bütün söyledikleri ve yaptıkları, «kendi kendinin anlatımı» olarak kabul ediliyordu ki bu da doğrusu Kiki'nin çok

ışına geliyordu. Her yerde aradığı «eğlence»yi sonunda burada bulmuştu. Üstelik bu eğlence Santa Cruz sayesinde onun mesleği de olabilecekti.

Kiki, keyfi için vücudunu bozuk para gibi harcayan bir kızdı. Aile görgüsü ve terbiyesini, namus kavramını, hakkında söylenecekleri ve kamuoyunun tepkilerini hiçe sayarak sayısız aşk ilişkilerine girişiyor, kendi davranışlarından başka her şeye boş veriyordu. Hep olmayacak gençlerle ilişki kuruyor ve bu ilişkilerden hep kendini yaralayarak kurtuluyordu. Başkalarının kendisini suçlu duyması için harcadıkları çabaları da alayla karşılıyordu. İnsan hayata bir kere geldiğine göre istediği gibi yaşamalı ve zevk almalıydı. Onun da başlıca ilkesi buydu, işte. Neden serüvenden serüvene atlamayacaktı, sanki? Neden insan yaptığı yanlışlardan ders almalıydı? Nasılsa daha sonra yapacak yeni bir yanlış bulmuyor muydu insan?

Daisy'yle Kiki, Santa Cruz'daki öğrenim yıllarının hepsini aynı odayı paylaşarak geçirdiler. Çokluk geceleri geç saata kadar oturur, çene çalarlar ve geçmişlerini birbirlerine anlatırlardı. Ama çok duyarlı, zeki bir kız olan Kiki arkadaşının, yaşamının büyük ve en önemli bölümünü kendisine anlatmadığını sezinliyordu. Daisy, son sınıfta bile onun için bir gizdi. Kiki'nin gizlere dayanacak hali yoktu oysa.

Son sınıfı okudukları kış, yani 1971'de bir gün durup dururken, «Daisy, oranı hiç düşündün mü?» diye soruverdi.

«Hadi, git başımdan. Öğle yemeğinden önce oramla kafa yoramam.»

«Söylesene bana. Oramız neden bacaklarımızın arasında? Sanki bir halt varmış gibi bir köşeye sıkışmış. Yolunu bulmak isteyenlere yol göstermek zorunda kalmaktan bıktım, usandım.»

Daisy kayıtsızlıkla söylendi, «Oysa ben senin erkek arkadaşlarına kılavuzluk ettiğini, onların da senin istediklerini yerine getirdiklerini sanıyordum.»

«İyi de, hepsine ayrı ayrı harita mı göstermem

gerek, yani? Bir erkek bir kadına bilmem nesinin nerede olduğunu anlatmak zorunda kalmıyor. Çünkü her şeyi ortada. Bütün güçlük biz kadınlara yüklenmiş. Hep uğraşacağız. Haksızlık, bu.»

Daisy mantıklı olmaya çalışarak sordu, «Peki, oranı nereye aktarmalı dersin? Örneğin burnunun ucuna koysak...»

Kiki telaşla karşılık verdi, «Ben sana cinsellikten vazgeçtiğimi söylemedim, salak. Sadece gerçek bir yeniliğe, yeniden düzenlemeye gidilmeli.»

Daisy bu konuşmanın gerçek amacını öğrenmek için sabırla bekliyordu, «Hıı!» Kiki ne zaman orasından söz açsa bunun altından bir çapanoğlu çıkardı.

Kiki şimdi konuşmasını sürdürüyordu, «Bak, Daisy. Hazır konu açılmışken söyleyeyim. Sende anlamadığım bir şey var.»

«Sadece bir tek şey mi?»

«Evvet, canım. Nasıl oluyor da hâlâ kızsın? Herkes senden sözediyor. Farkında mısın? Sana Namus Kumkuması Valensky diyorlar.»

Daisy gülmeye başladı, «Evet, biliyorum. Amerikan kurallarına çok aykırı davranıyorum. Bu davranışlarımdan utanıyorsun, değil mi?»

«Yakında utanmaya başlayacağım. Artık on dokuz yaşını bitirmek üzere olduğunun farkında mısın? Üstelik hâlâ kızsın. Amerikalılığı filan bir yana bırak. Bu senin yaptığın her şeyden önce sağlığa zararlı. Üstelik bir eksiklik. Daisy, gerçekten çok ciddiyim.»

Daisy insanı sinirden deli edecek bir dinginlikle yanıtladı, «Ben âşık olabileceğim erkeğin karşıma çıkmasını bekliyorum.»

«Hadi, be. Janet'le çılgın bir serüven yaşayan Mark Horowitz'le grup halinde dansa gidiyorsun. Janet'in bu tür dansları sevdiğini bile bile Mark onu bir yana itip seni götürüyor. Gene'le ata biniyorsun. Grup halinde olduğu, ya da kalabalık bir yere gideceğini bildiğin sürece önüne kim çıkarsa sinema davetlerini kabul ediyorsun. Tim Ross'a pizza ısmarlatıyorsun. Oğlan sana öylesine körkütük âşık ki senin pizzanın parasını çekmek onuruna erişmeye bile razı, hiç

karşılık beklemeden. Dahası San Francisco'ya, hem de üç kız arkadaşınla Çin lokantasına gidiyorsun. Ama okulun en çekici oğlanlarının peşinde olmalarına aldırış bile etmiyorsun. Olacak şey mi bu? Bak, dikkat et, benimle tatil geçirmeye Grosse Pointe'a geldiğinde akıllarını başlarından aldığın bütün o seçkin erkekleri saymıyorum. Ağabeyim olacak o iki hıyar bile senin çekiciliğine kapıldı. Şimdi sersem gibiler... Sonra yaz tatillerinde Anabel'e gittiğinde tanıştığın yakışıklı erkekler ne oluyor? Cevap vermek zahmetine bile katlanmadığın yığınla mektubu görmedim sanma. Senin neyin var, allahaşkına?» Kiki, pançosunun altından kollarını kavuşturmuş, kızgınlığından kulakları kıpkırmızı arkadaşına bakıyordu.

Daisy bir an ona göz attı. Aniden ciddileşmişti. Kiki iki yıldır ağzını arayıp duruyordu. Bunu mesele yapması için de konunun onun için çok önemli olması gerekti. Kiki bir şeyi mesele yaptı mı yılanı bile deliğinden çıkarabilir, Napolyon'u Elbe adasından geri getirebilirdi.

«Evet, sen haklısın. Bir erkekle ilişki kurmak, başımı derde sokmak istemiyorum. Hiç kimsenin üzerimde hak iddia etmesine dayanamam. Bir erkeğin bana o kadar yakın olması fikri hoşuma gitmiyor. Hiçbir erkeğin herhangi bir yerime sahip olduğunu düşünmesini istemiyorum. Akşamı birlikte geçirdik diye herifin tekinin beni öpmekte kendinde hak görmesine dayanamam. Onlara o hakkı kim veriyor? Hem sonra kendilerini ne sanıyorlar? Benim kendilerine bir şey borçlu olduğumu düşünme hakkını nereden buluyorlar, daha açıkçası?»

«Dur, dur, hemen sinirlenmesene. Galiba sözettiğimiz konular farklı. Benim sözettiğim şey hoşlandığın bir erkekle, kendi isteğinle ilişki kurman. Yoksa başkasının senin üzerinde hak iddia etmesi değil. Bunu sana öğretmediler mi? Hatta ben bile sana öğretemedim mi bunu, bunca yıldır?»

«Ama, benim de demek istediğim, bundan hoşlanmadığım... İşte, o kadar. Böyle bir şeyi denemek bile istemiyorum. Benim böyle olduğumu kabul etmen gerekir.» Daisy'nin sesi çok kararlıydı.

«Haklısın. Seni olduğun gibi kabul etmem gerekir, ama etmiyorum, işte.»

Daisy alay etti, «Sen uğraş bakalım. Uğraşmak da parayla değil ya.»

Daisy, Santa Cruz'a geldiğinden beri hiç istememesine rağmen birçok delikanlının âşıkdaşlık duygularını ayaklandırmış, hepsi de peşine düşmüştü. Bunlarla hiç ilgilenmiyor, onların romantik tutkularına aldırmıyordu. Hiç kimse, ama hiç kimse, kendisine sahip olacağından umutlanmamalıydı. Hiç pişmanlık duymadan hepsinin duygularını ayaklarının altında acımasızca çiğniyordu. Onlara karşı hiçbir sorumluluğu yoktu. Eğer onun uğruna üzülüyor, acı çekiyorlarsa da bu kendi bilecekleri işti. Arkadaşlık ettiği bir erkek yanağından öpmek yerine kendisiyle daha yakın bir şekilde sevişmek istediği anda onunla kurduğu ilişkiye son veriyordu. Her zaman o erkeğin yerini alacak başka erkekler hazır bekliyordu, nasılsa.

On dokuz yaşına gelen Daisy'nin güzelliği artık görülecek şeydi. Gümüşümsü sarı saçlarını, sadece uçlarını düzelttirmek için birer parmak kestiriyordu. Bunun sonucunda da saçları neredeyse beline iniyordu. Saçlarını ne kadar sıkı sıkı toplamaya, ya da örmeye çalışırsa çalışsın, bağlardan kurtulmayı başaran küçük saçlar ensesine, alnına ve şakaklarına kıvrılıyor, yüzünün çevresinde bir hale meydana getiriyordu. Francesca ve San Gimignano'nun güzel kadınlarına çeken cildi de tıpkı olgun bir şeftali görünümünü koruyordu. Böylece de karşılaştığı bütün erkekler, gözlerine vurulmuşçasına peşinden ayrılmaz oluyorlardı. Daisy'ninkiler gibi derinlikleri görülemeyen kapkara gözlere çok ender rastlanır. Santa Cruz'lu erkekler onu elde etmek için çaba harcamaktan vazgeçmiyorlardı. Güzelliğine bir değişiklik katan garip yanı giz dolu gözlerinin üzerinde uzanan dümdüz kaşlarının kararlılık dolu havasıydı. Yaşı ilerledikçe de, saçlarından başka Stash'a çeken tek yanı olan tam Slav tipi dolgun dudaklı ağzının anlamı da gittikçe belirmeye başlamıştı. Santa Cruz'daki yıllarında iyice boy atmış ve bir yetmiş bir olmuştu. Ama vücudu

her zamanki gibi incecikti. Yaz, kış demiyor, her gün ata biniyordu. Bunun sonucu olarak bacakları, kalçaları incecik kalmıştı. Tam bir binici vücuduydu onunki. Memeleri ise dört yıl öncesine kıyasla daha dolgunlaşmasına rağmen sertliğini ve dikliğini koruyordu.

Daisy de, Kiki de üniversiteye geldikleri ilk yıl girdikleri kılıktaydılar hâlâ. Sırtlarında el örgüsü kazaklar, bacaklarında da kazaklar kadar eski görünüşlü blucinler vardı. Çok ilginç oldukları için Valensky ve Kav ikilisi adını takmışlardı onlara. Buna odalarında yatıp kalkan ve Daisy'yi bütün derslerinde peşinden izleyen Theseus ilginçlik katıyordu. Theseus'a okulda tek yasak olan yer, diğer öğrencilerin başvurusu üzerine yemekhane ve mutfaktı.

Aralarındaki yakın arkadaşlığa rağmen Daisy, şimdiye kadar Kiki'ye Dani'den hiç sözetmemişti. Her hafta ikizine iki kez, ya kendi yaşamından, ya da Dani'nin çevresinde alıştığı kişileri gösteren, örneğin öğretmenleri ve arkadaşlarını kapsayan resimler çizip gönderiyordu. Arada bir kendine, acaba Kiki'ye Dani'den sözetse miydim, diye sorardı. Ama yıllar geçtikçe bunu anlatacak fırsat olmadığı için, böyle bir olasılık da gittikçe zayıflıyordu. Babası tarafından konan ve bütün varlığını etkilediğini bildiği yasağın gücünü hâlâ duyuyor, bunun varlığını kendi kendisiyle tartışmadan kabulleniyordu. Zaman geçtikçe daha bağlayıcı oluyor, hiçbir yoldan anlatımına, ya da tartışmasına girişmediği için de gün geçtikçe güçleniyordu. Hiç kuşkusuz bu müthiş yasak düşünülemeyecek, akıl dışı, ama tamamıyla gerçek bazı koşullara hizmet etmeye yaramıştı.

Bu dünyada Dani'nin varlığını bilen bir tek Anabel kalmıştı. Ama Daisy, Anabel'e bile Dani'den sözetmezdi. Stash'ın ölümünden sonra Anabel Daisy'ye Dani'nin ömür boyu geçiminin sağlanmış olduğunu anlatmıştı. Gene de Daisy, Dani'nin, yüreğinde saklaması gereken bir giz olarak kalmaya mahkum olduğunu biliyordu. İkizlerden ilk doğan kendisiydi. Bu gerçeği hiçbir şey değiştirmemişti. Dani'ye hâlâ bağlıydı ve sorumluluk duygusu da tamdı. Bir eğlence anında, durup dururken aklına Dani geliverirdi. Kız-

kardeşinden çok, çocuğu gibi olan, kendisine öğretilen basit şarkıları arkadaşlarıyla söyleyerek oyunlar oynayan Dani'nin, kendisinin sahip olduğu, yeni deneyimler edinme, yeni gelişmeler yaşama hakkından yoksun kaldığını düşündükçe gözlerine yaşlar dolardı. İçini rahatlatan tek şey Dani'nin Queen Anne okulunda olabildiğince mutlu olduğu ve oradaki öğretmenler ve diğer hastaları kendisine bir aile bildiği gerçeğiydi.

Daisy, Santa Cruz'dan Dani'yi ziyarete hiç gidememişti. Ama Noel, ya da Paskalya Yortusu gibi uzun tatillerde uçağa atladığı gibi İngiltere'ye gidiyor, böylece ikizini görme fırsatını buluyordu. Yaz tatillerini de Anabel'le *La Marée*'de geçirmesinin tek nedeni uçağa bindiğinde istediği zaman Dani'yi görebileceği kadar yakın bir yerde bulunmasıydı. Queen Anne Okulu'nu on üç yıldır her ziyaretinde okul fotoğrafçısı iki kardeşin resimlerini çekmiş, bu resimler daha sonra Dani'nin odasındaki özel bir tahtaya yanyana asılmıştı. Dani, arada bir gözü bu tahtaya iliştikçe arkadaşları ve öğretmenlerine fotoğrafları işaret ederek, «Bak, bak. Day Day'la Dani. Güzel değil mi?» diye bağırır, onlardan da hep, «Evet, evet, güzel,» yanıtını alırdı.

Kolej yıllarında Daisy, Ram'dan sık sık mektup alıyordu. Bütün okul, yolculuk ve giysi faturaları, ödeme için Ram'a gönderildiği ve Ram onun bütün parasal işlerini yönettiği için mektupları yırtıp atamıyordu. Adam üstelik aylık çeklerini de bu mektuplarla gönderiyordu. Bu yüzden de Daisy bir an önce okulu bitirip kendini geçindirmek için çalışacağı günleri iple çekmeye başlamıştı.

Ram'ın 1967 ve 1968 yıllarında gönderdiği bütün mektuplar sadece parasal işlerle ilgiliydi. Kendisine gönderilen faturaları, Daisy'nin hisse senetlerinden gelen gelirle ödediğini ve para durumunun nasıl olduğunu bildiren cümleler yer alıyordu bu mektuplarda. Ama sonradan mektuplara Daisy'yi huzursuz eden bazı özel cümleler eklemeye başlamıştı. İlk kez böyle bir mektup gönderdiğinde iş faslını bitirdikten sonra şunları yazmıştı, «Geçmişte yaptıklarımın ömrüm boyunca cezasını çekmek zorunda kalmayacağımı umarım. Geçici

bir delilik nöbetine kapıldığım için kendimi asla bağışlamadım.» Bundan sonraki mektup daha da huzur bozucuydu, «Daisy, sana yaptığım şey yüzünden kendimi hiç bağışlayamıyorum. Seni ne kadar sevmiş olduğumu ve hâlâ sevdiğimi düşünüyor, seni aklımdan çıkaramıyorum. Beni bağışladığını, beni o deliliği yapmaya sürüklediğini ve durumumu anladığını bildiren iki satır bir şeyler yazsan bilemezsin içimdeki bu ağırlık nasıl hafifleyecek.» Bu mektup Daisy'yi dehşete düşürdü. Sanki bu cümlelerle Ram ona yeniden dokunuyordu. Kiki'yle paylaştığı odada gezdirdi bakışlarını. Ancak burada kendine bir sığınak bulabiliyordu. Ama mektubuyla bile bu sığınağın huzurunu bozabiliyordu, üvey ağabeyi olacak o adam.

Ram'dan 1969'da aldığı ilk mektupta ise, artık suskunluğunu anladığı ve sadece iş konularından sözedeceğini sanmış, ama ne yazık ki aldanmıştı. Mektup şu cümlelerle doluydu, «Bana yanıt vermeye hazırlıklı olmamanın nedenini anlıyor, ama bir gün karşılıklı geldiğimizde beni bağışladığını duymayı umuyorum. Üstelik senin suskunluğun sana olan duygularımı da değiştiremez. Sen ne düşünürsen düşün ben senin hâlâ ağabeyinim ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Şunu da hiç unutma. Anılarımı bu dünyada silecek hiçbir güç yoktur. O okaliptüs koruluğunu unuttun mu? Seni böylesine seven bir insana karşı nasıl bu kadar duygusuz kalabiliyorsun?»

Ram'dan bundan sonra gelen mektubu ve ondan sonrakilerin hepsini açmak zahmetine bile katlanmadan kafeteryadaki çöp kutusuna attı. Bunları sınıftaki sırasının yanında duran çöp sepetine atmaya çekiniyordu, çünkü. Mektup kutusunda ne zaman Ram'dan bir mektup bulsa kutunun içine bir yılanın çöreklendiğini görmüşçesine dehşete kapılıyordu. Yıllar geçtikçe Ram'dan korkusu ve ona karşı duyduğu dehşet gittikçe artıyor, yalvaran sözleri, bu durumda bile birer tehditmiş gibi geliyor ve içini bulandırıyordu.

Kendi kendisiyle başbaşa kalıp duygularını incelemeye fırsat bulduğu zamanlar çocuk denecek yaşta geçirdiği o cinsel deneyime teslim olmasının tek nedeninin, babasının ölümünün yarattığı etkiden ken-

dini kurtaramadığı bir döneme rastlaması olduğunu kavramıştı. Babasının ölümüyle kendi benliğinden önemli bir parça yitirdiği duygusuna kapılmış ve yeniden bütünleşebilmek için de Ram'ın yardımına sığınmıştı. Ram'ı suçlamak ve suçun kendisine değil, tamamıyla Ram'a ait olduğunu ısrarla tekrarlamaktan vazgeçmemişti. Gene de asla unutamadığı bir suçluluk duygusunu içinden söküp atamamıştı. Bu yüzden de büsbütün kendi kendine kızıyor ve hiçbir erkekle yeniden bir cinsel ilişki kurmaya yanaşmıyordu. Böylece çevresine adeta bir duvar ördü. Cinsel istekler insana acı verir, aklını karıştırır, sonunda da utanç içinde kalmasına yolaçardı. Böylece kendini cinselliğe karşı korumaya karar vermişti. Akılcı davranmadığını bilmesine rağmen duygularını akıl ve mantıkla bir düzene sokma olanağı yoktu.

Sonunda kendini öyle hareketli bir düzene kaptırdı ki bütün gücünü harcamak zorunda kalıyordu. Sınavları için gerekli kurslarının yanı sıra her gün binicilik çalışmaları da zamanını alıyor, bu arada Santa Cruz Üniversitesi'nde sahneye konan oyunların sahne düzenlemelerini yapmakla görevli arkadaşlarıyla çalışıyordu durmadan. Öylesine istekli bir gönüllüydü ki, son sınıfın güz döneminde sahne düzenlemelerini hazırlamakla görevli olan ve «Valensky'nin Köleleri» diye adlandırılan ekibin başkanı olmuş, bütün sorumluluk onun üzerine yıkılmıştı. Kolejde geçirdiği yıllar boyunca Daisy hem yeteneği, hem de yaratıcılığı sayesinde bir çok değişik dekor hazırlamıştı. Bunların hepsi bu işin tam ustasının elinden çıkmışa benziyordu. Kendi uzmanlık dalı olan sahne düzenlemesinin yanı sıra sahnenin hazırlanışıyla ilgili bütün ışık düzeni, giysiler ve sahne süslemesinin ustası kesilmişti. Hepsini birbiriyle mükemmel biçimde bağdaştırmasını beceriyordu. Tiyatro ortamını Kiki kadar seviyordu. Bu arada Kiki de parlak bir yıldız olmuş, birbiri ardından rol aldığı oyunların pırıltısında adeta kendi benliğini yitirmişti. Ama Kiki seyirci karşısında oynarken Daisy'nin bütün tutkusu sahneyi nasıl hazırlayacağı, hangi maddelerin bu düzenlemelerde kullanılması gerektiği ve bunlardan neler yapılabileceği noktasında toplanıyordu. Örneğin,

bir bahçe panosunu, bahçe iskemleleri ve figüranlarla adeta canlı bir bahçe haline getirmek, ya da bir dans topluluğu için sadece Noel ağacında kullanılan pırıltılı şeritler ve ışık oyunlarından faydalanarak görkemli bir etki yaratmaktan büyük keyif duyuyordu. Daisy, okulu bitirdiğinde tiyatroda nasıl bir görev alacağını kuşkusuz bilmiyordu. Ama o zamana kadar da elinden geldiğince çok tiyatro deneyimi elde etmek için canını dişine takarak çalışıyordu.

Son sınıfın güz döneminde, «*Fırtına*» adlı oyunun bilim-kurgu çeşitlemesini sahneye koymuşlardı. Daisy de bunun giysilerini hazırlamakla görevliydi. Bir gün, tam işine iyice daldığı bir sırada koridorda Kiki'nin «Daisy» diye seslendiğini duydu. Kız bir an sonra odaya dalmıştı, «Daisy, burada mıydın? Çok iyi. Bak, dinle. Babamın şirketinin reklam müdürü Zip Simon' dan bir mektup aldım. Gelecek hafta buraya gelecekmiş. Bizi davet ediyor.»

«Peki, ama United Motors'dan bir yöneticinin bizim gibi güzel, ama önemsiz kişilerle ne alışverişi olabilir? Hem beni işimden alıkoydun. Ne dersin? Prospero bir uzay gemisinde ne giyerdi, acaba?»

«Uzay giysisi giyerdi, tabii. Yahu, şu işini bir dakikacık bırakıver de beni dinle. Zip bana belki yüzyıllarca önce, bir televizyon reklam filmi çekimini seyretmeme izin vereceğine söz vermişti. Gelecek hafta Monterey'de böyle bir reklam filmi çekeceklermiş. Hani şu Skyhawk'ın yeni modelinin tanıtılmasıyla ilgili bir film. Skyhawk dediğim, yeni modeli devlet sırrı gibi gizli tutulan otomobil, hatırladın mı?»

Daisy burnunu kıvırarak yanıtladı, «Televizyon reklamı mı, dedin? Vay, küstah herif, vay. Benimle gırgır geçmekten vazgeç, Kiki.»

Santa Cruz'un öğrencileri, garip birkaçının dışında kesinlikle televizyon seyretmezler, hatta televizyondan nefret ederlerdi. Garip olarak nitelenen birkaçı ise «Dünya Döndükçe» adlı dizinin tutkunuydu ve bu tutkunluklarıyla da öğünüyorlardı. Reklam filmlerine ge-

lince... Hepsinden iğreniyorlardı. Detroit'teki büyük bir otomobil şirketinin sahibinin kızı olan Kiki, arkadaşlarının genelde Amerikan sanayii, özellikle de bu sanayiin televizyon reklamı dalıyla ilgili fikirlerini duydukça düşüncelerini baskı altında tutabilmek ve ağzına kadar gelen sözleri söylemeden yutmak için fazlasıyla çaba harcamak zorunda kalıyordu.

Hırsla bağırdı, «Daisy Valensky, Marshall McLuhan'ın, günün birinde tarihçi ve arkeologların, günümüzün reklamlarının, gelmiş geçmiş toplumlarda bütün yaşam eylemleriyle ilgili olarak yapılan en geniş çaplı ve gerçeğe uygun günlük fikirlerin ürünleri olduklarını ortaya çıkaracaklarını söylediğini bilmiyor muydun?»

«Atma, atma.»

«Atmıyorum. Ama bu okulda herkesin tutumundan da içime fenalık gelmeye başladı. Yahu, hepinizin başında hâlâ kavak yelleri esiyor. Ama okulu bitirip de iş aramaya başladıklarında gerçek kafalarına dank edecek. Hadi, be, Daisy. Belki de reklam filmlerinin çekiminden bir şeyler öğrenirsin.»

«Bana göre insan her zaman bir şeyler öğrenebilir. Örneğin nelerin yapılmaması gerektiği de öğrenilmelidir.»

«Sana ne diyeyim, bilmem ki... O boktan burnun amma da büyükmüş. Bu okuldakilerle düşüp kalkmaktan senin de beynini örümcekler sarmış.»

«İşte, tam kibar Detroit'den gelme biri gibi konuştun.»

«Seni soylu piçi seni...»

«Sen de sermayeci bokusun.»

«Soylu piçi diye ilk ben küfrettiğime göre ben kazandım.» Kiki uzun zamandır sürdürdükleri küfür oyununda kazanmaktan çok keyiflenmişti.

Bir hafta sonra, Santa Cruz'a bir saattan az bir uzaklıkta olan Monterey'deki tarihi Cannery Row'a giden kızlar, çalışmaya başlayan televizyon ekibine yaklaştılar. Ekip caddenin bir bölümünü trafiğe kesmişti. İlginç bir çekim olacağını sezen bir meraklı kalabalığı ise şimdiden çevrede toplanmaya başlamıştı. Yakınlar-

da bir yere üzerinde «*Cinemobile*» yazılı dev bir kamyon parkedilmişti. Başka bir kamyonun üzerine ise reklamı yapılacak olan yeni tip Skyhawk yüklenmiş, üstü de bir branda bezi ile kapatılmıştı. Yolda piyasaya ilk çıkarılan Skyhawk'un en eski modeli dikkati çekiyordu.

Kiki'yle Daisy dikkatli adımlarla filmin çekildiği yere yaklaşarak çalışmaları izlemeye koyuldular.

Daisy, biraz sonra, «Burda hiçbir hareket yok,» diye söylendi. Kiki de «Garip,» diye fısıldadı. Gerçekten de iple ayrılmış bölümün içinde bazı kişiler gruplar halinde toplanmışlardı. Gruplardan ikisi koyu renk giysi ve kravatlı erkeklerden oluşmuştu. Adamlar aralarında alçak sesle birşeyler konuşuyorlardı. Kiki hemen bunları işaret etti, «Bak, reklam ajansının adamları şunlar. Şunlar da babamınkiler.»

Daisy bakışlarını çevrede gezdirdikten sonra fısıldadı, «Bunlar televizyoncular olmalı.» Bir yandan da, üstleri başları dökülen bir grup erkek ve kadını işaret ediyordu. Giysileri öylesine döküntüydü ki üniversiteye gelseler öğrencilerden ayırt edilemezlerdi. Bir köşeye çekilmiş, tatildeymişçesine büyük bir rahatlıkla plastik fincanlardan kahve içip çörek yiyorlardı. Kızlar o arada herkesten ayrı bir köşede duran bir kadınla bir erkeğe diktiler bakışlarını. Hiç olmazsa bunlarda bir canlılık belirtisi görülüyordu. Biri kızıl saçlı, uzun boylu bir erkek, diğeri de toplu, tayyörlü bir kadındı.

Kiki sert bir sesle söylendi, «Bu işin içinde bir gariplik var. Bundan önce de televizyon reklam filmlerinin çekimini izledim, ama hiç kimse yerine çakılmış gibi durmuyor, herkes bir yana koşuşuyordu.»

Daisy hemen hatırlatmak zorunluluğunu duydu, «Bana bak, burada sorumlu kişi sen değilsin.»

«Evet, ama sorumlu olan Zip Simon. Hey, Zip, buradayız.» Kiki adama, müşterisinin kızı olmanın verdiği güven ve rahatlıkla seslenebiliyordu.

Bu sesi duyan topluluktaki işadamı görünümlü tıknaz kel kafalı adam döndü, sonra kızlara doğru yürüyerek onları polisler tarafından korunan ip engellerden geçirmek için yanlarına geldiğinde Kiki'yi kucak-

ladı, «Kiki, yavrum, nasılsın? Arkadaşın kim? Bana tanıştırsana...»

«Daisy Valensky.»

Zip Simon karamsarlıkla içini çekti, «Eh, kızlar, galiba bir televizyon reklam filminin çekilişini göremeyeceksiniz. Başımıza büyük bir dert açıldı. Hâlâ inanamıyorum. North piyasanın en iyi reklam filmi yöneticisi ve çalışamıyor. Düşünebiliyor musunuz? Bundan daha büyük felaket olabilir mi?»

Kiki meraklanmıştı, «Ne felâketi, yahu?»

«Filmi çekeceğimiz yeri tümden değiştirmişler, Allahın belaları. North, filmin çekim yerini seçmek için bu işin bezirganlığını yapan birilerini buldu. Herifçioğulları da bize harika fotoğraflar gösterdiler. Öyle nefis resimlerdi ki, anlatamam. Yani Cannery Row'un eski halinin fotoğrafları... Bir de buraya gelip baktık ki bütün kasaba modern çağın örneklerinden biri haline getirilmiş, eski sayılabilecek bütün yapılar yerle bir edilmiş. Böyle işin anasını satmışım ben. Özür dilerim, Kiki... Sen benim bu küfürlerime kulak asma. Sen de Kiki'nin arkadaşı...»

Daisy ihtiyatla sordu, «Peki, ama görüntülerin neden eski olması gerekiyor?»

Adam, söylediği bu bir tek cümleyle sanki her şeyi anlamaları gerekiyormuşçasına, «Senaryo levhasını hazırlayan sivri akıllılar yüzünden,» dedi.

Daisy gene sordu, «Senaryo levhası da nedir?» Adam bir an inanmazlıkla Daisy'ye baktı. Böylesine bilgisizlik olacak şey değildi, onca. Gene de derdini anlatacak, yakınacak birini daha bulmuştu. Bu fırsattan hemen yararlanmalıydı.

«Senaryo levhası, üzerine insan resimleri ve bu insanların konuşmalarını göstermek için de her birinin ağzına okla işaretlenmiş ve içinde sözler bulunan balonların çizildiği büyük bir kartondur, Kiki'nin arkadaşı. Anladın mı? Bizim gibi zavallı reklamcılar için İncil demektir. Bu senaryo levhasında elli yıl kadar önce Connery Row'daki bir lokantanın önüne parkedilmiş üzeri açılıp kapanır bir Skyhawk ve lokantadan çıkan o devrin giysilerini giymiş bir kadınla erkek görülüyor. Sonra çift arabaya binip gidiyor. Sonraki

karede ise aynı eski lokantanın önünde bu kez yeni model Skyhawk'u görüyoruz. Çağdaş giysiler içinde bir çift lokantadan çıkıyor ve bu yeni model otomobile binip gidiyor. Geri planda bir ses de şöyle diyor: 'United Motors'un yapımı Skyhawk... Hâlâ en iyi otomobildir.»

Kiki'nin çok hoşuna gitmişti bu. Ciyak ciyak bağırmaya başladı. «Harika, harika.»

«Gerçekten de birinci sınıf. Çok yalın; ama yalınlığı içinde anlatılması gereken her şeyi anlatıyor. Bu sahneyi, bütün ülkenin dört bir yanındaki eski yapıların önünde çekecektik. Ama şimdi... Ne olacağını kim bilebilir, bundan sonra?»

Daisy'nin aklına bir fikir gelmişti, «Peki, ama, binayı neden eski haline dönüştürmeye çalışmıyorsunuz? Yani neden burada hemen bir set kurmuyorsunuz?»

«Zamanımız yok da ondan. Yarın arabayı uçağa koyup Detroit'e göndermemiz gerek. Çünkü ortaklara verilecek bir davette ilk kez gösterilecekmiş. Sakın bana kaç davetli olduğunu sormayın. Müthiş bir toplantı olacak çünkü. Sayısını ben de bilmiyorum. Bu çekimi bugün yapamazsak yandık demektir. Acaba harakiri yapsam mı? Yoksa çok mu canım yanar! Ne dersiniz, kızlar?»

Kiki sevecenlikle adamı yatıştırmaya çalıştı, «Zip' ciğim, kendi kendini suçlamaktan vazgeçsene. Burayı bulan sen değilsin ki.»

«Dur, kızım. Harakiri yapacak olan ben değilim. Bu işi North'a yaptıracağım.»

Daisy meraklanmıştı, «Şu ünlü North hangisi?» diye sordu. Zip Simon hemen kızıl saçlı adamı işaret etti. «İşte, ordaki orospu çocuğu. Yanındaki karı da yapımcısı Bootsie Jacobs.»

Onlardan yüz yirmi metre kadar ötede duran North öyle yavaş konuşuyordu ki sözlerini kimsenin duymasına olanak yoktu.

«Bootsie, tam şapa oturduk. Bir kulak-boğaz-burunculuya kızının deliğinden baktırıp boğazında ne derdin olduğunu anlamasını beklemeye benziyor yaptığımız iş.»

Bootsie her zamanki soğukkanlılığını takınmaya çalışarak yanıtladı, «Bize burasını bulan o heriflerin işleri gelecek hafta olmadan başlarına yıkılacak. Sana söz veriyorum. Düşün bir kez. Bize iki yıl öncesinin fotoğraflarını göstermişler. Tamam, tamam, North, evet, işin gerçek olup olmadığını araştırmadığım için suç benim. Hiç kimseye güvenemezsin. Bunu biliyorum. Özellikle de müşteri, yardakçıları, üstüne üstlük de o boktan reklamcılar başına ekşirler. Ne harika değil mi? Elimizde o kadar manken, makyajcı ve berber olmasına rağmen gene de adamlar sayıca ikiye bir bizden fazla. İşler şimdiden berbat gibi.» Sertleştirmeye çalıştığı sesinden iyice korkmaya başladığı anlaşılıyordu. «Ah, şu Skyhawk'u birkaç gün daha bize bırakabilselerdi hemen Burbank'daki büyük stüdyoya gidip orada çekimi yapardık. Ama bu durumda olanağı yok.»

North hırsla söylendi, «Bu işten kurtulmamızı sağlayacak bir dümen düşünsen çok iyi olur, Bootsie. Bu dümeni çevirmek senin görevin, benim değil. Onun için de benden medet umma, sakın.»

Frederick Gordon North, Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi televizyon reklam filmleri yönetmeniydi. Bunun bilincindeydi. Herkes de bu gerçeği öğrenmişti artık. Üstüne üstlük çekim günü başına diğer yönetmenlerden bin dolar daha fazla para ister, bunu da alır, böylece yılın istediği günlerinde çalışır, istemediklerinde keyfine bakardı. Avedon, Steve Horn ve Bob Giraldi gibi yönetmenler gündelik olarak dört ile beş bin dolar arası para istedikleri halde North'un gündelik fiyatı altı bin dolardı. Howard Zeiff bile, sinema filmleri yönetmenliği işine el atmadan önce reklam filmleri yönetmenliğinde tartışmasız bir numara olduğu halde, bu kadar para istemezdi.

Peki ama, North'a neden bu kadar çok para ödemeye hazırdılar? Üstelik North ayarı daha birkaç iyi yönetmen de vardı. Reklam filmcilerinin North'a böylesine para ödemelerinin nedeni ne olabilirdi ki? Herkesin buna verdiği yanıt değişikti. Bazıları, filmde çıkacak görüntüleri diğerlerinden biraz daha değişik, diğerlerinden daha ilginç bir açıdan göründüğünü ileri sü-

rerken bazıları da oyuncularla çalışmasına işaret ediyor ve oyunculara, yeteneklerinden daha fazlasını verebilecekleri ortamı oluşturduğunu ileri sürüyorlardı. Bir kısmı da hiç kimsenin, ışık oyunlarını yaratmada onun düzeyine erişemediğini, başkaları ise bir yöneticinin alışılmış uzunluktaki bir filmde iletemediği özfikri North'un otuz saniyelik reklam filminde seyirciye verdiğini söylüyordu.

Ama gerçek, North'un canını dişine takarak, bütün engelleri hiçe sayarak harcadığı çabalarda gizliydi. North iyi bir reklam filmi ortaya çıkarmak için her şeyi yapar, kendisiyle birlikte filmde görevli herkesi de bozuk para gibi harcayabilirdi. Çoğu reklam filmi yöneticisi gibi ne gizliden gizliye «gerçek bir film yönetmek» hevesindeydi, ne de akıl almaz sanat değeri olan bir fotoğraf çekmek... Frederick Gordon North için sanatın gerçek biçimi televizyon reklam filmiydi. Bu film altmış, otuz, ya da on saniyelik olsun farketmez, gerçek sanat değerini yansıtmak için didinir, durur, bu niteliği de bir sürü adamın bulunduğu yönetmen piyasasında kapışılmasını sağlardı. Kuşkusuz çalışmaları her zaman diğerlerinden teknik bakımdan çok üstündü, ama başarısının sırrı çılgınca çalışmasında ve hiçbir özveriden çekinmemesinde yatıyordu.

Daisy, North ve yapımcısını bir süre inceledikten sonra yeniden Zip Simon'a döndü, «Özür dilerim, ama set dışında başka bir sorununuz var mı?»

Simon acı acı karşılık verdi, «Hayır, bütün sorunumuz bu ayrıntı niteliğindeki ufacık pürüz. Yarına kadar set yapılması olanaksız. Dediğim gibi, bütün gece çalışsak bile yetiştiremeyiz. Hem sonra otomobil de yarın gidiyor.»

Daisy, «Bunu size yaparım,» diye cevap verdi, sakin sakin.

«Hiç kuşkusuz yaparsın, Kiki'nin arkadaşı. Yahu, kızım, daha iki dakika önce senaryo levhasının ne olduğunu bile bilmiyordun.»

Daisy büyük bir gururla söylendi, «Ben, Santa Cruz'daki California Üniversitesi Sahne Düzenleme Başkanı Daisy Valensky'yim. Emrimde canavar gibi

çalışan kırk kişi var. Şimdi telefon edersem bir saata kalmaz burada olurlar. Bütün gece de canlarını dişlerine takıp çalışırlar.»

Simon sersemlemişti. Kiki'ye döndü, «Bu söyledikleri gerçek mi?»

«Tabii. Sen ne diyorsun, be Zip? Bunların hepsi profesyonel iş çıkarırlar,» diyen Kiki birden babasının kızı olduğunu belirtmek istercesine hakim bir tavır takınmıştı. Daisy ona şaşkınlıkla bakarken bu yanını hiç bilmediğini düşünüyordu. Ama anlaşılan Kiki böylesine tavırları nerede ve ne zaman takınacağını çok iyi kestiriyordu.

«Bu işin içine zaten edileceği kadar edilmiş. Bir eksik, bir fazla farketmez. Denemeye değer, derim. Hadi, Daisy, gel de haberi North'a verelim.» Zip Simon bu durumdan o kadar usanmıştı ki çekimin geleceğinin bundan daha kötü olamayacağına, bu nedenle de önüne çıkan her fırsatı değerlendirmekte yarar olduğuna inanıyordu.

North'la Bootsie kendilerine doğru yürüyen Zip Simon ve yanındaki kıza kuşkuyla baktılar. United Motors'un reklam dairesi başkan yardımcısı olan Zip Simon genellikle reklam filmleri yönetmenleriyle konuşmak, ya da onlardan fikir almak adetinde değildi. Böyle bir zamanda, üstelik de yanında hippi kılıklı iki kızla kendilerine doğru geldiğini görmek iyice canlarını sıkmıştı.

«North, bu benim patronumun, senin de müşterinin kızı Kiki Kavanaugh. Bu da onun arkadaşı Daisy... şey... Valensky.»

North kaşlarını çattı. Sette müşterinin çekimi izlemeye gelmesinden sonra olabilecek en kötü şey müşterinin kızının ve ardından da onun arkadaşının varlığıydı.

«Merhaba. Bugün çene çalacak zamanım olmadığı için özür dilerim. Tanıştığımıza memnun oldum,» diyen North onlara sırtını döndü. Kızlar, adamın kendileriyle hiçbir şekilde ilgilenmediğini, üstelik mavi gözlerinde hırs ve kin dolu bir bakış olduğunu görmüşlerdi.

Daisy her zamanki yürekliliğiyle uzanıp adamın

koluna dokundu, «Mr. North, burasını yarın sabaha kadar, ya da daha önce istediğiniz hale getirebilirim.»

Adam hızla döndü. Kıza şimdi buz gibi bir alayla bakıyordu, «Sete girmene kim izin verdi?»

Bunu duyan Simon söze karıştı, «North, azıcık sabret de dinle. Bu çocuk Kiki'nin üniversitesinde sahne dekorları bölümü başkanı mı, neymiş. Üstelik emrinde de bin kişilik bir deli ekibi çalıştırıyormuş. Bu seti istediğimiz zamana yetiştirmeye hazırlar.»

North, Daisy'ye döndü, «Çocuklar yapacak, ha?»

«Bunların hepsi birer insan. Hem de iyi insanlar. Çalışmayı çok seviyorlar.»

«Bana bak, bunların kim olduğu beni hiç ilgilendirmez. Sen yarın sabah sekize kadar bu binanın dış görünüşünü elli yıl öncesinin Cannery Row'una dönüştürüp dönüştüremeyeceğini söyle bana.»

Daisy kararlılıkla yanıtladı, «Hiç kuşkusuz deneriz.» Konuşurken North'un gözlerinin içine dimdik bakıyordu. North'un kıpkırmızı saçları, tilkiye benzeyen ince, çilli bir yüzü, uzun bir burnu ve masmavi gözleri vardı. Durum ne kadar kötü olursa olsun fiyaskoyla sonuçlanamazdı, herhalde, değil mi? Bu adam çok belirgin köşeleri bulunan bir insandı. Yuvarlak, hatta belirsiz hiçbir hat görülmüyordu, zeki, anlamlı yüzünde. Başarısızlığı kabullenecek bir adam değildi. O sırada North, Bootsie Jacobs'a dönmüş, soruyordu, «Sen ne dersin?»

«Bunu yapmakla hiç kuşkusuz en az bin tane sendika kuralını çiğnemiş olacağız. Üstelik sendikasız kişileri çalıştırdığımız için başımız iyice derde de girebilir. Her ne halse, zaten bu işten sonuç çıkmaz. Nasıl yetiştirebilirler ki? Ah, kendimi öldürsem mi, acaba?» Bootsie iyice karamsarlığa kapılmıştı.

Daisy onların tutumlarına rağmen çok hevesliydi, «Hadi, artık izin verin de işe başlayalım.»

Oysa Zip Simon'un iyice tepesi atmıştı, «Bana bak, North, bu işte şimdiye kadar fosladın. Eline, Skyhawk geri gönderilmeden bir film çekme fırsatı geçtiği halde bunu tepmeye çalışıyorsun. Bu anasını belledğimin otomobilini ister tepeüstü, ister bir ağaca asarak çek, ama bir film çekmek zorundasın. Anlaşıldı mı? Ben

seni bu iş için tuttum. Aklını başına devşir artık. Detroit'e döndüğümde patronun karşısına elin boş çıkıp, çekim için seçtiğimiz yerin ne yazık ki modernleştirilmesi yüzünden film çekemediğimizi anlatmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Miss Kavanaugh, bu genç hanımın bize yardımcı olabileceğini söyledi. Bırak da elinden geleni yapsın. Ama daha iyi bir fikrin varsa, o zaman başka... Diyeceğim olamaz, tabii.» Bunları söylerken kel kafasının tepesi hırsından morarmıştı.

Bootsie, North'a bir göz attıktan sonra Daisy'ye döndü, «Hadi, git de adamlarını çağır. Hemen işe koyulsunlar.» Film çekilmediği takdirde başının belaya gireceğinden korkan Zip Simon kendisinin ne olacağını sanıyordu, acaba? Çalıştığı ajansın yöneticilerine, defalarca Connery Row seti hazırlamak için yalvarmış, ama söz geçirememişti. O sittirici otomobil modelini bütün ülkenin dört bir yanına göndererek ille de gerçek tarihi sokaklarda film çekeceklerdi. Heriflere laf anlatmak olanak dışıydı. Ama şimdilerde altmış saniyelik reklam filmi çektirebilecek kaç babayiğit müşteri kalmıştı memlekette? Şimdi de karşılarına müşterinin kızı çıkmış, emir verircesine önerilerde bulunuyordu. İçine bilmem ne yaptığımın işi... Bu çekim foslarsa hiç olmazsa suçu patronun kızıyla paylaşırlardı. Hem, sonra, kimbilir? Belki de iyi bir ışık düzeni, iyi filtrelerle harikalar da yaratılabilirdi.

O arada Daisy de telefonun başına gitmiş, üniversiteyi aramaya başlamıştı bile...

Santa Cruz'un futbol takımı yoktu, ama Tiyatro ve Sahne Sanatları Bölümü çok genişti. Daisy, «Camino Real», «İhtiras Tramvayı» ve «Dehşet Ormanı» gibi sahnelenen oyunlardan arta kalan dekorları sakladıklarını da hatırlıyordu. Çocuklara, bütün dekorları, gerekli ya da gereksiz, eldeki her türlü malzemeyi alıp buraya taşımalarını söyledi. Sadece dekor işçilerini, ressamları, boyacıları, marangozları, çizgicileri değil, sahne işçilerini, ışıkçıları, giysileri hazırlayanları ve makyajcıları da çağırmıştı. Kiki'yle birlikte hepsi bu çalışmada yardım edebilirdi.

Depolarında buldukları boya, araç gereç dahil bütün malzemeyle sete doluştular. Sanki televizyona burun kıvıran kendileri değilmişçesine gerçek bir televizyon reklâm filminin dekorunu hazırlamak için heyecanla, arı kovanı gibi çalışıyorlardı.

Daisy'nin telefonundan tam bir buçuk saat sonra boy göstermişler ve bütün gece çalışmaya hazır olduklarını bildirmişlerdi. Reklam ajansının sanat yönetmeni, Daisy'ye Connery Row'un eski durumunu gösteren fotoğrafları teslim ettikten sonra çalışma başladı. Zip Simon, sanat yönetmeni ve Bootsie bütün gece çalışmayı izlerken, ötekiler yatmaya gittiler. North da büyük bir soğukkanlılıkla kalacağı otele gidip güzel bir yemek yedikten sonra iyi bir uyku çekmek istediğini söylemişti. Çalışanlara yiyecek sağlamakla görevli olanlar da Daisy'nin adamlarıyla birlikte bütün gece gözlerini kırpmadılar. Sabah olduğunda set hazırdı. Çoktan tarihe karışan Monterey'in eski hali ortaya çıkmıştı. Dekor belki en eski fotoğraflara bütün ayrıntılarıyla uymuyordu, ama verilmek istenen öz çok belirgin bir biçimde, başarıyla yansıtılmıştı. Aslında dermeçatma yapılmıştı ve sert bir rüzgârda yıkılabilirdi. Gene de rüzgâr esmedi. Dekor kullanılabilir nitelikteydi.

Bitkin düşmesine rağmen başarısından sarhoş olan Daisy çekimin sonuna kadar sette kaldı. Ama ne olup bittiğini pek de anlayamıyordu. Bir basketbol maçı bir tiyatro oyununun sahnelenmesinden ne kadar farklıysa, bu iş de tiyatrodan o kadar uzaktı. Dün kahve içerek çene çalan bu insanların birden ateş kesilerek uzmanlaşmalarını ve büyük bir uyum içinde çalışmalarını şaşkınlıkla seyrediyordu. Teknisyenlerin böylesine sessizce çalışabileceklerini hiç sanmazdı. Oysa bu dingin ve sessiz çalışma sadece büyük bir iş disiplininin ürünüydü. Hepsi sanki North'un uyduları haline gelmişti. Adam seti, uzayın gücüyle yöneten bir sihirbazdı. Oyunculara yeniden prova yaptırır ve beğendiği, ya da beğenmediği noktalara dikkat çekerken, bir yandan, bir kutunun üstünde tünemiş, gözlerini boynuna asılı kronometreden ayırmayan bir kıza aralıksız talimat veriyordu.

Sonunda yeniden o kıza döndü, «Burada dört saniyelik zaman veriliyor. Kaçını kullanmışız?»

«Üç buçuk saniye.»

«O zaman dörde ulaştığında seslen bana.»

Daisy otuz yaşlarında olan bu sinirli, zayıf ve uzun boylu adama bakarken onun bir aslan terbiyecisine benzediğini düşünüyordu. Çıngıraklı yılanlar, kirpiler, kutup ayıları ve aslanlar dolu bir kafese kapatılsa bile gözüpekliğinden hiçbir şey yitirmeyecekti. Çevresindeki vahşi hayvanların hırıldamaları, ya da homurdanmaları ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin kamçısını ve iskemlesini elinden asla bırakmayacaktı. Filmi yönetmeye başladığında da her şeye yetiştiği, kameradan baktığı zaman bile herkesi gördüğü anlaşılıyordu.

Müşteri şirketin grubuyla, reklam ajansının grubu birbirlerinden epeyce aralıklı durmuş, bu delice çalışmayı izliyordu. Hepsi de, eğlence sanayii böyle çalışır, diye düşünüyordu. Oysa North'a göre bu işin eğlence sanayiiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Bu, tam anlamıyla reklam işiydi.

Film ekibi uyanıklılık ve dinginliği, aynı zamanda da suskunluğu bağdaştırmayı çok iyi beceriyordu. Daisy, sahne çalışmaları ve sahne sanatının içinde olmasına rağmen kullanılan teknik terimlerin çoğunu garip buluyor, yabancılık çekiyor, bazan da hiçbir şey anlamıyordu.

Kiki'nin kulağına eğilerek fısıldadı, «Yahu, dört saniyede ne yapılabilir ki?»

Kiki bıyık altından güldü, «Otomobil satılır, cicim.»

North'un hiç durmadan, «Dikkat... tamam...» diye bağırdığını duyuyordu. Bir çok kez çekimin kusursuz olduğunu sandığı halde North hoşnutsuzluğunu belirtiyor, bunun üzerine yeniden çekim yapılıyor, sonra da hiç beklenmedik bir sırada aniden her şeyin istediği gibi olduğunu söyleyiveriyordu. Güzellikle, sertlikle istediklerini söylüyor, bazan hırslanıyor, bazan çok yumuşak ve sakin oluyor, insanı dehşete düşüren bir sesle gürültü edilmemesi için bağırıyor, ardından da objektiften bakarak kameramanla konuşuyordu. Sanki bomboş bir sokakta tek başına duran ve istediğini

yapan bir insandı. Sadece bir kez bakışları karşılaşmıştı. Adam onu sert sert süzmekle yetinmiş ve derin bir şaşkınlığa düşürmüştü.

Çağdaş giysilerle Skyhawk'a binmeye hazırlanan çifte dönmüştü şimdi, «Bak, oğlum, beni iyice dinle. Şimdi kızı arabaya bindirip eve götürecek ve onunla sevişecekmişsin gibi davran.1965'den beri pek kızlarla çıkmadım, ama hatırımda kaldığı kadarıyla bu işler böyle yapılırdı, değil mi?» Yönetim usulü ne kadar garip olursa olsun, kameranın karşısındaki çift, bir anda birbirine aşık bir çift haline giriverdi.

Herkes çalışıyordu. Öğle yemeği için bile ara verilmedi. Çünkü Skyhawk'un bir an önce Detroit'e gönderilmesi gerektiğini biliyorlardı. Otomobili taşıyacak olan aracı son saniyeye kadar orada tutmuşlardı. Neyse, sonunda Skyhawk yeniden branda bezine sarılıp sarmalanmış ve uçağa bindirilmeye hazır hale getirilmişti. Ancak o zaman North işi tatil edebileceklerini açıkladı.

Daisy, eski model Skyhawk'u istedikleri kadar kullanma olanağına sahip oldukları için öğle yemeğinden sonra çalışmaların biraz gevşeyeceğini sanmış, ama yanılmıştı. Zaman çok darda. Bir reklam filminin çekiminde, çalışanların en büyük düşmanı zamandır. Çünkü sürekli darlığı çekilir. Üstelik North'la Bootsie'nin ertesi gün öğleden sonra başka bir müşteriyle bir reklam filmi işini görüşmek için New York'da olmaları gerekiyordu.

Sonunda North sakin bir sesle, «Tamam, bitti,» deyince teknisyenler eşyalarını toparlamaya başladılar. Dekorlar, ışıklar, kameralar, ses aygıtları ve çekim için gereken her türlü gereç kaldırılıyor, kenardaki film kamyonetine yükleniyordu. Bu, tıpkı bir sirk çadırının sökülmesine benziyordu. Daisy içinin acı ve üzüntüyle burkulduğunu duydu. Artık zaman da her zamanki hızıyla geçecekti. Oysa bütün gün saniyeleri, saliseleri saymışlardı.

Kiki şaşkınlıkla söylendi, «Şunlara bak, veda bile etmeden basıp gidiyorlar.»

Daisy hemen atıldı, «Yok, canım. Bu yana geliyorlar. Bir teşekkür bile etmeden nasıl giderler?»

North'la Bootsie gerçekten de koşar adımlarla kızlara yaklaşıyorlardı. Yanlarına gelince North her zamanki üstün tavrıyla buyurdu, «Her şeyi eskisi gibi yerli yerinde bırakın.»

Daisy, «Ya, tabii, kuşkusuz,» diye söylendi.

Bootsie de telaşla konuşuyordu, «Özür dilerim, ama uçağa yetişmemiz gerek. Gerçekten harika iş becerdin, Daisy. Reklamcılığa girmek istersen çok iyi bir yapımcı yardımcısı olabilirsin.»

Daisy, «Teşekkürler, ama istemem,» dedi.

North sinirli sinirli söyleniyordu, «Hadi, Boot. Fazla zamanımız yok. Sallanıp durma. Hadi, eyvallah hanımlar.» Bootsie'nin kolunu yakalayarak arabaya sürükledi sonra. Yolda giderlerken Bootsie Jacobs adama döndü, «Yahu, sen ne biçim adamsın? Onlara biraz daha iyi davranabilirdin. Bize gerçekten yardımcı oldular, Tanrı hakkı için.»

North dalgın dalgın yanıtladı, «Sen üzerine düşeni yapsaydın onlara gerek kalmazdı.»

Bootsie hırsla, bu baş belası herifi, durumunu tehlikeye düşürmedikçe etkileme olanağı yok, diye düşündü. İşinin tehlikeye düşmesi halinde ise bunu yapacak olanın anasından emdiği sütü burnundan getirirdi, alimallah.

Bu olaydan tam dört ay sonra, yani 1971'in şubatında, üniversiteyi bitirmesine dört ay kala Daisy Anabel'den bir mektup aldı.

«Sevgili Daisy,

Ne korkunç değil mi? Bu haber bende öylesine bir darbe etkisi yaptı ki hâlâ kendime gelemiyorum. Tıpkı Havacılık Bakanı'nın Avam Kamarası'nda geçen hafta yaptığı konuşmada kullandığı sözlere benzer duygular içindeyim. Bakan, 'En korkunç düşlerimde, daha doğrusu karabasanlarımda bile durumun bu kadar kötü olduğunu görmemiştim,' demişti. Senin de ne durumda olduğunu anlayabiliyorum. Rolls Royce iflas etti. Ola-

cak şey değil. Daha üç ay önce hükümet şirkete para yağdıracağını açıklamıştı. Ama hesaplar denetlendiğinde herkesin ayakları suya erdi. Benim gibi para işlerine zerre kadar aklı ermeyen kuş beyinli bir kadının başına böyle bir şey gelmesi beklenirdi zaten. Sıfırı tükettim, anlayacağın... Rolls Royce'la birlikte ben de battım. Ama Ram galiba çok önce senin paranı şirketten çekmişti. Bana Rolls Royce'un hisselerini satmak istediğini haber verdiğinde, Stash'ın yatırımlarını değiştirmek için daha çok küçük olduğunu ve doğru karar veremeyeceğini sanmıştım. Oysa aldanmışım. Senin paranı nereye yatırdığını biliyor musun? Sana böyle bir soru sormak istemezdim, ama Daisy'ciğim, bunun da bir nedeni var. Babanla nikahlı olmamamıza rağmen Stash öldükten sonra Danielle'in okul paralarını bugüne kadar ödemeye devam ettim. Şimdiyse, Rolls Royce'un hisseleri sıfıra inince Ram'ı görmeye gittim. Daisy, neler düşündüğünü biliyorum. Ama başka bir seçeneğim yoktu. Ona söylemem gerekti, öğrenmeliydi durumu. Danielle, ne de olsa onun üvey kardeşi. Ama Danielle'in varlığına onu inandırmak hemen hemen olanaksız oldu. Sonra da yardım isteğimi reddetti. Stash kendisine Dani'den hiç söz etmediğine göre bu, öbür üvey kardeşinin varlığını öğrenmesini istemediği anlamına geliyor Ram'a göre. Daha da ileri giderek, Dani'nin kendisi için yaşamadığını bile söyledi. Dani onun sorumluluğu değilmiş. Düşün bir kez. Ram para içinde yüzüyor. Dani'nin okul masraflarını karşılamayı kesin bir dille reddetti. Ona gidip bunu anlattığım için yardım edeceğini sanmıştım. Nasıl tepki göstereceğini tahmin etmeliydim, gene de bir kez denemekte fayda vardır, diye düşündüm.

Her neyse... Şimdi kendime çekidüzen vermek ve işlerimi yoluna sokmak zorundayım. Eton Square'deki evi satacak ve bundan sonra La Marée'de oturacağım. Elimdeki bazı tahvillerin, ayrıca tabloların ve Fabergé kristali hayvan kolleksiyonunun satışından elime geçecek parayı istediğim bir işe yatırıp ömrümün sonuna kadar da bunun faiziyle geçinirim, sanıyorum. Az bir gelirim bile olsa yeter, çünkü eskiden evime konuk olarak gelen bazı dostlarım belki bundan sonra La

Marée'de para ödeyerek kalmaya devam ederler. Bakalım, yaza öğreniriz...

Aslında sorun benim ne olacağım değil — Ben nasılsa başımın çaresine bakar, kendimi kurtarırım. — Danielle'e ne olacak?

Okuldan son üç aylık faturayı göndermişler. Beş bin Amerikan doları tutuyor. Bu parayı bulamadım. Hâlâ inanamıyorum. Bir zamanlar bu parayı gözümü bile kırpmadan sadece iç çamaşırlarım için harcardım. Ah, insan zor duruma geldiğinde nasıl da geçmişteki güzel günleri arıyor. Öyle yaşamak çok tatlıydı, ama ne yapalım, artık olanağımız kalmadı.

Şimdi esas soruna geliyorum. Acaba okul faturasının bir kısmını, hatta aslan payını ödemeyi üzerine alabilir misin? Bütün dileğim Ram'ın senin paralarını iyi bir işe yatırmış olması. Her neyse... Bu kadar para konuşması yeter. Ömrümde paradan bu kadar çok sözettiğimi hatırlamıyorum. Adeta sersemledim. Acaba bankacılar ne yapıyor? Düşün, bundan sonra bir de Eton Square'deki evin satışı için bir emlak komisyoncusuyla görüşmem gerek. Aslında bu evin satılacağına sandığım kadar üzülmüyorum. La Marée'de oturmak fikri çok çekici geliyor. Şekerim, Paskalya'da geleceksin, değil mi? Belki sen geldiğinde tıpkı geçen yılki gibi bütün elma ağaçları çiçek açmış olur. Ama geçen yıl bahar erken gelmişti, değil mi?

Hayatım, seni çok, çok öperim.

Anabel»

Daisy, yazılanları kavrayabilmek için mektubu üç kez okumak zorunda kaldı. Haftalardır gazete okumak gereğini duymadığı için de Rolls Royce şirketinin iflasını ilk kez duyuyordu. Ram, okuduğu mektuplarında hisselerini satmasından bir daha sözetmemişti. Şimdiye kadar da bu hisselerin, babasının ölümü sırasında on milyon doları bulan değerlerini koruduğunu sanıyordu.

Büyük bir şaşkınlıkla, şu anda paramın ne olduğunu bile bilmiyorum, diye düşündü. Ram'la bütün haberleşmeyi kesmesine rağmen parasal olarak hâlâ onun sorumluluğu altındaydı. Acaba, açmadan çöpe attığı o mektuplarında neler yazmıştı, Ram?

Daisy, hemen masanın başına geçip Ram'a parasal durumunu bildirmesini isteyen bir mektup yazdı. Sonra da Anabel'e, durumunun bozulmasına ne kadar üzüldüğünü anlatan, ancak bundan sonra Danielle'in bütün masraflarını karşılayacağını bildiren uzun bir mektup döşendi. Mektupta, «Bundan sonra Dani'den ben sorumluyum. Senin Dani için dilencilik etmene göz yumamam. Zaten şimdiye kadar yaptığın özveriler anlatılamayacak kadar büyük,» diyordu. Dani'nin okul masraflarının nereden ödendiğini Daisy şimdiye kadar bilmiyordu. Yoksa bu yükümlülüğü üzerine almakta bir an bile kararsızlık göstermezdi. Anabel'in Ram'a gerçeği anlatmak zorunda kalışını da anlıyordu. Hem Paskalya'da hiç kuşkusuz *La Marée*'de olacaktı. Kaçırır mıydı bu fırsatı, hiç?

Mektupları postaya attıktan sonra tiyatro salonuna koştu. Hamlet'in sadece pandomim ve caza dayanan yeni bir çeşitlemesini hazırlıyorlardı. Bütün rollerde kadınlar vardı. Elsinore adası da oyunda Midilli olarak değiştirilmişti.

Ram'ın cevabını beklerken derin bir huzursuzluk duyuyordu. Ama bunun üzerinde durmamaya çalışarak kendini çalışmaya verdi. Beş gün sonra da bir telgraf aldı. Ram telgrafta şöyle yazıyordu:

«SON BİR YILDIR ÜÇ KEZ HİSSELERİ SATMAK İÇİN SENDEN İZİN İSTEDİM, AMA SORULARIMA HİÇ CEVAP ALMAYINCA DA HİSSELERİ SATMAK İSTEMEDİĞİN SONUCUNU ÇIKARDIM. NE YAZIK Kİ ŞİRKET DEVLETLEŞTİRİLDİ. HİSSELERİN HİÇ DEĞERİ YOK. DEVLET TAZMİNAT ÖDERSE O ZAMAN DURUM DÜZELİR, AMA BUNDAN DA UMUT YOK. ÇÜNKÜ SENİN HİSSELER HAMİLİNE YAZILMIŞ. SON ON DÖRT AYDIR ROLLS ROYCE'DAN GELEN PARA DA YETMEDİĞİ İÇİN BÜTÜN MASRAFLARINI KENDİ HESAPLARIMDAN KARŞILADIM. SANA PARA GÖNDERMEYE DEVAM EDECEĞİM. BUNUN, ARAMIZDAKİ İLİŞKİ BAKIMINDAN DOĞRU BİR İŞ OLACAĞINA İNANIYORUM. RAM.»

Daisy telgrafı elinden yere düşürmüştü. Çılgın gibi, diğer kızlarla ortaklaşa kullandıkları banyoya koştu. Sanki uykudayken biri başına müthiş bir darbe indirmişti. Kusmaya başladığında klozetlerden birinin başına kıl payı yetişebilmişti. Bir süre de kuru kuru öğürdükten sonra tükenmişçesine olduğu yere çöküp kaldı. Buz gibi soğuk klozete, bu dünyadaki tek dostuymuşcasına sarılmıştı. Neyse ki banyoda hiç kimse yoktu. Yoksa hali harap olurdu. Boğazının dibinde hâlâ bir yumru vardı. Nefret ve korkunun oluşturduğu bu yumru, öldürücü bir ceninin ana rahmine yapışıp dışarı çıkmamakta direnmesi gibi boğazına yapışmıştı. Ağrıyan mide kaslarını harekete geçirip bu yumruyu dışarı atmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. İçinde kusacak safra salgısı bile kalmamıştı. Ram'ın gönderdiği telgraf adeta zehirli gaz saçıyor, yaşamının güvenli, dünyanın da güzel olduğu inancını yok ediyordu. Sanki çok yükseklerden kararılık bir çukura düşmüştü. Dayanılamayacak bir acının yanı sıra, müthiş bir korku duyuyordu. Annesinin ölümünden, Dani'nin kendisinden uzaklaştırılmasından ve babasının o kazaya kurban gitmesinden sonraki yaşamı sanki yok olmuştu. Bütün acı olaylar yeniden bir bütün halinde üzerine çöküyor, Ram'dan aldığı bu korkunç haberle bütünleşiyordu. kazandığı başarılar, baskı altına girmemekte direnişleri artık bütün anlamını yitirmişti. Çünkü kendi parasıyla satın aldığını sandığı her şeye aslında Ram'ın parasıyla sahip olmuştu. Ram'a borçluydu şimdi. Tanrı yardımcım olsun, diye geçirdi içinden. Üstelik hisseleri de bütün değerlerini yitirmişti. Hisseleri satmak için neden kendisinden izin çıkmasını beklemişti peki? Servetinin yöneticisi olduğuna göre, bu konuda kendi başına karar alma yetkisi vardı. Üstelik parasal işlerin uzmanı olduğundan Rolls Royce'un durumunu da çok önceden öğrenmiş olmalıydı. Yoksa, kendisini bu duruma düşürmek için bunu kasten mi yapmıştı? Olabilir miydi? Bir insan böylesine bir kötülük yapabilir miydi? Hiçbir zaman öğrenemeyeceğim bunu, diye düşündü. Hem ne önemi kalmıştı artık? Onun yardımını gereksinmeden yaşamak zorundaydı. Bu kararla da savaşçı kişiliği baskın çıkıverdi. Ayağa kalktı. Etleri, kemikleri sızlıyordu. Ağzını

çalkalayıp yüzüne bol bol su çarpmak için lavabolardan ibrine doğru yürüdü. Bir ara bakışları aynadan gözlerine takıldı. Hayır, bakışları yenilgi dolu değildi, olmamalıdı da zaten. Sonra da banyodan çıkıp odasına giderek düşünmeye koyuldu.

Okulu bitirip hemen bir iş bulmasına dört ay vardı. Kendi kendine, demek okulu bitiremeyeceğim, diye düşündü. Çünkü bu dört aylık zaman içinde bile Ram'ın parasını kabul edemezdi. Sadece bir tek serveti vardı. O da Masha'nın, ölüm döşeğinde kendisine verdiği lapis lazuli taşından yapılmış yumurtaydı. Dadısı ölürken, bu yumurtayı babasının annesine, gebe kaldığı zaman armağan ettiğini anlatmıştı. İşte, yumurtayı satma zamanı gelmişti. Hiç olmazsa bunun parasıyla Danielle'in masraflarını bir yıldan fazla süreyle karşılayabilecekti.

Şimdi sorun iş bulmaya kalıyordu. Ama tek girebileceği meslek dalı olan tiyatroda hiçbir şansı olmadığının da farkındaydı. Bulsa bulsa ancak bir deneme tiyatrosunda iş bulurdu, bunlar da hemen hemen hiç para ödemezlerdi. İş konusunda başka bir seçeneği olduğunu, son dört yılda sadece geçen sonbahar Bootsie denen o reklamcı kadın söylemiş, «Reklam filmlerinde iyi bir yapımcı yardımcısı olabilirsin,» demişti. Yapımcı yardımcılığının ne olduğunu bilmiyordu. Ama hiç kuşkusuz tiyatroculuktan daha iyi para getiren bir işti. Kiki'den, ya da o kabak kafalı Zip Simon denen adamdan reklam şirketinin adını öğrendikten sonra kadını arayıp iş isteyebilirdi. Bunu yapsa ne kaybederdi ki? En kötüsü isteğini geri çevirirlerdi. Peki, ama, ya kabul ederlerse? Teşekkür etmeyi bilmemelerine rağmen bir denemekte fayda vardı.

13

Frederick Gordon North stüdyolarının müdürü Arnie Greene umutla söylendi, «Kedi maması şirketinin adamları gene telefon etti.»

North sordu, «Eee?»

«Bu kez otuzar saniyelik altı film istiyorlar. Bütçeyi de çok geniş tutmuşlar. Düşün bak, son derece kolay iş. Tatlı para kazanmamız için tam fırsattır.»

«Arnie, sana kaç kere söyleyeceğim? Ben kedi maması reklamı filan yapmam. Tamam mı? Bütçelerini isterlerse analarının bilmem neleri gibi tutsunlar gene de kedi mamasının lafını ettirmem. Anlaşıldı mı? Kedi mamasının görünümüne tahammülüm yok.»

«Peki, Zayıflamak İsteyenlere Müjde'ye ne diyeceğiz? Yeni reklam kampanyalarını yapmamızı istiyorlar.»

«Alsınlar, kampanyalarını evirsinler çevirsinler de uygun bir yere soksunlar. Hazırladıkları reklam listesini ve metin levhalarını gördüm. Düşün bir kez. Ekranda yakın plandan salçalı makarnalar, peynirli tostlar ve çilekli pastalar görünecek... Tam ağzına layık, nefis şeyler olacak. Ondan sonra da geri planda bir ses 'Zayıflamak İsteyenlere Müjde'ye katılırsanız istediğiniz yiyecekleri yiyebilir, gene de şişmanlatıcı yiyecek yemek alışkanlığınızdan vazgeçersiniz' diyecek. Hem de program tam akşam yemeklerinden sonra, herkesin, abur cuburları mideye indirmek için buzdolabını ziyaret etmeye başladığı saatlarda ekrana gelecek. Bu herifler insanlara eziyet etmekten zevk mi alıyor, nedir? Deyyusoğlu deyyuslar... Aslında insancıl açıdan buna karşı değilim. Ama kavram yanlışı var.

Seçenek bana verildiğine göre de 'Zayıflamak İsteyenlere Müjde' ile çalışmayı reddediyorum.»

Arnie Greene üzüntüyle içini çekti. Stüdyonun bütün parasal işlerinden sorumluydu. North'un, şirketi genişletmeden üstesinden gelmesi olanaksız derecede çok iş önerisi aldıkları için bunların çoğunu geri çevirmek zorunda kalıyordu. Gene de bir müşterinin önerisini geri çevirmekten nefret ederdi.

Toplantı salonunda bakışlarını dolaştırarak sordu, «Daisy nerde?»

«Dışarda. Revlon'un saç sprey filmi için Empire State Building görevlilerini kandırıyor. Unutma, bugün cuma. Buraya gelmez artık. Empire State Building'deki çalışmasından sonra hafta sonu tatiline çıkacaktı. Neden sordun?»

«Yiyecek şirketinden gelen faturalar onda. Dün akşam evde gözden geçirmek için götürmüştü. Heriflerin bize kazık attıklarını söylüyordu. Hangi faturalarda kazık yediğimizi bulmadan da parayı ödememi engelledi. North, bu kız manyak galiba. Hep somon fümede dünyanın kazığını yediğimizi söylüyor. Ona taa, Chicago'dan buraya dumanlanmış somon yemeye gelen müşterilerimize öğle yemeğinde dumanlanmış somon vermek zorunda olduğumuzu anlattım, ama burada çalışalı dört yıl oldu, hâlâ faturaları denetliyor. Deli midir, nedir?»

North sert bir sesle yanıtladı, «Kafasını melanete çalıştırmasını engeller, meraklanma.» Daisy'nin bütün gün delicesine çalışıp bitkin düştükten sonra geceleri eve gittiğinde faturaları denetleme gücünü kendinde bulabilmesine sinirleniyordu. Oysa bu sinirinin mantıklı bir yanı olmadığını da biliyordu. Ayrıca, kızın hemen hemen her hafta sonunu at ve binicilik delisi dostlarıyla geçirmesine de çıldırıyordu. İşte, bir film produksiyon yardımcısı tutması için Bootsie Jacobs'a görev verirsin, gider, sana insanın içini bulandıracak derecede soylu arkadaşları olan bir Rus prensesi bulur, getirir. Bu kız böyle yetenekli olmasa, işi bırakan Bootsie'nin yerini dünyada alamazdı. Bootsie'nin tutup hamile kalacağı, üstelik yumurcağı doğurmakta ısrar edeceği kimin aklına gelirdi? Ama on yıllık evli olduğuna

görc Bootsie'nin çocuk yapmaya hakkı olduğuna karar verdi.

Arnie şimdi iki tane çek uzatıyordu. «North, lütfen bunları imzala, ama bakmak zahmetine sakın katlanma.» North nafaka çeklerini asık bir suratla imzaladı. Arnie bu —bakmak zahmetine katlanma— uyarısını her ay tekrarlardı.

«Lütfen bana söyler misin, neden New York'un en güzel iki mankeniyle evlendim, neden ikisi de evliliğimiz yılını doldurmadan sinir küpü olup çıktı ve neden ben bu kadınlara bakmak zorundayım şimdi?»

«Neden bana soruyorsun? Kafa doktoruna benzer bir halim mi var, yani?»

«Gittiğim kafa doktoruna o kadar benziyorsun ve ona aynı soruları soruyorsun ki, seni erkek kardeşi sanabilirdim. Belki de öylesindir de ben bilmiyorumdur.»

«Iyi, iyi. Onu bırak da kafa doktorunun ne dediğini söyle.»

«Soracağı soruları dinlemeden dışarı fırladım.»

«Neden?»

«Fazlasıyla özel soru soruyordu.»

«Doğru, özel sorular seni her zaman dışarı uğratır, zaten.»

Frederick Gordon North hep North adıyla bilinirdi, çünkü ilk iki adının kullanılmasına kesinlikle izin vermezdi. Bu adları Connecticutt'lu iyi ailelerin çocukları olan anne ve babası koymuştu. Üstelik Fred, Freddie, Hick, Ricky, ya da Gordy gibi kısaltmalara da dayanamıyordu. Yale Üniversitesi'nde bazı arkadaşları ona «şimşek» adını takmaya çalışmışlar, ama bu girişim de sadece bir gün sürmüştü. Oysa «şimşek» ona çok yakışacaktı. Annesiyle babası ona hâlâ Frederick diyorlardı, ama kardeşleri için o hep North'du. Üstelik kardeşleri onu ancak Noel'den Noel'e, ya da Şükran Günü bayramlarında görebiliyorlardı. Birbirlerine pek bağlı bir aile değillerdi. İçlerinde ailesinden en kopuk olanı da gene galiba North'du.

Hemen hemen bebekliğinden beri yalnızlıktan hoşlanırdı. Andover ve Yale'de de zorunlu derslerin dışındaki faaliyetlerin en azına katılma çabası göstermişti. Okul döneminde tek amacı Yale Tiyatro Okulu'na girebilmekti. Hedefi çok açıktı. Yönetmen olmak istiyordu. Shakespeare, O'neill, İbsen, belki de Tennessee Williams'ın oyunlarını yönetirdi. Ama sabırsızlığını hesaba katmadan yolunu çizmişti. Bir tiyatro oyununun sahneye konması ve provaların bitmesi aylar alır. Ama North, hareketli doğasıyla daha çabuk sonuçlar elde etmek istiyordu.

Üniversiteyi bitirdikten sonra üçüncü sınıf bir kameramanla tanıştı. Adam onu bir reklam filminde yönetmen olarak çalıştırmak istiyordu. Ama filmi yaptıran şirketin reklam bütçesi o kadar dardı ki biraz para kazanmak istiyorlarsa sendika üyesi olmayan adamlar ve yönetmen çalıştırmak zorundaydılar. Üstelik hepsine de asgari ücret verilecekti.

Ucuz giysi satan bir dükkancılık şirketi hesabına yapılan ilk otuz saniyelik filme North sanki Old Victoria(*) tiyatrosunda Lord Olivier'le(**) çalışma teklifi almış gibi sebatla sarıldı. Evet, mesleğini bulmuştu. Bunun hızı tansiyon hızına, yürek atışlarına uyuyor, iç dünyasını çekiyordu. Sonunda ne yapmak istediğine karar vermişti. Böylece dünyanın en büyük tiyatro yazarlarının oyunlarını yönetme fikrini bir kalemde silerek kendini Madison Avenue'de, Steve Elliott'un dizinin dibinde buldu. Dört yıl süreyle bu adamın yamacında işin girdisini, çıktısını öğrendi. Steve Elliott reklam filmleri yönetmenliğinin piriydi. Rönesans dönemi sanatına bayılırdı. Tutkuları arasında keman çalmak ve buldozer kullanmak da vardı. Kardeşi Mike'la birlikte 1950'lerde reklam filmleri çekimi için kameramanlık kartlarını alan öncülerdendi. Elliott Kardeşler Elliott, Unger ve Elliott şirketini kurmuşlardı. Şirket daha sonra EUE/Screen

(*) Old Victoria tiyatrosu, Londra'nın en ünlü eski tiyatrosu.

(**) Lord Olivier, ünlü sinema ve tiyatro oyuncusu ve Shakespeare ustası Lavrence Olivier.

Gems adını taşıyan reklam filmciliği sanayiinin devi haline getirilmişti.

North, yirmi beş yaşına geldiğinde şirketten ayrılarak kendi başına çalışmaya karar verdi. İlk altı ay biriktirdiği parayı harcayarak yaşadı. EUE'de yaptığı bütün anlaşmaları elinin tersiyle bir yana itmişti. Sonunda ufak tefek birkaç iş çıkmaya başladı. En ünlü yönetmen olarak tanınmaya başladığında sadece otuz yaşındaydı. Daisy onunla çalışmak için şirketine başvurduğunda on dokuz, North ise otuz iki yaşındaydı. Garip, her şeyin mükemmelini isteyen sinirli, ama olağanüstü yetenekli bir adamdı. Şaşırtıcı bir çekiciliği vardı. Ama bu sevimliliğini kurtulmayı başaramadığı önemli müşteri toplantılarına saklardı. Çevresindeki güzel kadınlarla sayısız bedensel ilişkileri olmuş, üstelik iki kez evlenmek bahtsızlığına uğramıştı. Evlilik ilişkisinde bile, çocukken babasının kendisini izci yazdırdığı zamanlarda takındığı kayıtsız tavrı takınmış, neyse çocuğu olmamıştı. Nafaka çekleri geldiğinde de Arnie Greene, çocuğu olmadığı için haline şükretmesi gerektiğini hatırlatırdı. «Aman, kulağını çek. Bakmak zorunda olduğun çocuğun yok hiç olmazsa,» diyordu.

Empire State Building'in kule görevlisi Mr. Jones'un artık bir sorun çıkarmayacağını anlayan Daisy, Kiki'yle birlikte oturdukları Soho'daki apartman dairesine yollandı.

Metro yolculuğunun bile hafifletemediği bir anılarına dalma isteği içindeydi. Yeni yeni kendini duyuran ilkbaharın başlangıcı olsa gerekti, bunun nedeni. Santa Cruz'dan ayrılalı dört yıl olduğuna inanası gelmiyordu.

Bootsie Jacobs yazdığı mektuba hemen cevap vermişti. Bir yapımcı yardımcısını şiddetle gereksiniyorlardı. Bir kere iş çok fazla çalışma gerektiriyordu ve parası çalışmasına göre çok azdı. Bu işte pek az kişi iki aydan fazla dayanabilmişti. Ama Daisy'nin hiçbir seçeneği yoktu. Günde en az on iki saat çalıştığı bu işte sendikasız olduğu için haftalık olarak yüz yetmiş beş

dolar alıyordu. Gene de yaşamasına ve Danielle'in faturalarını ödemek için para biriktirmesine yetiyordu. Bunu başarabilmek için yarı aç, yarı tok gezmek zorundaydı. Bu içine öylesine işledi ki savurganlık etmemek onda huy halini aldı. Tabii, lapis lazuliden yapılmış Fabergé yumurtasının satışından elde ettiği otuz bin dolar olmasaydı, işinin dışında başka bir gelir kaynağı buluncaya kadar faturaları ödeyemeyecekti. Tanrı'ya şükür ki midilliye binmeye meraklı yumurcaklar var bu dünyada, diye düşündü Daisy.

Bu midillili veletler işinin başlangıcını da hatırlıyordu. Anabel, babasının polo arkadaşı olan Jock Middleton'a bir mektup yazmış ve New York'a yerleşen Daisy'ye gözkulak olmasını istemişti. Adam Daisy'yi bir hafta sonunu ailesiyle birlikte geçirmesi için Far Hills'e çağırmıştı. Burası, New Jersey eyaletinin at delilerinin yoğun olarak toplandığı bir bölgeydi. Böylece Daisy ihtiyatlı davranmış ve ata binmek gerekli olabilir düşüncesiyle yanına binici kıyafetini de almıştı. O cumartesi gününü Middleton'ların torunlarıyla at sırtında geçirmişler, çok eğlenmişlerdi. Harika bir gündü. O gece verilen büyük toplantıda Mrs. Middleton, Daisy'yi bütün konuklara Prenses Daisy Valensky olarak tanıtmıştı. Pazar günü bir teşekkür armağanı olarak Middleton'ların en büyük erkek torunlarının resmini yapmış ve her zamanki gibi sadece «Daisy» diye imzalamıştı.

Bundan birkaç hafta sonra ise Mrs. Middleton'dan bir mektup almıştı. Resim o kadar beğenilmişti ki acaba Prenses Daisy komşularının on yaşındaki kızı Penny Davis'in de resmını yapar mıydı? Mrs. Davis sadece karakalem bir resme beş yüz dolar, bir suluboyaya ise altı yüz elli dolar ödemeye hazırdı. Mrs. Middleton, mektubunda Stash Valensky'nin kızına paradan sözetmekten çok utandığını, ama Mrs. Davis'in direttiğini yazmıştı. Mrs. Middleton aslında böyle ticari bir öneride bulunmaktan yerin dibine geçiyor, yüzü kızarıyordu, ama komşusu başının etini yemişti. Daisy, hayır, derse bir daha rahatsız edilmeyecekti. Söz veriyordu.

Daisy mektubu alır almaz kabul ettiğini bildirmek

için telefona koştu. Bir yandan da, keşke yağlıboya resim yapabilseydim de yüz dolar daha fazla isteyebilseydim, diyordu içinden. Ama, yok, böylesi daha iyiydi. Nasılsa yağlıboya ve tuval alacak parayı bulamayacaktı.

İyi eğitim görmüş, usta ressamların hepsi çok güzel at resmi yapabilir. Ama bir atın diğerinden farklı olduğunu belirtmek için hayvanların hareketlerini, duruşlarını, vücut yapılarını ve renk farklılıklarını kavrayacak özel yetenek ister. Daisy hemen hemen bütün yaşamı boyunca ata binmiş, at resimleri çizmişti. Dani'ye yıllardır yaptıkları arasında binlerce çocuk resmi bulunuyordu. Üstelik Santa Cruz'dayken ileri portre tekniğiyle ilgili kurslara katılmıştı. Middleton'ların torununun resmi ise, binici portrelerine sevecen ve canlı bir özellik kazandıran belirgin içgüdüsel yeteneğini ortaya çıkarmıştı.

Davies'lerin evine gittiğinde hemen Penny Davies' le tanıştırıldı. Burası, çok büyük, çok görkemli, çok süslü bir evdi. En güzel binici kılığıyla yanına getirilen Penny'nin yüzüne bir göz atan Daisy küçük kızın bakışlarının korku dolu, yüzünün de gergin olduğunu hemen gördü.

O arada Mrs. Davies sürekli konuşuyordu, «Resme başlamadan önce oturup öğle yemeğini yeriz, diye düşünmüştüm, Prenses Valensky. Hem yol yorgunluğunun üzerine herhalde domates sulu bir votka içersiniz.»

Daisy, «Çok teşekkür ederim. Ama önce Penny'yle biraz atla dolaşmak isterdim,» diye yanıtladı. Hem çok utangaç, hem de resmini yaptırmayı hiç istemeyen bir modelle kesinlikle çalışmaya niyeti yoktu.

«Ama yemek ne olacak?»

«Siz bizi merak etmeyin. İdare ederiz. Penny, bu fazla şık kılıkla rahatsız değil misin? Hadi, git de sırtına rahat bir blucin giy. Sonra gidip ahırlara bir bakalım.»

Kız geri döndüğünde biraz daha rahatlamışa benziyordu. Ama hâlâ çekingendi. Daisy kulağına eğilip, «Buralarda bir yerde McDonald's yapan bir yer var

mı?» diye fısıldadı. Penny hemen telaşla annesi duydu mu diye yanına, yöresine bakındıktan sonra dudağının ucuyla yanıtladı, «Kırlardan atla geçmek şartıyla sekiz kilometre uzakta. Ama oraya gitmeme izin yok.»

«Benim gitmeme var, ama. Sen konuğum olursun. bu seferlik. Hadi, kaçalım.» Daisy'ye şaşkınlıkla bakarken küçük kızın gözleri parlamıştı.

«Sen gerçekten prenses misin?»

«Tabii. Ama senin için sadece Daisy'yim.»

«Prensesler de McDonald'ı sever mi?»

«Kırallar bile sever. Hadi Penny, çabuk gidelim. McDonald nöbetim tuttu. gene.»

Penny önden gidiyor, tarlalar ve çitler arasından yolu gösteriyordu. On dakika sonra iki kocaman MacDonald sandviçi gövdeye indirmişler ve birbirlerine ısınmışlardı. Daisy, Penny'nin portrelerden hiç hoşlanmadığı gibi bunları çok aptalca bulduğunu da öğrendi. Hem kız, dişlerine tel takılı olduğu bir sırada resmini yaptırmak istemiyor. «Düşün bir kez. ömrüm boyunca dişlerimin telli halini görmek zorunda mı kalacağım?» diyordu.

«Bak, Penny, sana söz veriyorum, dişlerindeki telleri resimde göstermeyeceğim. Tabloda dişlerini teller çıkarıldıktan sonraki haliyle çizeceğim. Hem bu güzel gülüşünü de ölümsüzleştirmek istiyorum. Bak, şimdi. bir binicinin tablosu. binicinin kendisi kadar atın da resmi sayılır. Gittikçe büyüdüğün için, bir, en geç de iki yıla kadar Pinto'yu satmak zorunda kalacaksın. Ama bu tabloyla Pinto senin için sonsuza kadar canlı bir anı olarak kalabilecek. İstediğin zaman bu resme bakıp onu anımsayacaksın. Bana bak, şu sandviçlerden bir tane daha yesene. Ben yiyeceğim. Hem belki adamlardan biraz daha sos isteriz.»

«İşe bak. evde de öğle yemeğinde salçalı alabalık var.»

«Öğğğ, midem bulandı. Akşam yemeğinde ne olduğunu biliyor musun?»

«Fırında ördek. Çok kalabalık, resmi bir davet loacakmış. Valde hanım hemen hemen bütün tanıdıkları senin şerefine çağırdı.»

Daisy başına gelenleri kabullenen insanların tavrıyla boynunu büktü, «Eh, fırında ördek alabalığa her zaman yeğlenir.»

O gün öğleden sonra Penny Davis karşısında rahat bir tavırla gülümseyerek poz verirken Daisy çeşitli deneme resimleri çiziyor ve onun doğal hareketlerini, yüzünün anlamlarını yakalamaya çalışıyordu. Aynı zamanda stüdyodan aldığı Polaroid makineyle de poz poz fotoğraflarını çekti. Evde yapacağı suluboya tablonun renklendirilmesinde yardımcı olacaktı, bunlar. Okulda aldığı anatomi derslerine şükrederken bir yandan da Penny'nin dizginleri tutan ellerini çiziyordu. Sonra, bir binici resmi çizerken fazla hareket ayrıntısı gerekmemesine de daha fazla şükretti. Tablo çok uğraştırmayacaktı, şimdiki gidişiyle. Hafif çizimler yapıyor, mükemmellikten çok çocuğun atla arasındaki ilişkiyi yansıtmaya bakıyordu.

Pazar akşam üstü Davies'lerin şoförünün kullandığı otomobille dönerken geçirdiği hafta sonunu düşünüyordu. Mrs. Davies de tıpkı Mrs. Middleton gibi, kendisini bütün konuklara Prenses Daisy Valensky olarak tanıştırmıştı cumartesi gecesi verilen şölende. Santa Cruz'daki dört yıl hep Valensky olarak çağırıldığı için bir unvanı olduğunu bile unutmuştu. Hiç kuşkusuz, bu bölgede soyluluk unvanına çok önem veriyorlardı. Atlı çocuk resimleri şimdiki halde ufukta görülen tek kazanç yolu olduğu için de prenseslik unvanını sağmal inek gibi sömürmeye karar verdi. Penny Davies'in suluboya resmini bitirince de üzerine çok açık bir yazıyla Prenses Daisy Valensky imzasını attı. Bu imza Danielle için altı yüz elli dolar demekti çünkü.

Middleton'ların torunu, ardından da Davies'lerin kızının resimlerinden sonra ünü ağızdan ağıza öylesine yayıldı ki bir sürü sipariş almaya başladı. Böylece aradan dört yıl geçince Daisy bir tek suluboya resim için iki bin beş yüz dolar isteyebiliyor ve bu parayı da alıyordu. Fabergé yumurtayı satarak elde ettiği paranın suyunu çekmeye yüz tuttuğu bir sırada bu resim işinin ortaya çıkması Daisy'ye, Ram'ı zorlayıp Danielle'e para vermesini sağlamak için uğraşmak yerine kendi parasıyla Danielle'i geçindirebilme olanağını sağ-

lamış ve bir dönüm noktası olmuştu. Daisy Anabel'e paraların kaynağını hiçbir zaman açıklamamıştı. Çünkü Rolls Royce'un iflasından sonra parasız kaldığını bilmesini istemiyordu. Üstelik sütdyodakilere de hafta sonlarını ya Virginia eyaletinin Upperville kentinde, ya Pennsylvania eyaletinin Unionville kentinde, ya da Kentucky eyaletinin Keeneland kentindeki malikanelerde geçirmesinin nedenlerini de anlatmamıştı. Stüdyodakilerin hepsi Daisy'nin hafta sonlarında sosyeteden at delisi arkadaşlarıyla birlikte olduğunu sanıyorlardı. Varsın, öyle sansınlardı. Para kazanabildiği sürece ne yaptığı kimseyi ilgilendirmezdi. Tabii, Kiki, Daisy'nin her gece suluboya resimleri bitirmek için canını dişine takıp çalıştığını biliyordu. Yavaş yavaş bazı çevrelerde Prenses Daisy Valensky imzalı çocuk tabloları bir üstünlük simgesi olarak kabul edilmeye başlamıştı.

Daisy, Santa Cruz'dan ayrılıp bir iş bulmak zorunda kaldığında Kiki'ye Danielle'den sözetmek zorunda kalmıştı. Okulu bitirmesine dört ay kala öğrenimini bırakmanın başka hiçbir açıklaması olamazdı. Tabii, gerçeğin sadece bir kısmını açıklamıştı.

Öyküyü anlatırken Kiki'nin çocuksu yüzünün aldığı ifadeleri, bir an için inanmazlık, sonra şaşkınlık, acıma ve kızgınlığın birbiri peşisıra bir belirip, bir kaybolduğunu görmüştü. Anlattıklarının gerçekliğini kavradığı anda arkadaşının soracağını tahmin ettiği iki soruya da önceden hazırlanmıştı.

«Ama neden Ram, Danielle'e para vermiyor?»

«Beni zor duruma düşürmek için. Çok ciddi bir aile sorunu yüzünden büyük bir kavga ettik. Öyle ki artık birbirimizin yüzüne bakacak halimiz yok. Bir daha kesinlikle bir araya gelemeyiz. Emin ol, bunun başka yolu yok. Hem Dani'yi de kardeşi olarak kabul etmiyor. Ömrü boyunca görmedi onu zaten. Dani'ye bakması sözkonusu olamaz.»

Kiki, Daisy'nin sesindeki anlamdan, gizli tutmak istediği aile sorununu daha fazla kurcalamaması gerektiğini anlamıştı. Onun için de konuyu değiştirdi, «Peki, neden sana yardım etmemi istemiyorsun?»

«Bunu da söyleyeceğini tahmin etmiştim. Önce, bu işi kendi başıma halletmem gerek. Çünkü Dani'ye ömrüm boyunca bakmak zorundayım. Sen bile, bu cömertliğinle başkasının kardeşine sürgit bakamazsın. Ama ilk maaşımı alana kadar senden iki yüz dolar borç almayacak kadar burnu büyük de değilim.»

Ama Kiki'nin son tepkisini hesaba katmamıştı. Kız aniden verdiği kararı açıkladı, «Ben de seninle birlikte geliyorum, okulu bırakacağım.» Dani'ye bakma sorumluluğunun kendisine ait olmadığını kabullenmesine rağmen arkadaşını bu zor durumda tek başına bırakmaya gönlü razı olmamıştı.

«Hayır, olmaz. Böyle bir sözü bir daha duymayayım. Okulu yarıda bırakmandan sorumlu olmak istemiyorum. Tamam mı? Üstelik annen de beni bağışlamaz. Ama bak, ne diyeceğim. Bir ev tutarım. Şunun şurasında zaten dört ay kaldı. Sen de okulu bitirince gelirsin, birlikte otururuz. Hem söz veriyorum. Kirayı da yarı yarıya paylaşırız. Anlaştık mı?»

Kiki şimdi yakınıyordu, «Yahu, sen ne dikkafalı şeysin. Hiç olmazsa izin ver de eşyaların parasını ben vereyim.»

«Onu da yarı yarıya paylaşacağız.»

«Herhalde şurdan burdan bulduğumuz şeylerle döşeyeceğiz evi.»

«Bak, şimdi, annenden de bazı şeyler isteyebiliriz. Nasılsa yılda bir kez evinin eşyalarını baştan başa değiştirdiğine göre elinde eskilerden bazı şeyler kalmıştır. Kesinlikle para almayacağız. Çünkü para yardımı yapan kişi, daha sonra senin hayatına da burnunu sokmaya kalkar. Tam bağımsız olmak istiyorsak tıpkı yardım toplayan örgütler gibi elde kalan eski püskü şeyleri isteyeceğiz. Anladın mı?»

Kiki özlemle içini çekti, «Peki, Noel, ya da doğum günlerinde de para kabul etmek yok mu?»

«Kesinlikle yok. Hem bak, geceleri yemek parasını ödemeyenlerle de yemeğe çıkmayacağız. Alman usulü yapmak yok. İkimiz kafa kafaya verip ellili yılları canlandıracağız.»

Daisy, Prince ve Greene Caddelerinin kesiştiği köşedeki döküntü apartmanın üçüncü katında bulunan dairelerine kendini atabilmek için merdivenleri çıkarken burnuna nefis bir koku geldi. Bugün zencefilli çörek yapıyordu biri. On beş yıl önce Soho, kentin bir numaralı gecekondu mahallesiydi. Oysa bugün sanatçıların gözdesi bir semt olup çıkıvermişti. Burada oturan herkes, Kiki'nin de tiksintiyle söylediği gibi, eline resim fırçası almış olsun, ya da olmasın üstübaşı perişan, ya da sırtında yağlıboya lekeleriyle kaplı önlüklerle dolaşmayı marifet sayardı.

Ama sonunda Kiki, yerine uygun giysiler seçmeyi de öğrenmişti. Büyükannesinin tam zamanında bu dünyadan göçüp gitmesi sayesinde, Hash House adında, hem sahibi, hem tiyatro yapımcısı olduğu, hem de sürekli baş kadın oyunculuğunu yaptığı çok çok çok özel bir Broadway tiyatrosu kurabilecek kadar bir servete konmuştu. Aslında Ethel Barrymore adıyla tanınıyordu ve Soho'nun Sarah Bernhardt'ı kabul ediliyordu. Son olarak hangi tür oyunu sahneye koyuyorlarsa ona uygun kılıklar seçmeyi alışkanlık haline getirmişti. Son sahneye koyduğu oyun olan «Eflatun İbnenin Derin Pişmanlığı» epeyce seyirci çekmişti. Hatta kentin yukarı mahallelerinden de hafta sonlarında seyirci geliyordu tiyatroya. Kendini baş kadın oyunculuğuna getiren Kiki de son birkaç haftadır ortalıkta lavanta çiçeği rengi bir bale giysisi, pembe külotlu çoraplar, mor süet çizmeler ve mor tüylerden yapılmış bir boyun kürkünden oluşan bir kılıkla dolaşıyor, üstelik bunu hınzırcasına kendine yakıştırmayı biliyordu.

Daisy anahtarla kapıyı açıp içeri bir göz attı. Evde hiç kimse yoktu anlaşılan. Demek Kiki, Theseus'u da yanına almış, tiyatroya gitmişti. Theseus, Daisy işe gireli beri, Kiki'yle tiyatroya gidiyor, bir fasulye çuvalından yapılma şiltesine kıvrılıp uyuyor, ya da Kiki'nin peşini bırakmıyordu. Köpek ancak Daisy eve döndüğünde tam anlamıyla mutlu oluyordu, ama Daisy'nin onun gibi bir avcı köpeğini sete götürmesi olanaksızdı. Çünkü Theseus stüdyoda yiyecek namına ne var, ne yoksa silip süpürürdü.

Kiki'yle Daisy'nin Soho'da tuttukları daire, birçok sanatçının, saray bozmasına benzeyen eski betonarme binalarda tuttukları kocaman dairelerden değildi. Eski püskü, orta büyüklükte, alt katında küçük bir resim galerisi bulunan bir binaydı. Ama hiç olmazsa genişçeydi. Büyükçe bir salonu, iki yatak odası, Daisy'ye stüdyo görevi yapacak bir odası, genişçe bir mutfağı ve iki banyosu vardı. Ama tek sakıncası banyolarda su tesisatının çok eskimiş olmasıydı. Dairenin döşeniş biçimi de ancak «özgürlükçü» olarak tanımlanabilirdi. İçerisi, Kiki'nin sahneye koyduğu oyunlardan arta kalan dekorlara ait birkaç koltuk, çevre bitpazarlarından toplanmış ıvır zıvır ve Gross Pointe'deki evden getirilme bazı güzel eşyalarla döşeliydi. Ama bunlar sık sık değişiyor, yerlerine hep başkaları getiriliyordu. Evin tek demirbaş eşyaları salondaki şömine, Daisy'nin resim malzemeleri, karyolalar ve bir arkadaşlarının biresin anında salonun duvarına çizdiği kocaman resimdi. Bu resimde Theseus, bazı çiftliklerden yiyecek aşırırken gösterilmişti. Ne Daisy'de, ne de Kiki'de ev hanımlığı eğilimi vardı. Onun için de, çok seyrek yemek çağrılarının dışında akşam yemeklerini hep yakınlardaki mezeciden aldıkları yiyeceklerle geçiştiriyorlardı. Akıllarına esip de canları kahvaltı çektiğinde köşedeki büfeye gidiyorlar, elli beş sente birer çörek ve kahveyle karınlarını doyuruyorlar, üstüne de büfecinin her nasılsa hiç eksik etmediği taze hindistancevizlerini yiyorlardı.

Daisy büyük bir rahatlık duygusu içinde kendini yumuşacık yastıklarla kaplı, kahverengi saten kanepenin üzerine attı. Bunu son olarak Kiki'nin annesi göndermişti. Kadından yeni eşya gelince, kızlar evdeki eski mobilyaları hemen satıyorlardı. Eleanor Kavanaugh kızların boyuna eşya gereksinmelerini biraz garip karşılamakla birlikte, «Herhalde Kiki'nin tiyatrosunda bol bol eşya kullanmak zorunluluğu var,» diyordu. Tanrı'ya şükür Kiki'nin büyükannesi parasının nerelere gittiğine tanık olmadan ölmüştü. Ama büyükanne yaşasaydı, zaten para Kiki'nin olamayacaktı. Her neyse, canım...

Kiki ise, annesinin kendisiyle gururlandığını iddia ederek, «Klüpteki arkadaşlarına çalışmalarımı anlatarak

benimle öğünüyor, üstelik benim sanatçıların koruyucusu haline geldiğimi anlatıyormuş,» diyordu.

Daisy biraz doğrularak sırtındaki beyzbolcu ceketini çıkardı. North'un yanında işe başladıktan bir süre sonra almıştı, bunu. İşe başladığı ilk sabah stüdyoya sırtında son aldığı pantolonu, en iyi cins dik yakalı kaşmir kazağı ve birkaç yıl önce Londra'da diktirdiği kareli binici ceketiyle gitmiş, ama Bootsie onu görünce gözlerini faltaşı gibi açıp, «Ohhoo,» diye tıslamıştı.

Daisy korka korka sordu, Ne var, ne oldu?»

«Yahu, şu üstüne, başına bak. Bu kadar pahalı giyinmen şart mı yani?»

«Ama bu benim en eski ceketim.»

«Kızım, aptallığı bırak. Eski de olsa ne kadar iyi cins kumaştan ve ne kadar iyi diklimiş olduğu bir bakışta anlaşılıyor. İşini yaparken, aynı zamanda da çekim ekibiyle mümkün olduğunca dost olmaya çalışmalı ve onlardan işin püf noktalarını öğrenmelisin. Benim sana herhangi bir şey öğretecek zamanım yok. Onun için başının çaresine bakmak zorundasın. Yardım gereksindiğine inandıkları sürece dünyanın en iyi insanları olurlar. Ama sende hiç de çalışan bir kız hali yok. Bu ceket, yıllardır ata bindiğini, hâlâ da binmekte olduğunu, dolabında daha bir sürü binici giysisi bulunduğunu hemen anlatıyor. Bizim çocuklar böyle züppeliklere ve gösterişe fena halde içerlerler. Onun için bunu ortadan hemen yok etsen iyi olur.»

Daisy karşı çıkmaya yeltendi, «Ama sizin üstünüzdekiler öyle ucuz şeyler değil ki. Çok şıksınız, üstelik.»

«Kızım, ben yapımcıyım. Keyfimin istediği gibi giyinebilirim.»

Daisy artık Bootsie'nin işini almış olmasına şimdilerde haftada dört yüz dolar kazanmasına rağmen hâlâ beyzbol ceketinden vazgeçmemişti. Arada bir bunu gene sırtına geçiriveriyordu. Ceket, burada işe başladığı ilk korku ve dehşet dolu ayları anımsatıyordu ona. Canını dişine takarak işinin bütün ayrıntılarını öğrenmeye çalışmış, sesçiden, kameraman yardımcısına, berberden makyajcıya, dekoratörden metin denetçisine gidip gelerek, neyin ne olduğunu sorup durmuş ve adamların hiç kuşkusuz aptalca buldukları bu sorulara verdikleri

yanıtları da yanında taşıdığı küçük bir deftere bir bir yazmıştı. Bu ceket ona yalnızca varlığıyla sayısız dost kazandırmış, birtakım adamlarla sözlü bağlantı kurmasını sağlamış ve önüne birçok fırsat çıkarmıştı. Hatta, film ekibinden biri olmak istediği zamanlarda da ceket sayesinde aralarında kabul edilmişti. Şu dünya ne gariptir. İnsana, kılıklarına bakarak değer biçerler.

Saatına bir göz attı. Bir saata kadar La Crenouille lokantasında yemek yemek için sözleştiği kadınla buluşacak, oradan da yeni sahneye konan Hal Prince'in oyununu seyretmeye gideceklerdi. Kendisini davet eden Mrs. Hamilton Short Middleburg'da büyük bir malikanede oturuyordu ve üç çocuğu vardı. Ama şimdilik Daisy'den çocuklarının resimlerini yapmasını istememişti. Tıpkı kül kedisine benziyorum, diye düşündü. Şimdi gidip giyinecek ve külkedisi kılığından kurtulup prenses kişiliğine bürünüverecekti. Ama gerçeği söylemek gerekirse bir iş kılığını bir başkasıyla değiştirecekti.

Ram otuzuna gelmişti. Berkeley Square'den birkaç adım ötede Hill Street'de harika bir evde oturuyordu. Burasını David Hicks'e tam bekar evi tarzında döşetmişti. İngiltere'nin girmesi en zor olan ve en seçkin kişileri bir araya getiren White's Erkek Kulübü'nün, aynı zamanda da Londra'nın genç sosyetesinin uğrağı sayılan en ünlü Mark's Club lokantasının üyesiydi. Bütün binici kıyafetleri ve öteki giysilerini İngiltere'nin en iyi erkek terzisi olan H. Huntsman and Sons'da dokuz yüz dolara diktiriyordu. İngiltere Adaları'nın en keskin nişancılarından biri sayılıyordu ve Kral Üçüncü George döneminden beri faaliyetini sürdüren James Purdey and Sons şirketine kendi ölçülerine göre bir çift özel tüfek yaptırmıştı. Bu tüfekleri yaptırmak için üç yıl beklemesi gerekmiş ve çiftine on beş bin dolar ödemişti. Ama Ram için bu beklemeye değmişti doğrusu. Pabuçları ve botlarını tabii ki Lobb's'da yaptırıyor, derisine ve biçimine göre çiftine iki yüz elli beş dolardan başlamak üzere para veriyordu.

Büyük çapta değerli kitapları, ayrıca daha az olmak üzere modern heykelleri topluyordu. Pijamaları koyu kırmızı ve çizgili ipekliden, sabahlıkları ağır ipekliden, gömlekleri ise incecik Sea Island pamuklusundandı; hepsini de Turnbull ve Asser'e diktiriyordu. Sulka'yı son derece adi kabul ediyor, sokağa çıkarken Swaine, Adeney, Brigg and Sons'dan aldığı şemsiyesini hiç unutmuyordu. Bu şemsiyenin kumaşı siyah ipek, sapı çok ender bulunan cinsten yekpare cevizdi. Kesinlikle şapka kullanmazdı. Belki bunu on yıl sonra düşünebilirdi. Ama şimdi sadece balık avı, ata binerken ve yelken kullanırken şapka giyiyordu. Saçlarını Curzon Caddesi'ndeki Trumper'in tahta kaplamalı özel salonlarında kestiriyor, pazar günleri dışında her gece yemekleri dışarda yiyordu.

Ram'ın adına, Harper's dergisinin «Jennifer» imzalı dedikodu sütununda, ayrıca Queen dergisinde sık sık rastlanıyordu. Jennifer genellikle ondan, «dikkati çekecek kadar yakışıklı ve kibar Prens George Edward Woodhill Valensky» diye söz ederdi. Daily Mail gazetesinde Nigel Dempster'in sütununda da adına sık sık rastlanıyordu. Burada, biraz da hınzırlıkla «umarız ki Beyaz Ruslar'ın sonuncusu» olarak tanımlanıyordu. Ama Ram kim ne derse desin Bristol Markisi'nin önderlik ettiği soylular grubuna girmek istememişti. Temelde uçarı olarak gördüğü ve belki de birkaç göbek uzaktan yeğenleri olmakla birlikte çoğunun cebi delikliğinden kuşku duymadığı birtakım sürgün düklerle düşüp kalkmaya hiç niyeti yoktu. Babasından kalan serveti kendi çabasıyla birkaç misline çıkarmıştı. Lion Management, Ltd. adlı bir yatırım şirketinin ortaklarındandı. Şirket büyük bir başarıyla, sendikalar ve kurumların emekli fonlarındaki büyük paraları çok yaratıcı ve verimli uluslararası yatırımlara aktarmakta uzmanlaşmıştı.

İngiltere'de, yüksek vergilere rağmen hâlâ ayakta kalabilen birkaç malikaneden birinde hafta sonu tatilini geçirmek istese, Eton'dan arkadaşı olan genç soylular takımından birine telefon etmesi yeterliydi. Bu arada 1975'in en ünlü genç güzelleri de onu büyük memnunlukla yataklarına çağırırdı. Çünkü Ram gerek

bol parası, gerekse soylu geçmişi yüzünden İngiltere'nin en gözde bekarlarından biri sayılıyordu.

Gene de İngiliz toplumunda kendine yaptığı yeri ne parasına, ne de soyluluk unvanına borçluydu. Bu yeri, gençliğinde hiç ilgilenmediği, ama İngiltere'de vazgeçilmez bir üstünlük unsuru olarak kabul edilen toprak sahipliğiyle elde etmişti. Delikanlılık çağında hiç önem vermediği halde, annesinin ailesinden kendisine epeyce toprak kalmıştı. Annesi, Devon'lu kentsoylu Woodhill ailesinin tek kızıydı. Aile Woodhill Manor adıyla bilinen bir malikanede, kuşaklar boyu yaşamıştı. Woodhill'ler, toprak sahibi kentsoyluların bütün özelliklerine sahip son derece sakin bir aileydi. Norman işgalinden beri Devon'da yaşamışlar ve parayla unvan satın alan soylulara da hep tepeden bakmışlardı. Kraliçe Victoria devrinde İngiltere'yi İngiltere yapan tüccar prensleri de hor görürlerdi. Woodhill'lere göre bunların hepsi köksüz kişilerdi.

Herkes, Valensky'nin en önemli özelliğinin, büyükbabası öldüğünde Woodhill Manor malikanesi ile birlikte çevresindeki doksan dönümlük toprakların sahibi oluşuyla belirlendiğini söylüyordu. İngiltere'nin bu avuç kadar toprağının efendisi olduğu için de Ram, Kent Dükü Prens Michael, Sir Winston Churchill'in torunu Nicholas Soames, günün birinde on ikinci Marlborough Dükü olmaya aday Blandford Markisi ve Beaufort Dükü'nün varisi Harry Somerset'le aynı kefede değerlendiriliyordu. Woodhill Manor ve çevresindeki topraklar olmasaydı, Ram, servetine ve soyluluk unvanına rağmen her zaman «biraz yabancı» olarak görülecekti. Ama Woodhill'in desteğinde serveti ve soyluluğu büyük önem kazanmıştı.

Ram her gün Londra'nın para merkezi sayılan ve «the City» olarak bilinen kesimdeki bürosuna gider ve sabahtan akşama kadar deli gibi çalışırdı. Yürüyüşün insan sağlığı için gerekli olduğuna inandığından işten eve hep yürüyerek döner, akşam yemeği için üstünü değiştirir, gideceği eğlenceye giderek biraz içki içer, sonra da mantıklı bir saatta dönerek hemen yatardı.

Malikane sahibi dostlarından birine, hafta sonununu geçirmek için telefon ederek kendini davet ettirdiği, ya da peşindeki güzellerden birini yatağına aldığı öyle pek duyulmamıştı. Böyle bir şey yaptığı zaman ise, karşısındakinde hiçbir zaman can sıkıcı umutlar uyandırmadan ve istemediği ilişkilere sürüklenmeden isteklerini ikinci bir kez yinelemez, işi orada bırakırdı. Daha da öte, evine girecek bir kediyi bile, devamlılık istemediği için rahatlıkla dışarı tekmeleyebilirdi.

Otuz yaşını bitirdiğinde Ram artık evlenme zamanının geldiğine ve bu iş için uygun birini bulması gerektiğine karar verdi. Henüz acelesi yoktu, ama yakında bu işi bitirmesi doğru olacaktı. Bir akşam ortaklarından birini yemeğe White's'a götürmüştü. Çevresine bakınırken burasının, akşamları öğle yemeklerindeki neşeli, canlı görünümünden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Masalardan sadece birkaçı doluydu. Bunların çoğunda da, çevreleri yerine, önlerinde yemek ve şarapla ilgilenen ve bu nedenle de bes-belli görgüsüz olan orta yaşlı erkekler oturmuşlardı. İşte, Ram bunlara benzemek istemiyordu. Böylece evlenebileceği kadınlar listesini, iş hayatında olduğu gibi tamamıyla kafası ve mantığına dayanarak, tıpkı kârlı bir alışverişi tartarcasına incelemeye başladı.

Ram, toplum içinde ne kadar seçkin sayılırsa sayılsın kendisini pek seven olmadığını bilirdi. Bunun nedenini bilmediği gibi önemsemezdi de. Bazı insanlar kendilerini çevrelerine sevdirmekle zaman harcarlar, diğerleri ise yaşamda daha faydalı şeyler yaparlardı onca. Ama herkes tarafından büyük saygı görüyor ve yüksek görülüyordu. İşte en önemli şey de buydu.

Daisy'nin, binicilikle geçirdiği hafta sonu tatillerini yakından izleyen Vogue, ya da diğer Fransız, İngiliz ve Amerikan dergilerinde arada bir kızın fotoğrafları yayınlandığında derin bir hoşnutsuzluk duyardı. North' la çalışmasını da tiksintiyle karşılıyordu. Ram'a göre televizyon reklamcılığı son derece adi, iğrenç ve düşük bir meslekti. Başkaları kendisine Daisy hakkında sorular yönelttiği zaman büyük bir dikkatle onun damarlarında hiç İngiliz kanı taşımayan üvey kardeşi olduğunu, aralarındaki ilişkinin hemen hemen tümüy-

le koptuğunu ve özel yaşamının kendisini ilgilendirmediğini vurgulamaya özen gösterirdi. Daisy hakkındaki düşleri, o büyük sevgisinin anıları ve içini haftadan haftaya, yıldan yıla kemiren derin tutkusu ve çılgın aşkı olmasaydı belki bu söylediklerine kendi de inanacaktı. Ah, Daisy'nin ölmüş olmasını nasıl isterdi.

14

Daisy, toplantı odaları genellikle yabancıları etkilemek için özenle hazırlanır, ama Frederick Gordon North Stüdyosu'nunki kadar da bu amacı açık edene az rastlanır, diye düşünüyordu. Bu odaya her girişinde çok kasıtlı olarak gözalıcılıktan kaçınılışı, içeri girenleri etkilemek amacı güden sadeliğini gördükçe için için eğlenmekten kendini alamazdı. Duvarlar beyaz badanalı, yerler de siyah cilalı tahtadandı. Ama mantığı olan hiç kimse Knoll damgası taşıyan, süet kaplı krom koltuklar ve bembeyaz yekpare mermerden masanın sadelik içinde yansıttığı zenginliği görmezlikten gelemezdi. North'un masa başındaki yerinin tam önünde, gizli bir kutunun üzerinde bazı düğmeler vardı. Bunlar odanın dışındaki bölmede, toplantı günleri hazır bekleyen projeksiyon yöneticisine işaret vermek amacıyla yerleştirilmişti. Bir düğmeye bastığında odayı karartması, başka birine bastığında tavandan ekranı indirmesi ve filmi göstermeye başlaması bildiriliyordu. Öylesine gelişmiş bir araçtı ki en kaşarlanmış müşteri bile dikkat kesiliyor, bundan etkileniyordu. Toplantı salonu, bir zamanlar müzik okulu olarak kullanılan, Birinci ve İkinci Caddeler arasındaki blokta bulunan bir binanın en üst katındaydı. North yedi yıl önce bu üç katlı binayı satın almış ve kentin, birkaç özel televizyon stüdyosundan biri haline getirmişti. Birinci ve ikinci katlar esas stüdyo olarak kullanılıyordu. Sadece üçüncü katta bürolar vardı. Bütün kameralar, ışık düzeni ve öteki araçlar North'a aitti. Çoğu televizyon reklam filmi yöneticileri, bir reklam kampanyasını alırlarken kendi ücretlerinin üzerine, aynı zamanda stüdyo, kamera ve gereç kirasını

da ekledikleri için North, kendi başına yöneticilik için istediği yüksek ücrete rağmen hep öteki yöneticileri, stüdyonun sahibi oluşu sayesinde, bina ve gereç kirası parasını düşerek geride bırakmayı ve hepsinden ucuza çalışmayı başarıyor, böylece North stüdyoları, hem iyi iş çıkarması, hem de ucuza çalışması bakımından yeğleniyordu.

Şimdi de, saç spreyi filminin çekiminden tam altı ay sonra, yani 1975'in sonbaharında konferans salonunda çok önemli bir toplantı yapılıyordu. North genellikle bir reklam filminin çekiminden önce Daisy ve Arnie Green'le bir görüşme yapardı. Ama bu kez, Coca Cola'nın Noel Yortusu filminin ilk hazırlık toplantısında çalışanların bütün ileri gelenlerinin hazır bulunmasını istemişti.

Daisy, masanın çevresinde oturanları artık o kadar iyi tanıyordu ki sanki kendisinin birer uzantısı haline gelmişlerdi. İçerde, North'la çok sık iş yapan, ama gene de serbest çalışmayı yeğleyen sahne düzenleyicisi Hubie Troy, Daisy'nin Princeton'ı yeni bitiren iki genç yardımcısı (bunlar hiç kuşkusuz işi öğrendikten sonra daha iyi para veren başka yerlere gideceklerdi), Glamour dergisine iç çamaşırı ve giysi yazıları yazan, aynı zamanda da Daisy'nin giysi danışmanlığını yapan uzun boylu, sakin ve ciddi giyimli Alix Updike ve boru gibi pantolonu ve yer yer örgüsü atmaya başlayan kazağıyla yirmi dokuz yaşındaki sürekli kameramanları Wingo Sparks oturuyordu. Daisy adamın kazağına bakarken, züppe herif eski gibi görünmesi için kazağın yünlerini mahsus çekmiştir, diye geçiriyordu içinden.

Bir süre önce Harvard'ı bitiren Wingo'nun babası da, amcası da en tanınmış kameramanlardandı. Ailesinin bu ayrıcalıklı durumu olmasaydı, Ortaçağ loncaları gibi son derece tutucu bir biçimde denetim altında tutulan Kameraman Cemiyeti'ne kesinlikle üye olamazdı. Kameraman kartını alana kadar beş yıl amcasının yanında çalışması gerekmişti. North gençlerle çalışmayı yeğlerdi. Genç kameramanlar en ilerici fikirlerini bile kabul etmeye hazırdı. Aynı zamanda bir çekim sırasında kameranın başına geçmesi gerektiğin-

de, stüdyo sahibi olarak cemiyet kartı bulunmadan da kameramanlık yapma hakkına sahip olduğu halde, işin en ateşli yerinde hem oyuncular, hem de bütün çekimle ilgilenmek zorundayken fazladan teknik sorunlarla uğraşmak istemezdi.

Daisy sevecenlikle Arnie Green'e baktı. Stüdyo müdürü, yaşamının çoğunu EUE'de dört yüz kadar çalışanın arasında geçirdiği için hâlâ North'un stüdyosunda, yani küçük çapta bir kuruluşta görevli olduğuna inanamıyordu. North'unki gibi ufak çapta stüdyolara reklamcılık sanayiinde «butik» derlerdi. Arnie'nin bu sözcükten nefret etmesine ve aslında «butik»in bir stüdyo için son derece ters kaçan bir ad olmasına rağmen gene de reklamcılık sanayii bu sözcükten vazgeçmiyordu.

Sonunda bakışları, North'un satış müdürlüğünü yapan Yunanlı Nick'in üzerine takıldı. Çok parlak, kibar bir erkekti. Daisy'nin bildiği kadarıyla New York'ta reklamcılığa transfer olan tek beyzbolcu da oydu. Büyük reklam ajanslarının 1960'larda beyzbol takımları kurarak birbirleriyle şiddetli bir rekabete giriştikleri dönemde Doyle, Dane ve Bernback'taki metin yazarlarından biri 125. Cadde ve çevresindeki bir numaralı beyzbolcu olarak tanınmaya başlayan Puerto Ricolu bir lise öğrencisinden sözedildiğini duymuş, bunun üzerine de ileride ajansın takımına almak için çocuğa okuldan sonra ajansta gelip çalışmasını önermişti. Amacı onu beyzbolcu olarak iyi bir biçimde yetiştirmekti. Ama Puerto Ricolu Manuel çok zeki, cin gibi bir oğlandı. Ajansa gelmiş ve işi gördükten sonra da reklamcılığı seçmeğe karar vermişti. Ömrünü New York'un Harlem mahallesinde geçirmek istemiyordu. Böylece, uzun boylu, akıllara durgunluk verecek kadar yakışıklı olan Manuel kendine Yunanlı Nick adını takmıştı ve şimdi de North'la çalışıyor, yılda yüz bin dolara para demiyor, yedi yüz dolara giysi satın alabiliyor ve her öğle yemeğini de Kulüp 21'de yiyordu. En iyi işleri yakalamak onun için çocuk oyuncağından farksızdı. Üstelik müşterileri de büyük bir ustalıkla idare ederdi.

Toplantı başlamadan North tam hepsini, kendisini

dikkatle dinlemeye çağırıyordu ki Nick söz aldı. New York Times'dan kestiği bir yazıyı elinde sallayarak, «Arkadaşlar, bakın, elimde Gallup'un son kamuoyu yoklaması var,» dedi.

Arnie, Yunanlı Nick'in konuşmaya başlayınca lafı iyice uzatıp ilgisiz konulardan sözedeceğini bildiğinden yalvardı, «Kısa kes, Nick.»

«Ama, bir dakika beni dinleyin. Anlamıyorsunuz. Arnie, bu hepimizi ilgilendiriyor. İster karmaşa içinde İtalyan, Yahudi, ya da Protestan, ne olursanız olun, ama titreyip kendinize gelin ve bana kulak verin. Bu kamuoyu yoklaması çeşitli meslek dallarında dürüstlük ve iş ahlakıyla ilgili. Amerikan toplumunun çeşitli kesimlerinden olan halka bazı sorular yöneltilmiş.»

North sinirli sinirli söylendi, «İyi de, bunun Coca Cola reklamıyla hiçbir ilgisi yok. Hadi, sen git. Öğle yemeğine çıkaracak önemli bir müşteri yok mu bugün? Şu anda gırgırla geçirecek zamanımız yok, bas bakalım.»

Nick de bütün satış işlerini yürütenler gibi kendini hep patronundan daha önemli kişi olarak görürdü. İki dirhem bir çekirdek satıcılardan oluşan New Yorklu satış müdürleri çetesi, sokak köpeği sürüsü içine düşmüş Rus cinsi kurt köpeği misali kendilerini reklam filmlerinin gerçek yaratıcıları olarak kabul ederler, burunlarından kıl aldırmazlardı.

«Buyrun bakalım, dinleyin. Yoklamada en fazla saygınlık uyandıranların din adamları ve vaizler olduğu belirtiliyor. Bunların ardından da doktorlar ve mühendisler geliyor. Tam yirmi meslek dalı içinde... İyi dinleyin, yirmi, dedim... sondan ikinci sırayı 'reklamcılıkta faaliyet gösterenler' diye adlandırılan bazı kişiler almış. Bunlar in midir, yoksa cin mi? Çocuklar, arkadaşlar, kulaklarınızı açın, kafanızı işletin, 'reklamcılıkta faaliyet gösterenler'le biz kastediliyoruz. Düşünün bir kez, koskoca Amerikan toplumu biz reklamcılara iş ahlakı ve dürüstlükte en düşük puanlardan birini veriyor. Aslında Amerikan toplumunun topunu becermişim. Bakın, eyalet memurlarından bile daha aşağı sıralardayız. Bizden sonra da otomobil satıcıları geliyor. Bunu protesto etmemiz gerektiğini düşünmüyor

musunuz: Washington'a yürüyüp, gazetelere de ne kadar temiz, dürüst, vatansever, yalın kişiler olduğumuzu bildiren ilanlar verelim mi: Yani burada böyle elimiz, kolumuz bağlı oturup tepemize binmelerine göz mü yumacağız? Hiçbirinizde gurur, öz saygınlık filan yok mu? Hiçbirinizin düdüğünde değil be.. Ama aklınızı başınıza toplayın. Bu işi böyle bırakamazsınız.» Oda bir an yuhalamalar, ıslıklar, «Yaşşa, varol» sesleriyle dolmuştu. Ama Yunanlı Nick oralı olmuyor, sakin sakin, çevresindekilerle alay edercesine ayakta durmuş, arkadaşlarının susmalarını bekliyordu.

North sonunda kesin bir sesle, «Atina'yı ömründe görmemiş bir Yunanlı olarak, gene de Yunanlılık ateşi içinde yandığın için hepimizin kızgınlığını üstlenmene izin veriyoruz. Ama, şimdi, bas bakalım. Dünyanın bütün başgarsonları seni heyecanla bekliyorlar,» dedi.

Yunanlı Nick dışarı çıkarken Arnie Green'e acılı bir sesle yakınıyordu, «Hekimler o kadar dürüst ve ahlaklıysa mahkemelerde hekim yolsuzluğu dosyaları neden gittikçe çoğalıyor, peki?»

North sırıttı, «Herkes Gallup yoklamasının dalavere olduğunu bilir. Kafanı yorma bununla, Arnie. Görkemli beyimiz basıp gittiğine göre artık reklamcılıktan sözedebiliriz sanıyorum. Hem, beni iyi dinleyin. Hepiniz not almalısınız. Yoksa pişman olursunuz. Bu doksan saniyelik bir film olacak. Başımız dertte. Üstelik diyalogları bir bilseniz, hepsi bombok. Onun da ötesinde Luke Hammerstein bu kez ilginç bir yöntem deniyor. Filmin sonuna kadar reklamı yapılan ürün gösterilmeyecek. Böylece de şimdiye kadar yapılanlardan çok değişik bir film olacak bu.»

Arnie Green öylesine derin bir şaşkınlıkla, «Gösterilmeyecek mi?» diye sordu ki sesi kedi miyavlaması gibi çıktı.

«Evvet, efendim. Tam bir buçuk dakika ne ürünün sözü edilecek, ne de gösterilecek. Ama tam filmin sonunda geri plandan Helen Heyes'in sesinin, 'Noel gecesini ailenizle birlikte nasıl geçirirseniz geçirin gene de Coca Cola size yıl boyu mutlu tatiller diler,' dediği duyulacak.»

Daisy, «İlginç mi dedin?» diye sorunca North ya-

nıtladı, «Evet. Luke buna 'Noel'in gerçek tadı' adını taktı. Sonucundan da çok heyecanlanıyor. Düşünün bir kez, Coca Cola aslında Amerikan toplumunun bütün etnik gruplarını gösterecek Amerika çapında bir Noel yemeğini gösteren can sıkıntısı bir film hazırlamayı düşünüyordu, ama Luke onları bu fikirlerinden vazgeçirdi. Size her zaman onun en yaratıcı yönetmen olduğunu söylemez miydim, zaten.»

Daisy kuşku ve inanmazlıkla üsteledi, «Evet de, sen genellikle Luke'la çalışmazdın. Kedi köpek gibi hep hırlaşırsınız.»

North, Daisy'nin sözünü kesmesine sinirlenmişti, «Evet, Luke benim çok iyi arkadaşımdır, ama ne yazık ki çoğu reklamcı gibi o da ürünü kavramın sattığına, kavramın da reklam ajansıyla başlayıp reklam ajansıyla bittiğine inanır. En büyük yanılgısı da burada. Onlara göre bir yönetmenin yaptığı tek şey filmde kavramı canlı hale getirmektir. Ben ise bunun böyle olmadığını, kavramla birlikte bu kavramı nasıl kullandığım —izninizle— kendi zevk düzeyimi yansıtışımın önemli olduğunu savunuyorum. Bu yüzden didişip duruyoruz. Sonra ben kendi payımı istiyorum; Luke da kendi payını. Ne yazık ki toplayınca bu yüzde yüzün üzerine çıkıyor. Ama bu filmde durum daha başka. Luke'un benim yardımıma ihtiyacı var. Bunu da biliyor. Ama elimdeki diyaloglar ya izleyicileri güldürür, ya da film tam anlamıyla sittirici bir klasik haline dönüşebilir. İkisinin ortası yok.» North'un yüzünün sert hatları, düz burnu, hatta çilleri bile, duyduğu heyecandan titriyordu sanki. Canavarlara kimin efendi olduğunu göstereceği, yani elinde kamçısıyla kafese gireceği anı bekleyen, bu arada da sirkin gürültüsünü dinleyen bir vahşi hayvan terbiyecisine benziyordu. Daisy onu birçok kez bu halde görmüş, ama böylesine heyecan duyduğuna pek tanık olmamıştı.

Wingo, her zamanki küstahlığıyla sordu, «Peki, ama 'Noel'in Gerçek Tadı'nın anlamı ne ola ki?»

«Asıl çarpıcı yanı da bu. Filmin otuz saniyelik bölümü bir okulda sahnelenen Noel oyunu sırasında sahne arkasını, otuz saniyelik bölümü Noel yemeği için büyükannenin evine gitmek üzere yola çıkan sekiz ki-

şilik bir ailenin kayakları ve sürü sürü Noel armağanlarıyla beş kişilik bir arabaya sığışmaya çalışmasını, son otuz saniyelik bölümü de o kahrolasıca Noel ağacının işkenceden farksız süslenmesi ve ortaya çıkan bir sürü aksiliği gösteriyor. Kafan çalışmaya başladı mı? Yumuşak bir reklam olacak. Coca Cola, filmi CBS'nin özel Noel yayınında programlar arasına sıkıştırmak istemediği için süresini uzun tuttu, ürünün adını da en sonunda açıklamak kararını aldı.»

Hubie, bir yandan yanından ayırmadığı defterine bir şeyler çizerken, bir yandan da soruyordu, «Hiç dış çekim var mı?»

«Neyse ki yok, Hubie. Tamamı stüdyoda çekilecek. Ama, bak, seni şimdiden uyarıyorum. Bir, iki, üç duvarlı dekor yapmak gerekecek. Şimdiye kadar bir yıl içinde üç tane duvarlı dekorun kullanıldığı duyulmuş şey değildir. Haydi şimdi, bas bakalım. Sen bu işin üstesinden nasıl geleceğini bilirsin. Seninle işimiz bitti. Şimdi sizler... İyi dinleyin. Burada metnin çoğaltılmış bir kopyası var. Her şeyin orta sınıfın hoşuna gidecek biçimde, ama gene de çekici ve sevimli olmasını istiyorum. Anlaşıldı mı? Çok canlı, gerçeğe çok uygun olmalı. Hatta öylesine canlı olmalı ki izleyici Noel ağacının, sahne gerisindekilerin, öğrencilerin, daha da öte, içine sekiz kişinin doluştuğu arabanın kokusunu bile duyar gibi olsun.»

Hubie dışarı çıkarken North bakışlarını odadakilerin üzerine dikmişti, «Daisy, Alix, beni iyi dinleyin. Bu filmde oynayacak kişilerin de önemi büyük. Coca Cola filmlerinin genellikle neye benzediklerini bilirsiniz. İskandinavya'nın nüfusunun yarısını karşılayacak kadar çok sayıda sarışın Amerikalı model ekranı doldurur. Üstelik hiç durmadan otuz iki diş sırıtırlar. Ama biz burada Coca Cola filmini sizi memnun etmek, ya da size ün kazandırmak için yapmıyoruz. Noel'de insanın başına gelen bir sürü aksiliği güldürüyle karışık satacağız. İzleyiciler gerçekten yaşadıkları bu aksiliklere gülüp geçmelerinin daha iyi olduğuna inanacaklar. Onun için sakın her tarafından Amerikanım, diye bağıran bir fotomodel seçeyim demeyin. Zaten çoğu insan Noel'de hep güzellik seyretmek zorunluluğu yüzünden

sıkıntıdan bunalır. Çocukların sahnesi için sakın karşıma Ivory sabunlarından Jamie'yi, ya da Crest diş macunundan küçük Rusty'yi çıkarmayın. Ben gerçek çocuklar istiyorum. Şişman, çirkin, miyop, sivilceli, düğme burunlu, ne olurlarsa olsunlar. Ama yapay çocuklar getirmeyin önüme. Bırakın, çocuklar istedikleri gibi davransınlar, eğilsinler, kalksınlar. Yeter ki görüntüler doğal olsun. Artık yaşama uygun filmler devri başladı. Bu filmde her şeyi göze alıyorum. Gerçek bir evde yaşanan gerçek bir Noel gecesi olmalı bu, bir televizyon reklam filmindeki cennet köşesi değil.»

Daisy kuşkuyla sordu, «North, bana bak, bütün bunlar metin levhasında var mı? Yani, Coca Cola'nın çocukların istedikleri gibi davranmalarından yana olduğundan emin misin? Coca Cola her zaman yaşamın en güzel insanları ayaklarına yatar da...»

North fena halde sinirlenmişti. Hırsla, «Bana bak, Daisy, bir iyilik et de verdiğim kararları tartışmaya kalkma. Bu film için on iki çocuk gerekli. Üç zenci, her tipten beş beyaz, iki doğulu, iki de Çinli olacak. Diğer altmış saniyelik sahnelerde ise, ağacı süsleme faslı için dokuz, arabaya doluşan aile faslı için sekiz kişi, ayrıca gerçekten korkunç görünümlü bir köpek gereksiniyoruz. Bir de bebek bulacağız. Dokuz aylık olacak. Bana dünyanın en uslu bebeğini bulmalısınız. Biliyorsunuz bunları parlak ışıklar altında uzun süre sessiz tutamıyoruz. Belki yedekte de on iki kadar bebek bulundurmamız gerekecek. Hemen işe girişin. Ama karşımda alışılmış bir surat görürsem bakın buraya yazıyorum, ikinizi de gebertirim. Bu, Noel reklam filmlerinin bir devrimi niteliğinde olmalı. Tıpkı Dickens'in 'Noel İlahisi' gibi...»

Arnie Green Tanrı'dan yardım dilenircesine bakışlarını havaya dikti. North'un bir film çekiminin başlangıcında ileri derecede heyecanlanmasının neyle sonuçlanabileceğini çok iyi biliyordu. Eğlence sanayiciliği değil de reklamcılık yaptığını ne kadar iddia ederse etsin, bütün istediklerinin yerine getirilmesi için bütçeyi gene aşmak zorunda kalacaklarını, üstelik de hiçbir şey isteğine uygun olmadığı için ortalığı ayağa kaldıracağını şimdiden görür gibiydi. North hiçbir za-

man «ayıce» sözcüğünün anlamını öğrenememişti. Her neyse... Stüdyonun sahibi North'du. Üstelik bu yıl yeterince kâr sağlamışlardı. Onun için de, bu filmde biraz kendi keyfince hareket etmeye hak kazanmıştı.

North bu kez kameramana döndü, «Wingo, şu anda bu kentte üç Hollywoodlu stüdyo çekim yapıyor. Belki istediğimiz adamları bulmakta güçlük çekersin. Onun için poponu oynat da gerekli kişilere telefon et bakalım. Çekimin dört gün süreceğini ve on gün sonra işe başlayacağımızı söyle.»

Wingo yakınmaya başladı, «Dört gün mü? Yahu, doksan saniyelik film için üç gün yeter de artar bile.»

«Çocuklar, bebekler, köpekler olunca da mı? Hiç umutlanma, Wingo. Bir gün fazla çalışmamız gerek. Düşün bak, heriflere üç gün dersen, üç gün için sana söz verir, dördüncüsünü ise başkasına bağlarlar. Ya bizim çekim üç günde bitmezse ne olacak? Yaya kaldın mı Tatar ağası, o zaman? Ne dersin, ha?»

Wingo isteksiz isteksiz söylendi, «Bunun düşüncesi bile hoş değil.»

«Eee, öyleyse ne duruyorsun?»

Wingo ayağa kalkarken neşeyle bağırdı, «İşte, yerinde bir soru sordun. Bana öyle geliyor ki her şey umduğumuzdan daha da kolay gidecek, North.»

Wingo dışarı çıkmadan North ona bir laf daha attı, «Wingo, oğlum. Sekreterlerden şu senin sevgilin Maureen'in seni her gün on dakikada bir aradığını öğrendim. Kızı rahatlatmak istiyorsan atlayıverirsin ona, olur biter.»

Wingo kapıyı arkasından yavaşça çekerken cevabı yapıştırdı, «Özür dilerim, patron, ama bu sabah gevezelik edecek vaktim yok.»

North bunun üzerine memnunlukla odadakilere döndü, «Bu oğlan çok ilerleyecek. Yürekliliğini beğeniyorum.»

Daisy hırsla, tabii, erkeklerin yürekli olmaları sende derin bir hayranlık uyandırır, diye düşündü. Ama iş kadınlara gelince değişiyordu. Aynı şeyi şimdi bir kadın yapsaydı North onun kafasını koparır, bununla da kalmaz yüreğini söküp içkisine meze yapardı.

North, Daisy'ye dönmüştü, «Daisy, yarın Luke ve

adamlarıyla toplantı için ajansa gideceğiz. Acaba bir hanım, hiç değilse bir kadın kılığına girebilir misin?» Bir yandan da pis pis Daisy'nin gündelik iş kılığını süzüyordu.

Daisy hemen karşılık verdi, «Denerim, ama bana verdiğin parayla başarılı olup olamayacağımı bilmiyorum.» Bütün filmlerin yapımcısı olmasına ve çekimle ilgili bütün ayrıntılarla ilgilenmesine rağmen gene de sendikasız olduğu için stüdyoda çalışan herkesten daha düşük mesai alıyordu. North her zamanki gibi Daisy'nin karşılığını duymazlığa geldi. Kızın böyle bir iş için çok uygun olan kılığını büyük bir mantıksızlıkla beğenmemekte inat ediyordu.

Daisy işi kıvırdıktan kısa bir süre sonra çekimler sırasında muhakkak birilerinin bir şeyler sormak için kendisini aramayı adet edindiklerini öğrenmişti. Ama stüdyoda herkes blucinle dolaştığı için kendisini arayanların onca blucinli arasında kolaylıkla bulmaları olanağı yoktu. Bu yüzden de hem ucuz, hem kullanışlı, hem de çok dikkat çeken bir kılık seçmişti kendine. Hava soğuk olursa, Amerikalı denizcilerin İkinci Dünya Savaşı sırasında giydikleri, önden tam on üç düğmeli şayak pantolon, yazın da beyaz, bol paçalı gemici pantolonu giyiyordu. Bunların üzerine de bulabildiği en parlak renklerden çizgili kazaklar, ayağına da kalın beyaz çoraplarla tenis pabuçları geçiriyor, saçını tek örgü halinde toplayıp bir omzundan aşağı sarkıtıyordu.

Hırsla içinden, eğer karşında kadın istiyorsan öyle bir kadın olup çıkacağım ki aklın şaşacak, Bay North, diye söylendi. Daisy giyeceği kılıkta karar kılmaya çalışırken toplantı bitmişti. Evet, tamam bulmuştu. Toplantı için 1934 havasındaki Mainbocher tayyörünü, incecik, uzun topuklu pabuçlarını giyer, eline eldivenlerini alırdı. Saçlarını da tepesinde sımsıkı bir topuz halinde toplayacaktı. Sen görürsün, piçoğlu piç,» diye söylendi.

Daisy, içten içe North'a ne kadar sövüp saysa da, adamın beyninin bir köşesine adeta depoladığı yepyeni fikirleri arada bir ortaya serişine ve bu fikir zenginliğine şaşmak ve hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Çok karmaşık ve zor bir filmin çekimi bittikten

sonra da söylediği en büyük övgü, «Herhalde idare eder,» oluyordu. Ama Daisy için bu sözleri duymak yetiyordu. Olimpiyatlara hazırlanan bir binici gibi her türlü engeli aşmaya hazırdı artık. Kendi kendine, her şeyin hakkını vermeliyim, diyordu. Aslında birçok foto-modelin, North'un peşinden koşmalarının ve adama bayılmalarının nedenini anlayabiliyordu. Ama bu kadınlar onu kendisi kadar yakından tanımıyorlardı tabii. Ne kadar katı, ne kadar insanca sıcaklıktan uzak olduğunu akılları alabilir miydi, acaba? Adeta pırıl pırıl, ama soğuk bir ışık saçarak parlıyordu. Gene de Daisy işine dört elle sarılıp adamı memnun etmeye çalışmaktan kendini alamıyordu bir türlü. Yıllar geçip de işinde ustalaşınca bundan adeta bir sanatçı kadar zevk almaya başlamıştı. Üstelik kendisi olmadan film çekimlerinin hiçbir şekilde yapılamayacağını, hiçbir işin hiç kimse tarafından kendisi kadar ayarlanamayacağını biliyordu. Her çekimde kaçınılmaz bir biçimde ortaya çıkan aksiliklere her seferinde etkili bir çözüm bulabiliyor, bu başarısından ötürü de kendi kendini kutluyordu. Büyük bir alçakgönüllülük göstermesine rağmen işinde çok, ama çok başarılı olduğunun bilincindeydi. Ama, bu kahrolasıca adam bir kez olsun bunu kabul edebilseydi...

Televizyon reklam filmlerinde çalışan sanatçıların kuralları çiğnedikleri pek ender olarak görülür. Öyle bir dünyada çalışırlar ki bir kadının kefekeli dişleri onun yıkımına neden olabilirken, bembeyaz dişler ona aşk ve mutluluk sağlayabilir. Bu öyle bir dünyadır ki, sözkonusu kadının kocası bulaşık suyu gibi kahve içmek zorunda kaldığı için sabahının berbat olduğunu düşünür. Ama içtiği biranın cinsi erkekliğini doğrular. Gür, canlı saçlarının yaşamın en büyük serveti sayıldığı ve koltuk altlarının terlemesinden ölümcül bir korku duyulduğu apayrı bir gezegendedirler sanki. Onların dünyalarında yakın dost sadece insanı eleştirir, spor etkinliklerini ise seçecekleri aybaşı tamponlarının markası saptar. Eğer istenen marka tampon bulunamazsa sinirsel bir bunalımın patlak vermesi yakın demektir. Tehlike dolu

bir yaşamdır bu. Ölüm tehlikesini iyi bir hayat sigortası yaptırmak, ya da çelik sırtlı radyal gövdeli otomobil lastiği almakla savuşturmaya çalışırlar. Kadınlar, yerleri temiz tutmadıkları, tuvalet küvetleri ve lavabolarını her zaman pırıl pırıl parlatamadıkları, ya da çamaşırları bembeyaz yıkayamadıkları takdirde ömür boyu damga yemeye mahkumdur. Bu dünyada yaşayanlar, daha yirmisinde görünmedikleri halde ayakta durabilmek ve canlılıklarını kazanabilmek için demir haplarından medet umarlar. Bunların ilâç dolaplarını açtığınızda içeride sürüyle ilaç görürsünüz, ama bir soğukalgınlığında, baş ağrınızı, ya da kırıklığınızı giderecek tek hap bulamazsınız. Bu dünya, insanı korkutmadığı zamanlarda birden sihirli bir değnek dokunmuşçasına çok neşeli ve çok sağlıklı kişilerle doluverir. Hepsi de bir tıraş sonrası losyonu, ya da bir göz kalemi sayesinde dünyanın bir ucundan ötekine gitme olanağı bulurlar. Reklam dünyasında çakmak reklamı yapılırken açık saçık bir dil kullanmanın sakıncası yoktur. Örneğin «Bastır gazıma» sözleriyle herhalde kötü bir şey ima edilmek istenmemektedir. Öyle değil mi, ama? Oysa sutyen reklamlarında kadınları sutyenle ekrana çıkaramazsınız, vücudun göbek bölümü kesinlikle gösterilmez. Gebe kadınlar için hazırlanan reklam filmlerinde ise her nedense bu kadınların da erkeklere karşı, hatta kocaları için cinsel istek duyabilecekleri hiç kimsenin aklına bile gelmez. Hatta ekranda bir kadının kendi işaret parmağını emmesini bile yasaklayan bir kural vardır. Şarkı söyleyen kediler, tarihte gelmiş geçmiş bütün reklam filmlerinden daha başarılı olur ve şarkılı kedili reklam filmlerine herkes bayılırken filmlerin yaratıcıları, üstünde oldukları işin kendilerini başarının doruğuna mı çıkaracağını, yoksa bunun meslek hayatlarının sonu mu olacağını bilememenin verdiği korku içinde soğuk terler dökerler. Araştırmalar uzun reklam filmlerinin izleyiciler üzerinde hiçbir iz bırakmadığını saptadıkları için son zamanlarda on saniyelik filmler daha fazla tutulmaya başlamıştır. Üstelik saniye başına yüzbinlerce dolar ödenen televizyon reklam filmlerinde pahalı yanlışlıklara düşme olasılığı artarken işi güvenli sınırlar içinde

tutma eğilimleri ve bu yolda baskılar da güç kazanmaktadır.

Luke Hammerstein, Coca Cola'nın Noel kampanyası için duyduğu esini patronlarına anlatmış ve onları kandırmıştı. Ama bu işte esin duymak, bir anlamda felâkete uğramak da olabilirdi. New York kentindeki 23 üncü caddede bulunan Görsel Sanatlar Okulu'nu bitirdiğinde sanatına son derece bağlı bir genç olan Luke Hammerstein'a günün birinde en ilginç fikirlerinin, bunları kendi başına seçme hakkı bile tanınmadan Televizyon İzleyicileriyle İlgili Araştırma Merkezi'nin denetiminden geçmesi gerekeceğini söyleselerdi hırsından kudurur, bunu söyleyeni de «deli» diye damgalardı. Ama o zamanlar daha reklamcılığın altın dönemi olan 1960'lardı. O yıllar, okullarını yeni bitirerek büyük ajanslarda sanat yönetmeni yardımcısı olarak çalışmaya başlayan harika çocukların devriydi. Akıllarına eseni uygulamaya kalkmalarına izin verilir, Mojave Çölü'ne buzdan bir eskimo kulübesi yapıp bunun eriyip erimeyeceğine bakalım, deseler, önerileri hemen kabul edilirdi. Bu harika çocukların çoğu 1970'lerin daha sıkı para, daha zor satış, akımına dayanamadı. Ama Luke, reklamcılığın başına gelecekleri çok önceden sezinlediğinden işe kılığını yeniden düzenlemekle başlamış, yelekli elbiseler, mavi gömlekler ve kol düğmeleri yaptırmış, boyunbağlarına iğne takmış, ve etkili işadamı görünümünü tamamlamak için bir de sivri sakal bırakmıştı. Yıllar geçtikçe Oxford'dan yetişmiş genç bir reklamcı havasına girmiş ve on yıl gibi inanılmaz bir süre içinde de sanat yönetmen yardımcılığından sanat yönetmenliğine, oradan da sanat denetmenliği ve sonunda da yaratıcı yönetmenliğe atlayıvermişti. Şimdi emrinde elli kişi çalışıyordu ve seksen milyon dolarlık yıllık bütçesi vardı. Tutucu, Alman Yahudisi bir bankacı ailesinin oğlu olan Luke Hammerstein, annesinin reklamcılığı gereksiz ve adi bir iş olarak kabul etmesi ve oğlunun başarısına kesinlikle inanmamasına rağmen, reklam dünyasının kalbinin attığı Madison Avenue'nun bir numaralı yıldızı olup çıkmıştı.

Luke, işin başından beri bir sanat yönetmeninin

olduğu yerde saymak istemediği takdirde, ilginç, yaratıcı fikirleri bulunması, metin yazarlığını kıvırabilmesi, iyi satıcılık yapması, kamuoyu ve araştırma konusunda da uzmanlaşması gerektiğini çok iyi öğrenmişti.

Luke, reklam ajanslarında gücün, metin yazarlarından filmlerin yaratıcılarına geçtiği bir yaratıcılık devriminin tam merkezindeydi. Akıl almaz bir yeri vardı reklamcılıkta. Ama Madison Avenue'da hiçbir güç, satış şansı olmayınca varlığını sürdüremez. Ürünü satmak zorunda olmadığı bir Coca Cola filmi yapmak fırsatı eline geçince Luke bir an sevinçten neye uğradığını şaşırdı. Son derece heyecanlanmış, sersemlemişti.

Genellikle olağan filmlerin çekimlerinde hazır bulunmazdı, ama bu Noel filminin dört gün süren çekiminde her gün North'un stüdyosunda boy gösterdi. Yanında da hep, Coca Cola yöneticilerini reklam filminin yapımına kandırmasında yardımcı olan muhasebecisi, muhasebeci yardımcısı, metin yazarı ve sanat yönetmeni oluyordu. Stüdyodakiler çekim ekibi de olmak üzere sabah sekizde işbaşı yapmalarına rağmen Luke'la yardımcıları 10.45'de boy gösteriyorlardı. Reklamcılıkta kaşarlandığı için sekizde işbaşı denmesine rağmen ilk sahnelerin saat 11.00'den önce çekilemeyeceğini çok iyi öğrenmişti. Her çalışma gününün ilk üç saatini televizyonda adı ölümsüzleşen kişilerden biri şöyle anlatır, «Bir televizyon reklam filminin çekimi tıpkı piramit inşa etmeye benzer... aygıt ve gereçlerden başka her şey geliştirilmiştir... iş sadece iki kişinin sırtına yüklenmiştir... bir adım ileri, iki adım geri gidilir.»

Luke'dan başka Coca Cola'nın adamları da oradaydı. Öğleden önce on iki kişiyi bulan bir grup oluşturuyorlar, genellikle de öğleden sonraları sayıları altıya iniyordu. Daisy şimdiye kadar en az bir düzine reklam filminin çekiminde hazır bulunmuştu ve bazan North'un deyimiyle «vırvırcılar» dedikleri müşteri takımı, ajans ve çekim ekibinden daha kalabalık olurdu. Ama bu kez üç grubun adamlarının sayısı da öylesine fazlaydı ki koca stüdyoda neredeyse adım atacak yer kalmayacaktı.

Çekim tamamlandıktan sonra Daisy geçen dört

günü düşündükçe bu çalışmanın en can alıcı noktasının hangisi olduğuna bir türlü karar veremedi. «Gerçek çocuklar» görünümünde olan ama aslında profesyonel modellik yapan çocukları kullanmak onun bulduğu kurnazca çıkış yoluydu. Alix'le birlikte günlerce, eskiden fotomodellik yapan, ama yaşamlarının bu erken çağında kollarını bacaklarını kırdıkları, fazla şişmanladıkları, dişleri döküldüğü, boyları uzayıp da sevimliliklerini yitirdikleri —bir ay bile yeterliydi bunun için—, ya da yüzlerini gözlerini sivilce sardığı için bu işten çekilmek zorunda kalan çocukları araştırmışlar, sonunda da bir alay haylazı toparlayıp stüdyoya götürmüşlerdi. Bunlara bir bakan, aslında bir tek şekerin satışını bile yapamayacaklarını hemen anlardı. Ama North çocukların setteki azgınlıklarını görünce onların «gerçek çocuklar» olduğuna karar vermişti. Oysa çocukların geçmişteki fotomodellik deneyimleri olmasaydı, bir buçuk günde tamamlanmış olan o okul sahnesinin çekimi bir hafta değil, bir ayda bile bitirilemezdi.

Kendi kendine, belki de işin en güzel yanı otomobil sahnesinde köpek rolünde Theseus'u oynatmam oldu, diyordu. North çirkin, azılı bir köpek istediğine göre kendi köpeğini oynatıp buna verilecek parayı neden kendisi almasındı? Bu para hem iki aylık kirayı karşılıyordu, hem de Dani'nin masraflarını ödediği için beş parasız kaldığından artanıyla da epey bir süre geçinebilirdi. Kiki'ye de Theseus'a bir gün için stüdyoda dadılık etmesini ve gözünü üzerinden ayırmamasını tembihlemişti, «North işaret edene kadar sakın kayışını bırakma. Aile arabaya doluşacak, sonra çocuklardan biri 'Köpeğimi unuttuk' diye sızlanmaya başlayacak. İşte o zaman kayışını bırak,» demişti.

North Theseus'u görür görmez burun kıvırdı, «Yahu, Daisy, nerden buldun bunu? Ömrümde böyle köpek görmedim.»

«Hiç tasan olmasın. Verirken çok methettiler.»

North yakınmaya başlamıştı, «Ama daha döküntü, daha çirkin bir köpek istiyordum, ben. Üstelik huysuz da olmalı.»

Daisy hemen atıldı, «Hiç meraklanma. Çok huysuz

bir köpek olduğuna güvence aldım.» Daha önceden önlemini alarak erkek oyuncular için seçtiği giysilere ilikli cepler yaptırmış, bu ceplere de kimseye farkettirmeden küçük küçük çiğ et parçaları koymuştu. Theseus avcılık doğasıyla bu etin kokusunu alacak ve hiç kuşkusuz birkaç saniye geçmeden de ortalığı birbirine katacaktı.

Gerçekten de Theseus Daisy'yi utandırmadı. Her çekimde, kendini otomobile atıyor, sekiz kişilik ailenin arasına sıkışıyor, burnunu en olmayacak yerlerine sokuyor, bir yandan kuyruğuyla suratlarını döverken çılgın bir arama savaşımı içinde her yanlarını pençeliyordu. Her yandan et kokusu geliyordu, ama bu et neredeydi? İşte bir türlü bulamıyordu bunu. Her sahnenin çekimi tamamlandığında Kiki elinde kayışla koşarak gelip Theseus'u götürüyor, sonra da gizlice ona, Daisy'nin hayvanın bütün bütün kudurmasını önlemek için hazırladığı et dolu torbadan birkaç lokma bir şey yediriyordu. Böylece ne tam doymuş oluyor, ne de açlıktan gözü dönüyordu.

Çekimin ortalarına geldiklerinde North hayranlıkla söylendi, «Ömrümde böylesine azılı köpek görmedim. Baksana herkesi köşe bucak sindirdi. Harika iş başardık, Alix.» Daisy hırsından köpürmüştü, bu sözleri duyunca. «Tabii, orospu çocuğu, akıl edip kendi köpeğimi stüdyoya getireceğimi beyninin köşesinden bile geçirmiyor. Kondurmuyor bu buluşu bana çünkü.» diyordu. Her şeyin üstüne üstlük, sekiz kişilik ailede anne rolünü oynayan fotomodel Theseus'a allerji olmuş, hiç durmadan aksırmaya koyulmuştu. Bunu gören North'un keyfine diyecek yoktu, artık.

Hemen metin yazarına dönmüş, «Aksırmayı da ekleyin,» demişti. Böylece tam yirmi dokuz çekim boyunca kadın aksırıklar arasında, «Bu köpek beni aksırtıyor,» demek ve ailenin on beş yaşlarındaki oğlu rolünü oynayan çocuğun alayla, «Aman, anne, sana öyle geliyor,» sözlerini duymak zorunda kalmıştı. Stüdyodakilerin, «Büyükannenin Evine Yolculuk» adını taktıkları otuz saniyelik son bölümün yıldızı kuşku kabul etmez biçimde Theseus olmuştu.

Çekimin son gününde Noel ağacının süslenmesi bö-

lümüne geldiklerinde herkes, hatta «vırvırcı» müşteriler bile çocukça eğlenmek hevesine kapılmıştı. Öyle ki her kafadan bir ses çıkıyor, metinde bulunmayan cümleler ve hareketler öneriyorlardı.

North sonunda patladı, «Bana bakın, burası çadır tiyatrosuna döndü. Arkadaşlar, burada zaten işler ağır aksak gidiyor. Onun için lütfen o boktan çenelerinizi kapar mısınız?» Gerçekten de North'un dediği çıkmış, işler ağır aksak yürümeye başlamıştı. Elektrikçilerin, Noel ağacının söndürülüşü sırasında, sadece ağacın ışıklarını söndürecekleri yerde beceriksizlikten her defasında bütün stüdyonun da ışıklarını karartmaları yüzünden bu sahnenin tam kırk beş kez çekilmesi gerekti.

Coca Cola reklamının, reklam dünyasının Oscar'ı sayılan Clio ödülünü almasından, New York Sanat Yönetmenleri Kulübü tarafından yılın ödülüne layık görülmesinden, dünyanın her yanındaki reklam filmleri şenliklerine gönderilip Venedik, Cork, Tokyo ve Paris'ten bir sürü ödülle geri dönmesinden çok sonra bile Kiki bu dört günlük çekimde kendisi için en önemli olayın ne olduğunu unutabilir miydi? Bu ödüllerin Luke Hammerstein'la tanıştığı an duyduklarının yanında ne önemi olabilirdi ki?

Kiki'nin, Theseus'un her yerde et aranarak bitkin düşmesine o kadar içi sızlamıştı ki, bir çekim biter bitmez hemen kayışını bırakmış, bunun üzerine Luke hırsla ona dönmüştü, «Bana bak, köpek bakıcısı, hayvanın yemek masasının üstünde dolaşıp duruyor. Şuna gözkulak olsana.»

Kiki'de cevap hazırdı, «Sakın yiyecekler bitecek diye kaygılanma. Açsan seni yemeğe çıkarırım, değilsen de benim eve gider, konuşuruz.» Luke Hammerstein'a bir göz attı. Adam orta boylu, yapılı vücutluydu. Her yanı kastan oluşmuştu sanki. Yeşil gözlerindeki bakış da hem atak, hem düş dolu, aynı zamanda da hem küstahça, hem de sevecendi. Şiş gözkapakları ona ürkekli düşünceli, dalgın bir hal veriyordu. Çevresiyle ilgisizmiş gibi de bir tavrı vardı.

Luke kızın sözlerini duyunca mırıldandı, «Ağır ol bakalım. Bana pas mı veriyorsun, yoksa?»

Kiki, topaz renkli gözlerinde açık bir hayranlık ifadesiyle yanıtladı, «Bunu pas vermek olarak kabul etmekle akıllılık ediyorsun. Bu yaştan sonra çocuk oyunları oynayacak halim yok ya.»

«Peki, ama, köpek ne olacak?»

«Köpeği boş ver sen. Bir arkadaşımın hatırı için bir süre ona bakıyordum. Hadi, geliyor musun?» Kiki, Daisy'yle sekiz yıl önce tanıştıkları zamanki gibi hâlâ şeytanca bir çekiciliğe sahipti. Ama yıllar geçtikçe olgunlaşmış ve şimdi kendine güveni ve ataklığı artmıştı. Aşırı davranışları, ya da havailiği ve kendine dönüklüğünde hiçbir kötülük yoktu, temelsel olarak. Bir an bile ciddi olsa bu kendisinde ölümcül yaralar açacakmış gibi bir tutumla, ciddi olmaktan hep kaçardı. Yıllarca istediği gibi bir yaşam sürmüş, ama bunca zamandır da Luke gibi bir erkekle tanışmamıştı. Uzanıp, adamın ipek yumuşaklığındaki sivri sakalını okşadı. Ah, bu sakal insana neler, neler vaat ediyordu, anlatılmaz.

«Şeyy...» Luke hâlâ kararsızdı. Bütün gün Kiki'yi sette o kadar sık görmüştü ki kız sonunda içerdeki eşyalardan biri haline gelmişti neredeyse. Ama bir anda, kendisiyle ilgili bazı tutkulara sahip ve bunları gizlemekten çekinmeyen bir dişi olup çıkıvermişti. Gerçekten de bugünkü rolüne uysun diye giydiği siyah kazak, siyah pantolon ve siyah çizmeleriyle gencecik bir soyguncuya benziyordu.

Bir sürü kamuoyu yoklamasında, ilk adımın kadından gelmesinin erkekler üzerinde çok güçlü çekici bir etki yaptığını okumuştu. Demek ki bu sonuçlar palavra değildi.

Çaresizlik içinde söylendi, «Başka bir şansım var mı ki?»

Kiki, büyüleyici bir sesle yanıtladı, «Pek var sayılmaz.»

«İyi ya... Zaten ne kaybederim, seninle gelirsem?»

Kiki kısık bir kahkaha attı, «Saklamak istediğin hiçbir şeyi kaybetmezsin, nasılsa.» Kızın gülüşü, bir ilkbahar esintisi kadar taze, aynı zamanda da baş dön-

dürücüydü. Biraz uzaktan onları seyreden Daisy, burada en fazla zarara acaba Theseus mu, yoksa Kiki mi sebep oluyor, diye düşünüyordu. Luke Hammerstein'in yüzündeki anlamdan adamı kurtarmak için zamanın artık çok geç olduğuna karar verdi. Ama koskoca, aklı başında adamdı. Ne yaptığını bilmesi gerekirdi. Artık Theseus'a gözkulak olmak sırası kendisine gelmişti. Gidip yemek masasında Theseus'un hırsızlığından arta kalan yiyecekleri kurtarsa iyi olacaktı. Saatlarca çalışan ekip, mesai paralarını bekledikleri gibi aç karınlarını da doyurmak isterlerdi. Söğüş et tabaklarının üzerine çöreklenen Theseus'u tasmasından yakalayıp bir çekişte aşağı indirdi.

O sırada yanından geçen North, «Aman, Daisy? Çıldırdın mı? Dokunma o hayvana,» diye söyleniyordu.

Bunu duyan Daisy, köpeğe yıllar önce öğrettiği bir el işareti yaparak güldü, «Hayatım Theseus, git North amcanı bir güzel öp.»

Daisy, Coca Cola filminin çekiminin ertesindeki hafta sonu tatilinde Hamilton'la Topsy Short'un Middleburg'daki evine çağırılmıştı. Yanına hangi giysileri alması gerektiğini düşünürken bu ziyaretin kendisi için ne kadar önemli olduğunu düşünüyordu. Fena halde paraya ihtiyacı vardı. At meraklıları, geçen yaz şuraya buraya gittikleri için bir tek resim siparişi bile alamamıştı. Mrs. Short, sanatçılara eziyet eden zenginlerin o kendilerine özgü, ilgisiz tavrıyla büyük kızının karakalem resmini beğendikleri takdirde üç çocuğunun birden yağlıboya, büyük boy bir tablosunu yaptırmasını isteyebileceklerini söylemişti. Bunu kocasına bir doğumgünü armağanı olarak hazırlayacaktı. Daisy aklında hemen bir hesap yapmış ve böyle bir resmin altı bin dolar getirebileceğinde karar kılmıştı. Stüdyodan arta kalan zamanında canını dişine takıp aylarca çalışması gerekecek, ama alacağı paraya değecekti.

Fena halde para gereksiniyordu. Gelecek ay Danielle için okula üç aylık taksit yatırması gerekiyordu. Bu zaman içinde Daisy'nin stüdyodan kazandığı para ve resim başına aldığı ücretlerde fazla bir artış olmazken

okulun taksitlerine hiç durmadan zam gelmişti. Danielle'in masrafı şimdi Daisy'ye yılda yirmi üç bin dolara patlamaya başlamıştı. Üstelik parasızlıktan son sekiz aydır da bir kez olsun İngiltere'ye ikizini görmeye gidememişti. Dani'ye göndermek için hâlâ kartpostalların üzerine resimler çiziyordu. Ama bazan o kadar çok işi oluyordu ki Soho'daki bir dükkandan hazır kartlar satın alıp göndermek zorunda kalmaya başlamıştı. Aslında bunların da Dani'nin hoşuna gideceğini biliyordu. Örneğin Alis Harikalar Diyarında'nın özgün resimleri, Odilon Redon'un kelebekleri, Philadelphia Sanat Müzesi'nden alınma bir devekuşu deseni, Edward Leer'in Seçme Saçma Öyküler ve Şarkılar'ından üç ayrı çizgi kedi figürü, Charles Kingsley'nin «Su Bebekleri» adlı kitabını resimleyen Anne Anderson'un garip bir peri resminin kartlarını postalamıştı Dani'ye.

Tam akıl danışacağı sırada Kiki ona hiç yardımcı olmuyordu. Luke Hammerstein'la tanıştığı günden beri yıldırım çarpmış bir dişi şeytana dönmüştü.

Sonunda söylenmeye başladı, «Bana bak, Kiki. Dün stüdyoda Luke Hammerstein'a askıntı olduğunu gördüm. Yapma, böyle şeyler. Sen sokak kızı mısın?»

Kiki burun kıvırdı, «Daisyciğim, sen kendi işine bak. İzlediğim bu yolla sonuca ulaştım. Önemli olan da bu. Hem kullandığın sözcükler de sana hiç yakışmıyor. Anlaşılan Yunanlı Nick'le arkadaşlık ede ede konuşman da ona benzedi.»

Daisy kuşkuyla sordu, «Sonuca ulaştım da ne demek? Dün gece nereye gittiniz?»

Kiki'nin yüzünde neşeyle karışık gizli bir alay vardı, «Yemeğe çıktık.»

«Sonra?»

«Prenses Valensky, yirmi dört gibi ileri bir yaşa gelmene rağmen kolay idare edilebilen, uysal, çekingen, yumuşacık iki erkekle iki basit ilişkin oldu diye gönül işlerinde uzmanlaştığını düşünemezsin herhalde. Önemli gelişmeler olduğu zaman sorunu yanıtlarım.»

Daisy, New York'ta yaşadığı yıllar boyunca bir erkekle cinsel ilişki kurma korkusunu yenebilmek amacıyla en ısrarlı hayranlarından üçüyle serüvenlere gi-

rişmiş, bunlara cinsel bakımdan cevap verebildiği halde duygularının hiçbir şekilde etkilenmediğini anladığı için de ilişkileri kalıcı, ya da önemli olmamıştı.

Kızgınlıkla söylendi, «Tam üç ilişkim oldu. Üstelik bunlardan biri de, bildiğin gibi, senin yeğeninleydi.»

Kiki alayla sordu, «İyi de, ilişki kurduğun beyleri doğru tanımlayabildim mi? Sen onu söyle.»

«Hepsinin de çok yakışıklı erkekler olduğunu söylemedin.»

«Evet, ama hiçbiri benim tipim değildi. Ama Luke Hammerstein'a gelince...»

«Kes, artık, Kiki. Hadi, akıl ver bana. Bak, bavulumu toplamam için sadece bir saatım kaldı. Beni havaalanına götürecek arabayı altıda gönderecekler. Shortlar'ın jeti yedide kalkıyormuş. Cumartesi gecesi ne giysem? Kadın bana sosyete karılarının her zamanki saçmalığıyla, 'Şekerim, sakın öyle süslenip püslenme. Çünkü cumartesi gecesi yemeğe sadece altmış kişi çağırdım' dedi. İyi mi? Middleburg'da akşam yemeği için süslenmenin gösteriş olduğuna inandıkları için hanımefendiler ipek bluzlar ve uzun, tvit etekler giymekle çözüm yolunu bulmuşlar. Aileden kalma inciler filan da takıyorlar. Bilirsin bu eski aileleri. Ama benim bu türden giysilerim yok. Param olsa bile almam ya, neyse.» Sesi bayağı kaygılıydı.

Hafta sonlarını at meraklılarıyla geçirmeye başladığı günlerde Daisy kendine özgü bir giyim türü bulmak zorunda kalmıştı. Modaya uygun gece elbiseleri almaya parası yetmeyeceğine göre eski, elden düşme giysi peşine düşmüştü. Bette Midler, ya da Streisand'ın gidebileceği antika giysi butiklerinin önünden bile geçmemişti. Bir yıl öncesinin ünlü modacılarının imzasını taşıyan elden düşme giysileri satan dükkanlara, ya da ancak bir mucize olarak doğru dürüst bir şeyin bulunabileceği bitpazarlarına da uğramıyordu.

Bütün bu türden alışverişini Dani'yi her ziyarete gidişinde Londra'daki kiliselerde düzenlenen kilise yararına satışlardan yapıyordu. Bu satışlarda genellikle bin dokuz yüz yirmi, ya da otuzlarda İngiliz ve Fransız terzilerinin elinden çıkma çok iyi dikilmiş giysiler bulunuyordu. Büyük bir memnunlukla bunları Ame-

rika'ya getiriyor ve düzeltiyordu. Şimdiye kadar aldığı hiçbir giysi ona otuz beş dolardan fazlaya mal olmamıştı.

Daisy, Kiki'yi odasına götürdü. Odanın bir duvarına boydan boya çakılı demir bir çubuğa iş zamanları dışında giydiği kılıkları asmıştı.

Durup giysileri dikkatle inceledikten sonra Kiki içini çekti, «Ah, senin de herkes gibi sıradan giysilerin olsaydı işimiz bu kadar güçleşmeyecekti.»

«Çok haklısın. Ama sıradan giysiler fazlasıyla pahalı, üstelik de sevimsiz. Gene de bu tür giysilerim olsaydı işim kolaylaşacaktı.»

Kiki önerdi, «Vionnet'nin modeli nasıl?»

«Fazla gösterişli.» Daisy, 1926 yapımı bu mor ipekliyi ellerken üzüntüyle içini çekti. «Şu çizgili Lucien Lelong modeline ne dersin?»

«Gerçeği söylememi istersen bence bu elbise sana hiç yakışmıyor. Ne kadar güzel olursa olsun, kalın çizgili kumaşlar senin bir su perisininkine benzeyen havanı yok ediyor. Siyah kadife Chanel tayyör nasıl? Kırk yıl önce dikilmiş olabilir. Ama daha dün terzinin elinden çıkmış gibi.»

«Bu mevsim hiç siyah kadife giyilir mi?»

«Dur, dur. Şurada bir pantolon takım var. 1925 yapımı demiştin, değil mi? Ah, Daisy. Nefis. Siklamen brokarla yeşil saten karışımı pantolonla siyah saten ceket... Harika. Çok çarpıcı olacaksın.»

«Bunlar belki Locust Valley, ya da Saratoga'da giyilebilir, ama kesinlikle Middleburg sosyetesine uymaz.»

«Demek böylece Revillon modeli beyaz satenden pantolon takımı da hesap dışı bırakmamız gerekecek.»

«Ne yazık ki, evet. Allah kahretsin.»

Kiki askıları birer birer itip güzelim elbiselere bakarken bir yandan da özlemle içini çekiyordu. Ah, Daisy'den bu kadar kısa boylu olmasaydı bunların hepsini giyerdi.

Daisy birden canlandı, «Hah, nasıl da unuttum, bunu? Her zamanki gibi Schiaparelli modeli imdadıma yetişti.» Schiaparelli'nin 1930'ların sonunda yarattığı bir giysiyi askıdan indirmiş, memnunlukla arkadaşına

gösteriyordu. Yürekliliği ve gözüpekliliğiyle tanınan ünlü terzi o devirde yaklaşık kırk yıl sonrasının modasından örnekler vermesini bilmişti. Bu, yeşil bir pantolon ceketti. Ceket açık yeşil tvitten yapılmıştı ve klapalarının çevresine pullar işlenmişti. Ceketin altına giyilen pantolon ise daha koyu yeşil fitilli kadifedendi. «Tam böyle bir davete uygun. Ne dersin?»

«Harika. Dünyaya boş veren bir giysi bu. Bunu tvit üzerine pul işleme olduğu için birbirine uymaz diye giymediğinden eminim. Ama şimdi yeri geldi, işte.»

«Tam cuk oturacak, şekerim. Gerçekten resim siparişine ihtiyacım var. Ama buna ihtiyacım olmadığı havasını atmam zorunlu. Anlıyorsun, ya?»

«O zaman benim sahte zümrütleri de yanına al gene. Havanı tamamlar.»

«Yeşil pullarla zümrüt gider mi, yahu?»

«Özellikle yeşil pullarla gider.»

15

İnsanları birbirinden ayıran zevkler, alışkanlıklar ve eğilimler arasındaki en güçlülerinden biri de at sevgisidir. Kedi, ya da köpek seven insanlar, bu hayvanlara hiçbir ilgi duymayanlarla apayrı bir dünyada yaşıyormuş duygusuna kapılmayabilirler. Ama aynı şey at hastaları için sözkonusu değildir. Atlar için deli olanlar, atlara hiçbir ilgi duymayan kişilerin nasıl olup da yaşadıklarına, hatta böyle kişilerin dünya yüzünde var olabildiklerine bile şaşarlar. Oysa at sevmeyenler insanoğlunun çoğunluğunu oluşturmaktadır. Sözünü ettiğimiz at ve binicilik hastaları, büsbütün ileri giderek atlara ilgisizlik duyan diğer dünyalılar yüzünden insan ırkının geleceğinin tehlikeye düştüğü kaygısına bile kapılmışlardır. Tıpkı Kudüs'ün, Haçlı Seferleri döneminde bazı haçlıların tutkusu olduğu gibi; at hastalarının tutkusu da atlardır: Meslekleri ne olursa olsun hiçbir farklılık göstermezler. Yaşamlarında nasıl kokain bazı uyuşturucu madde alışkanlarının, alkış da sahne sanatçılarının tapındıkları tanrılarsa, atlar da at hastaları için aynı şeydir. Belki de bunların bir kısmı, arkeolojide en eski sanat yapıtının bir mamutun dişlerinden yapılmış altı santim boyunda bir at olduğunu bilmezler. Ama bilseler bunu çok doğal karşılarlar. Sözkonusu bu at figürü otuz iki bin yıllıktır. Onlar için Buzul Devri insanlarının, uygarlığımızdan yirmi beş bin yıl önce atlara hayranlık duymaları çok doğaldır. Çünkü insandan sonra doğanın en mükemmel yapıtı olarak atı kabul ederler.

Patrick Shannon atına yavaş bir sesle, «Seni gidi aptal hayvan,» diyordu. Hiç kimsenin bu sözlerini duy-

masını istemiyordu. Şu anda New Jersey'in Peapack kentindeki bir manejde özel binicilik dersleri alıyordu. Manhattan'dan buraya gelmek bir saat on beş dakikasını almıştı. Son bir ay içinde her akşam, Supracorp adlı dev şirketin başkanı ve genel müdürü olarak işini bitirdikten sonra şoförünün kullandığı otomobiliyle buraya geliyordu. Başkanı olduğu şirketin sermayesi iki milyar dolardı. Binicilik dersleri yüzünden hem toplumsal etkinliğinden, hem de işten sonra Üniversite Kulübü'nde top oynamaktan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Oysa bu top oyunlarına bayılıyor, hem de dinleniyordu. Öte yandan hiçbir zaman iyi bir binici olamayacağını biliyor; üstelik bunu küçültücü, kudurtucu, aptalca bir spor olarak görüyordu. Otuz sekiz yaşında olan Patrick Shannon bütün top oyunlarını çok sever, çok da iyi oynardı. Doğasında sporculuk vardı. Ama bir çocuk esirgeme kurumunda yetiştiği için bol bol top oynama fırsatı bulmasına rağmen atlarla hiçbir alışverisi olmamıştı şimdiye kadar. Atlardan nefret ediyordu. Garip garip hareketler yapıyorlar, üstelik homurdanıyorlardı. Başlarını sağa sola oynatıyor, iğrenç, kazma dişleriyle bacaklarını ısırmaya çalışıyorlardı. Hoşlarına gitmeyen bir şey gördüklerinde geri zekalı kızlar gibi şaha kalkıyorlar, ileri doğru yürümeleri gerektiğinde yan yan gidiyorlar, dizginlerini çekmeyince otlanıyorlar, mahmuzlamayınca da adım atmıyorlardı.

Ama bir tek iyi yanları vardı. Atların kokuları çok hoşuna gidiyordu. Üstelik at boku da şimdiye kadar gördüğü bokların içinde en güzel kokanıydı.

Patrick Shannon'u binicilik merakına iten şey gene işiyle ilgiliydi. Supracorp grubuna yeni bir emlak satış şirketi katmak istiyordu. Ama bu şirket Hamilton Short'a aitti. Şirketin devri görüşmeleri sürerken Ham Short, Shannon'u bir ay sonra Virginia'nın Middleburg kentindeki evine çağırmıştı. Shannon'un ata binmeyi bildiğini sanan Short üstelik «çevreyi biraz atla dolaşabileceklerini» de söylemişti. Adamın davetini kabul eden Shannon sonradan ata binmeyi bilmediğini söylemeyi unuttuğunu hatırlamıştı. At delilerinin delilik derecelerini şimdilik bilmiyor, ama sağlıklı ve güçlü bir erkeğin ata binemeyişinin tek nedeninin

sadece bacak kırığı olduğuna inandıklarını tahmin edebiliyordu. Bunların çoğunun kırık bacakla bile ata bindiklerinden kuşkusu yoktu. Bu düşüncesinde de aldanmıyordu. Short'un davetini kabul ettikten sonra canını dişine takarak binicilik öğrenmeye başladı. Aslında binicilik onun için üstesinden gelinmesi gereken bir engel olmuştu. Shannon güçlükleri yenmeye ve engelleri aşmaya bayılırdı.

Pat Shannon yaşamda tehlikeleri göze alabilecek kadar yürekliydi. Çünkü başarılı olmak isteyen bir insanın bazı tehlikeleri göze alması gerektiğini bilecek derecede akıllıydı. Uğradığı ender başarısızlıkların hepsi de işinde olmuştu. Ama bu tatsız sonuçların nedeni yeterince çaba harcamayışı, ya da ortaya çıkan bazı pürüzlerde hazırlıksız yakalanışı değildi kesinlikle. Şimdi de, ata binmeyi öğrenecek durumda olduğuna göre bunu kıvırmayı kafasına koymuştu.

Short, malikanesinin bahçesinde atla gezinti yapmak için çok güzel yollar olduğunu söylemişti. Bunun üzerine özel sekreterlerini harekete geçiren Shannon Short'un topraklarının bin sekiz yüz ar genişliğinde «Fairfax Plantation» adlı bir çiftlik olduğunu öğrenmişti. Özel bir jet alanı vardı ve malikanede yirmi kişi çalışıyordu. Değeri ise dört milyon doları buluyordu.

Shannon yaklaşık iki yüz dönümlük bir arazide atla dolaşacağına göre saatlarını eyer üstünde geçirmek zorunda kalacağını anlayamayacak kadar aptal değildi. Shannon zeki, hem de çok zeki bir adamdı. Üstelik zeki bir İrlandalı, insan ırkının en ender ürünlerinden biri olarak kabul edilir. Shannon'un en sevdiği İrlandalı olan George Bernard Shaw şöyle demişti, «Yaşam boyunca mutluluk hiçbir insanın dayanamayacağı bir şeydir. Böylesine bir mutluluk yeryüzü cehennemi haline gelir.» Pat Shannon bu sözleri anımsarken atını yürütmek için o akşam belki ellinci kez dizginlere asıldı.

Chuck Byers memnunluktan uzak, kuru bir sesle, «Gerçekten de ilerleme kaydettiniz,» dedi. Şimdiye ka-

dar hiç böyle öğrenci görmemişti. Üstelik bundan sonra da böyle bir öğrenciye çatmamayı diliyordu. Shannon buraya geldiğinde ata binmeyi öğrenmek istediğini söylemişti. Olabilirdi ya... Bu dünyada birçok kişi binicilik öğrenmek istemiyor muydu? Ama hiç kimse Byers'den şimdiye kadar ilk derste at üzerinde durabilmeyi, ikinci derste atı eşkin yürütmeyi, üçüncü derste de dörtnala gidebilmeyi öğrenmek istememişti.

Byers, Shannon'a bunun olanaksız olduğunu, bu gidişle bir yanını kırabileceğini söylemiş, üstelik de ona herhangi bir yaralanma halinde okulunun bu işten sorumlu olmayacağını, ama ata herhangi bir zarar geldiğinde Shannon'un önceden sorumluluğu kabul ettiğini bildiren bir de belge imzalatmıştı. Ama orospu çocuğu üçüncü derste atı dörtnala koşturmayı başarmıştı. Gene de dersin sonunda arabasına doğru yürürken onun arkasından bakan Byers herifin vücudunda her bir kasın sızım sızım sızladığını, ama işi bozuntuya vermek istemediğini anlamıştı.

Byers, herifçioğlu şeytandan farksız, diye düşündü. Üçüncü dersten sonra da Shannon maneje elektrikçilerini getirmiş ve gece ata binebilmek için her yana lambalar döşetmişti. Bir gecede üç saat ders almak istiyordu. Öylesine de çok para vermişti ki Byers, ailesinin bütün karşı çıkmalarına rağmen bunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Shannon bu saçmalığa başlamaya karar verdiğinden beri ne karısına, ne de çocuklarına bir saniye ayıracak zaman bulabilmişti.

Shannon'un biniciliği öğrenmekteki kararlılığı ve iradesi Byers'i adama karşı kinlendiriyordu. Byers için ata binmek bu dünyada kibarlık, soyluluk ve seçkinliğin son kalıntısı, geçmişi geleceğe bağlayan büyülü bir alemdi. Ata binmek Byers'in hem dini, hem de gerçek aşkıydı. Shannon'un bir makine gibi gittikçe ilerleme kaydederken kesinlikle, bir an bile atların büyüsüne kapılmayışına çok garip bir biçimde hırslanıyordu. Orospu çocuğu biniciliği kıvırmak herhangi bir hareket biçimi kadar kolaymış gibi davranıyordu. Üstelik ders bittikten sonra diğer biniciler gibi durup kendisiyle yarım saat tatlı tatlı çene de çalmıyor, sadece kuru bir sesle, «iyi geceler» dileyerek dev gibi siyah

Cadillac'ına kurularak çekip gidiyordu. Zavallı şoförü o kadar bekledikten sonra büyük bir sıkıntı içinde geri götürmek zorunda kalıyordu. Byers gururlu, duygulu bir adamdı. Üstelik Shannon'un kendisine o an için çok gerekli bir eşya gözüyle baktığından da kesinlikle kuşkusu yoktu. Eğer bir robot binicilik öğretebilseydi Shannon'un kendisini bırakıp robota gideceğinden emindi. Ama Pat Shannon'un biniciliği, öğretmeniyle insancıl ilişkileri gerektiren insanca bir eğlence yolu olarak öğrenmek istemediğini, bunu üstesinden gelinmesi gereken bir sorun, aşılması gereken bir engel olarak gördüğünü bilmiyordu. Shannon da ona bu durumu anlatmak gereğini duymamıştı zaten. Bu işi, bir kaya kütlesini kırmak zorunda olan ve başında bir denetçiyle birlikte çalışan bir işçi gibi, kafasını kullanarak, ama duygularını kesinlikle buna karıştırmayarak yapıyordu. Hem de Byers'in ona ders vermekten nefret ettiği kadar Shannon da bu saatları manejde geçirmekten nefret ediyordu. Ama ata binmeyi öğrenmek onu amaca ulaştıracak bir araçtı.

Son bir ay içinde sadece bir kez binicilik dersi dışında bir konudan sözetmişlerdi. Byers, Shannon'un M. J. Knoud Inc.'den aldığı çizmeleriyle rahat edemediğini, hatta hafifçe topalladığını farketmişti. Zaten bütün binici giysisini Knoud Inc. hazırlamıştı. Adamın bu rahatsızlığından kötü bir keyif duyarak sordu, «Çizmeler ayağınızı mı buruyor, Mr. Shannon?»

Shannon gayet sakin yanıtlamıştı, «Bileklerim kanıyor. Ama herhalde yeni çizme giyince hep öyle olur.»

«Her zaman böyle olması gerekmez. Herkes sizin gibi her şeyi zorlamaz.»

«Sizin ayağınız kaç numara, Byers?»

«Kırk beş numara...»

«Benimki de. Bana çizmelerinizi satar mısınız?»

«Ne? Olmaz, Mr. Shannon. Bu çizmeleri ne yapacaksınız? Size yaramaz.»

«Yarar. Tam benim istediğim gibi. Hem derisi güzel, hem de biraz giyildiği için yumuşamış. Ayaklarımız aynı. Sizin hiç kuşkusuz başka çizmeleriniz de vardır.»

«Tabii.»

«Kaç para isterseniz vermeye hazırım. Ama bu çizmeleri istiyorum. Fiyatının iki, hatta üç katı para ödemeye hazırım.»

Byers, iyice alındığını ve çok küçültücü bir durumda kaldığına inandığını belli etmeden sordu, «Bundan gerçekten emin misiniz, Mr. Shannon?»

«Yahu, bunlar kutsal cisimler değil, sadece bir çift çizme. Neden bu kadar tatava ediyorsun?» Patrick elinde olmadan çok sert konuşmuştu. Üç saattir çektiğini sadece kendisi bildiği halde yiğitliğe bok sürüp bunu kabullenmeyi kendine yedirememişti.

Bunun üzerine Byers kuru bir sesle söylenmişti. «Alın, sizin olsun. Para istemez.» Yaşamında çok şey yapmış, ama hiçbir zaman eski çizmeler için pazarlık etmemişti.

Patrick bunun üzerine ifadesiz bir sesle. «Teşekkürler, Byers. Gerçekten çok memnun oldum,» demişti. Kendince, adamın böyle davranmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Ama para da isteseydi doğrusu onu haksız görmeyecekti. Shannon için her zaman iş işti. Çizme ve deri eşya konusunda binicilerin uzmanlığından da kesinlikle, yoksundu.

Byers çizmeleri Shannon'a verirken için için, seni düzmek isterdim. Pat Shannon, kendini ne sanıyorsun, bok herif, diye söyleniyordu.

Yaşamında Shannon hakkında birçok kişi aynı şeyleri düşünmüştü. Ama bir gerçek vardı. Shannon kendini sandığı şey olurdu. Bu hali yüzünden pek çok kişiye sevimsiz gelirdi. Bu durumu öğrense de şaşırmazdı zaten. Hakkında düşünülenleri tahmin edebiliyordu. Üstelik bu kişilerin çoğunun adını, doruğa tırmanma savaşımı içinde unutmuş gitmişti. Hiç kimseyi dinlemez, sadece kendi fikirlerine güvenir, kendi yaptığının dışında kalan tasarıları kabul etmezdi. Bütün başarısı da buna bağlıydı zaten.

İş dünyasında Pat Shannon'un kendi ayarında gördüğü sadece birkaç kişi vardı. Ne kadar güçlü olursa olsun, işini aileden devralan bir işadamı onun gözünde beş para etmezdi. İyi bir işadamı kendi kendini yetiş-

tirmiş olmalıydı. Çünkü Tanrı da biliyordu ya, Pat Shannon sıfırdan kendi kendini yetiştirerek başarılı bir işadamı olmuştu.

Yetiştiği çocuk esirgeme kurumundan erkekler için Katolik St. Anthony's okuluna giriş bursunu kazanmıştı. Kurumda yetişen, ama daha sonra büyük servet yapan çocuksuz bir milyoner, bursu hem sporda hem de derslerinde başarılı olan çocuklara verilmesi koşuluyla koymuştu.

St. Anthony's okulunda Patrick kendini Doğu Kıyısı eyaletlerinin yüksek sınıftan züppe ailelerinin çocuklarının arasında bulmuş, sudan çıkmış balığa dönmüştü. Çocuklar sanki kendisinden çok daha başka bir dilde konuşuyorlardı. Üstelik yaşamlarında alıştıkları ve kendilerine çok doğal gelen şeyleri Patrick duymamıştı bile. Böylece de derhal, elde etmesi gereken bir dünyayla karşılaştığını anlamıştı. Bu başarılarının ilki olacaktı.

İlk iki yıl, susup dinledi, öğrenmeye çalıştı. Kendi yaşıtlarından çok yetişkinlerle birlikteyken rahatlıyordu. Konuşması çok düzgündü, çünkü ömrü boyunca hep rahibelerle konuşmuştu. Üstelik okulda forma zorunluluğu olduğu için giysi derdi de kalmıyordu. Kısa zamanda siyah saçlarını fazlasıyla kısa kestirdiğini öğrendi. Öğrendiklerinin arasına, futbol sahası, ya da beyzbol oyununda ataklığın kabul edilebilir bir nitelik olduğunu, ayrıca da zeka gösterilerini sınıftan çok ara sınavlar ve dönem sınavlarına saklamanın yararlı olduğunu da kattı.

Sondan bir önceki sınıfa geldiğinde sporun dışındaki bütün etkinlikleri bir köşeden izlemeye son verme zamanının geldiğine karar verdi. Artık kabuğundan çıkmalıydı. Arkadaşlık etmek istediği çocukları büyük bir dikkatle seçmişti. Bunlar sınıftaki çocukların içinde yalnız başarılarıyla değil, aynı zamanda güçlü kişilikleriyle de sivrilen altı öğrenciydi. St. Anthony's okulunu bitirirken de dört yıl süreyle arkadaşlık ettiği altı dosta sahip olduğunu ve bunları yaşamının sonuna

kadar da yitirmeyeceğini biliyordu. Bu arkadaşlarından biri iki gün sonra kendisiyle Singapur'da buluşmak istediğini söylese ve bu isteğine hiçbir neden de göstermese, herhangi bir soru sormadan hemen kabul edebilirdi. Kendisi onlardan bunu istese o zaman da onları istediği zaman yanında bulurdu. Çünkü dini imanı dosta bağlılıktı. Kendi ailesi olmadığı için kendine yabancılardan bir aile kurmuştu. Her zaman sert yaradılışlı, ama özü sevecendi. Bir insanı çok ender olmakla birlikte tam anlamıyla severdi. Ama bu sevgi dolu doğasını, birkaç kişi dışında bütün yabancılardan gizlemeyi başarmıştı.

Uzun boylu, iri kemikli bir çocuktu. Bir kaplan kadar yumuşak ve çabuk hareketleri vardı. Renkleri, ırkının kökeni konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmıyordu. Kapkara saçları, koyu mavi gözleri ve en ufak bir sözle kızarıveren beyaz cildiyle Esmer İrlandalıların bütün özelliklerini kendinde toplamıştı. Geniş bir alnı, kalın kaşların altından bakan ayrık gözleri vardı. Gülüşü ise insanı öylesine yumuşatıcı nitelikte ve çekiciydi ki zeka derecesini unutturuverirdi. Oysa bu karşısındaki için çok büyük tehlike demekti. Ne kadar zeki olduğunu hiç unutmamalıydı, insan.

Son sınıfta, sınıf başkanı, futbol takımının kaptanı ve bütün derslerinde de sınıfının birincisiydi. Daha sonra Tulane Kolejine bir burs kazandı. Her yaz, yaz okuluna da giderek daha fazla çalışmayı göze almış, ama daha kısa zamanda koleji bitirmeyi kafasına koymuştu. Böylece üç yılda Tulane'i bitirdi. Yirmi üç yaşına geldiğinde de Patrick Shannon Harvard İşletmecilik Okulu'nu bitirmiş ve dünyayı elde etmeye hazırlanmıştı.

Harvard'ı bitirmesine bir hafta kala da, yıllarca önce Supracorp'u kurmuş olan Nat Temple tarafından işe alınmıştı. Böylece Shannon, şirketin en üst düzeyi yöneticiliğine yakın bir yere varabilmek için kendine on yıl tanımış, ilk üç yılını da durup dinlenmeden çalışmakla geçirmişti. Arkadaşlarını ziyaretlerinde, iyi yaşamanın zaman ve para gerektirdiğini görmüş ve iyi yaşamak için gerekli bu iki unsura en az yirmi altı yaşına kadar sahip olamayacağını düşün-

müştü. Aslında yaşamın güzel şeylerine sahip olmak ve iyi yaşamaya derin bir eğilimi, hatta hırsı vardı. Ama öyle bir kişisel disipline ve irade gücüne sahipti ki kendine çizdiği yoldan kesinlikle sapmadı. Hiçbir zaman para sahibi olmak için evlenmeyi düşünmedi. Sınıf arkadaşlarının bir çoğunun kız kardeşlerini tanımış, ama bu düşünce aklına geldiğinde içinin bulandığını hissetmişti. Bunu da kendi başına halletmesi gerekti. Kendi kendini kanıtlamak, duyduğu gereksinimlerin en güçlüsüydü. Kazandığı her başarı onu yeni yeni engelleri kırarak yeni bşaarılar elde etmeye itiyordu. Shannon'un yaşamında bir başarı elde edildiğinde iş bitmiş, savaşıma son verilmiş diye bir kavram yoktu. Savaşım ve başarı kazanmanın sonu olamazdı Shannon için...

Şimdi otuz sekiz yaşına gelmiş ve başarının doyum noktasına ulaşmıştı. Yeteneğini ilk gören adam olan Nat Temple üç yıl önce Supracorp başkanlığından emekliye ayrılmış, yönetim kurulu başkanlığını bırakmamasına rağmen işlerin geri kalanını Shannon'a teslim etmişti. Böylece şirket genişlemeye ve hisse başına kazançları iki misline çıkmaya başladı. Shannon'un maaş ve ikramiyelerinden toplam olarak yılda elde ettiği para yedi yüz elli bin doları geçiyordu artık.

Ancak, Supracorp'un pay sahipleri arasında güçlü ve tutucu olan bir takım hâlâ Shannon'un çalışma biçimini beğenip beğenmediklerinden emin değillerdi. Nat Temple'ın onu destekleyerek bu yere gelmesini sağlamasını, gençliğini ve başarılarını kıskanan bir sürü düşmanı vardı. Bunlar Shannon gibi her tehlikeyi göze alan, yürekli kişilerden hiç hoşlanmazlardı çünkü. Bu düşmanları, şimdiki halde sinmiş, pusuda, ellerine fırsat geçmesini bekliyorlardı.

Shannon bu başarıyla atbaşı giden bütün maddi gereksinimlerini karşılamıştı. Örneğin Birleşmiş Milletler Alanı'nda bir apartman dairesi alarak bunu John Saladino'ya döşettirmişti. Saladino evi «şık yabancılaşma» türünde düzenleyeceğini söylemiş, ancak Shannon bunun anlamını kendisine sormadığı için her şey hazırlandığında içeri girince evden hiç hoşlanmadığını

farketmekte çok geciktiğini anlamıştı. Ama faydasızdı artık. Century, River ve Üniversite Kulüplerine üye olmuş, Easthampton'da bir ev satın aldığı halde burada oturmaya hemen hemen hiç fırsat bulamamıştı. Her şeyin üstüne üstlük de kafasını kullanıp evlenmemesi gereken bir sosyete güzeliyle evlenmiş, ama sonunda boşanmıştı. Kadın, diğer kadınlardan nefret ettiği türden şehvetli bir ses tonuna sahipti. Aslında diğer kadınların, bu tür ses tonuyla konuşan bir kadından kuşkulanıp ondan nefret etmeleri de çok haklı nedenlere dayanır.

Çocukları olmamıştı. Olsaydı belki de Shannon boşanmazdı. Çünkü dinle ilgisi bulunmamasına rağmen annesiz, babasız büyüdüğü çocukluk günlerini unutamamış, kendi çocuğunu anne ve baba sevgisinden yoksun bırakmamaya andiçmişti. Kısa süreli evliliği sona erdikten sonra bir sürü kızla gezip tozmuş, ama bu ilişkilerinin hepsi de o kadar kısa süreli olmuştu ki kızlar kendilerini sanki bir saman alevine kapılmış gibi duymuşlardı. Gerçekten âşık olmaya, aşkın vereceği acıyı tatmaya hiç niyeti yoktu. Böylece sevgiden de kolaylıkla kaçabiliyordu. Kendi kendine, aşk benim bile göze alamayacağım kadar büyük bir tehlikedir, diyordu.

Makyaj, yiyecek, içki, emlak şirketleriyle, dergilerin ve televizyon istasyonlarının sahibi olan Supracorp Shannon'un bebeğiydi. Kimsenin haberi olmadan çoğu hafta sonunu birlikte geçirdiği Polis Atlet Cemiyeti'ndeki çocuklar onun evladı gibiydi. Bu çocuklarla birlikte olduğu zaman içinden derin, karşılıksız ve koşulsuz bir sevginin yükseldiği görülebilirdi. Bu çocuklar için de Shannon'la birlikte olmak günü masmavi bir gök altında hafif rüzgarlı bir denizin üstünde geçirmekten farksızdı. Yaşamın kendilerine verebileceği şeylerin yanı sıra bildiği her şeyi, örneğin topa vurmayı, uçurtma uçurmayı, ya da uzun bölme yapmayı öğretiyordu onlara. Geçen yıllar gülüşünün anlamında bir değişiklik yapmamıştı. Hâlâ açık, hâlâ sevimli ve çekici bir biçimde gülüyordu. Gözleri hâlâ zaferi simgeleyen bir mavilikteydi. Ama şimdilerde ağzının kenarlarında, gözlerinin çevresinde ve sürekli olarak bir

tutamı siyah saçın düştüğü alnında çizgiler belirmeye başlamıştı.

Patrick Shannon artık gençlik dönemini çoktan geçmişti. Aslında hiçbir zaman çocukluğunu ve gençliğini bilememişti. Hiç oyun oynamamış, sorumsuzluğa, ya da başıboş bir özgürlüğe ayıracak zaman bulamamıştı. Başarılı ve güçlüydü. Geniş bilgisi, parası ve dar da olsa bir arkadaş ve dost çevresi vardı. Hiç tatmadığı için de eğlence ve oyun çağına hiçbir özlem duymuyordu.

Kendi kendine, üstelik son zamanlarda allahın belâsı sittirici bir ata bile iyi kötü binebiliyorum, diyordu.

Gayet kurnaz ve katı bir emlak spekülatörü olan Hamilton Short ilk iki ve üç milyon dolarını kazandığı zaman bunlarla hazine tahvilleri almış ve bir süre sonra da varlıklarını unutmuştu. Kırk iki yaşına geldiğinde iyice şişmanlamış ve kafası da dazlaklaşmış, on milyonluk bir serveti de köşesine koymuştu. Bunun verdiği rahatlıkla çekingen olduğu kadar çok çekici bir kız olan Topsy Mullins'i kendisiyle evlenmeye kandırdı. Kız daha onsekiz yaşındaydı. Virginia'nın eskilerinden olan ailesi sonradan yoksul düşmüştü. Evliliklerinin üzerinden sekiz yıl geçtiğinde Topsy Hamilton tam üç tane kız doğurmuş, Ham da bu arada milyonlarına milyonlar katmıştı. Bu süre içinde Ham'ın işleri nedeniyle Houston, Atlanta ve Minneapolis gibi kentlerde oturmuşlardı. Şimdi Ham kendince bir hesap yaptığında yirmi beş milyonluk bir adam olduğunu görüyordu. Üstelik emlakçılık işi de şu andaki kadar iyi gitmemişti hiç.

Topsy ailesinin elinde son kalan birkaç kuruşu da bir görgü okuluna yazılmak için harcamış, burada hem ata binmesini öğrenmiş, hem de New York ve Long Island'ın zengin ve yüksek sınıf ailelerinin kızlarıyla tanışmak olanağını bulmuştu. Bu kızların başarılarını moda dergileri ve dedikodu sütunlarında büyük bir kıskançlıkla okumuştu. Sonunda para sahibi olmak için evlenmiş, ama bu evlilik de ona üç gebelik ve kendince taşra kentleri olan bazı kentlerden dostlar

sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Çağdaş dünyanın yıldızları arasına girmek için New York'ta oturmak şarttı. Topsy'nin dar ufkunda başka yerler yoktu, çünkü.

Ama New York'ta birkaç eski okul arkadaşından başka tanıdığı olmayan bir kadının üstelik kocası da övünülecek biri değilse, sosyeteye girmesinin ne kadar zor olacağının farkındaydı. New York sosyetesine saldırısını, ailesinin çok tanındığı ve saygı gördüğü Virginia'dan düzenlemeye karar verdi. Kuzey Virginia'nın avcılık bölgesinin tam göbeğinde birkaç yüz dönümlük bir arazinin bu tasarısı için çok uygun bir yer olacağını düşünüyordu. Ama bu iş için kuşkusuz paraya gerek vardı. Topsy sonunda Ham'a 833 nüfuslu Middleburg'da bir yer almalarının zamanı geldiğini söylediğinde sesinde çok sinirli bir anlam vardı. Ham, karısının konuşmasından ancak Middleburg'da oldukça büyük bir malikane satın aldığı takdirde evlilik yaşamlarının şimdiki gibi rahat ve düzenli sürebileceğini anlamıştı. Middleburg denen bu küçük kent çok ilginç bir yerdi. Nüfus milyonerler, ve bu milyonerlere hizmet edenler olarak ikiye bölünmüştü.

İlk gençliğinde alımlı bir kız olan Topsy yirmi beşinde kararlı bir güzel olarak olgunlaşmıştı. Sadece üç çocuk doğurmaktan başka bir tasa ve kaygının girmediği yedi yıllık evliliğinde yaşadığı rahat yaşam güzelliğine bir parlaklık katmıştı sanki. Kumral saçları, yeşilimsi ela gözleri vardı. Ham Short'un ilgisini çeken iri göğüsleri, geniş kalçaları ve incecik beli hâlâ eski çekiciliğini koruyordu. Ham, şimdilerde karısının bu güzellikleriyle pek ilgilenmiyordu. Ama evinde de aile sorunlarının patlak vermesini hiç mi hiç istemezdi. Haftada, ya da iki haftada bir karısına çabucak atlayıp isteklerini doyurmak ona yetiyor da artıyordu bile. Ama zamanının geri kalanını milyonlarına milyonlar katmakla geçirirken evinde de huzurdan başka istediği yoktu. Topsy toplumsal yaşamlarının ne kadar ölü olduğunu söyleyerek yakınmaktan vazgeçsin de bu malikane ister Middleburg'a, isterse de Forth Worth'da olsun, hiçbir şey farketmezdi.

Neyse ki Ham Short bundan sonraki birkaç yıl

içinde de milyonlar vurdu da Fairfax Plantation'a para yetiştirebildi. Çünkü buranın yeni baştan onarılması ve düzenlenmesi kör kuyu gibi para yutuyordu.

Koloni dönemi mimarisini yansıtan Fairfax 1750 yılında Birinci Oliver Fairfax tarafından, İngiltere'den getirilen usta sanatçılar ve mimarlara yaptırılmıştı. Birçok zengin Virginiali gibi o da mimariden çok iyi anlar ve istediği sanat ve el işinin ancak İngiliz ustalarda bulunabileceğini bilirdi. Ne yazık ki sonuncu Oliver Fairfax ailenin servetinin altından girip üstünden çıkmıştı. Bu yüzden de ev Short'lar tarafından satın alındığı sırada bir yıkıntıdan farksızdı. Ama ünlü usta William Buckland'ın kendi elleriyle çiftliğin ormanlarındaki beyaz çam, ceviz ve kavak tahtalarından yaptığı tahta oyma işlemelerin ve gene tarlalardan çıkarılan killerden pişirilen tuğlaların güzelliğini sadece bir yangın yokedebilirdi. İngiltere'de herhangi bir büyük malikanedeki benzerlerinden sanat değeri bakımından farksız olan Buckland'ın yaptığı oymalı tahta kaplamalar, salonlardaki Chippendale, Hepplewhite ve Sheraton cinsi eşyalarla daha belirginleşiyor, bu güzelliği eşyaları kaplayan zengin kumaşlar tamamlıyordu. Topsy Short'un iç mimari ve döşeme uzmanı olarak tuttuğu adam aynı zamanda sanat yapıtları uzmanıydı. Evin içinde hazine değerinde eşyalar olduğunu hemen farketmişti. Ama bahçelerin güzelliği evin içini gölgeliyordu. Bu bahçeleri sınırsız bakımsızlık bile etkileyememişti. İki yüz yıllık şimşirler artık insan boyunu geçmişti. İlk zamanlarda bahçenin planı da çok mükemmel yapıldığı için orada burada biten otlar fazla göze batmıyordu. Topsy Short atların evin arka tarafındaki tarlalarda otlanmalarıyla yetinmek zorunda kalmıştı. Aslında hayvanları, evin ön tarafındaki odaların pencerelerinden seyretmek isterdi. Çünkü komşuları böyle yapıyorlardı. Başka çaresi olmayınca boyun büktü.

Yalnız arada bir kıskançlığı tutunca, «Ah, Liz Whitney Trippett'in atları evin o kadar yakınına geliyorlar ki neredeyse kafalarını salon penceresinden içeri uzatacaklar,» diye söyleniyordu.

Ham, aklı başka yerde, «İstemiyorsan evin önündeki şimşekleri söktürebilirsin.» diyordu.

«Ne? Bahçe mimarı beni öldürür. Şimşirlerin tarihi değerleri olduğunu bilmiyor musun? Upperville, Warrenton, ya da Leesburg'da bile benzerleri yokmuş. Hatta Bunny Melon'un şimşirleri bile bizimkilerden yeniymiş.» Topsy'nin sözünü ettiği Bunny Melon adındaki kadın bölgenin «görünmez kıraliçesi» olarak ün salmıştı.

«O zaman söktürme şimşirleri. Ne yapayım yani?»

Çevresindeki her şeyin efendisi olan Ham Short'un şu anda işi, şimşirleri düşünemeyecek kadar başından aşkındı. Supracorp'un önerisi, çok, ama çok ilginçti. Çok sağlıklı olan emlakçılık şirketinin iki milyar dolarlık Supracorp'la birleştirilmesi işini kabul ettiği takdirde elde edeceği hisselerin değerleri öylesine yükselecekti ki şu anda otuzuncu milyonunu kazanmayı düşünürken o zaman altmış milyonluk adam olup çıkacaktı. Kazancı bu kadarla kalmayacak, şimdi tek başına çalışmak zorunda kalırken o zaman şirketin günlük sorunlarıyla cebelleşmesi gerekmeyecekti. Çocuklarının üçü de kız olduğu için işini bırakmayı umduğu bir erkek evladı da yoktu. Böylece kendini biraz olsun kızağa çeker ve Topsy'nin istediği gibi bir beyefendi yaşamına girebilirdi. Ama işin bir de öteki yüzü vardı. Gerçekten şirketin denetimini ve tek adam olma durumunu bırakmak istiyor muydu? İnsanın kendi şirketinin sahibi olması ve keyfince davranması daha doyurucu değil miydi? Neden Supracorp'a bağlı şirketler dizisinden biri, ya da Patrick Shannon'un altındaki bir bölümün müdürü olacaktı? Gerçekten bir beyefendi yaşamı sürmek, Middleburg'un at ve avcılık delisi züppeleriyle kaynaşmak, onlar gibi davranmak istiyor muydu? Atlara ve avcılığa gerçekten ilgi duyabilecek miydi? Belki de bu hafta sonunda Shannon'la karşılaştığında satmak, ya da satmamak konusundaki kararsızlığına bir çözüm bulabilecek, kesin bir karara varabilecekti. Topsy'den konukların sayısını az tutmasını istemişti bu yüzden.

Birden sert bir sesle karısına sordu, «Bu hafta sonunda kimler geliyor?»

Charlottesville'den Hemmingsler'le Stantonlar, Keeneland'dan Dempsey'ler, Cindy'nin karakalem bir res-

mini yapmak için Prenses Valensky... sonra New York'dan birkaç karı koca...» Ham Short karısının saydığı ilk üç çifti tanıyordu. Hepsi de at delisiydi. Dalgın dalgın, «Peki, öbürleri kimler?» diye sordu.

Gözleri duyduğu heyecan ve bekleyişle karışık dehşetten irileşen Topsy yanıtladı, «Robin'le Vanessa Valarian.»

«Şu terzi mi? Yahu, kadın, bunlarla ne ilgin var?» Ham bu soruyu karısının heyecanlı ve telaşlı haline dikkat etmeden sormuştu.

Topsy sızlanmaya başlamıştı, «Ham, buna nasıl dayandığımı ben de anlayamıyorum. Ne biçim adamsın? Beni rezil ediyorsun. Valarian'lar... Sana nasıl anlatayım bilmem ki? New York'un en gözde insanlarıdır. Her yere girerler, herkesi de tanırlar. Vanessa Valarian'ı okuldan tanırım. Benden üç sınıf büyüktü. New York'a alışverişe son gidişimde sokakta ona rastlamıştım. Birlikte bir içki içmiştik. Ama çağırdığımda geleceklerini gerçekten ummuyordum.»

Hem sinirlenmişti, «Nedenmiş? Bir terzi parçasıyla karısı bizi beğenmiyor mu, yani?»

«Zarif ve kibar değiliz, Ham. Sadece zenginiz. Aslında tam anlamıyla da zengin değiliz ya.» Topsy'nin sesinde suçlayan bir anlam vardı. «Öyle homurdanmanın gereği yok. Tam anlamıyla zengin olmak için iki yüz milyonun üzerinde para sahibi olmak zorundasın. Bütün zenginlerin ve servetlerinin listesini okudum. Biz onların yanında havagazıyız. Her neyse...» Koltuğunda hırsla öbür yana dönerek bir Çin çanağını ellemeye koyuldu. Evi döşeyen ev düzenleme uzmanı bunu alması için diretmiş, sonunda da iki bin sekiz yüz dolar gibi bedava sayılacak bir fiyata kapatmışlardı.

«Zarif ve kibar değil miymişiz? Peki, ama hangi onun bunun çocuğu böyle olmak zorunda olduğumuzu söyledi? Bir halta yarar mı, böyle olmak? Ne anlamı varmış yani? Hem, bizim ne olmamız gerektiğini Valarian'lar mı saptayacak?» Ham fena halde kızmıştı. Kazandığı parayla gururlanıyordu. Üstelik zengin olduğu halde kendisinden çok üst düzeydeki zenginlerle aynı sınıftan olmayışının hatırlatılmasına fena halde içerlerdi.

«Ham, saçmalama. Bunun anlamı bizim onlarla... Şey... Her neyse... Uzun sözün kısası bizim onların ayarı olmadığımız demek. En iyi toplantılara davet ediliyorlar, *Vogue, House and Garden ve Architectural Digest*'te evlerinden,, daha da öte sofralarının hazırlanışından ve süslenişinden sözediliyor. Christina Brandolini, Helene Rochas, André Oliver, Fleur Cowles Meyer ve Jacqueline Machado-Macedo gibi ünlülerle bir arada olabilmek için hiç durmadan uçakla ordan oraya yolculuk ediyorlar. Üstelik bu sözünü ettiklerim senin ömrün boyunca tanıma olanağı bulamayacağın kişiler. Valarian'lar yoksa bir toplantının havası ve tadı olmaz.»

«Havaymış, tatmış. Kızım, sen gene bir şey olmazsa başka bir şey çıkarıyorsun. Önce bu müze gibi evi almamız gerekti. Ardından Hafif Süvari Alayı'na yetecek kadar at soktuk ahırlara. Komşularımızla canciğer dost olduğun yetmedi, şimdi de bir terzi parçasının onayı gerekiyor, sosyetik olman için. Seni kesinlikle anlayamıyorum Topsy.»

Ham Short küçük duruma düştüğü kaygısıyla bu kadar hırslanmasaydı Topsy'nin Valarian'ları böylesine övmesinin altında bir çapanoğlu yattığını, bu incinme ve kışkırtma gösterisinin abartılmış bir şey olduğunu hemen anlardı.

Topsy burun kıvırarak yanıtladı, «Robin Valarian bu ülkenin en ünlü giysi yaratıcısıdır. Vanessa ise New York'un en şık kadını olarak kabul edilir.»

«Ben bu herifin resmini gördüm ve ne olduğunu da çok iyi anladım. Kızım, herif ibnenin teki.»

«İğrençlik etme Ham. Ne kadar terbiyesizsin. Şu ağzını hâlâ düzeltemedin. Evlilikleri bizimki kadar eski. Senin gibi erkekler, kendileri gibi sadece para kazanma hırsı içinde yaşamayan erkeklerin homoseksüel olduklarını sanır.»

«Yaaa, demek ibneliğe şimdi homoseksüellik diyorlar? Kibarcası mı, bu?»

Topsy, kendini zorlayıp sesini yumuşatmaya çalışarak yanıtladı, «Evet, öyle.»

Ham Short'un kızgınlığı geçerken Topsy bu arada gene düşüncelere dalmış ve New York'ta Valarian'ların evindeki o olayı belki de yüzüncü kez anımsamaya başlamıştı. Vanessa Topsy'ye bir kadeh getirerek Dubonnet koymuş, sonra da kadını soru yağmuruna tutmuştu. Vanessa'nın sesinde derin bir ilgi olduğunu farkediyordu, Topsy. Kadın, «Yaşamın nasıl? Bana anlat. Yılın büyük bir bölümünü Middleburg'da geçirmek nasıl oluyor? Harika mı, yoksa berbat mı?» diye soruyordu.

Topsy itiraf etmek zorunda kalmıştı, «Birkaç haftada bir New York'a inme olanağı bulamasaydım emin ol dayanamazdım. Virginia'da doğdum, ama ruhen New Yorkluyum. Middleburg çok, ama çok sessiz. Gene de Ham orayı seviyor.»

«Ham her sevdiğini elde eder mi?»

«Hemen hemen.»

Vanessa kalkıp kütüphanenin kapısını kapatmıştı, Topsy'nin oturduğu kanapeye kurularak, «Senin gibi nefis bir kadının Middleburg gibi atlar ve haralar ülkesinde ziyan olduğu kuşkusuz,» deyince Topsy utanç ve şaşkınlıktan kıpkırmızı kesildi. Okulda Vanessa, bütün kızların önderiydi. Öyle ki Topsy'nin sınıfındaki kızların yarısı ona adeta tutkundu. O zaman bile Vanessa bir liseli genç kızın olamayacağı kadar olgundu.

Bu düşünceler içinde Dubonnet'sini yudumlayarak, «Teşekkür ederim,» diyebildi.

«Gerçeği söylüyorum. Okul sıralarında bile dikkatimi çekmiştin. O zamanlar kızıl kumral saçlarınla ne kadar güzel olduğunu unutabilir miyim hiç? Saçlarının rengi şimdi biraz koyulaşmış. Giymek zorunda olduğumuz o korkunç formalar bile vücudunun güzelliğini gizleyemiyordu. Doğrusu seni kıskanıyorum. Şu sıskalıktan hiçbir zaman kurtulamadım. Senin gibi yuvarlak hatlı bir vücudum olması için neler vermezdim. Seni nasıl hayranlıkla seyrettiğime hiç dikkat etmemiş miydin, Topsy'cik?»

Topsy konuşamıyordu. Sadece başını «hayır» anlamında iki yana sallamakla yetindi.

«Herhalde o sıralarda aklın başka yerlerdeydi. Ama

yemeklerde sana bakardım. Şöyle bir göz atardım, ama yeterdi, bu.» Vanessa bu sözleri söyledikten sonra bir kahkaha atarak sakin bir davranışla Topsy'nin elini yakalayıp avucunu açmıştı. Bu haliyle tıpkı bir falcıya benziyordu. Sonra Topsy'nin avucuna sıcak bir öpücük kondurmuş, bunu yapar yapmaz da hiçbir şey olmamış gibi kadının elini bırakarak bir kahkaha daha atmıştı. Her şey bu kadarla bitmiş, ama Topsy hep bunu düşünmüş ve acaba başka neler olacaktı o öpücüğün ardından, diye meraklanmıştı. Vanessa ve davranışları aklından çıkmıyordu. Hiç kuşkusuz olacak bir şey yoktu. Ne olabilirdi ki, zaten? Aptalca davranmaktan vazgeçse çok iyi ederdi.

Birden düşüncelerinden sıyrılarak kocasına döndü, «Ham, lütfen kavga etmeyelim. Zaten hafta sonunu düşündükçe içim içimi yiyor. Bir de seninle kavga edersek işimiz tamam.»

«Peki, hayatım. Zaten ben de ne olup bittiğini bir türlü anlayamıyorum. Ama seni mutlu ettiği sürece benim için farketmez. Bak, bence şu Valarianlar Hemmings'lerden, Stanton'lardan, Dempsey'lerden, Patrick Shannon ve adını unuttuğum o prensesten öylesine etkilenecekler ki sen de şaşıracaksın. Onun için de lütfen artık kuruntu etmeyi bırak. Hem o kâseyle oynamaktan da vazgeç. Düşürüp kıracaksın. Sigortalı, ama bunun bir eşini bulmak için bir daha o dükkan senin, bu dükkan benim dolaşmak istemiyorum.»

Cumartesi sabahı Topsy Short'un konukları ahırların önünde toplanmışlardı. Topsy her konuğa ayrı ayrı at seçiyor ve bebekliğinden beri ata binme alışkanlığı sayesinde bu işi dış görünüşte büyük bir soğukkanlılıkla yapıyordu. Nedenini düşünmekten kaçındığı garip bir heyecanın pençesindeydi. Böylesine huzursuz, böylesine bir şey olacakmışçasına yüreği ağzında dolaştığını yıllardır hatırlamıyordu. Vanessa Valarian'ı yalnız bırakmamak için bugün at gezintisine çıkmayacaktı. Vanessa, kahvaltı sofrasında halinden memnun olduğunu belirten bir kahkaha atarak okuldayken bile atlardan çok korktuğu için gezintiye çıkmak istemedi-

ğini söylemiş, ama bunu söylerken de bu korkusundan utanacağı yerde aksine övünürmüş gibi de bir tavır takınmıştı.

Patrick Shannon siyah bir ata binmişti. Ama çevresindeki neşeli konuşma ve gülüşmeleri duyacak hali yoktu. İlk kez, öğretmeni olmadan başkalarıyla ata biniyordu. Derslerde öğrendiği ayrıntıların hepsini anımsamaya çalışıyordu. Bu baş belâsı hayvanlar her nedense hep birbirlerinin önlerine çıkmaya, birbirlerine yan yan sokulmaya bayılıyorlardı. Bir tek yanlış hareket binicinin tepe aşağı yuvarlanmasına sebep olabilirdi. Onun için dikkat kesilmek gerekiyordu at sürerken. Hayvanoğlu hayvan benim ne kadar sinirli olduğumu farketmese bari, diye geçirdi içinden. Acaba atların, binicilerinin duygularını dizginleri tutuşlarından anladıkları yolundaki söylentiler gerçek miydi?

Cindy Short güzel bir midillinin, Daisy de, iki yıl önce Keenland'da her yıl temmuz ayında yapılan dünyaca ünlü at satışlarında kırk bin dolara satılan doru bir kısrağın sırtındaydı. Sabah erkenden Cindy'yle kahvaltı etmişler, sonra da uzun uzun ahırlarda dolaşmışlar ve hemen dost olmuşlardı. Daisy ata binerken, tam binici kıyafetine bürünürdü. Saçlarını sımsıkı, tek örgü halinde toplamış, başına siyah kadifeden bir binici şapkası geçirmişti. Şapkanın altında ise örgünün dallara takılmasını engellemek için saçlarını bir filenin içine sokmuştu.

Ham Short kızının at sırtındaki marifetlerini konuklarına göstermeye can atıyordu. «Cindy, sen önden git, biz arkadan seni izleriz,» diye seslendi.

Aile içinde genellikle yumuşak başlı ve sakin bir çocuk kişiliği alan Cindy babasının bu sözlerini duyar duymaz atı mahmuzlayarak dörtnala kaldırdı. At sürerken çocuğu dikkatle izlemek isteyen Daisy ise Cindy'nin numaralarını bir süre seyrettikten sonra arkasından gitti. Daisy kısrağın üzerinde öylesine kendinden emin ve sakin oturuyordu ki harika ve soylu bir görünümü vardı. Ama bu soyluluğu bozan tek şey Theseus'un her zamanki serseriliğiyle atın yanı sıra dili dışarda koşmasıydı.

Patrick Shannon Daisy'nin ilerideki bir tepenin ardında gözden yitmesini seyrederken birden ata binmenin ne demek olduğunu anladı. Bu kız kim acaba? Gerçek bir binici, diye düşünüyordu. Yaşamı boyunca hep yeni dünyaları elde etmekle uğraştığı için insanların çoğuna çok zor, hatta olanaksız gelen bazı işleri büyük bir rahatlıkla doğuştan alışkınmış gibi yapanları görür görmez anlardı. Bale hakkında pek az bilgisi olmasına karşın çok hafif ve uçuyormuş gibi bir mükemmellikle bale yapanları, ensesindeki saçların diken diken olmaya başlamasıyla birlikte içini dolduran bir duygunun etkisiyle anlardı. Atla uzaklarda kaybolan Daisy'nin dimdik sırtına, başını tutuşundaki soyluluğa ve omuzlarının rahat hareketlerine hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Aynı zamanda geçmişinde yapamadığı şeyler için de derin bir acı duyuyordu. Kendisi son bir ayı ata binmek uğruna kan ter içinde uğraşıp didinerek geçirirken bu kız ne kadar rahat oturuyordu hayvanın sırtında. Bu, ancak biniciliğe çocukken alışmakla elde edilebilecek bir beceriydi. Bir atı sadece dizlerin, ya da baldırların hareketleriyle dörtnala kaldırabilmek kadar güzel bir şey olamazdı. Oysa kendisi dizginleri çekiyor, uğraşıyor, ve ancak o zaman atı rahvan yürütebiliyordu. Allah kahretsin, diye söylendi. İnsan bu işleri doğuştan yapmalı. Çocukluktan beri istediğin önünde, istemediğin arkanda bir yaşam süreceksin. Senin gibi her şeyi elde etmek için didinenler işte böyle biniciliği de yüzüne gözüne bulaştırır, diye düşünüyordu.

Patrick Shannon kesinlikle yalnız geçen, mutsuz çocukluk günlerini, kendisinden çok daha talihli olanların yaşamlarıyla kıyaslamazdı. Ama arada bir, henüz üstesinden gelemediği bir şeyi, büyük bir güç haline geldiği kendi dünyasındaki başka birinin yaptığını görünce de çocukluğunda yoksun kaldığı şeyleri acı acı düşünmekten kendini alamazdı. St. Anthony, Tulane ve Harvard'daki arkadaşlarının çoğunun her şeyi vardı. Belki bunun farkında değillerdi ve yaşamlarını çok doğal karşılıyorlardı, ama Shannon onlarla kendisi arasındaki farkı çok iyi görebiliyordu. Onlardan biri değildi ve asla da olamayacaktı.

Bir an için acılı düşünceleri ve özlemlerini unutarak, işin bütün gizi rahat hareket etmekte, diye geçirdi. Bunu kavrayınca da kaslarını gevşetti, rahatlamaya çalıştı. O arada Ham Short da atını Patrick'den yana sürüyordu.

«Diğerleriyle birlikte gitmesek olur mu? Kendi başımıza dolaşalım, derim. Ben tıpkı bir kovboy gibi at sürerim. İngiliz türü at sürmeyi bir türlü öğrenemedim. Zaten bana sorarsan saçmalığın dik âlâsı, ya.» Ham ayaklarında kovboy çizmeleri ve pantolonuyla kovboylara mahsus bir eyer yerleştirdiği atının üzerinde çok garip bir kılıktaydı.

«Nasıl istersen,» diye yanıtladı. O sırada Ham Short, Pat Shannon'un bu kadar şaşkınlaşmasının nedenini düşünmeye başlamıştı. Yahu, insan istediği gibi ata binemez miydi, yani? Buna bir yasak mı vardı?

Vanessa Valarian'la Topsy sessizce eve doğru yürüdüler. Arada bir Vanessa havanın güzelliğinden, malikanenin görünümünden ve çevre hakkındaki fikirlerinden sözediyor, ama Topsy bunları duymuyordu bile. Tam sokak kapısına doğru yürüyorlardı ki Vanessa Topsy'nin bileğini yakalayarak alçak, hırslı bir sesle, «Bana evi gezdir,» dedi. Kadının en güzel yanı sesiydi. O kadar ince ve uzun boyluydu ki kocasının yarattığı kılıkların hiçbiri profesyonel modellerin sırtında onda olduğu kadar iyi durmuyordu. Kuzgun karası saçlı, beyaz tenli bir kadındı. Bu renklerini en iyi biçimde kullanmasını bilmişti. Saçlarını hep kısacık kestiriyor, alnında da kaşlarına kadar inen bir perçem bırakıyordu. Aslında bu model şimdi moda olmamasına rağmen kadının başlıca özelliklerinden birini oluşturuyordu. Hatta bir dergide bu saç «Vanessa'nın imzası» olarak tanımlanmıştı. Diğer özellikleri ise köşeli çenesi, her zaman aşırı boyadığı, çekik Doğulu havasındaki gözleri, parlak kırmızı ruj sürdüğü kalın dudakları ve her fotoğrafında dikkat çeken pırıl pırıl gülümsemesiydi. Tıpkı bir heykeltraş, ya da piyanistin ellerine benzeyen ince uzun elleri garip bir güzelliğe sahipti. Bu yumuşak kuvvetli ellerin tırnaklarını hiç uzatmaz ve kesinlikle

de yüzük takmazdı. Vanessa hiçbir zaman dış görünümünde değişiklik yapmaya yanaşmamıştı. Uzunca burnu bile yüzünde, soyluluk damgasıymışçasına dikkat çekiyordu. Bu sabah incecik, siyah kaşmirden çok çarpıcı bir elbise giymiş, kulaklarına kocaman altın küpeler, kollarına da tam sekiz tane altın, David Webb modeli bilezik takmıştı. Bu kılığı, sırf çevresindeki görünümle çelişkiye düşerek çarpıcı bir etki yapsın diye seçmişti. Yarattığı etkilerden her zaman büyük memnunluk duyardı, çünkü.

Topsy fena halde telaşlı ve heyecanlıydı. Dizleri titreye titreye Vanessa'yı, bu tür bir gösteri için özel olarak hazırlanan salonlardan ve odalardan geçiriyor, Hepplewhite av levhalarını, Sheraton koltukları gösteriyordu. Eşyaların hangi döneme ait olduklarını bir anda unutuvermişti. En basit sözcükleri bile kekeleyerek söylüyor, odalara girip çıkarken yüreği ağzına geliyordu. Aslında heyecanı odayı ne durumda bulacağından değil, yanındaki kadının yakın varlığından kaynaklanıyordu. Vanessa ona hiç dokunmuyordu, ama böyle bir gezinti için gereğinden fazla yakın duruyordu Topsy'ye. İlk dansına hazırlanan bir genç kızmışçasına dizlerinin bağı çözülmüş, içini ürpertiler kaplamıştı.

Vanessa sonunda kararını açıkladı, «Buranın büyüleyici bir havası var. Sana da çok uyuyor. Böyle bir yerin yanında New York çok çiğ geliyor insana. Hadi, Topsy'cik. Şimdi artık yukarıları gezmenin zamanı geldi. Bir evin salonları o evin kişiliğini gereğince yansıtmadığı için senin yatak odanı da görmek istiyorum. Yoksa küstahlık mı ediyorum? Ama o kadar harika şeylerle karşılaştım ki kıskançlıktan neredeyse çatlayacağım. İlk fırsatta bizi New York'ta ziyarete geldiğinde ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.»

Topsy soluğunu tuttu. Bu büyülü sözleri sonunda işitmişti, işte. Vanessa onu evine çağırıyordu.

Topsy'nin odasında Vanessa kapitone saten kaplı dört sütunlu yatağın kıyısına ilişti. Topsy, iç döşeme uzmanının bütün karşı çıkışlarına rağmen yatağın üç yüz metrelik kayısı renkli ipekliyle kaplanmasında ayak diretmişti.

Vanessa eliyle yatağı işaret etti, «Bu da senin kocanla paylaştığın evlilik döşeğin, öyle mi?»

«Yok, yok. Ham öbür odada yatar. Gece geç saatlara kadar çalışır, sonra da sabah erkenden aklına esen yerlere telefon eder. Ben rahatsız olmayayım diye odaları ayırdık.»

Vanessa hiç istifini bozmadan özel sorularını sürdürüyordu, «Peki, kocanız beyefendi mi sizin yatağınıza geliyor, yoksa zatıaliniz mi ona gidiyorsunuz?»

«Bu... Bu...»

«Ah, Topsy, ne tatlı kızsın. Tıpkı New York'ta yaptığın gibi kıpkırmızı oldun, gene. Biliyorum, biliyorum başkası söylediği zaman insan daha fazla kızarır. Ama dayanamadım, şekerim. Gel, buraya otur. Benden bir kilometre uzakta durursan nasıl konuşurum seninle?» Vanessa örtüyü çekince Topsy isteksizlikle kadının yanına ilişti. Vanessa hemen kadının elini yakalayıp parmağıyla avucunu okşamaya koyuldu, «Bizi çağırıp çağırmayacağını merak ediyordum. New York'taki karşılaşmamızdan sonra seni korkuttuğumu düşünerek kaygılanıyordum. Korkmadın mı? Bak, buna çok memnun oldum. Her gün seni düşündüm. Seninle, çok, ama çok yakın arkadaş olabiliriz, Topsy. Bunu ister misin?» Birden işaret parmağını ağzına götürüp ıslattıktan sonra bunu Topsy'nin avucuna bastırdı. Topsy bu açık çağırı karşısında şaşkınlıkla soluğunu tutmaktan kendini alamamıştı. Vanessa işi daha da ileri götürerek bu kez Topsy'nin bir parmağını alarak emmeye koyuldu. Topsy kendini tutamayarak inleyince de, «Hoşuna gitti, değil mi? Elini ilk öptüğüm anı hatırlıyor musun? Ne kadar şaşırmıştın. Yıllar önce sende gözüm olduğunu söylediğimi de hatırlıyor musun?» dedi.

Topsy sesini çıkarmadan başıyla evetledi.

Vanessa bu kez tıpkı bir erkek gibi, büyük bir hız ve güçle Topsy'nin beline sarılarak boynunu hafifçe öptü, «Sevgilim, hoşlanmayacağın bir şey yapmayacağım sana. Hiç merak etme. Benden korkmuyorsun, değil mi? Çok iyi.» Yataktan fırlayıp yalınayak kapıya koşarak kilitledi, sonra Topsy'nin yarı oturur, yarı uzanır durumda büyük bir heyecan ve korkulu bir is-

tekle beklediği yatağa döndü. «Ah, ne kadar tatlısın. Pabuçlarını çıkarmadın mı, daha?» Kısık bir sesle güldü. «Hiç olmazsa şu pabuçları atalım.» Eğilip Topsy'nin pabuçlarını çıkardı. Sonra fısıldamaya koyuldu, «Gözlerini kapat. Seni sevmeme izin ver. Şimdiye kadar duymayı düşlediğin, ama hiçbir zaman duyma olanağını bulamadığın zevkleri tattıracağım, sana... Evet, vet, daha ilk bakışta anlamıştım. Seni görür görmez hazır olduğunu, beni istediğini anlamıştım. Topsy'. in bluzunun düğmelerini çözdükten sonra sutyenini önden tutan kancayı açtı. Topsy'nin, beyaz derisinde daha koyu duran kahverengimsi uçlu büyük ve diri, nefis göğüsleri vardı. Vanessa bu işin tam anlamıyla ustasıydı. Üstelik de en hoşuna giden ve onu en heyecanlandıran şey deneyimsiz olanlardı. Bu kadının da, verebileceği akıl almaz zevkleri hiç tatmamış olduğunu çok iyi biliyordu.

«Topsy, bunu sırf senin için yapıyorum. Hiçbir şey istediğim yok. Sakın kıpırdama. Sadece yatmana bak. Ben de seni seyredeceğim.»

Topsy kendine gelip sersem sersem yerinde doğrulduğunda aradan dakikalar geçmişti. Zamanın çabucak geçtiği dank etti birden, kafasına. «On dakikaya kadar burada olurlar. Öyle yemeği zamanı geldi. Ham da nerede olduğumu merak edip beni aramaya çıkacak. Kimbilir ne haldeyim, Saçım başım perişan oldu.»

Vanessa çabuk çabuk giyinirken yanıtladı, «Bir harikasın. Sende jartiyerle külotsuz çorap var mı?»

«Eskiden Ham'ın başını döndürmek için almıştım. Ama hiç işe yaramamıştı. Neden sordun?»

«Onları benim için takar mısın? Ama don giymeden. Örneğin yarın, çıplak tenine çorapları ve jartiyeri geçireceksin. Böylece sana bakar, giysilerinin altından sana nasıl dokunabileceğimi düşlerim. Sen de bana baktığın zaman bunları düşündüğümü anlarsın.»

«Ahh.»

«Yapar mısın?»

«Ah, Tanrım, evet.»

Shortlar'ın konukları yemek öncesinde birer kadeh içki içmek için salonda toplandıklarında Robin Valarian karısının yanına gidip kolunu omuzlarına attı. Vanessa gururlu burnunu kaldırıp, iri gözlerini açarak kocasına sordu, «At gezintisi nasıl geçti, hayatım?»

«Harika. Atlardan korkmaya başlaman çok yazık. Oysa eskiden ne kadar iyi biniciydin. Peki, sen ne yaptın? Av nasıldı?»

«Tek kelimeyle harikaydı.»

«Ben de öyle olacağını ummuştum. Seni kıskanacağım geliyor, neredeyse.»

Daisy, Cindy ve kardeşleriyle birlikte öyle yemeğini oyun odasında yedikten sonra öğleden sonrayı kızın at üstünde resmini yapmakla geçirdi. Cindy'nin biri yedi, öbürü beş yaşındaki kardeşleri önce Daisy'yi saygıyla seyretmişler, sonra da sıkılarak başlarını alıp gitmişlerdi. İkisi de çocuk yaştan iyi birer binici olarak yetişiyordu. Cindy poz vermekten yoruluncaya kadar çalıştı. Sonra da bu hafta sonlarının en sevdiği yanı olan at gezintisine çıktı. Yanına Theseus'dan başka hiç kimseyi almamıştı. Başıboş, özgürce at sırtında geçirdiği bu saatlar ona büyük bir mutluluk veriyordu. Zor çalışma düzeni yüzünden başka zamanlarda ata binme fırsatını bulamayacağını biliyor; bu saatlardan olabildiğince yararlanmaya çalışıyordu. Alacakaranlık çökmeye başlarken büyük bir isteksizlikle ahıra atı bırakıp akşam yemeğine hazırlanmak için odasına çıktı.

Bu hafta sonlarında en sevmediği şey diğer konuklarla birlikte olmak ve onlarla konuşmak zorunda kaldığı akşam yemekleriydi. Binici giysisini üzerinden çıkarırken, üstelik bir de kendisinden prenses rolü oynamasının beklendiğini düşünüyordu. Kendisini evlerine davet eden kadınlar onun mutlaka prenses görünümü yaratmasını beklerlerdi. Kiki çoğu kez Daisy'nin prensesliğinden böylesine nefret etmesinin, üstelik de sırf resim siparişi bulabilmek için bunca zorluğa katlanmasının nedenini anlayamıyor, arada bir, «Oysa ben prenses olmaya can atardım,» diyordu. Bu duygusunu Kiki'ye bile anlatamazdı. Prenses Daisy Valensky un-

vanını taşıyan bir sahtekar gibi görüyordu kendini. Hiçbir zaman prensesliği kendine yakıştıramamıştı. Sanki bu unvanı kullanmaya hiç hakkı yoktu. Çağdaş dünyada unvanlar artık köhnemiş olarak kabul ediliyor ve sadece kırallıklarla yönetilen birkaç ülkede geçerli sayılıyordu. Ama birçok kişi hâlâ unvanlarını, Daisy'nin aksine büyük bir rahatlıkla kullanıyorlardı.

Sıcak su dolu banyo küvetine girerken, suyun getirdiği gevşeklikle birden, arada bir üzerine çöken derin bir üzüntünün pençesinde olduğunu farketti. Ama bu üzüntünün kaynağını bilemiyordu. Bununla nedenini çıkaramadan savaşıyordu. Bazan, denizden gelen bir sis tabakası gibi içini müthiş bir karamsarlık kaplıyordu. Böyle bir ruh haline evde yakalandığı zaman kalın yün çoraplarını ayaklarına geçiriyor ve kat kat battaniyeleri üzerine çekerek saatlarca yatıyordu titreye titreye. Gelecek hiçbir sevinç taşımıyordu. Kendini gerçeğe döndürebilmek için çekici bir durum, bir yer, ya da bir olay düşlemeye çalışıyor, ama kesinlikle bulamıyordu. Bunun üzerine Theseus'a sarılır, uzun uzun okşar, severdi.

Onu böylesine umutsuzluğa iten derin acıyı yakalamaya, açığa çıkarıp nedenlerini incelemeye çalıştığında da, bu dünyada hiç kimsenin yanıtlayamayacağı birtakım soruların ağına düştüğünü farkediyordu.

Çoğu kişi gibi bir ailesi olsaydı ne olurdu? Annesi, kocasından ayrılan çoğu kadın gibi, Daisy'ye çocukluğunda Big Sur'de dünyadan böylesine uzak, gizli bir yaşam sürmelerinin nedenini anlatmış olsaydı, keşke. Belki o zaman fazla bir şey anlamaz, ama yıllar geçtikçe algılayabilirdi. Babası ona, yılın belirli zamanlarında kendisini ziyarete gelmesinin nedenini anlatsaydı... Daisy o yıllarda hep babasını göremeyeceği korkusuyla yaşar, adamın gönderdiği mektuplar bile korkusunu gideremezdi. Her zaman güven ve sevgi anlamına gelen ve belleğinde gittikçe silik bir şekil alan annesi o güneşli günde denizde yok olmasaydı? Babası Dani'nin varlığını gizli tutacağı yerde kendileriyle birlikte yaşamasına izin verseydi? On beş yaşına geldiğinde Stash ölmeseydi ve onu hâlâ varlığıyla korusaydı? Sonra Ram, aslını sadece Anabel'le kendisi-

nin bildiği tam anlamıyla dengesiz bir adam değil de gerçek bir ağabey olsaydı ve ona bütün sorunlarını anlatabilseydi...

Küvetten çıkıp giyinmeye başladı. Saçlarını tararken tuvalet masasının üzerinde duran Kiki'nin sahte zümrütlerine bir göz attı. Gerdanlıkla bilezikler, ceketin kollarında ve fırfırlı yakasında harika duracaktı, ama uzun saçlarının altında görünmeyeceğine göre, küpeleri kulaklarına takmak gereksizdi. Hemen altlarından tokayla bunları omuzlarına dökmeye karar verdiği gümüşümsü sarı saçlarının arasına iliştirdi. Bütün gün örgülerle sıkıştıktan sonra saçlarını yeniden açabilmek ferahlatmıştı Daisy'yi. Schiaparelli modeli olan pantolon kıyafetiyle tıpkı genç bir Robin Hood'a benzemişti. Sanki Robin Hood Paris'e zenginleri soymaya gelmişti. Giyinmesini bitirince aynada kendini dikkatle süzdü. Sonra da kendi kendine yüksek sesle, «Daisy Valensky, hep 'eğer'lerle vakit geçirirsen yandın demektir. Olacaklar olmuş zaten. Bundan sonrasına bak,» diye söylendi.

Patrick Shannon, Daisy'nin o sabah at sırtındaki kız olduğunu sadece başını dik tutuşundan anlamıştı. Yoksa onu yeni gelen bir konuk sanabilirdi. Çünkü ne kahvaltıda, ne de öğle yemeğinde karışlaşmışlardı, Daisy konukların toplandıkları salona girdiğinde bir an için sanki zaman durdu, hareketler dondu, konuşmalar sustu. Sonra herkes yeniden canlandı.

Daisy içerideki hiç kimseyi tanımadığı için Topsy onu çevredekilerle tanıştırmaya koyuldu. Patrick'e yaklaştıklarında, adam, demek Daisy Valensky'ymiş, kim olduğunu tahmin etmeliydim, diye düşünüyordu. Ünlülerin haberleriyle ilgilenmediği halde gene de Daisy'den sözedildiğini duymuştu. On beş yaşlarındayken, Life dergisinin kapağında yayınlanan bebeklik resmini de hayal meyal anımsıyordu.

Tanıştırıldıklarında nazik nazik gülümseyerek el sıkıştılar. Daisy buradakilerin hepsini «müşteri adayı» olarak gördüğü için bunca adı hatırında tutmaya çalış-

tığından adama fazla dikkat edememişti. Shannon ise Daisy'nin nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yeni tanıştığı insanların kişilikleri onda merak uyandırır, ne biçim kişiler olduklarını bulup çıkarmaya uğraşır, kendi değerleri karşısındaki durumlarını ölçerdi. Şimdiden at delilerini kendisi için önemsiz olarak bir yana itmişti. Vanessa ve Robin Valarian ise ömrü boyunca ilişki kurmak istemeyeceği kişilerdi. Ham Short'a gelince... Bu adamla bayağı iyi çalışabilirdi. Ondan hoşlanıyordu. Daisy, Dempseylere tanıştırılırken, bu da kendini beğenmiş takımından, ömrü boyunca şımartılıp pohpohlanmış bir sosyete gülünden başka bir şey değil, diye düşündü. Eski karısından aldığı dersi çok iyi öğrenmişti ve unutamıyordu. Bu cins kadınları çok iyi bilirdi.

Sofrada da, sağında oturan Daisy'yle Dave Hemming ve Charlie Dempsey arasındaki konuşmayı dinleyince yargısında yanılmadığını düşünüyordu.

Charlie Dempsey, Daisy'ye, «Bin dokuz yüz otuzlarda babanızın Monterey'deki bir polo maçında çıkardığı oyunu hiç unutamıyorum,» diyordu. «Yılını tam anımsayamıyorum, ama aynı takımda Erick Pedley, Tommy Hitchcock ve Winston Guest de vardı. Bence şimdiye kadar kurulmuş en büyük takımdı.»

Dave Hemmings masanın karşısından adamın sözünü kesti, «Saçmalama Charlie. En büyük takım Guest, Cecil Smith, Pedley ve Hitchcock'un oluşturdukları takımdı. Tabii bunda yıldız gene Stash'dı.»

Daisy gülümsedi, «İkinizin de haklı olduğunuzdan kuşkum yok. Ama hiç kimse, Cecil Smith bile babam gibi ata binemezdi.» Şu son yıllarda bu türden konuşmalara iyice alışmıştı. Ellinin üzerindeki bütün at delileri babasını hatırlardı. Onlarla konuşmaktan büyük zevk duyuyordu. Kendi doğumundan öncesine ait, çok eski anılarından sözetmelerine rağmen sanki bu konuşmalarla babası bir an için geri geliyordu.

Tartışma sürerken Daisy Shannon'a dönerek nazik bir sesle sordu, «Siz de mi polo hastasısınız, Mr. Shannon?»

«Poloyla ilgili hiçbir şey bilmem.»

«Hele şükür. Büyük bir yenilik bu, benim için.»

Shannon, bu kız benimle dalga geçiyor, diye düşündü. «Peki, siz ne işle uğraşırsınız, Prenses Valensky? Yani kırk beş yıl önce yapılan bir maç hakkındaki tartışmalarda hakemlik etmekten başka, demek istemiştim.»

«Bir şeyler yapıyorum, işte. Bu hafta sonunda Cindy'nin resmini yapıyorum.»

«Eğlence olsun, diye mi?»

«Öyle de diyebilirsiniz.» Daisy, bu toplantılara geliş nedeninin sadece para kazanmak olduğunu gizlemenin gerekliliğine çok önceden karar vermişti. Buraya gereksindiği parayı kazanmaya geldiğini, gece boyunca dikkatle konuklarla ahbaplık edip resimlerini yapabileceği çocukları bulunup bulunmadığını öğrenmeye çalıştığını, kısacası da kendine iş aradığını açıklamaktansa boş kafalı sosyete kadını numarası yapmayı yeğliyordu. Zaten ünü ağızdan ağıza dolaşıyordu. Bir de kendi kendini reklam etmesine gerek yoktu.

«Buralarda avlanır mısınız, Mr. Shannon?»

«Avlanmak mı? Hayır.» Patrick, aman Tanrım, diye düşündü, Otuz günü binicilik okulunda geçirdikten sonra bir de engel atlaması nasıl beklenebilirdi?

Daisy bir giz sorarmışçasına üsteledi, «Peki, nerede avlanırsınız?»

Patrick sert bir sesle yanıtladı, «Hiç avlanmam.»

«Ama kuşkusuz avlanıyorsunuzdur. Ya da bir zamanlar ava çıkardınız. Değil mi? Neden vazgeçtiniz, peki?»

Shannon kızın gözlerine dikkatle bakarak bir art niyeti olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama mum ışığında simsiyah, kadifemsi gözbebeklerinden başka hiçbir şey göremedi. Mumların alevi, sofradaki kasımpatları, ağır gümüşlerin ve İrlanda kristali bardakların ışıltısı sanki kızın güzelliğini aydınlatıyor ve Daisy'nin canlılığının yanında sönükleşiveriyordu. Fakat kızın neşeli sorularında alaycı bir anlam varmış gibi geldi Shannon'a.

Shannon kendine hakim olmaya çalışarak soğuk bir sesle yineledi. «Emin olun, ava gitmem. Hiç gitmedim ve gitmeye de niyetim yok.»

Daisy şaşkınlıkla mırıldandı, «Ama... çizmeleriniz...»

Sert bir sesle sordu, «Ne olmuş, çizmelerime?»

Kız telaşla sözü kapatmaya çalıştı, «Yok, yok, hiçbir şey olmadı.»

«Hayır, söyleyin. Ne olmuş, çizmelerime?» Kızın kendisiyle alay ettiğinden kuşkusu kalmamıştı artık.

Daisy bakışlarını adamın gözlerinden kaçırmaya çalışarak kekeledi, «Şey... Aslında gerçekten önemli değil... Dikkatimi çekmişti de...»

Patrick sordu, «Çizmelerim mi?»

«Mr. Shannon, çizmeleriniz iki renkli. Üzerleri kahverengi, öte yanları siyah. Bu tür çizmeleri ancak avın yöneticisi giyebilir. Avlanmıyorsanız, o zaman tek renkli çizme giymeniz gerek.»

«Allah kahretsin.»

Daisy telaşla ekledi, «Birinin bunu size anlatması gerekirdi.»

«Bunun herkesin bilmesi gereken şeylerden biri olduğunu söylemeyecek misiniz?»

Daisy soğukkanlılığını korumaya çalışarak yanıtladı, «Gerçekten hiç önemi yok.»

Hırsla, «Yani, bunun uygun olmadığını söylemek istiyorsunuz,» dedi. Şimdi kızgınlığı, çizmeleri kendisine hiçbir açıklama yapmak gereğini duymadan veren Chuck Byers'e yönelmişti.

Daisy de sinirlenmişti, «Hiç duyulmamış bir şey bu,» diye patladı.

Patrick sert bir sesle üsteledi, «Peki, ama, sabahtan beri ata bindiğim halde neden başka hiç kimse dikkatimi çekmek gereğini duymadı?»

«Onlar da benim gibi sizin av meraklısı olduğunuzu sanmıştır, kuşkusuz.»

Patrick hırsından kuduruyordu, «Dama doğru dürüst ata binemezken ava çıkamayacağımı anlayamadılar mı yani?»

«Belki de dikkatli davranarak, seslerini çıkarmayıp sizi gazaba getirme tehlikesini göze almamayı yeğlediler. Bana neden kızıyorsunuz, Mr. Shannon? O çizmeleri size satan ben değilim ki.» Daisy bu sözlerle Charlie Dempsey'e dönerek yeniden polodan sözetmeye koyuldu.

Patrick Shannon için için köpürüyordu Hiç kuşkusuz bu sabah birlikte ata bindiği kişiler çizmelerini görünce meraklandıkları halde soru sormayacak kadar kibar davranmışlar, ama arkasından da kendisiyle alay etmişlerdi.

Herkesin alay konusu olmak fikri hiç de hoşuna gitmiyordu.

16

Valarianlar'ın Park Aveneu'ye bakan lüks apartman dairelerinde, Robin'in bitip tükenmek bilmeyen evi yeniden döşeme faaliyetlerinde fotoğrafı çekilmeyen sadece bir tek oda kalmıştı. Robin, içten merdivenli bu dairenin eşyalarını hemen hemen her iki yılda bir baştan başa yenilerdi. Bu odada Robin ve Vanessa Valarian, haftanın her gecesi bir yere gitmek için dışarı çıkmadan, ya da evlerinde düzenledikleri toplantılara çağırdıkları konuklar gelmeden başbaşa kalırlardı. İkisi de bütün gözlerden uzak geçirdikleri bu ender anlara bayılıyordu. Her akşam Robin'le Vanessa burada saat tam altıda buluşurdu. Odanın duvarları ve yerleri hardal renkli halıyla kaplıydı. Bakırdan, kubbeli bir tavanı vardı. Duvarlara yerleştirilmiş asma sepetler içinde yetişen orkidelerin arasına yerleştirilen gizli lambalardan da odaya hafif bir ışık dolardı. Bomboş olan odanın tam ortasında halı kaplı bir platform, bunun da üzerinde siyah cam elyaftan yapılmış, sıradan bir banyo odası büyüklüğünde kocaman oval bir banyo küveti vardı. Bilinen banyo küvetlerinden on beş santim daha derin olan bu küvetin kaynar suda girdap meydana getiren kromdan yapılmış dört ayrı su fıskiyesi bulunuyordu. Sıcak su dolu küvette, biçimini her zaman dikkatle korudukları vücutlarını dinlendirip buz gibi beyaz şarap içerek o gün yaptıklarını ve öğrendikleri dedikoduları birbirlerine anlatırlardı. Onları birbirlerine sıkıca bağlayan bağları işte bu odada her zaman güçlendirmişlerdi.

Birçok evli homoseksüel çift gibi, onlar da, tanıdıkları doğal bir evlilik ilişkisi yaşayan çiftlerden daha güçlü, sürekli ve dayanıklı bir bağ kurmuşlardı. Bu

dünyada, homoseksüel bir erkekle sevici bir kadının mutlu evliliği kadar ortaklığına ve bireysel başarılarına adanmış bir birlik; daha yakın, daha koruyucu ve kaynaşmış bir aşk birleşmesi olamaz. Evlilikleri sayesinde, evli olmadan elde edemeyecekleri başarılara ulaşmışlar ve istediklerini yapabilmişlerdi. Evli oluşları onları birçok şeyden de koruyordu. Örneğin bekâr kalsalardı, karşı cinslerinden bazı kişiler onlar hakkında bazı umutlara kapılabilir, başlarını ağrıtabilirdi. Birlikte oluşturdukları «evli çift», toplum yaşamında tek bir homoseksüele ya da aynı cinsten bir homoseksüel çifte göre daha kolay sindirilebiliyordu. Davet edildikleri evlerin sahiplerine de, her toplantıda bulunması istenen gerçekten birbirine uygun bir çift olarak onur veriyorlardı.

Elele vermiş, kendilerine çok geleneksel, anlatılamayacak kadar da sıcak ve güvenli bir yuva hazırlamışlardı. Bu evde Robin istediği döşemeyi seçmek, içerisini istediği gibi Barok tarzda döşemek, istediği çiçek düzenlerini yapmakta serbestti. Robin evde çalıştırdıkları kusursuz uşakları bularak eğitiyor, Vanessa da Robin'in mesleğinde ilerlemesini sağlayan mükemmel toplantılarını düzenliyordu. Birbirlerini kesinlikle kıskanmadıkları için de sevgililerin kavgalarını yaşamadıkları gibi birbirlerinin aşk maceralarını dinliyor, gerektiğinde birbirlerine öğüt veriyor, avutuyor, çok gerekli durumlarda birbirlerinin avını tava düşürmek için elden geleni yapıyorlardı.

Evlilikleri, onlara sosyete ve servetin kapılarını açmıştı. Bekâr kalsalardı aynı düzeyde bu olanağı bulamayacaklardı. Valarian'lar olarak Beyaz Saray'daki şölenlere çağırılıyor, dünyanın en büyük yatlarında konuk ediliyor, İngiltere, ya da İrlanda'daki en eski malikanelere çağırılabiliyorlardı. Kusursuz bir çiftti, Valarianlar. Her türlü rezaletten uzak durmuşlardı. Belki haklarında bazı söylentiler vardı, ama bugün dedikodu ve söylentilerden kim kendini koruyabiliyordu ki?

Valarian çifti olarak homoseksüellik damgası yemekten ömür boyu kurtulmuşlardı. Dünyanın en ünlü kişileriyle ahbaplık ediyorlar, kendi yakın çevrelerinde ise hem çok zeki birer sahtekâr olarak tanınıyorlar, hem de birbirlerini bulup, birbirlerini böylesine kullana-

bilme zekâsını gösterdikleri için de alkışlanıyorlardı. Çiğ ve yalın haliyle ortaya dökülmesinden kaçınılan bir gizi öğrenmişlerdi: Dünyadaki başarılı kişilerin arasında cinsiyet ayrımı yoktur — sadece başarı ya da başarısızlık vardır En önemli sorun da bu gruplardan hangisinde bulunduğunuzdur.

Homoseksüel evliler de cins, cinstir. Bunlardan bir kısmında erkek, evliliklerinin ilk yıllarında karısından hoşlanan ve ondan hep şaşılacak kadar güzel çocuklar yapan takımdandır. Robin bunlara «Caz-tango» derdi. Sonra gerçek homoseksüel kocayla, cinsel ilişkiden ölümcül korku duyan karısının evliliği vardır. Daha sonra hünsa denebilecek kadar hareketsiz kocaya sahip olan sevici kadınların evliliği gelir. Ama Valarian'ların evlililikleri bu türlerin hiçbirine girmiyordu. Onlarınki karının da, kocanın da çok etkin cinsel yaşamlarının olduğu, ama bunu kendi cinslerinde aradıkları bir ortaklıktı.

Robin Valarian karısını, Vanessa da kocasını gerçek ve derin bir muhabbetle severdi. Robin soğuk alsa, Vanessa her saat başı ona C vitaminini zorla içirirdi. Vanessa çok yorucu bir gün geçirmişse Robin sırtını ovmaya başlar ve karısı kedi gibi keyif içinde mırıldanana kadar bekledikten sonra mutfağa gidip ahçıya hazırlattığı yiyecek tepsisini odaya getirirdi. Vanessa'yı yatağına yatırır, sonra da tepsiyi önüne koyarak eliyle yedirirdi. Yaşamları, köklü, sağlam, canlı bir ilişkiydi. Ama bu ilişkide her ikisinin de büyük katkıları vardı. Vanessa sık sık Rilke'nin şu deyişini kocasına hatırlatırdı, «Bu, iki ayrı varlığın birbirlerine hayranlık duyarak korudukları bir sevgidir.»

Birbirlerine duydukları sevginin dışında, aynı zamanda birbirlerinin en büyük dostuydular. Robin, Vanessa'nın yürekliliğine, istediğini elde edinceye kadar hırsla çalışmasına hayrandı. Özellikle de meslek hayatında kendisine yaptığı yardımları unutamıyordu. Öylesine kişilikli ve havalı bir kadındı ki bunu kocasının yarattığı giysilere bile yansıtır, onlara hava ve kişilik verirdi. Robin'in bir giysi yaratıcısı olarak yetenekleri sınırlıydı. Bir kadını dişileştirmek ve güzelleştirmenin

yollarını bilirdi, uzmanlaşmış olduğu kokteyl, ya da gece elbiseleri yaratmak için de genellikle kırma ve bol bol da taftadan yararlandığı halde hiçbir özgün fikir bulup çıkaramazdı. Ama yıllar geçtikçe Amerika'nın en zengin kadınları Robin Valarian'ın pahalı elbiselerini daha büyük bir istekle satın almaya başladılar. Valarianların verdiği ünlü toplantılara çağrılmaya bayılan ve bu toplantıların gediklileri haline gelen gazetecilerin Robin'den her zaman çok tatlı bir dille sözetmeleri buna katkıda bulunuyordu tabii. Ama giysilerinin böylesine satmasının asıl nedeni Vanessa'nın dünyaya boş veren havası ve şeytanca yeteneği ile giydiği bu elbiselerle zevkli ve seçkin kişiler arasında çekilen fotoğraflarının sık sık dergi ve gazetelerde yayınlanmasıydı. Böylece, güven veren «Valarian» imzalı bir elbise giyen yukarı sınıftan bir kadın kendini Vanessa Valarian gibi gösterişli, çarpıcı ve acımasızca şık olarak meydan okumaya hazır hissediyordu.

Evleri de aralarındaki bağın derecesini yansıtıyordu. Her masanın üzerini değerli biblolarla doldurmaları, evlerini saray gibi döşemek isteğinden geliyordu. Bir çift Pyrex cam kab ya da Tony Duquette'in elinden çıkma değerli gümüş denizkızı heykelciği, birlikte seçtikleri ve satın aldıkları her eşya anlaşmalarının simgesiydi. Sofra örtüleri onlar için kutsaldı. Yemek takımları ve gümüş çatal bıçaklarına ise ancak yeni evli bir çiftin gösterdiği derin ilgiyi gösteriyorlardı. Bir erkeğin ev döşemesine ilgi duymasının moda olmasından çok önce Robin Valarian bu işle uğraşmaya başladığını söyleyerek övünür, hemen hemen bu modanın öncülüğünü yaptığını öne sürerdi. İç döşemeciliğinin tanrıçası sayılan Sister Parish'in süslülük ve disiplin ilkelerine karşılık Valarian'lar süslülük ve süslülükten başka ilke bilmiyorlardı. Kullandıkları her yastık, ya püsküllü, ya da sutaşlı, her abajur pembe ipekli, her perde astarlı ve çapraz, her duvar ya pahalı kumaşla kaplı ya da en az on iki kat boyalı, her kanepe geniş ve bol minderliydi. Bu kanepeler, sırf konuklar, bunlara oturduklarında kendilerini beşikte birer bebek gibi hissederek rahatlasınlar ve istedikleri gibi dedikodu ya-

pabilsinler diye böylesine geniş, yumuşak ve rahat yapılmıştı. Valarianların verdiği davetlerde muhakkak bir ünlü ününü kaybederken başka bir kişi de ün kazanırdı.

Kale gibi evliliklerini kan kardeşi gibi büyük bir bağlılıkla koruyan bu çift, hem sevgililerin duydukları huzursuzluklardan ve kıskançlıklardan kurtulmuştu, hem de evlilik kurumunun getirdiği bütün çıkarlardan yararlanırken kadın-erkek ilişkisinin zorunlu kılacağı sınırlamalardan kaçıyorlardı.

Vanessa Valarian, iyilik yapma sanatında birinci sınıf bir uzmandı. Bir insana, en uygun zamanda ve en beklenmediği anda, karşılık beklemeden bir iyilik yaptığında bunun ileride çok faydasını görebileceği, hatta belki bu faydanın bir an için yaşamının en önemli bir unsurunu bile oluşturabileceği kuramını geliştirmişti. Vanessa bu tür iyiliklere «havyarın balıklara atılması» derdi. Onun için uygun zaman, karşısındaki kişinin hiç beklemediği, kendisinin sadece iyi yüreği, eli açıklığı nedeniyle ve karşısındaki kişinin seçkin niteliklerine hayran olduğu için iyilik yaptığını sandığı andı. Kendisinden bir şey isteyenlere bir yardımda bulunmayı asla düşünmezdi. Yardımları beklenmedik ve unutulmaz olmalıydı. Vanessa yardım edeceği kişileri seçmek için sadece keskin sezgisine başvururdu. Kimin yükseleceğini, kimin düşeceğini, kimin başaracağını, kimde keşfedilmemiş gizli güç olduğunu ve kiminle uğraşmaya değmeyeceğini hiç yanılmadan hissederdi. Usta bir denizci gibi yükselecek bir dalgayı önceden saptar ve ona göre davranır, kendi dünyasında yaşayan başka kadınları geride bırakıverirdi.

Topsy Short, Daisy Valensky'nin, Cindy'nin deneme olarak karakalem bir resmini yaptığını, bu resmi beğenirse üç kızının birden yağlıboya portresini yaptıracağını anlattığında Vanessa eline yeni bir fırsat geçtiğini sezdi. Bir gece önce yemekte Daisy'yi gizliden gizliye incelemişti. Ötekiler farketmemesine rağmen, bir bakışta Daisy'nin sırtındaki Schiaparelli damgası taşıyan tayyörün kırk yıllık, taktığı zümrütlerin

sahte, kızın da her nedense «gereksinim içinde» olduğunu anlayıvermişti. Soyluluk unvanı, babasından kalan muazzam servet ve bu güzellikle nasıl gereksinim içinde olabildiğini bilmiyordu, ama öyleydi. Hemen anlamış, bundan hiçbir kuşkusu kalmamıştı.

Hemen Topsy'ye fikrini açtı, «New York'a dönmeden önce Daisy'nin yaptığı resimlere bir göz atalım.»

Topsy, «Bunu kabul edeceğini sanmam. Buraya çağırdığım zaman bana bazı deneme resimleri yapacağını anlatmıştı. Bitmiş resimleri birkaç hafta sonra gönderecek,» diye yanıtladı.

«Onun kabul edip etmemesi önemli mi, Topsy'cik? Gidip bir bakalım. Çok eğlenceli olabilir.»

Daisy bundan hoşlanmamıştı. Kadınlara resim defterini isteksizce uzattı. Hızlı, özgürce çizgilerle düzinelerle şekil çizmişti. Fakat profesyonel ressam olmayan biri bunlardan pek bir şey anlayamazdı.

Topsy susuyor, duyduğu düş kırıklığı yüzünden okunuyordu. Ama Vanessa, Daisy'nin yeteneğinin derecesini hemen anlamıştı. «Çok iyi bir ressamsınız. Ama hiç kuşkusuz bunu söylememe gerek yok. Siz daha iyi biliyorsunuzdur,» dedi. «Topsy, Prenses Daisy'ye üç kızının bir arada portresini yaptırmazsan hayatının yanlışını yapacaksın. Birkaç yıla kadar Prenses Daisy'ye böyle bir resim yaptırmak için bugünkü fiyatın iki, üç mislini ödeyeceksin. O zaman da bunu yapacak vakti olursa, tabii.»

«Şey... Emin değilim. Ne yapsam bilmem ki? Ya Ham beğenmezse? O zaman ne olacak?» Topsy kendinden geçmişçesine Vanessa'ya derin bir sevgiyle bakıyordu. Eteğinin altından Vanessa'nın harika parmaklarının dokunuşunun özlemiyle sızlayan, titreyen çıplak baldırlarının birbirine sürtünüşlerini hissederken, resim konusunda nasıl karar verebilirdi?

«Bence bu fikir Ham'ın çok hoşuna gidecek. Bak Topsy, sözlerime iyi kulak ver. Bu resmi şimdi yaptırmazsan kızların çocukluktan genç kızlığa geçmek üzere oldukları bu çağı ölümsüzleştiremezsin. Senin yerinde olsam bir an bile kararsızlık göstermezdim. Kocaman bir yağlıboya tablo yaptırırdım. Bu tam anlamıyla bir

aile anısı olarak kalırdı... Şey... Yani...» Daisy'ye baktı. «Tabii bu işe ayıracak zamanınız varsa...»

«Zaman bulurum.» Daisy bir yandan da bir ay süreyle gerekirse her gece çalışarak İngiltere'den gelecek faturaları ödeyebileceği parayı kazanması gerektiğini düşünüyordu.

«Tamam, o zaman bu iş halledildi, demektir. Topsy, sakın unutma, sana büyük bir iyilik yaptım. Bir gün bana dua edeceksin.»

Daisy telaşla mırıldandı, «Teşekkürler, Mrs. Valarian.»

Vanessa, Daisy'nin yüzünde beliren derin rahatlık anlamını hemen görmüştü. Demek bu kızın gerçekten paraya gereksinimi vardı. Ama çok garip bir şeydi bu.

«Bana neden teşekkür ediyorsunuz? Esas teşekkür etmesi gereken Topsy. Sizi yakaladığı için çok talihli sayılır.» Vanessa karşısındakinde çok açık, hiçbir art niyeti olmadığı kanısını uyandıran pırıl pırıl gülüşüyle gülüyordu. Duyguları ona, bu kıza bir iyilik yapması gerektiğini hemen sezdirmişti. Gerçekten yararlı bir iş olacaktı bu. Daisy Valensky artık ona borçlanmıştı. «İngiltere'ye bundan sonraki ilk gidişimizde Ram'a sizin ne kadar yetenekli bir ressam olduğunuzu söyleyeceğim. Bizim çok iyi dostumuzdur. Ağabeyini çok severiz.»

Daisy bu sözleri duyunca bir robot gibi yineledi, «Teşekkürler, Mrs. Valarian.» Ama yüreğini buz gibi soğuk bir duygunun kapladığını hissetti.

Kiki tatlı bir sesle söyleniyordu, «Luke Hammerstein, sen yaşamını altüst edecek birini gereksiniyorsun.

Tha Ballroom'daki masalarına oturdukları sırada Luke yanıtladı, «Dur, yahu, zaten son sergi yaşamımı altüst etmek üzereydi.»

«Bense beğendiğini sanmıştım. Bu dünyada kaç kişi Quebec'deki altyapı delikleri ızgaralarının desenlerini görmüştür?»

«Hiç kuşkusuz ben bu dünyadakilerin ilki oldum. Ortaokuldayken bile bunları merak ederdim. Bu desenleri yapan grupun Soho'daki delik ızgaralarının desenlerini Quebec'de sergilemeye karar vermesinden de büyük memnunluk duydum. Bu belki de Kanada'yla her zaman kararsız bir düzeyde kalan ilişkilerimizi canlandırabilecek kültürel bir alışveriş olabilir.»

«Evet. Ben de Kanada konusunda epeyce kafa patlattım.»

«Öyle mi?»

«Tabii. Detroit'in tam merkezinde Quebec'e bağlanan bir yeraltı geçidi vardır. Ağabeylerimle ben çocukken babamın başının etini yer, bizi o geçitten geçirmesini isterdik. Öylesine düşsel gelirdi ki, bize.»

«Öyle miydi?»

«Tabii ki hayır. Detroit, ya da Kanada hakkında hiçbir şey bilmediğin anlaşılıyor.»

«Hepimiz talihli olamayız, değil mi?»

Kiki yaramaz bir tavırla kaşlarını kaldırdı, «Gene benimle alay ediyorsun.» Kız bugün, şimdilik kendi rengi olan kumrala çevirdiği saçlarını iyice kabartmıştı.

«Çok özür dilerim, ama tıpkı 'Bir Bardak Suda Koparılan Fırtma'daki Beatrice'e benzetiyorum seni. Hatırladın mı? Çok 'neşeli bir saatta' doğmuş.»

«Peki, göz diktiği adamı sonunda yakaladı mı? Sen ondan haber ver.»

«Sen başka laf bilmez misin?» Luka Hammerstein on iki yaşından beri kadınların peşinde koştukları bir erkekti. Ama şimdiye kadar Kiki Kavanaugh gibi amaçlarını böylesine içtenlik ve açıklıkla ortaya koyan bir kadına rastlamamıştı. Kadınlara özgü entrika ve kurnazlıkları kendisinde toplayan tehlikeli bir dişi mi, yoksa olduğu gibi görünen, amacı dünya zevklerinden yeterince faydalanmak olan yalın bir genç kız mıydı, anlayamıyordu. Luke yeni kadın nesline kendini alıştırmıştı. Ama Kiki cinsiyetlerin savaşında tam anlamıyla bir komandoydu. Luke, bunun da kendi dengesi üzerinde önemli etkileri olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Aslında bir kadın gibi kendini naza çekiyordu. Oysa bu kaçma, kovalama oyununda kendini naza çeken

Luke değil, Kiki olmalıydı. Gene de rollerin böylesine değişmesi Luke'nin hoşuna gidiyordu.

Luka kıza döndü, «Hadi, bana içecek bir şeyler al. Yorgunluktan öldüm.» İkisinin de elinde o gün aldıkları şeylerle tıklım tıklım dolu sepetler vardı.

Kiki sordu, «Hiç sert elma şarabı içtin mi?» Buzlu İrlanda kahves ıden sonra Kiki en çok sert elma şarabını severdi.

«Hiç içmed ı. Ama anlaşılan senin canın çekiyor. Onun için ısma la bakalım.»

Ardından b.raz da sabrı tükenmişçesine, beyaz seramik kaplı yere koydukları sepetlere bir göz attı. Kiki bugün akıl almaz şeyler satın almıştı. Önce Harriet Love adlı bir dükkândan kayısı renkli ipekliden bir sıcak su şişesi kılıfı, Let There Be Neon adlı bir dükkândan tamamiyle neon tüplerinden yapılmış bir yeşil kurbağa,, «konuk kimonosu» diye adlandırılan siyah satenden iki uzun giysi, iki şişe Soave Bolla ve vitrininde «Küçük şişe şarap satılmaz» yazılı bir dükkândan da bir şişe Wild Turkey marka burbon viskisi, bütün bunların ardından da onu sinirlendiren küçük bir mücevher almıştı. Bu, ucunda kan damlasına benzeyen kırmızı bir taş sarkan fildişinden bir yürekti. Bu Soho denen yerde mücevherlerin de isimleri var, diye düşündü. Çünkü Kiki'nin aldığının adı «Yüreğimi oradan oraya savurdular»dı. Bu işleri bitirdikten sonra, harika yiyecekler satmakla ünlü Dean and Deluca adlı bakkal dükkânına vardıklarında Kiki gerçekten aklını kaybetmişti. Dükkânın kapısının önü sarmısak demetleri, elmalar, kara turplar, cevizler ve kuru eriklerle süslenmişti. İçerde ise tam iki kat yükseklikten pahalı tencereler ve tavalar asılmıştı tavana. En az yirmi dört çeşit patenin sergilendiği bir tezgahtan libresi 12 dolara iki cins pate, Hollanda malı bir kavanoz süpürgeotu balı, lor peyniri, Petit St. Marcelin adı verilen kestane yaprakları içinde satılan bir çeşit peynir, İspanyol, Fransız ve İtalyan salamı, bir libre dumanlanmış somon balığı, acı bamya turşusu, bir libre jambon, fırından yeni çıkmış on iki ay çöreği, yarım kalıp Brie peyniri, tavandan sarkan ekmek sepetinin içinden de üç çeşit ekmek almıştı. Bütün bunlara, 1707'de kurulan bir İngiliz firmasının ya-

pımı olan bir paket yağlı peksimetle, California'daki Ghirardelli Çikolata Fabrikası'nın ürünü bir sürü acı çukulatayı da aldıklarına eklemişti. Kızın aldığı yiyeceklerin birleşiminde vaad dolu bir şeyler vardı Luke'a göre.

Luke Soho'ya bundan önce de bir çok kez gelmişti. Çünkü her reklamcı buradaki galerilerde açılan yeni sergileri gezmeyi kendine iş edinmiştir. Ama Soho'ya geldiğinde hep 420 Broadway'e gider ve gerektiğinde de Leo Castelli, Sonnabend, ve André Emmerich gibi iyi dükkânların buradaki şubelerinden alışveriş ederdi.

Ama bugün yepyeni, hiç dikkat etmediği bir Soho görmüştü. Bu yeni gördüğü Soho'da gerçek insanlar yaşıyordu. Örneğin Porcelli Kardeşler'in kasap dükkânının önünde asılı işkembelerin altından geçmiş, bir ara bir caddenin köşesinde de bisikletli bir çocuk Kiki'yi durdurarak, «Küçük hanım, beni karşıdan karşıya geçirebilir misiniz?» diye sormuştu. M and D adlı bakkal dükkânının vitrininde «Acem Kedisi kaybedenlerin buraya başvurması» yazılı bir ilan okunuştu. Çok köhne görünümlü olmasına rağmen bu bakkalda Haagen-Dazs marka pahalı dondurmaların istiflendiği bir derin dondurucu dolap vardı. Raflarda da tuzlu fıstıklarla dinsel resimler yanyana sergilenmişti. Yoğurt isteyen, on çeşit yoğurt arasında istediğini seçme olanağı bulabiliyordu. Bu onun için yepyeni bir Soho idi. Bu Soho garip çelişkiler dünyasıydı da. Örneğin Makine Tamircisi J. Volpe'un atölyesi, aşk iksiri bulunan yiyeceklerin satıldığı bir galerinin bitişiğindeydi. Su tesisatı gereçleri ve borular satan bir dükkânla, Erté ve Jean Cocteau'nun suluboya tablolarının sergilendiği Jack galerisi de birbirinin hemen yanındaydı.

Kiki dikkatle Luke'a baktı. Adam Soho'yu gezmekten sersemlemişti. Bu belirtileri çok iyi bilirdi. Akşam yemeğini The Ballroom'da yemelerini kararlaştırmıştı, ama tam karşılarındaki duvarı kaplayan koca duvar panosu Luke'un huzursuzluğunu daha da arttırabilirdi. İçlerinde Larry Rivers ve Robert Indiana'nın da bulunduğu tam on dokuz ünlü kişi ve ressamın fotoğraflarının birleşiminden oluşuyordu bu pano.

«Luke, senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.»

«Aklına gene ne geldi?»

«Sana Çin yemeği yedirmem gerek.»

«Haklısın, yahu. Şu anda yiyebileceğim tek yemek bu. Nerden anladın?»

«Çok kolay. Sen yahudisin. Yahudiler kültürel bir sarsıntıya uğradıkları zaman onları kendilerine getirecek tek şey Çin yemeğidir. Bizim gibi kibarlar ise ekmek yakıldığını seyretmekle bile kendine gelir.»

Luke hafif bir sesle sordu, «Ekmek kızartması, demek istiyorsun, herhalde.»

«Hayır, canım. Cayır cayır yanan ekmeklerden sözediyorum. Hadi, gel. Oh-Ho-So'ya gidelim de karnımızı doyuralım. Tam karşıda.»

Masalarına daha garson gelmediği için yere koydukları sepetlerini alıp The Ballroom'dan çıktıktan sonra Çin lokantasının barına attılar kendilerini. Bar çok ilginç bir yerdi. Kiraliçe Victoria döneminden kalma masaların çevrelerine yerleştirilmiş havi dökülmüş yeşil kadife kaplı sıralar ve iskemleler çok ilginç bir görünüm yaratıyordu. İçerde, masa yerine kullanılan dikiş makinesi altlıkları da göze çarpıyordu.

Kiki, köşedeki müzik kutusunu görünce gözleri pırıl pırıl parlamaya başlamıştı.

Masalarına gelen garsona hemen, «Bey buzlu sek duble Wild Turkey içecek. Ben de sert elma şarabı istiyorum. Hadi, şimdi önceki geceden konuşalım. Neden sevişmek istemedin. Gerçekten çok mu yorgundun?» Bir yandan da en utanmazca ifadesiyle gülüyordu.

«Kızım, gerçek bir kadın gibi davranmaya başlayıp beni şımartırken birden gene saldırganlaşıverdin. Ne oluyorsun? Önce iki lokma bir şey ye de, ondan sonra bu konuyu aç, bari.»

«Bütün demek istediğim, o gece ben yorgun değildim. Üstelik sabahtan akşama kadar da Theseus'un peşinde koşmak zorunda kalmıştım. Nen var, senin? Utanıyor musun? Bu işi yapmak için üçüncü buluşmaya kadar mı beklersin? Yoksa bazı dinsel ilkelere mi bağlısın?»

Luke yumuşak bir sesle yineledi, «Önce iki lokma bir şey ye, sonra.» İnatçı, güçlü bir adamdı. Kendi

gücünü çok iyi bildiği için de bazı zayıf yanlarını açığa vurmaktan çekinmezdi. Şimdiye kadar kendisine uygun bir kadınla karşılaşmamıştı. Bununla gizlice övünürdü. Üç ablasından gördükleri, ona kadınlar hakkında gereğinden fazla şey öğretmişti. Monte Carlo, ya da Las Vegas'daki kumarhane masalarının krupyelerine benzer bir ifade takınan Kiki'nin kendisini ölçüp biçmeye başladığının farkındaydı. Kıza hafifçe, meydan okurcasına gülümsedi.

Kiki'nin iyice tepesi atmıştı, «Bana neyi anımsatıyorsun, biliyor musun? Hani, Met'deki İsa'dan önce beş yüz yılında yaşamış Yunanlıların büstlerini. Hepsinde de kendinden emin, başkalarını alçak gören ve gizli gizli bir şeyle alay ettikleri izlenimini uyandıran seninki gibi bir gülümseme vardır. Sen de onlar gibisin. Dürüst olmak erdemini bile göstermek zahmetine katlanmıyorsun. Tam üç bin yıllık bir kendini beğenmişlik geleneğini sürdürüyorsun.»

«Yemekten sonra, demiştim.»

«Peki, ama o zaman kendine dikkat et.»

«Kendine kurban olarak seçtiğin kişileri her zaman önceden uyarır mısın?»

«Haklı davranmaya çalışıyorum. Erkekler, birçok bakımdan kadınlara kıyasla daha nazik, daha zayıftır.»

Luke içini çekti. Kiki adama bakarken, tıpkı açmaya can attığım bir armağan paketine benziyor, öylesine çekiyor beni, diye düşünüyordu.

Kararlı bir sesle konuyu değiştirdi, «Peki, başkalarından konuşalım, o zaman. Annenden sözet bana.»

«Annem çok tutucu bir insandır. Öylesine tutucudur ki babamla evlendiklerinden beri evin görünümünü ve döşemelerini değiştirmedi.»

«Annem ise her yıl eşyaları değiştirir.»

«Annem, günün birinde yahudi olmayan bir kızla evlensem bile kızın yaşlandığında bir yahudi kokonası olup çıkacağını söyler.

«Annem bir samur kürkün açılışını en iyi şekilde yapmak için kürkçüden geldiği gün giyip bir Japon lokantasına gitmek gerektiğine inanır. Masada pişirtmek üzere sukiyaki ısmarlar ve yemek boyunca da

mantoyu sırtından çıkarmaz. Kürkün havalandırılması tam bir hafta sürer. Ama sonunda kürk efendisinin kim olduğunu anlar. Annem üstelik Sami ırkına da düşmandır, galiba.»

«Annem öylesine Sami ırkı düşmanıdır ki üye olduğu kulübe sadece Alman yahudileri yerine Rus yahudileri de alınmaya başlanınca üyelikten istifa etmişti.»

«Annem ondan da beterdir. Babamın bir kalb krizi geçirmesi olasılığına karşılık ağızdan ağıza solunum dersleri almıştı. Ama bankaya gittiği bir gün gözlerinin önünde bir adam kalb krizi geçirmiş. Ama adam anneme öylesine iğrenç gelmiş ki, herhangi bir hastalık taşıyordur korkusuyla hiç yardımcı olmamış. Adam da oracıkta ölmüş.»

Luke büyülenmiş gibiydi. «Bu gerçek mi?» diye sordu. Kiki annecilik oyununu kazanıyordu, anlaşılan.

Kiki istemeye istemeye, «Annemin değil, ama anneme ev bulan komisyoncu kadının başına gelmiş,» demek zorunda kaldı.

Luke soğuk bir gülüşle fikrini açıkladı, «Benim annemin hiç emlak satış komisyoncularıyla ilişkisi yoktur.»

«Peki hiç taşındığınız olmadı mı? Ev almak için de komisyonculardan yararlanmak gerek.»

«Annem taşınmaktan hiç hoşlanmaz. Bunun yeni zenginlere özgü olduğunu söyler. Onun sadece...»

«Evet, biliyorum. Park Avenue'deki apartmanı, Pound Ridge'deki evi... bir de... Westhampton'daki... Yok, yok, Easthampton'daki evi var.»

«Hemen hemen bildin. Nasıl bu kadar gerçeğe yakın bir tahmin yapabiliyorsun, peki?»

«El yordamıyla buldum. Galiba bizim annelerimiz bir, ama bunu sadece onlar bilmiyor.»

Luke dalgın dalgın sordu, «Farkında mısın? Kedi, köpek maması alanların sayısı, bebek maması alanların sayısından beş misli fazla. Ne korkunç bir şey, değil mi?»

«Aptallık etme. Bebekler büyüdükleri için bebek maması yiyecek çağdan bir süre sonra çıkarlar. Oysa kedilerle köpekler ömürleri boyunca mama yerler.»

Luke isteksizlikle söylendi, «Sen çok da aptal değilsin.» Çoğu kişi hayvan maması istatistiklerine çok sert tepki gösteriyordu. Ama Kiki gerçeği bulup çıkarmıştı, hemen.

Kiki umutla sordu, «Elimi tutmak ister misin?»

Luke, Kiki anasına küfretmişçesine homurdandı, «Bana bak, Canton usulü istakoz yerken elini tutamam.»

Kiki özlemle adamın ağzına bakarak fısıldadı, «Sende hırs ve ateş yok.» Ah, bir erkeğin ağzı, acaba bıyık ve sakal arasında neden daha çekici, olgun bir meyva gibi duruyordu, sanki?

«Bunu, sırf sıkıcı olmadığımı sana kanıtlayayım diye söylüyorsun. Ama faydasız. Hiç uğraşma.» Luke bu sözlerden sonra sakin sakin ve büyük bir iştahla istakozunu yemeye koyuldu. Kiki adama çaresizlik ve düş kırıklığı içinde bakıyordu. İşler çok kötü gidiyordu. Adamı bir türlü kafesleyememişti. Deneyimlerinden erkeklerin çoğunun, çok iyi planlanmış, utanmazcasına bir saldırıya karşı koyma güçleri bulunmadığını öğrenmişti. Böyle bir saldırı karşısında gururlanırken bir yandan da korkuyla karışık bir şaşkınlık içinde hem teslim oluyorlar, hem de Kiki'nin ağına yakalanıyorlardı. Luke onda bir huzursuzluk duygusu uyandırıyordu. Sanki bu ilişkiye çok yanlış bir siyasetle başlamış gibi bir kanı vardı içinde. Ama olan olmuştu, geri dönülemezdi. Oysa bundan önce belki bir düzine erkekte aynı şeyi denemiş ve hep olumlu sonuç almıştı. Belki şu anda açtı. Belki önceki gece gerçekten yorgundu. Her neyse... Nasılsa Daisy hafta sonunda yoktu. Yarın sabaha ve öğle yemeğine aldığı yiyeceklerin yanı sıra önünde dünya kadar zaman vardı bu beklenmedik bir biçimde direnç gösteren adamı yola getirmek için. Onu elde etmesi gerekiyordu. Çünkü bunu gerçekten, içtenlikle istiyordu.

Yanlarından geçen garsona döndü, «Lütfen sıcak çay ve bir tabak da niyet bisküvisi getirir misiniz? Ama hepsinin niyetleri iyi olsun.»

Middleburg'dan dönüşünden sonraki cuma günü Daisy stüdyoyu çok sakin buldu. North, bir yıldan beri ilk kez, bir haftalık bir tatile çıkmıştı. Böylece gelecek hafta ortasına kadar çekim toplantısı yapılmayacak demekti. Büroda yapması gereken bir sürü iş vardı. Ama o arada Yunanlı Nick'le Wingo Sparks onu yemeğe davet edince pek memnun oldu. Aslında çoğu günlerde öğle yemeğini bir elinde sandviç, öbür elinde de telefonla geçiştirirdi.

Garson önlerine tabaklarını getirdiğinde Nick, havadan sudan söz edercesine konuşmaya başladı, «Yavrum, işinden memnun musun? İyi dayanabiliyor musun? North'la çalışmak kolay değildir. Bazan senin değerini anlamadığını düşündüğüm anlar oluyor.»

Daisy omuzlarını silkti, «Bilirsin. North yapılan işi kesinlikle övmez. Ama ağzı köpürmediği zamanlar iyi bir iş çıkardığımı anlarım.»

Wingo sordu, «Demek böyle bir düzende çalışmaya razısın?»

Daisy işinden ne Nick, ne de Wingo'ya yakınmak istemediği için kayıtsızlıkla yanıtladı, «Nesi varmış? Neden memnun olmayacakmışım?»

Nick, «Çok şey var,» dedi. «Senin yaşamın zengin bir adamın sofrasından atılan artıklarla geçinmeye benziyor. Önce ben bunun senin için yeterli olmadığını söyleyebilirim.»

Daisy merakla sordu, «Sen ne demek istiyorsun Nick? Açıkça söylesene. Sen komisyonlarını alıyorsun. Bunlar zengin bir adamın sofrasından atılan artıklara benzemiyor, üstelik.»

Nick, kameramana döndü, «İstersen Daisy'ye sen söyle.»

«Olur. Dinle, Daisy. Nick'le konuşuyorduk Kendi işimizi kurmaya karar verdik. Nick bu kentin en iyi satış temsilcisidir. North türü reklam isteyen, ama North'un fiyatlarını ödemeye yanaşmayan herkesi tanır. North benim sadece kameraman olduğumu sanıyor. Ama onun işini de becerebilirim. Zaten birçok kişi hem yönetmenlik, hem de kameramanlık yapıyor, bugün. Kameraman kartımı alana kadar beş yıl beklemek zorunda kaldım. Ama yarın bile ben yöneticiyim,

dersem yönetici olabilirim. Üstelik işimi de iyi biliyorum. Başarılıyım.»

Daisy meydan okurcasına sordu, «Nerden biliyorsun?»

«North'u uzun zamandır kolladım. Bütün numaralarını öğrendim. Hem şunu kabul et ki bir reklam filmini yönetmek öyle atla deve bir iş değil.»

Nick, Wingo'nun sözünü kesti, «Bak, Daisy. Kendi işimizi kurmak, seni de yanımıza almak istiyoruz. Hem ortağımız, hem yapımcımız olacaksın. Para yatırmana gerek yok. Ama üçüncü ortak olarak payına düşen bütün parayı alacaksın. North'dan kurtulur kurtulmaz, bu kez Wingo'nun tanıtmasını yapar, onun satış işini düzenlerim. Önümde bir sürü de fırsat var. Seni istememizin tek nedeni şimdilerin en iyi yapımcısı olman. Çok çalışıyorsun, insanları kandırma yeteneğin var. İstediğine istediğini yaptırabiliyorsun. Hiçbir şeyi oluruna bırakmıyor, en ufak bir aksaklık olmaması için her şeyi denetimden geçiriyorsun. Böylece de sana açık kart tanıyoruz. Çok şanslısın, doğrusu.»

Daisy sordu, «Demek, üçümüz kapıyı çekip gideceğiz, öyle mi? Müşterileri de götürmek koşuluyla, herhalde.»

Wingo karşı çıktı, «Yok canım. Senin söylediğin gibi değil. North hepimizin yerine adam bulur, nasılsa. Hiç kimse bir şirket için vazgeçilmez nitelikte değildir.»

«Evet, zamanla yerimize adam bulur. Ama işleri ne kadar zaman aksar? Bunu hiç düşündünüz mü? Siz North'u batırmaktan sözediyorsunuz, Nick.» Daisy nin duyduğu kızgınlık gittikçe artıyordu.

Nick kayıtsızlıkla söylendi, «Hadi be, sen de. Zaten bu, batma çıkma dünyası kızım. Güçlü olan kazanır.»

Daisy şimdi Nick'e dönmüş, ateş püsküren sözcüklerle konuşmaya koyulmuştu, «Nick, sana bu işinde ilk fırsatı tanıyan kim? O reklam ajansından seni kurtarıp işin ana hatlarını kim öğretti? Nerelerden giyinmen gerektiğini, doğal yeteneklerini nasıl ortaya koyabileceğini gösteren kim? İlk aylarda hep zarar gösterirken hesapları kabullenen kim? North, değil mi? Win-

go, sana gelince... Herkes parça başı kameraman olarak çalışırken seni bordrolu kameraman olarak kim işe aldı? Parça başı çalışsaydın yılda kaç gün iş bulabilecektin? Üstelik daha kameramanlık kartını yeni almış deneyimsiz bir çocuğu denemeyi göze alan kimdi? Çoğu yönetmen deneyimli kameraman çalıştırmak ister. Deneyimsiz çocuklar onlar için baş belâsıdır. Onlarla uğraşmak, işi öğretmek gerekir çünkü. Hem yönetmen olarak bütün bildiklerin North'un çekimlerinde öğrendiğin şeyler olduğu halde kendini nasıl deneyimli bir yönetmen olarak görmeye başlıyorsun, anlayamıyorum. North'un neyi neden yaptığını ve fikirlerini nereden aldığını bilmediğinin farkında mısın? Bir reklam filmini, kötü, ya da orta karar bir reklam filmini yapmak belki de senin sandığın gibi oldukça kolaydır. Ama ya çok iyi bir reklam filmi? En sevdiğin bir programın arasına sokuşturulduğu halde tüylerini diken diken etmeyecek cinsten bir reklam filmi, demek istedim. Senin yapmayı tasarladığın filmler sıradan nitelikleri yüzünden insanı kusacak hale getirirler. Düşün bir kez, bir reklam filmi o kadar iyi olmalıdır ki onu bir hafta sonra bile hatırlayabilmelisin. Binlercesini gördükten sonra iyileri bir ay sonra bile akıldan çıkmaz. Hem sonra film için adam seçmek konusunda hiç bir fikrin yok. Alix'le ben sadece bir sürü adam bulup North'a getiriyoruz. Ama son kararı gene North veriyor. Bu da bir reklam filminin başarısının ana noktalarından biridir.»

Nick hoşnutsuzlukla kızın sözünü kesti, «Daisy, bana North'a bağlılıktan filan sözedeceksen...»

«Çok haklısın. Bağlılıktan sözediyorum. Hani bir keresinde zil zurna sarhoş olmuştun da BBD and O'dan gelen sanat yönetmeni kıza yapmadığını bırakmadığın için de o işi kaybetmiştik. Üstelik bir bira reklamını almak için öylesine can atıyordun ki Arnie'ye danışmadan işi kotarman yüzünden çekim süresince içeri girmiştik. Müşterilerin araya girmelerine ve her işe burnunu sokmalarına deli olan North'un çekim sırasında bunları ayak altında istemediğini bildiğin halde kaç kez müşteri temsilcilerini yemeğe götüreceğin halde stüdyoya geç gelmiş, North'un aklını başından almıştın. Bunların hepsini bir bir hatırlıyorum. Sana böyle

anlayışla davranan bir insana borcunu böyle mi ödersin?»

Nick fena olmuştu, «Kes sesini be.»

«Yok yahu? Sesimi kesecekmişim. Dur, daha bitirmedim. Dinlemek zorundasın. Bütün bu yaptıklarına kızdığı halde North senin yerine birini aramaya kalkışmadı. Seninle sözleşmesi vardı. Üstelik faydaların zararlarından daha çok olduğu için de sana dayanıyordu. Ama sen zararlı ve kötü olduğunda gerçekten kötüleşiyor, korkunç hale geliyorsun.»

Wingo, Nick'i savunmak istercesine söze karıştı, «Ama North sana çok kaba davranıyor.»

Daisy sert bir sesle yanıtladı, «Size ne? Bu benim sorunum. Yardımınıza hiç ihtiyacım yok. Kabalık etmesinin tek nedeni hep gerilim içinde çalışması. Hep zamanla yarışıyor. Yanında çalışanların kendisi gibi canlarını dişlerine takmalarını istiyor. Benim görevim de ortalığı yatıştırmak, pürüzlere hal çaresi bulmak. Bana kaba davranmasında özel bir kasıt yok. Ben onun işinin bir parçasıyım. Bana Sir Walter Raleigh gibi nazik davranması beklenemez. Üstelik bunu yapmak zorunda da değil. Hem ikiniz de onun işinin birer parçasısınız. Bu gerçeği böylece kabullenin. Nick, şu anda North'la çalışmasaydın emin ol ekmeğini kazanmak için kıçın terleyene kadar çalışacaktın. Sana gelince Wingo... Çektiğin filmlerin her bir karesini Nick denetlemeseydi bugün nerelerde olurdun, çektiğin filmler nasıl çıkardı bilemiyorum. İkiniz de onun sırtından iyi geçindiniz. Yeteneksizsin demiyorum, Wingo. Şimdilik yönetmen-kameraman olacak adam değilsin. Üstelik North'un arkasından hareket edip, ikinize de mesleki deney, kendinize güven konusunda verdiği, öğrettiği her şeyle birlikte hırsızlama onu terk etmeğe hazırlanıyor, beni de yanınızda götürmek istiyorsunuz? Size iyilik yapana böyle mi teşekkür edilir? Bence bu bir insana atılabilecek en adice kazıktır.»

Wingo telaşla konuşmaya başladı, «Nick, bana öyle geliyor ki prensese bu işi açmakla büyük yanlışlık yaptık. Kendi başına hareket etme yürekliliğini gösterebilecek bir insan değilmiş, anlaşılan. Daisy, bak sana

son kez söylüyorum, eline bir daha böyle bir fırsat geçmez.»

«Belki bir gün biri bana banka soymayı önerir... Kimbilir? O zaman talihim yaver gider işte. Şimdi beni iyi dinleyin, bana ısmarladığınız bu yemekten ağzıma daha bir lokma koymadığım halde iştahımı kaçırdınız. Şimdi stüdyoya dönüp işime bakacağım. Çok eğlenceli geçen bu görüşmemizi ben tamamiyle unuttum. Tamam mı? Siz bana bir öneride bulunmadınız, ben de size fikrimi açmadım. Yapacağınız şeyler, alacağınız kararlar sadece sizi ilgilendirir. Bana kalsa, çok uzun zaman birlikte çalışabilmemizi dilerdim. İyi bir ekip oluşturuyoruz çünkü. Ama gitmeye karar verirseniz, talihiniz açık olsun, derim. Herhalde North'dan ayrılırsanız kuyruğunuz epeyce sıkışır. Hadi eyvallah. Sonra görüşürüz.»

Daisy kapıdan çıkarken Nick Wingo'ya baktı, «Keşke bu kızın gerçek bir kancık olduğunu söylemeye dilim varsaydı.»

Wingo sersemlemiş gibiydi, «Dilin varmaz. Ben de onun haksız olmasını isterdim. Ama galiba değil.»

Daisy o akşam eve döndüğünde Kiki oturmuş Soho Weekly News'u karıştırıyordu. «Daisy, yarın akşam bir yere sözün var mı?»

«Biliyorsun, yarın akşam yeğenin geliyor. Onunla yemeğe çıkacaktım.»

«Tamam, tamam. Unutmuştum. Demek senden hâlâ umudu kesmedi?»

«Henry mi? Adamla sanki İngilizce değil de başka bir dilden konuşuyorum. Kaç kere söylediysem dinletemedim. Artık canım sıkılmaya başladı. Tanrım, öyle inatçı bir adam ki. Ama çok tatlı olduğu için kırmak da istemiyorum. Onu her geri çevirişimde üzüldüğünü anlıyorum. Kaç kez, beni görmemesini, bunun bir köpeğin kuyruğunu tek bir vuruşta uçurmak yerine parça parça kesmekten farksız olduğunu söyledim. Özür dilerim Theseus'cuğum, sen benim sözlerime bakma... Ne diyordum? Ha, ama beni dinlemiyor. Neden sordun?»

«Hiiç. Belki birlikte bir yere giderdik, diye düşünü-

yordum. Performing Garage'da epik bir dans gösterisi, St. Mark Kilisesi'nde şiir akşamı var. Sonra La Mama bir değişiklik olarak yarın akşam Brecht oynayacak. Three Mercer de Mikrodalga Müziği var.» Kiki'nin canı fena halde sıkkındı.

«Kiki, neyin var? Ateşine baktın mı? Neren ağrıyor, hayatım?» Daisy fena halde kaygılanmıştı. Kiki, sırtında kaftana benzer eski bir elbiseyle kanepeye oturmuştu. Çevresinde senaryolar, mektuplar, dergiler dağınık bir halde duruyordu.

«Saçmalama. Hiçbir şeyim yok. Yarın akşam ciddi ciddi bir kültür etkinliği yapalım, diyecektim. Şimdiki halde tatilde olmasına rağmen benim tiyatrom var. Ama sen sabahtan akşama kadar ne yapıyorsun? Sadece milyonlarca kadını nelerin kaygılandırabileceğini bulmak için kafa patlatıyorsun.» Kiki hınçla konuşuyordu. «Hem reklamcılık, hem de at delileri, günün birinde seni kültürlü bir aptal haline getirecekler, dikkat etmezsen.»

Daisy, Kiki'nin sözlerini duymazlıktan gelerek, «Bana bak, sen Santa Cruz'dan tesadüfen diploma aldığından beri kültürle uğraşmadın. Bana numara yapmaya kalkışma,» dedi. «Bu halin ancak, sekiz yıldır ilk kez yarın geceyi geçirecek birini bulamadığın için dehşete düşmene bağlı olabilir. Böylesine dehşete kapılmanın aptallık olduğunu biliyorsun. Şimdi arasan en az bir düzine delikanlı bulursun seni...»

Kiki şaşkınca bir sesle bağırdı, «Onları istemiyorum.»

«Peki, kimi istiyorsun?»

Kiki inatla susuyordu.

«O zaman ben tahmin etmeye çalışayım. Acaba Kiki'ciğim kimi istiyor? Geçen cumartesi buzdolabını pate ve peynirle kimin için doldurdu? Öylesine doldurmuştun ki unutma, bütün hafta pate ve peynir yemek zorunda kaldık. Acaba Kikiciğime kim bu kadar kötü ve acımasız davranıp...»

Kiki, «Kes, artık, Daisy. Sıkmaya başladın,» diye hırlayınca Daisy çok olağan bir şeyden sözedermişçesine söylendi, «Luke hâlâ aramadı, değil mi?»

«Aramadı, ya. Ah, içimden onu öldürmek geliyor.

Bunu bana yapmaya nasıl cesaret eder? Hiç anlamıyorum. Bunu bana hiç kimse, ama hiç kimse yapamaz.» Kiki kanepeye büzülmüş, titriyordu. Bu haliyle, yere yatıp her yanı yumruklamamak için kendini zor zapt eden, tutarağı tutmuş bir çocuğa benziyordu.

«Bu dediklerini Luka Hammerstein'dan başkası yapmaz.»

Kiki acı acı söylendi, «Tamam. Şimdi de başıma kakmaya başla, bakalım.»

«Kiki, saçmalamasana. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Birtakım şeyleri beğenmiyorsan, gerçekleri görmeli ve koşulları değiştirmelisin.»

«Kızım, akıl vermekten vaz geç. Kendini bir dergide dert ortağı köşesinin yazarı mı sandın yoksa?»

«Bu konuyu benden başka açabileceğin kimseyi tanıyor musun?»

«Daisy Valensky, bu güzelliğinin altında gerçek bir orospu kişiliğine sahip olduğunu biliyor muydun? Senden başka hiç kimsem olmadığını bildiğin halde gene soruyorsun.» Bunları söylerken Theseus'u göğsünden hırsla sıkıyordu.

Daisy kendinden memnun bir ifadeyle güldü, «Galiba haklısın. Bugün şansım önüme gelene akıl vermekten açıldı. Üstelik kızdırdığım ilk arkadaşım da sen değilsin. Hem sana söyleyeyim mi? Bana ister kızın, ister kızmayın, hiç düdüğümde değil.»

«Daisy, sesini kesip beni dinler misin? O orospu çocuğu herif verdiğim pasları tam bir değil, iki kez auta bıraktı. Buna ne sebep olabilir? Acaba cinsel güçten mi yoksun? Belki de bir hastalığı vardır da bana anlatmak istemiyordur. Yoksa... Tanrım... Yoksa başka birine mi aşık? Evet, evet, öyle olmalı.» Kiki olasılıkların en kötüsünü düşünürken dehşet içinde elini ağzına götürmüştü.

«Başka birine aşık olsaydı öğrenirdim. Luke, North'un çok yakın arkadaşıdır. Şimdiye kadar stüdyoda dilden dile dolaşırdı nasılsa. Bizim orası dedikodu yuvasıdır. Herkesin yaptığı herkes tarafından bilinir. Hem Kiki, bu derdi kendi başına sen açtın.»

Tam o sırada telefon çalınca Daisy uzanıp açtı, «Merhaba, Luke. Sen miydin? Ben Daisy.» Kiki ahizeye

saldırıyordu ki Daisy geri çekilip konuşmasını sürdürdü, «Ne yazık ki burda değil. Bilmem. Kim bilir nerelerde geziyordur? Zaten bu hafta onu hiç görmedim gibi bir şey. Her gece birileriyle bir yerlere gidiyor. Olur, notunu iletirim.» Kiki Daisy'ye çıldırmışçasına el kol işaretleri yapıyor, ama Daisy bunlara aldırmadan arkadaşına kaşlarını çatıp, gözlerini açıyor, bir yandan da öbür eliyle, seni döverim, gibilerinden hareketler yapıyordu. «Peki... Fırsat bulduğunda seni aramasını söylerim. Notunu diğerlerinin üzerine koyuyorum. Bu evde kendimi santral memuru gibi görmeye başladım, artık. Bundan sonra Kiki'ye söyleyeceğim, telefonlara cevap verecek birini tutsun, kendine. Yok, yok, sen bana aldırma. Ne zahmet olacak... Hem sen bizim müşterimizsin. Oysa diğerleri Kiki'nin arkadaşları. İyi günler, Luke.»

Daisy telefonu kapatır kapatmaz Kiki bağırmaya başladı, «Daisy, bunu nasıl yaparsın?»

«Bal gibi de yaparım. Kızım biraz hava atmasını öğren.»

«Sen deli misin, yahu? Bana köhne numaraları mı uygulattıracaksın, yani? Artık hiç kimse bu havaları basmıyor.»

«Aklı olan herkes hâlâ bunu yapıyor. Keşke Anabel'i daha iyi tanıyabilseydin de ondan ders alabilseydin.»

Kiki hırsından ne dediğini bilemeyecek haldeydi, «Ama ömrümde kendimi naza çekmedim ki? Üstelik istediğimden çok erkek elde ettim.»

«Ama onlar gerçekten istediğin erkekler değildi ki. Içtenlikle istemediğin bir erkeği elde etmek kolaydır. Yıllardır seni izledim. Hırtoğlu hırtları, bütün işlerini kolaylaştırarak ağına düşürüyor, üstelik de avcının sen değil, onlar olduğuna inandırıyordun, hepsini. Zavallılar üstelik daha ne olduklarını bile anlayamadan kendilerini kapının önünde buluyorlardı. Çünkü onları gerçekte istemiyordun. Bunu sırf eğlence olsun diye yapıyordun, üstelik onlar da bunu bilinç altından sezdiklerinden deliye dönüyorlardı. Çünkü seni tam anlamıyla elde edemeyeceklerini biliyorlardı. Söyle bakalım, daha çekici yeni biriyle tanıştığın için başından atmadığın bir tek sevgilini göstersene bana. Şimdiye kadar ilişki

kurduklarından biri için bile acı duydun mu? Yani bugüne kadar, demek istedim.»

Kiki sinirli sinirli burnunu çekti, «Bir erkeğe bana acı çektirmesi zevkini neden tattıracakmışım?»

«Haklısın. Acı çekmek soylu bir duygu değildir. Ama kendini, acı çekebileceğin bir duruma düşürmemen önemli. Ben bunu demek istemiştim. Şimdiye kadar temelde önemsiz ilişkileri yeğledin. Hep seni eğlendirecek, cinsel gücü fazla, bir kadınla iyi sevişmesini bilen erkekler aradın. Daha fazlasını hiç istemedin. Kalıplaşmış bir sözcük kullanacağım için kusura bakma ama, hep anlamsız ilişkiler peşinde koştun. Özür dilerim, bunu sen de biliyorsun. Şimdiyse, karşına senin için çok önemli olabilecek biri çıkıyor ve sen onu nasıl elde edeceğini bilemiyorsun. Eski numaranı yapmaya çalışıyorsun, ama sökmüyor. Onun için de yeni bir dümen dene. Luke senden daha zekidir. Belki inanmayacaksın, ama gerçek bu. Seni hemen anladı. Erkeklere takındığın tavırları da sezdi. Onun için aynı şeyin kendi başına gelmesini istemiyor. Onun için de kendini naza çekiyor. Sana telefon etmek için beş gün beklediyse sen de onu bir haftadan önce aramazsın, olur biter. Hatta belki arayı daha da uzatabilirsin. Onunla yeniden karşılaştığında ise karşısında yepyeni bir Kiki bulmalı.»

Kiki çaresizlik içinde söylendi, «Bunu yapmak için çok geç, artık. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Yani ona, istediği anda onun olabileceğimi açıklıkla anlattım. Ah, o kadar da yiyecek almıştım, onun için. Şu kırılası kafam yok mu... Ama Daisy, inan bana, onu öyle çok seviyorum ki...»

«Kiki, bak, ilk izlenimler değiştirilebilir. Sen tiyatro oyuncusu değil misin? Çok basit bir numara uygulayacaksın. O hafta yapacak daha eğlenceli bir işin olmadığı için ona tav olmak istediğini, ama artık durumun çok değiştiğini duyuracaksın Luke'a. Sakın neyin değiştiğini açık etme. Bırak, kuruntu etsin, biraz. Şimdi, artık onunla ilgilenmediğin izlenimini yaratacaksın. Soğuk, kayıtsız davranacaksın. Seninle buluşmak için yapacağı ilk iki öneriyi geri çevirirsin, ama açık kapı bırakırsın. Dostça davran. İlk iki buluşmanızı unutmuş görün. Onlar olmamış gibi yap. Ama sakın abartma.

O gelsin, sana. Sakın sen ona gitme. Buna pas verip kendini çekme numarası diyorlar.»

Kiki, Daisy'nin buluşuna hayran kalmış, aynı zamanda da umutlanmış ve sevinmişti, «Bence buna adamı tuzağa düşürmek deseler daha iyi olur. Daisy, biliyorum. Bunu beceririm. Ama ya sökmezse?»

«O zaman durumu sineye çekersin. Ne yapalım yani? Aylarca herifçioğlu için acı çekeceğin yerde işi başından kestirip atmak en doğru yoldur. Hiç unutma, 'İnsanlar zaman zaman ölmüşler, kurtlar da onları yemiştir. Ama ölümlerinin sebebi hiç bir zaman aşk olmamıştır.'»

«Betty Friedan mı?»

«Hayır, Shakespeare. 'Nasıl İsterseniz' oyunundan...»

«O ne bilirmiş. Dinle bak, ne demiş, 'Çok erdemli olduğun için artık pasta yenmeyeceğini ve bira içilmeyeceğini mi sanıyordun?'»

«Kültürünü zenginleştirmeye ihtiyacın olmadığını biliyordum.»

«Unuttun mu? Geçen yıl 'Onikinci Gece'yi sahneye koymuştuk. Hani bütün oyuncular patenle oynamışlardı.»

«O oyunu seyreden böyle ölümsüz bir gösteriyi unutabilir mi, hiç? Bana bak, geçen cumartesinden kalanları artık yiyecek halim kalmadı. Elimi, yüzümü yıkadıktan sonra gidelim de birer pizza yiyelim. Ne dersin?»

«Tamam.» Kiki şimdiden salonu düşünceli düşünceli arşınlamaya koyulmuş ve oynayacağı role bürünmüştü. Uzun boylu bir kız olmasına rağmen bu haliyle cin gibi, aklı fikri şeytanlıkta devasa bir cüceye behziyordu. Daisy ona sevgiyle baktıktan sonra odadan çıktı. Kiki bir roldeki kişiliğine girmeye çalıştığı zamanlarda yalnız kalmak isterdi. Daisy mümkün olduğu kadar sallanıyor, Kiki'yi rahat bırakmaya çalışıyordu. Birden, Middleburg'da, Shortlar'ın evinde duyduğu derin üzüntünün pençesine yakalanmaya başladığını fark etti. Çok hareketli bir gün yaşamış, önce Wingo ve Yunanlı Nick'in ağızlarının payını verdikten sonra Kiki'nin derdini halletmişti.

Ama şimdi kendi başına kalınca derdi yeniden depreşmişti. Yaşamı, sanki parçalardan, yamalardan oluşuyordu, ama yamalı bir battaniye kadar bile elle tutulur yanı yoktu. Stüdyodaki işi zor olmasına rağmen sürekli değildi. Her hafta sonunda yeni bir reklam filminin başarısının ardından ertesi hafta başka bir çekime başlandığı için yepyeni güçlükler ve pürüzlerle cebelleşmek gerekiyordu. Öğle yemeğinde Nick'le Wingo'ya söylediği sözlere rağmen North'un ağzından şimdiye kadar bir övgü sözünün çıkmaması da içinde karamsarlık yaratıyordu. İşinde hep kendi kendini kanıtlamak zorunda olduğunu duyuyordu. Yaptığı resimlere gelince... Kaprisli müşterilerinin vereceği siparişlere bağlıydı bu iş. Üstelik bir resim, karakalem, ya da suluboya olsun, bittiğinde bunu bir fotoğraf stüdyosunda çekilen bir portreden bir gömlek üstün değerlendiriyorlardı. Kiki'ye karşı her zaman direnerek derin bir aşk ilişkisi kurmak istemediğini söylemesine rağmen bunun içinde nasıl bir boşluk yarattığını biliyordu. Kiki'nin acı çekmek istemediğini söylediği zaman onu böylesine anlayabilmesinin nedeni de, belki de bunu Kiki'ye kıyasla çok daha derinden duyduğu içindi. Zavallı Henry Kavanaugh'la bir gece geçirmek zorunda kalışını ve yeniden onu başından savmak için uğraşacağını düşündükçe içine fenalıklar geliyordu. Aslında kendisiyle sevişmesine izin vermemeliydi. Şimdiye kadar hiç bir erkeğe aşık olmamıştı. Gerçek bütün yalınlığıyla ortadaydı. Ama bu derin bir karamsarlık ve huzursuzluk veriyordu yüreğine. İçerdeki odada kendini naza çekme rolünü bellemeye çalışan Kiki'yi düşündü. İşte, yaşamındaki tek tutarlı şey bu deli kızla arkadaşlığıydı. Babasının ölümünden beri tükenmeyen bir sevgi ve destek sağladığı için Kiki'ye olan borcunu ne yapsa ödeyemezdi.

O sırada banyoya giren Theseus Daisy'nin ruh halini sezinlemiş gibi ön ayaklarını kızın omuzuna koyup burnunu yaladı. Hayvan bunu küçükken de yapardı. Daisy, «Ah, canım köpek,» derken ağladığını fark etti. Theseus şimdi yanaklarına akan yaşları yalıyordu. «Allah seni kahretsin. Önüne gelene akıl verirsin. Oysa şu haline bak. Yeter artık. Kendi kendine acınmaktan vaz geç,» diye kendini azarladı.

17

«Evet?»

«Ben Pat Shannon. Ne haber?»

«İyidir.» Ham Short sırıtıyordu. Şirketler ve kurumların birleştirilmesi için yapılan çalışmalarda taraflardan biri ilk adımı atıp telefon edince kartlarını masaya açtı demekti. Üstelik sekretere aratmadan telefon görüşmelerini kendi başına yapan adamlara da bayılırdı. Bir sekreter, ya da santral memuru telefonu patrona bağlamak için beklemesini söylediğinde kendini fena halde küçülmüş duyardı çünkü. Genellikle, önemli bir şey istemiyorsa bu tür beklemelere dayanamaz ve telefonu «çat» diye kapatıverirdi.

«Bir gün vaktin olduğunda New York'a gelip bir gününü Supracorp'da geçirmeyi göze alır mısın? Bizim kuruluşla ilgili daha ayrıntılı bilgi edinmeni isterdim.»

«Yarın, iyi mi?»

«İyi. Sana şirketin Gulfstream'lerinden birini yollarız.»

«Boşuna zahmet etme. Ben sadece kendi Aero-Commander'imle uçarım...»

«Kendi kurallarına göre mi?»

«Evet.»

«O zaman seni karşılamak için bir araba gönderirim. Ne zaman New York'da olursun?»

«Dokuzda. İniş, kalkış beklemeleri de bir saat sürer.»

«Yarın görüşürüz.»

«Oldu.»

Supracorp'un New York bürosu Beşinci Cadde'nin üzerindeki 630 numaralı binanın tam beş katını kapsıyordu. Giriş kapısında ise sırtında dünyayı taşıyan Atlas'ın bronzdan dev bir heykeli duruyordu. Ham Short binanın on birinci katında asansörden inerken Everett Brown tarafından düzenlenen, çok geniş, gösterişli bir yerde buldu kendini. Büronun girişindeki karşılama görevlisi, bronz çerçeveli aynalardan oluşan bir duvarın önüne yerleştirilmiş, yarımay biçimi beyaz meşeden yapılmış görülmemiş genişlikte bir masada oturuyordu. Giriş odasının her yanında yerden tavana kadar pleksiglas ve çelik sütunların üzerinde Supracorp ürünlerinden örnekler sergilenmişti.

Ham kendisini karşılayan görevliye adını verdikten sonra sütunları incelemeye koyuldu. Daha iki dakika geçmiş geçmemişti ki karşısında Pat Shannon'u gördü. Adam ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamış, boyunbağını da gevşetmişti. Anlaşılan hızlı bir çalışma düzeninin içindeydi. Kahverengi halı kaplı geniş koridorlardan geçtiler. İçerisi çok iyi aydınlanmıştı ve sanki görünmez bir enerjiyle öylesine yüklüydü ki Ham kendini bir an için bir uzay gemisinde sandı. Shannon onu, gülağacından yapılmış masalarının başında telefonda harıl harıl bir şeyler konuşan üç kadının bulunduğu sarı kumaş kaplı duvarlarıyla göz alan bir odadan, kendi yazıhanesine geçirdi. Çok ince, zarif ve ciyak ciyak zenginlik taslamadan insanı etkileyen bir biçimde döşenmiş bürolardan sonra Pat Shannon'un odasına girince bir an olduğu yerde şaşkınlıkla durdu. Burası Sante Fe'de büyük bir çiftlik evinin bir odasına benziyordu. Shannon, Ham'a yumuşak minderli, geniş bir deri koltuğa oturmasını işaret ettikten sonra çam ağacından yapılmış alçak bir masanın üzerinde duran termostan fincanlara kahve doldurdu. Short, «Bu ne bu, yahu? Babanla büyükbaban da mı ceketsiz, gömleklerinin yolları sıvalı çalışırdı?» diyordu.

Shannon güldü, «Kardeşim, ceketle sabahtan akşama kadar nasıl çalışılır, hiç anlamam. Babamla büyükbabama gelince... Onları hiç tanımadım, çünkü yetimhanede büyüdüm.»

«Haline üzüleceğimi sanma sakın. Evi on iki ya-

şımdayken terkettim. Hep bir yetimhanede büyüseydim keşke, diye hayıflanırım. Şimdilerde Arizona'da iki düzine akrabaya bakıyorum. İçlerinden hiç biri beş para etmez, ha.» Bunları söylerken hâlâ çevresini seyrediyordu. Duvarlar insanın içine rahatlık veren açık renk griye boyanmıştı. İçerisi birkaç parça çam tahtasından yapılma masa ve koltukla döşenmişti. Duvarlara asılı Navaho kilimleri odaya bambaşka bir hava veriyordu. Yerler ise seramik kaplıydı. Ham, burası içinde çalışan ve yaşayan bir adam tarafından döşendiğini nasıl da belli ediyor, diye düşünmekten kendini alamadı. Oda onu çok etkilemişti. Öylesine gösterişten uzaktı ki en güzel döşeli bir büro bile insana bunun kadar çekici gelemezdi. Duvarlarda resim bile yoktu. Sadece sağda solda birkaç kuartz külçesi ve Kızılderili battaniyeleri dikkat çekiyordu. Perdesiz pencereden karşıdan görünen St. Patrick kilisesini seyreden Ham, herhalde dünyanın en geniş yazıhanelerinden biri bu olmalı, diye geçiriyordu.

«Supracorp hakkında neler biliyorsun, Ham?» Pat Shannon Middleburg'da olduğundan da daha genç görünüyordu bugün. Gömlekle otururak resmilikten uzaklaşması, rahat bir tavırla koltuğuna gömülüşü, halindeki gerginlikten uzaklık, Ham Short'la ilgilenmesi ve gözlerindeki şakacı anlam, Ham'da iş görüşmesi yaptığı biriyle değil de yakın bir dostuyla görüşüyormuş duygusu uyandırıyordu. Ham Short kendini çok rahatlamış duymaya başlamıştı.

«Sadece Wall Street Journal'da okuduğum kadarıyla bir şeyler öğrendim. Herhalde sizin benim küçücük şirketim hakkında öğrendiklerinizin onda biri bile değildir.»

«Sen ve senin şirket bizi çok ilgilendiriyor Ham.»

«Ben de öyle sanmıştım, zaten. Peki, ama neden ben?» Short hem koltuklarının kabardığını, hem de huzursuzlandığını duyuyordu.

«Anladığın gibi emlak alım satımı işine büyük çapta girmek istiyoruz. Aslında bir emlak şirketimiz var. Gayet de iyi iş yapıyor. Seninkinin dışında birçok emlakçılık şirketi bizi ilgilendirebilir, bunu unutma. Ama bizim almak istediğimiz, şirketinden de çok Ham Short'un kendisidir. İşini geliştirmene hayranız. Sonra zekân,

kullandığın yöntemler, çalışma biçimin ve elde ettiğin sonuçları beğeniyoruz. Senin gibi birine ihtiyacımız var.»

«Hiç dolambaçlı yola sapmadan amacını açıkça ortaya koymayı seviyorsun, değil mi?»

«Dolambaçlı yollara sapmak insana çok zaman kaybettirir. İki insan aynı şeyi isterse uzun bir göz süzme dönemine ne gerek var? Ama bu seni ilgilendirmiyorsa esasa girmenin hiçbir anlamı yok. Seni bugün buraya çağırışımın amacı sana neler yaptığımızı göstermekti. Şirketini satın aldığımız takdirde birkaç yıla kadar paranı iki misline çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda Supracorp'un en büyük pay sahiplerinden biri olarak yönetim kurulumuza da üye olurdun. Biz de kuruluşun çeşitli iş kollarını geliştirmekte senin fikirlerinden yararlanırdık. Bana bak Ham, seni her an havada kapabiliriz. Buna karşılık sen Supracorp'un sana sağlayacağı parasal yararlardan da faydalanarak şirketini istediğin gibi yönetmeye devam edebileceksin.»

Short kuru bir sesle sordu, «Sonra da sonuçlarını sana bildireceğim.»

«Evet. Ben de bunu pay sahiplerine ileteceğim. Seninle uyuşmakta ve anlaşmakta güçlük çekmeyeceğimizi sanıyorum Ham.»

«Hıımm.» Ham Short, Shannon'dan hoşlanıyordu. Ama ömründe hiç kimseye hesap vermemişti. Her zaman böylesine geniş ve çok yatırımlı kuruluşların çalışmalarının ne kadar çekici olduğunu düşünmekten de geri kalmazdı. Aslında emlakçılıktan daha fazla şeyler yapmak istediğini sezinlemiyor değildi.

«Hadi, gel de sana çevreyi gezdireyim.» Pat Shannon Short'a acı bir ilaç yutturmaya çalıştığını biliyor, ama bu ilacı yutması için fazla zaman vermek de istemiyordu. Bunları ona anlatmak zorundaydı. Er, ya da geç bu olacaktı, nasılsa. Dorukta sadece bir tek adama yer vardı. Diğerleri onun altında olmalıydı. Ham'ı odasından çıkararak sekreterlerinin üçüyle de tanıştırdı.

Koridordan geçerlerken Shannon anlatıyordu, «Bazı bölümlerimiz buradadır. Nat Temple'in ilk şirketi olan Lexington İlaç Şirketi bunun üzerindeki katta. Bu şirketin bir öksürük ilacı sayesinde böylesine genişleye-

bildiğini hiç duymuş muydun? Nat Temple ilacı evde yaparmış. Bir zaman sonra da Smith Kardeşler'e tek rakip haline gelmiş. Şimdi Lexington şirketi her şeyi imal ediyor. Mucize ilaçlardan tut da... Merhaba Jim.» Shannon yanlarından geçen bir adamı durdurdu, «Ham, bu Lexington İlaç Şirketi'nin yöneticilerinden Jim Golden'dir. Jim, seni Hamilton Short'la tanıştırayım.»

«Merhaba, Short. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Pat, Paris nasıldı? Ne zaman döndün?»

«Dün. Paris her zamanki gibiydi. İki günü hep iş toplantılarında geçirdim, her zamanki gibi.» Ham'a dönerek açıkladı, «Bizim şarap ve içki dışalım şirketimiz olan Choiseul and O'Hara'nın merkezi Paris'dedir. Her şarabı tek tek tattıktan sonra birer şişe su içmek zorunda kaldım. Şu anda büyük bir kaynak suyu almak peşindeyiz. Fakat en beğendiğim su satılık değilmiş. Devlet malıymış çünkü.»

«Uçak seni hiç rahatsız etmez mi?» Ham bunu büyük bir merakla sormuştu.

«Hemen hemen hiç. Gitmeden önce bütün saatları New York saatına göre ayarlamalarını söylerim. Böylece de oraya gittiğimde hiçbir zorluk çekmeden dönüşüme kadar New York saatına göre düzenimi kurarım. Aslında bu bir zorunluluk benim için. Dün, dönüşümden birkaç saat sonra New York Güvenlik İşleri Cemiyeti toplantısına konuşmacı olarak katılmak zorunda kaldım. Dün gece de Broadway'de, film haklarını satın aldığımız bir müzikli oyunun açılışı vardı. Bunun için Washington'dan bazı senatörleri hanımlarıyla birlikte buraya çağırmıştım.»

«Peki yemek işini nasıl ayarlıyorsun? Sizin Fransızların işi alt üst olmuyor mu, New York saati yüzünden?»

«Alıştılar artık. Durumlarından yakınmadıklarına göre aldırmadıklarını sanıyorum. Düşün bir kez, Japonya'daki büromuzda dört yüz kişi çalışır. Orada da aynı şeyi yapıyorum.»

Ham kuşkuyla sordu, «Onlar da mı yakınmıyor, diyeceksin yani?»

«Belirgin bir biçimde değil. Ama oraya her gidişimde üç günden fazla kalmadığım için idare ediyorlar.

Şimdi de Troy Haberleşme'ye bir göz atalım. Bu bizim eğlendirme bölümümüzdür. Film stüdyosu ile televizyon bölümü başka yerde, ama kitap basımevi iki kat üstte. Yedi radyo istasyonumuzla televizyon istasyonlarımız da bu binada. Gelecek yıl ciltli kitap basımı işine giriyoruz.»

Ham, «Kitap basımcılığının beyefendilere has, ölmek üzere olan bir meslek olduğunu sanırdım ben de,» diye söylendi.

«Artık değil, Ham.» Shannon'la Jim Golden gülüyorlardı. «Öyle olsaydı Supracorp böyle bir işe girmezdi. Bizim sadece bir tek şirketimiz kötü iş yapıyor. O da Elstree Makyaj Malzemeleri.»

«Şu İngiliz şirketi Elstree mi? Galiba annem Elstree marka makyaj eşyası kullanırdı.»

«Işte, bütün sorun da burada ya. Yardley, ya da Roger et Gallet'den de daha eski ve saygın olduğu için bu hale düştü. Herkesin annesi Elstree marka makyaj malzemesi kullanmış, ama artık hiç kimsenin kızı Elstree almaya yanaşmıyor. Şirketi alalı iki yıl olacak, hâlâ ilerleme kaydetmedik. Geçen yıl otuz milyondan fazla zarar etti. Yeni reklam kampanyasına doğrudan karışacak ve yöneteceğim. Her şeyi yeni baştan düzenliyoruz.»

Jim Golden, «Pat, çok işin olduğunu biliyorum. Ama bir fırsatını bulduğunda Dan'ın odasına bir uğrayıversene,» dedi.

«Bir şey mi var?»

«Evet, çok büyük bir sorun var.»

«Peki ama daha önce neden haber vermedin bana? Şu işi hemen halledelim.» Shannon çok sinirli konuşuyordu. Hızlı hızlı yürüyerek Ham'la Golden'i asansörlerin önünden, yangın merdivenlerine doğru götürdü. Sonra basamakları ikişer ikişer atlayarak üst kata çıkıp aynı hızla koridorlardan geçtikten sonra Lexington Ilaç Şirketi'nin Başkanı Dan Camden'in odasına daldı. Ham Short bu odada büyülenmiş gibi oldu. Görünüm Shannon'un odasıyla aynı olmakla birlikte oda atlas kumaşlar ve on sekizinci yüzyıl antikalarıyla döşenmişti. Bir an için kendini evinde, Fairfax Plantation' daymış gibi hissedince, karşısındaki antika parça-

larının gerçek olduklarını anladı. Chippendale stili masanın başında oturan gözlüklü, ufak tefek bir adam kalkmış, yüzünde kaygılı bir anlamla onları karşılıyordu. Birkaç sözden sonra hemen bakışlarını masasının üzerinde duran dört köşe beyaz bir cisme dikti.

«Pat, yapımı tamamlanan örneklerin ilki bu. Bana kalırsa laboratuvardakilerin görüşlerinin aksine, yapılan son katın iyi olmadığına inanıyorum. Düşün bir kez, altı ay deneyden geçirdikten sonra hâlâ işin doğrusunu yapamadılar. Bak, şimdi, ilk beş kat çok iyi. Aslında bunlarla rakipleri ezebiliriz. Ama en son kat yetersiz. Doğrusunu söylemek gerekirse iş görür, ama iddia edeceğimiz kadar iyi iş görmez.»

Pat sakin bir sesle sordu, «Su var mı?»

«Şurada var. Sabahtan beri uğraşıyorum, zaten.» Beyaz dikdörtgenin üzerine damla damla su akıtmaya koyuldular. Bir yandan da gözlerini masanın üzerindeki saattan ayırmıyorlardı. Bu arada Ham Short bir koltuğa oturmuş, her üçünün de yüzlerindeki dikkatli anlamları incelemeye koyulmuştu. Patrick Shannon'un bakışları yaptığı işten bir an olsun ayrılmıyordu. Ham Short içinin geçmeye başladığını duydu.

Birden Dan Camden bağırdı, «Bakın.» Ham ne olduğunu anlayamadan sersem sersem yerinden doğrulurken Camden masanın üzerinde beliren bir su damlasını işaret ediyordu. «En az iki, ya da iki buçuk dakika önce beliriyor.»

Shannon alçak sesle, «Tam boka sardık, işte.» diye söylendi, «Dan bana on gün önce deneylerin olumlu sonuç verdiğini söylediğinde bizim pay sahiplerine gidip bu yeni ürünle bütün piyasayı tutabileceğimizi anlatmıştım. Ben, boşa giden üç milyon dolarlık bir laboratuvar çalışmasından, ya da şu anda ertelenmesi gereken yirmi ayrı kentte açılacak reklam kampanyasından değil, pay sahiplerine sunduğum raporun altından hiçbir şey çıkmamasından sözediyorum. Bütün kaygım bu, çünkü adamlar böyle bir başarısızlığı ömür boyu unutmazlar.» Çok sakin ve kontrollu bir sesle konuşmasına rağmen boynuna yayılan kızıllıktan Ham onun kızgınlığını baskı altında tutmaya çalıştığını anladı.

Camden sinirli sinirli gözlüklerini silerek kendini savunmaya çalışıyordu, «Pat, bu işe benim de senin kadar canım sıkıldı, ama...»

«Değil, Dan. Sen sadece bana hesap vermek zorundasın. Laboratuvardakilerin işin içine nasıl sıçabildiklerini anlamıyorum sanma. Ama şu anda kana susamış canavarlara benzeyen o gözü dönmüş pay sahiplerine nasıl anlatacağım durumu? Üstelik onlara malı kabul ettirmeye uğraşırken senin öğütlerini ve bana verdiğin bilgileri kullandım. Bundan sonra bir şeyden kesin olarak emin olmadan bana işaret verme. Kimseye de güvenme sakın. Sadece kendi görüşlerinle hareket et.»

«Ama bizim baş kimyacı...»

«Hatta büyücübaşının sözlerine bile kulak asma. Anlaşıldı mı? Şimdi laboratuvardakilere haber ver. New Jersey'den buraya gelsinler ve tam dörtte benim odamda olsunlar. Bir teki bile eksik olursa karışmam Dan. Bu işi o zaman konuşuruz. Hadi, görüşmek üzere...»

Sonra adamı dört köşe beyaz cisimle yeniden başbaşa bırakarak Ham'a döndü, «Hadi, Ham. Daha gezecek çok yer var.»

Sekreterlerin yanından geçip dışarı çıktıklarında, kendilerini hiç kimsenin duymayacağından emin olduktan sonra Shannon'a döndü, «Neydi, mesele? Yeni bir buluşla mı ilgili?»

«Bu ürün ortaya istediğimiz gibi çıktığı takdirde piyasadaki kağıttan en yumuşak bebek bezi olacak. Ama bunu alan bir anne bebeğin altını çok sık değiştirmek zorunda kalırsa hiç satmaz. En üst tabakanın en az üç dakika daha sıvıya direnç göstermesi şart. Bunu başarabilirsek Pampers şirketi ayvayı yedi demektir.» Pat bir yandan yürüyor, bir yandan da sinirli sinirli konuşuyordu. Ham onun çenesini iyice sıktığını farketti. Sonunda, «Hm... Demek böyle?» diye söylendi.

«Hadi, şimdi Troy Haberleşme'ye çıkalım. Öğle yemeğinden önce orayı da kısaca göstereyim, sana.»

«Olur.» Öğle yemeği yemek iyi bir fikirdi. Hem ne kadar erken yerlerse o kadar iyi olurdu. Çünkü o gün öğleden sonra yatırım işlerini yöneten bankasıyla

buluşacak ve adama Shannon hakkındaki kişisel fikirlerini soracaktı.

Reginald Stein, «Her işi kendi başına yapmak istiyor,» diye söyleniyordu.

Ham Short fikrini açıklamak gereğini duydu, «Ama bana hiç de öyle gelmedi.»

«Bak, Ham. Shannon gerçek bir kumarbazdır. Bana göre fazla gözüpek. Üstelik elimde o kadar çok Supracorp payı var ki kaygılandığım için bana hak vereceğini umarım.»

Ham karşı çıktı, «Ama şirketin gelişme hızına bir baksana.»

«Biliyorum, ama bütün kuruluşlar büyüyor Ham. Bu yıllar belirli bazı işkolları için çok kârlı. Supracorp da bunlardan biri. Beni bütün kaygılandıran şirketin tepetakla gitmesi olasılığı. Bu tehlikenin her zaman var olduğunu yadsıyacak değilsin herhalde Ham. Shannon, gereğinden fazla atak. Gereğinden fazla tehlikeyi göze alıyor. İşte, bu da benim hiç hoşuma gitmiyor. O belki kendini güvence altına almayı düşünmüyor, ama ben düşünüyorum. Üstelik sen de bunu düşünmelisin dostum.» Bankacı durdu, sonra konuşmasını sürdürdü, «Ham, bunu neden sordun?»

«Önemli bir nedeni yok, Reggie. Sadece merak etmiştim.»

Ham Short kararını vermişti. Hem tepetakla olma tehlikesi bulunan, hem de bebeklerin çişinin sızıntı oranına ölüm kalım konusuymuş gibi büyük değer verilen bir kuruluşla hiçbir alışverişi olamazdı. Zaten başında emlakçılık işi yüzünden su tesisatlarıyla ilgili yeterince dert vardı. Bir de dişi, ya da çocuk bezleriyle uğraşacak hali yoktu. Hem yaşlanmıştı, hem de fazlasıyla zengindi. Bir de başına böyle dertler alıp da ne yapacaktı? Belki Pat Shannon yaşamı boyunca tepesinde pay sahiplerinin gölgesi olduğu halde yaşamayı göze alabilirdi. Ama Ham Short, hiç kimseye, hatta Topsy'ye bile hesap vermek zorunda kalmak istemiyordu.

Cuma gecesi Woodhill Manor'da Ram ahçıya tembih ediyordu, «Yarın sabah lütfen bana sadece kahverengi yumurtalardan pişirin, Mrs. Gibbons.»

Şişman ahçı saygıyla yanıtladı. «Tabii, efendim.» Kraliçe Elizabeth de Windsor'daki bir çiftlikten gelme kahverengi yumurta yiyordu, sabah kahvaltısında. Mrs. Gibbons Woodhill Manor'da çalıştığı kırk yıl boyunca pek az değişikliğe tanık olmaktan çok memnundu. Ama şimdi, istemeye istemeye, eski efendisinin torunu ve varisi olan bu adama hayranlık duymaktan kendini alamadığını düşünüyordu.

Ram, arada bir hafta sonlarını Davon'da geçirirdi. Böyle bir dinlenme onun için gerekliydi. Bu hafta sonunda dinlenecek ve düşünecekti. Bütün kış mevsimi boyunca çok çalışmış ve her zamankinden fazla gece gezmelerine gitmişti. Üstelik hafta sonu tatillerini de, kendine bir karı bulma kararını uygulamak amacıyla bazı dostlarının davetlerini kabul ederek onların malikanelerinde geçirmiş, başka zaman olsa geri çevireceği toplantı çağrılarını bu kez kabul etmişti. Ama mantıklı ve akılcı bir seçim yapmadan önce adayları iyice tanıması ve soruşturması gerekti.

Hiç olmazsa artık neyi isteyip, neyi istemediğini anlamıştı. Ama uzaktan yakından isteğine uygun biri de karşısına çıkmamıştı hâlâ. Her zamanki düzenliliğiyle yatmaya hazırlanırken aklından reddettiği kızların listesini geçiriyordu. Chelsea adlı lüks mahalledeki Sloane Meydanı çevresinde oturanlara «Sloane Takımı» adı verilmişti. Söz konusu kadın ve kızların hepsi de bu takımdandı. Zeki, sosyete kadınlarıydı bunlar. Günlerini alışveriş, saçlarını yaptırmak için berbere gitmek ve Beauchamp Place'deki San Lorenzo'da öğle yemeği yiyerek dedikodu etmekle geçiren kapalı bir grubun üyeleriydi. Gündüzleri giydikleri giysiler de forma gibi birbirine benziyordu. Kareli, ya da tavukayağı denilen desenli spor ceketler, ipek bluzlar ve altlarına da spor etekler giyerler, genellikle giyim eşyalarının hepsini St. Laurent'dan alırlar, ayaklarına da pırıl pırıl cilalı çizmelerini çekerlerdi. Ram bunları son derece sevim-

siz, itici buluyordu. Birbirlerini fazlasıyla tanıyor, birbirleri hakkında fazlasıyla şey biliyordu. Üstelik de o kadar uzun zamandır piyasadaydılar ki artık Ram için ilginç olma niteliklerini yitirmişlerdi. Geçen ilkbaharda ilk kez sosyeteye tanıtılan genç kızlar listesini de görmüş ve sürüyle Amanda, Samantha, Alexandra, Arabella, Tabitha, Melissa, Clarissa, Sabrina, Victoria ve Miranda arasından bir tanesini bile beğenememişti. Bunlar daha onsekizinde oldukları halde «herkesi tanıyorlardı.» Son dört ayda tanıdığı kızların hepsini aklından geçirip «yaramaz» diye nitelerken uyuyakaldı.

Ram ertesi sabah tüfeklerinden birini alıp dışarı çıktı. Amacı, en azından simgesel olmakla birlikte, çitleri denetlemekti. Zaten doksan dönümlük tarlaları kahyası ve adamları olmadan gezemezdi. Fakat Ram kendi topraklarında dolaşmaktan büyük zevk alıyordu.

Şubatın başı olmasına rağmen havada ilkbahar müjdesini veren bir şeyler vardı. Sanki ortalık yeşilleniyordu. Ama Ram o kadar düşünceliydi ki doğanın güzelliğinin farkına bile varmadı. Quentin Crewe'un son yazdığı yazıyı düşünüyordu. Adam, İsa'nın haça gerilişinden beri haftada 250 sterlin kazanan bir adamın, bu kazancının her şilinini köşeye koyması halinde bile Westminster, Buccleuch, ya da Cadogan Dükleri kadar para sahibi olamayacağını ileri sürüyordu. İngiltere'de tam on dokuz dük vardı. Ve hepsinin arazisi de bin dönümün üzerindeydi. Evet, bugün İngiltere'de hâlâ para toprakta yatıyordu. Ama ne yazık ki devlet bu paranın büyük bölümünü vergi yoluyla alıyordu. İngiltere'de özel servet belki Ram'ın yaşamı boyunca dayanabilir, belki de ondan önce sıfırı tüketebilirdi. Ram bu olasılığı çok önceden hesapladığı için dış ülkelerde o kadar çok yatırım yapmıştı ki, İngiltere'deki varını yoğunu bırakıp başka bir ülkeye göç etmek zorunda kalsa da gene çok zengin bir adam olarak kalacaktı.

İleri görüşlülüğü sayesinde zengin olmak için evlenmek zorunda kalmamıştı. Çok iyi bir aileden bir kızla mı evlenmeliydi? Evet, kendi kendine olan saygısı bunu gerektiriyordu. Evleneceği kızın kızoğlan kız mı olması zorunluydu? Gene evet. Bu belki çok köhnemiş bir değer ölçüsüydü. Ama Ram kaşarlanmamış, gözü

açılmamış, kendisine hayranlık duyacak ve çok sevecek gerçek ve tam anlamıyla uygun bir kadın istiyordu.

Dönüp Woodhill Manor'a bir gözattı. Bu ev, önce Kraliçe Elizabeth ve Kraliçe Anne dönemlerinde yapılmış, daha sonra Kıral Edward dönemi mimarisi türünde bir de bölüm eklenmişti. Taş kaplı damı ve kireçtaşından cephesiyle çok uyumlu bir görünümü vardı. Belki diğer büyük Ingiliz malikaneleri gibi fazla etkileyici ve büyük değildi, ama gene de yeni zenginlerin parasıyla yaptırılamayacak bir yapıydı. Hem zamansızlık, hem dinginlik, hem de güzellik ifade ediyordu.

Kısa zaman önce bir rulman fabrikasına yaptığı yatırımlarla ilgili olarak gittiği Almanya'da da, daha güçlü olmak üzere aynı nitelikleri sezinlemişti. Orada, Bavyera eyaletindeki bir malikaneye hafta sonu tatilini geçirmek için çağırılmıştı. Bu kale türü malikanelere Almanlar «schloss» diyorlardı. Kendisini davet eden aile on üçüncü yüzyıldan beri kuşaklar boyu bu malikanede yaşamıştı. Aynı aileden tam yirmi iki kuşak, tarih boyunca savaşlar ve daha bir sürü tatsız olaya rağmen burada oturmayı başarmıştı. Fürstenburg'lar, Windisch-Graetz'ler, Hohenlohe-Langenburg'lar, Hohenzollern-Sigmarigan'lar ve von Metternich'lerin Almanyası Ram'ı tam can alıcı yerinden vurmuştu. Zenginliklerinden başı dönmeyen ve bunu çok doğal karşılayan ev sahiplerinin görgülülüğü Ram'ı çok etkilemiş, üstelik Alman soylularının yaşamı ciddiye alan tutumlarına da hayranlık duymuştu. Bunlar, adlarının eskiliği ve soylulukları yüzünden ormanları ve bağlarını en verimli biçimde işlemekten, aile şirketlerini genişletip, hatta dış ülkelerde bile yatırım yapmaktan çekinmeyen ciddi, gururlu ve işlerini bilen insanlardı.

Öğle yemeğinde ev sahipleriyle birlikte sofrada otururken bakışları pencereye takılmış ve dışarda, biri on bir, öbürü de on üç yaşlarında iki kız çocuğunun yanlarında seyisleri olduğu halde atla gezdiklerini görmüştü.

Ev sahibi olan prens, Ram'ın bakışlarının yönünü farketmişti. Ram'a *Almanach de Gotha*'nın birinci bölümünde adı geçen bir ailenin ferdinin, aynı almanakın

birinci, ya da ikinci bölümlerinde yer almayan başka bir ailenin bir ferdiyle evlendiği takdirde soyluluğunu neden kaybedeceğini anlatırken sözünü kesip dışardakilerin kızları olduğunu söylemişti. Adamın sesinden çocuklarından ne kadar gurur duyduğu anlaşılıyordu. Adamın sözleri Ram'ın bir kulağından girip öbüründen çıkmıştı. Çünkü o sırada gözlerinin önünde sapsarı saçlı iki çocuğun hayali canlanıvermişti.

Bütün soyluluklarına rağmen Alman kızlarından biriyle evlenemezdi. Çünkü bu kız ne kadar iyi yetiştirilmiş olursa olsun, ne kadar kusursuz Ingilizce konuşursa konuşsun ve ailesi ne kadar eski olursa olsun, gene de yabancı olacaktı. İngiltere'nin soyluluk unvanı taşımayan ama büyük aileleri olan Monson'lar, Elwes'ler, Henage'ler, Dymoka'lar, ya da büyük soylu aileler olan Devon'lu Fulford'lar, Northumberland'lı Craster'lar için, Çarlık Rusyası'nın kurucusu Kiyef ve Novgorod Grand Dükü Rurik'in torunu Prens George Edward Woodhil Valensky bile hâlâ yabancıydı.

Ram omuzlarını silkip yürümeye devam etti. Büyük bir açıklıkla daha kendi İngilizliği bile sağlam temellere oturmadan yabancı uyruklu bir kadınla evlenmesinin doğru olmayacağını algılıyordu. Ram'a göre Kraliçe Victoria bile kocası Prens Albert'in yabancı uyruklu oluşunun yarattığı yabancılık havasını ve izlerini silmeyi başaramamıştı.

Son kez iki Alman prensesi düşündü. Sonra da Londra'da kendine karı aramakla boşuna zaman kaybettiğine karar verdi. Karşılaştığı bu kızlar koca peşinde olmadıklarını ve sosyeteye tanıtılmalarının sadece «arkadaş çevresini genişletmek amacını güttüğünü» iddia etmelerine rağmen Ram bu sözlere kesinlikle kanmıyordu. Bugünün ağır vergileri yüzünden yoksullaşan İngiliz yüksek sınıfında paralı bir koca eskiye kıyasla daha çok peşinde koşulan bir avdı. Bunu mükemmel anlıyordu. Artık Jane Austen dönemindeki içtenlik de tarihe karışmıştı. O dönemde Jane Austen'in yazdığı kitaplara dikkat edildiği takdirde bir evlilik başlangıcında ele alınan başlıca konu evlenecek kadın, ya da erkeğin paralı olup olmadığı ve iyi bir aileden gelip gelmediğiydi. Oysa bugün paraya önem verilmezmiş,

artık paranın bir evlilikte önemi olamazmış gibi davranılıyordu. Ama bu tam anlamıyla ikiyüzlülüktü.

Ram paranın zaman için önemini bilirdi. Çocukluk günlerinde bile babasının zengin, ama annesiyle üvey babasının parasız olduklarının bilincindeydi hep. Bunu algılayamadığı bir anı hatırlamıyordu. Üstelik başkalarının kendisi kadar parayla ilgilenmediklerine de inanmazdı kesinlikle. Başkalarının bütün yaptıkları, tıpkı kendisi gibi paranın büyüsüne kapıldıklarını gizlemek, bunu sadece iş hayatında açığa vurmaktı. Şimdilerde bir genç kızın, şekerim başıma gelebilecek en korkunç şey sosyetenin yıldızı olduğumun söylenmesidir, demesi çok modaydı. Sosyete genç kızlarının modaya uymak için yaptıkları numaralar arasında, amaçlarının ya Rus, ya da Çin tarihi öğrenimi yapmak, bir yelkenliyle dünyayı dolaşmak ve para, ya da gelir kavramlarıyla kafa patlatmadan dilediğince yaşamak istediklerini ileri sürmeleri de vardı. Ama Ram bunların gerçek yüzünü çok iyi bilirdi. Bu genç kız, karşısına yeterince paralı, istediği gibi bir koca adayı çıktığı anda dünyayı dolaşmayı da, öğrenimi de bir elinin tersiyle itiverecekti. Hepsi para peşindeydi. Ama ne yazık ki hâlâ nesli tükenmeye yüztutmuş ender genç kızlar vardı bu dünyada ve onlar para peşinde değillerdi. Bu gerçeği de kabul etmek gerekti.

Ram, evlenebilecek nitelikte on sekiz yaş civarındaki genç kızları aklından geçirdi. Başbakan Herbert Asquith'in büyük torunu Jane Bonham Carter Londra Üniversitesi'nde iktisat ve felsefe okuyordu. Sabrina Guinness geçinebilmek için çalışıyordu, hem de Ram'ın ölçülerine göre kendine son derece aşağılık bir iş seçerek Tatum O'Neal'e mürebbiyelik yapıyordu. Birden aklına on yedi yaşındaki kızları da listeye sokmak geldi. On sekiz yaş, kendisinin evlenebileceği bir kız için fazlasıyla olgunlaşmış bir dönemdi. Bu yaştaki genç kızlar artık iyice kaşarlanıyorlar, üstelik de yaşamdan istediklerini bilerek, bağımsızca davranmayı öğreniyorlardı. Yanındaki meşeden bir dal koparırken, on sekiz yaşına gelen bir kız artık bitmiş sayılır, diye düşündü.

Birden aklına bir ad geldi. Sarah Fane... Geçen

hafta Lord John Fane'le iş görüşmek için bir öğle yemeği yemiş, yemekte adam kızından yakınmıştı. Ama neden yakındığını hatırlamıyordu. Kız acaba gelecek mayısta Kraliçe Charlotte'un doğum günü şerefine verilecek baloda mı sosyeteye tanıtılmakta ısrar etmişti, yoksa sosyeteye hiç girmemek için ayak mı diremişti? O sırada aklı başka yerdeydi zaten. Ama şimdi, o iş yemeğinde Lord John Fane'in kızından sözetmesine şaşırdığını anımsayabiliyordu. Galiba orman tavuğu avı mevsiminin başlangıcıydı, çünkü aylardan ağustostu. Yıllar önce o mevsimde Lord John'un malikanesine çağırılmıştı. İşte o zaman, on dört yaşlarında olan Sarah Fane'le tanışmıştı. Ama bu, ona dünmüş gibi geliyordu. Zaman nasıl da göz açıp kapayana dek geçip gidiyordu.

Bir hesapladı. Üç yıl önceydi. Sarah uzun boylu, dümdüz, sarı saçlı, insana büyük bir dürüstlükle bakan mavi gözlü, sessiz bir kızdı. Ama bir havası vardı. Genellikle on dört yaşındaki kızlarda görülen küçüklük duygusu içinde olmadığı dimdik yürüyüşünden belliydi. Avcıları, ormanlarda uzaktan izlemiş, peşlerinden ayrılmamıştı. Sarah Fane'in sosyeteye tanıtılma mevsimiyle ilgili tasarı ve istekleri ne olursa olsun mevsim mayısın ilk cuma gününe rastlatılan Kraliyet Akademisi'ndeki özel gösteriyle açılırdı geleneksel olarak. Ram, Sarah Fane'le, daha doğrusu saygıdeğer Lady Sarah Fane'le ilgili soruşturma yapmaya karar verdi. Herhalde bu kız da onu, fotomodellik yapmak ya da yemek kurslarına giderek iyi bir ahçı olarak yetişmek tasarılarıyla düş kırıklığına uğratacaktı. Ama gene de kızın dimdik yürüyüşü onu umutlandırıyordu. On sekiz yaşına da gelmemişti daha, değil mi ya? Eve dönünce hemen bunu not almalı ve unutmamalıydı. Böyle bir soruşturma yapmaya değerdi. Kızın büyükbabası da konttu.

18

Daisy, pencerenin önünde durmuş, aşağı Prince Caddesi'ni seyrederken söyleniyordu, «Kiki anlamıyor musun? Bu iş hiç hoşuma gitmiyor.» Güzel bir sonbahar günüydü. Sokakta Soho'yu gezmeye gelen turistler dolaşıyordu. Bu 1976'nın sonbahar gününde hava hâlâ ılıktı. Yerlere bakınca, asfaltın üzerindeki çukurların geçen yıla kıyasla biraz daha genişlemiş oldukları görülebiliyordu. Hiç kuşkusuz ilkbahara bunlar daha da büyüyecekti. Ama belediyenin çukurları kapattırmak için bir girişimde bulunduğunu gösteren hiçbir belirti de yoktu. Kendi kendine, belki de bunlara tarihsel izler gözüyle bakıyorlar, diye düşündü.

Kiki üsteliyordu, «Daisy, bak, verecekleri davete Robin Valarian'ın elbisesini giyerek gitmekle onlara bir lütuf yapacaksın. Hiç kuşkusuz fotoğrafların çekilecek. Bu da Robin Valarian için büyük reklam olacak. Adam böyle bir fırsatı kaçırmak ister mi?»

Daisy inatla yeniledi, «Bu iş benim midemi bulandırıyor.»

Kiki, «Ama ya elbise? Ona bir diyeceğin var mı? Çok güzel bulmadın mı, sen de?» diye sordu.

«Aslında bir diyeceğim yok. Benim tipim bir elbise olmasa bile güzel olduğunu kabul etmek zorundayım. Ama modelinin St. Laurent'ın yarattığı giysiler arasından çalındığı belli olan bu şifon ve tüy karışımı giysinin bundan otuz beş yıl sonra da geçerliliğini koruyamayacağı açık. Benim söylemek istediğim başka. İçimde garip bir duygu var. Sanki çevremde bir örümcek ağını örüyor gibi. Saf altından bir ağ. Belki de benim deliridiğimi sanıyorsun.»

«Belki biraz çıldırmışsındır. Onu bilemem. Ama şu

son bir yıl içinde iki büyük yağlıboya tablo siparişini sana Vanessa'nın bulduğunu da aklından çıkarma. Önce Short'ların kızlarının, sonra da Hemmingway'lerin iki oğlunun resimlerini yaptın. Düşün bir kez. Suluboya resimlerinin fiyatlarına beş yüz dolar zam yapma aklını veren o. Seni birçok toplantıya çağırdı. Üstelik de iki elbise armağan etti. Ama bunları salt iyilik olsun diye yapmadı ki. Bundan elde ettiği kazancı bir düşünsene.»

«Ne elde etti? Söyler misin? İşte bu yüzden güvenemiyorum, o kadına. Insanlar başkalarına kendi çıkarlarını düşünmeden salt iyilik olsun diye yardım etmezler. Üstelik Vanessa, yapacağı iyilikten zevk almak için yardıma koşmaya hazır kadınlardan değil. Kiki'ciğim, onu senden çok daha iyi tanyorum. Şimdi bana, benimle dostluğundan ne çıkar elde ettiğini anlatabilir misin?»

Kiki bir an ne söyleyeceğini bilemeden durdu, «Şey...»

«Yani sırf beni toplantılarında yeni bir tip olayım diye mi çağırıyor? Bu yeterli mi?»

«Eğer insan geniş çevre meraklısıysa yeterli olabilir. Ustelik Vanessa da çok tanıdık edinmek peşinde.»

«Saçmalama, Kiki. Ben öyle önemli, ya da güzel değilim ki.»

«Kendi değerini küçültmekten vazgeçmeyecek misin sen. Hafta araları çok çalıştığın için New York sosyetesinde görünmüyorsun. Hafta sonlarında da resimlerini yaptığın için gene ortada yoksun. Senin değerin zor ele geçirilebilir olmanda. Bu da Vanessa için oldukça önem taşır.» Kiki kaşlarını iyice tavana kaldırmış, bu haliyle küçük bir şeytana benzemişti. Valarian'ların Daisy'ye iyi davranmalarında kuşku uyandırıcı bir yan görmüyor, aksine bunu çok doğal kabul ediyordu. Daisy'nin, elindeki olanaklardan faydalanmamasına, unvanını ve güzelliğini kullanarak Amerika'nın ünlüleri arasına katılma fırsatını tepmesine fena halde kızıyordu. «Daisy, külkedisi değil, gerçek bir prenses olduğunu unutma.»

«Sense hâlâ düşler dünyasında yaşıyor, peri masal-

larına inanıyorsun. Yok, yok, bu sözleri geri alıyorum. Aslında sen öylesine kaşarlanmış bir kızsın ki ailemden, unvanımdan faydalanarak bunu ticaret aracı olarak kullanmamı istiyorsun. Serge Obolensky bile artık unvanını kullanmıyor, kızım.»

«Yavrucuğum, Serge Obolensky'nin tablo satmak diye bir derdi, bir zorunluluğu yok. Üstelik Obolensky ailesinden hâlâ sürüyle insan prens, ya da prenses unvanını kullanmaya devam ediyor.»

«Kiki artık bu Çarlık Rusyası konuşmalarına son verelim de Venedik'e hangi giysileri götürmem gerektiğine karar verelim. Ne dersin? Eylülde Venedik'de havalar nasıldır? Biliyor musun?»

Kiki bilgiç bilgiç yanıtladı, «Çok değişkendir.»

«Kızım, Luke seni iyice bir pataklasa çok iyi olacak.»

Kiki memnun memnun söylendi, «Luke zenciler gibi döğüşerek sevişmekten hoşlanmıyor.»

«Peki, nasıl sevişmekten hoşlanıyor?»

«Sarılmaktan, öpmekten, okşamaktan, zevk alırken, zevk vermekten?...»

«Peki, düzüşmekten?»

«Daisy, o ne biçim söz? Çok çiğ ve kabasın, doğrusu. Ama çok ısrar ediyorsan söyleyeyim. Tam anlamıyla sevişmekten hoşlanıyor.» Kiki bu haliyle tıpkı erdemli bir papaz kızına benziyordu.

«Aman Tanrım, bugünleri de mi görecektim? Sonunda onu elde ettiğin için çok erdemli davranmaya başladın, ha? Bana bak, gerçekten onu elde ettin, değil mi?» Daisy'nin sesinde, bunu sorarken hafif bir kaygı seziliyordu.

«Hiç bilemiyorum.» Kiki'nin yüzünde tıpkı şaşkın bir kedi yavrusuna benzeyen bir anlam belirmişti. «Bana söylediklerinin hepsini yaptım. Dışarı çıkma tekliflerini de her zaman kabul etmiyorum. Üstelik onunla birlikteyken öylesine çok uydurma erkek arkadaşımdan söz ediyorum ki bunların varlığına kendim bile inanmaya başladım. Ama o orospu çocuğuna gün geçtikçe daha fazla aşık olduğumu da anlıyorum. Gene de benden kaçıyor.» Eğilip Theseus'u yumrukladı. Ama köpek yumruklanmaktan ileri derecede hoşlandığı için Kiki'

nin elini yalamaya koyuldu. «Acaba onunla yatmasa mıydım, dersin? Yanlış mı yaptım?»

«Tabii ki hayır. Kızım artık kızların kendilerini erkeklerden çektikleri devir çoktan tarihe karıştı. Ben sana kolay elde edilemez olduğunu anlat, dediğimde bunu demek istememiştim ki. Aslında kastım cinsel bakımdan değil, ruhsal bakımdandı, saloz.»

Kiki acı acı, «Ama benim ruhum da ona açık. Üstelik bunu biliyor. Yüreğini sertleştirebildiğin kadar ruhunu da sertleştirebilir misin?» diye söylendi.

«Sen hiç falcıya gittin mi?»

«Tabii ki hayır.»

«Öyleyse kendine bir falcı arasan iyi edersin. Hadi, şimdi işimize bakalım. Acaba yanıma senin elbiselerinden neler alabilirim dersin?»

North'un stüdyosunun müdürü Arnie Greene hayatından hiç de memnun değildi. North'a Pan Am işini almamalarını öğütlemişti. Aslında bu işte çok para olmasına karşın filmin Venedik'te çekimi hem North'un, hem de Daisy'yle Wingo'nun yaklaşık bir hafta stüdyoda olmamaları ve önemli müşterilerle yapılacak toplantılara katılmamaları demekti. Bu da dönüşlerinde çalışma düzeninde bir iki günlük bir boşluğa yol açacaktı.

Yunanlı Nick, Pan Am önerisini getirdiği zaman North'a, «getireceği paradan daha fazla zaman kaybına yol açmayacak mı, sence?» diye sormuştu.

Ama North kararlıydı, «Belki, ama şimdiye kadar bir fırsatını bulup Venedik'e gidemediğim için hazır böyle bir iş karşımıza çıkmışken sulara gömülmeden önce orayı bir görmek istiyorum.»

Arnie içini çekti. Ona kalsa North, stüdyodan ancak Central Park'a kadar olan mesafede film çekebilir, daha uzağa kıpırdayamazdı bile. Aslında senaryoda güvercinlerle dolu bir avlu, San Marco Meydanı ve gondol görüntüleri gerektiği takdirde bunun Central Park'da çekilemeyeceğini isteksizlikle kabul ediyordu. Belki güvercinler idare edilirdi, ama San Marco Meydanı ne olacaktı? Acaba gondollar da

hayvanlar, ya da çocuklar gibi çekimi çok güç varlıklar mıydı? En acemi gondolcunun sebep olacağı gecikmelerin masrafını bile hesaba katarak faturayı ona göre tutmuştu. Hatta herhangi bir aksilik olur da bir gondolcu boğulursa diye sigorta bile yaptırmıştı. Arnie aslında her şeyi hesaba katmış, Roma'dan teknisyenler, makyajcılar ve giysi uzmanlarının getirileceğini gözönünde tutarak bunların İtalyanlara özgü tatlı hayat alışkanlıklarını sürdürerek öğle yemeği tatili için iki saat izin isteyebileceklerini düşünmüş, ona göre önlem almıştı. Sonra çekim sırasında çevrede toplanacak meraklı kalabalığını denetim altında tutmak, güvercin pislikleriyle uğraşmak da vardı. North'un, Daisy, Wingo ve altı fotomodelin Venedik'e birinci sınıf uçak gidiş dönüş masrafı, bunlara verilecek gündelik ve bir hafta Gritti Palace otelinde kalmak için harcayacakları parayı da hesaplamış ve tutarın, oturduğu dairenin bir yıllık kirasına eşit olduğunu görmüştü. Bütün ayrıntıları öylesine hesaba katmıştı ki liste beş sayfa tutmuştu. Eksik bir şey bırakmadığını umuyor, tekrar tekrar gözden geçiriyordu bunu. Bir aksilik olsa ve North'un başı derde girse bile, epeyce yüksek tuttuğu faturada masraflar hariç kâr payından çekebilirlerdi. Neyse ki hava koşullarının yol açacağı gecikmelerden parasal sorumlulukları yoktu. Bir de havayla ilgilenmek zorunda kalsa herhalde geçirdiği iki ülser krizine üç tane daha eklenirdi.

«Peki, peki. Ama North lütfen kanala düşmeye filan kalkma. O pis suya düşersen en azından sarılık olursun.»

«Arnie, ben şimdiye kadar hiç kanala düştüm mü?»

«Daha demin Venedik'i hiç görmediğini söylemiştin. Hem sakın çiğ istiridye, ya da tarak yemeye kalkma. Onlar da sarılık yapar.»

«Acaba güneşin batışını seyredebilir miyim? Seyredersem gözlerim bozulur mu yoksa?»

«Yahu, bu dünyada da hiç kimseye yaranılmaz ki. Iyilik yapmak istersin, seninle alay ederler.»

«Haksızlık etme, şimdi.» North Arnie'ye sevecenlikle bakıyordu. «Ama gereksiz yere kaygılandığını ve kuruntu ettiğini kabul et.»

«Ama mutlaka bir aksilik çıktığını sen de bilirsin.»

«Tabii çıkacak. İşimiz bu. Ama ne tür aksilik çıkarsa çıksın, Daisy'nin bunlara çözüm bulacağını bilirsin. Hem bu iş için para alıyor, öyle değil mi?»

Marco Polo havaalanında bavullarını toplayıp *vaporetto* adı verilen motorlardan birini tutarak otele yollandıklarında hava kararmıştı için Venedik'ten bir şey anlayamadılar. Daisy'yle North önden gelmişlerdi. Wingo'yle altı fotomodel ise iki gün sonra Venedik'de olacaklardı. Aslında kendilerinden bir gün sonra gelmeleri gerekirdi, ama North arada bir gün tatil yapıp Venedik'i gezmek istediğini, bu yüzden de Wingo'ların gelişlerini bir gün geciktirmeye karar verdiğini söylemişti. Böylece Daisy de bu boş günden yararlanarak filmin çekileceği yerleri bir kez daha gözden geçirebilecek, polislerle kalabalığı denetim altında tutmak için alınacak önlemleri görüşebilecek, ertesi gün öğleden sonra Roma'dan gelecek teknisyenler, makyajcılar ve giysi uzmanları için bir otelde yer ayırtılıp ayırtılmadığına bir kez daha bakabilecekti.

Daisy, Venedik insanda gürültülü bir darbe etkisi yapıyor, diye düşünüyordu. Büyük Kanal'a bakan odasının penceresinden dışarısını seyrederken dalgaların *vaporetto*'nun bordasına çarptıklarını hâlâ duyar gibiydi. Venedik hakkında neler okumuş olursanız olun, ne kadar bu kentin suların üzerine inşa edildiğini bilirseniz bilin, bunu kendi gözlerinizle gördüğünüz zaman şaşırmaktan kendinizi alamazsınız. Venedik hakkında herhangi bir tahmin yapmak, kenti gözünüzde canlandırmak olanaksızdı. Kent, ne kadar çok tabloya konu olursa olsun, bunun ne kadar çok resmini görürseniz görün, gene de aslıyla karşılaşmadan gerçekliğini anlayamazdınız. Aslını gördükten sonra bile gerçekliğinden kuşkuya kapılmıyor muydu, insan? Daisy şu anda kendini, bir aynadan, elle tutulamaz, oyun dünyası gibi, hemen hemen olanaksıza varan bir düşsellikteki harikalar diyarına geçen Alice gibi görmeye başlamıştı. Bu kent yüzyıllardır çökmekte ve ölmekte olan büyük

bir sanat kitlesiydi. Ama bu haliyle bile canlıydı. Hakkında o kadar çok şey yazılmıştı ki artık yazılabilecek öykülerin kaynağı tükenmiş olmalıydı. Ama milyonlarca sözcük bile bunun büyüsünün bir damlasını alıp götürememişti. Böyle bir kenti yapma girişiminde bulunmak için insanoğlunun ne kadar yürekli, ne kadar hırslı olması gerekiyordu.

Kanalın tam karşı kıyısında, ayışığında Venedik'te Barok Dönem'in baş yapıtı sayılan Santa Maria della Salute görülüyordu. Bu yapının olması gereken yere inşa edilmesi bile insanda bir şaşkınlık uyandırıyordu. Daisy bu ertesi sabah sulara gömülse de, ya da New York ve Londra yok olduktan sonra bile ayakta kalsa da şaşkınlığa kapılmayacağını düşündü.

Daisy pencereye arkasını döndü. Ertesi sabah tam yedide işe başlaması gerektiğini hatırlamıştı. Bakışlarını içerde dolaştırdı. Burası yüksek tavanlı, duvarları mavi-beyaz çizgili saten kaplı, pencerelerinde pembe brokar perdeler asılı bir odaydı. Sabah yedide kalkmak zorunda olmak sadece beş saatçik uyku uyuyabilmek demekti. Neyse ki uçakta biraz kestirmek olanağını bulmuştu. Birinci sınıf bölmede North ön tarafta, bacaklarını uzatarak oturmuş, Daisy ise onu rahatsız etmemek için arka koltuklardan birini seçmişti. Böylesine zor bir iş başlamadan önce North'un bütün gücünü toplayarak gelecek günlerin yorucu çalışmasına başlayabilmek için olduğundan da fazla kendi içine kapandığını bilirdi. Yatmaya hazırlanırken, acaba tasarladığını gibi dönüşte Londra'dan geçip Dani'yi görebilecek miyim, diye düşünüyordu. Bu yıl Noel'de Avrupa'ya gelme olanağını bulamamıştı. İki yağlıboya tablo ve altı suluboya Danielle'in masraflarını karşılamaya ucu ucuna yetmişti. Onun için de Daisy yolculuk yerine para kazanmayı yeğlemişti. Ah, Dani'yi de Anabel'i de görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu. North'dan çekim bitene kadar izin istememeye kararlıydı. Ondan sonra da dönüş yolculuğunda Londra o kadar yakın olduğuna göre North isteğini reddedemezdi. Üstelik ödeyecekleri fazladan para da ne kadarcık tutardı ki?

Daisy bitkin bir halde sırtındaki eski blucin, triko bluz ve İngiliz komando ceketini çıkardı. Bunları beş

yıl önce kilise yararına düzenlenen bir satışta Londra'dan toplam elli sente almıştı. Yolculuk için seçtiği kılık New York'tan yola çıktıklarından beri sırtındaydı. Banyoya girip uzun uzun duş yaptı. Oh, dünya vardı. Bu iş zamanlarında hem aceleden, hem de su tesisatının yetersizliğinden telaşla yaptığı duşlardan ne kadar da farklıydı. Geceliği Montgomery Ward'dandı. Bu pembe pamukludan, yakası kurdelelerle bağlanan bir yelekle, altında mor saten basketbolcu şortundan oluşuyordu. Sırtına aldığı şal yakalı, desenli koyu kırmızıdan ipekli erkek sabahlığı da Sulka markasını taşıyordu. Hiç kuşkusuz yirmi beş yıl önce dikilen bu sabahlık bu kadar kısa boylu bir erkeğin ölçülerine göre hazırlanmamıştı. Şimdi Daisy'nin sırtında yerleri süpürüyordu. Aklı hâlâ ertesi günkü çalışma ile Venedik'te yapacağı gezintilerdeydi. Böylece hafif ve karışık düşlerle dolu bir uykuya daldı.

Sabah olup da saat çalmaya başladığında hemen yataktan fırladı. Uykusunda uğraştığı düşleri görmekten kurtulduğuna bayağı sevinmiş, karşısında denizin görünümü iyice içini açmıştı. Bir an için büyülenmişçesine pencereden dışarısını seyrettikten sonra kendini toparladı. Böyle bir yerde insandan çalışmasını beklemek gerçekten delilikti. Bu güzelliğe alışmak için aslında bir hafta önce gelmeleri gerekirdi. Ama belki de bu kentin güzelliğine uyum sağlayabilmek için bir ay bile yetmeyebilirdi. Acı acı North'un bugün Venedik'i gezme olanağını bulmasını ne kadar kıskandığını düşündü. Kendi kendine, işlerini bir an önce yoluna koyup bugün en azından birkaç saatini gezintiye ayırma olanağı yaratmaya söz verdi.

O gün akşamüstüne doğru North otele geldiğinde Daisy'yi tam girişte bir koltuğa kıvrılmış kendisini bekler bulduğunda, «Her şey tamam mı?» diye sordu.

«Pek değil.»

«Ne demek istiyorsun? Her şey tamam değilse burada ne diye sallanıp duruyorsun? Yapacak işin yok mu?»

Daisy birden ayağa fırladı. Elini kalçasına koymuş,

meydan okuyan bir tavırla bacaklarını açmıştı. Bütün gücü geri gelmişti bir anda.

«North, dur bakalım.» Elini kaldırdı. «Galiba ufak bir sorun var.»

Adam ilgisizlikle söylendi, «Senin sorunlarından da, senden de gık. Ayaklarıma kara sular indi. Ben odama çıkıyorum.» Dönmüş, odasının anahtarını almak için tezgâha doğru seğirtiyordu ki Daisy'nin omzuna dokunmasıyla durdu.

«North?»

«Aman, be? Ne istiyorsun? Böyle ayrıntılarla uğraşmak senin görevin, benim değil. Tamam... Tamam... Söyle bakalım. Hiç kuşkusuz bir izin belgesi eksik çıkmıştır, ya da gondollardan biri yanlışlıkla başka renge boyanmıştır. Pürüz neyse çalışmaya başladığım zaman hallederim.»

«Alitalia'nın işbaşı yapmasını sağlayabilir misin?»

«Alitalia'dan bana ne? Biz Pan Am için çekim yapıyoruz. Aman, be, Daisy. Sende de hiç mantık yok.» Bunları söyledikten sonra sabrı taşmışçasına yoluna devam edecekti, ama, kızın arkasından, «Başka hiçbir uçak şirketinin uçağı İtalya'ya inmiyor, North. Alitalia da grevde,» diye fısıldamasıyla olduğu yerde taşlaştı kaldı. «Wingo'yla fotomodeller gelemeyecekmiş.»

North gene sinirli sinirli söylendi, «Eee? Ne olmuş yani? Bundan daha kötüsü de olabilirdi. Roma'dan model bulmak için hiçbir girişimde bulunmadın mı? Seçtiğim kızlar olmazsa başkalarını da buluruz. Hem Wingo'suz da film çekebiliriz. Roma kameraman ve güzel kadınlarla dolup taşıyor.»

Daisy yavaş sesle, «Trenler de grevde,» diye söylendi.

«İçine ettiğimin işi. O zaman arabayla gelsinler, efendim... Şimdi yola çıkarlarsa yarın burda olurlar. Grevi haber aldığında hemen işi halletseydin şimdi bile burada olurlardı.» North'un sesinde suçlayıcı bir anlam vardı.

«Teknisyenler de grevdeymiş, North. Teknisyen de bulamıyoruz. İtalya'da bizim aygıtları buraya getirecek hiç kimseyi bulamıyorum. Roma'yla bura arasında bir

yerde kaldıklarını öğrendim. Ne kamera, ne adam, ne ışık, ne güzeller, ne de kronometremiz var. Mafiş, anlamıyor musun? Roma'ya da bu yüzden fotomodel ısmarlayamadım.»

«Aman ne gülünç. Ne kadar da zekisin sen. Bu yaşta, ne zekâ... Şu kuş beynine, çekimi Fransa, ya da İsviçre'de yapabileceğimiz fikri de gelmedi mi? Hadi, toparlan. Gidiyoruz.»

Daisy tatlı bir sesle sordu, «San Marco Meydanı, gondollar ve güvercinleri Fransa, ya da İsviçre'de mi çekeceğiz?»

«Allah seni kahretsin. New York'u ara. Ajansın senaryoyu bir saatta değiştirebileceğini bilmiyor musun?»

Daisy, her sözcüğün üzerinde büyük bir keyifle durarak yanıtladı, «Sayın patronum, ne yazık ki grevler telefonlara da sıçramış. Hatta telgraf işçileri bile işi bırakmış. Şu dışarda gördüğüm kuşlardan bazıları posta güverciniyse o zaman iş değişir. Aksi halde... Burada elimiz, kolumuz bağlı kaldık.»

«Ama Daisy, bu delilik. Olamaz. Yeterince uğraşmıyorsun. Telefon et de bir motor çağırt. Sınıra kadar gider, oradan da New York'u ararız. Çekim için başka yer bulsunlar. Pan Am her yere uçar. Bu kadar basit bir şeyi sen neden düşünemedin de benim gelmemi bekledin? Neden toparlanmadın? Sana ne oluyor? İşinde foslamaya başladın, galiba.»

«Araba, motor kiralayan şirketlerin de hepsi grevde canım. Gondolcular kooperatifi ve vaporetto işçileri de işi bırakmaş.» Şu anda kara gözleri öylesine koyu görünüyordu ki derinliklerinde yatan alaycı pırıltı bile hemen hemen sezilemiyordu.

«Canına ettiğimin işi. Daisy, bunu bana yapamazlar.»

«Olur, işbaşı yaptıklarında onlara söylerim.»

North bağırıyordu, «Ama bu ne ilkellik, böyle?» Bir yandan da, on altıncı yüzyılda bir soylunun sarayı olan otelin girişinde kollarını yeldeğirmeni gibi sallayıp duruyordu.

Daisy sakin sakin söylendi, «Gerçeği neden olduğu

gibi kabullenmek istemiyorsun, North? Yapacak bir şey olmadığını anlayamadın mı?»

Daisy aslında o gün koşuşup didinmekten sersemlemişti. Bütün çıkış yollarının kapanmaya başladığını, üstüne üstlük telefonun da çalışmadığını görünce aşağı inmiş ve radyodan grev haberlerini dakikası dakikasına izlemeye koyulmuştu. İşler sarpa sardığında da duyduğu keyif gittikçe artıyordu. Önce içini saran bu duygunun ne olduğunu anlayamadığı halde sonradan bunun rahatlık olduğunu farketmişti. Kolejde tatile çıktıklarında nasıl bir rahatlık duyduğunu hatırladı. Herkese nazik davranmakta birbirleriyle yarışan otel personeli de tatil havasına girmişti, sanki. Acaba bunlar da yarın işi bırakabilir miydi? Olur ya, bırakırlardı da... Biri Daisy'ye, tam da grev havası, diyordu. Ona hak vermekten kendini alamadı. Venedik'e geldiğinde bütün istediği bir iki günlüğüne keyfince gezip tozabilmek, çalışmadan uzak kalmaktı. Bu arada kapıcı da ne olursa olsun Gritti Palace Oteli'nde şimdiye kadar hiçbir müşterinin aç kalmadığını söylemişti. Açık büfe biçiminde yemek yemek zorunda kalsalar bile otel yönetimi her türlü olasılığa karşı her zaman hazırlıklıydı. En kötü olasılıkla prenses hazretleri kendi yatağını yapmak zorunda kalırdı.

«Olduğu gibi kabullenmek mi?» North dehşete kapılmıştı sanki. Olaylar onu değil, o olayları yönetirdi. «Ortaçağ'da yaşıyormuşuz gibi burada kapalı kaldık, sen de bana kalkmış işleri olduğu gibi kabul etmekten söz ediyorsun.»

Daisy hafif bir sesle söylendi, «Bir çıkış yolu daha var.»

Adam bağırmaya başladı, «Allah aşkına söyle, nedir?»

«Gidip yüzebiliriz.»

North hızla kıza doğru döndü. Üstüne saldıracakmış gibi bir hali vardı. Daisy adamın ateş saçan bakışlarını görünce gülmemek için kendini tuttu, ama sonunda kıkır kıkır gülmeye başladı. Bir yandan kahkahalar atıyor, bir yandan da, «Arnie...» diye kekeliyordu. «Ah, Arnie'nin yüzü görülmeye değer...»

Arnie Greene'in, sarılığa yakalanmamak için öğüt

verdiği sırada yüzünün anlamını gözlerinin önünde canlandıran North da birden dayanamayarak gülmeye koyuldu.

Kapıda duran kapıcıyla komi, iki Amerikalının karşılıklı kahkahalarla gülüşlerini seyrettikten sonra dönüp birbirlerine gülümsediler. Kapıcı, bir zamanlar Deauville'deki polo maçlarından sonra her yıl eylülde buraya gelen ve en iyi müşterilerimizden biri olan Prens Stash Valensky'nin kızı genç prenses iyi, hoş da hiç de durumuna yakışmayan bir şekilde giyiniyor, diye düşündü. Daha bu sabah arkasında beyaz bir erkek pantolonu ve mor-beyaz çizgili bir bluzla aşağı inmişti. Ama kimbilir? Belki de bu kılıklar şimdi modaydı...

North kendini tutmaya çalışarak soludu, «Bütün bunları sen düzenledin, değil mi?»

Daisy alçak gönüllülükle, «Evet, ama kolay olmadı,» diye yanıtladı.

«Yahu, ne kızsın... Bir gün tatil yapmak için bütün ülkeyi felce uğratabiliyorsun.»

«Haklısın, çok becerikliyimdir. Ama bu işi New York'da kesinlikle kıvıramazdım. Korsan taksilerin sayısı çok fazla orada, çünkü.»

«Peki burda korsan gondolcular yok mu?»

«Bulabildiğim tek taşıt bir çocuğun sandalı oldu.»

«Nereye gidelim, peki? Barmenler de greve gitmeden bir içki içelim, bari.» North'un başı dönüyordu. Adeta sersemlemişti. Hiç hesapta olmayan bu beklenmedik Venedik tatili karşısına çıkınca sınav öncesinde beklenmedik bir şekilde okuldan salıverilen bir öğrenci gibi hissediyordu kendini.

Daisy, «Harry'nin Barı'na ne dersin?»

«Yani turistler gibi mi davranacağız?»

«Tabii... Ama önce üzerimi değiştirmem gerek. Sen de gidip banyo yapsan iyi olur. Bir saat sonra burada buluşuruz. Aslında bara kadar yürüyebiliriz sanıyorum. Bende kentin haritası var. Korkma, yolumuzu yitirmeyiz.»

«Bana bak, bütün gün taban teptim. Adım atacak halim bile yok. Sandallı çocuğa tembih et de bizi beklesin.»

«Başüstüne, patron.» North elinde olmadan Daisy'ye gülümsedi. Şimdiki halde kızın hiçbir olasılığı hesap dışı bırakmadığını görmüştü. Onu kesinlikle suçlayamazdı. Ama, şu grevler hakkında daha fazla şey öğrendiğinde belki de fikrini değiştirirdi.

Odasına çıktığında Daisy, iş dışında bir yere gidebilecekleri olasılığını düşünüp yanına aldığı giysileri gözden geçirmeye koyuldu. Şu anda kendini kuşlar kadar özgür hissediyordu. Bir astronot gibi ağırlıksızdı. Elinin altındaki en süslü elbiseyi seçti. Bu Vionnet'nin 1920'lerde hazırladığı bir gece giysisiydi. Üzeri, siyah kadifeden, göğsü iyice açık bir bluz şeklindeydi. Omuzlardan sadece incecik kristal boncuklardan yapılmış iki askı tutuyordu elbiseyi. Aynı boncuklar göğüs üzerinde, gerdanlık havası verecek biçimde işlenmişti. Etek gene siyah kadifedendi ve arkasıyla yanları yerlere kadar uzun, önü ise dizleri açık bırakacak şekilde kısalıyordu. Hiç kuşkusuz bu giysi dikildiği dönemde epeyce rezalete yol açmıştı. Daisy saçının örgüsünü çözerken, eylülde siyah kadife giyilir mi, diye düşündü. Ama, neden olmasındı? Pekâlâ giyilirdi. Bu giysi, bayağı süslü bir saç biçimi gerektiriyordu. Ama buna olanak yoktu. Saçlarını iki yana doğru kaldırarak odanın içinde dönmeye koyuldu. Ne yapmalı? Topuz, ya da örgü istemiyordu. Bütün istediği parıltıydı. Sonunda, saçlarını ortadan ayırıp yanında getirdiği gümüş renkli kurdeleden uzun bir parça kestikten sonra bunu başına bağladı. Böylece saçlarını geriye doğru atmış, uçlarını da omuzlarına salıvermişti. Sırtına şimdilerde adı unutulan Charuit firmasının yaptığı lameyle karışık yeşil kabı aldıktan sonra artık hazırdı. Aşağı indiğinde Tiepolo, ya da G. Bellini'nin tablolarındaki kadınlardan bile daha düşsel bir havası vardı.

North hazır bekliyordu. Fazla içkiye düşkün olmadığı halde nedense canı bu gece içki çekmişti. Ama alkollü içkiler insanı karamsarlığa itmez miydi? Belki de böyle bir içki, bu gece havadaki tehlikeli özgürlük duygusunu dağıtabilirdi. Ayağını toprağa basması gerektiğini düşünüyordu. Ama bu kahrolasıca kentte de basacak toprak yoktu ki. Her yan kanal ve suydu. Bu Daisy de hangi cehennemde kalmıştı? Onu neden bek-

letiyordu? Kendisiyle çalışmaya başladığından beri Daisy'yi beklemek zorunda kaldığını hiç anımsamıyordu.

Birden arkasında kominin, İtalyanca, «Tanrım, bu ne güzellik,» dediğini duydu.

Kapıcı, yanlarından geçen bir garson ve girişte dolaşan iki adam da bu sözleri yankıladılar, «Ne güzellik»

North'un gözleri Daisy'ye takılınca, «Şeyyy...»den başka söyleyecek sözcük bulamadı. Şu anda sert bir içki gereksiniyordu gerçekten.

Garson sayıyordu, «Sinyorina, bir mimosa, ya da belki Bellini içerler.» North bu dünyaca ünlü, daracık salonda bakışlarını gezdirdi. Sonra kuşkuyla sordu, «Martini yapıyor musunuz? Yani gerçekten sert bir martini?»

«Tabii, efendim. Bire on beş koyuyoruz, üstelik.»

«Duble olsun. Daisy, sen neye karar verdin?»

Daisy garsona döndü, «Mimosa nedir?»

«Taze portakal suyuyla şampanyadan yapılan bir içki, sinyorina.»

«O zaman lütfen bir mimosa.» Ama garson masanın başından ayrılmaya yanaşmıyor, kırış kırış yüzünde derin bir hayranlık ifadesiyle Daisy'yi seyrediyordu.

Ama North sert bir sesle, «İçkileri şimdi içeceğiz,» diyerek büyüyü bozup garsonun da telaşla uzaklaşmasına sebep oldu.

«Evet...» North bu sözcüğü yeni bir şey bulmuş gibi, biraz güvensizlik, biraz şaşkınlık, biraz da isyanla söylemişti.

Daisy numaradan, anlamamış gibi davranarak sordu, «Evet? Ne demek istedin? Venedik'te herkes gayet keyifli davranıyor diye gerçekten grev olmadığını mı sanıyorsun, yoksa?»

«Demek çalışmadığın zamanlarda bu kadar güzelleşebiliyorsun. Demek stüdyoda epeyce numara yapmak zorunda kalıyorsun. Bu da senin hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğimi gösterir. Eline fırsat geçtiğinde hemen bu kılıklara giriyorsun anlaşılan...»

Daisy omuz silkti, «Nee? Ne var, yani?»

«İşte bunu anlamaya çalışıyorum. Hiç kuşkusuz bir şeyler var.»

«North, North, ağır ol.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Emin değilim. Ama galiba bulunduğumuz yere ve zamana uygun sözcükler bunlar. Martini nasıl?»

«Yeterince sert.» Biraz hınçlı konuşmuştu. Bu, şimdiye kadar içtiği martinilerin en iyisiydi, aslında. «Senin portakal suyun nasıl?»

«Harika, nefis, tam anlamıyla mutluluk, bir düş, bir hayal, yeni bir ufkun açılması gibi...»

«Yani bir tane daha mı istiyorsun?»

«Nasıl da bildin?»

«Bilmem, içime doğdu sanki.»

Daisy bu yanıtı beğenmişti, «Çok iyi, North. Böyle sezgi oyunlarına başladığında yerini buluyorsun.»

«Yerimi mi? Nerde?»

«Akıntıda.»

«Yaaa.»

«Anlayacağını biliyordum, zaten. Senin zeki bir insan olduğunu anlamıştım.» Daisy bunları havai bir sesle söylerken bir yandan da şampanya kadehini parmaklarının arasında çevirip duruyordu.

«İş dışında bu oyunu mu oynarsın? Yani sakin sakin insana hakaret etme oyununu... İnsanı hafif övgülerle yerin dibine batırmayı...»

«Bence dalkavukluk çirkin bir iştir.»

«Başkaları bana aptal dediği zaman beni savunmuştun bir zamanlar.»

«Yanılıyorsun. Sana boktan herif, dediklerinde savunmuştum seni.» Daisy'nin gülüşü meleklere yakışabilirdi ancak.

«Bak kızım, sen hele otele dönünceye kadar bekle. Bak, başına neler gliyor. Garson, hanıma bir kelebek ağı, iki de içki. Aynısından.»

Daisy, «Çok eğleniyorum,» dedi.

North biraz şaşırmış, biraz da kuşkulanmıştı, «Ben de.»

«Çok garip, değil mi?»

«Çok. Ama sürekli bir zarara sebep olacağını sanmıyorum. Ama buna alışırsak, o zaman işler kötü olur.» North düşünceliydi.

«Yani eğlence yerinde kalmalı, ama gerçek yaşamda eğlence olmamalı mı demek istiyorsun?»

«Tam üstüne bastın. Sen değer ölçülerinden arınmış bir kız değilsin. Seni başkalarına karşı savunduğumda hep bunu söylerim. Herkes, Daisy Valensky hiç durmadan çalışan bir robottur, dediği zaman seni savunmaya geçerim, ve, 'Nerden biliyorsunuz? Belki o da kendine göre eğleniyordur. Dış görünüşe göre karar vermeyin,' derim.»

Daisy hafifçe peltek bir sesle, «North, sen gerçekten boktan bir herifsin,» diye söylendi.

«Bana yeşillenmeye başladığını farketmiştim, zaten.»

Daisy tatlı bir sesle, «O zaman beni neden kovmuyorsun?» diye sordu.

«Çok tembelim de ondan. Hem ben boktan bir herifim. Yani demek istiyorum ki uysal bir kukla olamam.»

«Kötü huylu bir kukla bile olamazsın, sen.»

«Boşuna beni kışkırtmaya uğraşma. Bana her şeyi olduğu gibi kabullen, diyordun. Ben de senin öğüdünü tutuyorum.»

«Peki, bu ne kadar sürer?»

«Akıntıya bırak kendini, Daisy.»

«Akıntı sözcüğünün kullanma hakkı bana ait.»

North burnunu kıvırdı, «Ama ben de çok yaratıcı bir hırsızım.»

Daisy üsteliyordu, «Kendi kullanacağın sözcükleri kendin bul.»

«Huysuzlanmaya başladın. Anlaşılan acıktın. Yemek yiyelim mi?»

Daisy sızlanmaya başladı, «Zaten öğle yemeği de yiyemedim.»

«Neden?»

Kız erdemli bir bakışla gözlerini adamın yüzüne dikti, «Grev hakkında bilgi edinmekle uğraşıyordum.»

North şaşkınlıkla sordu, «Nc grevi?»

«Yemek yiyelim.»

North, «Sözcüklerimi çalma,» diye söylendi. «Ama, hadi, şimdilik bunu bağışladım. Bu akşam kendimi cömert hissediyorum. Yemeğe nereye gidelim?»

Daisy, «Burada yiyebiliriz,» diye önerdi.

«Tanrı'ya şükür. Zaten kalkacak halim yoktu. Garson, yiyecek ne varsa getirin.»

«Her şeyi ni, sinyor?»

North elle ni iki yana açtı, «Evet, her şeyi.»

«Başüstüne sinyor.» Garson sinyorun açmazını anlıyordu. Böyle ine pırıl pırıl, genç ve taze bir kızın yanında aklını başına toplayıp da nasıl yemek ısmarlayabilirdi, adamcağız? Hatta acaba nasıl yemek yiyebilecekti? İkisinin de karınlarını gereğince doyurması gerekiyordu. Baş yemek olarak *filetto Carpaccio,* ardından da *tagliarini gratinati,* yani nefis fırında makarna, belki onun arkasından incecik kesilmiş *Venedik usulü* dana ciğeri, tatlı olarak da... En iyisi ciğeri yemeye başladıklarında sorardı. Bazan turistler tatlı istemezdi çünkü.

Daisy, Gritti Palace Oteli'ndeki odasının kapısı önünde hafif bir sesle, «Çok güzel bir geceydi. Teşekkür ederim,» diyordu.

North, «Ben de çok güzel vakit geçirdim,» dedi. «Uygun bir yanıt verdim, değil mi?» Bakışlarıyla kızı kendisine bakmaya zorluyor, ama Daisy gözlerini yerden kaldırmıyordu. Bu haliyle utangaç bir genç kıza benziyordu.

«Değildi. Aslında beni gene göreceğini umduğunu ve kente döndüğümüzde bana telefon edebilceğini söyleyecektin.»

«İçeri geleyim mi?»

Daisy hemen düzeltti, «Gelebilir miyim?»

North, «Gelebilir miyim?» dedi.

«Hayır, beni sadece arayabilirsin.»

North üsteliyordu, «Ama, gelebilir miyim, dedim.»

«Eh, istiyorsan beni arayabilirsin.»

Adam sabırsız bir davranışla parmağını çenesinin altına koyup kızın yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı. Ama Daisy adama bakmamakta inat ediyordu. Bu-

nun üzerine North sordu, «Telefoncular da grevde. Sana nasıl telefon edebilirim?»

Daisy zaman kazanmak için: «Evet ama hiç değilse kapıma vurabilirsin,» dedi.

North ısrarlı bir şekilde üsteledi, «İçeri gelebilir miyim, diye sormuştum.»

«Neden?»

«Şey için...» Yüzündeki ifade koridorun loş ışığında yumuşamıştı, sanki. Hâlâ dimdikti, hâlâ sert bir hali vardı. Ama her zamanki savaşçı görünümünü yitirmişti. Sanki ayışığı bunu üzerinden silip götürmüştü.

Daisy anahtarıyla kapıyı açarken söylendi, «Eh, istiyorsan gir.»

«En mantıklı davranış olur bu.»

«Mantıklı mı?»

«Her söylediğimi açıklamamı isteme benden.»

Daisy de karşılığı yapıştırdı, «O zaman sen de bana ne yapmam gerektiğini söylemekten vazgeç.»

«Peki.» North bunu söyledikten sonra Daisy'ye sarılıp dudaklarına eğildi, «Bundan sonra sana buyuracağım.»

Daisy korku içinde geri çekilmeye çalışarak sordu, «Farkı nasıl anlayacağım?».

«Anlarsın.»

«Bekle.»

«Neden?»

«Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.»

«Fikirler bana ait... Üstelik bu fikir birden geldi aklıma.» Eğilip kızı kucağına aldıktan sonra yayla kadar geniş yatağa götürdü. «Daisy, sen ayrıntıların insanısın. Ben ise büyük yaratıcı çalışmalarla uğraşıyorum.» Kızın başını sıkı sıkı tutarak dudaklarından öptü.

Daisy yastıkların üzerinde doğrulmaya çalışarak, «North?» dedi.

North kızın kristal boncuklardan yapılmış askılarını indirmeye çalışarak söylendi, «Ne?»

«Bir yanlışlık mı yapıyoruz?»

«Sanmıyorum. Ama yanlışlık olup olmadığını anlamamız için önce denememiz gerek. Ahhh, bu kadar tatlı olduğunu neden söylememiştin, bana?»

«Hiç sordun mu?»

«Yaptığım yanlışlardan biri de bu, işte.»

«Bunca yıldır nerelerde saklanıyordun?» diye fısıldarken sesinde Daisy'ye tapınırmışçasına bir anlam vardı. Kız, iş sırasında, sert, hırs dolu buyrukları bunca yıldır kendisine itici güç görevi yapan bu adamın böylesine sevecen olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Her zaman sert bir yönetici olan North, şimdi binlerce yıldır toprak altında Venüs heykeli bulan bir arkeolog gibi şaşkın ve duygulu, kutsal bir şeye dokunuyormuş gibi Daisy'nin göğüslerini okşuyordu. Grand Canal'dan yansıyan ışıklar yüzünün sert hatlarını yumuşatmıştı. Daisy yarı aralık gözkapaklarının altından çok iyi tanıdığı bu adama bakarken sertliği nerde kaldı acaba, diye merak ediyordu. Ama bütün köşeleri törpülenmişçesine yumuşacık, güler yüzlü, sevgi dolu bir aşık olup çıkmıştı. Tanıyamıyordu onu. Bütün vücudunu, adeta düşünceli düşünceli tepeden tırnağa okşuyor, her yanını tatlı, uzun öpücüklere boğuyordu. Sonra kalçalarından tutup Daisy'yi kendine yaklaştırarak, «İzin veriyor musun?» diye sordu. Kız başıyla evet deyince onu soydu. Sonra kendisi de soyundu. Ayakta durmuş, gülerek yatakta yatan Daisy'ye bakıyordu şimdi. Daisy, ne kadar da güzel vücudu varmış, böylesine yakışıklı olduğunu hiç düşünemezdim, diye aklından geçirirken ilk karşılaştıklarından beri onun vücudunu düşündüğünü anlamıştı. Aniden gelen bu bilinçle uzanıp adamı üzerine doğru çekerek yüzünü öpme cesaretini kendinde buldu. Şimdi burnunun ucunu, gözlerini, kulaklarını ve yıllardır büyük bir dikkat ve kaygıyla izlediği yüz hatlarını öpüyordu. Bu adamın yüzünü böylesine öpebileceğini, buyruklarını bekler, hızlı çalışma düzenine ayak uydurmaya çalışırken aklının ucundan bile geçiremezdi. Oysa bir anda çıplaklıkları ikisini de eşit duruma getirivermişti. Şimdi dudaklarının altında bir sıcaklık ve bu yeni, sevgi dolu yakınlık vardı. İçini bürüyen mutluluk içinde, North benden hoşlanıyor, onun için gerçek bir insanım, duyguları gerçekten ciddi olmalı, diye düşünüyordu. Şaşkınlık içinde kollarını açıp adama sarılarak iyice üzerine çekti. Eski North haline gelmesini

önlemek için onu kollarının arasında sıkıyor, vücudunu onunkine bastırıyordu. Kendisine tamamiyle yabancı olan bu sevgilinin ortadan yitmeyeceğine inanmaya başladı yavaş yavaş. Daisy'nin kararsızlıklarını ve korkularını atmaya başladığını sezinleyen North'un okşayışları da daha ısrarlı, daha sert hale gelmişti. Vücudunu sanki santim santim öğrenmek istiyordu. Artık bütün karşı çıkmaların, bütün çekingenliklerin havaya uçtuğu an gelip çattığında kızın bacaklarını açtı. Ama onu almadan önce de bir kez daha fısıldadı, «İzin veriyor musun?»

«Evet, evet, evet.»

North komiye soruyordu, «Hâlâ bir değişiklik yok mu?»

«Ne yazık ki, hayır, sinyor. Bir şey daha öğrendik. Bu tür grevler ani başlamalarının aksine o kadar kolay sona ermiyormuş. Ama emin olun, böyle geniş çaplı grevler sık sık olmaz.»

North gülümsedi, «Bunlar gösteri.» Sonra sordu, «Miss Valensky'nin nereye gittiğini gördün mü? Baktım, odasında yoktu.»

«Prenses biraz önce çıktı, sinyor. Çingene bir sandalcıya para verecekmiş. Bu işi ben yapayım, dedim, ama kabul etmedi.»

«Aman, Tanrım.» North gülmekten kırılıyordu. «Gerçekten işi varmış. Tahmin etmeliydim.»

«Bir şey mi dediniz, sinyor?»

«Yok, yok. Gidip bakayım ona.» Tam çıkış kapısına doğru gidiyordu ki telaşla içeri giren Daisy'ye çarptı. «Kaçmaya kalkışmıyordun, değil mi?»

«Sadece uygarlıkla son bağımızı kesmekle uğraşıyordum.»

«Uyuya kalmışım.»

«Farkındayım. Uyurken seni seyretmek çok ilginç oluyor. Uyanıkken bambaşka bir insan oluyorsun.»

Adam hafif bir kuşkuyla sordu, «Nasılım, peki?»

«Önemli olan nasıl olmadığın. Ne karışık bir ruh hali içindesin, ne sinirlisin, ne sertsin, ne hırslısın, ne

köşelisin, ne de yıldırıcısın, uyurken... Hiç ses de çıkarmıyorsun.»

North kızı susturmaya çalışarak, «Bu halimden yararlanmaya çalışıyorsun,» diye söylendi.

«Umarım. Hep senin zayıflığından yararlanmak istemiştim, zaten. Başlıca isteklerimden biriydi, bu. Böyle ilişkilerde ilk uyanan olmak her zaman insana üstünlük sağlar.»

North birden bağırdı, «Bu tür ilişkiler hakkındaki bilgin o kadar fazla mı yani?»

Daisy gözlerinde küstah bir pırıltı, havadan sudan söz edermişçesine, «Bunu açıklayabilmek için seni daha yeterince tanımıyorum,» dedi. Adam birden saldırıp kızı ensesinden yakaladıktan sonra pencereye sürükledi. O anda girişteki otel personeli bu sahneyi büyük bir keyifle seyrediyorlardı.

«Sana ışıkta bakmam gerek. Ama bu kahrolasıca gözlerin böylesine karayken anlamlarını nasıl anlayabilirim?»

Daisy zafer kazanmışçasına, «Anlaman olanaksız,» diye söylendi. «Ama kızıl saçlı ve mavi gözlü olduğun için sen öylesine saydamsın ki gözlerine baktığımda ta kafanın öbür yanını görebiliyorum.»

«Osuruk gibi laf ettin, işte. Hiç kimse beynimin içini göremez.»

«İddiasına var mısın?»

North telaşla söylendi, «Kahvaltıdan önce olmaz. Hem kafanı yoracak daha güzel konular yok mu yani? Harry'nin Barı'ndan başka hiçbir yeri görmediğinin farkında mısın?»

Kız dün gecenin anılarını hatırlatmak istercesine sırıtarak, «Gritti Palace Oteli'nin on beş numaralı odasını da gördüm...» derken adam onu sarstı, «Hadi, gel, kahvaltı edelim. Sonra da yürüyüşe çıkalım.»

Daisy lütfedermişçesine yanıtladı, «Ben kahvaltı ettim. Ama sen kahvaltı ederken masanı onurlandırırım.»

North homurdanmaya başlamıştı, «Bana öyle geliyor ki kendini benden daha zeki kabul ediyorsun. Peki, ama bu duyguya neden kapıldım, acaba?»

Daisy bir kahkaha attı, «Bu soruya yanıt bulmak için ruhunun içini araştırmalısın.»

«Bak, aynı şeyi yaptın, işte.»

Daisy ve North için yaşadıkları dünya sanki ayaklarının altından kaymış ve yerine, Venedik'in yüzyıllardır sadece kendilerini beklediği, gizli zevklerle dolu yeni bir dünya gelmişti. Kendilerini, insanların sığınak olarak geliştirdikleri kişilik adı verilen tutumlardan sıyrılmış, adeta çocuklaşmış görüyorlardı. Dükkâncılardan, dar sokaklarda dolaşan kedilere kadar herkes onların yardakçısıydı ve deniz içinden çıkan bu antika yerde, dünyanın en ihtiraslı kentinde herkes bütünleşmişti. Ateş gibi sıcak, canlı ve güçlü yaşama duygularıyla her ana dört elle sarılıyorlar, şimdiye kadar böylesine bir ruh hali içinde olduklarını anımsayamıyorlardı. Zaman, yer ve ışık kavramları da, onlar için yok olmuş; hepsinin yerini çok daha başka şeyler almıştı. Yüzyılların büyücüsü olan bu şehir ikisinin de başını döndürmüştü.

Bu mutlu düşleri, bir köşede aniden karşılarına çıkıveren bir baş yapıtın yanındaki karanlık bir kilise, bir sokak kahvesinin hasır masası, bir kanalın üzerinden geçen kemer biçimi köprü, havlayan bir köpek, yavaş yavaş yıpranan, ama hâlâ soyluluklarını koruyan sarayların pembe, turuncu ve lavanta çiçeği cepheleri, güneş batarken Campanile'de çalınan çanlar, Floransa danasından yapılmış bir hamburger, Quadri'de çalınan Viyana valsleri, ya da Campo San Barnaba'daki eski avlularda hâlâ açan güllerle bütünleşiyor, Venedik'in bu düşsel güzelliğinde yürüyüş yapıyorlar, yemek yiyorlar, konuşuyorlar, sevişiyorlar ve her sabah grevin bitmiş olabileceği korkusuyla uyandıkları halde bu korkuları, üzerinden sadece özel motorlar ve pazarcı sandallarının geçtiği Grand Canal'ın görünümüyle uçup gidiyordu.

North'la sevişmek, en sonunda Daisy'ye bir erkeği gerçekten istemek ve onun tarafından bedensel olarak tam anlamıyla doyurulmanın ne demek olduğunu öğretmişti. Ama zevk sarhoşluğu içinde geçirdikleri gecelerden sonra Daisy, hâlâ kendisinin bir parçasını tam

olarak teslim edemeyişini North'un farketmediğini yavaş yavaş anlamaya başladı. Birbirlerine en yakın oldukları anlarda bile, yüreğinde özgürlüğe kavuşmak isteyen, kafeslenmişçesine çırpınan o duygu, içinde kaskatı duruyordu hâlâ. Ne olduğunu bilemediği bu şeyin alevler içinde yanarak dışarı çıkmasını, kurtulmasını istiyor, bunun özlemini çekiyordu. Ama o hâlâ demir parmaklıklar altında kilitli duruyordu. North, onun yanında haşin, garip ve geçinilmesi zor görünümünü atmış, giderek sevgi dolu bir insan olabileceğini göstermişti. Ama Daisy onu hâlâ, şimdi sevgilisi olmasına rağmen bir rakip olarak görüyordu. Zamandan çaldıkları bu günlere rağmen North gerçek bir rakipti hâlâ.

Acaba, tam olarak birleşme özleminin en sonunda gerçekleştiğini hissetmesini North'un temelsel doğası, kendine özgü uzaklığı mı engelliyordu? Acaba, kendini tam olarak teslim etmesine izin vermeyen engel kendinde mi, yoksa North'da mıydı? Kendisine prenses gibi davranıldığında nasıl kendini bir sahtekâr olarak görüyor idiyse şimdi de North'la birbirlerine sevgili gibi davrandıkları için gene kendini sahtekâr olarak görmeye başlayabilirdi. Gerçek sevgili miydiler, yoksa birbirlerine numara mı yapıyorlardı? Kendi kendine, belki de daha çok erken, belki de gereğinden hızlı yol aldık, hiç beklenmedik birkaç saatlık bir flört devresinden sonra yılların iş ilişkisini aşk ilişkisine döndürerek acele ettik, diyordu.

Daisy birbirlerine karşı beliren yeni davranışlarından da kaygılanmaya başlamıştı. Garip bir şeyler vardı, birbirlerine olan tutumlarında, sanki gerçek olmayan, geçici bir ilişki yaşıyorlardı; sanki ufacık bir olay bunu sona erdiriverecekti. Acaba North'la ikisinin yarattıkları neydi? Belki başka bir zaman diliminde birkaç günlük bir yaşam oluşturmuşlardı. Emirler yağdırdığı, dikkat kesildiği, hırsla çalıştığı zamanlardaki hallerini, en çok kullandığı sözcük ve deyimleri o kadar iyi biliyor, her davranışını, yüzünün her anlamını o kadar iyi tanıyordu ki. Şimdiyse onu, vücuduna gerçek ihtirasın ne demek olduğunu öğreten adam olarak tanımaya başlamıştı. Ama daha yüksek düzeyde, daha derin ve sürekli bir bağ düzeyinde birbirleri hakkında

ne biliyorlardı? North bunu öğrenmek istiyor muydu? En önemlisi de kendisi istiyor muydu bunu?

Konuşmalarında bile bir bekleyiş, sabırsız bir umut gizliydi. Bu halleriyle tiyatroda perde açıldıktan hemen sonra karşılarına ne gibi bir oyun çıkacağını merak eden seyircilere benziyorlardı. En derin gizlerini açıklamanın zamanı gelmediğine de inanıyordu. Belki yarın, belki öbür gün bu açıklamayı yapabilirdi. Belki de bunun zamanı hiç gelmezdi. Belki bu gizlerini açıklamak için bu kadar sabırsızlanmamalıydı. Belki bu gizleri ömrü boyunca içinde taşıması ve hiç kimseye açıklamaması gerekiyordu, kimbilir? Bunu hiç bilemiyordu, işte. Bir yargıya varamıyordu. Üstelik, zevk dolu gecelerden sonra, uykuya dalmadan önce de bu sorunlarını ancak birkaç dakikalığına düşünecek kadar zamanı oluyordu.

Aralarındaki havada da bir şeyler vardı. Ya, insanın ilkbaharın geldiğini ilk duyduğu andaki duygulara kapılıyorlar, ya da yazın başlangıcını gördüğünde düş kırıklığıyla insanın içini çekip, «Yaz gelmiş,» demesi gibi bir hal alıyorlardı. Bir düşte yaşıyorlardı. Ama bu düşü incecik bir çizgi başka bir şeye dönüşmekten... Daisy bu şeyin ne olduğunu bilemediği gibi düşüncelerini de North'la paylaşamıyordu. Daha ilk deneyiminden ihtiras ve ateşin ne kadar duyarlı, tıpkı sabun köpüğü gibi ne kadar nazik olduğunu kavramıştı.

O hafta, güzelliğine bambaşka bir şeyler eklenmişti. Venedik, içinde yepyeni esinler doğurmuştu. En sonunda, Norman Hartnell'in bin dokuz yüz yirmilerde yaptığı bir elbiseyi giymeye de karar verdi. Bu elbiseyi New York'da giymeye cesaret edememişti o güne kadar. Çok gösterişli bir şeydi bu. Orkide moru tafta bir cübbeyle giyilen soluk mavi etek, çepeçevre ağır elişi boya çiçeklerle süslüydü. Enli pembe şifondan kemeri de vardı. Gündüzleri denizci pantolonu ve sırtında sporcu gömlekleriyle dolaştığı zaman kollarına üç dolara aldığı kalın, çingene tipi bilezikler takıyordu. Ama geceleri saçlarını gerçek çiçeklerle süslemekten kendini alamıyordu.

Sürekli olarak, sulardan yansıyan güneş ışınları North'un çillerini daha da koyulturken, Daisy'nin cil-

dini de bakır rengine dönüştürmüştü. Bu saçlarıyla öylesine bir karşıtlık oluşturuyordu ki sokakta görenler, birbirlerine hayranlıkla onu işaret ediyorlardı.

Gündüzleri karşılarına çıkan herhangi bir trattoria' da yemek yedikleri halde geceleri hep Harry'nin Barına gidiyorlardı. Çünkü buraya ilk kez giden sonradan gediklisi olurdu. Başka turistler de vardı tabii. Ama pek çok Venedikli 1931 yılından beri en azından günde bir kez buraya uğrarlar ve Venedik'e özgü kendileri için alışılmış bir düzenin yabancılara ne gibi yenlilikler verdiğini anlamak isterlerdi.

Venedik'e geldiklerinin haftasında bir gece Daisy pembe sofra örtüsünün üzerine tuz dökmüştü. İkisi de aynı anda uzanıp bundan birer tutam alarak omuzlarının üzerinden arkalarına serptiler.

North, «Bunun batıl bir inanç olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Tabii. Sanki bunu yapmasak başımıza bir felâket mi gelecekti?» Gene aynı anda dürtülmüşler gibi iskemlelerinin tahtalarına vurup kulaklarını çektiler.

North, «Tam anlamıyla saf bir inanç,» derken Daisy onaylıyordu, «İlkel bir törene benziyor.»

«Yakınlarda tahta bulamazsan kafana da vurabilirsin. Geçerlidir. Kendi kafanı istemiyorsan benimkini de kullanabilirsin, sana izin veriyorum.»

«Biliyorum. Ama tahtaya vurmak için üç saniyeden fazla zaman geçirmemen gerekir.»

North bilgiç bilgiç ve gururlu bir tavırla açıkladı, «Biliyor musun? Ben hiç çekinmeden merdivenlerin altından geçerim.»

Daisy de karşılık verdi, «Ayna kırılması beni hiç kaygılandırmaz, doğrusu. Yatağa şapka konması, yatak odasında ıslık çalınması, ya da karakedilerden de hiç korkmam.»

North kuşkuyla kıza baktı, «Peki bütün yersiz inançların sadece tuzla tahtaya vurmakla mı sınırlı kalıyor?»

«Bir de hava kararıktan sonra gökte ilk çıkan yıldızı görünce içimden bir şey dilerim. Yeni ay görünce de bir şeyler dileyebilirsin, ama yeni ayı rastlantıyla sol omuzunun üstünden görmüş olman gerekir.»

«Bunu bilmiyordum.»

«Çok önemlidir,» diye Daisy bilgiç bir tavırla devam etti. «Bir uçağı yıldız sanıp da dilekte bulunabilirsin tabii, ancak, uçakla aynı yönde giden bir arabanın içinde bulunmak koşuluyla.»

North, «Unutmamaya çalışırım,» diye acı bir sesle söylendi. Daisy onun şimdiye kadar böyle konuştuğunu duymamıştı. Bu hali sonbaharda yaprak dökümü başladığı zaman insanın içini kaplayan hüzne benzer bir üzüntü doğuruyordu.

Daisy meraklanmıştı, «Neyin var, senin?»

«Hiçbir şeyim yok. Çok iyiyim. Her şey de çok iyi gidiyor.»

Daisy düşünceli düşünceli mırıldandı, «Evet... Ne demek istediğini anlıyorum. Her şey fazlasıyla iyi. Bu da bir sorun, tabii.»

Ertesi sabah onlar uyurlarken yatağın başucunda ki telefon çaldı. Israrlı zil sesi sonunda ikisini de uyandırmıştı. North söyleniyordu, «Hayatım, sabah erken uyandırmaları için aşağı haber filan bırakmamıştın, değil mi?»

Daisy içini çekip telefona uzanırken yanıtladı, «Yok canım.»

North uzanıp kızın elini yakaladı, «Cevap verme şuna.»

Daisy telaşlı bir sesle konuştu, «Ama, North, nasıl olur? Ya çok önemli bir şeyse?»

«Bırak. Hiç olmazsa bir gün daha keyfimizce yaşayalım.» Adamın ısrarlı konuşmasını dinlerken bir yandan telefona cevap vermeyerek dış dünyayla bağlantılarını koparmak, bir yandan da telefonu açmak gerektiği dürtüsü arasında bocalayıp duruyordu. Daisy olasılıkları tartarak adama sevgi, üzüntü ve esefle gülümseyerek telefona uzandı. Duyguları öylesine birbirine karışmıştı ki bir tek duygu bulutu haline gelmişti. İçi acıyla doluydu. Bu yüzden de konuşurken sesindeki titremeyi zorlukla gizlemeye çalıştı.

«Alo, efendim, Arnie? Yok, yok, uyandırmadın. Zaten kalkmam gerekiyordu.»

19

Ram'a göre Sarah Fane hem umduğunun fevkinde, hem de altında çıkmıştı. Kızı gözden geçireceği karı adayları listesine aldıktan sonra 1976'nın ilkbahar aylarında hemen işe koyulmuştu. Evlenebileceği kızda aradığı koşullara uymamasına rağmen gittikçe daha fazla hoşuna gitmeye başlamıştı. Bu kız evlenebileceği nitelikte değilse neden bu kadar hoşuna gidiyordu peki? Buna ne hakkı vardı? Çok dikkatli yetiştirildiği kuşku götürmez bir gerçekti. Yetiştirildiği bu dünyada da geleceğin sosyete gülü olarak kendini ayarlamaya ve ona göre davranmaya alışmış bir kızdı. Avlanmayı, balık tutmayı ve atıcılığı mükemmel beceriyordu. Ne çok olgun bir kızdı, ne de fazlasıyla taşralı bir havası vardı. Ama nedense Ram'a tutumu mesafeli, soğuktu. Oysa kendisi gibi mükemmel bir koca adayıyla karşılaşınca sırılsıklam aşık olması gerekirdi. Ne yazık ki saygıdeğer Miss Fane ona aşık olmamıştı, en azından duygularını açığa vurmuyordu.

Kız karşısındaki erkeklerle soğukkanlılıkla, her şeyi inceden inceye hesaplayarak oynamaya bayılıyordu. Üstelik insanın başını döndürecek kadar da güzeldi. Soğuk, «İngiliz Gülü» diye nitelenen sarışın güzellerdendi. Ama bu tür pembe beyaz tenli, harika dudaklı, açık bakışlı güzellerin kişilikleri Kraliçe Victoria ile yarışabilecek kadar sert olur ve böylelerine kapılan erkekler de sonunda talihlerine küfrü basarlardı. Ram Sarah Fane'in sosyeteye tanıtılma mevsimini atlatabileceğini nasıl düşündüğüne şaşıyordu. Sarah, uzun, beyaz giysisi ve beyaz eldivenleri içinde sadece Kraliçe Charlotte'un doğum günü onuruna verilen baloya git-

mekle kalmadı, aynı zamanda Ascot ve Henley'e gitme olanağı da buldu. Mayıstan temmuza kadar verilen bütün özel toplantılara çağırıldı, temmuzda verdiği danslı toplantıda da altı yüz konuk bulundu. Dans mevsimi sona erdikten sonra at yarışları haftası için Goodwood'a, yelkenli yarışları için Cowes'a, daha sonra da uluslararası binicilik gösterileri için Dublin'e gitmeyi tasarlıyordu. Ram yarış haftası ile Dublin'deki gösterilerin hemen hemen aynı zamana rastladığını hatırlatınca da her zamanki harika gülüşüyle gülümsemiş ve Kraliyet Yat Balosu'nun hemen ardından Dublin'e hareket edeceğini, böylece de her iki spor haftasının büyük bölümüne katılma olanağı bulacağını atlatmıştı. İnsanın başını döndürecek bir biçimde gülümseyerek, «Dublin'i kaçırmak çok yazık olacak, Ram. Hem annemle babam da artık bu tür etkinliklere katılabilecek yaşa geldiğimi söyleyerek izin verdikten sonra,» derken Ram bu kızın gülümseyişinin ayna karşısında uzun provalardan sonra geliştirildiğine inanabilmeyi istediğini, ama bu haliyle son derece açık ve saf bir niteliği olduğunu geçiriyordu içinden. Güzelliği sadece bir süs bebeğinin güzelliği değildi. Yaşını aldıkça apayrı bir havaya sahip olacaktı ve bu gerçeğin bilinci içindeydi genç kız.

Sarah Fane son üç yılını Lozan'daki ünlü hanımefendilik okulu Villa Brillantmont'da geçirmişti. Bu okul, hâlâ nesli tükenmeye yüz tutan yüksek sınıf ailelerinin genç kızlarına seçkin bir öğrenim veren, mükemmel Fransızca öğretmenler ve dünyanın en zengin ailelerinden arkadaşlar sağlayan öğrenim kurumlarından biriydi. Ama Ram'a göre bu okul Sarah'nın Londra sosyetesinde fazlasıyla erken bir çağda kaşarlanmasını engelleyen mükemmel bir karantina görevi yapmıştı.

Brillantmont'da geçirdiği yıllarda Sarah Fane bütün genç kızların iki ayrı bölümde değerlendirilebileceklerine ve bunda hiçbir ayrılık gözetilemeyeceğine inanmıştı. Bunların bir bölümü okulu bitirdikten sonra baş döndürücü, heyecan verici işlere girmek, diğer bölümü de en kısa zamanda özgürlüklerini kazanıp aşk serüvenlerine atılmak peşinde koşanlardı. Her iki bölüm içindekiler de Sarah'ya göre kendi kendilerini aldatıyorlardı. Oysa kendisi, diğerlerinden çok farklı olarak, yaşama

atılacak en doğru adımın uygun bir evlilik yapmak olduğunu çok iyi biliyordu ve doğrusu bunu bilmekten pek memnundu. Bazıları için bu sadece kabul edilebilir, bazıları için de en uygun nitelikteki evlilik oluyordu. Oysa kendisi olağanüstü, alışılmamış bir evlilik yapmak peşindeydi. Üstelik her yıl bu türden evliliklere, ya bir, ya da iki kez rastlanıyordu. Hiçbir alçak gönüllülüğe kapılmadan kendi üstünlüklerini tarttıktan sonra en iyisinden, en üstününden bir evliliğe layık olduğuna karar vermişti.

Sarah Fane İngiliz yüksek sınıfını yavaş yavaş etkilemeye başlayan göreceli yoksulluktan nefret ediyordu. Kansız bir devrim geçiren ve kırallık adıyla anılan sosyalist bir toplumda doğduğu için kendini hakarete uğramış sayıyordu.

Ama kızıp sinirlenmek için hiçbir neden olmadığını düşündü. Sırf kendisi hoşlanmıyor diye 1970'li yıllar göz açıp kapayana dek kısa bir zamanda geçip gidecek değildi, herhalde. Bütün mesele, bu yılların etkisinden kurtulmak, bunlardan ve hakkı olan bir yaşamı sağlayabilmekteydi.

Brillantmont'da geçirdiği yıllarda Sarah Londra sosyete mevsiminin parlaklığını dikkatle izler ve kendisinin sosyeteye tanıtılacağı mevsimin gelip çatmasını beklerdi. Bir genç kızın en iyi evliliği sosyeteye tanıtıldığı ilk mevsimde yapabileceğine inanmıştı. Çünkü böyle bir genç kız sosyete için yenilik demekti ve kapışılırdı. Düşünün bir kez «devri geçmiş bir sosyete gülü» deyiminden daha korkunç, daha zavallı bir nitelik olabilir miydi bir kadın için? En önemli konu zamanlamaydı. Vereceği baloya çağırılacak davetlilerin listesini gözden geçirmek için masanın başına otururken kendi kendine tekrarladı, evet, zamanlama, çok önemli. Kalemi masaya bırakarak ayları saymaya koyuldu. Evet, bütün ilkbahar ve yaz ayları vardı önünde. Kuzeye, İskoçya'da verilecek balolara da giderse 1976'nın eylül ayı da onundu. Sonra Londra'ya döndüğünde Noel'e kadar süren «Kısa Mevsim» de vardı. Bundan sonra kent dışındaki büyük malikanelere göç başlardı. Böylece 1977'nin ilkbaharıyla birlikte de dikkatler sosyeteye tanıtılacak yeni genç kızların üzerine çevrilirdi. İşte, Sarah Fane'in sos-

yeteye tanıtılma yılında aslında sadece on aylık bir zaman kalıyordu hareket planını yürürlüğe koymak için.

İngiliz bekarı denilen o ele geçmez, mükemmel aileden gelme, uygun koca adayları ise papazın karşısına çıkmak için nedense hep kırk yaşlarına kadar beklerlerdi. Bir çoğu da hiç evlenmezdi. Dudaklarını kısarak, bu adamlar da aptal değiller ya, diye geçirdi içinden. Üstelik bu bekarlar altmış yaşına da gelse, kafaları da dazlaklaşsa toplumda iyi bir yerleri varsa her zaman için iyi koca adayları olarak kabul edilirlerdi. Sadece birilerinin varisleri oldukları için göze batan ve ayrıcalıkları olan bekarlar ise Sarah'ya göre değildi. Ona göre bu adamlar, hep umutla ve başkalarının vermek lütfunu gösterdiği paralarla kıtı kıtına yaşarlardı. Soylu ailelerinin adlarından yararlanarak ünlü lokantalar ve diskotekler açanlar da Sarah'yı hiç ilgilendirmiyordu. Meyhane sahibi genç bir lord, sırf parasızlık yüzünden fotoğrafçılık ya da film yönetmenliği yapan ve bu işlere sadece eğlence olsun diye girdiklerini iddia eden soylular kadar içini bulandırırdı genç kızın. Dünya çapında ün kazansalar da bu, Sarah'ın gözündeki değerlerini iyice alçaltıyordu. Daha da öte parasız kaldıkları için büyük malikanelerini turistlere ve halka açmak zorunda kalan soylular da Sarah için değersizdi. Kıyıda köşede kalmış bir evi ayakta tutabilmek için halka gezdirmek zorunda olan bir markizin unvanının ne önemi kalırdı ki?

Listeyi bir yana iten Sarah, Ram Valensky bende nasıl duygular uyandırıyor, diye düşündü. Malikanelerinde bir hafta sonunu geçirmek için kendi kendini davet ettirdiğinden beri Sarah'ya gittikçe bağlandığını göstermeye başlamakla birlikte, kız adam duygularını açmadan kesin bir koca adayı olarak değerlendirilemez diye karar verdi. Ram, yedi sekiz yıldır ülkenin en çok peşinde koşulan bekarlarından biri olmasına rağmen evlilik boyunduruğuna girmekten kurtulmayı şimdiye kadar başarmıştı. Hiç kuşkusuz, incecik vücudu, soylu davranışları ve kendisine dikkatle, ama soğuk bir hesaplılıkla bakan gri gözleriyle yakışıklı bir erkekti.

Adamın kendisine hayranlık duyduğunu anlıyor, bu-

nu yüzünden okumakla da büyük memnunluk duyuyordu. Ram ciddi, başkalarından ayrı havası olan bir adamdı. Hayata yaklaşımı tıpkı Sarah'ınki gibiydi. O da kendi sınıfındakilere uygun bir davranışla yaşamdan mümkün olduğunca fazla şey elde etmek peşindeydi. Tüfeğini ne fazla dikkatli, ne de fazla tembel bir biçimde tutuşu Sarah'nın hoşuna gidiyordu. Dans etmesini sevmeyen bir insan için idare edecek kadar iyi dans ediyor, harika bir şekilde de ata biniyordu. Sonra tam anlamıyla bir beyefendiydi. Neşeli bir adam değildi. Ama uzun vadede ciddi insanlarla baş etmek daha kolay olurdu. Sarah Fane'in de fazlasıyla neşeli insanlara hoşgörüsü yoktu ve bunlardan hiç mi hiç hoşlanmazdı.

Çok somut ve yansız olarak değerlendirmek gerekirse Ram bir çok bakımdan çok uygun bir erkekti. Bir kere yaşı tam evliliğe uygundu. Otuz iki yaş bir erkeğin evlenip ev bark sahibi olabileceği mükemmel bir yaştı, doğrusu. Babasının arada bir söylediği sözlerden, bir sürü dedikodulara sebep olan büyük servetinin de oldukça sağlam olduğu anlaşılıyordu. Sarah'nın babasının para anlayışına saygısı büyüktü. Üstelik son zamanlarda sık sık birlikte iş yaptıkları için de Ram'ın parasal durumu konusunda tutarlı bilgiler edinmişti. Ailenin genetik uzmanı ise annesiydi. Valensky adının yabancılık kokmakla birlikte etkileyici olduğunu ve Woodhill adıyla birleşince de tam anlamıyla uygun hale geldiğini söylemişti. Hem insan fazla da örümcek kafalı olmamalıydı, canım. Ram'ın babası Stash Valensky, kendi babasıyla birlikte savaşa katılmamış, birlikte savaş uçağı pilotluğu yapmamış mıydı? Annesi, veliaht prensle ilgili olarak bile bundan daha övücü sözler söyleyemezdi doğrusu. Besbelli o da Ram'ı beğeniyordu. Hatta bir keresinde Windsorlar hakkında küçültücü sözler söylememiş miydi? Onlar bile beğenmiyordu. Demek Ram'ı böylesine onaylaması gerçekten çok önemli bir şeydi. Hem babasının da sağ olmaması ne kadar büyük bir kısmetti. Onun yaşındaki başka gençlerin babaları sağ olur, bir de öldüklerinde insanın başına veraset ve intikal vergisi ödemek derdi çıkar, üstelik kalacak servetten çoğunu da bu vergiler silip süpürürdü. Ama dediği gibi, Ram başkaydı.

Sarah Fane, dalgın dalgın, ama Ram'ın cinsel gücünü ve ihtirasını bilmiyorum, diye düşündü. Bu konuyu hesaba katmayı hep geleceğe bırakmıştı. Şehvetin gücü onu her zaman korkutmuş ve içinde bir saygı uyandırmıştı. Şehvet Sarah'ya göre yaşam oyununda elden çıkarılması gereken en son kozdu. İnsan geleceğini güven altına almak için bütün kartlarını harcamalı ve en sona da bunu bırakmalıydı. Hiç kuşkusuz cinsel uyuşmazlık evliliklerin de kötü gitmesine yol açıyordu. Tanrı'ya şükür kendisinin bu konuda hiçbir sorunu olmamıştı. Sarah'nın kanısınca denetim altında tutulmayan şehvet duygusu sadece servet üstünlüğü olmayanlara ait bir zayıflıktı.

Sarah Fane, Ram Valensky hiç kuşkusuz benim için en iyi av, diye karar verdi. Sadece kendisi için değil, kendisi gibi iyi evlilik peşinde koşan genç kızlar için mükemmel bir hedefti. Ama Ram'ın avcının gelip de kendisini avlamasını bekleyen şaşkın bir ördek olmadığı da kuşku götürmez bir gerçekti. Daha çok hesaplı, çevresini merakla kollayan ve avının üzerine atılmaya hazırlanan bir kartala benziyordu. Bunu aklından geçirirken Kraliçe Charlotte'un Balosu'nda Ram'dan kendisine eşlik etmesini istememeye karar verdi. Hiç kuşkusuz, yıllardır öteki kızlardan da benzer öneriler aldığı için bu yıl Sarah'nın da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Masmavi gözlerinde bir ışık yandı. Kim bilir Ram bu yıl mevsimin en büyük balosunun dışında bırakıldığını fark edince ne kadar şaşıracaktı. Bu sabah aldığım en parlak karar bu, diye düşündükten sonra yeni bir hevesle davetli listesini gözden geçirmeye koyuldu.

İçini yakan hırsı ve kızgınlığı çok iyi gizlemesini beceren Ram, istemeye istemeye Sarah Fane'e saygı duymaya başladığını anlıyordu. Kızın her davranışının hesaplı olduğundan kuşkulanmakla birlikte şimdiye kadar kendisini ele verecek hiçbir belirti göstermemişti.

Kızın, kendisine karşı davranışları kusursuz ve hayranlık uyandırıcı nitelikteydi. Onun yaşında deneyimsiz ve çok genç bir kızdan doğal olarak beklenebilecek naz ve kırıtma yerine tam anlamıyla doğal ve açık davranıyordu. Oysa onun yerinde başka bir kız olsaydı Ram'ın yaşında üstelik böylesine uygun bir bekârın gösterdiği

ilgiden başının döndüğünü hemen belli ederdi. Onu babasının genç bir dostu olarak kabul ettiğini belirten davranışlarda bulunuyor ve kendisini ilgilendirmediği kanısını uyandırıyordu. Gönderdiği çiçeklere de kısa bir notla teşekkür ediyor ama bunların o gün aldığı yegâne çiçekler olmadığını dikkatlice belirtiyordu. Ram, ne zaman bir yemek, ya da tiyatroya gitme önerisinde bulunsa bunu hemen kabul ediyor, ama her nedense hiç başbaşa kalmamaları için de bu yemekler ve tiyatro gezilerinde yanlarında hep başka çiftler beliriyordu. Bir keresinde hep kalabalık arasında bir arada olmalarından bıkkınlık duyduğundan yakınmaya kalkınca Sarah onu hemen şu sözlerle azarlamıştı, «Ama, Ram, şekerim, biliyorsun, insan sosyete mevsiminde hiç yalnız kalamaz ki. Bu böyledir.» Bundan sonra Ram onun çevresini saran gençleri, en ufak bir yakınma sözü söylemeden kabullenir görünmüştü. Kız yüzünde o nefis gülümsemesi, ya da şakayla karışık somurtkan bir anlamla delikanlılardan biriyle şakalaşırken, onun oyununu biliyorum, diye geçiriyordu içinden. Ama gerçekten de biliyor muydu? Ram sonunda başka genç kızlarla da gezmesi gerektiğine karar verdi. Böylece sosyete mevsiminde yeni beliren bir sürü genç kızla birlikte göründü. Ama hepsine de Sarah Fane'e karşı uyguladığı kibar, ama uzak ve dikkatli tutumu uyguluyordu.

Öte yandan Saygıdeğer Sarah Fane harika bir mevsim geçiriyordu. Bütün dergiler ve gazeteler Sarah Fane'in o mevsim sosyeteye tanıtılan genç kızların en güzellerinden biri olduğunda görüş birliğindeydi. Adı Prens Charles'ın evlenmek istediği kızların listesinin içinde geçiyordu. Ama Ingiliz tahtının veliahtı Sarah'ya diğer genç kızlardan daha farklı bir ilgi göstermemişti, şimdiye kadar. Fakat gazeteler ve dergilerin en büyük eğlence konuları Prens Charles'a uygun bir eş bulmaktır. Nisan, ardından da mayıs geçti. Sarah toplantıdan toplantıya, balodan baloya koşarken parlak, soğukkanlı görünümünde ve tutumunda hiçbir değişiklik olmadı. Hep de pembe beyaz güzelliğine yakışacak kusursuz giysilerle boy gösteriyordu. Sosyeteye yeni tanıtılan genç kızların çok sevdikleri ölgün renkler yerine koyu maviler ve zümrüt yeşillerini yeğliyor, genellikle de giysi-

lerini son derece sade biçimlerden seçiyordu. Üzerindeki bütün renkler beyaz omuzlarının parlaklığını gözler önüne sermek için dikkatle seçilmişti. Ram'a gittiği sayısız toplantılardan hiç söz etmiyor, ama arada bir kendisiyle birlikte bir yere gitmesini istediği zaman bunlardan söz açıyordu. Bu çekimserliği, göstereceği bir yakınlıktan çok daha delirticiydi. Kızın, kazandığı başarılardan gururlanmasını boşuna bekliyordu. Sonunda kendi kendine, bu kız gerçekten çok üstün bir rakip, diye itiraf etmek zorunda kaldı. Evlenmek istediği kızın kendisine daha az güvenen biri olmasını isterdi. Ama bir yandan da kararını verdiğini ve seçtiği kızın gerçekten çok ayrı özellikleri olan biri olduğunu düşünüyor ve bundan gururlanıyordu. Evleneceği kızın, bir hareketiyle kucağına düşecek deneyimsiz biri yerine böylesine kendinden emin ve kendini pahalıya satan bir kadın olması kaçınılmazdı demek.

Sarah balosunu Fane Hall'un bahçesinde verdi. İkram bölümünü üstlenmek görevi ünlü Searcy Tansley şirketine bırakılmıştı. Tudor mimarisine uygun olarak yapılan evin bahçesine bir sürü tente kurulmuştu bu balo için. Çağrılan gençlerden bazıları geceyi Fane Hall'da geçireceklerdi. Gece o saatten sonra Londra'ya dönmek istemeyenler de çevredeki malikanelerde kalabileceklerdi. Sarah yapılan hazırlıkları neşeyle gülerek, hiç uğraşmadan izlerken, sanki kraliçenin taç giyme törenine hazırlanıyoruz, diye düşünüyordu. Bunun gibi bir baloya 1970'lerde çok ender olarak rastlanıyordu. Adeta eski günlerden bir hava estirecekti Londra sosyetesine. Herkes, böyle bir balonun masrafını karşılamak için Fane'lerin yeteri kadar serveti var, diye düşünüyor ve Sarah'nın çevresini saran parlaklığa derin hayranlık ve saygı ekleniyordu.

Balo, 1976 Haziranının ilk hafta sonunda verilecekti. İngiltere'deki bütün üniversite ve üniversite giriş sınavları sona ermiş olacak, bütün seçkin gençler de serbest kalabilecekti.

Sarah, o gece üç kat etekli, bedeni saten kurdelelerle süslü askısız beyaz ipek bir elbise giymişti. Başına büyükannesinin pırlanta tacını takmıştı. Bir dükle konuşurken de yakın bir arkadaşına karşı izlediği

doğal tavırdan vaz geçmiyordu. İngiliz soyluluğunun yaşayan bir parçası olarak kendine güvenen ve yapmacıksız bir tavrı vardı. Bütün bunlara son derece alışkın bir hali vardı ve kusursuz güzelliği hiç silinmeyecek ve bozulmayacak gibiydi. Sosyeteye tanıtılan her genç kız gibi, o da kendi verdiği balonun kraliçesiydi. Ama Sarah Fane'in havasında bir başkalık vardı. Bütün davetliler şimdiden Sarah'nın dillere destan olacağında ve bu balonun sosyeteye tanıtılma mevsimi tarihinde özel bir yer alacağında fikir birliğindeydiler. O gece iki yüzden fazla delikanlıyla dans ederken hiç yorgunluk belirtisi göstermemiş, bir kez olsun hareketlerinde bir kusur görülmemişti. Ram bütün gece onu sadece birkaç dakikalığına yakalayabilmiş ve başka genç kızlarla dans ederek zaman öldürmüştü. Bütün annelerin ve genç kızların gözlerinin kendisinde olduğunu da fark ediyordu. O gece Sarah'ya evlenme teklif edecekti neredeyse, ama kendini tuttu. Böylesine bir zafer gecesinde, kendi önemiyle dolup taşan genç kız için evlenme teklifinin gereken değeri taşımayacağını sezinliyordu. Bu belki de Sarah Fane için fazla övgü olacaktı. Sosyete mevsiminin sonuna kadar bekleyecekti. Onu bekletmek ve birkaç ay daha neden kendisiyle ilgilendiğini düşündürüp merakta bırakmakta fayda vardı.

Kiki, «Hadi, bana bir örnek göster,» diye buyurdu. Luke'un evinde, özellikle yatağında gözünü açtığı bir pazar sabahıydı. Aslında adamın kendisine bir örnek göstermesini değil, öpmesini istiyordu. Luke anlamış gibi onu öptü. Sonra da, «Örneğin,» dedi. «Yahu, biliyor musun sen hiç bir zaman sabahları dişlerini fırçalamadan olduğun kadar tatlı değilsin. Ah, senin bu sabah ağzını çok seviyorum. Bu kocaman kedi gözlerinle, burnunun çevresindeki tilkimsi çekicilikle ve şehvetli dudaklarınla kameranın karşısında, 'Sabahları erkek uyanır uyanmaz nane kokulu bir ağzı öpmek ister mi hiç? Bir gece önce biraz Scope sürdüm. Benim de sırrım bu,' diyorsun. Sonra ben seni işte böyle, gene öpüyorum ve 'Hırrr ...Sakın yataktan kalkmaya kalkışma,' diyorum...»

«Ama harika bir buluş bu. Neden kullanmıyorsun? Benim bile içimden Scope almak geldi.»

«Harika bir fikir ama hiçbir zaman filmleştirilemez. Çünkü yapımcı hayvansal cinselliğe karşıdır. Televizyon şirketi buna izin vermez. İzleyiciler de dehşete düşer. Hem, hiç kuşkusuz gerçek yanı yoktur. Bizim amacımız gerçeğe uygun reklam yapmak.»

Kiki tasayla sordu, «Yani dişlerimi yıkamam mı gerekiyor?»

«Hayır, bir tanecik aptalım benim. Ama her erkek benim gibi sabahları uyanır uyanmaz yanındaki kadının ağzını öpmekten hoşlanmayabilir.» Kiki'yi gene öptü. «Scope'un bütün gece etkisini sürdürdüğünü iddia edemezsin. Hem yatakta yatan iki kişiden birinin hiç kuşkusuz sabah olduğunda hazımsızlığı vardır, ya da burnu tıkalıdır. Onun için de öbürünün hastabakıcılık yapması gerekir. Hiçbir zaman bir yatakta ikisi de mutlu olarak uyanan iki kişi olmamalıdır. Amerika daha bu mutluluk derecesine hazırlıklı değil.»

Kiki karşı çıktı, «Ama gerçek bu.»

«Reklam filmleri yapmamızın amacı gerçeklik değil ki. Tam anlamıyla gerçeklik isteseydik o zaman belgesel filmciliğe yönelirdik.» Eğilip kızı koltuk altından öptü. «Galiba sabahları koltuk altını öpmekten ağzını öpmekten daha fazla hoşlanıyorum.»

Kiki kedi gibi mırıldanıyordu keyiften, «Bana bir örnek daha göster bakalım.»

«Bir kadın ekrana çıkıyor ve 'Howard Cosell'den nefret ediyorum' diyor. Sonra bir başkası, bir üçüncüsü derken, ekranda tam on altı değişik tipte kadın gittikçe artan bir kızgınlık ve kararlılıkla 'Howard Cosell'den nefret ediyorum' diye bağırıyor. Derken geri planda sakin bir kadın sesinin şöyle dediği duyuluyor, 'Pazartesi geceleri futbol maçı seyretmek sinirinize mi dokunuyor? O zaman Buferin deneyin. Onu susturamazsınız. Ama kendinizi daha iyi hissedersiniz.' Nasıl?»

«Ama bunun nesi var? Doğru olmayan bir şey söylemiyorsun ki...»

«Evet, ama Howard Cosell kendisine hakaret edildiği gerekçesiyle manevi tazminat davası açmaya kal-

kışırsa ne olacak? Televizyon şirketi de en etkili programı olan futbol maçı sırasında bunu yayına koymayacaktır. Üstelik bir düşün. Howard Cosell hayranları da bir daha ömürlerinde evlerine Buferin sokmayacaklardır.»

«Peki, Howard Cosell'in de hayranları var mı?»

Luke derin derin düşünerek, karamsar bir yüzle yanıtladı, «Şimdiye kadar hiçbir hayranıyla karşılaşmadım, ama olabilir.»

Kiki dalgın dalgın söyleniyordu, «Ama ya Howard Cosell'i bir reklam filminde şöyle konuştursan ne olur? Örneğin adam demeli ki, 'Buferin'i deneyin. Buferin beni susturamayacak, ama sizin sinirlerinizi yatıştıracaktır.' Bahse girerim bunu yapar. Don'la Frank gibi bir konuşmacı olmak için yanıp tutuşuyordur.»

Luke heyecan içinde doğrulup oturdu, «Kiki, galiba Buferin işini aldık gitti.»

Kiki hemen buyurdu, «Bana bak, bugün pazar. Pazar günleri de çalışmana izin vermem.» Luke bu sözleri duyunca boyun eğerek gene çarşafın altına uzandıktan sonra hayalindeki reklam filmlerinden sözetmeye devam etti.

«Tampax için de harika bir fikrim var. Örneğin Katherine Hepburn, ya da Bette Davis gibi yaşlıca ve ünlü bir film yıldızını çıkaracaksın ekrana ve şuna benzer bir şey söyleteceksin, 'Kadınlar her ay adet görmeselerdi insan ırkı diye bir şey olmazdı. Bu yüzden de bu işi sanki çok ayıp bir şeymiş gibi gizli tutmaktan vazgeçip kadınların yumurtalıklara sahip oluşlarının ve bu yumurtalıkların her ay yumurtlamalarının ne kadar harika bir şey olduğunu düşünmeye başlayalım. Böylece de yumurta döllenmediği sürece her ay Tampax kullanmak en azından mantıklı bir davranış olacaktır. Çünkü Tampax rahattır, güvenlidir.»

Kiki buna sadece, «Hımmm,» demekle yetindi.

«Yaaa, gördün mü? Sen bile bir sarsıntı geçirdin. Ne yazık kadınların âdet dönemleri, rahimleri, yumurtalıkları, ya da diğer bilmem nelerinden televizyonda kesinlikle sözedilmiyor. Çünkü bu kutsal bir yasaktır. Sadece çılgın müzikallerde, ya da hastane filmlerindeki

ameliyat sahnelerinde bunlardan sözedilebilir. Bir reklam filminde kadınların âdet günleri sadece 'zor günler' diye geçiştiriliyor, oysa o çılgın müzikallerde her şeyden sözedilmesine izin vardır. Herhalde erdemli kuşağın döküntüleriyiz biz.»

«Vah zavallı sevgilim. Kimbilir ne kadar büyük düş kırıklığına uğruyor, nasıl da elinin kolunun bağlı kaldığını düşünüyorsundur, kimbilir.»

Luke homurdanıyordu, «Bazan öyle karamsar dönemlerim olmuyor değil. Ama genellikle ne yapmak istediğimi unutuyor ve elimin altındakilerden mümkün olduğunca yararlanmaya çalışıyorum. Bu da benim geçim yolum.»

Kiki kollarını Luke'un vücuduna dolayıp sımsıkı sarıldı, «Salak herif, bu geçim yolundan da öte bir şey. Düşünsene bir kez. Reklamlar olmasaydı ne gazeteler, ne dergiler, ne de televizyonlar ayakta durabilirdi. O zaman sadece devletin ayıracağı ödeneğe bağlı kalıp boku yerlerdi. Reklamcılık bugün bütün kamu iletişim araçlarını ayakta tutan tek temel unsurdur. Onun için işini öyle küçümsemekten vazgeç. Sen yapılması gereken bir işi, üstelik herkesten daha iyi yapıyorsun.»

Luke güldü, «Doğuştan bir kapitalistle konuştuğumu unutuyordum. Reklamcılıkta çalışan kızlara öylesine alıştım ki Gross Pointe'ın temsilcisinin görüşlerini almak benim için bayağı ilginç bir yenilik oldu.»

Kiki adamı sarsmaya çalıştı, ama öylesine ağır ve güçlüydü ki yerinden oynatamadı. Bunun üzerine, «Ne bir teşekkür, ne bir incelik, ne bir zevk var herifte. Üstelik böyle bir anda başka kızlardan bile söz edebilecek kadar yüzsüz. Pis teke, sen de. Şimdi yataktan bir daha girmemek üzere kalkıyorum,» diye tıslamakla yetindi.

«Lütfen, kalkma. Gerçekten gırgır geçiyordum. Çok özür dilerim. Dön geri.»

Kiki burnunu kıvırdı, «Çişim gelmişti zaten.»

«Bak, aklıma bir fikir geldi. Dinle. Harika bir kız, çok şık giyinmiş. Üzerinden pahalılık akıyor ve diyor ki, 'Özür dilerim, canım, ama çişim geldi. Tuvalete gitmem gerek.' Aynı derecede güzel giyinmiş arkadaşı da, 'Hangi tuvalet kağıdını kullanırsın?' diye soruyor.

Bunlar La Grenouille lokantasında öğle yemeğindeler. İlk konuşan yanıtlıyor, 'Hiç kuşkusuz Lady Scott. En yüksek sınıftan kişilerin bile çişleri gelir. Ama bu işi de yoluna, yordamına uygun yapmalıdır.'»

Kiki alayla sırıttı, «Harika... Harvard'da İngilizce dersi vermeye başlasan çok iyi edersin. Luke Hammerstein, senin kafanda bir sakatlık var.»

Adam hınzır hınzır sordu, «Bunu sırf Gross Pointe' dan sözettiğim için mi söylüyorsun, şimdi?»

Kiki hırsla bağırdı, «Sittir git şurdan.»

«Sen burdayken nasıl olur?»

Kız gururla güldü, «Bu bir övgü mü?»

«Üstüne bastın, ayağını kaldır. Şimdi git de çışını yap. Çabuk ol, hem. Sakın dişlerini fırçalayayım da deme.» Büyük bir mutlulukla tembel tembel gerindi. Şimdi aklında sadece bir tek sorun vardı. Peynirle füme somon balığı öncelik alıyor, sonra da sevişmek geliyordu. Yoksa sevişmek mi öncelik alıyordu da peynirle füme somon balığı bunun ardından geliyordu? Sonunda bir karar veremedi.

«Nedir bütün bu olanlar Theseus?» Daisy köpeğin kulaklarını hafif hafif kaşıyordu. Theseus oldu bitti böyle okşanmaktan çok hoşlanırdı. «Sen bana anlat bu olup bitenlerin anlamını.»

Kiki, «Ben burda olmasaydım bunu Theseus'a sorabilirdin. Ama yanında benim gibi aklı başında bir kadın dururken ona sorman doğrusu fena halde gücüme gitti,» diye söylendi.

«Tırnak cilanı çıkarmakla öylesine meşguldün ki benimle konuşmaya zaman ayıramayacağını sandım.»

«Yaptığım bir iş diğer işimi hiçbir zaman engellemez.» Kiki son zamanlarda merak saldığı kahverengimsi kırmızılıktaki tırnak cilasını çıkarmak için pamuğu biraz daha hızlı sürttü. «Geveze olmayan kaç manikürcü tanıdın?»

«Hiç manikürcü tanımadığım için bir şey söyleyemeyeceğim. Her zaman onların kutsal bir sessizlik içinde çalıştıklarını sanırdım.»

Kiki homurdandı, «Kendi saçını kendin yıkar, tırnaklarını da kendin kesersen hiç kuşkusuz sonunda köpeğine akıl danışmak zorunda kalırsın.»

Daisy mantıklı olmaya çalışarak sordu, «Sana nasıl akıl danışabilirim? Öylesine mutlu ve heyecanlısın ki sende kafa filan kalmadı. Her şeyi gerçek aşkın gözlükleri ardından görüyorsun. Bu da bütün gerçekleri yozlaştırır. Şimdiki halde beynin uyuşmuş, yargı gücün felce uğramış durumda. İrade gücünden de yoksunsun. Şu anda kendinden başka hiç kimsenin anlamadığı bir etkinlik içindesin. Hiç olmazsa Theseus âşık değil.»

Kiki düşünceli düşünceli söylendi, «İki ay kadar önce Venedik'ten döndüğünden beri eski Daisy değilsin. Görüyorsun ki beynim sandığın gibi uyuşuk değil. En azından bana Luke hakkında bir şey sormadığın sürece... Hafif çaresiz, hafif üzüntülü, hafif kendinden bıkkın, hafif de North'a karşı özlem içindesin. Kızım, patronunla bir ilişki kurmadan önce neden bana akıl danışmadın?»

Daisy hatırlattı, «Telefoncular grevdeydi.»

«Hep bahaneler buluyorsun. Bana ilişkinizin gerçek niteliğini söyler misin? Tabii böylesine kutsal bir bağa, ilişki gibi çiğ bir sözcük kullandığım için beni bağışlamalısın.»

Daisy, «Çok değişken,» diye yanıtladı.

«Çok değişken mi? Yani her şey mükemmel değil mi? Karanlık şeyler mi var bunun altında?»

«Aman, Kiki, neden anlamak istemiyorsun? Yani rüzgârın bir doğudan, bir batıdan esmesi, sisin bir yayılıp, bir kalkması gibi...»

Kiki Daisy'ye dikkatle baktı. Son günlerde zayıflamıştı. Zaten zayıf olduğu için sıskaya dönmüştü. Üstelik sinirleri de çok gergindi. Ama durup dururken patlamayla sonuçlanan bir gerginlik değil. Fakat zamanının çoğunu gereğinden fazla Theseus'un bakımına harcıyor ve pek azını North'la birlikte geçiriyordu.

Kiki yeni aldığı açık pembe renkli tırnak cilasının paketini açarken sordu, «Daha açık konuşabilir misin lütfen?»

«Aslında belirgin bir noktaya parmak basmak çok güç. Döndüğümüzde her şeyin değişeceğini, böyle ol-

ması gerektiğini biliyordum. Venedik'teki koşulların olağan dışı olduğunu anlıyordum. North'un şimdiye kadar Venedik'teki kadar uzun bir tatil yaptığını hiç sanmıyorum. Hem sonra her şey düzelince yitirdiğimiz o bir haftalık zamanı kazanmak için iki misli fazla çalışmak zorunda kaldık. Yalnız, bildiğim bir tek şey var. Ben olmasaydım hiçbir şey yapamazlardı. Üstelik birlikte çalışmak bir harikaydı. Diğerlerinin yanında bana her zamanki gibi davranıyor. Hiç kuşkusuz Nick, ya da Wingo'nun bizimle alay etmelerini istemem. Yalnız kaldığımızda da... Çok eğleniyoruz... Beni istiyor. Çok sevecen davranıyor. Bana öyle geliyor ki...»

Kiki üsteledi, «Ama...»

«Ama... İş bu kadarda kaldı. Daha ileri gidemedik.»

«Ama değişkenlik neresinde bunun?»

«North'un sevecenliğinde, ilişkimizin sağlamlaşmamasında, bir yerlere ulaşamamamızda, adeta askıda kalmasında, tamamlanmış bir durum alamamasında, hemen hemen geçici bir nitelikte olmasında...»

Kiki kurnaz kurnaz sordu, «Peki bu senden mi, yoksa ondan mı geliyor?» Daisy Theseus'un tüylerini karıştırırken birden durdu. Bu soru şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti.

Sonunda şaşkınlıkla kekeledi, «Galiba ikimizde de var.»

«O zaman hiç yakınma. Yok, bu sözümü geri alıyorum. Yakınabilirsin. Bana da yakınamazsam o zaman arkadaşlığım nerede kalır? Hadi, istediğin kadar anlat, içini dök.»

Daisy bir kaşını kaldırarak arkadaşına sevgiyle baktı. Kiki'de bir değişiklik, bir gariplik vardı. Bir kere saçlarını çok düzgün bir biçimde taramış, perçemlerini de alından kaşlarına doğru yatık bir biçimde düzeltmişti. Her zamanki abartılmış göz makyajının aksine, çok hafif boya sürdüğü için gözleri de iki misli küçük görünüyordu. Sadece kirpiklerine rimel sürmüştü. Üstelik rujuyla tırnak cilasının rengi de birbirine uyuyordu. Çingene görünümünü en azına indirmişti. Bu haliyle dingin, bakımlı, oturaklıydı. İç çamaşırlarıyla yatağa oturmuş, tırnaklarının kurumasını bekliyordu.

Daisy, Allah, Allah, Kiki ne zamandan beri iç etekliğiyle sutyen giymeye başladı, diye düşündü.

Kiki gene üsteledi, «Hadi, yakınmana devam et. İçini dökmezsen ben de fena halde üzülmeye başlayacağım.»

«İçimde garip bir duygu var.»

«Evet? Devam et. Biliyorsun duygulardan çok iyi anlarım Daisy.»

«Şey... O grev olmasaydı, acaba ilişkimiz bu yola dökülür müydü, diye kuşkulanıyorum hep. Belki de koşullar bizi itti. Düşün bir kez, dört yıldan fazladır North'un yanında çalışıyorum, bir kez olsun flört etmedik. Venedik'ten önce aramızda bir şeyler olsaydı bilmez miydim? Belki de bu bir heves...»

«Bana bak, bu seninki ne yakınma, ne de bir duygu... Sadece saçmalıyorsun. Şunu kafana sok. Oldu ve ilişkiniz devam ediyor. Venedik'te hiç hoşlanmadığı biriyle kalmak zorunda olsaydı hiçbir şey olmazdı, tamam mı?»

«Herhalde. Ama o büyülü ortamda hemen hemen her kadın ona çekici gelebilirdi.»

«Daisy, kes artık.» Kiki arkadaşına fena halde hırslanmıştı. Bunca yıllık deneyimlerden sonra bile Daisy Valensky kadar güzel bir kızın, kendi değerini böylesine küçültebilmesine çok şaşıyordu.

«Haklısın. Ama geçen gün öyle bir şey oldu ki hiç aklımdan çıkmıyor. North'un evindeydik. Yeni sevişmiştik. Yattığım yerde beni kucaklamasını, okşamasını, sevmesini diliyordum. Birden her zamanki huzursuz haliyle benden uzaklaşarak o soğuk, tembel sesiyle bana, 'Daisy, beni eğlendir,' demesin mi?»

«Vay inek arabası, vay.»

«Ben de seninle aynı fikirdeyim canım. Onun için de bitti artık. Onu işin dışında bir daha görmeyeceğim.»

Bakışları birbirini buldu. Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı.

Kiki hırsından soluyarak sordu, «Peki, bunun üzerine sen ne cevap verdin?»

«Hiçbir şey demedim. İçim bulanmıştı. Hiç sesimi çıkarmadan kalktım, giyindim ve buraya döndüm.»

«Peki, neden bana o zaman anlatmadın?»

Daisy düşünceli düşünceli, «Önce pireyi deve yaptığımı, bunun çok küçük bir olay olduğunu düşündüm,» dedi.

Kiki hırsından elindeki cilayı bozmuştu, ama hiç aldırmadı, «Kızım, asıl küçük şeylere dikkat et. Unutma sinek küçüktür, ama mide bulandırır. Sen, haremin-de tuttuğu bir kadın, ya da oyuncak bir bebek misin be? Orospu çocuğu, tevekkeli değil iki kez boşanmış. Kim ona dayanır? Onun gözünde kadınların bok kadar bile değerleri yok, anlaşılan.» Kiki için için Daisy'ye üzülmeye başlamıştı.

«Bana bak, lafı değiştirmek için söylemiyorum, ama Luke beş dakikaya kadar burada olmayacak mıydı? Daha boyanmanı bile bitirmemişsin. Üstelik giyinmedin, de.»

Kiki zamanın böylesine geçtiğine şaşırmıştı. Hemen dolabını açarak üzerinde Saks yazan plastik bir torba çıkardı. İçinden çekip çıkardığı pahalı görünümlü krem rengi yünlüden bir elbiseyi sırtına geçirdi. Elbisenin yakası boğazına kadar kapalı, kolları da uzundu. Beline deriden örme lacivertle krem karışık bir kemer takılıyordu. Ayağına çoraplarını, ardından da burnu ve topukları kapalı, hanımefendilere yaraşır lacivert ayakkabıları geçirdikten sonra boynuna bir dizi inci taktı. Daisy gözlerine inanamıyordu. Kiki sonunda dönüp isyanla arkadaşına baktı. Besbelli bir yorumda bulunmasını bekliyordu.

Daisy kendini toparlayıp sorabildi sonunda, «Nedir bu?»

Kiki sert bir sesle yanıtladı, «Mollie Parnis.»

Daisy, «Bu kılıkta mı çıkıyorsun?» diye sordu. Kiki'yi çeşit çeşit kılıkta görmüştü, ama bu halde nereye gideceğini kestirmek o kadar zordu ki.

«Evet.»

«Bir ölen mi oldu? Cenaze töreni mi var?»

«Hayır.»

«Bir genç kız rahibe oluyor. Onun manastırdaki rahibeliğe giriş törenine katılacaksın öyleyse...»

«Gene bilemedin.»

«Seni Beyaz Saray'a çağırdılar o zaman...»

«O da değil.»

«Kıyafet balosu veriliyor, sen de cici bir kız kılığında gidiyorsun.»

«Biraz yaklaştın. Luke beni Pound Ridge'e annesiyle tanıştırmaya götürüyor,» diyen Kiki sırıtıyordu.

«Aman Tanrım,» diye bağıran Daisy öylesine bir sıçrayış sıçradı ki Theseus ne olduğunu anlayamadan teker meker kucağından yere yuvarlandı.

«Yaşasın,» diye bağıran Kiki odanın içinde dans etmeye koyuldu.

«Ama bu kılıkta kesinlikle gidemezsin.»

«Neden olmasın? Annesi aşırı tutucu. Bence mükemmel.»

«Kızım, kafanı işlet. Adamın eline koz mu vermek istiyorsun? Böyle giyinmekle kimi etkilemeyi amaçladın? Luke'u mu, yoksa annesini mi? Böyle giyinirsen senin annesini etkilemeye çalıştığını anlayacak. Bu da Luke gibi kendini ağırdan satan bir adamla ilişkinin sonu anlamına gelir. Bu tanışmayı önemsemiyormuşçasına davranmalısın. Sakın kendini onun nişanlısı havasına sokma. Unutma ki sana evlenme bile teklif etmedi daha. Kafanı kullan. Ah, ne kadar salaksın. Gross Pointe görgün gene yüzeye çıktı işte. Bu halini görse kimbilir nasıl kahkahalar atardı.»

Kiki sızlanmaya koyulmuştu, «Tüh be. Haklısın. Ama ne giyeceğim şimdi? Hiçbir şeyim yok ki...» Aklını kaybetmişçesine dolaba saldırarak birbiri ardından en çılgın kılıkları yerlere atmaya başladı.

Daisy, «Neden pantolon giymiyorsun? Hani şu siyah krep pantolonlarını?» diye önerince verdiği yanıt daha da umutsuzdu, «Her yanı boya lekesi içinde. Dün o pantolonla bir dekor boyamıştım.»

«Peki, yünlülere ne oldu?»

«Hepsini temizleyiciye gönderdim. Ah, Daisy, ben neden böyle pasaklı bir kızım? Böyle belâlar hep beni bulur. Bak, birazdan burda olacak, ben daha ne giyeceğime bile karar veremedim.»

«Bir dakika doğru dursana.» Daisy Kiki'yi dikkatle süzüyordu. «Tamam, incileri, sütyeni, sonra çoraplarını da çıkar. Elbise kalsın. İyi, şimdi ayağına şu yirmi beş santim altlı hasır pabuçlarını giy. Neyse ki ba-

caklarının yanığı hâlâ geçmemiş. Elbisenin önünü beline kadar aç. Yok, yok, iki düğme daha ilikle. İyi, göğüslerin biraz görünüyor, ama yeteri kadar... Şimdi şu kemeri al, bakalım.»

Kiki yakınıyordu, «Ama Daisy, bu kemer değil, Theseus'un kayışı...»

Daisy sert bir sesle söylendi, «Kes sesini. Bak bakalım bu belini kuşatacak mı? Hay Allah, kısa geldi. Yoksa çok iyi olacaktı... Kemer... Bir kemer bulmalı...» Söylenerek çekmeceleri karıştırdıktan sonra ucuna 1920'lerin modası taşlı bir toka diktiği kırmızı şifondan bir kuşak, ardından da gene aynı kırmızıdan ipekli bir çiçek bularak Kiki'ye döndü.

Tam o sırada kapı çalınca Daisy, «Git gözlerini boya. Ben Luke'a bakarım,» diye buyurdu. «Telâşlanma. Dikkat et, elin ayağın titremesin. Yoksa göz boyanı berbat edersin.» Bunları söyledikten sonra Kiki'yi banyoya sokup kapıyı da kapadı.

Luke içeri girer girmez Daisy halinde bir garipilik olduğunu farketti. Her zaman uzak, dalgın tavırlı adam bugün fena halde sinirliydi. Göz kapakları bile titriyordu. Hiç durmadan sakalını sıvazlıyor, bir yandan da ceketinin kolunu silkeleyip duruyordu.

«Kiki nerde?»

Daisy gururlu bir tavırla yanıtladı, «Hazırlanıyor.»

«Herhalde gene o cırtlak yeşil çoraplarından birini, üzerine de acayip bir giysi giymiştir.»

«Sanırım.»

Adam pencereye dönmüş, parmaklarıyla da sinirli sinirli duvara vurmaya koyulmuştu, «Annem böyle ziyaretlere geç kalınmasından nefret eder.»

«Merak etme, fazla gecikmez. Bu gece ne var?»

Luke asık suratla yanıtladı, «Bir aile yemeği veriyor annem. Büyükannem de orada olacak.»

Daisy sordu, «Demek aileden üç kuşak da sizde bu gece?»

«Üstelik, eve bir kız getireceğimi duyan iki teyzemle iki amcam da bizdeler.»

Daisy şaşırmıştı, «Peki, şimdiye kadar eve hiç kız arkadaşını götürmedin mi?»

«Liseden beri götürmedim.» Bunu söyleyen Luke Daisy'ye dehşet dolu bir bakış fırlattı.

Daisy birden kararını vermişti, «Luke, bir dakika, gidip Kiki hazır mı, bir bakayım,» diye söylenerek banyoya doğru yollandı. O arada dolaptan Kiki'nin yeni aldığı Ferragamo markalı lacivert pabuçlarıyla lacivertli krem renkli deri kemeri de almayı unutmadı. Sonra yerde duran çoraplarla sütyene bir göz attı. Eğildi, çorapları aldı, sütyeni bıraktı. İşi abartmanın gereği yoktu şimdilik. Banyonun kapısını yavaşça açınca Kiki'nin eskisi gibi gözlerini aşırı boyadığını gördü. Hemen kızın belindeki şifon kuşakla çiçeği çıkarırken yavaş bir sesle, «Ayağındakileri çıkar,» dedi.

«Ne?»

«Taktik değiştirdim. Şu anda bana nedenini sorma. Vaktimiz yok, çünkü. Al kemerini. İnciler sahici miydi?»

«Tabii, annemin onlar.»

«Tamam, onları da tak. Bir düğmeni daha ilikledikten sonra sana bir bakayım. Al şu fırçayı da biraz saçlarını fırçala. Fazla sade duruyor. Şimdi, harika olsun, işte. Al şu hırkayı da.»

«Beyaz kaşmir hırka mı? Ama Daisy, bu daha Londra'da çocukluğunda aldığın giysilerden biri.»

«Herkes hırka satın alabilir. Ama sen sararmaya yüz tutmuş kaşmir bir hırka giyersen bunun değerini hemen anlarlar.»

«Neden çoğul konuşuyorsun?»

«Aldırma sen. Luke içerde sabırsızlanıp duruyor. Dur, dur. Şunu da takayım.» Daisy uzanıp kırmızı çiçeği Kiki'nin beline iliştirdikten sonra geri çekilip arkadaşını alıcı gözle süzdü, «Şimdi oldu. Son derece zarif, şık, pahalı, göze batmayan, ama çekici ve... evet yurtsever bir görünümün var. Daha ne isterler?»

Kiki karamsarlıkla ekledi, «Belki gelinlerinin yahudi olmasını yeğlerlerdi...»

«Devenin başı... Mucize mi yaratacağız onlar için?»

Kiki sinirle, «Hâlâ çoğul takısı kullanıyorsun. Lar dediğin kimler?» diye sorarken kendini aynada süzüyordu.

«İyi, iyi. Biraz sinirli olmanda yarar var. Bu halin hoşlarına gider. Erdemli bir genç kız görünümünde-

sin.» Daisy Kiki'yi aynanın karşısından çekip salona doğru itti. İçerden kısa konuşmalar, sonra da sokak kapısının çarpılarak kapandığını duyunca ağır adımlarla banyodan çıktı. Theseus salonda soru sorarmışçasına oturuyordu. Beyaz kulaklarından birini dikmiş, birini indirmişti.

Hafifçe kısık bir sesle hayvana, «Meraklanmakta haklısın,» dedi. «Ama sen benim şu soruma yanıt ver bakalım. Başkalarının derdini hallediyorum da kendiminkilere neden bir çare bulamıyorum?»

20

North telefonda bağırıyordu, «O sittirici herif gelecek de ne demek Luke? Bunun olanaksız olduğunu bilmiyor musun be adam? Kampanya hazırlanırken neden şimdi geliyormuş? Ne bok yemeye yani?»

«Bana bak North. Bana kızmana hiç gerek yok. Bir toplantıda karşımda en son görmek istediğim kişinin parayı bastıranların temsilcisi olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun.» Luke da kızmıştı. «Şimdiye kadar duyulmamış şey. Adam gelmekte diretiyor. Daha ufak bir iş olsa anlarım. Ama Supracorp'un başkanı böyle bir iş yapsın? Olacak şey değil. Allah cezasını versin, keratanın. Bu işlerin çok çok üstünde olması gerekir. Neden buna burnunu sokuyor, bilmem ki?»

North gene bağırdı, «İster bu işin üstünde, isterse altında olsun. Önemli olan işimize burnunu sokması.»

«North, dinle beni. Sen özgürlüğün olduğunu düşlemek istediğin için kendini özgür sanıyorsun. Oysa çok yanılıyorsun oğlum. Temelde parayı veren düdüğü çalar, bunu unutma. Onun için parayı bastıran adam da sana istediğini yaptırır. Anlaşıldı mı? Özgür olan odur. Benim bütün özgürlüğüm ona reklam filmlerini en iyi şekilde nasıl yapabileceğimiz konusunda fikir vermek, senin özgürlüğün ise bu filmleri en iyi biçimde ortaya çıkarmaktır. Bunu kafandan çıkarma.»

«Bana bak, o kuş beyninle felsefe yapmaya kalkma karşımda şimdi. Bana öyle geliyor ki bir halttan anlamadığı halde sırf burnunu sokmuş olmak için bu işe karışacaktır. Herifçioğlu zaten kendini bizden kat kat akıllı görüyordur. Orospu çocuğu, her önüne gelen şeye el atacak şimdi. Yanında çalışanlara şimdiye kadar kimbilir kaç kere sinir krizi geçirtmiştir. Anlaşılan si-

nirlerini bozacak yeni adamlar aranıyor. Onun gibileri çok iyi bilirim ben.»

«Ama sen daha Patrick Shannon'u tanımıyorsun.»

«Sen tanıyor musun peki?»

«Hayır, ama onun sert, gözüpek, atak ve çok da akıllı olduğunu duydum.»

North acı bir sesle söylendi. «Aman ne iyi. Toplantılarda görmek istemediğim bir adam demektir. Zaten bu toplantılara senle ben yetiyoruz. Daha sert, atak ve akıllılarına gerek yok.»

«Bana bak, ben de seninle aynı fikirdeyim, ama herife, gelemezsin, diyebilir miydim?»

«Deneyebilirdin.»

«Sen dene bakalım North. Özgürlüğünle böbürlenen sensin, ben değilim.»

«Seninle yarın görüşürüz.» Telefonu kapatan North koltuğuna gömülüp bu son gelişmeyi düşünmeye koyuldu. Radyo ve televizyonun ilk günlerinden beri yapımcıların karabasanı haline gelen efsane kahramanı bir para babasının, Olimpos Dağı'ndaki ulu yerinden kalkıp da onların yanına inmesi hem inanılmaz, hem de iç bulandırıcı bir şeydi. North bu para babalarının nasıl olduklarını çok iyi bilirdi. Hudson nehrine bakan akıl almaz büyüklükteki çalışma odalarında oturur ve kendilerinden çok daha küçük insanlar tarafından hazırlanan reklam kampanyalarını başlarıyla onaylar, ya da başlarıyla reddederlerdi. Bunlar ya bir tek, ya da birçok kişiydi ve dev şirketlerde bulutların üstünde yaşayan bedensiz, göze görünmez varlıklardı.

Motorun nasıl çalıştığıyla ilgilenmezlerdi. Bunlar Cadillac'ı yapan teknisyenler değil, Cadillac'ın kayıtsız, akıl almaz zenginlikteki yolcularıydı. Her nasılsa sürücüye gitmek istedikleri yeri söylerler, ama bunun dışında arabanın çalışması, ya da gidişiyle kesinlikle ilgilenmezlerdi. Ya da, North'a göre bu böyle olmalıydı. Bu reklamcılık işinde de para babasının yapacağı şey, bir programın kendisi tarafından «verilip verilmeyeceği», onun tarafından «mümkün kılınıp kılınmayacağı», ya da bu konuda bir «buyruk verip vermeyeceği» hakkında karar almaktı.

Ama bir para babasının Patrick Shannon'un kişiliğinde ortaya çıkması fikri bile korkunç, canavarca bir şeydi. Bu acaba ne gibi iğrenç bir olayla sonuçlanacaktı? Belki de «mesajı» tıpkı gelişi güzel hazırlanmış «elden düşme araba reklamları» gibi kendi iletmeyi düşünüyordu. Belki de Pat Shannon ikinci bir Cal Worthington'du. Elstree reklam kampanyası milyonlarca dolarlık bir iş olursa olsun... Shannon denen soytarı bu işi yüksek ücretler ödediği uzmanlara bırakmalıydı. Anlaşılan, herifçioğlu işe sınırı kestirilemeyecek kadar derinlemesine burnunu sokmak niyetindeydi. Luke'la Elstree'nin adamlarının kampanya konusunda anlaşmaya vardıkları bir sırada bütün kuralları bozmuş ve toplantıya katılmak istediğini söylemişti. Bu noktada işe karışan bir adamın amacının tam anlamıyla büyük belâ yaratmak olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

İç hattan Daisy'yi aradı, «Daisy, hemen buraya gel.» Eğer Shannon bu toplantıya katılacaksa stüdyoda herkesin de katılması gerekirdi. Bu işi de Daisy ayarlayacaktı. Kendisi bununla uğraşamazdı. Çünkü yapılacak daha önemli işleri vardı.

Daisy koskoca toplantı salonunu son bir kez daha gözden geçirdi. Şimdiye kadar yaptıkları en olağanüstü ve kural dışı toplantı birkaç dakikaya kadar başlayacaktı. Bu, zaten stüdyoda epeyce sinir bozukluğu ve dert yaratmıştı. En azından toplantıya katılacakların önünde yeterli sayıda tabla, kalem ve su dolu sürahiler bulunmasını güvence altına almak Daisy'nin göreviydi. Neyse ki odaya son bir kez göz atmak aklına gelmişti. Çünkü masaya müsvedde kâğıdı koymayı unutmuşlardı. Odadakiler önlerindeki kâğıtlara zaman geçirmek için şekiller çizip kendilerini eğlendirmedikleri takdirde birbirlerinin gözünü oymak için ellerinden geleni yaparlardı. Hemen dışarı fırladı. North'un sekreterine bir sürü bloknot getirmesini söylemeliydi.

Sadece bir dakikasının kaldığını görünce bunu da kendine ayırmaya karar vererek odasına gidip aynanın karşısında tepeden tırnağa kendini bir süzdü. İyi, ken-

dini hemen hemen görünmez adam kılığına sokmayı başarmıştı. Sapsarı saçlarını sımsıkı tek örgü halinde toplamış ve örgüyü son derece sade olan beyaz iş bluzunun yakasından içeri sokmuştu. Bunun üzerine ise çok bol beyaz bir marangoz tulumu, başına da alnına doğru iyice indirdiği beyaz branda bezinden gemici takkesi geçirmişti. Toplantı salonunun beyazlığında gerçekten gözlerden yitecekti. Bu düşünce içinde büyük bir memnunluk uyandırdı.

Daisy'nin bu toplantıdan kaçması için hiçbir yol kalmamıştı. Ama hiç olmazsa Patrick Shannon onun Short'ların akşam yemeğinde karşılaştığı kadınla aynı kişi olduğunu anlayamayacaktı. Çünkü Middleburg'daki o akşam yemeğinde adamın kasten damarına basmış, fena halde kızdırmıştı. Shannon şimdi bir de onu tanımaya kalkışırsa bugün stüdyoya gelenlerin sinirleri iyice ayakta olacağına göre hava dayanılamayacak derecede gerginleşebilirdi.

Asansörün çıktığını belirten sesi duyunca toplantının başlamak üzere olduğunu anladı. İlk gelen, yanında beş kişilik yardımcı takımıyla Luke Hammerstein'di. Oda dolmaya başlarken Daisy de bir yana çekilmiş bekliyordu. North bugünkü toplantıya herkesin katılmasını istemiş, hiç bir mazeret de dinlememişti. Arnie Greene, Yunanlı Nick, Hubie Troy, Wingo Sparks, Daisy'nin iki yardımcısı ve Alix Updike, hepsi gelmişlerdi. Tamam, herkesin kendini gösterme günü bugün, diye düşündü. Tam Nick'in yanı başında bir yer vardı. Daisy orasını gözüne kestirdi. Zaten Nick'in yanında oturan başkasının dikkatini kesinlikle çekemezdi. Çünkü bu sabah Nick'e bir bakan bir daha gözlerini ondan ayıramayacaktı. Stüdyonun ünlü Yunanlısı sırtına öylesine canlı renklerden ekose bir takım giymişti ki görülmeye değerdi doğrusu...

Patrick Shannon toplantı salonuna dakika bile sektirmeden girdi. Yanında da beş kişi vardı. Bunları hemen tanıştırdı. Shannon'la birlikte toplantıya gelenler Supracorp'un Elstree bölümü başkanı Hilly Bijur, pazarlama bölümü başkanı Jared Turner, Elstree'nin halkla ilişkiler bölümü başkanı Candice Bloom, reklam-

cılık bölümü başkanı Helen Strauss ve üretim müdürü Patsy Jacobson'du.

Yeni gelenler yerlerine oturuncaya kadar Daisy kendi stratejik yerinden, masanın tam öbür ucunda, North'un karşısında oturan Patrick Shannon'u dikizlemeye koyuldu. North'u ilk kez, açıkça kendisinin eşiti olan bir adamla birlikte görüyordu. Bakmadan bile Shannon'un bütün odayı gücü ve etkisi altına aldığını duyabiliyordu. Masanın çevresinde oturanlar sanki mıknatısla çekilmişçesine ona doğru eğilmişlerdi. Belki de hepsi adamın sözlerini dinlemek için kulaklarını böylesine diktikleri için onda böyle bir izlenim uyanmıştı. Daisy bir an kendini tutamayıp odadakilerin bu saçma ciddiyetine gülmeye başlayacağından korktu. Shannon'un oradaki varlığı aslında öylesine gereksizdi ki Luke'la North'un bu işi böylesine bir kızgınlıkla ciddiye almalarına şaşırıyordu. Bu kendini beğenmiş herif şirketinin reklam filmlerine yaratıcı katkılarda bulunmak istiyorsa onu pohpohlamak ve suyuna gitmek dururken neden karşı çıkmak istiyorlardı acaba? North'a iş veren başka para babalarından farklı bir yanı yoktu. Örneğin, her sahnenin çekiminden önce bir kez kameranın vizöründen bakmakta ısrar ederler, North da bir kerelik onlara izin verirdi. Ama adamlar acaba bundan ne anlıyorlardı, yapılacak filmde nasıl görüneceğini kavrıyorlar mıydı? Hiç kuşkusuz anlamıyorlardı, ama işlerini bildiklerini göstermek için bir kere vizörden baktıktan sonra bunu onaylıyorlar, dahası, North'un ortaya attığı bütün fikirleri de kabulleniyorlardı.

Gene dee... Shannon'da bir farklılık vardı. Odaya, kaptan köşküne adım atan gemi kaptanına benzer bir tavırla ve son derece kendinden emin bir havada girmişti. Daisy, hiç kuşkusuz bu herif, denize açılır açılmaz kuru kafa ve çapraz kemik resmi çizilmiş bir bayrak dalgalandıran bir korsan gemisinin kaptanı olabilirdi, diye düşündü. Patrick Shannon aslında sanayi krallarından biri kılığına girmiş, mavi gözlü, kapkara saçlı İrlandalı bir korsan, bir hayduttu.

Toplantı, Luke'un ayağa kalkmasıyla başladı. Haftalardır hazırladıkları ve bu süre içinde geçen uzun

görüşmelerden sonra ortaya çıkardıkları kampanya tasarısını yeniden anlatmak gereği onu fena halde kızdırıyor ve canını sıkıyordu. Ama Shannon kendisinden, toplantı açılır açılmaz ayrıntılı bilgi verebileceği bir konuşma yapmasını istemişti.

Luke, sert bir sesle, hiçbir başlangıca, girişe gerek görmeden konuşmaya koyuldu. Onda, bir reklam filmini görüntüsüz anlatabilme ve çevresindekilerin gözünde canlandırma yeteneği vardı.

«Elstree'nin en büyük sorunu halkın onun eski bir şirket olduğuna inanmasıdır. Bu da gençlerde, Elstree' nin artık ninelerinin devrinde kalmış olduğu kanısını uyandırıyor. Geçen yıl başka bir ajans, malın saflığını vurgulamaya çalışarak bir kampanya yaptı, ancak bu kampanya, fiyaskoyla sonuçlandı. Bu nedenle de Elstee reklamlarını yapan ajansı değiştirerek, işi bize verdi. Saflık ve eskilik, zaten aynı iddialarda bulunan bir çok şirketin etkinlik gösterdiği bir piyasada artık reklam değerini yitirmiştir.» Sustu ve kendisini dikkatle dinleyenleri şöyle bir süzdü.

«Eski moda seçkinlik, soyluluk ve saflık devri artık kapanmıştır. Şimdi biz en canlı piyasayı yakalayacağız. Yani güçlü, hareketli, kendi parasını kazanan iş kadını piyasasını...» Luke büyük boy bir kadın portresi gösterdi. «İşte bu Elstree'nin yeni yüzüne sahip olan Pat Stevens. Reklam filmlerinde, şimdiye kadar makyaj ve parfüm piyasasında hiç alışılmamış pozlarda görülecek. Örneğin ufak bir uçakla havada gösteriler yapacak, Indy 500 yarışlarına GM'in bizim için özel olarak hazırladığı bir yarış otomobiliyle katılacak. Pat bu filmlerde hep bir çeşit üniforma ve başında miğferle görünecek. Filmlerin son on üç saniyesinde ise Elstree'yi tanıtırken başından miğferini çıkaracak ve yüzünü gösterecek. Bu, çok canlı, hayat dolu, taze ve her şeyden önemlisi de genç, bugünün ve yarının kadınının yüzü olacak.»

Daisy elinden geldiğince yansız davranmaya çalışarak fotoğrafa dikkatle baktı. Kızın çok temiz, düzgün hatları vardı. Ama kısacık kesilmiş saçları ve üzerinden akan Amerikalılık hiçbir ilginç özellik taşımıyordu. Kısacası bir başkalığı yoktu. Çıkık elmacık kemikli,

safi diş diye nitelenen dişlekçe kızlardandı. Hepsi iyiydi, hoştu, ama çekiciliği neredeydi, bunun?

Luke sözlerini sürdürüyordu, «Başkası ele geçirmesin diye Pat'la iki yıllık bir anlaşma imzalamak istiyoruz. Pat, Elstree'nin şimdiki «yeni» görünümünün simgesi olacaktır. Birkaç ay sonra da herkes Elstree'nin yüz yıla yakın bir zamandır piyasada olduğunu unutacak ve bunu yepyeni bir kuruluş olarak görmeye başlayacak. Çünkü Elstree, Pat Stevens demek olacak.»

Masanın çevresindekiler, başta Nick olmak üzere kendisini alkışlarken yerine oturdu. Zaten Nick toplantıdan önce, herkesten çok alkışlamak için Luke ve North'dan emir almıştı. Sonra odaya bir sessizlik çöktü.

Birden Patrick Shannon Supracorp'dan gelenlere doğru döndü, «Hanımlar, Hilly, Jared, hepiniz, beni iyi dinleyin. Önce bu işe burnumu soktuğum için hepinizden özür dilemek isterim. Böyle herkesin katıldığı olağanüstü bir toplantı düzenlemenin kural dışına çıkmak olduğunu çok iyi biliyorum. Ama işi dolaylı yollardan halletmeye, ya da hiç kimseyi kırmamak için yumuşak davranmaya ne zamanım, ne de olanağım var. Mr. Hammerstein ile Mr. North duymamış olabilirler, ama aylardır hiç durmadan yolculuk yapıyordum, bunu sizler biliyorsunuz. Bugün de Tokyo'ya gitmek zorundayım.» Adamlarının başlarını sallamalarını bekledikten sonra sözlerini sürdürdü.

«Birkaç gün önce yazıhaneme döndüğümde bu reklam kampanyasını hazır durumda buldum. Ama Elstree'nin simgesi olacak kızın fotoğrafı bana ilk kez gösteriliyordu.»

Helen Strauss telaşla atıldı, «Danillo'nun onun yeni saç biçimiyle fotoğrafını çekmesini bekliyorduk. Bu yüzden gecikti.»

Shannon birden koca fotoğrafın tam orta yerine elini indirdi, «Yahu, bu kız Dallaslı kovboyların sevgilisinden farksız, sıradan bir kız.» Herkes sinirli sinirli güldü. Para babalarının sözde şakalarına gülmekte her zaman fayda vardı.

«Hanımlar, beyler, bu gülünç değil. Gülmeyin lütfen. Ben çok, ama çok ciddiyim. Kız hoş bir şey, ama bize uygun değil. Bu kampanya bu hızla yürümez.» Odada müthiş bir sessizlik oldu. Herkes şok geçirmişti sanki. Ama Shannon yarattığı etkiden habersizmişçesine konuşuyordu, «Elstree'nin geçen yıl otuz milyon dolar zarar ettiğini vurgulamam gereksiz sanıyorum. Hâlâ makyaj ve parfüm piyasasında bundan konuşuluyor. Rakiplerimin keyiflerine diyecek yok. Bizi yediklerinden eminler. Ama ben yeni bir parfüm, yeni paketleme biçimi, ve yeni bir reklam kampanyası için daha da milyonlar yatıracağım. Supracorp çok büyük bir kuruluş olmasına karşın Elstree'nin daha fazla zarar etmesine göz yumamaz, çünkü pay sahiplerimiz buna göz yummazlar. Anlaşıldı mı? Onlar benden de sabırsızdır. Bunu size belirtmek isterim.»

Shannon sustu. Ama odada hiç kimse konuşma eğilimi göstermeyince Pat Stevens'in fotoğrafını alıp havaya kaldırdı, «Bu kızla Mr. Hammerstein'in kampanyası hiç kuşkusuz Eltsree'nin görünümünü değiştirecek, ama ne makyaj malzemesi, ne de parfüm satışlarının artmasına yardımcı olacak. Kadınların bu kızı, ya da onun yapacağı hareketleri taklit etmeye özeneceklerini hiç, ama hiç sanmıyorum ben. Kesinlikle kendilerini onunla özdeşleştirmeyeceklerdir. O tipte bir kız değil çünkü. Kavrayan bir havası yok. Hepiniz bu yeni reklam filmi fikri ortaya atıldığı zaman hiç kuşkusuz çok ilginç bularak beğendiniz. Ama böylesine sporcu, gözünü budaktan sakınmayan bir kızın üniformayla ve miğferinin altında parfüm, rimel ve allık kullanacağını aklınız kesiyor mu sizin? Samimi olun, lütfen. Shannon parlak kâğıda basılmış renkli resmi yere attı. «Bana öyle geliyor ki, bir koku satmak için yeniden düşsel, kadınsı niteliği olan bir kampanyaya dönmek gerekiyor. Çalışan kadın, para kazandığı için kadınlığından bir şeyler mi yitirdi? Kesinlikle hayır. Elstree'nin simgesi olarak tanıtılmak istenen bu cinsiyeti belirsiz kız belki bazılarına bugünün kadını olarak hitap edebilir, ama özür dilerim beyler, beni hiç de çekmedi.»

Sonunda Luke karşı çıkmak zorunluluğunu duyarak sakin bir sesle araya girdi, «Mr. Shannon, Charlie'nin

reklam kampanyasına hiç dikkat ettiniz mi? Kampanya sayesinde Revlon muazzam kâr etti. Hem de öyle özel bir güzelliğe sahip olmayan upuzun bacaklı kızın 'Dünya düdüğümde mi? Kim ne derse desin, bana vız gelir' haliyle ortalıkta yürümesi sayesinde.»

Patrick Shannon Luke'un sözlerine hemen bir karşılık buldu, «İşte, karşı çıktığım nokta da bu ya, Mr. Hammerstein. Charlie üç yaşında artık. O kampanyanın modası geçti. Üstelik Charlie'yi de taklit etmeye niyetim yok. Hatta iki bin yılının Charlie'sini bile...» Dudakları, yanında çalışanların çok iyi bildikleri bir anlamda kısılmıştı.

Helen Strauss, «Pat...» diye söze başladı. Reklamcılık onun sorumluluğundaydı, çünkü. En azından öyle olması gerekiyordu. Ama Shannon onun da sözlerini ağzına tıkadı, «Hayır, Helen. Bu kampanya bana göre değil. Tümüyle foslar.»

North terbiyeyi elden bırakmadan sordu, «Aklınızda başka bir şey varsa açıklayın, Mr. Shannon.» Bütün bu karışıklıktan ötürü sabırsızlanmaya başlamış ve sabırsızlığı da yüzündeki çeşitli tiklerle kendini göstermişti. Ama şunu söylemek gerekir ki North, yaratılan havadan ne Supracorp'un ne de reklamcılık şirketinin adamlarının duydukları sıkıntının yarısını bile duymamıştı. Onun görevi reklam filmlerini yapmaktı. Bunları yaratmak değil...

«Mr. North, ben bir şeyi atacaksam, bunu onun yerine geçecek başka bir şey bulmadan yapmam.» Ceketini çıkardı, sonra da gömleğinin kollarını sıvayarak gerindi. Bir oda dolusu insanın, aylarca dikkatle hazırlanan planlarının boşa gitmesine hayıflandıklarına aldırmıyormuş gibi son derece rahattı. Daisy Yunanlı Nick'in, hayranlıkla, «Vay, bokun soyu,» diye mırıldandığını duydu. Adamın şu anda, acaba o güzelim yeleklerimi giymekten vaz mı geçsem, diye düşündüğünü kafasının içindeymiş gibi biliyordu.

Shannon sözlerini sürdürdü, «Bu fotoğrafı gördüğümden beri bu işin üzerinde biraz çalıştım. Doğal görünüş hâlâ çok önemli. Doğal görünümlü bir sarışın, hâlâ, bir esmerden daha çok satış yapar. Doğal bir sarışın bulmanızı ve bunu doğal durumlarda filmlemenizi

istiyorum. Seçkin, sıcak ve taklit edilebilir parlak bir görünümü olmalı. Sadece bir Elstree simgesi değil, kendi adıyla ün yapacak doğal, gerçek bir kadın istiyorum ben. Candy Bergen yeni koku reklamı için Shulton'la anlaşmamış olsaydı, bizim işimize yarayacak tek kadın oydu, diyecektim. Ama artık çok geç.»

«Yani bu kampanyada ünlü birini mi kullanmak istiyorsunuz?» Luke sesindeki inanmazlığı gizleyememişti. Bu reklamcılıkta kullanılmış belki de en eski fikirlerden biriydi. Aman Tanrım, hiç kuşkusuz Kraliçe Victoria devrinin reklam kampanyalarında da bunu kullanmışlardı, hiç kuşkusuz.

«Peki, neden olmasın? Pond's kremlerinin ünlü reklamını unuttunuz mu? 'Bu kız nişanlı, üstelik çok güzel ve Pond's kullanıyor' sloganını? O zamandan bu yana hiçbir şey değişmedi, Mr. Hammerstein. En azından insan doğasında hiçbir değişiklik olmadı. Ben özgünlük değil, değişiklik istemiştim.» Sırıttı. Supracorp'un adamları, Shannon'un gözlerinde bu haydutumsu pırıltı, yüzünde de bu sırıtkan anlamı gördüler mi adamın kesin kararını verdiğini hemen anlarlardı.

Luke bir an nutku tutulmuşçasına kalakaldı. Geleceğin genç kızı olarak yarattığı o harika görünümü birden sırtında beyaz saten bir giysi, bin türlü nazla milyonlarca kişiye ucuz cinsten yüz kremi satmaya çalışırken gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Hayır, olamazdı. Sesinin anlamını mantıksızlıktan saptırmamaya çalışarak sordu, «Biraz züppece ve çağdışı sayılabilecek bir yaklaşım sizce tehlikeli olmaz mı?»

«Ben sizden sosyeteye yeni tanıtılan genç kızlar görünümü vermekten sözetmiyorum, Mr. Hammerstein. Ponds' sadece aklıma gelen bir örnekti. Benim sözünü ettiğim, reklam kampanyasında kullanılacak kızın yıldız niteliği taşımasıdır. İnsanlar bugün de, her zaman olduğu gibi yıldızlara bayılırlar. Elstree için bir yıldız bulmanızı ya da bir yıldız yaratmanızı istiyorum. Ama unutmayın, erkek çocuğu görünümünde biri olamaz.»

O ana kadar, Elstree'nin başkanı olmasına rağmen söze karışmaktan sakınan Hilly Bijur, Patrick Shannon'un işe karışmasıyla yitirdiği durumunu yeniden ele geçirmek istedi. Şimdiye kadar karışmamasının nede-

ni, yıldırımları Helen Strauss'un üzerine yöneltmek amacını gütmesiydi. Luke'un konuşmak üzere olduğunu görmezlikten gelerek patronuna döndü, «Doğal sarışınlar konusunda hakkın var. Bu iş epey kâr getirecektir. Clairol'un çok gizli bir raporuna göz atmak olanağı buldum. Bu mevsim sarışınlara yönelik bir akım başlatılacakmış. Yani meşli sarı değil, tümüyle sarı saçlar modaymış.»

Luke'la North tiksintiyle baktılar birbirlerine. İşte, raporlardan örnekler sunulmaya başlanmıştı bile. Toplantının havası görünüm delisi bir sürü herifçioğlu yüzünden bozuluyordu, üstelik kendilerinin bunu engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Nick, düş kırıklığı içinde kıvranarak oturuyordu. Herkes bir şey söylüyor, ama ben daha ağzımı açma olanağı bile bulamadım, diye düşündü. Önemsenmemekten nefret ederdi. North kendisine bu toplantıya katılması için ısrar ettiğine göre sesini duyurmakta kararlıydı. Nick, son yıllardaki çıtkırıldım görünümüne rağmen Harlem'de geçirdiği çocukluk döneminden kalma bir alışkanlığını elden bırakmamıştı. O da ceketinin iç cebinde her zaman sustalı bir bıçak taşımaktı. Bu bıçak yanında oldukça korku diye bir şey duymuyordu. Şimdi de hiç kimseye sezdirmeden iç cebinden bunu çekip açtı. Sarışınlarla ilgili bu boktan konuşmalar, boşuna edilen laflar... Sarışın mı istiyorlardı? Nick onlara öyle bir sarışın sunacaktı ki, akılları duracaktı.

Çevik bir hareketle Daisy'ye dönüp başındaki kasketi çektikten sonra tek örgüsünü tutan kurdeleyi sustalıyla kesiverdi. Daisy daha şaşkınlığından kurtulamadan kızın örgüsünü açıp saçlarını herkesin gözüne serdi. Daisy kıvranıyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Nick'in ne zaman harekete geçtiğini bile farkedememişti. İnanmazlıkla çevresine bakıyordu. Tam olarak ne olup bittiğini bile anlayamamıştı. Nick, saçlarından tuttuğu Daisy'yi de sürükleyerek ayağa kalktı, «Bunu mu demek istiyordunuz, Mr. Shannon?» Bayrak sallayan zafer kazanmış bir kumandan tavrıyla bir yandan da Daisy'nin saçlarını sallıyordu.

Daisy o arada hırsla kekeliyordu, «Allah seni kahretsin Nick. Bırak beni. Kes bu soytarılığı artık.»

North bağırdı, «Ne halt etmek istiyorsun sen?»

Wingo Sparks kötü kötü kahkahalar atarken Hilly Bijur ne olduğunu kavrayamadan soruyordu, «Ne oluyor?»

Nick hâlâ Daisy'yi bırakmamış, ısrar ediyordu. «Yahu, sizin gibi herifler gerçek bir sarışını boyalı bir sarışından nasıl ayırt edebilir ki? Gerçek sarışın bulmak o kadar kolay mı sanıyordunuz yoksa?»

Luke sert bir sesle araya girdi, «Nick, Daisy'yi hemen bırak, diyorum, sana.» Nick, çok doğru bir iş yaptığına inanarak kendisine karşı çıkmalarının nedenini anlayamadığı için fena halde kızmıştı. Gene de Luke'un sözünü dinleyerek Daisy'yi serbest bıraktı. Kız titreyerek yerine çöktü kaldı. Kasketini aranırken, bir yandan da masanın altından var gücüyle Nick'in bileğine bir tekme yapıştırıp tısladı, «Seni bok herif, seni.» Bir yandan da ayağına lastik pabuçlar yerine sivri burunlu pabuçlar giymemiş olmasına hayıflanıyordu.

Odada sesler kesilmeye yüz tutunca Patrick Shannon, «Özür dilerim, hanımı bir kez daha görebilir miyim?» diye sordu.

Daisy, «Hayır,» dedi.

North sabırsızlıkla yanıtladı, «Mr. Shannon, bu hanım benim yapımcım Daisy Valensky'dir. Burada, benim yanımda çalışıyor ve doğal bir sarışındır. Her neyse, şimdi Japonya'ya hareketinizden önce sorunumuzu çözmek için konuşmamıza devam edebilir miyiz?»

Ama Shannon üsteliyordu, «Onu bir kez daha görmek istiyorum.»

North kıza döndü, bunun üzerine. «Daisy, bir itirazın var mı?»

Daisy hırsla yanıtladı. «Evet, var. Kendinize başka bir sarışın bulun. Fotomodel ajanslarını arayın, size birini bulsunlar, ama beni rahat bırakın lütfen.»

North sinirli bir sesle üsteledi, «Daisy, sakin ol, lütfen. Bunun bir önemi yok. Mr. Shannon sana sadece bir kez daha bakmak istiyor, o kadar. Bir kez bakmasından ölmezsin ya.» Para babaları, bütün müşteriler

aslında toptan geri zekâlıydı. Ama sözleri yasa kabul edilirdi. Onun için de müşteri her zaman haklıdır ilkesine arada bir uymanın faydaları vardı, North'a göre...

Daisy saçlarını kulaklarının arkasına itip dikkatleri biraz olsun üzerinden dağıtmaya çalışarak gene homurdandı, «Görsün bakalım.» Sonra da hem hırs, hem de duyduğu rahatsızlıktan kıpkırmızı olmuş yüzüyle Shannon'a bakıp kaşlarını çattı.

Adam bir an onu süzdükten sonra kuru bir sesle açıkladı, «Sizi hatırladım.»

Daisy soğuk bir nezaketle konuşmaya zorluyordu kendini, «Aman ne iyi.» Bu kızgınlık anında bile, iş dünyasının ustalarından ve bir numaralı güçlülerinden olan bu adamın, küçültücü bir davranış olarak kabul edeceği hareketleri kesinlikle hafife almadığını son karşılaşmalarında çok iyi öğrendiğini anımsıyordu.

Shannon, gördüklerinden hiç de etkilenmediğini belirten bir anlamla bu kez odadakilere döndü. «Bu kızın unutulmaz bir yüzü var.»

Hilly Bijur çabuk çabuk konuşmaya koyuldu, «Çok güzel, çok güzel... Ah, çok teşekkür ederiz, küçük hanım... Çok, ama pek çok teşekkür ederiz.»

Patrick Shannon sakin, ama hepsini hizaya getirecek nitelikte bir sesle yineledi, «Ben onun unutulmaz bir yüzü olduğunu söylemiştim.»

Hilly Bijur telaşla adama hak verdi, «Tabii, Pat. Çok haklısın. Ne istediğimizi bildiğimize göre de Helen bir, en geç de iki gün içinde en az bir düzine aradığımız gibi kız bulur. Kentteki bütün fotomodel bürolarını arar. Öyle değil mi Helen? Ya da Luke bulur...» Reklam filmleri oyuncularını bulma görevinin kime ait olduğunu bilmediği için de sonunda sesini kesti.

Shannon'un yüzünde şimdi bir heyecan belirmişti, «Durun, bir dakika. Daisy Valensky prenses değil miydi?»

North birden, ateşe atılınca patlayan kuru bir kütüğün çatırtısına benzer bir sesle söylendi, «Dur, bakalım, Shannon. Bu fikrini unutabilirsin. Sana Daisy Valensky'nin benim yanımda çalıştığını söylemiştim.

Unuttun mu?» Birden kızıl damarı kabarmış, savaş dışı kalma kararlılığından vazgeçmişti.

Shannon öte yandan kendi kendine mırıldanıyordu, «Doğal bir sarışın... Unutulmaz bir yüz... Soyluluk unvanı... Prenses Daisy... Evet, bayıldım buna.»

North'un sabrı taşmaya başlamıştı, «Mr. Shannon, burada 'Bir Yıldız Doğdu' filminin çeşitlemesini yapmıyoruz şimdi.»

Ama Shannon odada yalnızdı sanki. Hiçbir şey duymuyordu, «Bu kız tam bize göre. Evet, tam bize göre.»

O sırada Yunanlı Nick dayanamayarak patladı, «Ağır ol bakalım. O benim fikrimdi.»

Shannon buyruklarını vermeye başlamıştı bile, «Helen, hemen bu kızın fotoğraflarını çektir. Böylece de artık elimizdeki malzemeyi kesinlikle bilelim. Şu anda istediğime uygun görünüyor. Ama fotoğrafları görmeden bir karara varmam olanaksız.» Ayağa kalktı. Toplantıdan çıkmaya hazırdı artık. Bu arada Hilly Bijur patronunun fikrini onayladığını açıklamakta çok telaşlıydı. Shannon ceketini giyerken çabuk çabuk konuştu, «Harika bir fikir bu, Pat. Bayıldım. Prenses Daisy, değil mi? North Daisy Valensky dememiş miydi? Durun bir dakika. Demek Daisy Valensky'nin annesi Francesca Vernon'du. Üstelik babası da Stash Valensky... Yahu içinizde bu adları hatırlayan hiç kimse yok mu? Amanın, ulan bu kız tonla para vurdurtur bize.» Kendini, daha önce onayladığı talihsiz reklam kampanyasından tamamiyle sıyırırken, bir yandan da belleğinin gücünü böylesine kanıtladığı için kendi kendini kutluyordu.

Nick hâlâ sesini çıkarmadan oturan Daisy'nin kulağına eğildi, «Hemen yılda yüz bin dolar istediğini söyle onlara. Bir daha da bana nankörlük etme sakın. Üstelik çoraplarımı da lekeledin.»

Jared Turner ise her zamanki gibi pazarlama işleriyle uğraşıyordu, «Şimdi paketleme biçimini değiştirmemiz gerekecek. Prenses Daisy çağdaş bir ad değil çünkü.»

Patsy Jacobson da yakınıyordu, «Dağıtımımızı en az bir yıl geciktirecek. Hem mağazalara ne diyece-

ğim?» Bu da üretim bölümünün en büyük karabasanıydı.

North, tam, «Bir dakika susar mısınız?» diye bağırıyordu ki Daisy'nin birden yerinden fırlayıp masanın çevresini dolandığını görünce seşini hemen kesti. Kız Luke'un sanat yönetmeninin arkasında durdu, adamın «Prenses Daisy» yazdığı kâğıda baktıktan sonra uzandı, bunu parçalayıp cebine tıktı. Ardından da Shannon'a döndü. Sesi çılgın bir öfke doluydu, «Mr. Shannon, ben satılık değilim. Anlaşıldı mı? Ürünlerinizi satmak için saçlarım, yüzüm ve unvanımdan faydalanmanıza izin vermeye hiç niyetim yok. Ne hakla size ait bir malmışım gibi davranıyorsunuz bana? Hepiniz, ama hepiniz, deli, kaba ve duygusuz insanlarsınız.» Hızlı bir hareketle sanat yönetmeninin önündeki ispirtolu kalemleri alıp mermer masanın üzerine fırlattı. «Hepiniz bunları alıp uygun bir yerlerinize sokun. Tamam mı?» Bu sözlerden sonra dışarı fırlayıp kapıyı arkasından çarptı.

Arnie Greene bu olaydan duyduğu şaşkınlığın etkisinden kurtaramamıştı kendini. «Daisy'nin böyle sözleri bildiğinden bile haberim yoktu.»

Nick ona hak verdi, «Çekim sırasında bir terslik olmazsa hiç böyle sözler söylemez.» Hâlâ kendi fikrinin başkaları tarafından çalınmasını içine sindiremiyordu.

Candice Bloom düşünceli düşünceli söylendi, «Ne kadar da alıngan ve duyarlı.» Bu kızla çalışacaksa, insan ilişkilerini ayarlamak konusunda epeyce güçlük çekecek demekti.

O arada North arkasına yaslanmış, pis pis Shannon'a gülümsüyordu. Öç almaktan çok hoşlanırdı. «Size Daisy'nin çalışan bir kız olduğunu daha önce de söylemiştim. Fotomodellikte gönlü yok anlaşılan. Onun için onu bağışlamanız ve ondan vazgeçmeniz gerekecek.»

Shannon kendine güvenen bir tavırla karşılık verdi, «Ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Elstree'nin simgesi olacaktır. Buna kesinlikle kararlıyım.»

North memnun memnun söylendi, «Daisy fikrini

değiştirmez. Onun için de fikir değiştirmesini ummayın sakın.»

Shannon, «Umuyorum, ama» dedi. «Hilly, ben Japonya'dan dönene kadar Elstree'yle ilgili bütün işleri durdur. Bu kez işi doğru yapacağız.»

North hırslanmıştı, «Daisy stüdyom için bulunmaz bir elemandır, Mr. Shannon. Böyle bir şeye girişemezsiniz.»

Patrick Shannon, Supracorp'da herkesin anlamını çok iyi bildiği ve sakınmak gerektiğini öğrendiği korsanca gülüşüyle sırıttı. «İddiasına var mısın?»

Ram, 1976'nın Noel'inden hemen önce artık Sarah Fane sorununu halletme zamanının geldiğine karar vermişti. Sarah, Sosyete Mevsimi'nden yeterince faydalanmış, saltanatını sürmüştü. Yakında kent dışı malikaneleri ziyarete çıkacaktı. Onun için Ram, işi sağlama bağlamalı, kızdan söz almalıydı.

Bu kararla Sarah'ya telefon edip, «Yarın akşam benimle yemeğe çık. Ama sakın karşıma arkadaşlarını çıkarma,» dedi.

«Ama, Ram, yarın akşam Lucinda Curzon'un vereceği kokteyle gitmem gerek.»

Ram anlamsız bir sesle konuştu, «Ya oraya gidersin, ya da benimle gelirsin. Seçim hakkı sana ait.»

Sarah o anda Ram'ın teklifini yapacağını anlamıştı. Doğrusu şaşmaz bir zamanlama anlayışı vardı kızın. Hafifçe isteksiz bir sesle yanıtladı, «Böyle söylersen ben de önce Lucinda'ya giderim. Sonra da seninle yemeğe çıkarım. Oldu mu?»

Ram kendi kendine, bu kızın çelik gibi sinir sistemi var, diye düşündükten sonra yüksek sesle, «Neden olmasın?» dedi.

Ertesi akşam Mayfair'deki Charles Caddesi'nin üzerindeki Marks' Kulübünde yemek yediler. Kulüp Mayfair'in ünlü evlerinden birinde kurulmuştu. Kapısında da kulüp olduğunu gösterecek hiçbir levha yoktu. İçerde birçok salon yemek odası olarak kullanılıyordu. Ram, gelen giden herkesi görebilecekleri girişteki yemek salonunda bir masa ayırtmıştı. Mark Birley tara-

fından yönetilen bu kulüpte daha sakin bir köşede masa ayırtmamasında belirli bir amacı vardı çünkü. Gecenin ilk bölümünü burada geçirmeyi yeğlemişti. Masaların üzerinde mumlar yanıyordu. Koltuk yerine konan tahta sıralar koyu renk boncuk mavisi kadifeyle kaplıydı. Duvarların rengi koyu, kırmızı toprak rengindeydi ve üzerlerine yuvarlak, yumurta biçimi, ya da dört köşe yaldızlı çerçevelerin içinde Victoria dönemi tarzında yapılmış gerçekçi hayvan resimleri asılmıştı.

Sarah, Ram'ın arkadaş istemediği uyarısına uymakla birlikte o gece Mark's kulübündeki hemen hemen herkesi tanıyorlardı. O yüzden de hiç durmadan birilerine selam vermek zorunda kalıyorlardı. Ama Ram böyle olacağını önceden tahmin ettiği için hiç istifini bozmadı. Kahvelerini bitirdikleri sırada kıza sordu, «Bu masaya bir kişi daha gelip senin bu yıl sosyeteye tanıtılan kızların yıldızı olduğunu söylese ne yapardın?»

Sarah, hem nazlı, hem de hayranlık verecek derecede alçak gönüllü bir tavır takındı, «Bağırmaya başlayacağım. Yerimden fırlayıp öylesine bağıracağım ki beni buradan attırmak için polis çağırmak zorunda kalacaklar.»

«Öyleyse bir konyak içmeye benim eve gidelim mi?» Aylardır menüet dansı yapan iki oyuncu gibiydiler. Bu menüetin ezgilerini bütün akşam kulaklarında duymuşlardı gene: Ram'ın bu çağırışıyla kulaklarındaki müzik sesi durdu. Aralarında bir şey askıda durur gibiydi. Havada bir kararsızlık vardı. Sarah bir anda aklından, Ram'ın birlikte çıktığı sosyete kızlarını tek tek geçirdi. Onu hangi kızla görse, kendine karşı davranışından daha değişik bir davranış içinde olmadığını farfena halde kızdırmıştı. Shannon şimdi bir de onu tanıketmişti. Düşünceli düşünceli adamı süzdü. Şu anda evine giderse ne gibi bir davranışla karşılaşacaktı acaba?»

«Konyak fikri hoşuma gitti, ama...»

«Sevgili Sarah, bu evet mi? yoksa hayır mı, anlamına geliyor?»

«Şey... Sonsuza kadar burada kalamayız, herhalde... Onun için... Neden olmasın? Peki, gelirim.»

Birinci katı gezdikten sonra adama döndü, «Harika bir ev bu Ram.»

«Gel sana üst katları da göstereyim.» Ama kız sert bir sesle karşılık verdi, «Hayır, teşekkürler.» Dokunulmazlığını ürünmez bir örtü gibi üzerine alıvermişti gene.

Ram karanlık bir anlamla güldü, «Şimdi temiz aile kızı numarası mı yapıyorsun yani?»

Sarah bu sözleri duyunca fena halde tepesi attı, «Neler saçmalıyorsun, Ram? Sadece yorgunum, o kadar. Şimdi artık beni eve götürür müsün? Konyak çok nefisti. Teşekkürler.»

«Hayır, sevgilim. Götürmem. Seni çok seviyorum Sarah.»

Sarah ocağın yanında ayakta durmuş, hiç sesini çıkarmadan adama bakıyordu.

Bunun üzerine sözlerini sürdürdü, «Seninle evlenmek istiyorum.» Kız hâlâ sesini çıkarmayınca üsteledi, «Benimle evlenir misin?» Sarah'ya yaklaşmıştı, ama ona dokunmuyordu. Kız birden, bu adamın dudaklarında çok sert, kesinlikle yumuşamayacak, karşısındakileri uzakta durmaya zorlayan bir anlam var, diye düşündü.

Ağzından baklayı çıkarması da çok uzun zaman almıştı, doğrusu. Acaba şimdi reddetse de ikinci teklifini mi bekleseydi? Yok, en doğrusu Mevsimi yılın nişanıyla noktalamak ve parlaklığının büsbütün artmasını sağlamaktı. Gelecek yıl sosyeteye yeni tanıtılacak başka bir kız herkesin ilgisini toplayabilirdi. Ama kendisi Prenses Valensky olunca basit bir sosyete yıldızı onun yanında hiç kalırdı. Biçimli dudaklarına her zamanki anlamsız gülümsemesini oturttuktan sonra bir kraliçe tavrıyla başını önüne eğdi. Adamın kendisine doğru eğilmesine kadar bekledi. Sonra o da Ram'a hafifçe sokuldu.

Öpüşürlerken Ram içini çekti, «Bu ilk defa... Farkında mısın?» Böyle ilk defa yalnız kalıyorlar ve ilk kez birbirleri dudaklarından öpüyorlardı. Arada bir kalabalık içinde, bir şeye teşekkür etmesi gerektiğinde

Ram'a öpmesi için yanağını uzattığı olmuştu. O ana kadar amansız, sert bir şampiyonluk maçı çıkarmıştı.

Ram onu şimdi gittikçe artan bir açlıkla öpüyordu. Sarah Fane, duyduğu heyecanın Ram Valensky'yi sonunda elde etmekten gelen bir zafer duygusuna mı, yoksa şehvete mi bağlı olduğunu kestiremedi.

Ram dudaklarını kızın dudaklarından çekmeden fısıldadı, «Benimle yukarı gel, sevgilim.»

«Hayır, Ram. Lütfen... Olmaz... Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmadım ben.»

«Tabii yapmamıştın, güzel Sarah'ım benim. Ama benim karım olacaksın. Neden çekiniyorsun?»

«Olmaz, Ram... Yapamam.»

Ram onu öylesine beklenmedik bir anda bıraktı ki kız önce sendeledi, sonra düşmemek için ocağın önündeki rafa tutundu. Adam geri çekilmiş, kaşlarını çatarak alayla kızı süzüyordu, şimdi.

«Farkında mısın Sarah? Beni sevdiğini bile söylemedin daha. Belki beni sevmiyorsun. Belki daha kararını vermeye bile hazırlıklı değilsin. Seni çok dikkatle izledim. şekerim. Erkeklerle oynamaktan nasıl hoşlandığını anlamadım mı sanıyorsun? Bir adama evlenme teklif ettirdikten sonra cevap vermek gereğini bile duymadan sadece başını eğerek bunu kabul ettiğini belirtmek seni eğlendiriyor mu? Senin saf, kırıtkan, dokunulmaz soylu genç kız numarası yapmanı fazlasıyla izledim. Her hareketin hesaplı, saygıdeğer Sarah Fane'in görünümüne uygun.» Sarah, Ram'ın suçlarcasına konuşması ve alayla kendisine bakmasından doğrusu korkmuş, bir yandan da ilk kez soğukkanlılığını korumayı unuttuğunu görmekten de memnun olmuştu. Ah, evet. Böyle bir adama bunu yaptırmak harika bir şeydi. Çok heyecanlandırıyordu insanı. Dudaklarına memnun bir gülümsemenin yayılmasını engelleyemedi. Ama Ram bunu görmüş ve hırsla atılıp kızı kolundan yakalamıştı.

«Demek gerçekten beni aptal yerine koymayı umuyordun ha? Demek o minik, hesap makinesine benzeyen beynindeki tasarı buydu? Bir başarı daha kazanmayı, bir oyunda daha galip olmayı umuyordun. Belki de bu başarını yarın dostlarına anlatıp öğünecektin.» Parmakları kolunu acıtırcasına sıkıyordu. Bir

dakika önce kendisine ait olan zafer sanki parmaklarının arasından süzülüp gitmişti. Şu anda son kozunu oynaması gerektiğini biliyordu. Bunu zaten hep böyle bir olasılık için saklamamış mıydı?

«Ram, yeter artık bana seni sevdiğimi söyleme fırsatını bile vermedin ki. Haksızlık ettiğinin farkında mısın?»

Adam hırslı, ateşli bir sesle, kızın sözleri bir anlam taşımıyormuş gibi konuşuyordu, «Öyle mi? Kızım, sen küçük bir sürtükten başka bir şey değilsin. Anadan doğma sürtüksün anlaşılan.» Kolunu bırakıp karşısında hırsından titreyerek durdu. Sarah'ın beyninde Ram Valensky'yle evlilik adeta üzeri mücevherlerle bezenmiş bir altın top olup çıkmıştı. İşte, böylece elini Ram'a uzatırken aynı zamanda da altın topa uzatmış oluyordu.

Titreyen, kararsız bir sesle fısıldadı, «Yukarı çıkalım.» Ram onu güçlü kollarıyla yakalayıp merdivenlerden yukarı çıkardı. Kız yolda sendeledi. Ama düşmedi. Adamın elleri kollarını acıtıyordu. Bir açgözlülük, şaşkınlık, korku ve heyecan karışımı bir duygu vardı içinde. Ama bu halinde bile okulda Amerikalı bir arkadaşının, «Bir anlaşma her zaman sağlama bağlanmalı,» dediğini anımsadı. Sarah o anda bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi anlamıştı.

Sarah acı içinde, neden bu kadar uzun sürdü, diye düşünüyordu. Hiç kimse ona bu işin böylesine iğrenç bir acı verdiğini ve bu kadar zor ve küçültücü olduğunu anlatmamıştı. Hem neden sessizlik içinde, hiç konuşmadan yapıyorlardı bunu? Bundan beklediği düşsellik, zevk nerelerdeydi? Şu anda sadece utanç duyuyordu. Sanki iğrenç bir düş görüyordu. Kurtulmak için hiçbir şey yapamayacağı, denetimi tamamıyla elden kaçırmış bir adamın ağırlığı altında uzayıp giden bir karabasandı bu. Elleri ve dudaklarının sertliği hiç rahat vermiyor, üzerinde onun hırıltılı soluklarını duyuyordu. Bu korkunç çaresizlik içinde karşı çıkmaya çalışıyor, ama sesini duyuramıyordu. Solukları gittikçe yükseli-

yor, bağıracakmış gibi oluyor, sonra hafifliyor ve yeniden yükselmeye koyuluyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Odanın hafif loşluğunda yüzünün başkalaşmış hatları seçilebiliyordu. Birden kızın altın sarısı saçlarını yakalayarak bağırtana kadar çekti. Ah... Herhalde bitiyordu... Bir insan böylesine hızlı ve yüksek sesle soluk almaya uzun zaman dayanamazdı ki... Hadi, artık bitsin... Yeter, artık...

Birden Ram alacakaranlığa doğru bir feryat kopardı, «Daisy, Daisy, seni seviyorum.»

Sarah Fane duyduğu korkunç hırstan aldığı güçle birden kendini Ram'dan kurtararak ayağa fırladı. Yüzünü yastıklara gömerek yatakta yatan o garip yaratığa gittikçe artan çılgın öfkesi içinde utançla inanmazlıkla, ama kesin bir inançla bakıyordu. Bu pis, iğrenç deli şimdi içi parçalanacakmış gibi hıçkırıyordu. Ama kendisine, Sarah Fane'e bunu yaptığı için de onu mahvetmeye and içti.

21

Valerianlar, 1977'nin ocak ayında kiraladıkları yatta kalmaya çağırdıklarında Daisy, bu çağrıyı geri çevirmişti. Robin'le Vanessa, üstelik bir alay dostlarıyla beş gün bir yatta kalkmak Daisy için pahalı ve süslü bir cezaevine kapatılmaktan farksızdı. Her ne kadar Karayipler'i dolaşacaklarsa da bu ona hiç de çekici gelmiyordu. Gizli bir melunlukla yapılan dedikoduları adeta duyuyordu. Sonu gelmez tavla oyunları oynanacak, sayısız beyaz şarap ve Perrier kasaları tüketilecek, sayısız giysi ve mücevher değiştirilecekti. Bütün bunlar hayatta en nefret ettiği şeylerdi. Ama Vanessa çok üsteliyor, «hayır» sözcüğünün anlamını bilmiyordu gibiydi. Sonunda Daisy bu işin içinden nasıl sıyrılabileceğini kara kara düşünmeye başlamıştı. Üstelik Vanessa şimdiye kadar hiç görmediği bir biçimde de kızmıştı. «Hayır sözcüğünü kabul etmiyorum. Topsy'yle Ham Short da davetli. Biliyorsun Ham Short senin hayranlarından biridir. Sonra çocukları olan bir sürü dostumuz da gelecek. Bütün bunlar senin için yeni yeni tablo siparişleri demektir, kızım. Hem seni neden bu resimlerle kandırmaya çalışıyorum, bilmem. İçimde beni kullanmışsın gibi bir duygu var. Renny'le ben senin bizimle olmandan büyük zevk alacağız dediğim zaman bu sana yetmiyor mu? Daha ne istiyorsun?»

Vanessa'ya çok şey borçlu olduğunu düşünen Daisy, birden suçluluk duygusuna kapılarak kabul etmek zorunda kalmıştı. Nasılsa stüdyo kendisi olmadan da birkaç gün dönerdi. Zaten en son izne çıkalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bunun tarihini bile unutmuştu. Her şeyden önemlisi de Vanessa'nın üzeri kapalı tehdidinden korkmuş, bir gelir kaynağını kurutmaktan çekinmişti.

Ham ve Topsy Short'la birlikte Aero Commander'de, Valarian'ların kendi eşyalarıyla döşeyip New York'taki apartmanlarının bir eşi haline getirdikleri kiralık yata binmek için Nassau'ya giderlerken tatil için şimdi uygun bir mevsim diye düşünüyordu. Elstree için fotomodellik etmeyi reddettiğinden beri stüdyodaki herkesle ilişkisi gerginleşmişti. North onu, önemli bir müşteriye hakaret etmekle suçluyordu. Hava çok gergin ve ağırdı. Uçak inmeye başladığında, Supracorp'un adamlarının davranışlarına artık kızmadığını, hatta bir huzursuzluk ve hoşnutsuzluk bile duymadığını fark etti. Heriflerin, ürünlerini satmak için kendisini, kullanabilecekleri sarı saçlı bir mal olarak görmeleri gülünçtü aslında. Bu işi kabul etmediği sürece zorla güzellik olamayacağını ve ellerinin kollarının bağlandığını çok iyi biliyorlardı. Her şeyden çok onu korkutan ve içinde tedirginlik uyandıran şey kamu önünde Prenses Daisy olarak sergilenmekti. Müthiş bir şeydi bu. Reklam filmleri, gazete ve dergi reklamları ile tezgahlardaki broşürlerde Prenses Daisy kişiliğiyle tanıtılacak ve öyle bir zaman gelecekti ki batılı tüketicilerin belleğine silinmeyecek biçimde «prenses»liği kazınacaktı. Şimdiye kadar bu prenseslikten kurtulmayı başarmıştı. Ya bundan sonra?

Santa Cruz'da hiç kimse onun Valensky adlı bir kızdan başka biri olabileceğini düşünmemişti. North'un stüdyosunda da ailesi ve unvanına karşı gösterilen ilgi çoktan tarihe karışmıştı. Arada şaka etmek için Daisy'ye «prenses» derlerdi o kadar. Bütün çalışanlar için yapımcı Daisy'ydi. Üstelik işler istediği gibi yürümediği takdirde de stüdyoyu başlarına geçireceğini çok iyi bilirlerdi. Prensesliği sadece at delilerinin arasında ortaya çıkıyordu. Ama onlara da babasıyla olan ilişkileri nedeniyle güvenirdi. Kapalı bir topluluk olduklarından hiçbir şey sızdırmazlardı dışarıya.

Patrick Shannon'un kendisine ün kazandırmak için yaptığı öneri içinde yıllardır yatan ve kesinlikle somut olmayan dehşeti uyandırmaya yetmişti. Bu dehşetle yıllarca karanlıklar içinde çarpışmıştı. Bütün bildiği kendisini damgalamak, Prenses Daisy diye biri haline getirmek istediklerini, onlara teslim olduğu takdirde

de yıllardır ortaya vurmadığı kimliğinin dillere düşeceğini biliyordu. Hem özel yaşamının gizliliği, hem de güvenliğinden yoksun kalacaktı. Kamuoyuna açık, herkesin dikkatinin üzerinde toplanacağı bir yaşam sürmek çok tehlikeliydi. Üstelik bu korkusunu doğrulamak için mantıklı bir açıklamaya da gerek yoktu.

Bir motorla Vanessa'nın kendilerini beklediği yata gittiler. Yanında Topsy ve Ham da vardı. Short'lara kamaralarını gösterdikten sonra Daisy'yi sarı ve beyaz branda bezi koltuklarla döşeli büyük bir salona götürdü. Bugün çok neşeli bir hali vardı kadının.

«Neyse ki herkes geldi. Kaptana hazır olur olmaz hareket edebileceğini söyleyeceğim. Hepimiz üst güvertede güneşleniyoruz. Geliyor musun? Yorgunsun, öyle mi? O zaman biraz dinlen. Yedide salonda içki için buluşuruz. Yata geldiğine çok sevindim cicim.» Sonra fazla yakın bir hareketle Daisy'yi sımsıkı kucakladı. Bütün seviciler gibi, karşısındaki kadından kesinlikle emin olmadığı sürece açık bir hareket yapmak gibi bir hataya kapılmamıştı hiç. Daisy, Vanessa'yla ıssız bir adada tek başına kalsa da istemediği bir şeye zorlanmazdı, en azından bir ay geçip de kendilerini kurtaran birileri gelmezse, o başka.

Yatın dalgaların arasında hafif hafif, beşik gibi sallanması, New York'tan kaçma olanağını bulması ve tekne kıyıdan açıldıkça havanın gittikçe tazelenmesi Daisy'nin rahat bir uyku çekmesini ve hatta bu uykunun başlıbaşına bir yolculuk olmasını sağladı. Uyandığında gökte sıcak iklim güneşi kızıl bir renk almış ı. Bu, açık mavi suların üzerinde öylesine açık ve belirgin bir görünüme sahipti ki sanki bastırmak üzere olan alacakaranlığa direnmeye hazırlanıyordu. Yere çakılı dört sütunlu eski görünümü verilmek istenen yatakta yatarken kentten bir haftalığına uzaklaşmasının çok iyi olacağını düşünüyordu. Rahatlamıştı. Çevresine bakındı. Ağır perdeler tavandan sarkıyordu. Kiki iki haftalık tatilini Luke'la, adamın Connecticutt eyaletinin kuzeyindeki küçük evinde geçiriyordu. Daisy giysilerini bavullara doldururken, yanında kendisini sıkı bir dene-

timden geçirecek kaynana adayı bulunmayacağının bilincinde aklına ne gelirse almıştı yanına. Yatta denetim altına alınmasının olanaksız olduğunu bildiği Theseus'u ev sahibine bırakmıştı. Köpek önce kadına direnmiş, sonunda da varlığını çaresiz kabul etmişti.

Duş yapıp giyindi. Ama dışarı çıkmak için daha çok erkendi. Neyse ki öteki konuklar henüz damarlarında akşam yemeği için, birbirlerini etkilemek amacıyla yanlarına aldıkları elbiseleri giyerek süsleniyorlardı.

Pruva tarafına yürüyerek kendini çevresinde adeta dans eden rüzgâra bıraktı. Esintide yitip gitmişti sanki. Güneşin ışınları saçlarını billurlaştırıyor, bir Noel şekeri görünümü veriyordu. Yat, dalgaların arasında hafif hafif, insanın içine dinginlik verecek bir şekilde kalkıyor, iniyordu. Şimdiden Nassau'dan birkaç mil açığa ilerlemişlerdi. Birden aklına Patrick Shannon geldi. Son derece kendini beğenmiş ve dayanılmaz bir kişiliğe sahip bu adamı düşünmek nedense rahatsız etmiyordu onu. Herkes önünde ne kadar boyun eğerse eğsin, Daisy, yaşamını yönetemeyeceğini kendisine açıklıkla göstermişti. Bir de North'un davranışı vardı. O da Shannon gibi son derece kendinden emin; genç kıza, para babasıyla karşılaşmasında tıpkı bir satranç taşı gibi davranmış, insanlık yanını hiçe saymıştı. North için kendisi stüdyonun malı, başkasına devretmek istemediği değerli bir şeydi sadece. Omuzlarını silkip kendi kendine gülümsedi. Artık North'la da ilgilenmediğini anlamıştı. Hepsinin canı cehenneme. Gözlerinin önünde gök ve deniz vardı. İçi rahat, başı dinçti, şu anda.

Artık içki saatına kuşku götürmeyecek şekilde geç kalmıştı. Lady Alden'in okulunda matematik sınavları zamanında olduğu gibi, bundan kaçma olanağı bulunamayacağı bilincinde salona doğru ilerledi. Akşam yemeği için yat personelinin sofra hazırladıkları büyük bir kamaranın önünden geçti. Onun bitişiğindeki kamaranın kapısından içerde en az on iki kişi olduğu görülebiliyordu. Yatın tam karşı yönünde gün batımının bütün ışıklarını yansıtan sadece camdan bir duvar olduğu için Daisy içerdekilerin yüzlerini bir an seçemedi. Kapıyı iterken, gözleri iyice kamaştığı için çevresini

göremiyordu. Birden Vanessa yanıbaşında belirerek onu içeri aldı. Tam karşıdan bir erkek hayali gördü. Adam kendilerine doğru geliyordu. Vanessa Daisy'nin elini onun eliyle birleştirerek çabucak uzaklaştı.

«Merhaba, Daisy.»

Ram'ın sesiydi bu.

Daisy sendeleyerek geri geri gitti. Ram hemen kızı tutup saçlarından öpmeye kalkıştı, ama Daisy kendini toparlamıştı. Adamın dudakları ona değmeden gövdesini geri çekti. Söz söyleyecek, bağıracak halde değildi. Sadece geri geri kaçmak geliyordu elinden. Geriye doğru bir adım atarak tam dönüp dışarı kaçıyordu ki biri onu sıkıca tuttu. Vanessa'ydı bu. Tıpkı bir gardiyan gibi yakalamış, onu Ram'a doğru itiyordu. Zaman, yıldırım çarpan bir enerji hattı gibi birden hafifçe elektriklendi, bir alev çıktı, sonra da kayboldu. Ardından da yeniden güçlenerek akmaya koyuldu. Ama yavaş yavaş geçiyordu saniyeler. Zaman ağırlaşmıştı sanki. Vanessa'nın konuştuğunu duyuyor, öteki konukların konuşmalarını keserek merakla kendilerini dinlediklerini farkediyordu. Odada Vanessa'nın o canlı sesi hakimdi, şimdi. Vanessa herkesin dikkatini toplamış Daisy'nin sessizliğinden, gözlerini dolduran müthiş korkudan ayırmıştı. Daisy, kendini biraz toparlayınca Vanessa'nın başarı kazanan bir insanın kendini beğenmişliğiyle şunları söylediğini duydu, «Görüyor musun Ram? Sana geleceğini söylememiş miydim? Her zaman aile kavgalarının ne kadar aptalca, saçma şeyler olduğunu söyler dururum, zaten. Öyle değil mi Renny'ciğim? Ram bize kızkardeşini yıllardır görmediğini anlatınca da kendi kendime, bak hele, bundan daha büyük saçmalık olamaz, dedim. Ben Daisy'min bunca zamandır çocukça bir kin güdeceğine kesinlikle inanamazdım. Sorun ne olursa olsun iki kardeşin barışmaları gerekiyordu. Görüyorsun, Ram sana kızgın filan değil. Böylece de aile arasında böyle bir barışma töreni hazırladık. Bunu Renny'le ben Yılbaşı için Londra'ya gittiğimizde ayarladık, şekerim. Söylesene cicim, bu işi başardığıma memnun değil misin? Düşünsene, insan yaşamında kaç ağabeye sahip olabilir ki? Valensky ailesinden bir sen, bir de Ram kaldınız. Bu aptalca dargınlığın uzun süre devam etmemesi ve ba-

rışmanız gerektiğine kendi kendime söz verdim. Hadi, hepiniz anlaşmazlıkların son bulmasına ve dostluğun şerefine için. Ham, Topsy, Jim, Sally, hadi, bakalım, kadehleri kaldırın.» Daisy'yi bırakıp kadehini kaldırarak konuklarına doğru seğirtti. Kadehlerin birbirine vururken çıkardığı şıkırtı Daisy'nin adeta donup kaldığı, o müthiş kara dehşeti oluşturan korkunç büyüyü bozmuştu sanki.

Şerefe seslerinin arasında kendi konuşmasının duyulmayacağından emin olduğu için Ram'a dönerek tısladı, «Neden yaptın bunu?»

Yüzünde nazik bir gülümseme olan Ram'ın gözlerindeki aç, hırslı bakış insanın tüylerini diken diken etmeye yeterdi. «Sadece bir barışma töreni.»

«Peki, ama neden? Ne ilgisi var onun? O orospunun sana ne borcu var ki ona bunu yaptırdın?»

Ram hemen yalanı kıvırdı, «Ne borcu olacak ki?» Ram ortaklarını Valarian'lara orta bütçeli kadınlara hitap eden yepyeni bir hazır giysi işini başlatmaları için büyük krediler açılması için kandırmıştı. Valarianlar Ram olmasa büyük paralar gerektiren bu işi kesinlikle başlatamazlardı. Bunun karşılığında da Ram Vanessa'dan kendisini Daisy'yle buluşturmasını istemişti.

«Sana inanmıyorum.»

«Önemli olan inanıp inanmaman değil. Buradasın ya, ona bak. Artık geriye dönemezsin.» Gözleriyle kızın yüzünü yiyordu sanki. Daisy her yanında insan yiyen kurtlar dolaşıyormuşçasına kötü bir duyguya kapıldı. Ram ne söylediğini bilmeden ve umursamadan konuşuyordu. Şu anda Daisy'yi yatıştırmak zorunda değildi. Daisy zayıftı, hatta algılayabildiğinden daha da zayıftı. Kendisi ise onun karşısında akıl almaz bir güce sahipti: Önemli olan da buydu, işte.

Daisy hızla dönüp uzaklaşmaya çalıştı, ama Ram uzanıp kolunu tutunca derin bir iğrenmeyle adama baktı. Gözlerinden derin bir nefret akıyordu şimdi. Tükürür gibi tısladı, «Sakın bana dokunmaya kalkışma Ram. Seni uyarıyorum.» Kapkara bir nefret okunuyordu bakışlarında. Her yanını kaplayan tiksinti dalgası adeta elini ayağını felce uğratmıştı. Ram ağır bir hareketle Daisy'nin kolunu bıraktı, ama bakışlarını yü-

zünden ayıramıyordu. Bir an için duygularının şiddetinden oluşan apayrı bir dünyada kalakaldılar.

«Daisy. Ram. Yemek hazır. Kamarotun sesini duymadınız mı?» Vanessa seslenirken bir yandan da yandaki salonu işaret ediyordu. Daisy bir robot gibi diğerlerini izlemeye başladığını farketti.

Yemek için iki büyük yuvarlak masa hazırlanmıştı. Üzerlerine Renny'nin özellikle kentte karlı kış geceleri verecekleri davetler için sakladığı nadide mercan rengi, mavi ve beyaz karışımı tabaklar, gümüş Çin yemek çubukları konmuştu. Sofra tam Çin usulü hazırlanmıştı. Herkesin önünde kırmızı lake tepsilerin üzerinde nadide bir K'ang Hsi tabağı ve gümüş çubuklar duruyordu. Tepsileri de küçük, siyah porselenden vazoların içindeki yeşil ve beyaz orkideler süslüyordu. Her tepsinin arasına büyük bir ustalıkla kamalar, palalar ve çeşit çeşit doğu silahları, ayrıca da on sekizinci yüzyıl yapımı çeşitli boyda Famille Noire kedi biblo-ları serpiştirilmişti. Masaların tam ortasındaki Famille Noire çanaklara ise siyah benekli, turuncu zambaklar yerleştirilmişti. Ama Renny bu zambakların ortasındaki polen taşıyan ince telleri büyük bir ustalıkla kesmişti. Çünkü polenler dokunanın üzerinde çıkarılması olanaksız pas rengi lekeler bırakıyordu. Besbelli, bu sofraların hazırlanışında hiçbir şey eksik bırakılmamış, her şey düşünülmüştü.

Neyse ki Vanessa yürekliliğini fazla ileri götürüp Daisy'yi Ram'ın yanına oturtmamıştı. Daisy'nin solunda Ham Short vardı. Kendini zorlamasına rağmen ağzına bir lokma koyacak halinin olmadığını anladı. Giriş yemeği olan, zencefilli güvercin yavrusu yahnisinden tek lokma bile yiyemeyeceğini seziyordu. Ham Arkansas'daki beş para etmez akrabalarını anlatarak, onu eğlendirmeye çalışıyordu, ama Daisy'nin yerine bir ölüyle konuşsa herhalde daha iyi olacaktı. Daisy gözlerini zambak çanağına dikmiş, hiçbir şey duymuyordu. Sonunda kızın bu halinden rahatsız olan Ham solundaki kadınla konuşmaya koyuldu. İkinci yemek getirildiğinde Daisy çubukları eline alıp bir iki lokma yemeye çalıştı. Ama beyni çubukları gütmesi için parmaklarına emir veremiyordu. Elleri felce uğramıştı

sanki. Üstelik ağzına bir lokma yemek koysa kusacağını anlayınca yemek yeme çabasından vazgeçti. Çevresindekiler onunla konuşmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişlerdi. Şaşkınlık ve ayıplamayla arada bir ona bir göz atıyorlar ve yüzlerinden bu ne biçim şey böyle, diye düşündükleri anlaşılıyordu. Hiç kuşkusuz evlerine döndüklerinde dostlarına anlatacak yüklüce dedikodu ürünü elde etmeye çalışıyorlardı. Valarianlar'ın sırf bu gezinti için kiraladıkları ve beş ayrı ülkenin mutfağından yemekler pişirmesini beceren ahçının hazırladığı nefis yemekler birbirini kovalıyor, ama Daisy put gibi, ne konuşuyor, ne de önüne getirilen yemeklere el sürüyordu. İçin için Daisy'ye her zaman hayranlık duyan Ham Short, kızın durumu farkedilmesin diye çeneye kuvvet gidiyordu. Bu yüzden çevrelerindeki herkes onu dinliyordu. Bir ara Daisy, kendisini desteklediğini anlatmak istercesine, adamın, masanın üzerinde duran elini tutup sıktığını farketti. Daisy de parmaklarının hafif bir baskısıyla ona cevap vermekle birlikte bakışlarını çanaktaki zambaklardan ayırmadı.

Vanessa bu gece gerçekten fazlasıyla ileri gitmişti. Konuk hanımlardan birkaçı bu düşüncelerini başka konuk hanımlara belirsiz işaretlerle açıkladılar. Daisy görünmez bir insan haline dönüşmüşcesine, yemek hiçbir şey olmamış gibi aksamadan sürüp gitti. Her zaman yemeklerini dışarda, kalabalık arasında yemeye alışık olan Ram çok doğal davranıyor, önüne getirilenleri iştahla atıştırıyor, bir yandan sağındaki kadınla Henry Moore'u tartışırken bir yandan da solunda oturan Topsy'yle de çeşitli eğer yapımcılarının erdemlerinden söz ediyordu. Davranışları kusursuz, tam anlamıyla kibar bir erkeğin davranışlarıydı. Arada bir bakışları avına saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvanın bakışları gibi kötülük saçıyordu, gözleri Daisy'ye takıldığında. Ama bunu hiç kimse farketmedi. Salonun duvarları Daisy'nin üzerine üzerine yürümeye başlamıştı. Anılardan kalma sesler kulaklarında yankılanıyor, bir yükselip silikleşiyordu. Salondaki konuklar ise, Daisy'ye iyice uzak görünüyorlardı, bir akvaryumun ardından yüzgeçlerini nazlı nazlı salındırarak geçen süs balıklarıymışçasına uzak.

Yemekten sonra Vanessa ayağa kalkarak konuklarını büyük salona götürdü. Daisy de bu anı bekliyordu. Vanessa yerinden kalkar kalkmaz güverteye açılan kapıdan dışarı fırladı. Çok çabuk davranmak istemesine rağmen bütün duyuları bir karabasan yaşıyormuşçasına felce uğramış gibi ağır hareket ettiğini farkedebiliyordu. Tam salonun önünden kendi kamarasına doğru koşarken Ram ona yetişerek,

«Dur. Çok önemli bir şey konuşmamız gerekiyor,» diye bağırdı. Ama ona dokunmaya yanaşmadı.

Daisy durdu. Bu adamın hâlâ konuşacak bir şeyleri kalmış olduğunu sanması öyle inanılmaz bir şeydi ki, bu duygu bütün öteki duygularını bastırmıştı, yerinden kıpırdayamıyordu. Aslında kendini güvenlik altında duyuyordu. Çünkü elinde bir tepsinin içinde konyak şişesi ve kadehler taşıyan bir garson yanlarına yaklaşıyordu. Üstelik salonun kapısı da birkaç metre ötedeydi. Şişe içine sıkıştırılmış sinekler gibi vızıl vızıl bir şeyler konuşan konukların sesleri duyulabiliyordu. Ama güverte sessizdi ve rüzgâr sıcak sıcak esmeye başlamıştı. İki eliyle yatın güvertesindeki parmaklıklara yapışarak Ram'a döndü. Duruşuyla bile aralarına belli bir uzaklık koymak istediği anlaşılıyordu.

Kupkuru dudakları arasından, «Aramızda bundan sonra konuşmaya değecek hiçbir konu yok,» diye söylendi.

Ram tıpkı bir akbaba gibi dikkatle Daisy'yi gözlüyordu, «Var, Daisy. Anabel.»

«Anabel mi? Onun seninle ne ilgisi var? Sen yalan söylemekten vazgeçmeyecek misin hiç. Daha bir hafta önce Anabel'den mektup aldım. Hiçbir şey yazmıyordu.»

Ram kendinden çok emin konuştu, «Tabii sana yazmamıştır.»

Daisy bembeyaz olmuştu. Parmaklıklara yapıştı. Ram kendisinin bilmediği bir şeyler biliyordu. Bunu, adamın yüzündeki dizginlemeye çalıştığı memnun ifadeden hemen anlamıştı.

Fısıltıyla sorarsa sanki yanıtın sertliğini yumuşatabilecekmiş gibi geliyordu ona, yavaş bir sesle sordu, «Anabel'e ne oldu?»

«Kan kanserine yakalandı.»

«Sana inanmıyorum.»

«İnandığını kendin de biliyorsun. Doğruyu söylüyorum.»

«Peki, neden bana haber vermedi? Sana söylemesinin sebebi nedir?»

Daisy bir robot gibi bunları söylerken öğrendikleri içine işliyor, kırılıp dağılmış binlerce sırça gibi, acısı yüreğine batıyordu.

«Anabel, senin kızkardeşine bakma görevini de yüklendiğini, kendine göre zaten yeterince sorunun olduğunu düşünüyor. Tedavi için de para gereksiniyordu. Bu parayı senden istemeye de yanaşmadı. Senin bütün paranı zaten Danielle'in bakımına harcadığını bildiğinden sonunda çaresiz bana geldi.»

Daisy bunu duyunca inlemeye başladı, «Ah, Tanrım. Anabel nasıl kansere yakalanır?» Anabel onun için bir ana kadar yakındı. Gençliğinin sırdaşı ve akıl hocası Anabel, yaşamındaki varlığıyla onun gerçek bir yuvası olmasına yardımcı olmuştu. Annesiz ve babasız olduğunu bütünlüğüne duymasını şimdiye kadar hep Anabel engellemişti.

«Doktorlar iyi bakımla daha yıllarca yaşayabileceğini söylediler. Akut değil, kronik kan kanseriymiş. Biliyorsun, daha altmış yaşında bile değil. Ömrünün sonuna kadar göreceli olarak güvenli ve rahat yaşayabilir. Ama bütün sorun para bulmakta.»

«Senin paran var.»

«Biliyorsun, on yıl önce Anabel beni evinden atmış, bir daha da yüzümü bile görmek istemediğini söylemişti. Bu tutumunu da, para istemenin dışında hiç değiştirmedi. Ona yardım etmekle yükümlü olduğumu sanmıyorum. Yalnızca keyfim isterse cömert davranabilirim. Unutma, Anabel sadece babamın eski metreslerinden biridir. Babam ona oldukça yüklü bir servet bırakmıştı, ama benim öğütlerimi dinlemediği için parasını yitirdi. O da senin gibi sonuna kadar Rolls Royce paylarını elden çıkarmamakta direndi. Paralarını akıllı bir biçimde kullanamayan kişilere hiç saygım yoktur.»

Daisy bağırır gibi, «Utanmaz mısın sen? Anabel sa-

na o kadar iyi davranmıştı. Şimdi ondan parayı nasıl esirgersin?» dedi. Ama Ram ona hiç aldırmadı bile.

«Onun bakımı işini üzerime aldığım takdirde, tutarını bilmediğim bir sürü masrafı belirsiz bir zaman için yüklenmiş olacağım. Besbelli *La Marée*'yi pansiyon olarak yürütemeyecek. Buna yetecek gücü kalmamış çünkü. Evi satarsa bir süre için idare eder, ama başka bir geliri olmadığı için, bu da bir süre sonra tükenecektir. *La Marée* satıldıktan sonra, sağlık durumuna göre yerleşmesi için ya bir apartman dairesi, ya da bir bakımevi bulmak gerekecek. Şimdi olmasa bile bir süre sonra yardım gereksinecek. Sürekli olarak doktor faturalarını ödemek zorunluluğu var. Bu on, on beş, yirmi yıl sürebilir. Anabel'in bu masrafları karşılamasına olanak yok.»

Daisy kendini gerçekçi düşünmeye zorluyor, ama bir yandan da sırçaların yüreğine daha fazla battığını duyuyordu.

«*La Marée*'yi neden satmak zorunda kalsın? Yıllarca yaşarsa *La Marée*'de daha mutlu bir ömür geçireceği başka bir yer olmadığını sen de biliyorsun. Kılını bile kıpırdatmadan, onun gereksindiği parayı ödeyebilirsin. Nasılsa bir yerde oturmak zorunda... Yardım için sana başvurduğuna göre *La Marée*'yi neden satmak zorunda kalsın? Ona yardımcı olacaksın, değil mi?» Sesi kısıldı. Adamın yüzünde kendinden emin, haklı olduğuna inanan memnun bir ifade belirdiğini sezinlemişti.

«Bak, Daisy. Anabel'e karşı parasel bir sorumluluğum olduğuna kesinlikle inanmıyorum. Ona hiçbir manevi borcum yok. Ama sorunun çözümlenmesine yardımcı olabilecek bir önerim var. Yıllardır Amerika'daki dostlarımdan binicilik ve av meraklısı ailelerin evlerinde kalarak resim siparişleri kabul ettiğini ve buna benzer küçültücü işler yaptığını duyuyorum. Onlar bilmemesine rağmen bu parayı niçin gereksindiğini ben biliyorum. Anabel'e ancak bir koşulla yardım ederim. Bu da o küçültücü, sürüngen hayatını bırakıp Londra'ya gelmendir.»

Daisy ağır bir sesle fısıldadı, «Sen gerçekten delisin.»

«Saçmalama. Senden Anabel'in masraflarını ödeme karşılığında sadece kızkardeşime yakışır bir biçimde gelip Londra'da oturmanı ve kendine uygun bir yaşam sürmeni istiyorum. Hatta sen *La Marée* için bu kadar duygusal davranıyorsan Anabel'in onu elden çıkarmasını bile engellerim. Tabii kızkardeşimin bakımını da üstüme alırım.»

«Senin tutsağın mı olmamı istiyorsun?»

«Saçmalama. Abartılmış tiyatro sözcüklerine ne kadar da merak sarmışsın. Sadece senin, toplum kavramının hâlâ değer taşıdığı bir ülkenin toplumundaki yerini almanı istiyorum. New York'daki yaşamın iç bulandırıcı. Bu bayağı yaşam, bayağı insanlarla dolu. Bu durumun beni dostlarımın yanında utandırıyor. Sana güvenlik öneriyorum. Senden bir şey istediğimi sakın sanma. Benim de artık kendime göre bir yaşamım var.» Sesi boğuktu, ama Daisy bakışlarının hiç durmadan yüzünde ve vücudunda paralamak, yutmak istercesine dolaştığını farkedebiliyordu. Kapkaççı hırsızlar gibi bakışlarıyla sanki kızın her yanını farkettirmeden eliyordu. İnce, kupkuru dudaklarının üzerinde şehvet, incecik bir tabaka gibi sezilebiliyordu. Bu delinin yanında eskiden de bulunduğu için hiçbir şeyin değişmediğini anlıyordu. Ne var ki şimdi Daisy onu gerçek yüzüyle tanıyordu.

«Bütün sözlerin yalan. Gene eskisi gibi peşime düşeceksin. Bunun kokusu üstünden taşıyor, adeta. New York'taki yaşamımın tiksindirici olduğunu söylüyorsun. Ben de sana diyorum ki, babam hayatta olsaydı bana yaptıkların için seni öldürürdü. Bu gerçeği sen de biliyorsun.» Daisy'nin sesi tehlikeli bir biçimde yükselmişti.

«Kes sesini. Söylediklerini duyacaklar.»

«Nedenmiş? Beyimiz rahatsız olmasın diye mi? Duymaları düdüğümde mi sanıyorsun? Bundan sonra bana zorla bir şey yaptırabileceğine inanıyor musun gerçekten?»

Ram yeniden konuşmaya çalıştı, «Anabel...»

Ama Daisy onu dinlemek istemiyor, hırsla söyleniyordu, «Bana şantaj yapmaya kalkışma sakın. Böylesine

iğrenç bir insan olduğunu bilerek nasıl yaşayabiliyorsun hâlâ?» Dönüp salona doğru yürüdü. Bir an soluk soluğa eşikte durup bakışlarıyla Vanessa'yı aradı. Kadının tavla oynadığını görünce hemen yanına gidip omzunu yakalayarak şiddetle sıkmaya koyuldu, «Seninle konuşmak istiyorum.»

«Ciddiyim, şu oyun bitene kadar sabredemez misin?»

«Hayır. Hemen şimdi.»

Daisy'nin sesinde kırbaç gibi şaklayan bir anlam vardı; Vanessa'nın birden ayaklanmasına sebep oldu. Daisy buyurmayı sürdürdü: «Dışarı çıkacağız.»

Öbür konuklar onlara sorgu dolu bakışlarla bakarken Vanessa bir şey olmamış gibi el hareketleri yapıyor, çevresine gülücükler saçıyordu.

«Daisy, ne oluyor? Hangi cesaretle...»

«Vanessa kaptana söyle, bu yatı geri döndürüp beni karaya çıkarsın. Derhal söyle diyorum.»

«Ama olanaksız bu.Sen biraz sakin ol şekerim.»

«Tamam, sana borcum neyse bu akşam ödedim. Hiçbir borcum kalmadı. Dinle beni Vanessa. Seni uyarıyorum.»

Çok deneyimli, kaşarlanmış bir kadın olan Vanessa'nın bu durumda iki kez düşünmesine bile gerek yoktu. Daisy'nin yüzünde, baskı altında tutulamayacak korkunç bir anlam görmüş ve bunun başına sadece belâ açabileceğine karar vermişti. Vanessa'nın çok parlak dengeli, tehlikeli sırlarla dolu yaşamında bu tür olaylara yer yoktu. Bunlar hemen anında engellenmeliydi.

Kaptanla konuşmak için kaptan köşküne doğru koşarken, Ram, bu kıza ne yapmış olabilir, diye düşünüyor, meraktan içi içini yiyordu. Ah, bu gerçeği bir öğrenebilseydi.

Patrick Shannon sekreterine sordu, «Bunlar da ne yahu?» Tokyo'dan yeni dönmüştü; ve doğal olarak masasını bıraktığı gibi tertemiz bulmayı umuyordu. Sekreterlerinin üçü de kendisinin yokluğu sırasında yapılan işleri dosyalayıp önüne getirirlerdi. Ama daha dosyaları istetmemişti ki.

«Mr. Bijur gelir gelmez hemen bakabilmeniz için bunları masanıza koymamı tembih etti efendim.»

Shannon masada duran altı fotoğrafı da eline aldı. Her fotoğrafa da yazılı bir kâğıt iliştirilmişti. «Bunların hepsi prensesmiş, Mr. Shannon. Mr. Bijur aileleriyle ilgili ayrıntılı bilgiyi de ilişikte size hazırlamış. Bunların ikisi Belçikalı, biri Fransız, üçü de Almanmış. Dünyadaki bütün beyaz derili prensesleri soruşturmuş ve ancak bunları bulabilmiş. Prenses Caroline'le Prenses Yasemin ise telefonların cevap vermiyormuş. Gene de her kapıyı zorlayıp onlarla da temas kurabileceğini söylüyor.»

Shannon kahkahadan kırılarak fotoğrafları dikkatle incelemeye kyouldu.

Bir yandan da, «Aman Tanrım,» diye inleyerek gülüyordu, «Ah, şu orospu çocuğu, zavallı Hilly yok mu? Kimbilir nasıl çalışmıştır, ben yokken. Ama herifçioğlu unutulmaz bir yüz derken, sadece güzelliği kastetmediğimi anlamadı mı? Miss Bridy beni North'un stüdyosundan Daisy Valensky'ye bağlar mısınız? Orada değilse, nerede olduğunu derhal öğrenin.»

Daissy kollarını kavuşturmuş, sert bakışlarla iki yardımcısını süzüyordu.

«Yani o herif Central Park'taki ağacın dalını siz söylemeden mi kırdı demek istiyorsunuz? Atmayın, bu sadece onun fikri olamaz. Yahu, düşünsenize. bir alay insan herifin peşine takılıp yakalamak istedi. Neredeyse olay çıkıyordu. Aklınızı başınıza toplasanıza.»

«Ama küçücük bir daldı.»

«Üstelik üzerinde yaprak da yoktu.»

«Hem çok acele ihtiyacımız vardı buna. Caddedeki ağacı hiç beğenmemiştik.»

Daisy, «Hiçbir özür yaptığınızı hafifletmez.» dedi. «Bir daha böyle bir halt karıştırdığınızı duyarsam ikiniz de eski işiniz olan mezar bırsızlığına dönersiniz, haberiniz olsun.»

O arada telefon çalınca yardımcılarından biri konunun değişmesinden çok rahatlamışçasına seslendi, «Daisy, seni telefondan arıyorlar.»

Daisy her zamanki gibi, «Stüdyo,» diye yanıtladı telefonda.

«Prenses Valensky, ben Patrick Shannon.»

«Tokyo nasıldı?» diye sorarken bir yandan da korkunç bakışlarla, tası tarağı toplayıp yok olmaya hazırlanan iki yardımcısını süzüyordu.

«Fazlasıyla uzaktı. Her neyse, hemen konuya girmek istiyorum. Son görüştüğümüzde size karşı kaba davrandığım için özür dilerim.»

«İlk görüştüğümüzde de kaba davranmıştınız. Unuttunuz mu?»

«İşte ben de bundan sözetmek istiyordum... Tamam, işe çok kötü başladık. Ama bu izlenimi ortadan kaldırmak istiyorum. Acaba benimle yemeğe çıkar mıydınız? Size Elstree işinden kesinlikle sözetmeyeceğime söz veriyorum. Bu daveti fikrinizi değiştirmek için de yapmıyorum. O kadar çiğ ya da kurnaz bir adam değilim.»

«Sadece dostça bir yemek mi olacak bu?»

«Evet. Kaba bir adam olduğum izlenimini yaratmayı kesinlikle istemem çünkü.»

Daisy tatlı bir sesle sordu, «Saldırgan olduğunuzu kabul eder miydiniz peki?»

«Saldırgan olduğumu kuşkusuz kabul ederdim. Ama kabalık, hayır. Bu hafta içinde benimle yemeğe çıkacak boş akşamınız var mı?»

Daisy, «Bir akşam olabilir,» dedi.

«Sizin için en uygunu hangisi? Bu hafta boş olduğum için hangi akşam buluşabileceğimizi siz söyleyin.»

Daisy bir saniye bile kararsızlık göstermeden yanıtladı, «Bu gece.» Bir an için telefonda derin bir sessizlik oldu. Sonra Shannon kesik bir sesle, «Ah, evet. Bu gece, tabii,» diye söylendi.

«Evim Prince ve Greene Caddeleri'nin kesiştiği köşe başında. Üçüncü kata çıkacaksınız. Sizi sekizde bekliyorum. Kapıdaki 'Dikkat Köpek Var' yazısına hiç aldırmayın. Benden emir almadıkça kimseyi ısırmaz.»

Adamın veda etmesine bile fırsat vermeden ahizeyi yerine koydu sonra. Bir an düşündü, North'un sekreterine dönerek, «Ginger, North gelirse bugün öğleden

sonra kendi kendime izin verdiğimi söylersin,» dedi. «Nedenini sorarsa bilmediğini anlat. Diğerleri beni gereksinirlerse kendi başlarının çaresine baksınlar. Telefondan ararlarsa nerede olduğumu bilmediğini, ne haltlar karıştırdığımı soran olursa da gene hiçbir şeyden haberin olmadığını söyle.»

Ginger, «Sen merak etme,» dedi. «Bir randevun mu var?»

Daisy dışarı çıkıyordu ki geri döndü, «Tam anlamıyla randevu sayılmaz.»

Daisy ne aradığını çok iyi biliyordu. Modanın bütün akımları ve sürekli değişkenliğine rağmen Bill Blass her zaman çok dişi görünümlü birkaç siyah elbise hazırlardı. Bu elbiselerin hem kibar, zengin, hem de yaramazca dişi bir görünümü vardı. Bill Blass bunların bazılarını şifon ve file, bazılarını da ipek ve dantel kullanarak yaratır. Kumaşları öylesine ustaca işler ki hangi kumaşın nerede bitip nerede başladığı kesinlikle anlaşılamaz. Daisy, Bill Blass marka giysiyi uzun aramalardan sonra, sonunda Bendel'in ikinci katında bulup aldı. Bunun ardından Jerry Miller'in ayakkabı dairesi olan Show Biz'e girerek üzerlerinde straz taşlardan yapılmış minicik tokalar bulunan ince bantlı siyah ipek sandaletleri paketletti. Batı 57 nci Caddedeki bir dükkanda da siyah külotlu çorap bulduktan sonra üç haftalık ücretinden üstelik birkaç dolar fazla harcamış olduğunu farketti. İyice açılmıştı bu kez. Ama olsun.

Bütün dünyaya boş vererek metroya bineceği yerde bir taksiye atlayıp eve gitti. Elbisesini asar asmaz da kendini duşa atıp saçlarını bir güzel yıkadı. Çok güçlü bir kurutma makinesiyle bile saçlarını kurutması bir saattan fazla zaman almıştı. İşini bitirdiğinde kollarının ağrısına dayanamayacağını sandı bir an. O anda, ev sahibinden dönen Theseus da korku içinde kanapenin altında büzülüp kalmıştı. Köpek hayatta en çok saç kurutma makinesinin hırıltısından korkuyordu çünkü. Neyse ki Kiki, Luke'la çıktığı tatilden hâlâ dönmemişti. Kiki olsaydı hiç durmadan bu olağanüstü

hazırlanma etkinliği için sorular soracak, Daisy ise bu soruları yanıtlamayı istemeyecekti gerçekten Üstelik Kiki salonu toparlayıp temizlemesine, ortalıktaki ufak tefeği dolaplara tıkıştırmasına da şaşıp kalacaktı. İşini bitirince odanın gerçekten çok şık ve çekici bir görünüm aldığına karar verdi. Neyse ki Eleanor Kavanaugh son olarak beyaz bambu bir takım göndermişti. Onun üzerine, Monet'nin resimlerindeki nilüfer gölleri hatırlatan Woodson deseninden bir kılıf geçirmişlerdi. Üstelik kumaşın metresine tam kırk dolar da para saymışlardı. Kiki'nin dolaplarını karıştırdıktan sonra birinden siyah ipekli gece çantasını da bulunca içi rahatladı. Bir yandan, Kiki malların değerini öğrenmeye başlasa iyi olasak, diye düşünürken giyinmeye koyuldu.

Saat tam sekizde zilin sesini duyan Daisy kapıyı açmaya gitti. Dışarda Patrick Shannon gülümseyerek duruyordu. Ama kızı görür görmez yüzündeki gülümseme dondu adeta.

Daisy bu gece için, bütün güzelliklerini ortaya serecek biçimle, özenle hazırlanmış, ama kendini tarafsız bir gözle incelemeye fırsat bulamadığı için de başkalarının üzerinde bırakacağı etkinin derecesini ölçmemişti. Bütün bildiği Bless'in giysisine büyük paralar döktüğü ve saçını da elinden geldiğince alışılmış bir biçimde taradığıydı. Aslında gözü kapalı bir kumar oynuyordu, bu kadar para harcamakla. Ama sonunda elde edeceği şey o kadar büyüktü ki böyle bir kumara değerdi doğrusu. Ucuza aldığı elden düşme giysiler ne kadar güzel olurlarsa olsunlar onu fazlasıyla göze batıcı ve garip bir hale sokabilirdi. Bu gece tam anlamıyla zengin bir kadın görünümü yaratması gerekiyordu. Sorun bu kadar yalındı işte.

Sayısız kereler Yunanlı Nick'ten, bütün yönetmenlerin içinde en pahalısının North oluşunun, North'un istediğinden ve yetişebileceğinden fazla müşterisi olmasına bağlanabileceğini ve aslında paraya da ihtiyaç duymadığını söylediğini dinlememiş miydi? Tabii istediğinden çok müşterisi olması büyük ölçüde Nick'in çabaları sayesindeydi. Eğer Elstree'nin simgesi olacaksa, bu kendisine neye mal olursa olsun, Anabel ve Da-

nielle'e çok uzun zaman yetebilecek kadar para kazanması gerekliydi. Aslında fotomodel ücretleriyle de yetinemezdi. Hatta bazı ünlü modellerin günde bin dolarlık ücretleri de Daisy'ye yetmezdi. Çok, ama daha çok para kazanmak zorundaydı. Ram'dan sızan o manevi tehditle baş edebilmesinin tek yolu çok para sahibi olmaktı. Sağlamlığına güvenebileceği tek kalkan paraydı çünkü.

Shannon'u karşılayan kadın yeşil pullar işlenmiş ceketli, saçlarında yapay zümrütler bulunan garip kız, ya da North'un stüdyosunda karşılaştığı marangoz tulumlu, saçı başı dağınık çocuksu yaratık değil, yaşamında gördüğü en güzel, en harika insandı. Kıza bakarken ağzı açık kalmıştı şaşkınlıktan. Örgülü ağır topuzu, Daisy'nin upuzun boynunun güzelliğini ve başının soylu görünümünü daha da vurgulamıştı. Saçlarını yüzünden geriye topladığında cildinin şeftali pembeliği, hercai menekşelerine benzeyen mor gözlerinin üzerindeki dümdüz, belirgin kaşları ve dudaklarının kusursuz biçimi gözler önüne seriliyordu. Oysa omuzlarına döktüğü zaman saçları, dikkatleri yüzünün hatlarından dağıtabiliyordu. Boynundan askılı, sırtı tamamiyle açık olan elbisenin bedeni benekli fileden yapılmıştı. Şifon etek ise, yerlere kadar genişleyerek iniyordu. Hiç mücevher takmadığı için kolları, göğsü ve omuzları soylu bir parlaklıkla gözleri alıyordu.

Daisy, memnunluktan sırıtmamaya çalışarak son derece nazik bir gülümsemeyle, «İçeri girmez miydiniz?» diye sordu. Anlaşılan amacına ulaşmış ve istediği gibi bir etki yaratmayı başarmıştı. Görünüşe bakılırsa Pat Shannon şu anda doğal halinden çok uzaktı. Kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

Adam kızın bu çağırısı üzerine hiç sesini çıkarmadan içeri girip odanın ortasında çakıldı kaldı.

Daisy, bir uyurgezerle konuşurmuşçasına son derece yumuşak bir sesle sordu, «Oturup bir içki içmez miydiniz?» Shannon bir robot gibi gene kızın sözlerine uymuştu.

«Ne içerdiniz? Votka mı, viski mi, yoksa beyaz şarap mı?» Shannon'un ne istediği ise belli değildi.

Çünkü kızın önerdiği bütün içki çeşitlerini başıyla onaylıyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Adamın aklını iyice karıştırmamak ve bu büyülenmiş halinden sıyrılmasına fırsat vermemek için hem kendine, hem de ona beyaz şarap doldurduktan sonra geldi, yanına oturdu. Adam sonunda konuşabilecek gücü kendinde bularak felce uğrayan beynine ilk gelen şeyi söyledi,

«Evinizi beğendim.»

Daisy terbiyeli bir tavırla, «Bu daireyi paylaştığım arkadaşımla birlikte dört yıldır oturuyoruz burada. Burası, aynı zamanda kentin en eğlenceli ve ilginç yörelerinden biri,» dedi.

Daisy adamın dudaklarının birden kısılmasından arkadaşının kimliğini ve ilişkilerinin derecesini merak ettiğini anladı ve kendinden emin bir tavırla konuşmasını sürdürdü,

«Arkadaşım Kiki Kavanaugh'dur. Belki babasını tanırsınız. United Motors'un başkanıdır. Tanımıyor musunuz? Kiki şimdiki halde tatilde. Bu hafta dönecek. Ben de gidecektim. Jerry Amca'nın yani Kiki'nin babasının doğum günü vardı. Beni de çağırmışlardı. Ama stüdyodaki işleri yüzüstü bırakıp gidemedim. Yardımcılarıma güven olmuyor. Üstelik daha Nassau'dan da yeni dönmüştüm.»

Shannon dikkatli bir sesle sordu, «Bu televizyon işine yeni mi başladınız? Middleburg'da olduğumuz sırada biri sizin ressam olduğunuzu söylemişti.»

«Ha, o mu? O işi sadece keyfim için yapıyorum. Çocukları, atları ve resim yapmayı çok sevdiğim için arada bir hepsini bir araya toplayıp zevkimi tatmin ediyorum.» Daisy çok ince bir kayıtsızlıkla konuşuyordu. «North'un yanında aslında kolej yıllarından beri çalışıyorum. Bir iş yapmak ne kadar eğlenceli oluyor, değil mi? Aksi halde insan yaşam içine fazlasıyla kendine düşüyor, hep kendi kendiyle ilgilenmeye başlıyor. Böylece stüdyoda çalışmayı benim için en mükemmel çözüm yolu olarak seçtim. Her hafta bir yenilik olur, yeni sorunlar, yeni bunalımlar, yeni çözümlerle uğraşır, bir an bile sıkılmaya zaman bulamayız.»

Bu haliyle ineklerinden sözeden Marie Antoinette

havası vardı. Bir an için baygın baygın adama bakarak tıpkı Kiki gibi davranıyorum, diye düşündü. Ah, bir amaca ulaşmak için yalan söylemek zorunda olan ve kendilerine bir takım havalar veren insanların hali ne zordu.

Shannon kıza sorgu dolu gözlerle bakıyordu, «Ne garip... Oysa sizinki gibi bir işin büyük beceri, ustalık ve çok uzun zor çalışma saatları gerektirdiğini sanıyordum.»

Daisy ağır bir tavırla tıpkı bir sosyete kadını gibi konuşmasını sürdürdü, «Tabii ki gerektiriyor. Ama bütün zevki de burada ya işte. Uğraşmayı gerektiren bir iş. Uğraşmak zorunda kalmayacağınız bir işten zevk alabilir misiniz, siz?» Bunları söyledikten sonra da tembel bir hareketle nilüfer desenli yastıklara dayandı. Bu sözleri, Shannon'da, karşısındakinin zengin olduğu kadar da zeki bir kız olduğu izlenimini güçlendirmişti. Öyle ya, zengin bir kız zeki olmasa böylesine çok çalışma gerektiren bir mesleği neden seçsindi kendine?

«Anladığım kadarıyla North iyi bir patron.»

Daisy havadan sudan söz edermişçesine, «Kötü patronluk yaptığı gün işimi bırakırım,» derken bir yandan da North'un bu sözleri duyduğu takdirde nasıl alaylı alaylı homurdanacağını düşünüyordu. «Tabii durumu Yunanlı Nick'in davranışına bakarak değerlendirmemek gerek. Yunanlı Nick o toplantıda öylesine kaba bir hareket yaparak benim saçlarımı açan adamdır. Biraz çiğ bir insan, ama gene de kendisini severim. Arada bir böyle kendini kaybeder, işte...»

«Siz de biraz kendinizi kaybetmiştiniz o gün.»

«Ha, o günkü halimi mi söylüyorsunuz? Herkes benim ne huysuz olduğumu bilir ve tutarağımın tutmasından da çok korkar.» Kusurlarından gurur duyan ve çok önemli olduklarının bilincinde, başkalarının kendilerini kesinlikle eleştirme yürekliliği bulamayacaklarından emin kişilerin gülümseyişiyle gülüyordu. Aslında North'un gülümseyişini taklit ediyorum şu anda, diye düşündü.

Birden kapıların birinin ardından bir tırmalama, ardından da kapıya bir gövdenin çarpmasından çıkan ses

duyuldu. Daisy, «Özür dilerim,» dedikten sonra eteklerini savura savura gürültünün geldiği yöne doğru seyirtti. Sırtının, beline kadar açık, bu haliyle de çok çekici olduğunu biliyordu. Patrick Shannon büyülenmiş gibi seyretmeye daldı kızı.

Daisy kapının dışında, «Theseus, kes artık bu gürültüyü,» diye seslendi.

«İçerideki köpeğiniz mi? Onu görmek isterdim.» Nadide olarak nitelenebilecek bir varlık olan Daisy hakkında, her şeyi öğrenmek istiyordu. Herhalde kendine bekçi köpeği diye ya çok şişman bir Afgan tazısı, ya da bir fino almıştır, diye düşündü.

Daisy, «Yabancıları yadırgar,» diye uyardıktan sonra kapıyı açtı.

Theseus, kulakları dimdik dışarı çıktıktan sonra, salona doğru o serseri yürüyüşüyle ilerledi. Shannon hayvanı görünce hemen ayağa kalkmıştı. Theseus adama kuşkuyla şöyle bir göz attıktan sonra hemen yanından süzülüp en sevdiği mindere çöreklenmek için kendini öbür yana attı. Sonra döndü, Daisy'nin şaşkın bakışları altında Shannon'un üzerine atılarak her yanını koklamaya, yalamaya koyuldu. Köpeğin bu haline kahkahalarla gülen Shannon hayvanı gıdıklamaya, onunla boğuşmaya koyuldu. Theseus artık ömür boyu Shannon'un kölesi haline gelmişti.

Daisy soğuk soğuk, «Ne garip,» diye söylendi. «Theseus genellikle yabancıların yanına bile yanaşmaz. Cebinizde yiyecek bir şeyler bulunmadığından emin misiniz?»

«Yok canım. Aslında köpekler ve çocuklar beni çok sever.»

«Yani güvenilir bir adamın bellibaşlı özellikleridir bunlar demek istiyorsunuz.» Bunu söyledikten sonra da sadece Theseus'un farkettiği olağanüstü sert bir hareketle köpeği dışarı çıkardı. O arada Shannon arkasından sesleniyordu, «Haklısınız. Hep böyle derler.»

Daisy köpeği içeriye, odaya kapatıp döndüğünde Shannon onun yürüyüşünün kendisine taçlar, tahtlar ve kraliyet muhafız alayının nöbet değiştirmesini hatırlattığını düşünüyordu. Kız dikkatle adama bakıp, «İç-

kinizden bir yudum bile almamışsınız,» dedi. «Size başka bir şey verebilir miyim?»

Shannon elini sürmediği kadehe şaşkınlıkla baktıktan sonra kıza döndü. «En iyisi çıkıp yemeğe gitmemiz olacak galiba.» Bu kadeh buraya nasıl gelmişti? Hiç farkında değildi. Bu kız acaba daha neler gizliyordu özel yaşamında? Gerçek bir bekçi köpeği ve gerçek bir kız arkadaşı vardı. Peki, daha? Dalgınlığından sıyrılmaya çalışarak sözlerini sürdürdü, «Aşağıda şoför bekliyor. Yani böyle bir semtte hâlâ araba ve şoförün aşağıda olduğunu umarım gerek.»

«Ah, hiç merak etmeyin. Burası çok güvenlikli bir yerdir. Bizi Mafia koruyor. Mafia babalarının bir kısmı hâlâ buralarda oturur. Soho, New York'un en az suç işlenen kesimidir.» Daisy bu sözlerle bir anda, hemen hemen bir gecekondu mahallesine benzeyen bu yeri neredeyse yeryüzünde bir cennet halinde göstermişti.

Le Cirque sadece bazı, belirli New Yorkluların gerçekten anlayıp değerlendirebildikleri çok seçkin ve pahalı bir lokantaydı. *Le Cirque*'in havası ne nefis yemeklerinde, ne güzel dekorunda, ne de seçkin ve iyi giyimli müşterilerindeydi. Çünkü New York'da bir sürü pahalı lokanta hem güzel yemek veriyor, hem insana güzel bir ortam sağlıyor, hem de en seçkin ve en iyi giyimli müşterileri ağırlıyordu. *Le Cirque*'in özelliği buraya New York'un en güçlü kişilerinin gelmesinden kaynaklanıyordu. Çünkü lokantanın müşterileri sadece güçlü işadamları ve aileleriydi. *Le Cirque*, duvarlarında Watteau, Fragonard stiline benzer maymun resimlerinin bulunduğu duvar panoları, ağır pembe pamukludan örtüleri ve duvarlardaki pembe abajurlu aplikleriyle gerçekten güzel havası olan bir yerdi. Yemekler, hiçbir farklılık gözetmeden Fransız mutfağından seçmeydi. Ama müşterilerin seçtikleri yiyeceklere bakılırsa İtalyan mutfağı, ya da İspanyol mutfağından da olsa pek bir şey fark etmeyeceği anlaşılıyordu. Çünkü müşteriler genellikle dana eti, ya da balık isterlerdi. Bunlar güçlülerin, zenginlerin, ince kalmak, vücutlarını korumak ya da ülserlerini azdırmamak için

seçtikleri yiyeceklerdi. New York'a gelen bir ziyaretçi, kendisini ağırlayanların bir gövde gösterisiyle karşılaşacaksa tam bir hafta süreyle *Le Cirque*'de yemek yiyebilirdi. Ama ev sahipleri midelerine düşkün kişilerse ve eğlenceli ortam istiyorlarsa o zaman *Le Cirque*'in adını bile duymaması olasılığı çok güçlüydü.

Daisy *Le Cirque*'e hiç gitmemişti. Çünkü, Yunanlı Nick, bir müşteriye kibar davranması gerektiğini söyleyip onu yemeğe çıkmaya kandırdığı zamanların dışında kesinlikle ceket giymek ve boyunbağı takmaktan nefret ederdi. Ayrıca, hâlâ Daisy'nin peşinden koşmaktan vazgeçmeyen Henry Kavanaugh da onu buraya getirmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. *Le Cirque*'de öğle yemeklerinde müşterilerin çoğunluğunu, büyük yayıncılar, akşamları da büyük şirketlerin yöneticileri oluşturur, ama Gross Pointe sanayiinin temsilcilerinden hemen hemen hiç kimse görülmezdi.

Bu gece Patrick Shannon'un emrinde lokantanın en iyi üç masası vardı. Daisy içeri girer girmez havadaki büyük gücün kokusunu aldı. Salondaki hemen herkesin gözlerinin üzerine takıldığı bilinci içinde, hiçbir şeyden habersiz olduğunu gösteren zarif bir yürüyüşle kayarcasına masaya doğru ilerledi. Connaught'un büyük güçlerin ağırlığıyla yüklü havasına son derece alışkın olduğu için basit bir lokantadan çekinecek hali yoktu. Bunu aklına bile getirmezdi. Üstelik kendisine bakılmasına, yıllar önce babasıyla çıktıkları pazar gezmelerinden çok alışkındı. Öyle ya, Stash Valensky ve kızı her pazar öğle yemeklerinde bulundukları lokantanın dikkat merkezini oluşturmaz mıydı o yıllarda?

Sakin, zarif bir hareketle çevresine bakındı. Masalarına yerleşmişlerdi. Lokantanın havasını içine çekerek kayıtsız bir sesle mırıldandı, «Ne güzel bir yer.» Bir yandan da çevresindekilerin, kendilerine duydukları güvenden, memnunluktan ve güçlerinden adeta görünmez bir çadır oluşturduklarını düşünüyor, açıkça karşılarındakini süzmeyi kabalık sayan bu seçkin müşterilerin bile gözlerini kendisinden alamadıklarını farkediyordu. Açlıktan midesi kazınmasına rağmen, her gün lüks lokantalarda yemek ısmarlamaya alışkın, hatta bu

işi biraz da sıkıcı bulan kişilerin tavrıyla istediklerini seçti.

Patrick Shannon, yıllardır ilk kez karşısında duran biriyle ne konuşacağını şaşırmış durumdaydı. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Daisy, kendisiyle konuşma gereğini duymadan çevresine bakınmaktan memnun görünüyordu. Kızın üstelik çok rahat, böyle bir ortama alışkın bir hali vardı. Kendine saygısı olan her kadın gibi neden flört etmeye çalışmıyor, gevezelik etmiyor, ya da ona kendisi hakkında sorular sormuyordu?

Daisy, kremalı soğuk salatalık çorbasını içerken. Shannon, Tokyo gezisinden söz açtı. Kız sorması gereken soruları soruyordu, ama halinde bir şeyler vardı. Bu, uzaklık mıydı, yoksa sıkıntı mı duyuyordu; acaba doğal olarak kendi içine kapanık bir insan mıydı? İşte buna karar veremedi. Son derece kibar, ama biraz uzak bir sesle, Japonya'yla yapılan işlerde fazlasıyla ticari bir yan olduğunu söylerken bu saydıklarının hiçbirine tam olarak uymuyordu tavrı.

Veronique usulü dil balığı tabakları, önlerine geldiği sırada birkaç kişi lokantadan dışarı çıkıyordu. Anlaşılan Shannon'u tanıyorlardı; masalarının yanında durup büyük bir hevesle adamla konuşmaya koyuldular. Hallerinden Daisy'yle tanışmaya can attıkları belliydi. Shannon için için köpürmeye başlamıştı. Bu hayvanoğlu hayvan Harmsworth isterse Chicago'nun yarısına sahip olsun, Ortabatılı bir dangalak olmasına rağmen çok kibar bir erkekmişçesine tutup Daisy'nin elini öpmüştü üstelik. Daha da beteri Zellerbach da veda ederken kendisine, dekatlonda birinci ödülü almışçasına hayran hayran bakmıştı.

Daisy arkasına yaslandı. Koltuğun yumuşaklığına kapılıp kendini bırakmamak için büyük güç harcıyordu. Baston yutmuş gibi bir hal almadan, son derece zarif, dik bir tavırla oturuyor, masalarına abanan, ya da tabaklarına eğilen diğer müşterilere sanki, ben hep bu kraliçelere layık tavırla oturmaya alıştım, demek istiyordu. Ama aslında bunu birkaç gece önce televizyonda seyrettiği Grace Kelly'nin eski filmlerinden birinden öğrenmişti.

Shannon sonunda konuşmayı Daisy'ye getirerek hangi koleje gittiğini sordu. Kız öğrencilik yıllarının anılarını anlatmaktan fazla hoşnut görünmüyordu. Üstelik tek ortak dostları olan Ham ve Topsy Chort'la da arası pek iyi değildi anlaşılan. Shannon ona için için hak vermekten kendini alamadı. Daisy kendi kendiyle mücadele edip peynir yememe kararı aldı. Çünkü zengin kadınlar yemk üstüne hiçbir şey yemezlerdi. Bu arada Shannon'un tanıdığı iki çift masalarının yanına gelmişti. Adam, kadınların Daisy'ye yağdırdıkları övgüleri dinlerken içinin bulandığını duydu. Kız bu harika elbiseyi nereden almış, harika saçlarını hangi berbere yaptırmıştı? Daisy bu soruları yanıtlarken, Shannon, acaba insanların böylesine çiğ sorular sormak eğilimleri neden ağır basıyor, diye düşünüyordu. Öte yandan Daisy ise hayranlık uyandırmaya ve bu tür sorulara alışkın bir kadın tavrıyla cevaplar veriyordu. Sıra kendi yaptığı saçlarını Suga'ya yaptırdığını söylemeye gelince ise kendini tutamayarak kızardı.

Garson, tatlı arabasını getirirken Shannon artık patlama noktasına geldiğini anlıyordu. Telefonda konuşurken kıza işten sözetmemeye sözvermişti. Ama verdiği bu söz şimdi ona çok saçma geliyordu. En çok dikkatleri çeken, bakışların merkezi haline gelen bir çift oldukları halde ne halt ediyorlardı burada? Hiç kuşkusuz Elstree işini açmanın tam zamanıydı. Belki de kızı en az on kez yemeğe çıkarmak ve her seferinde damla damla Elstree işini işlemek zorunda kalacak, bu da epeyce pahalıya oturacaktı. Daisy'nin tepesini attırmamak için verdiği karara bağlı kalmalıydı. Ama kızın evine gittiğinden beri kafasını kurcalayan bir soruyu sormaktan da kendini alamadı,

«Avcı köpeğinizi nereden aldınız?»

Daisy adama doğru döndü. Kara gözlerinde huzursuzluk veren bir ışıltı, dudaklarında da kuşkulu bir anlam vardı, «Theseus'un avcı köpeği olduğunu nereden anladınız?»

Shannon kırdığı potu farkederek inledi, «Tüh, Allah cezasını versin.»

«Nasıl anladınız? Söylesenize. Ben onu size bekçi köpeği diye tanıtmış, cinsini açıklamamıştım.»

Shannon gülmeye başlamıştı, «Lucy var da...»

Daisy gözlerinde savaşçı bir pırıltıyla saldırıya geçti. «Lucy de kim? Falcınız mı? Şunu söyleyeyim ki bu kentte şimdiye kadar tanıştığım hiç kimse avcı köpeğinin ne olduğunu bilmiyordu.»

Shannon itiraf etmek zorunda kaldı, «Lucy benim avcı köpeğim.»

«Haha... Şimdi anlaşıldı. Çocuklar ve hayvanların doğal olarak güvendikleri bir adamdınız, değil mi? Demek Theseus üzerinizde dişi avcı kokusu aldı da ondan size öylesine yanaştı? O zaman neden söylemediniz bunu?»

«Gerçekten bilemiyorum...»

«Bilmiyor musunuz? Ama şimdiye kadar karşılaştığım bütün avcı köpeklerinin sahiplerinin bana sordukları ilk soru Theseus'un ne kırması olduğudur.»

«Pekâlâ, söyleyin. Thesseus ne kırması?»

«Hadi, konuyu değiştirmeye çalışmayın şimdi.»

Shannon, gözlerinde kıza meydan okuyan bir pırıltıyla söylendi, «Herhalde sizi etkilemeye çalışıyordum. Ama çarşafa dolandım işte.»

Daisy o gece ilk kez tam bir dişi gibi kışkırtıcı bir biçimde gülümsedi, «Yok, pek de değil.» Adamı rahatlatmaya karar vermişti. Bir kez daha sinirlenmeye gelecek adamlardan değildi çünkü. «Sorduğunuza göre yanıtlayayım, Theseus İrlanda kurdu, tazı, çoban köpeği kırmasıdır. Lucy ne kırması?»

«Tazıyla Norfolk teriyeri arası bir şey. Belki başka cinsler de vardır soyunda. Aslında tam anlamıyla bir piç diyebilirsiniz.»

«Hangi av köpeği değil ki, zaten? Peki ava yaya olarak mı gidersiniz?»

«Lucy hareket halindeki her şeyin peşinden koşmaya bayılır. Ama öldürücü takımından değildir. Bir keresinde bir tavşan öldürmüştü, korkudan kendi de gidiyordu. İsteyerek değil, herhalde hayvana çarptığı için öldürmüş olacak.»

Daisy üzüntüyle söylendi, «Bense Theseus'u yola getirmeye çalıştım. Uzun uğraşmalardan sonra tasma ve kayışa alıştırdım. Herhalde avlanamadığı için derin düş kırıklığı içindedir.»

Shannon fazlasıyla dikkatli bir anlamla önerdi, «Belki de Theseus'u Lucy'yle tanıştırsak iyi olur.»

Daisy sordu, «Peki encikler ne olacak?»

«En güzelini size seçtiririm. Geri kalanları da satıp parasını bölüşürüz.» Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da aptallığına kızdı. Böyle bir kadınla para konuşulur muydu hiç?»

Daisy kaşlarını gururla hafifçe kaldırmıştı, «Çok cömertsiniz. Ama bir enciğin sorumluluğunu yüklenmek istemem doğrusu. En iyilerini saklayıp geri kalanını da sattıktan sonra parasını bir hayır kurumuna bağışlarsınız.» Bir an sustu, sonra gülümseyerek sözlerini sürdürdü, «Theseus'un aşk hayatına fazla karışmam. Kendi başına mükemmel idare ediyor, çünkü. Ama Lucy de avcı köpeği olduğuna göre ikisini buluşturursak iyi olur gibime geliyor.»

Hayvanlarla ilgili konularda açık konuşmasından yüreklenen Shannon karşısındaki bu gururlu ve aşırı derecede alıngan yaratığa Elstree işini açmaya karar verdi sonunda. Kızın yüzünün yandan görünüşündeki inceliğe, hareketlerinin zarifliğindeki uyuma baktıkça ve alçak, tatlı sesini dinledikçe, böyle bir kadının herhangi bir ülkede, hatta Kızıl Çin'de bile doğuştan soyluluğa olan inancı geri getireceğine ve Amerikalı kadınlara bol bol makyaj malzemesi ve koku aldırtabileceğine inanmaya başlamıştı.

«Daisy,» diye söze başlarken sustu, Daisy ise Elstree işini sonunda kendisinin açmak zorunda kalacağı düşüncesinin verdiği heyecanla hızla atan yüreğinin birden yavaşladığını duydu. Adamın adımı söyleyişindeki anlamdan pazarlığa girişmek üzere olduğunu kavramıştı.

Bunun üzerine karşısındakini yüreklendirmek istercesine tatlı bir sesle, «Evet, Shannon?» diye sözü açtı, ama adamın aklı başından gitmiş, bir yıldız yağmuruna tutulmuşa dönmüştü.

Sonunda kendini toparlayıp konuşacak gücü buldu, «Daisy, biliyorum, bu konuyu açmamaya söz vermiştim, ama Elstree filmleriyle ilgili önerimi bir kez daha düşünemez misin? Sana baskı yapmak istemem, ama de-

min uğraşma gerektiren işlere bayıldığını söylemiştin. İşte sana zor, uğraşma gerektiren mükemmel bir iş. Bunu bu açıdan düşünmeye çalışırsan...»

«Bunu düşündüm. Aslında uzun uzun düşündüm hem de.»

«Peki, ne oldu?»

«Bak, Shannon. Ben Prenses Daisy kampanyası için Elstree'yle anlaşma imzalarsam bu benim için çok değerli bazı şeyleri yitirmek anlamına gelecektir. Bunlardan biri özel yaşamım diye bir şeyin kalmayacağıdır. İkincisi unvanımı bir ticaret malı haline getirmekteki isteksizliğimi unutmak zorunda kalacağım. Üçüncüsü de hiç kuşkusuz çok sevdiğim işimi bırakacağım, çünkü iki işi bir arada ve en iyi biçimde yürütme olanağını bulamayacağım. Sonra her yerde serbestçe dolaşma olanağından yoksun kalacağım. Her karşılaştığım, beni yanındakine 'Elstree'nin simgesi Prenses Daisy' olarak gösterecek. Bana bakılmasından, çevremdekilerin birbirlerine işaret ederek beni göstermelerinden nefret ederim. Yıllardır dikkatle koruduğum özelliğimi ve gizliliğimi ortaya dökmüş olacağım.» Geleceği düşünürken sesi iyice sertleşmişti, «Kampanya başarıya ulaştığı takdirde herkes benden sözedecek. Amerika'da beni tanımayan hiç kimse kalmayacak. Bundan da geriye dönüş olmadığını çok iyi bilirsin.»

«Demek önerimi kesinlikle geri çeviriyorsun?»

«Hayır, kabul ediyorum.» Adamın tepkisini beklemeden konuşmasını sürdürdü, «Bir milyon dolar ve üç yıllık bir anlaşma imzalamak istiyorum. Bu süre içinde adımı, yüzümü, ve gerçek sarı olan saçlarımı ister televizyon reklamlarında, ister başka ilanlarda kullanın. Bu hakkı tamamiyle size veriyorum. Bir milyon dolar da üç taksitte ödenecek. İlk üç yüz bini anlaşma imzalanır imzalanmaz alacağım. Geri kalan yanı da kampanya ister başarılı olsun, ister olmasın, üç yıl içinde ödenecek. İsterseniz Prenses Daisy sloganından vazgeçin, ya da kampanyayı verdiğiniz reklamcılık şirketini değiştirin, hiç farketmemesi koşuluyla. Bu koşullarımı kabul ederseniz anlaşmayı imzalarım. Aksi halde ben yokum.»

Shannon kendi kendine, nasıl resim verdiğini bile

bilmediğim halde bir milyon doları ödemeyi kabul etmek zorundayım, diye düşündü.

Daisy hâlâ konuşuyordu, «İşine gelmiyorsa bu konuşmayı unutabiliriz.»

Shannon hemen telaşla atıldı, «Yok, yok. Tamam, anlaştık. Peki, ama fikrini değiştirmenin sebebi nedir?»

«Nedenlerim çok özel.» Daisy bunu giz dolu, hafif bir gülümsemeyle söylerken içinin dehşet, aynı zamanda da zaferle dolduğunu duyuyordu.

22

North'un keyfi üç dakikadan fazla sürmedi. Daisy gelip de geleceğiyle ilgili tasarılarını açtığı zaman önce hiç kaygılanmamış ve onu bu haliyle bir iki dakikada biraz okşamayla yatıştırılıverecek kızgın bir kedi yavrusuna benzetmişti. Ama kız sabırla tasarılarını tekrarlayınca işin ciddi olduğunu kavramış ve ayakları suya ermişti.

Kaşlarını çatıp Daisy'ye dik dik baktı, «Saçmalama. Bu işi kıvıramazsın. Modellikten, ya da reklamdan hiç haberin yok. Kendini harcayacaksın. Kendini böyle aptalca bir duruma düşürmeyecek kadar akıllı ve mantıklı sanırdım seni.»

Daisy sert bir sesle karşılık verdi, «Shannon benim hiç de aptal olduğumu sanmıyor, ama.» Zaten içi yeterince kuşkuyla doluydu, bir de North'un kendisiyle ilgili değerlendirmeleri üzerine tuz biber ekiyordu.

North alayla güldü, «Pis burnunu her şeye sokan o Shannon denen heriften sözetme bana. Mükemmel bir kampanyanın içine ettikten başka bir de senin seçkin ve üstün tavırlarınla güzel saçlarına kapılıp aklı başından gitti. Ama bana sorarsan kendini bir yıldız yaratıcısı olarak gören salağın tekinden başka bir şey değil.»

Daisy sakin bir sesle, «Şimdi Patrick Shannon'la ilgili bir kavgaya girmek istemiyorum,» dedi. «Sadece stüdyodan ayrılmak zorunda olduğum gerçeğini kabul et.»

«Böyle bir şeye hakkın yok. California'daki o manyaklar kolejinden çıkıp, harıl harıl iş aradığın bir dönemde, üstelik de en az yirmi kişinin peşinde koştuğu bu işi sana kim verdi?»

«Unutma, beni Bootsie Jacobs işe almıştı. Hatırlatırım.»

«Benim onayımı almadan nasıl alırdı seni işe? Seni yapımcılığa alıştırmak bana kaç paraya ve ne kadar zamana maloldu, biliyor musun? Bütün eğitim süren içinde bana nasıl pahalıya oturduğunun farkında mısın? Günde on dört saat çalışıp poponun terlemesi de beni hiç ilgilendirmez. Bu kentte hiçbir yönetmen senin gibi biriyle uğraşmazdı. İşe yatkınlık ve isteklilik her şey demek değildir.»

Daisy hırsla konuştu, «Her şeyi bir çırpıda kavradığımı unutma. Beş buçuk yıl eşek gibi çalıştım. İşe başladığımda da yetenekliydim zaten. Her zaman da yetenekli oldum.»

«Yetenek her şey demek değildir. Birçok kişinin yeteneği var. Bütün sorun işi nasıl yapacağını, incelikleri bilmekte. Şimdi tam yetiştiğin bir zamanda beni yüzüstü bırakıyorsun. Hangi yüzle bunu yapmak istediğini aklım almıyor. Şimdiye kadar hiç kimsenin böyle nankör olabileceğini aklıma getiremezdim.»

«North, tekrar ediyorum, çok paraya ihtiyacım var.»

«Paraymış. Kızım her yapımcı kadar para aldığını sen de biliyorsun.»

«O zaman buna bir yüz dolar daha ekle de Bob Giraldi'nin, ya da Steve Horn'un yapımcısını, ya da her zaman hayranlıkla sözettiğin Sally Safir'i işe al benim yerime.»

North hırsla bağırdı, «Ama Sally, Richard Hermann'ın yüzde elli ortağı. Ben hangi parayla onu ortaklığa alabilirim?»

Daisy adama sakin sakin baktı, «Richard alabiliyor ama.»

«Demek bana bunun için numara yapıyorsun ha?»

«Tabii ki hayır. Ben şu anda mümkün olduğunca çok para kazanmak peşindeyim.»

North'un yüzü birden, haftalardır görmediği tatlı, içten, sevgi dolu bir anlam almıştı.

«Tamam. Elstree'yle rekabet edemeyeceğimi kabul ediyorum. O kadar çok para kazanmanın nedenini anlayamıyorum, ama bu garip karara varmana yol açacak derece önemli olmasını da kabul ediyor ve sana saygı

duyuyorum. Peki, Daisy. Sana bol şans. Ama sana sormak istediğim bir şey vardı. Bu kararının ilişkimizi ne yönde etkileyeceğini düşündün mü hiç?»

Daisy, aldatıcı bir merakla sordu, «Ne yönde etkileyecek?»

«Gitmekte ısrar ettiğine göre birçok şeyi değiştirecektir.» Gözlerini kısarak istediği zaman saçtığı erkeksi çekiciliğiyle kızı yeniden etkilemeye çalıştı.

Daisy gene hiçbir şey anlamamış gibi masum masum sordu, «Neleri değiştirebilir?»

«Allah kahretsin. Böyle konuşmalardan nefret ederim. Tam bir dişi gibi konuşuyorsun şu anda.»

«Bu işi sen başlattın. Bak, dinle, North. Venedik'teki serüven, orada, grev sona erdiği anda bitmeliydi. Sen hareketsizliğe dayanamadığın için bu ilişki oluştu. Dört hafta oldu, aramızda hiçbir şey kalmayalı. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Külleri eşelemekten vazgeçsen iyi olur. Gidiyorum. Sen de işleri bensiz yürütmenin yollarını araştırmak zorundasın.»

«Tabii yürüteceğim. Ne sandın?» Hırsından deliye dönmüştü. Şimdiye kadar hiçbir tasarısının engellendiğini, ya da hiç kimse tarafından terkedildiğini hatırlamıyordu. Zamanı geldiğinde, olgun meyvayı toplamaya hazırlandığı gibi, ilişkileri de kendisi sona erdirir; kendisi, kendi öne sürdüğü koşullarla işi bitirirdi. Bakıcılığını yaptığı hayvanlar ona saldırmazlar, hele hele izni olmadan kafeslerinden çıkmaya bile yanaşmazlardı. «Ne sandın? Kendini vazgeçilmez olarak mı görüyorsun yoksa?» diye bağırdı.

«Başka çarem yok, biliyorsun.»

«Belli, belli.»

Daisy adamı dikkatle süzüp iyice tarttı. Elstree işini kabul etmesinin altında yatan nedenleri ona açıklamamakla iyi ettiğini şimdi anlıyordu. Aynı içgüdü, Venedik'te de yaşamıyla ilgili fazla bir şey anlatmasını engellemişti. North, fazla sert, kendi mükemmellik değerlerine uymayan şeyleri elinin tersiyle itivermekte fazlasıyla acele eden, acımasız bir adamdı. Birden, bu hali tıpkı babama benziyor, diye düşündü. Seviştikleri saatlarda bile davranışlarında fazla bir farklılık göz-

lememişti. Bu adamda ne derin bir sevecenlik, ne katı kurallarında bir gevşeme, ne de insan zayıflığına hoşgörü vardı. Sevmek ve bazı şeyleri olduğu gibi kabul etmek yeteneğinden yoksundu. Anabel, ya da Danielle'in durumlarını anlatarak kendisini bağışlaması için ona manevi şantaj yapmaya hiç niyeti yoktu. Üstelik kabul etmeye yerden göğe kadar haklı olduğu bir fırsatı onaylaması için ona özel sorunlarını anlatmak zorunda da değildi. Sabırla, hiç sesini çıkarmadan, hiçbir istekte bulunmadan, öylece karşısında oturuyor, bütün güzelliğini ve soyluluğunu sergiliyordu. North, son numarasını çevirmeye karar verdi. «Birbirimiz için çok şeyler ifade edebilirdik, Daisy. Harika bir ilişkimiz olabilirdi.» Sesindeki anlam öylesine tatlıydı ki bir düzine yılan bile bu tatlılıkla deliklerinden çıkabilirlerdi.

Daisy adamı hiç sesini çıkarmadan dinledikten sonra kalkıp mantosunu giydi. Kapıya vardığında da geri döndü:

«North, ıssız bir adada kalsaydın bu kez eğlence ve değişiklik olsun diye bir hindistanceviziyle bile sevişebilirdin,» dedi.

Kiki, «Ah, bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Kararsızlıktan sinir bunalımı geçirebilirim,» diyordu. Bir süre Luke'un sakalıyla oynadıktan sonra sordu, «Gözlerinin tıpkı çekirdeksiz üzüm renginde olduğunu biliyor muydun?»

Luke, «Hanımefendi, sizin birtakım sorunlarınız var. Doktorunuza bunları anlatın, sizi iyileştirsin,» diye söylendi şakayla karışık. Kızı rahat bir duruma getirip omzuna yatırdıktan sonra örtüyü üzerlerine çekti.

«Düşün bak. Bir yandan Daisy'nin reklam filmlerinin yıldızı olarak çok para kazanacağına ve ün yapacağına çok seviniyorum ve heyecanlanıyorum. Öte yandan annem kente gelip senin annenle tanışmak istediğini söylüyor. Bu arada senin annen de benimkiyle tanışmak istiyor. Bu korkunç, müthiş bir şey. Midem bulanmaya başladı.»

«Ama sevgilim, birbirleriyle tanışmak istemeleri çok doğal değil mi? Yakında dünür olacaklar. Yaşamlarının

sonuna kadar mişpoça olacakları için de birbirlerini merak ediyorlar, doğal olarak. Hem sonra beni de annenden yeterince gizledin, zaten.»

Kiki kızgınlıkla inledi, «Ne? Birbirlerinin neleri olacaklar? Korkunç bir sözcük bu. Ah, Tanrım, bana şimdiye kadar bundan hiç sözetmemiştin.»

«Kızım mişpoça dünür demek, ya da öyle bir şey işte. Emin değilim. Annem hiçbir zaman yidiş dilinde konuşmama izin vermediği için bazan aklım karışıyor. Belki de ders almam gerekecek. Her neyse... Mişpoça çok ciddi anlamlı bir sözcük. İnsan birbiriyle ömür boyu mişpoça'dır.»

«Ama birbirleriyle tanıştıkları sırada biz neden yanlarında olacakmışız? Onlara çok iyi bir lokantada öğle yemeği için bir masa ayırtırız. Kendi kendilerine tanışırlar.» Kiki bu sinirli haliyle on yaşında bir çocuğa dönmüştü.

«Nişanlanma kurallarını pek iyi bilmememe rağmen bu fikrinin uygun olmadığını da hemen algıladım. Bunu aklına bile getirme. Yahu, bu işten sıyrılmayı ben de istemiyor muyum sanıyorsun? Onları tanıştırmaya bayılmadım ya. Düşün bir kez, Grosse Pointe Country Club'ın kraliçesi Eleanor Kavanaugh ile Harmonie Club'ın kraliçesi Barbara Hammerstein bir araya gelecekler. Hem de birbirlerinin dini inançlarına en küçük bir anlayış göstermeyecek iki insan... Ve bunlar mişpoça oluyor.»

Kiki yalvarıyordu, «Bu sözcüğü söyleme, ne olur. Bunu söylemenin daha güzel bir biçimi olmalı.»

«Mişpoçanın güzellik, ya da hoşlukla bir ilgisi yok. Bu bir yaşam koşuludur. Bunu sana çocukların kabul ettirir. Talihliysen böyle bir ilişkide Eyüp Peygamber'in çektiklerini çekmek zorunda da kalmazsın. Yapacağın bir şey yoktur. Olduğu gibi kabullenir, ama kendi kendine kaldığında da bol bol yakınırsın. Bunu da hıristiyanlarla yahudiler arasındaki ilişkide ilginç bir olay olarak kabul etmeye çalış.»

Kiki içine bir kötülük doğmuşçasına söylendi, «Galiba bu karşılaşma daha çok Altı Gün Savaşı'na benzeyecek. Luka, şey... yani... şeyi düşündün mü?»

Luke kızı yüreklendirmek isteyerek, «Hadi, ne soracaksan, sor,» dedi.

«Düğünde... Şapka giyecek misin?»

«Yahu, ne diyorsun sen? Tabii ki giymeyeceğim. Neden giyecekmişim? Tabii sen bana şapka yakıştığını söylersen o başka. Hem sakalımla da çok şık olurum doğrusu. Belki bir silindir, ya da melon şapka giyerim.»

Kiki korkuyla karışık bir şaşkınlıkla sordu, «Ama bana düğünlerde şapka giyilir demişlerdi?»

Luke güldü, «Yargıcın karşısında bunun zorunluluğu yok. Ama bizi bir hahamın evlendirmesini yeğlersen... Hayır mı? Peki, o zaman başımızı alıp kaçar, öyle evleniriz.»

«Nee? Ondan sonra annem ayılıp bayılsın, öyle mi? Utanmaz herif, ben onun tek kızıyım. Benim mürüvvetimi görecek. Düğün için neden yaza kadar beklememiz gerektiğini anlattım. Çeyizim hazırlanıyor, bir sürü nişan töreni yapılacak. Sonra yeğenlerimin okul tatillerini beklemek zorundayız. Yoksa düğüne gelemezler.»

Luke sabırla içini çekti, «Aman Tanrım. Tabii, kuralların dışına çıkamayız.»

«Sonra baş nedimem Daisy'nin dışında sekiz nedimeye daha gerek var. Ağabeylerim sağdıç olacak. Altı tane daha bulman gerekiyor ama. Bu durumda piskoposu getiremeyiz. Zaten heriften hiç hoşlanmazdım. Annem, küçüklüğümden beri benim düğünümle ilgili tasarılar yapmasına rağmen bizi yargıcın evlendireceğini duyunca gene olgunluk etti de karşı çıkmadı. Buna çok memnun oldum.»

Luke hınzır hınzır güldü, «Zaten bu düğünün kilise için bir zafer olacağını beklememiştir. Görüşlerimizi genişletmek zorundayız.» Bir yandan da altı kişiyi nereden bulabileceğini düşünüp duruyordu. Hiç kuşkusuz Sanat Yönetmenleri Kulübü'nde alay konusu olacaktı.

«Sittir git, Luke Hammerstein.»

«Tabii, canım. Bak şimdi, elini şurama koyup hafif hafif okşarsan...»

İki gün sonra ise, saat tam birde son derece özenli bir kılıkta hâlâ güzelliğini koruyan soylu görünümlü annesiyle birlikte La Grenouille lokantasının kapısından giren Kiki'nin eli ayağı titriyordu, Luke'la New York'un en seçkin lokantasını seçmişlerdi. Amaçları bu buluşmada birer canavar olarak gördükleri annelerinin buluşmasının havasını yumuşatmaktı. Luke, en az on dakika sofradaki çiçeklerin güzelliğinden sözedeceklerini, bir yirmi dakikayı da yemek listesini incelemekle geçireceklerini söylemişti. Luke masada annesiyle birlikte oturuyordu. Bu, ince, genç görünüşlü bir kadındı. Başına da Grosse Pointe'lılara Barbara Fishbach Hammerstein'in kim olduğunu belirgin bir biçimde anlatacak bir şapka geçirmişti. Kiki'yle Eleanor Kavanaugh yaklaşırlarken ikisi de ayağa kalktı.

Karşı karşıya geldiklerinde iyice sersemleyen Luke'la Kiki bir ağızdan «Anne» diye başladılar. Sonra sustular. Bu kez sözü Kiki aldı, «Anne, bu hanım Luke'un annesi.» Kiki kekeliyordu. Şaşkınlığı arasında Luke'un soyadını unutuvermişti.

Eleanor Kavanaugh elini uzattı. Sonra karşısındaki kadına dikkatle baktı. Gözleri miyop olduğu için uzaktan kim olduğunu iyice seçememişti. Ama bu yüz tanıdıktı. Ağır ağır elini geri çekip şaşkınlıkla söylendi, «Bobbie, sensin değil mi? Ama nasıl olur? Sen Bobbie Fishbach'sın?»

Barbara Hammerstein de şaşkınlık ve sevinçle bağırıyordu, «Aman Tanrım. Ellie. Ellie Williams. Seni nerde olsa tanırdım. Hiç değişmemişsin.»

Kiki'nin annesi kendini Luke'un annesinin kollarına atmıştı, «Ah sevgili Bobbi'ciğim. Hep neler yaptığını, ne olduğunu merak eder dururdum.»

Barbara Hammerstein gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Burnunu çekerken, «Ama mektuplarımın hiçbirine cevap vermedin,» diyordu.

«Ailem hep ordan oraya taşındığı için hiçbiri elime geçmedi ki. Ben de, beni unuttuğunu sanmıştım.»

Luke'un annesi hâlâ ağlayarak yanıtladı, «En iyi arkadaşımı nasıl unuturdum?»

Luke şaşkın şaşkın soruyordu, «Ne oluyor? Birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Nasıl oldu da isimlerinizden birbirinizi tanımadınız?»

Eleanor Kavanaugh burnunu çekerek yanıtladı, «Scarsdale'de onuncu sınıfı birlikte okumuştuk. Derken büyükbabam iflas edince evi satıp başka yere taşınmak zorunda kaldık. Ama Luke. Şimdi bunları anlatmanın sırası değil. Ah, Bobbie. Ne harika değil mi? Şimdi mişpoça olacağız.»

Mrs. Hammerstein birden kötü bir şey duymuşçasına yerinde büzüldü, «O sözcüğü nerden biliyorsun sen?»

«Bobbie'ciğim, bu sözcüğü öğrenmek haftalarımı aldı. Ama önce dur da şu senin oğlunu bir öpeyim. Bundan sonra benim maçatunnen'im olacak, nasılsa.» Yidiş dilinde damat anlamına gelen sözcüğü öğrendiği için kendinden çok memnundu.

Mrs. Hammerstein sonunda dayanamadı, «Ne dedin? Ne dedin?»

Patrick Shannon çalışma odasında sinirli sinirli dolaşıyordu. Bir akşam önce Daisy'yle buluştuğunda kızdan Elstree kampanyasını kabul sözünü almıştı. Böylece de hemen harekete geçmiş ve yeni kampanyayla ilgili olan herkesi toplantıya çağırmıştı. Bu da toplantıya, North'un stüdyosundaki toplantıda hazır bulunan herkesin katılması demekti.

Luke ise ajansta çok önemli toplantıları atlatmak zorunda kaldığını, bir yandan da Shannon'un hiçbir kurala uymamaktan adeta zevk aldığını ve bunda inat ettiğini düşünüyordu.

Shannon, birden dönerek masa başında oturanlara bir göz attı, «Kaybedecek bir günümüz bile yok.» Bu haliyle tıpkı, hiçbir şeyden habersiz demiryolundan geçmekte olan bir treni gözüne kestiren gözü dönük bir soyguncuya benziyordu. «Her yıl makyaj ve koku sanayii on milyar dolarlık iş yapar. Bunun üçte biri ise Şükran Günü ile Noel zamanında karşılanır. Bütçeyi en azından başabaş getirebilmek için bu yıl ürünlerimizi dükkânlara hiç olmazsa Şükran Günü'ne kadar

ulaştırabilmeliyiz. Böylece yeni kampanyayı eylülde başlatabilmek için de topu topu yedi ayımız var.»

Hilly Bijur, «Bu zaman yetmez, Pat,» dedi. «Bak şimdi, yeni paketleme, yeni reklamlar, yeni gazete ve dergi ilanları gerek. Tüketicinin buna alışması için zaman gerek.»

Pat adamın sözünü kesti, «Hilly, kafayı çalıştır biraz. Elimizde tam takım makyaj malzemesi var. Bunların paketlerinden başka hiçbir şeyini değiştirmek zorunda değiliz. Çünkü ürünler zaten mükemmel. Bütün sorun satmamaları. Yani şimdilik satmıyorlar. Ama olanaklarımız da çok. Elstree'nin tam beş bin dükkânda satış bölümü var. Nakil, hesap ve masraf bölümlerini tam anlamıyla bilimsel olarak çalıştırıyoruz. Kendine gel Hilly. Biz sıfırdan başlamıyoruz. Elimizde pastamız var da sadece krema gereksiniyoruz, yani. Anladın mı?»

«Pat...»

«Hilly, kulağını aç da beni dinle. Elstree kimya uzmanlarının geçen yıl ürettikleri yeni koku bir harika. İyi bir reklamla satmaması olanaksız. Birinci sınıf bir şey bu. O zaman buna bir ad koymamışlardı. Ama şimdi ismi Prenses Daisy. Bu adı köpeğim bile sevdi. Sevmesi de gerek zaten. Baksana, libresi dört bin dolar ediyor. İçinde yasemin esansı var çünkü. Bütün yapmamız gereken kadınların bir kez bu kokuyu koklamaları. Bir de makyaj malzemelerimizi bir kez denemelerine kandırmalıyız onları. Göreceksin, bayılacaklar. Mallar çok iyi cins çünkü.»

Pazarlama bölümü başkanı Jared Turner, «Pat, geçen yıl Elstree otuz milyon dolar zarar ettiğine göre bu yıl kaç para ayırmak gerek acaba?» diye sordu.

«Perakende olarak yüz milyonluk bir satış planlıyorum.»

Turner, içinden, vay sittirci, diye söylendikten sonra yüksek sesle fikrini açıkladı, «Ama Avon dünyanın en büyük makyaj malzemeleri yapımcısı olmasına rağmen bir milyar dolarlik ciro yaparken sen onların yüzde onundan sözediyorsun. Üstelik şimdiden içerdeyiz de.»

Shannon odadaki saksılardan birindeki kaktüsün dikenlerini koparmaya çalışırken heyecanla yanıtladı,

«Bu oyunda en sevdiğim yan durumun aniden değişmesini sağlamak oluyor. Iş iyi idare edildiği takdirde durum bir an içinde yararımıza ya da zararımıza dönüveriyor.»

Luke söze karıştı, «Gazete ve dergi reklamları bütçesinin ne olacağını söylemedin.» Para olmayınca iş yönetilebilir miydi? Shannon istediğini söylesin, parasız hiçbir şey yapılamazdı.

«Bizim piyasada perakende satıştan kâr edilen her doların yüzde onu reklama ayrılır. Ben bu oranı iki misline çıkarmaya kararlıyım. Yaptığım hesaplara göre Prenses Daisy marka makyaj malzemeleri ve kokuları için yirmi milyon dolarlık reklam kampanyası açacağız.»

Hilly Bijur, oyun başlıyor, diye düşündü. Acaba Norton Simon şirketi Max Factor için reklam kampanyası hazırlıyor muydu? Aslında Max Factor da kötü durumdaydı, ama gene de Elstree kadar içerde değildi. Luke çok etkilenmişti, «Yirmi milyon dolar,» diye söylendi. Bu halini gören metin yazarı Oscar Pattison'la sanat yönetmeni Kirbo Henry sevinçle bakıştılar.

Shannon ekledi, «Bunun üçte birini Noel öncesi kampanyasına ayıracağız. Şimdiki halde bu yıl için para düşünmüyorum. Hedefim uzun vadede büyük kâr etmek. Iki yıl içinde durum iyileşecek, üç yıl içinde ise piyasayı ele geçireceğiz.»

Turner ısrar ediyordu, «Ama, Pat, ya Elstree'nin durumunu düzeltmeyi başaramazsan ne olacak? Bu kampanyada bir servet kaybedebileceğimizi unutma.» Turner'de kurşuna dizilmeye giderken gözlerinin bağlanmasını kesinlikle reddeden bir hükümlünün umursamazlığı vardı.

Shannon neşeyle yanıtladı, «Hiç kuşkusuz pay sahipleri torbalarımı kesip burnuma takarlar, artık. Ya da ağır ateşte ızgara yaparlar.»

Hilly Bijur yardım etmek istercesine söze karıştı, «Paketleme masraflarından kısabiliriz. Geçen yılki paketlere zaten büyük paralar yatırmıştık. Belki onları kullanabiliriz... Belki...»

«Hilly, ne kalın kafalı şeysin? Tamamiyle yeni bir ürün sunuyoruz tüketiciye. Markası da Prenses Daisy.

Eski paketlerle yeni ürünü nasıl piyasaya süreriz?» Shannon'ın dediği dedikti, «Savurganlığı önlemek için önerdiğin teklifler için teşekkür ederim, ama şu anda tasarruf düşünecek halimiz yok. Paket ressamlarını harekete geçirin. Çok seçkin, insanın baktığında hayranlıktan tüylerini diken diken edecek bir şey istediğimi söyleyin onlara. Bunları gördüğümde her yanım elektriklenmeli. Kaç para harcamak gerekiyorsa harcayın, hiçbir şeyden kaçınmayın. Ama bütün paketler Daisy'nin kişiliğini yansıtmalı. Çok modern, uzay çağı filan gibi bir düzmece olmamalı.»

Hilly Bijur, «Tamam, Pat,» diyerek içini çekti. Artık Charles Revson öldüğüne göre Revlon'a savaş açmak iyi bir şey olacaktı. Bunu yapabilmek, başarabilmek için bir aylık ücretini bile feda edebilirdi. «Daisy'nin kişiliğini yansıtmak.» Aman yarabbi, marangoz tulumlu o kızın kişiliği ne ola ki?

Luke, «North'la yaptığımız son toplantıdan sonra birkaç fikir hazırladık,» dedi. «Sen düşsellik, sıcaklık ve tam anlamıyla bir yıldız niteliğinden sözediyordun. Şimdi elimizin altındaki modelin Daisy olduğunu bildiğimize göre Oscar'ın Romanov görünümü adını verdiği fikri deneyebiliriz. Örneğin Prenses Daisy'yi Devrim'den önceki haliyle tanıtabiliriz. Yani sırtında saray giysileri, başında da değerli taşlardan yapılmış bir çarlık ailesi tacıyla gösterebiliriz.» Sonra ekledi, «Tabii böyle bir tacı Rusya'daki müzelerin dışında bir yerden bulabilirsek.»

Ama Shannon bu fikri hemen geri çevirdi, «Özür dilerim Luke, ama bu iş benim zevkime göre fazlaca lüks. Daisy tüketiciye daha yakın olmalı. Tüketici ona aşağıdan yukarı doğru bakmamalı.»

Luke gülümsedi, «Ben de böyle düşüneceğini tahmin etmiştim zaten.» Her zaman en kötü fikirleri en önceden ortaya atar, sonra da esas konuya gelirdi. Dümdüz bir sesle sözlerini sürdürdü, «İkinci fikrimiz ise çağdaş. Bu kez bütün amaç, kadınlarda özgürlük akımının yok edemediği dişinin erkeğine kendini beğendirme tutkusundan yararlanmaktır. Filmin başında bir balo salonu, ya da diskotek gösterilecek. İçerde bir sürü insan dans edecek. Derken kamera gittikçe

Daisy'ye yaklaşacak. Daisy'yi saçları uçuşarak dans ederken göstereceğiz. Kendini müziğe vermiş, adeta dansın ruhunu yansıtan bir kadın gibi gelecek ekranlara... Sonra da...»

Shannon gene adamın sözünü kesti, «Özür dilerim Luke. Bu da işime gelmiyor. Bunu herhangi bir modelle deneyebiliriz, ama işin içine Daisy girince fikrin çok seçkinleşmesi gerekiyor.» Kaşlarını çattı. Ayakta durmuş, sırtını duvara dayamıştı. Böyle toplantılar sırasında masanın başındaki koltuğuna oturmak kesinlikle adeti değildi. Alnına dökülen perçemi, çatık kaşları ve şu anda Supracorp'un bütün sorunlarının üzerine çıkan bu sorunu çözümlemek isteyen haliyle tıpkı düşünceli bir öğrenciye benziyordu.

Luke hiç istifini bozmadan gene konuştu, «Başka bir fikrimiz daha var. Bence bu en çekici olanı.» Gerekirse üç değil, otuz fikir birden bulup çıkarırdı. Yirmi milyon doların yüzde on beşi üç milyon dolar ederdi. Bu da reklam ajansının alacağı komisyon oluyordu yani. Üç milyon dolar ödeme karşılığında Shannon ne istese önüne getirebilirdi.

«Anlat bakalım.»

«Daisy bir soylu kişi. Amerikalılar ise soyluları, daha doğrusu yabancı soyluları iki şekilde yaşayanlar olarak ayırır. Bunların bir bölümü sadece devlet işleriyle uğraşarak sıkıcı bir yaşam geçirirler, diğerleri ise eğlenceli yaşar, sürekli eğlence peşinde koşarlar. Daisy'yi dünyanın dört bir yanında soyluların yaşadığı en pahalı ve süslü yerlerde filmlemek istiyorum. Örneğin St. Moritz'de, ya da Ağa Han'ın tatil için gittiği Costa Smerelda'da... Gittiği yere uygun en modern kıyafetleri giydiririz. Yani kayak yapıyorsa kayak giysileri ve kürkler, deniz kıyısındaysa mayolar ve çeşit çeşit güneşleme giysileri, öğleden sonraları için Fransız modacılarının yarattığı elbiseler ve geniş kenarlı şapkalarla filmlerini çekeriz. Böylece Daisy kendi cinsinden olanlarla bir arada tanıtılmış olur. Bu belki bir düş yaşamı gibi gelebilir çoğuna, ama Daisy soylu olduğu için gerçeklik payı bulunacak, inandırıcı olabilecektir. Bu filmle her kadının parlak bir yaşam sürme isteğine parmak basacağız. Böylece kadın kendi kişili-

ğini Daisy'ninkiyle özdeşleştirerek, o yaşamı Daisy'yle birlikte yaşayacak. Buna bağlı olarak da Elstree'nin ürünlerini kullanırken bu parlaklıktan kendisine de biraz bir şeyler bulaştığına inanacak.»

İçerde herkes dikkat kesilmiş, Shannon'un buna ne diyeceğini merakla bekliyordu. Elstree'nin reklam bölümü başkanı olan Helen Strauss bile son kararın kendisine ait olamayacağının bilincindeydi. Shannon düşünürken odadaki sessizlik de uzadıkça uzadı.

Sonunda açıkladı, «Luke, fikir güzel de, beni çekmiyor. Çünkü senin sözünü ettiğin jet sosyete genellikle toplumda eski, hiçbir işe yaramaz, tembel zenginlerin topluluğu olarak kabul edilir. Daisy'yi hep o dünya içinde gösterirsek onun da aynı cinsten olduğu inancını yaratmış olacağız. Bana öyle geliyor ki böyle bir reklamla tüketici kadınlarda kıskançlık yaratabiliriz. Bu da tehlikelidir. Bir kadın kıskandığı başka bir kadının kullandığı makyaj malzemesini kesinlikle almaz. Şimdiki halde kendimize çekemediğimiz, ama çekmeye çalıştığımız müşterilerimizin en az yarısı çalışan kadınlardan oluşacak. Diğer yarısı ise ev kadınları, ya da öğrenciler olacak. Onlara tembel zengin fikrini satamayız. Çünkü çoğunluk, çalışan kadınlar, ev kadınları ya da öğrenci kızlar. Ama Daisy'yi bir soylu kişi olarak tanıtma fikrini beğendim. Supracorp da zaten bunun için Daisy'yle anlaşma yaptı. Ama bu işi tüketicinin gözüne gözüne sokmadan yapmalıyız. Onu hep İngiltere'de düşünüyorum. Bunun nedenini bilmiyorum, ama yer olarak Daisy'ye en uygunu bence İngiltere...»

Luke hemen gerekli bilgileri Shannon'a verdi, «Hâlâ hafif bir İngiliz ağzıyla konuşuyor da ondan. On beş yaşına kadar İngiltere'de yaşamış.»

Patrick sesinde garip bir kuşkuyla sordu, «Onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?» Kendi bile bu haline şaşmıştı, bu soruyu sorarken.

Luke utana sıkıla söylendi, «Şey... Ben... Daisy'nin brilikte oturduğu arkadaşıyla nişanlıyım da.» Nişanlanmak Luke Hammerstein'in şimdiye kadar yaptığı şeylerin en olağanüstüsü, en değişiğiydi.

«Gross Pointe'lı arkadaşıyla mı?»

Luke başıyla evetledi.

«Demek United Motors'un başkanının kızı Kiki Kavanaugh'la ha? Bu harika bir şey, Hammerstein. Kutlarım.»

Odada herkes şimdi Luke'a yeni bir gözle bakmaya başlamıştı. Kavanaugh, Detroit, United Motors, vay be, diye düşünüyorlardı. Aferin Luke'a. Onun zeki olduğunu bilirlerdi, ama bu derecesini tahmin etmiyorlardı.

Luke iyice huzursuzlanmıştı. Yeniden konuya döndü, «İngiltere mi dediniz, Mr. Shannon?»

«Evet, İngiltere'de bir malikanenin bahçesinde... Ata binmeli. Çünkü hiçbir kadın o kız gibi ata binemez. Belki malikane bahçesinde yanında köpeklerle yürüyüş yaparken de filmleyebiliriz. Arkasında da malikane binası görünür.»

Candice Bloom hemen atıldı, «İngiltere Kraliçesi hep yanına Corgi cinsi köpekler alır.»

Shannon ise bu sahneyi gözlerinin önünde canlıymışçasına canlandırabiliyordu, «Hayır, belki bir iki av köpeğiyle,» diyerek odadaki herkesi şaşırttı.

Oscar Pattison, «Geri planda malikane, ön planda Daisy çayırda kremalı çilek yerken de filmlenebilir,» dedi.

Shannon bu fikri beğenmişti, «Bak, bu iyi işte,» dedi. «Evet, evet, malikane, bahçe... Belki yanına bir erkek de katarız. Yanında hep bir erkek olmalı. Ama fotomodel değil. Gerçek lordlar ve genç soylular. Çok yumuşak bir yaklaşımla beceririz bu işi. Geri planda ise hep bir İngiliz malikanesi görülmeli. Geri yanını, yani parlaklık ve düşselliği ise Daisy bol bol sağlar nasılsa. Her kadın bir prenses olup bir sarayda yaşamak ister. Belki her zaman değil, ama yaşamında bir kez olsun bunu düşler.» Vardıkları sonuçtan çok memnundu. «Daisy Amerikalı olduğuna göre de kendi kişiliklerini onda bulabilirler. Bu kampanya başlatılmaya hazır olana kadar Daisy'nin çalışan, ama prenseslik unvanına da sahip Amerikalı bir genç kız olarak tanıtılması gerek.»

Sonra halkla ilişkiler ve tanıtma bölümü başkanına döndü, «Candice, bu işi sen sağlayacaksın. Daisy için şimdiye kadar hazırladıklarının en önemlisini hazırla-

yacak, iyi bir iş çıkaracaksın. Yeni kokuyu piyasaya sürmeden önce basına verilecek büyük bir toplantıda Daisy'yi tanıtırız. Sonra mümkün olduğu kadar çok tanıdığınla da temasa geç. Bol bol röportaj ve fotoğrafı yayınlansın istiyorum. Daisy, gerek annesiyle babasının kimlikleri, gerekse de kısmen giz dolu bir kız olması nedeniyle basın için harika ve doğal bir üründür. Ama Daisy'nin basın için doğal bir ürün olması yüzünden de sakın onların senin ayağına kadar gelmelerini bekleme. Sanki hiç tanınmamış bir fotomodelle çalışıyormuşuz gibi elinden geldiğince saldırgan ol. Women's Wear, Vogue ve Bazaar gibi özel dergilerde hiç kuşkusuz yazılar çıkacak. Ama öteki, halka daha çok hitap eden çok satışlı dergilerde de yazılar çıkmalı. Örneğin Good House, Journal ve Cosmo gibi... Sen nasılsa işini bilirsin. Ama her şeyden çok da People'da yazısı çıksın. Şükran Günü Bayramı'ndan önce People Daisy'yi kapak yapmalı. Bu şart.»

Candice Bloom başını salladı. İşinde çok becerikli ve başarılı olduğunu çok iyi bilirdi. Basına, sadece Time, Newsweek ve People dergilerinin kapaklarının dışında, her istediğini kabul ettirebilirdi. Aslında bu dergilerde de epeyce sözü geçerdi ve istediğinde biraz uğraşmayla belki kapak işini de halledebilirdi. Daisy yirmi yaşın altında bir rock şarkıcısı, ya da bir güldürü oyununun yıldızı olsaydı People'da kapak yaptırması işten bile değildi. Ama bu durumda iş biraz güç olmakla birlikte biraz etkili tanıdıklarını zorladıkları takdirde olanaksız değildi. Hep böyle zamanlar için sözü geçen kişileri elinin altında bulundurmaya çalışırdı. İşinde kalmak istiyorsa bunu yapması gerekti zaten. Halkla ilişkiler işi tam anlamıyla boktan bir görevdi, ama işini seviyordu. Gittiği ruh doktoru bile bu işi neden sevdiğini bulup çıkaramamıştı oysa.

Luke, ilk kez, bir müşterimin baştan sona işe karıştığı bir kampanya hazırlıyorum, diye düşündü. Ama durum hiç de fena değildi. Her şey yolunda gidiyordu. Bir şirketin her işle ilgilenen yöneticileri olduğunu arada bir duyardı, ama böyle biriyle ilk kez karşılaşıyordu. Gene de Shannon her şeyi bilmiyordu. Luke'un elinde hâlâ gizli bazı kozlar vardı.

«Mr. Shannon, Elstree ve Amerika'da koku satan bütün şirketlerin başlıca sorunu kadınların kullandıkları kokuyu nadide bir sanat yapıtıymışçasına kullanmalarıdır. Örneğin bir kadın bir kokuyu ya satın alır, ya da bir arkadaşı, ya da yakını bunu kendisine armağan eder. Kadın bunu dolabına kaldırır ve çok özel durumlarda sürünür. Bazıları da şişeleri kapakları açık olarak tuvalet masalarının üzerinde unuturlar. Oysa Avrupalılar öyle mi yapa? Hiç durmadan koku sürünür, şişeyi bitirince de hemen yenisini alırlar. Amerikalı kadınlar gerçekten makyaj malzemesi kullanıyorlar. Ama kokuları, sıradan şarap yerine şampanya olarak değerlendiriyorlar. Prenses Daisy reklamının metniyle ilgili hiçbir şey konuşmadık daha... Bakın, şimdi, tam takım makyaj malzemesi ve lavanta, losyon ve kolonya satmak istiyoruz, değil mi? Her filmde sadece bir tek cümle, slogan olacak bir cümle kullanmayı düşünüyorum. Bu hem makyaj malzemelerini, hem de kokuları kapsamına alacak. Bu tek cümleyi Daisy sanat yeteneği olmasa da inandırıcılıkla söyleyebilir.» Luke ayağa kalktı. Sadece başarısız bir insan hazırladığı metni oturduğu yerde açıklayabilirdi. «Şöyle diyecek, 'Elstree'nin Prenses Daisy'sini her gün kullanıyorum.»

Shannon bağırdı, «Mükemmel. Dört dörtlük.» Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz odada bir gürültüdür koptu, herkes birbirini kutluyordu. Oysa Shannon bu sloganı beğenmeseydi şimdi oda derin bir sessizliğe gömülmüş olacaktı.

«Yalın, ama çok şey anlatıyor.»

«Üstelik kolaylıkla akılda tutulabilir.»

«Bir ürün bundan daha iyi tanıtılamaz.»

«Harika, çarpıcı bir mesaj. Western Union'dan daha da iyi.»

Luke alçakgönüllülükle gülümsedi. Şu anda gerçekten büyük bir alçakgönüllülük duyuyordu. Bu sanat filan değildi, ama hiç kuşkusuz iyi para demekti.

Ram, Old Bond Street'den St. James Street'deki kulübüne doğru hızlı hızlı yürüyordu. Öğle yemeği için saat en az beş dakika erkendi. Ama bu berbat şubat

havasında dışarlarda oyalanmaya hiç niyeti yoktu. Şemsiyesini sallaya sallaya Whites'ın insanın içini ısıtan sıcaklığına kendini attı. O sırada dışarı çıkmaya hazırlanan tanıdığı bir gence selam vermek istiyordu, ama adam. onu görmezlikten geldi. Oysa geçen sonbahar onunla birçok kez birlikte olmuşlardı. Şimdi nasıl tanımazdı? Bu da Sarah Fane'in arkadaş grubundan biri değil miydi? Belki de ona benzetmişti. Her neyse, bu adam kendisi için bir hiçti. Omuzlarını silkip salonlardan birine doğru yürüdü. Bugün Financial Times'dan Joe Polkingthorne'la buluşacaktı.

Her üç ayda bir bu gazeteciyle öğle yemeğine çıkmayı adet haline getirmişti Ram. Financial Times'ın dünyanın dört bir yanında muhabirleri olmasına rağmen gazetenin yöneticileri Polkingthorne'u sık sık ülke dışına belirli konularda yazılar yazması için gönderiyorlardı. Parasal gelişmelerin kokusunu almakta şaşkınlık verecek derecede büyük yeteneği vardı. Ram birçok kez onun öğütlerinden yararlanmış, bu şekilde yatırımlarını geliştirme olanağını bulmuştu. Polkingthorne'a göre ise Ram Londra'nın parasal merkezinin en iyi haber alan, en bilgili ve kafası işleyen iki üç kişisinden biriydi. Üstelik Ram'ın her geçen yıl gücünün biraz daha artacağına da inanıyordu. Onunla, herhangi bir maddesel armağandan daha değerli saydıkları bilgi alışverişinde bulunmak ve ortak görüşlerini bulup ortaya çıkarmak çok keyif vericiydi.

Garsonlardan birine içki ısmarlamasına sıra kalmadan Lord Harry Fane'le tanıdığı bazı adamların yemek salonuna geçmek üzere ayağa kalktıklarını gördü. Ram, kızıyla yaklaşık iki ay kadar önce ilişkisini kestiğinden bu yana Lord Harry Fane'le karşılaşmamış, ama adamla iş ilişkilerine yeniden başlayacağı zamana kendini hazırlamıştı. Çünkü bu kaçınılmaz bir şeydi. Fane masasına yaklaştığında Ram, Sarah Fane'in yüzeysel davranışlarının kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini ve ilişkilerinin eskisi gibi devam edeceğini gösteren bir biçimde başını iletkeyle ölçmüşcesine o anın resmiliğine en uygun açıda eğerek selam verdi. Sanki adama, yersiz ve aptalca kinlerle zaman geçirecek bir insan olmadığını göstermek istiyordu.

Ama Harry Fane, Ram'ı görünce olduğu yerde çakılmış kalmış, yüzünü de duyduğu hırstan morumsu bir kızıllık kaplamıştı. Yanındakiler de durakladı. Sonra Lord Harry Fane yumruk yaptığı ellerini cebine sokarak başını çevirdi ve yürümesine devam etti. Masada oturan Ram, sanki onun karşısında görünmez adam olmuştu. Yanındaki dostları da onu izledi. Onlar da Ram'ı tanımamış gibi davranmışlardı. Oysa Ram'la yıllardır dostluk ilişkilerini sürdürüyorlardı.

Ram yerine oturdu. Sonra garsona sakin sakin viski soda ısmarlayan kendi sesini duydu. Vücuduna öldürücü bir darbe yemişti sanki. Ama bu olamaz, olanaksız, diye düşünüyordu. On sekizinci yüzyılda yaşamıyorlardı. Üstelik içinde bulundukları toplulukta bir sürü çift evlenme peşinde, birbirleriyle darılıyorlar, başkalarıyla birleşiyorlardı. Sarah Fane'le ilişkilerinin kesilmesi böylesine önemsenecek bir olay mıydı ki? Ram bunları düşünürken, birden bu işin altında çok daha önemli nedenler yattığını anladı. Üstelik birkaç dakika gibi kısacık bir zaman içinde tam beş kişi tarafından itilmiş, adamlar tavırlarıyla kendisiyle ilişkilerini hayat boyu kestiklerini belli etmişlerdi. Her zaman o kadar gururlandığı toplum içindeki saygıdeğer durumuna ne olmuştu? Herhangi bir saldırıya karşı bu saygınlığı uyandırmak için bütün yaşamı boyunca uğraşmış, didinmişti. Saygınlık kazanmak onun için sevgi, ya da derin bir dostluktan çok daha değerliydi.

Ram bunları düşünürken birden, bir aydan fazla bir zamandır akşam yemekleri, ya da hafta sonu tatilleri için hiçbir çağrı almadığını algıladı. Daisy'yi kandırmak için Nassau'ya yaptığı o belalı, müthiş yolculuktan dönüşte kendini işlere öylesine vermişti ki toplumsal yaşamıyla hiç mi hiç ilgilenmemişti. İçinden hiç kimseyle görüşmek gelmediği için de postadan sadece faturalar çıktığına, telefonla da sadece iş için arayanlarla görüştüğüne dikkat bile etmemişti.

Oysa geçen yıl, haftanın altı gecesi dışarda olur, kabul edemeyeceği kadar çok çağrıyı da geri çevirirdi. Viski sodasını içerken toplum dışına itildiği gerçeğini kaçınılmaz bir biçimde kabul etmesi gerektiğini kavramıştı. Acaba buna yol açan nedir, diye düşünürken

büyük bir dehşet içinde bunu hiçbir zaman öğrenmesine olanak bulunmadığını algıladı.

Sarah Fane, kendi adını lekelemek tehlikesini göze almadan aralarında geçenleri olduğu gibi çevresindekilere kesinlikle anlatamazdı. Demek müthiş, korkunç bir yalan uydurmuş ve Ram'ın herkesin gözünden düşmesini sağlamıştı. Üstelik bu yalanı son derece inandırıcı bir biçimde anlatmış olmalıydı. Kızın ne yalan uydurduğunu ömrünün sonuna kadar öğrenemeyecekti, ama bu, içinde yaşamak istediği tek dünyada peşini bırakmayacaktı.

Ram kuralları bildiği için işinin bitik olduğunu kavramıştı. İş durumuna bir zarar gelemezdi. Sarah Fane'in yalanları dünyanın dört bir yanındaki yatırımları ve ilişkilerini kesinlikle etkilemezdi. Sarah Fane'in yalanları antikacıların, kendisine nadide kitap satanların, terzilerin, at aldığı kişilerin, ya da toprağında çalışanların kulaklarına ulaşamazdı. Ama er, ya da geç, en fazla peşinde koşulan bekârlardan biri olarak kabul edildiği bu dünyada herkes tarafından öğrenilecekti.

İngiliz toplumu, dışına ittiği, reddettiği kişilerle sessizce, öldürücü biçimde uğraşırdı. Ram bunun örneklerine daha önce de tanık olmuştu. Bu dünyada hiçbir temyiz mahkemesi yoktu, kendisi hakkında alınan kararı hiç kimseye anlatamaz, hiç kimseye bir şey soramazdı. Birine bir şey soracak olsa o kişi herhangi bir şey duyduğunu kesinlikle reddederdi. Dostları olsaydı... Yıllardır davetlerine katıldığı, ya da davetlerde arkadaşlık ettiği yüzlerce insan arasında hiç kimseyi dost olarak kabul edemeyeceği ve derdini bunlardan hiçbirine açamayacağı kafasına dank etti. Bir avukata gitse? Ama ne diyecekti? Avukata, bir zamanlar tanıdığı bazı kişilerin kendisine selam vermeyi reddettiklerinden yakınabilir miydi? Bir akşam yemeğine çağırılmadı diye tazminat davası açabilir miydi? Böyle bir şey söyleyerek yakınsa avukat ona kahkahalarla gülerdi. Sorun aslına bakılırsa hiçti çünkü. Ama Ram için her şey demekti. Üstelik duyduğu utanç da cabasıydı. Yalanı ortaya çıkarma olanağı asla yoktu.

Yılın sosyete yıldızı olan damarlarında yüzyılların soylu İngiliz kanını taşıyan bu kızın söylediği yalan

küçük bir toplumun üyelerinden başkası tarafından bilinmeyecekti. Ram, aydınlar, sanatçılar, sosyeteyle ilişkisi olmayan işadamları, Londra'da oturan yabancı uyruklular, tiyatro sanatçıları, ya da siyaset adamlarından kendine yeni br çevre kurabilirdi. Sadece bazı malikaneler ve bazı ailelerin düzenledikleri toplantılar kendisine yasak edilmişti. Bazı kişilerle bundan sonra ava çıkamayacak, ya da ata binemeyecekti. Saygısına en çok değer verdiği bir dünyanın kişileriyle ilişkilerini ömür boyu yitirmişti.

O sırada, «Merhaba, Valensky,» diyen bir ses duydu. Joe Polkingthorne karşısında durmuş, elini uzatıyordu. Ram ayağa kalkıp adamla tokalaştı. «Viskini bitirmiyor musun? Neyse yemekte şarap içeriz. Ne dersin?» Ram gazetecinin bu rahat davranışlarından bayağı gevşemiş, adamın yanında bulunmasından derin bir memnunluk duyduğunu anlamıştı. Ama o anda da başına gelenler bütün açıklığıyla kafasına dank etti. Başgarson her zamanki masasına doğru onları götürür, o günkü özel yemekleri büyük bir saygıyla sıralar, şarap garsonu istediği şarabı seçmesini saygıyla bekler, çevresine bakındığında yan masada oturanların tamamiyle yabancı olduklarını görmekten derin bir rahatlık duyarken, yediği darbe yüzünden tam midesinin ortasındaki sızı da sanki giderek şiddetleniyordu. Parayla tutulmuş bir hizmetçinin kendisine gösterdiği saygı, kuşkuyla incelediği her yabancının yüzü, sanki, bundan sonra yaşamını geçireceği hücreye doğru yürürken arkasından kapanan başka bir kapıyı simgeliyordu.

Polkingthorne, Güney Afrika ve altın madencilerine güvenilemeyeceğini anlatırken adamı dikkatle dinliyordu. Lion Şirketi'ndeki bazı son gelişmeleri anlatırken sesi daha ateşliydi. Her zamankinden daha iştahla yemek yemiş ve her zamankinden daha çok içki içmişti. Yüreğinin acısını unutmak için elinden geleni yapıyor, ama yara için için kanamaya devam ediyordu.

«Tüh be, bunu aramızda tartışmanın gereği yok. Telefon edip Shannon'un gerçekten büyük bir malikane mi istediğini iyice bir anlayalım. Belki küçük bir sa-

ray, ya da büyük bir ev de iş görür.» Bunları söyleyen Kirbo Henry çok kaygılıydı.

Luke onu uyarmak istercesine söylendi, «Senin yerinde olsam böyle bir şey yapmazdım.»

«Yahu Luke, gerçek, bütün tanımlara uyan kale benzeri bir malikanenin bir ordu tarafından da korunması gerek. Oysa şimdi bu tür malikanelerin hepsi, ya da çoğu yıkıntı halinde. Ortaçağ'dan beri yapılmamış zaten. Bir de Victoria döneminde yapılan bunlara özenti büyük evler var. Düşün bir. Ayrshire'daki Culzean Malikanesi'nin ön avlusunda palmiyeler bile var. Olacak şey mi? Yani gerçekleriyle bir kıyaslama yaparsak hiç de aslına uymadığını görürüz. Essex'deki Hedingham Malikanesi'yle Kent'deki Rochester Malikanesi'nin sanki içlerinde insan yaşamamış gibi bir görünümleri var.» Bunları söylerken Normanlar'a ait bu on ikinci yüzyılda yapılmış kale gibi yapıların resimlerini uzatıyordu Luke'a.

Luke adeta yıkıntı görünümündeki bu malikaneleri resimlerini inceleyip başını sallarken Kirbo bu kez 1727 ile 1840 arası bir dönemi etkileyen palladyen mimari tarzında yapılmış büyük, sevimli Stourhead Villa'sının fotoğrafını çıkardı cebinden. «Böyle bir yerden söz ettiğinden hiç kuşkum yok. Kubrick de *Barry Lyndon* filmini burada çekmişti, işte. Şunu bir soruşturalım mı, ha? Ne dersin?»

«Bana bak. Shannon. kale gibi bir malikaneden söz etmişti. Aklındaki yer de öyle bir malikaneydi. Bunun benzeri bir şey değil. Sakın bana asma köprüsü. kuleleri, surları bulunmayan bir malikane göstereyim deme, Kirbo, oyarım gözünü. Hani, şu Ortaçağ'da derebeylerin düşmanın üstüne zeytinyağ döktürerek öldürttükleri cinsten bir malikane olmalı. Yakınmayı kes de araştırmalarına devam et. İçinde hâlâ bazı insanların yaşadığı bu türden malikanelerin olması gerek İngiltere'de.» Luke bu sözlerle sanat yönetmenini başından savdı. Malikane fikri aklına gelmediği için gözünde beş paralık değeri kalmamıştı.

Daisy Theseus'a «Ne biçim şey bu böyle. Sanki parmaklarımın arasından pelte gibi kayıp gidiyor,» diye yakınıyordu. Kız köpeğe şimdiye kadar bir çok kez içini dökmüştü. Ama, söylediği sözler bu kez hayvanın anlayış sınırı dışında kaldığı için derdini anlatamıyordu. Gene de sözlerini sürdürdü, «Theseus'cuğum, bir duraklama, bir gelişme içinde geçen bu günler beni deli ediyor.» Apartman katında oradan oraya dolanıp yerleştirecek bir köşe, yapacak bir iş aranırken hiç durmadan da yakınıyordu. Elstree'yle anlaşma imzaladıktan sonraki birkaç ay hiç beklemediği kadar ağır bir tempoda geçti. Anlaşmayı imzalar imzalamaz, hemen çılgın bir çalışma düzenine başlayacağını sanmış, ama günler geçtikçe Supracorp'un elinde tam anlamıyla bir mahkum haline geldiğini kavramıştı.

Temmuz ayında başlayacak reklam filmlerinin çekimine kadar kendisine gereksinme duymamalarına rağmen, kentten ayrılmasına da izin vermiyorlardı, çünkü halkla ilişkiler ve tanıtma işleri için ellerinin altında bulunması gerekiydi. Candice Bloom kesin bir sesle, «Özür dilerim, ama, birkaç günlüğüne bile olsa İngiltere'ye gidemezsiniz. Leo Lerman bana bir öğle yemeği için randevu verecek. Ama ne zaman olacağını şimdilik bilemiyorum. Journal'dan Trudy Owett de büyük bir olasılıkla bir moda yazısı için arayacak. Olmaz Daisy, beş dakikada seni ele geçireceğim bir yerde olmalısın,» demişti.

Uzun ve gergin ilkbahar ve ilkyaz aylarında Bill Blass, Daisy'ye, toplantılarda ve tanıtma işlerinde giymesi için özel kullanımına ait, hem de reklam filmleri için sürüyle elbise hazırlamıştı. Bu arada bazı gazetecilere mülakatlar da vermişti, ama bunların hiçbiri henüz yayınlanmamıştı. Bu işlerin arasında dergi ve gazetelerde yayınlanacak Elstree reklamları için fotoğraflar da çektirmişti.

Salondaki bambu koltuklardan birine kıvrılarak çaresizlik ve üzüntü içinde Kiki'nin yanında olmasını diledi. Kiki hâlâ Daisy'yle bu daireyi paylaşmasına rağmen artık zamanının büyük bölümünü Gross Pointe'da düğün hazırlıklarıyla geçiriyordu. New York'a geldiği zamanlar da hep Luke'un evinde kalıyor, daireye uğra-

dığında da arı gibi, telaşla içeri girmesiyle çıkması bir oluyordu. Aylardır Kiki'yle iki çift laf konuşamamışlardı. Daisy kendini, tıpkı bir otomobilde kilitli unutulan bir köpek gibi terkedilmiş ve yalnız hissediyordu. Arkadaşı evlilik hazırlıkları için kendi alemine dalana kadar, Kiki'nin kaygısız, canlı, ateşli ve hareketli varlığını nasıl gereksindiğini anlayamamıştı.

Kiki'nin çeyizi de bir alemdi. Havlulara bile adının baş harfleri işleniyordu. Ama çeyiz ve evlilik hazırlıkları, Kiki'nin evliliğinin kendi yaşamında yapacağı değişikliklerin sadece küçücük bir göstergesiydi. Daisy, Theseus'a, «Ondan ayrılacağıma üzülüyorum,» diye yakındı. Her şey eğlence gibi başlamıştı. Bunu söylerken sesinin kısıldığını farketti. «Aptal, koca aptal. Yok, Theseus yok, aptal sen değilsin, benim,» diye bir yandan da köpeği yatıştırmaya çalışıyordu. Aslında Kiki'nin evliliğiyle uğrayacağı kayıpla birlikte daha da derin kayıpları düşünmeye başlayacağını, bunları aklına getirince de hiç kuşkusuz ağlayacağını biliyordu. Hemen ayağa fırlayıp giyinmeye koyuldu. Böyle bir ruh hali içindeyken tek çözüm yolu Theseus'u da alıp yürüyüşe çıkmaktı. Ama sokakta olay yaratmamak için kasap dükkanlarından, ya da etli yiyecekler satan benzeri yerlerden uzak durmaları gerekiyordu.

Giyinirken, asıl çalışma, yâni Elstree'nin reklam kampanyasının tam olarak başlamasıyla bu sıkıntı ve tedirginlikten kurtulacağını kendi kendine telkin etmesine rağmen, o anın gelmesini dehşet içinde beklediğini de farketti. Şaşkın şaşkın, öylesine büyük bir hedef olacağım ki, diye söylenirken bu sözlerle ne demek istediğini kendi bile tam olarak kavrayamıyordu. Bütün bildiği kendi varlığını başkalarına fazlasıyla duyurmadan yaşamaya çalıştığıydı: Amacı da yitirdiğinden fazlasını yitirmemekti. Ama şimdi adının ve yüzünün belki yüzbinlerce kez çeşit çeşit reklamlarda görüneceğini düşündükçe içi kötü bir önseziyle doluyordu. Kendi kendine gene, aptal, diye yineledi. Ama bu kez köpeğe duyurmamak için sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

Daisy zaman öldürmek için Theseus'la Soho sokaklarında dolaşırken Luke da bir punduna getirip North'u aradı.

«Hazır mısın?»

«Sittir başımdan, Luke.»

«Teşekkürler North. Ama daha sorumu yanıtlamadın.»

«Bu saçma kampanyada görev alamayacağıma karar verdim. Kendine başka bir yönetmen bul.»

«Yağma yok oğlum. Bu işe Arnie talip oldu, biz de kabul ettik. Şimdi bize bağlısın artık.»

«Aynı şey değil ama. Koşullar değişti.»

«Filmleri İngiltere'de çekeceğimiz için Arnie daha ne kadar kazık atmak istiyorsa atsın hiç kimse ses çıkarmayacak. Sana güvence verebilirim bu konuda. Biz Frederick Gordon North'un yönettiği bir film istiyoruz. Senin algı gücün, görüşün, hacim ve karşıtlık anlayışın, ışık düzeninde yaptığın mükemmel oyunlar, taklit edilemeyecek nitelikteki zevkin ve bütünlük konusundaki teknik yeteneğinin izlerini taşıyan bir film peşindeyiz. Daha açık söylememi istersen Shannon Daisy'yi elinden aldı diye bizi ortada bırakmana göz yummayacağız.»

North bağırdı, «Fikrimi değiştirmemin bu söylediğinle bir ilgisi yok.»

«Çok iyi, içim rahatladı, çünkü Daisy olmadığı için bu tür reklam filmleri yapamayacağını söylesen anlayışla karşılardım zaten. Sorun bu değilse o zaman sana bize verdiğin iş güvencesini hatırlatırım. Böylece en eski ve sana en bağlı arkadaşlarından, arada bir de önemli müşterilerinden biri olarak verdiğin sözü tutmanı istiyorum senden.»

«Sittir.»

«Amma da osuruğu cinlisin haa.» North çok iyi arkadaşıydı, ama bu filmde kesinlikle North'u gereksiniyordu. Daha doğrusu Daisy, yönetmen olarak North'un beceri ve yeteneğini gereksiniyordu. Şu anda North'a karşı hiçbir yasal kozu yoktu. Ama arada bir bazı insanların zayıf yanlarını kendilerine karşı kullandığınızda çok olumlu sonuçlar alabileceğiniz için Luke de şimdi bu ilkenin izinden gidiyordu. North'un zayıf

yanı da gururuydu. Ya da gurur North'un zayıf yanlarından sadece bir tanesi sayılabilirdi.

Luke bu düşünceler içinde sözlerini sürdürdü, «Şimdi filmlerde kullanacağımız malikanelerin yasal sahibi olan İngiliz Devlet Vakfı'ndan çekim izni çıkmasını bekliyoruz. Yeni yapımcının Daisy'nin neler giyeceğine karar verdiğini, İngiltere'ye gelecek olanları seçtiğini, İngiltere'de birlikte çalışacağın kişileri ayarladığını, yani sözün kısası yıllardır Daisy'nin uğraştığı küçük, ama çok önemli ayrıntıları hallettiğini umarım.»

«Sen gerçekten birinci sınıf bir puştsun.»

«Bana bak, senden bayramlık ağzını açınanı istemedim. Üstelik adını da sormadım. Ha, North, aklıma gelmişken söyleyeyim, benim sağdıcım olur musun, düğünde? Düğün çekimden sonra olacağı için filmi düğüne gelmemek için bahane olarak kullanamazsın. Üstelik Gross Pointe'ın havasından da hoşlanacağından kuşkum yok. Bayağı şirin, küçük bir düğün olacak.»

North homurdandı, «Ben sağdıçlık yapamam.»

«Biliyorum, ama ne var ki arkadaşlık belâsı, katlanacaksın. Neden kaçacakmışsın, bakalım? Ben iki kez senin sağdıçlığını yapmadım mı?»

«Ulan, sittir git, dedim.»

«Anladığım kadarıyla kabul ettin. Biliyordum, zaten...»

Haziran sonu gelmişti. Daisy gelecek ay İngiltere'de yapılacak on günlük çekimin başlamasını sabırsızlıkla beklediğini farkediyordu. Bu arada, North'un yeni yapımcısı Mary-Lou Duke'un filmin hazırlıklarını tamamlamasıyla uğraşmasını şimdi olayın dışında bir insan olarak seyrediyordu. Daisy, nezaketen kadına stüdyodaki işlerin temelini öğretmeyi önermiş, ama sert bir 'hayır' yanıtı almıştı. North bu kadını en yakın rakibinden Daisy'nin aldığı ücretin bir buçuk mislini ödeyerek ayartmıştı.

Mary-Lou otuzun üstünde, iri yarı, gösterişli olduğu kadar da sakin, sinirsiz bir kadındı. Baş silahı ise kesinlikle sinirlenmemesiydi. Daisy'ye göre bir kurşun parçasının parlaklığı, boş bir bira bidonunun neşesi

ve bir korkuluğun oyalayıcılığına sahipti. Gene insanın her zaman her işte güvenebileceği bir kadındı. Luke'un reklamcıları kendi işlerini hallederlerken Mary Lou Daisy'yi giysi seçmek için Yedinci Cadde'ye götürmüştü. Şimdi roller değişmişti. Taksileri çeviren, asansör kapılarını tutan, giyinme odalarına önden giren artık Daisy değil, Mary-Lou'ydu. Daisy kendini onun yanında bir mahkum, bir tutuklu gibi görüyordu. Her zaman bu tür işlerle uğraşmaya alışkın olan Daisy, suç masasına atandıktan sonra zincirleme bir kazayı parmağını kımıldatmadan seyretmek zorunda kalan bir trafik polisine benzetiyordu kendini. Araya girip bütün kararları verme güdüsüyle savaşıyor, bunda da başarılı oluyordu. Mary-Lou terzilere istediği giysileri anlatırken bile Daisy bunları stüdyoya götürdüklerinde çoğunun North tarafından geri çevrileceğini adı gibi biliyordu. Beklediği de oldu sonunda. En az üç kez elbiseleri yeniden seçmek için terzi kapılarını aşındırmak zorunda kaldılar. Üçüncü kezden sonra da North aldıkları giysileri beğenmeyince Daisy araya girmesi gerektiğini anladı. Çekim gününe bir haftalık bir zaman kalmıştı. Kararını vererek Mary Lou'yu bir köşeye çekti.

«Mary Lou, bir önerim var. Dinler misin?»

Kadın isteksizlikle yanıtladı, «Gerek görüyorsan, söyle.»

«North'un aldığımız binici ceketleriyle gömleklerini beğenmemesinin nedeni nedir, biliyor musun? North sırtıma erkeksi bir binici ceketi giymemi istemiyor. Aslında belden aşağı kılığım tam anlamıyla bir binicininkine uymalı, ama belden yukarı giyeceğim şeyler alışılmışın dışında olmalı.»

Mary Lou sert bir sesle, «Ama olmaz ki. Uygun düşmez,» dedi.

«Uygun düşmez tabii. Ama istediklerine uyar ya, sen ona bak.»

«Ama biniciler senin dediğin kılıklarla ata binmezler ki...»

«Bunun farkını anlayabilecek çok az kişi bulursun, ararsan. Önemli olan genel etki ve görünüm. Ne dersin?»

Mary Lou bunun üzerine omuzlarını silkti, «Kuralları çiğnemek senin için önemli değilse...» Kadının omuz silkişinde bile bir anlam yoktu. İnsanı etkilemekten uzaktı.

Daisy istekli istekli söyleniyordu, «Kırdaki piknik sahnesi için uygun giysi bulamayışımızın nedeni ise, hiçbir modacının bu yıl buna uygun giysiler hazırlamaması. Ama ben istediğimiz gibi elbiseleri bulabileceğimiz bir yer biliyorum. Denemeye var mısın?»

Mary Lou sonunda kararını vermişti, «Bana bak Daisy. İstersen giysileri tek başına seç.» Kendi yetki alanındaki işleri başkalrına devretmekten hiç hoşlanmazdı aslında, ama yapılacak daha o kadar önemli iş vardı ki bununla da bu seferlik Daisy uğraşsa ne çıkardı?

Üstelik kendi yetkisini elinden almaya kalkışmadıkları sürece de başkalarının fikirlerini denemelerini de olumlu karşılardı. Fikirler, çocukların oynamaya bayıldıkları balonlara benzerdi ona göre. İstedikleri gibi yaratıcılık oyunu oynamalarına göz yumardı. Ama kendi görevi çok önemliydi. Onu başaramazlardı işte. North'la adamlarının İngiltere'ye gitmeleri, İngiltere'deki teknisyenlerin ayarlanması, herkesin yerlerine yerleştirilmesi, hepsine otellerde yatacak yer, yiyecek bulunması ve gereksindikleri bütün gereçleri ellerinin altında bulmalarının sağlanmasıyla uğraşıyordu harıl harıl. Kafasını kurcalayan tek sorun ise hareket gününde kalkacak İngiliz Havayolları uçağının birinci sınıf yolcu bölümünde yer bulunmamasıydı. Bakalım bunu nasıl halledebilecekti.

Boyunduruğundan kurtulan Daisy giysilerini kendi başına seçmek için fırladı. O gün öğleden sonra Elstree'nin makyaj uzmanlarıyla buluşacağını unutmamak için de sürekli kendi kendine hatırlatıyordu. Tabii ki İngiltere'de denemedikleri makyajcılara güvenemezlerdi. İngiltere'ye gidecek grupun içinde reklam filmlerinde aranılan birinci sınıf makyaj uzmanlarından biri, bir de çok tanınmış kadın berberi bulunuyordu. Çekim süresince New York dışında çalıştıkları her gün için bin beş yüz dolar para alacaklardı, üstelik her türlü masrafları da şirket tarafından karşılanacaktı. Buna,

«Yoksunluk ikramiyesi» diyorlardı. Ama İngiltere'de neden yoksun kalacaklarını da sadece Tanrı bilebilirdi. Ama Sahra Çölü'nde bir çekime de gitselerdi aynı parayı isteyeceklerdi belki. Manhattan'dan uzaklaşmak onlar için «yoksunluk» demekti. Bütün yapımcılar bunu böyle bilmeliydiler.

Makyaj uzmanı yıllardır yaptığı araştırmalarının sonucunda bir sürü zor bulunur, çok iyi cins ve nadide makyaj malzemesine sahip olduğu için sadece Elstree ürünlerini kullanmak fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Ama filmde Daisy, «Her gün Elstree kullanıyorum,» diyeceğine göre reklamcılığın gerçeklere uyma yasası yüzünden Elstree ürünlerinde sınırlı kalmak zorundaydı.

Daisy'ye bakarak, «Neyse ki fazla makyaj yapmak zorunda değilsiniz,» dedi. «Yoksa alışkın olmadığım bu pisliklerle çıldırabilirdim.»

Elstree'nin üretim bölümü başkanı Patsy Jacobson bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu, «Nesi varmış bunların? Gayet mükemmel ürünler.»

Şimdi iki kadın kızgınlıkla bakıyorlardı, «Evet, ama çarpıcı değil.»

Öte yandan put gibi aynanın karşısında oturan Daisy ise bu tartışmaya karışabilmek için can atıyordu. Sonra zorlukla isteğini engelledi. Artık davranışlarına çekidüzen verip kendini bir yıldız olmaya alıştırsan iyi olur, diye düşündü. Onlara karışma. Sorunları varsa, en azından bu dönemde seni ilgilendirmez. Şu anda Hamarat Daisy, her işi halleden Daisy rolünü yeniden oynamaya başlasam ikisi de neye uğradıklarını şaşırırlar. Sorun, ben karışmadan daha kolay ve daha çabuk hallolur. Beğenmediğim bir makyaj yaparlarsa beğenmediğimi, yeni baştan başka bir tür denemelerini söylerim. Ama bunu söylemeye de yürek isterdi. Neden söylemeyecekti peki? Tabii ki yürekliydi. Hem bu filmin baş yıldızı kendisi değil miydi? Herkes kendisi için didinmiyor muydu?

Anlaşmayı imzaladığında geçen ocak Supracorp'tan aldığı üç yüz otuz üç bin dolar otuz üç sentlik çeki düşünüyordu.

Le Cirque'de Patrick Shannon'la anlaşmaya vardıktan hemen sonra Anabel'e mektup yazarak yaptıklarını

ve zengin olduğunu, *La Marée*'yi satmayı aklının ucundan bile geçirmemesini, çünkü kendisinin hem ona hem de Danielle'e bakmaya yetecek kadar parası olduğunu, bu yüzden de hiçbir şeyle dertlenmeyip sadece iyileşmeye bakmasını yazmıştı. Mektupta Ram'dan hiç sözetmemişti. Anlaşma imzalanmadan bu mektubu yazarak Anabel'e güvence vermekle acele davranmadığını çok iyi biliyordu. Patrick Shannon nasıl bir adam olursa olsun, bir kez verdiği sözden döneceklerden değildi. Bundan kendi adı gibi emindi.

Ondan sonra da Shannon'la birlikte yemeğe çıkmışlardı. Ama bunların hepsi de garip bir şekilde resmi yemeklerdi ve hemen hemen hepsine Supracorp'un ileri gelenleri çağırılmış ve bu davetler, sanki kendisinin onlara, ya da onların kendisine tanıştırılmaları onuruna düzenlenmiş gibi bir izlenim vermişti. Adam son birkaç aydır da Supracorp'un işleri yüzünden sürekli dış ülkelere gidip gelmiş, bir daha da Lucy'yle Theseus'u tanıştırmaktan sözetmemişti. Yoksa Daisy'nin prenseslik numarası fazla inandırıcı mı kaçmıştı?

En sonunda temmuz gelmiş ve çekim süresi resmen başlamıştı. Ama filmin çekimi bir gün sonra başlatılacaktı.

Daisy Claridge's Oteli'ndeki dairesinde yalnızdı. Her nasılsa Mary Lou nasıl becerdiğini açıklamamakla birlikte istedikleri uçağın birinci sınıf yolcu bölümünde hepsine yer bulmuştu. Her ayrı filmde Daisy'yle oynayacak oyuncularla görüşen North'un yanındaydı kadın şimdi. Shannon Daisy'nin gerçek lordlar ve soylularla görünmesini istemiş, ama North inat ederek çekimde sadece bir tek soylu kullanabileceğini, geri yanının hep meslekten oyuncular olmasının gerekli olduğunda ısrar etmişti.

Daisy, yerli dolapları birer küçük oda genişliğinde olan geniş dairesinde gezinirken şu anda Londra'da neler yapabileceğini düşünüyordu. Herhalde Hyde Park'da atla dolaşır, ya da elden düşme giysi satışlarına giderdi. Birkaç saate kadar İngilizlerle buluşup ilk çekimin yapılacağı Sussex'e hareket edeceklerdi.

Arabayla yola çıkılıyordu. Bu arada Danielle'i ziyaret etmeyi düşünmüştü, ama okula gidip dönene kadar zaman var mıydı gerçekten? Hiç kuşkusuz yoktu. Ama çekim bittikten sonra birkaç gün kaçamak yapabilecekti. İşte o zaman Danielle'i görecek, sonra da Anabel'i ziyarete gidecekti.

Yıllarca oturduğu, büyüdüğü ve kendisine yuvalık eden bu kentte kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Büyüdüğü Wilton Row'daki açık sarı boyalı evde acaba şimdi kimler oturuyordu? Anabel'in Eaton Square'deki evini acaba kimler almıştı? Burada kendini yeniden yuvaya dönmüş gibi duyabileceği iki yer Grosvenor Crescent Mews'daki ahırlar, ya da Lady Alden'in okuluydu. Ama içinden yükselen bir şey bu çok sevdiği iki yere de gitmekten alıkoyuyordu onu. İyice huzursuzlanmıştı. Geniş merdivenlerden aşağı indi. En az altmış kişiye bir kokteyl verebileceği salonda okuyarak vakit öldürmek için birkaç dergi almak istiyordu.

Komi şefi Daisy'yi görünce, «Dergi mi istediniz hanımefendi? Ama bizde dergi bulunmaz. Ama istediklerinizin adlarını söylerseniz bizim çocuklardan birini yollar, hemen aldırırım,» dedi.

Daisy, «Yok, yok, gerek kalmadı,» diyerek çekildi. Bir yandan kendine, bir yandan da bir dergi ve gazete satış tezgâhı bile bulundurmayacak kadar ticaret zihniyetinden yoksun olan bu otelin yöneticilerine içerliyordu. Birden işe başlamadan önceki bu birkaç saat otelden çıkıp dışarda dolaşmak istemeyişinin nedenini algıladı. Dışarı çıkarsa Ram'la karşılaşmaktan korkuyordu.

Otuz üç saniyelik bir dizi reklam filminin birincisinin çekimi Sussex'deki Herstmonceux Malikanesi'nde yapılacaktı. Açık pembe taştan yapılmış bu güzel binanın çevresi, olağanüstü genişlikte bir hendekle kuşatılmıştı. Hendek ancak, derin sularına, gayet zarif arklar üzerine oturtulmuş bir asma köprünün indirilmesiyle aşılabiliyor ve malikaneye geçilebiliyordu. Bu malikane Kral Altıncı Henry'nin hazinedarı Roger de Fiennes tarafından yaptırılmıştı. Adam kendini dış düşmanlardan savunmanın çok gerekli olduğuna çok inan-

mış olmalıydı; burayı tıpkı bir kale gibi, tam tepelerinde savaş platformları bulunan iki sekizgen kulenin ortasında bir gözetleme yeriyle korumuştu. Kirbo bu malikanenin fotoğraflarını eline geçirdiğinde, Daisy'nin kapıdan atla asma köprüyü geçmesiyle başlayacak bir filmin çok ilgi çekici olacağını düşünmüştü. Böylece filmin başlangıcında Kirbo'nun fikrine uyularak Daisy, at sırtında asma köprüyü geçerken görünecekti. North ilk filmin Herstmonceux'de çekilmesine, hem ilk filmde atların kullanılması zorunluluğu, hem de bu çekimin Daisy'nin rol yeteneğini göstermesine fazla gerek bulunmadığını gözönünde tuttuğu için karar vermişti.

Fotoğrafları ilk gördüğünde de hiç beğenmemiş, «Şu belâ köprü hendeğin yüzeyinden en az on metre yüksekte Luke,» diye söylenmişti. «Ne sandal, ne de vinç para eder. Bunun çekimini nasıl yapacağım. Daisy at sırtında köprüye yaklaşırken kamerayı yaklaştıramayacağım. Sonra attan inince de sadece boydan boya köprüyü çekebileceğim.»

Luke hiç istifini bozmadı, «İhtiyar Roger'in amacı zaten yabancıların malikaneye ellerini kollarını sallaya sallaya kolayca yaklaşmaları değilmiş ki.» Luke'un en kaygılanmadığı yan, bu çekimlerdeki teknik sorunlardı. En büyük sorunlar bile çözümlenmişti. Hatta istenirse bir kamera Cize'deki Büyük Piramit'in tepesine bile çıkarılabilirdi. Bunu tek başına kendisi bile becerirdi. Her zaman üstesinden geldikleri teknik sorunlardan söz ederek öğünürlerdi. Milimeter adlı reklam filmleri yapımcılarının dergisinde de üstesinden geldikleri çok büyük güçlükler anlatılırdı. Bir keresinde reklam filmi ekibinden dokuz kişi bir helikopter kazasında ölmüştü. Ama Luke onların ciğerlerinin içini bilirdi. İyi açıdan çekebilmek için gerekirse timsah dolu bir nehre bile atlayabilirlerdi. Çünkü bunu yapmadıkları takdirde piyasadan çekilmek zorunda olduklarını çok iyi biliyorlardı. Öte yandan North, Herstmonceux'nün açık sarı bir filtre kullanıldığı takdirde ve geri planda birkaç duman bombası patlatılması halinde çok daha güzel görüneceğini tasarlamaya koyulmuştu bile. Böylece bina dumanlar arasında hendeğin üzerinde yüzermiş gibi bir izlenim bırakacak, bu harika bir çekim tekniği olacaktı.

Ekim ayının ilk haftasında North, Herstmonceux'nün iner-kalkar demir parmaklıkları önünde durmuş Daisy'yi seyrediyordu. Wingo kameranın başındaydı. Daisy, yağız bir at sırtında saçları bir kraliçenin başlığından sarkan uzun kumaş parçasıymışçasına arkasında dalgalanarak doludizgin kameraya yaklaşıyordu. Arkasından gelen beyaz atın sırtında ise gerçek bir lorddan daha lord görünümlü bir erkek oyuncu vardı. Daisy'nin hiç de acemi bir oyuncu gibi davranmadığını kabul etmek zorundaydı. Bacağında kızıl kahverengi binici pantolonu, siyah çizmeleri, sırtında da tıpkı Üç Silâhşörler'in gömleğine benzeyen bol, büzgülü ipek bir bluzla atından inip, ezberlediği tek cümleyi söylerken bile son derece rahat, kamera karşısına alışkın bir hali vardı. North, ellerinin hareketleri, yüzünün aldığı anlamlarla Daisy'yi yönetiyor, bir sahneden tam anlamıyla memnun kalmadıkça da bunu tekrar tekrar çektiriyordu. Daisy, Venedik'te bile bu çekimlerde olduğu kadar birbirlerine yakınlaşmadıklarını duyuyordu. Sonunda adamın özel dehasını, en iyi iki fotomodeliyle evlenmesinin ve kadınların ondan boşanmak istemelerinin nedenini anlamıştı.

North Londra'ya dönüşte filmin kopyalarını seyretmeden önce de elinin altında olağanüstü görüntüler olduğunu anlamıştı. Daisy ne zaman at sırtında doludizgin kameraya doğru yaklaşsa hep ensesinde ve kollarında tüylerinin diken diken olduğunu duyuran o müthiş duyguya kapılmış, Daisy attan gülerek atlarken de hep içinin kalktığını duymuştu. Bütün tüylerini diken diken eden bu duyguyu ve anlatılmaz mükemmellik önsezisini yıllardır duymadığını düşündü.

North, Londra'da filmin ilk kopyasını seyrederken, insanoğlunu peşinden sürüklemeyi başaran, hatta bir müşteriyi bir dükkânda belirli bir tezgahtan alışveriş etmeye zorlayan insan yüzünün giz dolu gücünün Daisy'de bulunduğunu anlamıştı. Peki ama, şimdiye kadar Daisy'yi bir filmde oynatmak fikri neden gelmemişti aklına? Durumdan çok memnundu, ama Daisy'nin bu mükemmelliğine fena halde de bozuluyordu.

Sussex'deki işleri tamamlanınca Mary Lou, ekibi otomobiller, uçaklar ve trenlerle daha kuzeye, İskoçya'

nın Peeblesshire bölgesindeki Traquair House adıyla tanınan malikaneye götürdü. İkinci çekim burada yapılacaktı. Bu malikane, Herstmonceux'dan tamamiyle farklı görünümdeydi. On üçüncü yüzyılda tek bir kule halinde yapılmıştı. Kral Birinci Charles döneminden başlayarak malikanenin sahipleri binanın önünü koruyan demir parmaklıkları Stuart'lardan biri yeniden İngiltere kralı olana kadar kapalı tutmuşlardı. Şimdi bile malikanenin bu parmaklıkları, Frederick Gordon North'un bütün çabalarına rağmen, açılmamıştı. Böylece Daisy'nin filminin, malikane bahçesinde bir erkek oyuncuyla kremalı çilek yerken çekilmesi kararlaştırılmıştı.

Daisy'nin sırtında bu sefer Gene London'un Gramercy Park Shop adlı butiğinden bütünüyle Victoria devri antika pano kumaşlarından dikilmiş nefis bir giysi vardı. Bu nadide kumaşın zedelenmeden sökülüp yeniden güzel bir giysi halini alması için çok uğraşılmış ve tam dört bin dolar para harcanmıştı. Giysi, Daisy'nin omuzlarından aşağı bol kıvrımlar halinde dökülüyor, kollar ise birer yarasa kanadı gibi açılıyordu. İncecik, fildişi rengi eski dantel Daisy'nin cildinin sedef pürüzsüzlüğünü daha da belirginleştiriyordu. Berber kızın saçlarını yeşil ipekli bir kurdeleyle alnından geriye toplamış ve uçlarını da omuzlarına dökmüştü.

North, Torquair'deki çekim yerini görür görmez karar verdi, «Buraya helikopter inemez. Pervaneler çiçeklerle otları parçalar. Burada çekimi bir tek şekilde yapabiliriz. Mary Lou bana derhal bir hoverkraft bul.»

Wingo merakla söylendi, «Mary Lou evinde de helikopterlerle mi uğraşıyor acaba?»

North daha sert bir sesle duyurdu, «Mary Lou, duymadın mı? Hoverkraft istiyorum.»

Kadın hiç istifini bozmadan sordu, «Manş Denizi'nde çalışanlar kadar büyük mü, yoksa daha küçük bir şey mi olsun?»

«Mümkün olduğunca küçük olsun. Suda, ya da karada hemen hemen yarım metre yükseklikte bir hava boşluğunun üzerinde ilerlediğine göre —Wingo, dinlesene cahil herif— çekimde havada uçuyormuşuz gibi bir etki oluşacak. Bu sahne boyunca hoverkraft tıpkı bir kelebek gibi görünmeli.»

Wingo kuşkuyla sordu, «Kelebeği havada tutan ne peki?»

North, «Gözlerini açarsan belki anlarsın,» diye yanıtladı.

Mary Lou kendi kendinden pek memnun bir halde hoverkraft bulmaya giderken North, Wingo ve Daisy'ye duyurabilmek için yüksek sesle söylendi, «Bu karıdan da bazan içime fenalık geliyor.»

Daisy hemen karşı çıktı, «Ama North, kadıncağız işini mükemmel yapıyor. Daha ne istiyorsun?»

«Evet,de neden hep işlerini gizli gizli beceriyor, bir şey açıklamıyor?»

«Haksızlık etme. Kadıncağız işini mükemmel başarıyor.»

«Daisy, lütfen bana bir iyilik eder misin? Çeneni kapa ve önyargılı olduğumu yüzüme vurma.»

Patrick Shannon bir anlaşmaya vardığı zaman bu anlaşmanın iki tarafa da ne yararlar sağlayabileceğini bulup çıkarmaya çok meraklıydı. Kendi amaçlarını hiç kuşkusuz her zaman bildiği halde karşısındakinin bu anlaşmaya varmaktaki emellerini ortaya çıkarmak işi ona çok çekici gelirdi. Bu nedenle de, sırf can sıkıntısını gidermek amacıyla çalışan, sosyetenin gözbebeği Daisy Valensky'nin, dikkatleri üzerine çekmekten nefret ettiği halde, bir şirketin kendi ürünlerini satması için hem kişiliğini, hem de benliğini sonuna kadar kullanmasına neden razı olabileceğini düşünüyor, bir türlü bulamıyordu. Sorduğunda, «Özel nedenlerim var.» sözleriyle geçiştirmişti. Bu özel nedenler ne olabilirdi? Üç yıl için bir milyon dolar gibi bir parayı neden gereksiniyordu? Göründüğü gibi bir insan olmaması olanaksızdı.

Supracorp'un eğlence bölümüyle ilgili işler için California'da da birkaç hafta geçirdiği, iki kez Tokyo'ya, bir kez de Fransa'ya gittiği bu aylar içinde hep bu soru kafasını kurcalayıp durmuştu. Anlamasına olanak bulunmayan bu giz tıpkı dişlerinin arasına sıkışarak çıkartamadığı incecik bir üzüm çekirdeği gibi onu rahatsız ediyordu. Bir tuzağa düşmüş olmaktan kuşkula-

nıyor, işlerin kendi denetiminden çıkmasından çekiniyordu. Ama buna, Supracorp'un işleri yüzünden fazla kafa yormaya da zaman bulamamıştı.

Böylesine garip bir olayı konuşabileceği güvenilir bir yardımcısı da yoktu. Üstelik yanında çalışanlarla bu gibi konuları tartışacak bir adam da değildi. Supracorp'da çalışanlar, her an için Shannon'un işlerine karışarak bir müdahalede bulunmasını kabul etmek zorundaydılar. Ya bu gerçeği sineye çekerler, ya da çekip giderlerdi. Kesin koşul buydu. Ama hiçbir zaman Shannon'la aralarında aracılık edecek ve gerekirse de işleri karıştıracak birinin varlığından kaygılanma durumunda olmamışlardı. Shannon, sorunlar, baskılar ve gerilimlerle uğraşmaya, kedi-fare oyunlarına bayılır, bunları başka hiç kimseyle paylaşmak istemezdi. Ama bilmediği bir bölgede, el yordamıyla iş görmekten nefret ederdi. Candice Bloom'un Daisy için hazırladığı tanıtma kampanyası için çekilen fotoğraflara bakarken, neler olup bittiğini yerinde görmek amacıyla İngiltere'ye gitmeye karar verdi.

Şoför Daimler marka otomobili Heathrow havaalanından Bath'a doğru sürerken Shannon Elstree meselesiyle fazlasıyla ilgilenmeye başladığını algıladı. Son filmin çekimi Bath'daki Berkeley Malikhanesi'nde yapılıyordu. Şimdiye kadar Shannon Supracorp ürünleri için yılda yapılan ortalama on iki kadar filmin çekimlerinde hiç hazır bulunmamıştı. Adamlarına, bu işi en mükemmel biçimde yapmaları için bol para verirdi. Elstree, Supracorp'un zarar getiren bir kuruluşu olarak basit bir sorun olma halinden ne zaman tamamiyle özel bir mesele haline dönüşmüştü, bunu kestiremiyordu. Bunu da yakında öğrenecekti. Şoföre Bath'daki otelde durmamasını, derhal çekimin yapıldığı malikaneye gitmek istediğini söyledi.

1153 yılından kalma gri taş malikanenin önünde üç şiline bilet satan adama, «Filmler nerede çekiliyor?» diye sordu.

«Anlayamadım efendim?»

«Kameralı Amerikalılar nerede?»

«Her yerde, efendim.»

«Yok canım. Onlar değil. Hani ışıklı, büyük televizyon kameralılardan sözediyorum.» Sesi iyice sabırsızlaşmıştı.

«Tüh, evet, efendim, şimdi anladım. Bowling Sahası'nda olacaklar, sanırım.»

«Bana yerini tarif edersen...»

«Malikanenin tam içinden geçin efendim. Mildred, biletleri sen sat, ben beyi Bowling Sahası'na götüreyim.» Çekimi yakından seyretmek olanağını bulduğu için memnundu. Taş avludan geçerlerken adam, «Şu merdivenlerden dosdoğru yukarı çıkacağız efendim,» diyordu. Sonra Shannon'u etkilemek istercesine durup gururla anlattı, «Burası İkinci Edward'ın öldürüldüğü odadır. Şu köşede gördüğünüz delikten de aşağı, zindanlara inilir.»

Shannon artık sabırsızlığını gizleyemiyordu, «Devam edebilir miyiz?» Rehber şaşkınlıkla burnunu çekti. Bütün ziyaretçiler bu odayı görmeye, zindanlara da bir göz atmaya can atarlardı... Gene de Shannon'un sözünü dinleyerek bu 1153'den kalma binanın içerlerine doğru yürümeye devam etti. Resim Galerisi, Yemek Salonu, on dördüncü yüzyılda yapılan mutfak ve tereyağ yapılan bölümün önünden geçerken burda durup bilgi vermemek için kendini güç tuttu.

Biraz dinlenebilmek için bir ara, «Saf kurşundan lavaboları görmek istemez miydiniz?» diye sorunca Shannon için için homurdanmaktan kendini alamadı. Oradan Porselen Salonu, Kahya Odası, derken Büyük Salon'a geçtiler.

Büyük Salonu'nun inanılmaz büyüklüğünü incelerken rehbere gene sordu, «Daha çok yolumuz var mı?»

Rehber adamı yıldırmak istemiyordu, «Yarı yoldayız, efendim. Büyük Merdivenler, Uzun Salon, Sabah Odası ve Küçük Salon var daha.» Büyük Salonu bir baştan bir başa yürürken şimdiye kadar görmediği kadar meraksız olan bu yeni ziyaretçinin, sekiz yüzyıl önce burayı yaptıran ailenin hâlâ oturduğu bu dillere destan ünlü malikaneyi neden incelemek ve gezmek istemediğini merak ediyordu. Kendi kendine, Berkeley'

ler, Magna Carta'dan da önce, tam yirmi dört kuşak burada oturdular, diye söylendi.

Rehber besbelli ne hızlı yürümek istiyordu, ne de buna gücü yetecek yaştaydı. Shannon, her adımda, sabırsızlığın bir kurt gibi içini kemirdiğini duyuyor, bu bela herif biraz daha hızlı yürüse olmaz mı, diye için için homurdanıp duruyordu.

En sonunda malikanenin güney cephesinden dışarı çıkabildiler. Çıkar çıkmaz da Shannon görmeyi sabırsızlıkla umduğu televizyon çekim aygıtları ve metrelerce tele gözleri ilişince rahat bir soluk aldı. İşte, tam karşıda geniş kırlığın, bir yanında duvar, bir yanında fundalar bulunan bir köşesinde duruyordu aygıtlar. Ama ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Rehbere, «Nerde bunlar?» diye sordu.

«Herhalde çay içiyorlardır, efendim.»

«Yaa. Her neyse. Çok acelem var da.»

«Ben de öyle tahmin etmiştim, efendim.»

Shannon mümkün olduğunca nazik konuşmaya çalışarak üsteledi, «Acaba çaylarını nerede içiyorlardır?»

İhtiyar, biraz ilerde ağaçların arasından görünen ufak bir evi işaret etti, «Orası Berkeley'in Ahırları ve Köpek Bakım Bölümü, Kamyonlarını oraya parketmişlerdi.»

Shannon birden saldıracakmışçasına adama doğru döndü, «Demek onların geldikleri yoldan da gelebilirdim buraya.»

«Tabii efendim. Ama o zaman malikaneyi göremezdiniz ki.»

Shannon bir kelime daha söylese çok fena konuşacağını anladığı için adamı oracıkta bırakarak merdivenlerden aşağı koşup hızlı hızlı ahırlara doğru yürümeye koyuldu. Bowling Sahası'nın tam altında nilüferli bir havuz, onun bir yanında da kırlara ve ileride görünen ağaçlıklara açıldığını tahmin ettiği bir merdiven görmüştü. Çayırlıktan havuza doğru adeta koşarak gitti.

«Birini mi arıyorsunuz, yoksa çevreyi mi geziyorsunuz?»

Hızla sesin geldiği yana döndü. Daisy alçak, taştan bir duvara oturmuş, kendisine bakıyordu. Ayakları çıplaktı, yanında da bir fincan çay duruyordu. Güzel-

liğinin her çağda başka bir anlam alacağından kuşkusu bulunmayan kadınların kendine güveniyle gülüyordu. Durup dikkatle kıza baktı.

«Buralardan geçiyordum da...»

Daisy hemen sözlerini tamamladı, «Uğrayayım, dediniz. Alın da şu çayı bir için bakalım.» Adam bir robot gibi ne yaptığını bilmeden duvara oturup kızın uzattığı fincanı aldı. «O malikanenin içinden geçen herkes sonunda öylesine bitkin düşer ki gücünü yenilemek gereğini duyar. Keşke yanımda biraz konyak olsaydı da size içirebilseydim.»

Tatlı, sıcak çayı bir dikişte içti. İçini bir kurt gibi kemiren duygu yok olmuş, onun yerini niteliğini anlayamadığı, ama içine derin bir memnunluk salan başka bir duygu almıştı.

Pişmiş kelle gibi sırıtmamak için bütün gücünü harcarken söylendi, «Çayınızı bitirdim.»

«Hiç kaygılanmayın. Biraz ilerdeki bir kamyonette sabahtan akşama, akşamdan da sabaha kadar çay demlemeye hazır bir sürü deli var. Onun için ne zaman istersem çay içebilirim.»

«Peki, oldu. İşler nasıl gidiyor?»

«Çok iyi. Yarına çekim biter. Demin geçtiğiniz çayırda köpekleri dolaştırdım bugün. Ama metinde özellikle avcı köpekleri olması gereği üzerinde durulmasaydı daha iyi olacaktı.»

«Tüh, bu benim suçum. Ben ısrar ettim av köpekleri kullanılmasında.»

«Tahmin etmiştim zaten. Gelen av köpekleri öylesine huysuzdu ki geri göndermek zorunda kaldık. Şimdi ise, ne zaman bir kuş, ya da tavşan gösterseler akılları başlarından gitmeyecek köpekler bekliyoruz. Hayvanlar neredeyse kolumu koparacaktı. Üstelik de North'un sözünü hiç dinlemiyorlardı.» Gülmeye başlayınca Shannon da kendini tutamayıp ona katıldı. İki cani av köpeğinin North'un buyruklarına karşı gelmesi düşüncesi, sanki ömürlerinde duydukları en gülünç şeydi. Kendilerini tutamadan kahkahalar atıyorlardı.

Sonunda Daisy soluk soluğa durdu, «Hiç durmadan. bu ne biçim şaka, diye söylenip duruyordu. Eşek şakası derim buna. Bu metni kim yazdıysa öldüreceğim, diye

de ekliyordu. Ama kaygılanmayın metin yazarının kimliğini açıklamadım.»

Shannon birden gülmesini kesti, «Peki... Kolunuz? Kolunuz nasıl oldu?»

«İyidir, telaşlanmayın canım.»

Uzanıp kızın elini tutarak avucunu çevirdi. Saatlarca kayışları tutmaktan avucunun içi kıpkırmızı olmuştu. Bir an bu yol yol kırmızılıklara baktıktan sonra dayanamayıp kızın avucunu yanağına bastırdı. Bir yandan da, «Beni bağışla,» diye mırıldanıyordu.

Daisy yavaş bir sesle, «Gerçekten önemi yok,» dedi. Serbest kalan elini uzatıp adamın alnına düşen perçemi geriye doğru itti sonra. Shannon başını kaldırıp bir an kıza baktı. Ardından da eğilip kızın avucunun için öptü. Geriye çekilip uzun bir an bakışlarını birbirlerinin gözlerine daldırdılar.

Tam o sırada köşeyi dönüp üzerlerine gelen North hırsla homurdandı, «Burda ne halt karıştırıyorsunuz?»

23

Beş gün sonraydı. North'la Luke stüdyodaki film seyir odasında sessizce oturuyorlardı. Elstree filmlerinin üçünün provalarını seyretmişlerdi.

Luke sonunda, karşısında buz gibi bir ilgisizlikle oturan North'a döndü, «Ne söyleyeyim, bilmem ki?»

«Düşün bakalım, bulursun.»

«Bunun şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi olduğunu söylememe gerek yok sanırım.»

«Yok tabii.»

«Sana teşekkür edebilir miyim?»

«Gerek yok. Etmiş kadar oldun. Allahaşkına Luke saçma övgülerden vazgeç. Böylece bana da en büyük iyiliği yapmış olursun.»

«Peki peki. Ha, unutmadan söyleyeyim. Kiki Daisy'nin ne zaman döneceğinden haberin olup olmadığını sordu. Hiç haber alamamış da.»

«Hiç bilmiyorum.»

«O zaman Shannon'u arayayım.» Arkadaşının yarattığı bu huzursuz ortamdan sıkılmıştı. Biran önce kendini dışarı atmaya bakıyordu. Ahizeyi kaldırıp Supracorp'un numarasını çevirirken heyecanla söylendi, «Şu filmleri bir seyretsin, seyreyle o zaman keyfini...» Karşısına çıkan Shannon'un sekreterine adamı istediğini söyledi. Dinledi, yüzünde düş kırıklığına benzer bir anlamla telefonu kapadı, sonra.

«Anlaşılan iş için hâlâ İngiltere'de. Sekreteri ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi.»

«Sorsaydın ben de söylerdim sana.»

«Neee? Aman Tanrım. Ah, Kiki bir duysa... Demek

derdin buydu. Tüh, özür dilerim North, çok aptalca bir sözettim. Çok, çok özür dilerim.»

North zehir saçarcasına bir ifadeyle tısladı, «Hiç önemi yok.»

«Tabii yoktur. Bunu neden söylediğimi ben de bilmiyorum.» Luke şimdiye kadar hiç yapmadığı şekilde kekeliyordu. «Belki de yakalandığım grip yüzünden beynim sulandı. Kimbilir? Bizim şirkette herkes hasta. Ben de onlardan kaptım zaten.» Telaşla konuyu değiştirdi, «Yeni kopyalar ne zaman basılacak? Film son biçimini alana kadar kimse görsün istemiyorum. Biliyorsun, makyaj piyasasında yerin kulağı vardır.»

«On beş, yirmi güne kadar...»

«İyi, benim şirkete dönmem gerekiyor. Hazır olur olmaz bana haber verirsin, değil mi? En kısa zamanda çıksa çok iyi olur. Bulabildiğin kadar çok adamı koş bu işe. Biliyorsun, Şükran Günü Bayramı'ndan önce kampanyayı başlatmak zorundalar. North, sana bir daha teşekkür etmek isterim. Bu işi senden başkası böyle kusursuz, en iyi biçimde yapamazdı.»

North birden hırsla söylendi, «Luke, bana bir iyilik eder misin? Bir daha bir acemiyle iş yapmak istersen sakın çekimi bana verme. Kendine başkasını bul.»

«Peki, peki. Yakında görüşürüz, değil mi? Geçmiş olsun,» dedikten sonra kendini dışarı attı. Arkasından North'un hasta olanın kendisi değil, o olduğunu bağırarak hatırlatmasını bile duymamıştı. Şu anda North'a düğünde sağdıçlık etmesi teklifini yenilemenin sırası da değildi, anlaşılan. Üstelik Kiki'ye de telefon edip Daisy'nin çekimde ne kadar harika, ne kadar güzel olduğunu anlatamamıştı. Herhalde North, stüdyo telefonunu iş için kullanmasından hiç de hoşnut kalmayacaktı. Acaba Kiki, Daisy'nin Shannon'la İngiltere'de olduğu haberiyle ilgilenir miydi? Hemen jetonlu bir telefon bulup ona haber vermeliydi.

Berkeley Malikanesi'ndeki çekimin son günü Shannon setten ayrılamadığını farketmişti. Çekimin yapıldığı yerden iyice uzakta durmasına rağmen, arada bir ken-

dini kaybediyor, ve farkında olmadan gittikçe sete yaklaşıyor, sonunda ya işçilerden birinin uyarısı, ya da ayağına bir telin takılmasıyla kendine geliyor ve gene geri çekiliyordu. Daisy'nin yanında bir erkek oyuncuyla Bowling Sahası'nı köpeklerle boydan boya dolaşmasını büyülenmişçesine seyrediyordu. Sahanın tam solunda da malikanenin lavanta mavisiyle gri karışımı duvarlarının yükseldiği seçilebiliyordu.

Kendi kendine, çok, ama çok garip bir ruh hali içindeyim, diyordu. Kendi kendini tahlile çalışarak, bu halim acaba Daisy'ye karşı kesin bir eğilim gösterdiğim anlamına mı geliyor, diye düşündü. Bu kız dünyada en fazla birlikte olmak istediği insandı. Her anını onun yanında geçirmek istiyordu. Bunun nedenini şu anda anlayamıyordu. Bildiği tek şey sadece Daisy'yle olmak istediğiydi ve bu durum onu derin bir şaşkınlığa düşürüyordu.

Patrick Shannon, daha ilk gençlik yıllarından beri insanların gerçek yüzlerini, tıpkı bir köpeğin av kokusu alışı gibi, görme yeteneğini edinmişti. İçgüdüsü ve yüzlerce kez doğruluğunu kanıtladığı insan sarraflığı bilgisiyle hareket ederdi. İnsanların hırslarını, yeteneklerini, korkularını, iyiliklerini, kinlerini ve dürüstlüklerini adeta havayı koklayarak anlardı. Bir mistik olsaydı bu zayıflıkları, insanların başlarının çevresinde birer hale halinde gördüğünü iddia edebilecekti. Kendi duyuları ve güdülerine son derece güvendiği için de bunları en iyi biçimde kullanmayı biliyordu. İş yaşamında bu yeteneğini derhal harekete geçiriyor ve başarıya ulaşıyordu.

Oysa bugün gerçeği görme yeteneğini tamamiyle yitirdiğini ve içgüdülerinin, Kral Arthur'un Morgan le Fay'ın büyü alanına girdikten sonra kapıldığı dengesizlik gibi dengesini iyice kaybettiğini düşünüyordu. Daisy hakkında ne biliyordu ki? Middleburg'daki tanışmaları, sonra da North'un stüdyosundaki karşılaşmalarının bir karar vermesi için yeterli olamayacağını düşündü. Peki, Le Cirque'de yedikleri yemek? Dün duvarın üzerinde yanında oturduğu, insanın aklını başından alacak kadar çekici ve şirin genç kızın ne Le Cirque'de birlikte yemek yediği soylu tavırlı, içine kapanık ha-

nmefendi, ne de son birkaç ay içinde Supracorp müdürlerine yemeklerde tanıştırdığı nazik, terbiyeli, ama kayıtsız prensesle ilgisi vardı. Dün gece birlikte Bath'daki Toad in the Hole'da yemek yerlerken çok sessizdi. Hiç kuşkusuz bütün günün yorgunluğunu duymaya başlamıştı. Ama bugün gene bambaşka bir kız olup çıkmıştı.

Bugün sırtında dün giydiği, ince yünlüden, devrik yakalı çeşitli kahverengi tonları, kiremit kırmızısı, zeytin yeşili ve mor renkli elbise vardı. Bedeni hafifçe oturuyor, beli ise ince altın bir zincirle toplanıyordu. Daisy buna «Saygıdeğer Marion'un Elbisesi» adını takmıştı. Ayağındaki ince, kızıl kahverengi deri çizmeler kıyafetini tamamlıyordu. Shannon, elbisenin tüylerden yapılmış etkisi uyandırdığını düşündü. Her seferinde kameraya yaklaşıp «Her gün Elstree kullanıyorum,» derken sağ omzundan sarkan kalın örgüsünü tutan kurdeleyi açıyor ve gümüşsü sarı saçlarını döküyordu. Kaç kez, kızın bu hareketini gözlerken gerçek bir yıldızın karşısında olduğunu düşünmüştü. Setteki herkesin görevi sanki onun bu yüzyıllar öncesinden kalma çayırda dolaşmasını kaydetmek ve seyretmekti. Evet, North nasıl hareket edeceğini anlatıyordu, ama ona bu hareketleri yapmasını da öğretemezdi ya. Canlı, ince zarifliği doğaldı. Hiç kimse ona böylesine el değmemiş, ama aynı zamanda da olgun ve verimli bir kadın havası, ya da yumuşaklığı ve sıcakkanlılığının altından sezilen olağanüstü görünümünü, başka kızlardan çok, ama çok farklı olduğu inancını yerleştiren tavrını veremezdi.

O gün öğleden sonra North çekimin tamamlandığını açıklamıştı. Uçakları ertesi gün, öğleye doğru Londra'dan New York'a havalanacaktı. Mary Lou çalışanları bir NASA yetkilisinin becerikliliğiyle toparlayıp gönderirken Patrick Shannon Daisy'nin makyaj ve giyim için kullandığı treylere girdi.

Sanki hazırlık birinci sınıfta okuyan bir öğrenciymişçesine çekine çekine sordu, «Yarın dönüyor musun?»

«Hayır, Londra'da halletmem gereken işler var. Sonra da Fransa'ya geçip ailemden... birini göreceğim.»

«Benim de Londra'da işim vardı.»

«Yaaa.»

«Ama İngilizleri bilirsin. Kafalarını kessen hafta sonlarında çalışmazlar. Bu yüzden gelecek hafta da buradayım. Şey... Yarın akşam benimle yemeğe çıkar mıydın? İşlerin var, biliyorum, ama...»

«Yok, yok. Yarın akşam boşum. Üstelik seninle yemeğe çıkmayı da çok isterim.»

«Seni kaçta alayım?»

«Claridge's Oteli'nde sekiz buçukta ol.» Dani'den altı buçukta dönmüş olurdu. Böylece de hazırlanmak için önünde iki saati olacaktı. Acaba yemeği başbaşa mı yiyeceklerdi, yoksa Shannon gene Supracorp'un adamlarını da mı çağıracaktı?

Shannon treylerden çıkarken son derece çocukça bir çekingenlikle, kekeleyerek, «Şey... O zaman yarın akşam görüşürüz,» diye mırıldandı.

Dün duvarın üzerinde, North denen orospu çocuğunun üzerlerine gelişinden sonra hiç anlayamadığı bir ruh hali içine düşmüştü. Zevkten içi titriyor, derin bir mutlulukla birlikte güvensizlik, ve ruhunu çok önemli ve değerli br şeylerin kuşatmaya başladığını duyuyordu. Sersem gibiydi, bastığı yeri göremiyordu. Adı sorulduğunda cevap veremeyecek durumdaydı, ama ne olursa olsun çok mutluydu.

Genellikle Connaught'da bir cumartesi gecesı ıçın bir hafta öncesinden masa ayırtmak gerekir. Ama Shannon sık sık gittiği Ingiltere'de hep Connaught'da kaldığı íçin masa bulmakta hiç güçlük çekmedi. Daisy'yi nereye götürmesi gerektiğini epeyce düşündükten sonra, İtalyan lokantalarının gürültüsü, Fransız lokantalarının da fazla ciddi ve süslü havası çekici gelmediği için Connaught'un sessiz ve loş lokantasında karar kılmıştı.

Claridge's Oteli'ne vardığında Daisy girişte bekliyordu. Kısa araba yolculuğunda ya bir, ya da iki sözcük konuştular. Daisy şu anda kızkardeşiyle karşılaşmasının verdiği duygusal bir boşalım, bitkinlik içindeydi. Zor, uzun, ama mutlu yanları olan bir gün ol-

muş, Daisy, Dani'nin kendisinin tıpatıp eşi bir vücut içinde çok mutlu, beş yaşında bir çocuk olduğunu ve hiç değişmeyerek o garip güzelliğini koruduğunu görmüştü. Bu gece çok halsiz, çok üzgün, dokunsan ağlayacakmış gibi bir hali vardı. Çevresiyle ilgilenemiyordu, başı sersem gibiydi. Hem genç, hem de yaşlı hissediyordu kendini.

Şoför arabayı, otelin bildik kapısının önüne çekince Daisy o kadar yavaş bir sesle, «Ah,» dedi ki Shannon bu sesin altında yatan dehşet, şaşkınlık ve korku karışımı anlamı kavrayamadı. Düşteymişçesine girişten geçerek lokantaya giden bildik yolları yürüdü. Çocukken yaptığının aksine, dar koridorda duran yiyecek yüklü yemek arabalarının önünde durmadı. Çevresini hiç unutmadığı cennetin kuşattığını duyarken titremesin diye alt dudağının içini ısırıyordu. Shannon'un yanında masalarına götürülmelerini beklerken birden kapıya yakın masalardan birinde müşterilerin siparişlerini alan başgarson olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Daisy'ye sadece bir kez bakması yetmişti. Müşterisi olan dük'ün o sırada, kaz ciğeri ezmesinin gerçekten kaz ciğerinden mi yapılıp yapılmadığı sorusunu duymadan, adamı şaşkınlık içinde yüzüstü bırakarak bir başgarsona yakışmayacak bir hızla kapıya doğru seğirtti.

Bütün iş terbiyesini, disiplini unutmuş kapının yanındaki kızı bağrına basarken mutluluk içinde bağırıyordu, «Prenses Daisy... Ah, Prenses Daisy, geri döndünüz demek? Nerelerdeydiniz? Nereye kayboldunuz? Herkes sizi nasıl özledi, bilseniz. Ama hiç kimse ne yaptığınızı, nereye gittiğinizi bilmiyordu. Bir anda ortadan kayboldunuz.»

Daisy de bütün gücüyle adama sarılmış mırıldanıyordu, «Ah, sevgili Mösyö Henri, demek hâlâ buradasınız. Sizi gördüğüme o kadar memnun oldum ki...»

«Hepimiz buradayız. Giden sizdiniz.» Adam şaşkınlığı içinde kıza serzeniş etmekten kendini alamamıştı. Masalardaki müşteriler, şimdi yemeği filan unutmuş, Connaught'un baş garsonunun Connaught'un müşterilerinden birini, yıllardır görmediği kızını bağrına basan bir baba gibi kucaklayışını seyrediyorlardı. Seyretmeye değen, olağanüstü bir sahneydi bu, çünkü.

«Gitmek istemedim, Mösyö Henri, ama Amerika'da olduğum için de gelemiyordum.»

Adam gene serzeniş etti, «Ama hiç gelmediniz mi? Bunca yıldır bir tek kez olsun Londra'ya gelmediniz mi?»

Daisy hemen bir yalan kıvırdı, «Bunca yıldır İngiltere'ye gelecek zamanım olmadı. Bu ilk kez...» Danielle'i ziyaret için geldiği sıralarda Connaught'da yemek yiyecek parası olmadığını bu adama nasıl söylerdi?

O sırada Shannon ikisini de uyarmak istercesine öksürünce baş garson gerçek dünyaya dönüverdi. Birkaç saniye içinde masalarına oturtulmuşlardı. Garson ikisini de hiç duraksamadan Stash Valensky'nin her zaman oturduğu, salonun tam ortasındaki, ama gene de müşterilerin gizliliğini koruyan o masaya götürmüştü. Shannon dikkatle Daisy'ye bakınca kızın belirli bir biçimde gözyaşlarını tutmaya çalıştığını gördü.

«Özür dilerim... Hiç bilmiyordum. Burada kalmak seni üzer mi? Başka bir yere gidelim mi?» Uzanıp kızın elini korumak istercesine tuttu.

Daisy başını sallayıp adama hafifçe gülümsemeye çalıştı, «Yok, yok, iyiyim. Sadece anılarım canlandı da... Gerçekten buraya yeniden gelmekten büyük mutluluk duyuyorum. Yaşamımın en mutlu anlarından bazılarını burada, bu masada geçirmiştim.»

Shannon birden patladı, «Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.» Kızın giz dolu geçmişini fena halde kıskanıyor, kıskançlıktan deli gibi oluyordu. Bu akşam için ne kötü bir başlangıçtı. Özlem dolu bir buluşma, anıların canlanmasıyla dökülen gözyaşlarından sonra daha neler olacaktı acaba?

Kız adamın beyninin içini okumuşçasına mırıldandı, «Kendini haksızlığa uğramış duyuyorsun, değil mi?»

«Hayır, ama seni her gördüğümde bir başkasın. Allah kahretsin, senin hakkında hiçbir karara varamadım. Seni anlayamıyorum. Söylesene, sen kimsin? Nesin?»

«Bu sözleri, kimliğimden son derece emin olduğu için bütün dünyaya yaymaya hazırlanan adamın ağzından mı duyuyorum, yoksa kulaklarım mı yanlış işi-

tiyor? Benim kim olduğumu bilmiyorsan Prenses Daisy nasıl var olur?»

«Bak, benimle gene alay ediyorsun.»

«Kızıyor musun?»

«Hayır, hoşuma gidiyor. Hem, haklısın galiba. Prenses Daisy seninle değil, Elstree'yle ilgili bir şey. Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum, oysa.» Gözlerinde açıkça yalvaran bir anlam vardı.

«Hemen hemen dokuz yaşımdan on beşime kadar her pazar öğle yemeklerini burada babamla birlikte yerdik. Babam ölünce ben de California'daki Santa Cruz kolejine gittim. Kolejden sonra da New York'ta North'un yanında çalışmaya başladım.»

«Ayrıca hafta sonlarında da keyfin için resimler yapıyordun.»

Daisy yumuşak bir sesle sözcüklerin üzerine basa basa düzeltti, «Her resmi para kazanmak için yaptım sadece. North'un yanında da para kazanmak için çalıştım. Şu anda o reklam filmlerinde de para kazanmak için oynuyorum. Beni tanımak istiyorsan bu gerçeği de bilmen gerek.» Bunları söylerken, Shannon'a, şimdiye kadar hiçbir erkeğe anlatmadığı derecede kendisi hakkında bilgi verdiğini farketmişti. Ama bu duruma şaşırmadı. Hatta bunları açıkladığına pişman bile olmadı. Belki de Dani'yle geçirdiği saatlar duygularının yüzeye çıkmasına yol açtığından içini dökmek gereğini duymuştu. Ama içine gömdüğü bütün bu gerçekleri bu adama anlattığı halde gizlerinin güvenlik altında bulunduğundan kuşkusu yoktu.

«Peki, ama, neden para gereksiniyorsun?»

«Kızkardeşime bakabilmek için.» Bunu söylerken Daisy'nin içini öylesine derin bir huzur doldurmuştu ki titreyerek soluk alıp arkasına yaslandı, ama hâlâ elini adamın avucundan çekmemişti.

Patrick yumuşak bir sesle üsteledi, «Kızkardeşinden sözet, bana.»

«Çok tatlı, iyi bir kızdır. Adı Danielle. Beni yıllardır görmediği yalde bugün hemen tanıdı. Kaldığı okuldaki öğretmenleri benden sık sık sözettiğini, 'Day nerde?' diye sorduğunu ve hep fotoğraflarımıza bak-

tığını anlattılar.» Bunları söylerken sesi düşteymiş gibi çıkıyordu.

Shannon çok şaşırmış, bir şey anlamamıştı. Sordu, «Kaç yaşında?»

«Danielle ikizimdir.»

İki saat sonra,, yemeklerini bitirdikleri halde, şimdi yarı yarıya boşalan lokantada hâlâ oturmuşlar, konuşuyorlar ve konyak içiyorlardı.

Daisy hâlâ anlatıyordu, «Çok eskiden başıma bir şeyler geldi. Aslında tam olarak bunun ne olduğunu da kestiremiyorum ya.»

«Bu ruh haline, annen öldükten sonra mı kapıldın?»

«Zaten annem öldükten sonra hayatım kararmış. Belki de ondan çok... çok daha önce... doğduğumda... ilk doğan ben olduğum sıradaydı.»

Shannon şaşırmıştı, «Ama doğumunu hatırlayamazsın ki. İkizlerden ilk doğan olduğunu nerden biliyorsun?»

Daisy de şaşırmıştı. Adama baktı, «Böyle bir şey mi söyledim? Gerçekten yüksek sesle 'İlk doğan.ben' mi dedim?»

«Bu ne anlama geliyor, bilmem, ama böyle dedin.»

«Farkında değildim,» diye mırıldandı. Konuşmaya başladıklarından beri uzaklardan çalınan bir valsin ezgisini duyuyormuşçasına yüreğinin ferahladığını, içinin kalktığını duymuştu. Sanki yüreğinin orta yerinde yıllardır oturan taş parçası eriyor, müziğe dönüşüyordu.

«Daisy, ne diyorsun sen? Şimdiye kadar mantıklı konuşuyordun. Ama artık neler söylediğini hiç anlayamıyorum.»

Şaşkınlıkla kıza baktı. Daisy şu anda, Danielle'den sözettiği sırada içinde bulunduğu büyülenmiş halinden daha derin bir düşe dalmıştı sanki.

«Yaşamım boyunca o kötülüğü onarmaya, düzeltmeye, hiç olmamışsa dönüştürmeye, bunun bir anlamda bedelini ödemeye çalıştım, ama tabii başaramadım.»

Patrick şimdi yalvarıyordu, «Daisy, anlat bana. Ne demek istiyorsun? Hâlâ bilmece gibi konuşuyorsun. Bir şey anlayamıyorum.»

Bir an kararsızlıkla durdu. Babasının Danielle'den

sözedilmesine koyduğu yasağı bozmuş, Shannon'a nasıl yetiştiğini, Rolls Royce'u, parasının kalmamasının nedenini, Anabel'in kan kanserine yakalanmasını, *La Marée*'yi, her şeyi anlatmış, ama Ram'dan sözetmemişti. Yaşamında hiç, ama hiç kimseye Ram'ı anlatamazdı, çünkü.

«Danielle'in geri zekâlı oluşunun tek nedeni benim önce doğmam.» Derin bir soluk aldı. «Ben doğduğumda gereken bütün havayı ciğerlerime çekmişim, yeterli oksijeni almışım. Ama o alamamış. Ben olmasaydım Danielle mükemmel bir insan halinde gelişecekti.»

«Aman Tanrım. Bu derdi yaşamın boyunca hep içine mi attın sen? Daisy, bu şimdiye kadar duyduğum en büyük delilik. Bu dünyada hiç kimse, hiçbir doktor senin bu yaptığını onaylamaz, bu düşündüklerini haklı bulmaz. Deli misin? Bu saçmalara nasıl inanırsın?»

«Hiç kuşkusuz mantığımla buna inanmıyorum... Ama duygularımla... Her zaman, her zaman suçluluk duydum. Pat, duyduğun bir şeyi düşünmemezlik edebilir misin? Çok küçük bir çocukken duyduğun ve anlamadığın birçok şeyi izah eden bir gerçeği öğrenip de bunu hiç kimseye anlatamayacağının bilinci içinde yıllarca içine atar ve uzun zaman bu gerçekle birlikte yaşamanın getirdiği bir tekdüzelikle artık doğruyu yanlıştan ayırtedemez duruma gelirsen, duyguların mantığına ağır basmaz mı? Böyle bir şeyi unutabilir misin?»

Patrick ağır bir sesle yanıtladı, «Bilemiyorum. Bunu bilebilmek için her şeyimi feda edebilirdim. Belki de yanlış olan gerçeğin yerine doğru olan gerçeği koyman gerek. Bunun olanağı var mı, bence? Yoksa fazla mı metafiziğe daldım? Bu tür sorunları çözmeye alışkın değilim. Keşke alışkın olsaydım.» Bu sözlerden sonra boynunu büktü.

Daisy'nin yüzünde birden neşeli bir anlam belirmişti, «Hadi, hadi, metafizikçi Mr. Shannon, kendinize gelin. Şu anda şirket yöneticileri sizi görselerdi ne derlerdi acaba?»

«Pat Shannon'un bir sorunu çözmekten aciz kaldığını öğrenince bir sürü insan çok memnun olurdu.» Kızın alnından burnunun ucuna kadar olan hatlarını incelerken, daha önce dikkat etmediğim bir kararlılık

var onda, diye düşündü. Burnuyla üst dudağı arasındaki girinti nefis bir gölge görünümündeydi. Şu anda da neşeyle kıvrılan üst dudağı sayesinde dolmuştu. Birden kendine gelerek söylendi, «Garsonların hepsi de seni çok sevmelerine rağmen artık kalkıp gitmemize karşı çıkmayacaklar, galiba. Baksana, içerde bizden başka hiç kimse kalmadı.»

Daisy, «Beni kucağında taşıman gerekecek. Kendimi öylesine bitkin hissediyorum ki. Ama içimde aynı zamanda öylesine bir...» derken sözlerini yarıda kesti.

Adam kaygıyla üsteledi, «Evet?»

«Kiki bir ara bir yerden bir şarkı öğrenmişti. Aslında çok delice bir şeydi, ama adı neydi biliyor musun? 'Çok sevdiğin o yerin adı...' Nasıl?»

«Ne demek istediğini anladım. Hadi, şimdi seni artık otele götüreyim de bir an önce yatağa at kendini. Yarın gene Danielle'e gidecek misin?»

Daisy başıyla evetledi.

«Peki, Pazartesi? Pazartesi de burada mısın?»

«Hayır, Pazartesiye Honfleur'e Anabel'e gideceğim.»

Patrick birden düşünmeden ağzından, «Ne olur ben de seninle Fransa'ya geleyim,» sözlerinin döküldüğünü duydu.

Daisy ciddi ciddi hatırlattı, «Ama Londra'da işlerin var.»

«O masala gerçekten inanmış mıydın?»

«Bak, şimdi. Hiçbir iyi aile kızı böyle bir soruya cevap vermez. Lady Alden'in okulunda Terbiye ve Ahlâk dersinde böyle öğrendik. Zaten tek çaktığım ders de oydu.»

«Lafı bırak da söyle. Gelebilir miyim?» Kızın vereceği cevabı duymak için içi titriyordu. Şimdiye kadar kendini hiç böyle diken üstünde hissetmemişti. Daisy yavaş bir sesle yanıtladı, «Anabel seninle tanışmaktan memnun olacaktır. Her zaman erkeklere bayılırdı. İyi bir fikir bu. Hem *La Marée*'yi görmeden anlattıklarımı kesinlikle anlayamazsın. Ama Supracorp sensiz ne yapar?»

«Bensiz kim ne yapar?»

Temmuz başlangıcında *La Marée*'nin cephesini kaplayan sarmaşığın yaprakları yer yer kızarmaya başlar. Ay sonuna doğru da evin üzeri bir renk cümbüşü halindedir. Bahçede açan her yıldız çiçeği birer tekerlek halini almış, iyice açmıştır.

Daisy'yle Shannon'un arabası kapıda durduğunda Anabel onları bekliyordu. Daisy onu öperken Anabel'de değişiklik, kötüleşme belirtileri arıyordu. Kadının sevgi dolu yüzünde daha önce hiç görmediği, başına gelenleri kabullenmiş gibi bir anlam vardı. Belki de bu, gerçekleri bilmesine karşılık ödediği bedelin bir simgesiydi. Gözlerinin renginde de bir farklılık, sanki bir açıklık vardı. Ama bakışlarının canlılığı ve yaşama karşı izlediği eğlenceli tavırda değişme olmamıştı.

Shannon'u tepeden tırnağa inceleyerek bağırdı, «Bu da kimmiş, bakalım? Çok uzun boylu ve çok yakışıklı bir Amerikalı, ha? Peki, ama saçları neden bu kadar siyah, gözleri nasıl böylesine mavi? Tabii, şimdi anladım. Bunda İrlandalı kanı var. Bunu hemen farkedemediğim için kesinlikle ihtiyarlamış olmam gerek. Daisy, bir Amerikalıya benzeyen sarışın bir Amerikalı bulamadın mı? Hep bunlardan söz edildiğini duydum, ama bir örneğini daha göremedim. Belki de böyleleri gerçekten yok. Her neyse... Bu yakışıklı da idare eder. Hadi, çocuklar içeri gelin de birer vermut içelim.»

Shannon, «Çok flörtçü bir kadınsın,» diyerek güldü.

«Saçmalama. Hayatımda hiç flört etmedim. Zaten yaşamım boyunca beni anlayan olmadı ki.» Anabel bunları söylerken duyan her erkeğin başını döndüren ve büyüleyen ünlü kahkahasını attı. Saçlarının kızılı solmuş, biraz da zayıflamıştı. Ama onları denize bakan taraçaya çıkarırken *La Marée* ve sahibesinin üzerinde zamanın ne kadar yumuşak etkiler yaptığını görmek gerçekten şaşırtıcıydı. Daisy, burasının, bu cennetin, sonunda Anabel'in elinden alınmayacağı bilinciyle içinin ferahladığını duydu.

O akşam, yemekten sonra Shannon salonun üzerindeki balkonda kitap okumaya çıktığında Daisy'yle Anabel de yemek odasındaki ocağın karşısında koltuklara oturdular. Yaz olduğu için bu akşam ocak yanmıyordu,

ama Daisy çocukluğunda burada gürül gürül kütüklerin çatırdadığı geceleri çok iyi anımsayabiliyordu.

Daisy sonunda sordu, «Nasılsın? Bana doğru cevap ver ama.»

«Şimdi mi? Fazla bir şey farketmedi. İlk birkaç ay bayağı kötüydüm. İlaçla tedavi eğlenceli bir şey değil. Ama şimdi ayda bir kez doktora gidiyorum. Üstelik zor dönemi anlattım. Biraz zayıfladım. Bu hoşuma gidiyor, ama gücümden kaybettim. Gene de halimden yakınmam doğru değil. Çok daha beter olabilirdim. İnan bana, sana doğruyu söylüyorum.»

«Biliyorum.» Daisy konuşmadan önce dudaklarını ısırdı. Ram'ın adını anmak istemiyordu, ama sormak zorundaydı. «Ona ihtiyacın kalmadığını haber verdin mi?»

«Senin mektubunu alır almaz. Bir daha başına tebelleş olmayacağımı söyledim. Üstelik nedenini de anlattım. Yoksa bana inanmazdı.»

Daisy kaygıyla sordu, «Ona ne anlattın, peki?»

«Sadece bazı reklam filmleri yapmak için anlaşma imzaladığını ve kazandığın parayla da Dani'yle beni ömrümüzün sonuna kadar geçindirebileceğini.»

Daisy ocağa bakıyordu, «Neyse... Tanrı'ya şükür böyle bir fırsat çıktı karşıma da onun eline bakmaktan kurtuldunuz.»

«Haklısın. Ram gerçekten kötülük dolu bir insan. Ona yardımcı olabilmeyi isterdim, ama onu tanıdığımda artık çok geç olmuştu. Oysa daha on iki yaşındaydı ilk gördüğümde.»

Daisy sordu, «Peki bunun sorumlusu kim?»

«Bunu sık sık merak etmişimdir. Hep mutsuz, kıskanç, kendini itilmiş olarak gören bir çocuktu. Annesiyle babasının boşanmaları bir etken olabilir, ama tümüyle değil. O senin babanın da oğluydu. Baban bencil, katı bir adamdı. Çoğu kez de acımasız olurdu. Belki Stash Ram'a yardım edebilirdi, ama onunla ilgilenmeye yanaşmadı bile.»

Daisy şaşkınlıkla söylendi, «Bunları bana hiç anlatmamıştın.»

«Bunları dinleyecek, ve böyle düşünmeme rağmen babanı sevdiğimi anlayacak olgunlukta değildin de on-

dan. Ama şimdi bunu bilmenin önemli olduğuna inanıyorum. Stash'ın Danielle'i o okula bıraktığı gün ben de neredeyse Stash'tan ayrılıyordum.»

«Peki neden bırakmadın onu?»

«İnsan olarak kalmak için bana ihtiyacı vardı da ondan. Hem daha önce de dediğim gibi onu seviyordum. Belki biraz da senin hatırına kaldım. Biliyor musun? Altı yaşında çok çekici, dayanılamayacak kadar tatlı bir çocuktun. Ama büyüyünce çok çirkinleştin, baksana...»

«Anabel, bak Shannon'a söyleyeceğim. Gene gırgır geçiyorsun.»

«Ah, Shannon, ah? Bana sordun diye söylüyorum. Çok beğendim onu. Artık mantıklı davranmaya başladın anlaşılan. Yıllardır senin yüzünden nasıl kaygılandım bilemezsin. Başını derde sokmama yeteneğin beni hayretten hayrete düşürüyordu. Ama şimdi Shannon var. Seni biraz olsun kıskandığımı itiraf etmek zorundayım.»

«Anabel, bu adamı doğru dürüst tanımıyorum bile.»

«Öyle mi? Bak, otuz, ya da yirmi yaş daha genç olsaydım onu sana bırakmazdım kızım. Onu hemen elinden alırdım.»

Daisy şaşkın şaşkın söylendi, «Gerçekten de alır mıydın Anabel? Oyunu hakkıyla, kurallara uygun oynamaz mısın?»

«Bir erkek sözkonusu olduğunda mı? Şaka ediyorsun? Haklılığın bu işle ilgisi ne? İngiltere'de öğrenim görmek çok garip ilkelere inanmana sebep olmuş. İngilizler'in Hindistan'ı elden kaçırmalarının sebebi şimdi anlaşılıyor.»

Biraz sonra Anabel kendinde bir yorgunluk hissettiğini, yatmaya çıkacağını söyledi. Daisy'ye, duvarları açık yeşil ipek kumaş kaplı eski odasını vermişti. Daisy, yeşil ipeklinin iyice solduğunu, hatta yer yer aktığını farketti. Shannon'a ise evin ta öbür ucundaki kahverenkli beyazlı, en rahat konuk odası ayrılmıştı.

Daisy odasına çıkınca her zaman yaptığı gibi gene pencerenin içine kıvrılıp Seine Nehri'nin gerisinde gö-

rünen La Havre limanının ışıklarına dikti bakışlarını. Şemsiye biçimi üç çamın sevgili gölgelerini seyrediyor, ökaliptüs ağacının yapraklarının hışırtısını dinliyor, *La Marée*'nin duvarlarını örten sarmaşığın kokusunu içine çekiyor ve tepenin eteklerindeki mandıralarda bögüren inekleri dinliyordu. Burası hayaletlerle dolu olmalı, diye geçirdi içinden. Hiç kuşkusuz hayaletler var, ama bu gece bunlardan kurtuldum, bu gece güvenlik altındayım, bu gece bana hiçbir şey zarar veremez, artık... Koruda da korkusuzca dolaşacak gücü kendimde bulabilirim. Birden aklı Ram'a takıldı. Taraçada çizgili uzun iskemlelerden birine uzanmış, sanki sahibiymişçesine kayıtsızlıkla kendisine gelmesi için el ediyordu. Kaçık hayal, artık benim üzerimde hiç, ama hiçbir gücün ve etkin kalmadı. Üstelik bunu biliyorsun, diye düşündü.

Saçlarını fırçalarken, acaba koruda dolaşmaya çıksam mı, diye sordu kendi kendine. Vızır vızır uçan ateş böcekleri sürüsüne benzer elektrik kıvılcımları çakıyordu havada. *La Marée*'ye geldikçe giydiği giysilerin bulunduğu dolaba seğirtti. Şu anda sırtında on altı yaşında aldığı yıkanmaktan iyice çekmiş ve solmuş pamuklu bir pijama vardı. Üstelik ceketinin birkaç düğmesi de kopuktu.

Yoksa, Pat Shannon'un odasına gidip rahat mı diye bir baksa mıydı? Elinde fırça, Shannon'un Berkeley Malikanesi'nin merdivenlerinden koşarak inişini canlandırdı gözünde. Acaba İngiltere'ye hangi önemli işi halletmek için gelmişti? Bir gece önce Claridge Oteli'ne ne kadar çabuk döndüklerini, günün yorgunluğundan nasıl bitkin düştüğünü hemen anladığını, bu gece de Anabel'le başbaşa konuşabilmeleri için büyük bir incelikle yemekten sonra hemen onları yalnız bırakışını hatırladı. Karanlıkta kendi kendine gülümseyerek Shannon'un Malikanenin bahçesinde avucunun içini öpüşünü anımsarken, beni çekici bulduğundan kuşkum yok, diye düşündü. Evet hiç kuşkusuz çekici buluyordu onu. Olağanüstü bir ilgi ve dikkat gösteriyordu kendisine. Şu anda gidip rahat olup olmadığına bakmak en azından iyi ev sahipliği kurallarına uyardı. Daisy pijamayı çıkarıp Ingiltere'ye hareketinden önce Kiki'nin uğur getirsin di-

ye armağan ettiği geceliği bulmak için bavulunu araştırmaya koyuldu. Sonunda incecik kâğıtlar arasından geceliği çıkardı. Şimdiye kadar giydiklerinden çok farklı olan bu giysi kayısı renginde iki parça ipekten yapılmıştı. Bu iki parçayı açık olan yanlarda on altışar santim arayla dikilmiş aynı renkte fiyonklar tutuyordu. Daisy bunu başından geçirirken satenin çıplak tenine değdiğini duyunca soluğunu tuttu. Sonra sırtına, boynundan fiyongla bağlanan bir örnek sabahlığı da geçirdi. Bir an içinden nasıl olduğunu anlamak için aynaya bakmak geldi, ama ışığı yakmak istemediğinden vazgeçti.

Tıpkı uyurgezer sessizliğiyle kapıyı açıp, kapadı, ama Pat Shannon'un odasına yürürken kararlı adımları hiç de bir uyurgezerinkine benzemiyordu. Kapıyı vurdu, soluğunu tutarak içerden bir cevap gelmesini bekledi. Ama hiç ses çıkmadı. Bu kez biraz daha sert vurdu. Belki de uyumuştu. Uyuduğuna göre rahatsız olmasına olanak yoktu. Ama belki de rahatsızdı. Kimbilir? Bundan emin olmak için bir tek yol vardı. Böylece Daisy kapıyı aralayıp içeri bakınca adamın iki kişilik yatakta derin derin uyuduğunu gördü. Kapıyı kapatıp içeri girerek yatağa yaklaştı. Sırtındaki sabahlığı çıkardıktan sonra eğilip adamın uyuyuşunu seyretti biraz. Ayışığı yüzünün hatlarını seçmesine yardımcı oluyordu. Uykuda Shannon'un hatları yumuşamış, yüzündeki her zamanki haydut ifadesi de kaybolarak bunun yerini çocuksu bir anlam almıştı. Daisy'nin içi sevgi ve sevecenlikle doldu. Shannon'un her zaman karışık olan saçları daha da karışmış, adeta savunmasızlığını artırmıştı. Tuzağa düşmüş gibi bir hali vardı uyurken. Şu anda yabanıl bir yalnızlık içinde sanki, diye düşündü. Acaba ne düşlüyordu? Her zaman kendinden emin, atak, becerikli, büyük bir şirketi tek başına yöneten bu adam tıpkı bir çocuk gibi, yüzünde yolunu kaybetmişe benzer bir anlamla çocuk gibi uyuyordu. Dudaklarını hafifçe ağzına değdirdi. Ama adam uyumaya devam ediyordu. Bir kez daha öptü, ama gene uyanmadı. Hiç de nazik davranmıyor, diye düşündü Daisy. Üçüncü kez öptüğünde adam soluk soluğa uyku sersemliği içinde gözlerini açtı.

«Ah, şimdiye kadar tattığım öpücüklerin en harikası...» diye mırıldandı.

Daisy, daha fazla konuşmasına fırsat bırakmadan onu bir kez daha hafifçe öptü.

«Ah, çok tatlı... Biraz daha öp, beni.»

«Git işine. Dört kez öptüm bile.»

Tamamiyle uyanmıştı artık, «Olmaz öyle şey. Mızıkçılık etme. Öbürlerini hatırlamıyorum bile. Sayılmaz.»

«Rahat mısın, değil misin diye sana bakmaya gelmiştim. Şimdi içim rahatladığına göre odama dönebilirim. Seni uyandırdığım için özür dilerim. Hadi, yum gözlerini de gene uyu.»

«Ah, hayır, sakın gitme. Hiç de rahatsız etmedin, beni. Zaten donuyordum. Üstelik bu yatak çok dar. Somya da rahatsız. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu yastık da az geldi. Bir tane daha gerek.» Daisy'yi yanında tutabilmek için Anabel'in canım yatağına hakaret etmekten çekinmiyordu hiç. Sonra uzanıp diz çökmüş olan Daisy'yi kaldırıp yatağa çekti.

Bir süre öylece, birbirlerinin gövdesinden taşan sıcaklığı duyarak, birbirlerinin yürek atışlarını ve hızlı soluklarını dinleyerek, birbirlerinin vücutlarına alışmaya çalışarak sarılarak yattılar. Sözsüz anlaşıyorlardı sanki. Bu öylesine olağanüstü bir yakınlıktı ki ikisi de konuşmaya çekiniyordu. Yavaş yavaş daha derinlere dalıyor, birbirlerine gittikçe yaklaşıyor, birbirlerinin canlılıklarını farkediyorlardı. Konuşmadıkları ve hareket bile etmedikleri halde, oluşmayı bekleyen derin bir karşılıklı güven duygusunun içlerinde yerleştiğini duydular, sonunda.

Çok uzun gelen bir zamandan sonra Shannon, haftalardır içini kemiren ama algılayamadığı isteğe sonunda teslim olarak Daisy'nin çenesini ve çenesinin altını öpücüklere boğmaya koyuldu. Sanki kollarının arasındaki incecik, dokunsan kırılıverecekmişe benzer, ender rastlanan cinsten, mitolojiden fırlamış gibi bir varlıktı. Saçları odaya dolan ay ışığını yansıttığı için en güçlü ışık kaynağıydı şu anda. Bunun ışığında kızın gözlerinin iki karanlık yıldız gibi dikkatle kendisine baktığını gördü.

Sanki daha önce hiç öpüşmemiş gibiydiler. Daisy'nin kendisini uyandırmak için dudaklarına kondurduğu öpücükler öylesine hafif, öylesine masumdu ki silik bir hayal gibi geliyordu. Oysa şimdi kızın dudaklarını alev saçan çiçeklere benzer öpücüklerle kapatıyordu.

Daisy dudaklarını açtı, bu adamı istiyordu. İçinde o anda büyük bir yüreklilik duymaya başlamıştı. Gövdesini adama doğru kaldırdı. Ellerini yakalayıp memelerinin üzerine çekti sonra. Geceliğini çıkarıp yere fırlatan, Shannon'un ellerini vücudunda boydan boya gezdiren, adamı baştan aşağı okşayışlara ve öpücüklere boğan gene Daisy'ydi. Bir yunus balığı gibi oynuyordu. Shannon sonunda kızın dokunsan kırılıverecekmiş gibi bir varlık olmadığını, aksine büyük bir gücü olduğunu, üstelik de hiç bir şeyini sakınmadan kendisini istediğini anlamıştı. Kendini onunla sevişmeye tamamiyle kaptırdı. Şimdiye kadar hiç bir kadınla sevişirken aklı başından gitmemiş, şarap içermişçesine sersemletici bir duyguya kapılmamıştı. Bu yaşam şarabını kızın dudaklarından, memelerinden kasıklarından yudumluyor, tenleri de adeta birbirlerini içiyordu. Sonunda kıza sahip olduğunda artık, yaşamın kaynağına ulaştığını anladı. Daisy artık Shannon'un emrine girdiği, tümüyle kendini verdiği ve içi dolduğu için sessizce yatıyordu. Kıyılarındaki ağaçların dallarında kuşların cıvıldadığı tertemiz bir nehrin sularında yüzüyordu, sanki. Ama bu harika mutluluk ve dinginliğin arkasından gelecek olan daha da güzeldi. Şimdi sürekli kaçan avının peşinden giden avcılarmışçasına birbirlerinin ormanında koşuyor, birbirlerini yakalamaya çalışıyorlardı. En sonunda zafere ulaştılar. Daisy şaşkınlık ve müthiş ve zevk karışımı bir duygu içinde bağırdı. Daha önce de cinsel doyuma ulaştığı halde bunun böylesine kusursuz, böylesine insanı bütünleyici bir şey olduğunu bilmiyordu.

Her şey bitince birbirlerinin kollarında mahmur mahmur yatarak bu anı bozmamak için uykuyla mücadele ederlerken Daisy arka arkaya bir kaç kez osurdu.

Shannon bu sesleri duymuştu. Tembel tembel söylendi, «Ne oldu? gazın mı var?» Daisy çok utanmıştı, tam yataktan aşağı atlıyordu ki adam kolunu uzatıp

onu yeniden şilteye çiviledi, sonra, «Ne olmuş yani? Tamam utandın, ama bunda utanacak ne var?» dedi.

Kız yerlerin dibine geçiyordu, sanki. «Bırak beni,» diye bağırdı.

«Bırakmam. Osurduysan osurdun. Ne var? Osurmak da yaşamın bir parçasıdır.»

Daisy daha da utanmıştı. Yalvarmaya başladı, «Ne olur bir daha o sözcüğü söyleme.»

«Demek sen şimdiye kadar bir erkekle birlikte yaşamadın hiç.» Bu bir sorudan çok gerçeğin ifadesiydi.

«Nerden çıkardın bunu?» Şimdiye kadar pek tabii bir erkekle yaşamamıştı, ama yirmi beş yaşına gelen hangi kadın bunu itiraf etmeye yanaşırdı ki?

«Şeye... Ağır makineliye gösterdiğin tepkiden... Nasıl, iyi buldum mu? Ağır makineli daha hoş geliyor kulağa, değil mi?»

Daisy yüzünü adamın omzuna gömmüştü, «Çok daha iyi. Senin romantik sevgi gösterisi tarzın bu mu?»

«Bu koşulları ben seçmedim ki, şekerim. Ama emin ol işimde ustayımdır.»

«Devam et, öyleyse.»

«Sevgili, canım, aşkım, Daisy, yüreğimin derinliklerinde sana karşı duyduğum derin saygı ve sevgiyi nasıl anlatabilirim?»

Kız kahkahalar atıyordu, «Anlattın, işte. Hadi, Shannon, artık uyu. Birazdan sabah olacak. Ben odama dönüyorum. Sen artık bu berbat yatağa kendini alıştırmaya çalışırsın.»

Shannon karşı çıktı, «Ama neden? Benimle yat, gitme. Beni burada yalnız başıma bırakamazsın.»

«Bırakırım. Bunun nedenini sorma sakın, çünkü ben de bilmiyorum.» Shannon ay ışığında gizler ve gölgelerden oluşmuş kanısını uyandıran çıplak vücuduna sabahlığı giyişini seyretti. Daisy giyindikten sonra adamı hafifçe dudaklarından öpüp, «Güzel güzel uyu. Ağır makinelilerin seni rahatsız etmelerine de sakın izin verme,» diye fısıldayarak odadan dışarı süzüldü.

Kahvaltıda Anabel Shannon'a tereyağ ve ekmekle yemesi için beş çeşit bal çıkarırken bir yandan da

mutluluktan alev alev yanan, ama bir çiğ tanesi gibi saf görünümlü Daisy'yi gözlüyordu. Kız bu sabah tıpkı bir sokak çocuğu gibi giyinmişti. Bu haliyle eski günlerini anımsatıyordu.

«Çocuklar, bugün neler yapmayı tasarlıyorsunuz, bakalım?» diye sordu.

Shannon sırıttı, «Çocuklar mı?»

Anabel, «Benim yaşıtım olmayanlara karşı kullandığım bir sözcüktür bu,» diye açıkladı.

«Sen yaşı belli olmayan, ender insanlardansın, Anabel.»

«Sen de her geçen gün biraz daha tatlılaşıyorsun.»

Daisy söze karıştı, «Shannon'a limanı göstermek için Honfleur'e yürüyecektim. Ama sizi başbaşa bıraksam daha iyi olacak, galiba.»

Anabel sakin sakin yanıtladı, «Bunu çok isterdim, ama bana akşam yemeği için almanız gereken sürüyle şey var. Size bir liste hazırladım. Giderken mutfak masasının üzerinde bulursunuz. Ben gidip biraz çiçek toplayacağım.»

Daisy, «Ben hazırım. Gidip listeyi alayım,» dedi.

Shannon şaşırmıştı, «Bu kılıkta mı çıkacaksın, sokağa?»

«Tabii.» Daisy başını eğip üstüne başına bir göz attı. O sabah yataktan kalkar kalkmaz, daha Santa Cruz'daki ilk yıllarından kalma dizleri yırtık bir blucin, aynı şekilde berbat bir durumda kolsuz bir bluzla en az on yıllık eski püskü tenis ayakkabıları geçirivermişti. Boynuna da güve yeniği içinde, lacivert bir hırka dolamıştı. Bu hırkayı Lady Alden'in okulunda parkta başlarında öğretmenle yürüyüşe çıktıkları zaman giyerdi. Saçlarını iki örgü yaparak sırtından aşağı sallandırmış, üstelik yüzüne de boya sürmemişti. Sırıtarak adama baktı, «Senin yanında yeterince iyi giyimli değil miyim, demek istiyorsun?» Ama ne yaptığının çok iyi bilincindeydi. Bu sabahki kılığıyla tamamiyle başka bir görünüme bürünerek adamı iyice sersemletmeyi ve büyülemeyi amaçlamış, bunda da tam başarıya ulaşmıştı. Üstelik adamın bu amacını anladığını da sanmıyordu. Çünkü kullandığı taktikler kesinlikle Supracorp'unkilere benzemiyordu.

Shannon, «Seni olduğun gibi beğeniyorum,» dedi. «Böylece biriktirdiklerime yeni bir Prenses Daisy daha eklendi. Üstelik bu, dün gece en son olarak gördüğüm Prenss Daisy'den çok farklı.»

Daisy hiç sesini çıkaramadı, ama adamın sözleri içine geçti. Başka bir Prenses Daisy... biriktirdiği Prenses Daisy'ler... Yüzündeki gülümseme belli belirsiz solarken Anabel'in ona bakan gözleri de belirli bir şekilde parladı. Bunlar, onu kör mü sanıyordu. Bütün hareketleri ve aralarında geçen konuşmalar, bir açıklamadan daha belirgin bir biçimde anlatıyordu durumlarını. Daha önce hiç olmamış gibi, eski hikâyelerin ısıtılıp ortaya sürülmesini seyretmek gerçekten insanın içine garip bir duygu veriyordu. Gene de insan bunların sonunu hiç bir zaman bilemezdi. Sadece başlangıçlar hep ayniydi.

Alışverişlerini bitirmişler, ellerindeki dolu sepetlerle, yüksek, dar evlerin gerisinden görünen büyüklü küçüklü teknelerin bulunduğu koya bakan kahvede kendilerine boş bir masa bularak oturduklarında Shannon, «Bu sabah seni yanaklarından öpenlerin sayısını şaşırdım,» diye söylendi. «Dur bakayım, önce kasap, sonra peynirci, ardından sebzeci kadın, manav, balıkçı kadın, belediye başkanı polis, postacı... Başka?»

«Fırıncıyla karısı, gazeteci, beni eskiden teknesiyle gezdiren ihtiyar balıkçı ve iki resim galerisinin sahiplerini unuttun.»

«Ama burdaki garson sadece elini sıkmakla yetindi. Neden dostça davranmadı?»

Daisy Cinzano'sunu içerken yanıtladı, «Daha sekiz yıl önce burda çalışmaya başladığı için yeni sayılır. Bu yüzden de fazla samimiyetimiz yok.»

«Burası senin için gerçekten bir yuva, Daisy.»

«Babam öldükten sonra yuva kabul ettiğim yer oldu. Hem unutma, çocukluğumdan beri her yaz buraya geldiğim için onların elinde büyüdüm sayılır. Burda, turist sayısının fazlalaşmasından başka hiç bir şey değişmez.»

Shannon özlemle mırıldandı, «Böyle bir yerin olması ne büyük talih.»

«Peki, senin yerin neresi? Yuvan nerde? Benimle ilgili tek bir şey bilmediğinden yakınıyorsun. Ben senin hakkında ne biliyorum?» Uzanıp parmağıyla adamın alt dudağına dokundu. Bunun, düşünce, neşe, kararlılık sırasında hoşnutsuzluk, hatta kızgınlık ve acımasızlık yansıttığını düşündü.

«Geçmişle ilgili pek az anım var. Çok küçükken beni çok seven bir annem ve babam olduğunu anımsıyorum. Çok yoksul olduğumuzu şimdi kavrayabiliyorum. Babamın çalıştığı maden kentinde hiç bir yakınımız da yoktu herhalde. Herhangi bir akraba filan hatırlamıyorum çünkü. Makine onarımcısıydı. Galiba çoğu kez işsiz geziyordu ki hep evde görürdüm onu.» Durdu, içkisinden bir yudum alırken başını salladı. «Beş yaşına geldiğimde bir tramvay kazasında öldüler. Bir katolik bakımı yurdunda büyüdüm. Çok zavallıydım. Ne olduğunu anlayamadan dünyada yapayalnız kalıvermiştim. Öylesine de yaramazdım ki hiç bir aile beni yanına almak istemedi. Böylece ben de her şeyde en üstün olmak, herkesten daha iyi notlar almak için sürekli çalışmam gerektiğini anladım. Bu kararımı uygulamaya başladıktan sonra da çok değiştim. O sırada da artık o kadar büyümüştüm ki evlatlık verilecek çağdan çıkmıştım.»

«Kaç yaşındaydın, peki?»

«Sekiz, ya da dokuz yaşlarında. Zavallı rahibelere neler çektirirdim, bilsen...»

«Ordan çıktıktan sonra hiç ziyarete gittin mi?»

«Yurt kapandı. Belki yurda verilecek yetim kalmamıştı, ya da başka bir yere naklettiler, bilemiyorum. Ama izini tamamiyle yitirdim. Hem bir daha oraya adım atmak istemem. Gerçek yaşamım St. Anthony'de okumak için burs kazandığım on dört yaşımdan sonra başladı.»

Daisy dikkatle, biraz da acıyla adamın bu yalın sözlerini dinliyor, sözcüklerin altında yatan gizli anlamı kavramaya çalışıyordu. Hiç kimsenin gerçek yaşamı on dört yaşında başlayamazdı. O zamana kadar insan kişiliğini oluşturacak çok şey olurdu, çünkü. Belki onun hakkında çocukluğunu paylaşmak için yeterli

bilgi edinemeyecekti hiç bir zaman. Oysa Shannon kendisinin çocukluğunu paylaşmıştı. Belki de bunun önemi yoktu, aslında. Her neyse... Biraz daha sallanırlarsa öğle yemeğine gecikerek Anabel'in tepesini attıracaklardı.

Cote de Grace'ın dimdik tepesini tırmanırlarken Shannon düşünceliydi. Şimdiye kadar çocukluğundan hiç kimseye bu kadar uzun uzun sözetmemişti. Ama Daisy'ye anlattıklarında bile söylemediği bir şeyler, temelsel bazı bağlantılar olduğunu fark etti. Kendini Daisy'ye ancak en fazla hayranlık duyduğu bir yazarın sözleriyle anlatabilirdi.

«Bak, Daisy. Yaşam hakkındaki duygularımı sana ancak George Bernard Shaw'un şu sözleriyle anlatabilirim, 'İnsanlar yaşam durumlarından hep yaşadıkları koşulları sorumlu tutarlar. Oysa ben buna inanmam. İnsan kendi talihini kendi yapar. Uygun koşulları arayıp bulmakla sağlanır bu da.» Bunları söylerken durmuştu.

Daisy sordu, «Yaşam felsefen de bu mu?»

«Evet. Ne düşünüyorsun?»

«Aslında yarı yarıya doğruluk payı olduğu için de kötü bir yaşam felsefesi değil. Ama şimdi bunu bırak da beni öp bakalım. Şu anda yalnızız, bizi kimse göremez.»

Uzun uzun kızı öptü. Daisy, bir gül fidanının bir çardağın çevresinde boy atarak çardağı sarması gibi adama sarıldığını farketti.

Sonunda, «Ben de koşullardan biri miyim?» diye mırıldandı.

«Sen saçma sapan sorular soran bir aptalsın, sadece.» Örgülerinden birini çekti. «Yarışa var mısın? Bakalım hangimiz daha hızlı koşuyoruz?»

Akşam yemeğini yerlerken Anabel birden sordu, «Daha ne kadar kalabilirsin, burada Patrick?»

«Yarın gidiyorum.» Sesinde kararlılıkla birlikte üzüntülü bir anlam seziliyordu.

Anabel karşı çıktı, «Bir gün daha kalamaz mısın? Daha yeni geldin.»

«Olanaksız. Kaç gündür işle ilgilenmedim. Üstelik nerede olduğumu da bilmiyorlardı. Supracorp'dakiler sonunda benim öldüğümü sanacaklar. Şimdiye kadar habersiz hiç bir yere gitmemiştim, çünkü.»

Anabel merakla sordu, «Hiç tatile çıkmaz mısın?»

«Çıkarım, ama nerede olduğumu ve beni nerede bulacaklarını da şirkettekilere hep bildiririm. Hafta sonlarında bile beni nerede bulabileceklerini bilirler. Birbirimizle bağlantı kuramamak fikri belki onları, belki de beni tedirgin ediyor. Bunu bilemiyorum.» Bu sözlerine gülerken yüzü gene haydutsu anlamını almıştı.

Anabel umutla Daisy'ye döndü, «Daisy, hiç olmazsa sen bir kaç gün daha kalabilirsin, değil mi?»

Shannon kesin bir tavırla Daisy'nin yerine yanıtladı, «Kalamaz, Anabel. New York'a dönmesi gerek. Bir sürü iş var. Mülakâtlar vermesi, fotoğraflar çektirmesi gerek. Bizim tanıtma bölümünde çalışanlar kim bilir neler hazırlamışlardır bu arada. Unutma, Supracorp Prenses Daisy'ye tonlarla para bağladı. Reklâm filmleri bu işin daha başlangıcıydı.»

Daisy hırsla dudağını ısırdı. Dönmek zorunda olduğunu çok iyi bilmesine rağmen Anabel'in kendisine sorduğu bir soruya sanki kendi dili yokmuşçasına Shannon'un onun yerine cevap vermesine kızmıştı. Supracorp'a olan sorumluluğuyla Shannon'un kendisine ne yapması, ya da ne yapmaması gerektiğini söylemesi, hatta buyurması arasında dağlar kadar fark vardı. Yoksa bu herif Daisy'yi malı gibi mi görmeye başlamıştı. Öyle sanıyorsa nah, ona.

Shannon'un sözlerini duymamışçasına Anabel'e döndü, «Aslında Kiki'nin düğünü için dönmek zorundayım. Supracorp'un hiç bir işi benim gözümde Kiki'nin düğününden daha önemli olamaz.»

Anabel, sadece eski bir kapatmanın yapılacak bir düğünle ilgili olarak alabileceği özel tavrıyla içini çekti, «Hele şükür evlenecekler. Bana yazdıklarından, üstelik zavallı Eleanor'un sözlerinden anladığım kadarıyla zaman gelmiş de geçmiş bile.»

Daisy hınzır hınzır güldü. Kendisi Anabel'in geçmişini bilmiyor muydu sanki.

Anabel, kadınların birbirleriyle doğal müttefikler oldukları bilinci içinde Daisy'ye sert sert baktı, Yüzeyde Kiki'den söz ediyorlardı, ama ikisi de Shannon'u düşünüyordu. Anabel bakışlarıyla Daisy'ye, bu sana layık, iyi bir adam, onunla git, derken Daisy'nin bakışları da ona cevap veriyordu, çayı görmeden paçaları sıvama.

24

Kiki hırsla söyleniyordu, «'Onu yakalamak için o kadar uğraştın' demekle neyi kastediyorsun? Kendimi hiç o kadar küçülttüğümü hatırlamıyorum.»

Daisy numaradan bir hayretle yanıtladı, «İnsan belleği unutkanlık sakatlığına uğramıştır.»

«Asıl gerçekleri unutan sensin. Serbest yaşayan kimdi? Başıboş, kuşlar gibi özgür, bağımsız, neşe dolu, kendine göre seçtiği en iyi dünyada yaşayan kimdi? Bendim, değil mi? İki akşam arka arkaya aynı erkekle çıktığıma hiç tanık olmuş muydun?»

Daisy hemen cevabı yapıştırdı, «Ya da yatağına aldığın adamlar üç ay bile dayanmazdı.»

«Aman, sen de. Biliyor musun? Sana dikkatle baktığımda böyle sırıtırken tıpkı pişmiş kelleye benzediğini farkettim. Oysa bir zamanlar bayağı güzeldin.» Bunları söyledikten sonra, arkadaşına küsmüşçesine omuzlarını kaldırdı. Hollywood'daki Frederik's ürünü siyah, incecik bir dondan başka bir şey yoktu üzerinde. Bu halde siyah, kırmızı bir takım jartiyerleri karıştırıyordu. Boynuna bir çift incecik, siyah naylondan, arkaları dikişli çorap asmıştı.

Daisy sabırla üsteledi, «Bak, şimdi. Sadece şu soruma cevap ver. Ondan gerçekten nefret ediyor musun?»

Kiki insanı hiç de yüreklendirmeyen bir anlamla konuştu, «O kadar ileri gidecek değilim. Nefret çok güçlü bir sözcük. Duygularımı anlatmak için ilgisizlik sözcüğünü kullanabilirim, ama.»

«Seni sıkıyor mu?»

«Tam olarak değil. Ama beni büyüleme yeteneğin-

den yoksun. Yahu, Daisy, bu dünya ağzına kadar erkek dolu. Dışarda kaç erkek olduğunu düşünebiliyor musun? Hepsi de birbirinden değişiktir. Hepsinin kendine özgü delilikleri, eğilimleri, yetenekleri, tatlılıkları, ya da çekicilikleri vardır. Ama sen son derece tembel olduğun için zahmet edip de bunları elden geçirmeye yanaşmıyorsun. Ne korkunç. Gerçekten sende bir eksiklik var. Fransızlar buna heyecansızlık diyorlar. Heyecanlı ve ateşli kadınlar dünyanın en kusursuz, en iyi sevgilileri olurlar. Bir düşünsene. Sevgililik yetenekleri dillere destan olan kadınlardan bir George Sand, bir Ninon de Lenclos... bir de... beni sayabilirsin. Ama bunu kabul etmek istemediğin için de kahrol, emi?»

Daisy onu yatıştırmak istercesine konuştu, «Kabul ediyorum, tamam. Sen gerçekten birinci sınıftın.»

Kiki bir kötülük meleği gibi üsteledi, «Hâlâ da öyleyim.» Başını öyle bir salladı ki saçları bir anda tel tel ayrılmış bir horozibiği çiçeğine döndü, Memeleri de sinirden titriyordu.

Daisy sordu, «Seviştiğiniz sırada ona neler duyduğunu, yani ne yapmasını istediğini, örneğin birkaç santim daha sola kaydırmasının daha iyi olacağını filan söyleyebiliyor musun? Yani ona sırtını kaşıtıyormuşçasına bir rahatlık içinde her şeyi söyleyebilir misin, demek istedim.»

Kiki hâlâ kızgındı, «Tabii. Ne varmış, bunda?»

«Sadece soruyorum. Merak etmiştim de.»

Kiki birden büyük bir meraka kapılmışçasına sordu, «O zaman sen de bana cevap ver, bakalım. Patrick Shannon nasıl? Yani ikinizin arasında ne var?»

Daisy gururla yanıtladı, «Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.»

«Haaa, demek benim yanıtlayığım sorular türünden sorulara cevap vermek istemiyorsun, öyle mi?»

«Sana öğrenmek istediğin her şeyi anlatabilirim.»

Kiki hemen saldırıya geçti, «Seni seviyor mu?»

«Benimle... çok ilgileniyor. Çok dikkatli ve anlayışlı davranıyor.»

Kiki bir anda kendi dertlerini bir yana itivermişti, «Yani, daha kesin bir şey söylemedi, sana evlenme

teklif etmedi mi?» Hiç durmadan yakınmaktan Daisy'yi sorguya çekecek zaman bulamamıştı daha.

«Hayır. Aslında ben böyle olmasını yeğliyorum.»

«Öbür erkekler gibi bunu da zararsızca oyalıyor, yanına yaklaştırmıyor musun, yani?»

«Aramızdaki mesafe zararsız denemeyecek kadar az. Aslında aklım karmakarışık. Fazlasıyla yanımda. Onun dünyayla baş etmesini seyretmeye bayılıyorum, ama öylesine güçlü ve hakim bir insan ki beni biraz da olsa korkutuyor. Belki de çok korkutuyor, bilemiyorum. Bazen her şeyi ve herkesi yönetme hevesine kapıldığını düşünüyorum. Gene de ona her şeyi anlatabileceğimi ve anlayışla karşılanacağımı biliyorum. Bu arada bana da, istediğini elde etmek için kullandığı taktiklerden birini uygulayıp uygulamadığından emin değilim. Bazen bu ilişkimiz çok yerinde, çok saygın geliyor. Bazen de, Elstree'yi benim kişiliğimde insanlaştırarak beni de malı gibi görmeye başladığından kuşkulanıyorum. Bir tek şey çok açık, Prenses Daisy kampanyası fikrine tam anlamıyla vuruldu. Bundan hiç hoşlanmıyorum. İçine ettiğimin işi. Öylesine kafam karışık ki, anlatamam.»

Kiki kurcalamaktan vazgeçmemişti daha. «İyi bir aşık mı?» diye sorunca Daisy kıpkırmızı kesildi. Bunu gören Kiki kızı yüreklendirmek istercesine, «Hım, hani anlatacağına söz vermiştin?» dedi.

«En iyisi. Çok mükemmel. Ama bu gelecek için verilecek bir kararda etkili olamaz. Zaten gelecek hakkında karar verme fikrine bile hazırlıklı değilim, daha. Böyle bir işe kendimi zamanından önce atmak istemem. Olduğum gibi kalacak ve fazla kapılmayacağım.»

Kiki birden azgın bir kedi gibi Daisy'nin üzerine saldırdı, «Yahu, tıpkı bir cariye, ya da köle gibi boynuma bir boyunduruk geçirterek kendimi yakalattırarak damgalattırıp zincirlere vurdurtmamı öğütleyen sen değil misin? Aşkolsun sana, Daisy Valensky. Sen daha kendin böyle bir işe hazırlıklı değilken bana nasıl öğüt verirsin? Midemi bulandırıyorsun.»

Daisy alttan alıyordu, «Bu benim evlilik günüm değil. Aşağıda bekleyen üç yüz konuk da benim düğü-

nüme gelmedi. Üstelik sekiz nedime, sekiz teşrifatçı, hepsinden de önemlisi damat beyin sabırsızlıkla bekledikleri ve bu odada kapanıp ne yaptığını merak ettikleri de ben değilim.»

Kiki tıpkı, yağmurlu bir gecede sokağa atılan bir kedi yavrusuna benziyordu, «Hep onun kabahati, zaten. Ağzından ne bal damlayan reklamcı olduğunu bilmiyormuş gibi beni bu işe kandırmasına, başıma böyle dertler açmasına göz yumdum. Ah, Tanrım. Ne korkunç bir yanlışlık yaptım ben.»

Daisy sevecenlikle sordu, «Kikiciğim, farkında değil misin? Senin bu halin sadece sinir. Senden önce milyonlarca kız evlendikleri gün tıpkı senin gibi olmuştur.»

«Bana ne? Benim duygularım gerçek.» Kiki şimdi barbar bağırıyordu. «Ah, ne yapayım, ben? Bu işi ertelemek için vakit çok mu geç? Hayır, olamaz, hiç bir zaman çok geç değildir. Zararın neresinden dönülse kârdır, derler. Kim ne derse desin. Daisy, bak, dinle. Bundan sonra senden hiç bir şey istemeyeceğim. Ama şimdi lütfen git anneme söyle düğünün yapılmayacağını açıklasın herkese. Bu işi o becerir. Hem bana öyle geliyor ki gerçeği senin ağzından duyarsa daha iyi olur.» Bir yandan da kurnaz bakışlarla Daisy'yi süzüyordu.

Daisy başını iki yana salladı, «Anlamam gerekti. Rüzgâr gülü gibisin Kiki.»

«Konuyu değiştirmesene be. Ne demek istiyorsun?»

«Sürekli fikir ve davranış değiştiriyorsun, demek istedim. Kiki, annenin böyle bir şey yapmayacağını çok iyi bilirsin. Yapsaydı memnun olur muydun peki? Yeniden fikir değiştirmen ne kadar zaman alırdı, acaba? Yok olmaz, kızım. Seni saçlarından sürüklemek zorunda kalsam bile aşağı inecek ve evleneceksin. Ama önce gelinliğini giyersen daha rahat edersin.

«Sen kahpenin tekisin Daisy Valensky. Öylesine acımasızsın ki bana bunu yaptığın için seni ömrümün sonuna kadar bağışlamayacağım.»

Daisy pencereden dışarısını seyrediyordu, «Hah, Peter Spivak da geldi. İşte, yargıç da giriyor içeri. Tamam düğün birazdan başlar. Acele et.»

Kiki çılgın gibi bağırdı, «Olmaz, yapamam.»

«Kiki, saçmalama. Bu fikre kendini alıştırmaya çalış. Ömrün boyunca aynı adamla yaşayamayacağını kendine telkin edeceğine onunla yaşama fikrine kendini alıştırmalısın. Örneğin, işe yavaş yavaş başlayıp sadece yirmi dört saat yaşayıp yaşayamayacağını düşün. Gerisi çorap söküğü gibi gelir.»

Kiki asık suratla yanıtladı, «Herhalde yaşayabilirim.»

«İşte, bütün yapacağın bu kadarcık. Yarın boşanabilirsin istersen.»

«Şimdi sanki beyninin içindekileri okuyorum. Yarın boşanmayacağımı sen de biliyorsun. Hiç kimse düğünün ertesi günü boşanmaz. Bu duyulmamış bir şeydir. Böyle numara yapıp beni gırtlağıma kadar boka batırıyorsun.»

«Tamam, kabul. Ama şimdi giyin. Hadi, marş marş.» Daisy Wingo'yla konuşuyormuş gibi sesine tehdit dolu bir anlam vermişti.

Kiki kırmızı jartiyer taktıktan sonra bacaklarına siyah çoraplarını geçirip konçlarından tutturdu, ardından da dikişlerini düzeltti.

Daisy onu seyrederken, «İç çamaşırlarına bayıldım,» dedi. «Çok uygun.»

Kiki beyaz satenden pabuçlarını giyerken söyleniyordu, «Allah kahretsin, Daisy. Beyaz giymek zorundayım, ama bu beyazlığın içindekinin de el değmemiş bir kız olmadığını hissetmem gerek. Onun için bu iç çamaşırlarıyla kendi benliğimi buluyorum.» Sonra kırık bir sesle ekledi, «Yataklık pabuçlar giymeden yataklık çoraplarla da dolaşılır mıymış?» Daisy'ye öfke içinde baktıktan sonra dolaptan, lekelenmesin diye plastik bir torbanın içinde duran gelinliğini çıkardı.

Onu gören Daisy yerinden fırlamıştı, «Bu işi benim yapmam gerek.» Daisy'nin elbisesi ilkbahar çayırlarının renginde şifondandı. Saçlarını kulaklarının üzerinde örgüler halinde sarmıştı. Elbisenin altına çok alçak topuklu yeşil pabuçlar geçirmişti. Böylece mümkün olduğu kadar Kiki'nin tepesinden bakmayacaktı. Gelinliği plastik torbadan çıkardıktan sonra dikkatle fermuarını açtı. Ardından da bir boğa güreşçisinin elindeki kırmızı örtüyle boğayı büyülemesine benzer bir

hareketle giysiyi Kiki'ye doğru salladı, «*Olé*, hadi, saldır.»

Kiki kinle söylendi, «*Olé*'ymiş. Git be başımdan. Sanki başka seçeneğim varmış gibi karı karşıma geçmiş bir de alay ediyor benimle.»

Derken dışardan Eleanor Kavanaugh'nun sinirli sesi duyuldu, «Kızlar? Kızlar? Daha hazır değil misiniz?» Kadın bir saat öncesinden hazırlanmıştı. Böyle giderse düğün gecikecekti.

Daisy hemen yanıtladı, «Ellie Teyze, şimdi geliyoruz.» Kiki bu sözleri duyunca korkunç bir yüzle Daisy'ye baktı, ama sesini çıkarmadı.

«İçeri girebilir miyim?»

Daisy seslendi, «Bir dakikaya dışarı çıkarız.»

Eleanor Kavanaugh'nun sesi titriyordu, «Daisy'ciğim, yardıma ihtiyacın var mı?» Bir yandan da ağlamamam gerek, yoksa elbisem buruşacak, diye telkin ediyordu kendine.

Kiki, «Anne...» diye başlıyordu ki Daisy eliyle onun ağzını kapayarak yanıtladı, «Yok, Ellie Teyze. Gerçekten yok. Siz aşağı inin, biz de geliyoruz.»

Kiki birden garip bir sesle söylendi, «Ondan sadece bir tane Valium isteyecektim.»

«Valium bende de var.»

«Var mı?»

«Tabii, yoksa Theseus'un bizi son dakikada utandırmasına izin vereceğimi mi sandın?» İkisi de saten bir sepet içinde boynuna orkideler ve frezyalardan bir demet iliştirilmiş, memnun memnun yatan Theseus'a bir göz attılar. Daisy gururla, «Tepesine kadar yatıştırıcı ilaç aldı. Parmağını kımıldatacak hali yok,» diye açıkladı.

«Yahu, şimdiye kadar sarhoş bir köpek de görmemiştim.»

«O tehlikeyi göze alamazdım, canım.»

Kiki inledi, «Ah, Daisy'ciğim. Benim için bu fedakarlığa da katlandın ha?»

«Tabii, ama sen de benim için fedakarlık et de şu elbiseyi giy.»

Kiki isteksizlikle Daisy'nin elbisenin kancalarını tutturmasına boyun eğdi. Giysi, bir çanak kremadan,

Alaska tipi kremalı bir dondurmadan, ya da üstüne şeker dökülmüş beyaz bir pastadan da beyazdı. Sonunda boy aynasında kendine bir göz atınca dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu belirtiden yüreklenen Daisy sordu, «Ne düşünüyorsun?»

«Bütün eski sevgililerimi. Şu anda beni görselerdi kıskançlıktan hasta olurlardı.»

«Yahu, bir gelinin aklına hiç böyle şey gelir mi?»

«Gelir, tabii. Düşün bir kez, hiç sevgilin olmadan evlenmişsin. Aman ne garip...»

O sırada gene kapıya vuruldu. Bu kez gelen sırtında kuyruklu ceketi, bacağında çizgili pantolonuyla Kiki'nin babası Jerry Kavanaugh'du. «Kiki, allahaşkına ne zaman hazırlanacaksın? Herkes seni bekliyor. Hadi Kiki, çabuk ol artık.»

Daisy olanca sesiyle seslendi, «Şimdi geliyoruz Jerry Amca. Hadi, Kiki, şu duvağı da takayım. Artık maymunluk istemez. Yetti be. Bak aşağıda senin şarkını çalmaya başladılar.»

«Ne şarkısı?»

«Düğün marşını, yani.»

Kiki sapsarı olmuştu. Daisy'nin yanağından öperek kapıya, geleceğe doğru yürürken yakınıyordu. «Ah, bu büyümenin allah cezasını versin.»

Candice Bloom düşünüyordu. Her zamanki gibi, ayakta, elleri ceplerinde, karnını biraz çıkararak durmuş, fırlak kalça kemikleri bu haliyle daha da fırlamıştı. Kendisine adının kısaltılmışı olan Candy denmesinden nefret eder, şıklığa da bayılırdı. Bir keresinde California'da bir şirketten harika bir teklif almış, ama California'da doğru dürüst ayakkabı bulunmadığı gerekçesiyle bu teklifi hiç düşünmeden geri çevirmişti. Yardımcısı Jenny Antonio, şimdi sabırla vereceği talimatı bekliyordu.

Candice sonunda konuşmaya başladı, «Grossinger'i ara. Sonra Condord'a da telefon et. Bakalım kar yapım makinelerinin üretim miktarı neymiş, öğren. Ha, bir de eylül ortasında, bu yıl her zamanki sıcak dalgasını yemezsek, ortalama bir sıcaklık derecesinde bu kat-

ların ne kadar zamanda eridiklerini sor. Bu makineleri kaça kiralıyorlarmış, onu da anlayalım. *Tu comprends?* Ha, sonra Parks'ı da ara. İçimden bir ses bu iş için izin belgesi gerekli olduğunu söylüyor. Davetiyenin prova baskısı nerde?»

Jenny yirmi üç yaşın verdiği isteklilikle, gözleri pırıl pırıl, büyük bir zekâ eseri gösteriyormuşçasına sordu, «Ama ya bu makineleri Grossinger'le Concorde kullanacaksa ne olacak? Onlarda hemen hemen yılın her ayında kayak yok mu?»

Candice'in ağzı açık kalmış, bir an ne söyleyeceğini bilememişti, «Jenny, sen hâlâ Supracorp'un nasıl çalıştığını anlayamadın galiba? Rus Çarının Kışlık Sarayı'nda, bu yılın, ya da bundan sonraki yılların en büyük davetini düzenliyoruz. Bu iş için de Central Park'daki Tavern on the Green'i tuttuk. Hep Prenses Daisy kampanyası için bütün bunlar. Kışlık Saray'da verilecek bir davet izlenimi uyandırabilmek için de bol bol kar gerek. Bu da kar makinelerinin kullanılmasıyla sağlanabilir ancak. Bunları ya alır, ya da kendimiz yaparız, anlaşıldı mı? Hadi, bakalım, telefona. Aptal aptal soru sormayı kes lütfen. Bahse girerim daha troyka sorununu da çözümlememişsindir.»

«Üç atın çektiği her türlü arabayı troyka diye satabileceğimize göre gerçek kızaklara gerek yok sanırım. Sadece arabaları ve bir sürü de at bulmak zorundayız.»

Candice düşünceliydi, «Daha bir sorun çözümlendi on bin tanesinin içinden. Yemek listesini görüşmek için Warner le Roy'la randevum ne zamana?»

«Seninle yarın öğle yemeğinde buluşmak istiyordu, ama yarın Daisy'yle birlikte «Hangi Ünlülerden Söz Ediliyor» sütunu için Leo Lerman'la bulaşacaksınız. Onun için le Roy'a daha sonra arayacağımı söyledim.»

«İyi. Valla bu iş iyi gidiyor.» Candice Bloom bunu duyduğuna memnun olmuştu, ama suratı çok karanlıktı.» Reklam filmleri yapmak, gazetelerde ilanlar yayınlatmak iyi hoş da, tanıtma bölümü olmadan bedavadan yazı yazdırmak olanaksızdır. Neyse ki filmlerle gazete ve dergi ilanları hazırlandı. Ama tanıtma olmasa gazete ve dergilerde yazı olanağı da bulamazlar. Yazılar ya-

yınlanmadığı takdirde de o kampanya fiyaskoyla sonuçlanır. Hadi, şu dosyayı çıkar da bir daha göz atalım. Bütün dergiler ve WWD elimizin altında. Bize yazı için yer ayırmak zorundaydılar zaten. Çünkü reklamlardan bol bol para vuruyorlar. *Cosmo* bize söz verdi. Trudy Owett'in uzun yazısı da gelecek ay *Journal*'da yayınlanacak. Sonra AP, UPİ, Reuters ve Chicago Tribune Grupu'nun haberleri de burda. Şimdilik çok iyi gidiyor. Ama Los Angeles Times grupundan bir haber almadım, onlarda yayınlanmasında ısrar ediyorum. *Merde!* Köşe yazarları listesini nereye koydun? Şu kahrolasıca Shirley Eder neden aramadı? Onu hemen Las Vegas'dan ara. Belki de Beverly Hills Oteli'ndedir. İkisine de telefon et, bakalım. Liz Smith bir daha aradı mı? Belki, mi dedi? «Today Show» hâlâ kabul etmedi. Üstelik Mike Douglas'la Dinah, Daisy'nin nelerden söz edebileceğini soruyor hâlâ. Allah şu Merv'den razı olsun. Kabul etmiş. Gelecek ay diye söz de vermiş. Ama öbürleri konu verilmesini istiyor, üstelik de harika bir prenses oluşu düdüklerinde bile değil. Tüh be.» Candice öfkeyle çalışma odasında beş aşağı, beş yukarı dolaşıp duruyordu. «Vay canına, bir prensesten konu istiyorlar. Bir olay olmasını ve bunu o olaya bağlamakta ısrar ediyorlar. Onlar için bu kız paten kayan bir soytarı olsaydı çok daha iyiydi.»

Jenny çekine çekine fikrini açıkladı, «Ama haklılar.»

«Onları suçlamıyorum ki. Ben onların sorunlarını kendiminkilerden iyi bilirim, merak etme sen. Ama Shannon, en iyi, en geçerli bahaneler yüzünden geri çevrildiğim için bana madalya takmayacaktır. Buna inanabilirsin. Bir anda bir yıldız yaratmak için elimizden geleni yapıyor ve bu koşullar altında da pek de kötü bir ilerleme kaydetmiyoruz. Ama Daisy ünlü bir kişi değil öncelikle. Bir Gabor değil örneğin. Ünlü bir modacı, büyük bir servetin varisi de değil. Yaşamı boyunca dikkatleri kendi üzerine çekmekten vebadan kaçar gibi kaçmış. Böylece de sıfırdan başlamak zorunda kaldık. Tabii, babası çok hızlı bir çapkın, annesi de zamanının efsaneleşmiş bir yıldızıydı, ama bunlar yirmi yıl öncesine ait. Yirmi yıl öncesini ise kim hatırlar, bugün? Francesca Vernon Stash Valensky'yle

evlendikten sonra bir tek film bile çevirmemiş ki. Sinemadan bir anda kaybolmuş gitmiş.» Birden sekreteri iç hattan telefonla aradıklarını haber veren düğmeye basınca Candice'in yüzünde umutlu bir anlam belirdi.

«Bağla şunu.» Ahizeyi kapatıp heyecanla fısıldadı, «Arayan Jane. Hani şu *People*'da çalışan eski dostum dediğim karı. Bu kancık karı altı aydır telefonlarımı atlatıyor, kendine yok dedirtiyordu. Şimdi de beni aramaya karar vermiş. Aman ne kadar heyecanlı. Hiç kuşkusuz baykuşluk edip kötü haber verecek.» Şimdi Jenny'yle birlikte donmuş gibi karşıdakinin konuşmasını bekliyorlardı.

«N'aber Jane? *Pas mal*. Sen nasılsın? İyidir. Prenses Daisy mi? Hayır. Daha hiç bir dergiden yeşil ışık yakıldığını haber almadık. Ama her şey hazır. Özel mi, istiyorsun? *Merde!* Jane, ben evet demeyi çok isterdim, ama patronumun ne cevap vereceğini bilmiyorum ki. Özür dilerim, fakat *Time, Newsweek, New York* hepsine girebilecek bir haber bu. KAPAK KONUSU MU DEDİN? Emin misin? Yok, yok, onu demek istemedim canım. Ama bizim patrona kesin bir cevap vermek gerek. Başaramazsam kendime derhal iş aramak zorunda kalacağım çünkü. Kesin mi, dedin? Kesin yani? Eminsin? Haaa, haaa, anlıyorum. Tabii, haklı, hem de çok haklı. Peki, peki, tamam. Anladım canım. Bak dinle, şimdi. Bizimkiyle bir konuşayım, seni yarım saate kadar ararım. On beş dakika mı dedin? Peki. Hadi eyvallah şimdilik.»

Ahizeyi, beş bin yıllık, başka bir uygarlığa ait bir sanat yapıtını bulan biri gibi dikkatle yerine koydu. Sonra hafif bir sesle söylendi, «Bu *incroyable*.»

«Bu işi hiç anlamadım. Haber mi sattın, yoksa kapak yazısı mı?»

«Patronu Hollywood'dan, ya da televizyondan gelme kapak konularından bıkmış, usanmış. Yenilik arıyormuş. Basın merkezi, hâlâ burada olmasına rağmen ilginç haberlerin Batı Kıyısı'na kaymasından yakınmaya başlamış. *People*'ın sinema ve televizyon dergisi haline geldiğini söylüyor, hiç durmadan homurdanıyormuş. Şu anda değişik bir şey istiyormuş. Çok moda olan ve tamamiyle New York'a ait bir şey. Daisy'nin fo-

toğrafları vardı ya hani, şu gönderdiklerimiz? İşte, onlara vurulmuş. Gençliğinde de Francesca Vernon'a taparmış adeta. Francesca Vernon'un her filmini en az bir on kez gördüğünü iddia ediyormuş. Şimdi de Daisy'nin gözlerinin tıpatıp onunkilere benzediğini söylüyormuş.»

Jenny yavaş bir sesle, «Aman Tanrım,» dedi.

«Jenny bu çok gerçek dışı, olağanüstü bir gelişme. Onun için de bunun ikinci kez tekrarlanacağını umarak aptalca umutlara kapılma sakın. Herhalde şimdi tanıtmanın ölümcül çekiciliğini anlamışsındır. Gittiğim ruh doktoru da bana Pamuk Prenses karmaşası içinde olduğumu söyleme yüzsüzlüğünü göstermişti. Salak herif, ona göre prensimle karşılaşmayı bekliyormuşum.» Keyifle kısa bir kahkaha attı. «Eh, prensim geldi işte. Ah, bir an önce şu ruh doktorumu görsem de ona olanları anlatsam. Bak, o zaman yüzünün alacağı hali gör sen.»

Jenny merakla sordu, «Ne diyecek, peki?»

«Hiç bir şey... Aman, Jenny, sen de. Ne cahil şeysin. Ağzın süt kokuyor, daha. Mesele işin ilkesinde... Bu da ruh doktorumun her şeyi bilmediğini kanıtlıyor. Şimdi kalın kafan anladı mı? Tüh, her şeyi bilmediğine göre belki de hiç bir şey bilmiyordur.» Dudakları bu kez kaygıyla aralanmıştı.

Jenny hatırlattı, «Ama daha geçen gün bana ruh doktorlarının da sadece birer insan olduklarını söylüyordun.»

«Jenny, bu mesele senin için fazla karışık. Ruhsal dengen yeterince bozuk değil. Ama olacak. *Je t'assure*. Jane arayalı kaç dakika oldu?»

«Daha bir dakika.»

«Aramak için daha çok erken. Fazlasıyla istekli görünmek istemiyorum.»

«Daha bir dakika.»

«Aramak için daha çok erken. Fazlasıyla istekli görünmek istemiyorum.»

«Ama Shannon'a soracağını söylemiştin. Oysa Shannon Tokyo'da.»

«Soracak mıymışım? *People*'ın kapağı için mi? Havatta olduğum sürece böyle bir şey yapmam. Deli

misin kızım? Bu iş için de herhalde ondan izin almama gerek yok.»

Jenny, «Tam iki dakika oldu,» diye haber verdi.

«Anasını... Ah, dayanamayacağım galiba. Ah, ne harika, ne harika.» Her zaman yaşamla alay eden, katı bir kadın olan Candice Bloom şimdi odanın içinde keyiften atlayıp sıçrıyordu. Sonra durdu, şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılan yardımcısına döndü, «Her zaman elinin altında bulundurulması gereken Amerika'nın en önemli dört dergisinin adını biliyor muydun?» Sonra kızın yanıtını beklemeden ekledi, «Bunlar *Playboy, Penthouse, Cosmo* ve *People*'dır. Bunlar elinin altındayken korkma. Diğer yüzlercesi arasından istediğin gibi seçim yapabilirsin. Sırtın hiç yere gelmez. İstersen *Field*, istersen *Stream*, ya da *Commentary*... Hepsi elindedir, artık. Ama bu dört tanesi şart. Onlar olmadı mı, şurdan kendini aşağı at daha iyi. Bu, bugün sana verdiğim derslerin ikincisi. Birinci hangisiydi bakayım?»

«Shannon kar isterse ne yapıp yapıp kar bulmalıyız.»

«*Très bien. Très bien!* Günün birinde belki iyi bir tanıtmacı olacaksın, ama ben görmeyeceğim. İşte o zaman da kendine bir ruh doktoru aramaya başlarsın.»

Bir hafta sonraydı. Daisy hırsla, dünyanın bir numaralı portre fotoğrafçısı olan Danillo'nun sütdyosunun dışında kararsızlıkla duruyordu. Theseus'un kayışını sıkıca tutmuş, son derece görkemsiz olan kapıya bakıyordu. Kapıda sadece bir zil düğmesi, bir de üzerinde D harfi bulunan küçük pirinç bir levha vardı.

Daisy'nin içinde kararlılık ve isteksizlik çelişki halindeydi. O sabah tam hazırlanmak üzereyken Kiki telefon etmiş ve bu çok önemli fotoğraf işine giderken Theseus'a bakmayı teklif etmişti. Ama Daisy bunu istememişti. Theseus'u yanında gereksiniyordu. O olursa bugünün son derece gerilimle işleriyle baş edebilir, bunlara dayanabilirdi. Çok çocukça bir duygu olduğunu bildiği halde, hiç düdüğümde değil, diye düşünüyordu.

People'ın kendisini kapak yapacağını öğrendiğinde reklam filmlerini çevirdiğinde, ya da dergi ve gazete reklamlarının hazırlanışında bile duymadığı bir güvensizlik sarmıştı içini. Böyle, özel yaşamıyla ilgili bütün özellikler elinden alınacak, bütün dünyanın ağzına sakız olacaktı. Candice Bloom'un hazırladığı tanıtma kampanyası Daisy için şu andaki kadar elle tutulur bir gerçeklik kazanmamıştı. Şimdiyse her şey, bundan sonraki birkaç saatın kaçınılmazlığı konusunda odaklaşmıştı sanki. Ama bu işi yapmak için verdiği söz içgüdülerinden daha etkili ve güçlüydü. Onun için kem göz gibi kendisine bakan zil düğmesine kararlılıkla bastı.

Kapı açılır açılmaz köpeğiyle içeri giren Daisy giriş odasının kendisini bekleyenlerle dolu olduğunu gördü. Herkes onu karşılarken çevresine bakınıyordu. İçerde dikkati çeken en önemli şey Danillo'nun yokluğuydu.

Ama Daisy buna hazırlıklıydı. Bundan önce, bir çok fotomodelden Danillo'nun bu gib durumlarda en son olarak boy gösterdiğini duymuştu.

Makyaj uzmanı Alonzo ile berber Robertson'un kendisini dikkatle süzdüklerini farketti. İkisi de çalışma düzenlerini çok iyi biliyorlardı. Danillo'nun, fotoğrafını çekeceği bir modeli üç saat öncesinden ellerine teslim ettiğini ve tam anlamıyla hazır olmadan da işine başlamadığını yılların deneyimleriyle öğrenmişlerdi. Adamın işi onların yeteneklerine bağlıydı. Kendisine ün kazandıran, canlıdan da daha güzel fotoğraflarını onlar olmadan çekemezdi. Başarısı kamera tekniğine, modelle arasında kurduğu bağlantıya, ya da içindeki esin gücüne bağlı değildi. Çektiği bütün portrelerde aynı temelsel nitelik göze çarpardı. Çok kolay belirlenen, adeta canlı olamayacak kadar düzgün bir yüz, adeta plastikten dökülmüşe benzeyen hatları çıkarırdı ortaya. Ama bu yapay güzelliklere dergiler bayılıyorlar ve Danillo'nun fotoğraflarını basmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Danillo'nun elinden çıkan bir fotoğraf büyük gazete ve dergilerin yazı işleri müdürleri ve sekreterlerini hiç kaygılandırmazdı. Öte yandan Alonzo ile Robertson da bugünkü fotoğraf çekimi için seçildiklerine çok memnundular. Saat başına yetmiş beş

dolar alacakları gibi en az da beş saat çalışma güvenceleri vardı.

Ama Daisy ikisine de gülümsedi, «İkinize de ihtiyacım yok. Bu işin daha önce halledildiğini sanıyordum.

Robertson Alonzo'ya bir göz attı. Bu kız kendini ne sanıyordu?

O sırada telaşlı telaşlı yanlarına seğirten Candice Bloom araya girdi, «Danillo'ya ne istediğini anlattım, ama *absolument* olmaz, diyor.» Bir yandan da Daisy'ye yalvarırcasına bakıyor, *People*'ın adamlarının meydana gelecek hiç bir aksaklığı, ya da yapılacak değişikliği hoş karşılamayacağını anlatmak istiyordu. Kapak resmi çok, ama çok önemliydi. O arada Alonzo da Daisy'yi kandırıp makyaj odasına götürmeye çalışıyordu. «Hadi şekerim. Gel de şurda işe başlayalım artık. Zaten yeterince geciktik.»

Daisy, ısrarla, ama hâlâ tatlılığını koruyan sesiyle, «Olmaz,» dedi. Çevrelerinde dolaşan dergi muhabiri ise hemen bir anlaşmazlık kokusu almış ve çantasından kalemiyle bloknotunu çıkarmıştı.

Makyajcı bunun üzerine buyurdu, «Bana hemen Danillo'yu çağır, Robbie. Hem bu ne biçim köpek böyle?» Adam konuşurken berber de telaşla fotoğrafçıyı çağırmaya koşuyordu.

«Theseus mu? Vallah, cinsi belirsiz köpeklerdendir.»

«Bundan kuşkum yok, şekerim. Yoksa sana Prenses mi demem gerek?»

Daisy kısaca yanıtladı, «Daisy daha iyi.» Ah, bu soruyu duymaktan öylesine bıkmış, usanmıştı ki...

Danillo sonunda boy gösterdi. Gerçek sanatı olan retuş yaparken rahatsız edildiği için fena halde sinirlenmişti. Zayıf, silik görünümlü, kısacık kesilmiş sarı saçlı bir adamdı. Bir bakışta Daisy'nin gözden kaçmayacak güzelliğini görmüş ama bunun üzerinde fazla durmayı gereksiz bulmuştu. Bu kızla uğraşmak en çok yirmi beş dakikasını alırdı. Bu yıl bunun gibi nicelerini görmüştü. Son derece inatçı bir adam olduğu için, şimdiye kadar kendilerine güvenerek karşısına çıkan bunun gibi kaç tanesini ezmeyi başarmıştı. Ne sanıyordu bu kendini? İçerdekilere, tek kaşını kaldırıp kayıtsızlık-

la bakarak, «İşi benim istediğim gibi yapacağız,» diye kararını açıkladı.

Fakat Daisy inat ediyordu. Pek az makyaj yaptığı halde, yıllardır reklam filmciliğinde makyaj konusunda çok şey öğrenmişti, «Gözlerimle dudaklarımı boyadım Danillo. Ama cildime hiç bir zaman altlık bir krem sürmem. Onun için de neden bana makyaj yapılacağını anlayamıyorum doğrusu.»

Danillo, Daisy konuşmamış gibi ilgisizlikle makyajcı ve berbere döndü, «Çocuklar geç kalıyoruz.» Bir kolunu Candice Bloom'un, öbürünü de *People*'ın yazı işleri müdürünün tuttuğunu gören Daisy, bunlarla baş edemem, beni alt ettiler, diye düşünüyordu. Şu anda bir karışıklık çıkarmak, kavga etmek kadar gereksiz bir şey de olamazdı. Bu kararla ikisinden de kollarını kurtarıp makyaj odasına doğru yürüdü. Tezgâha benzeyen upuzun bir masanın önündeki tabureye oturdu. Masanın tam karşısında ise duvarı boydan boya kaplayan büyük bir ayna vardı. Theseus ise kırmızı kanepenin üzerine yerleşmişti.

Yazı işleri müdürünün, «Danillo, şekerim, kızın soyluluğunu vurgulayacak şekilde çekeceksin fotoğrafı, değil mi?» diye sorduğunu duydu.

Yazı işleri müdür yardımcısı ise şaşırmıştı «Ama ben eski rejim özlemini yansıtan havayı deneyeceğimizi sanmıştım, Marcia.»

Marcia sert bir sesle karşılık verdi, «Görkemli olduğu sürece eski rejime duyulan özlemlere hiç itirazım yoktur, Francie.»

Danillo ise, «Taze *papaya* suyu deneyin,» dedikten sonra fırladı gitti.

Daisy, Alonzo'nun şeftali gibi cildine koyu bej renkli sıvıyı sürmesini sabırla seyretmeye başlamıştı. Adam besbelli Daisy'nin yüzünü, üzerinde istediği gibi şekiller çizeceği boş bir defter sayfasına çevirmeye çalışıyordu. Bütün yüzü ve boynu bu sıvıyla kaplamıştı şimdi. Dudaklarının doğal gül pembesi bile kaybolmuş, bej bir renk almıştı. Altın sarısı kaşları alnının dibinden boynunun altına kadar cildini kaplayan bu fon tabakasıyla örtülmüştü.

Alonzo yaptığı işten memnun kalan insanların tav-

rıyla, «İstersen üzerine bir şey giy. Elbisen kirlenmesin,» dedi.

Daisy tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki bu kez «Sakın, konuşma,» diye uyardı. «Daha dudaklarını halletmedim.»

Danillo'nun stilisti Henri ise bu sahneyi küçümseyen bakışlarla izliyordu. Koyu sarı saçlı bir çocuktu. Kucağında sarkık kulaklı, uzun tüylü bir köpekle tam kapının ağzında durmuş, parmağını bile kımıldatmak zahmetine kalkmıyordu. Sonunda, lütfen, Daisy'ye bir sabahlık uzattıktan sonra üzerini değiştirmesi için banyoyu işaret etti. Sonra da bakışları birden Theseus'a takıldı. Daisy onun kızgın bir sesle, «Bu hayvanı buraya kim soktu?» diye sorduğunu duydu. Daisy, Theseus'u stüdyodan çıkarmaya çalışacak olanların başlarına geleceği düşündükçe banyoda kahkahalarla gülmeye başladı. Ah, şu Henri denen zıpçıktı bir deneseydi de neler olacağını görseydi.

Dışarı çıktığında uzun tüylü köpeğin protesto anlamında Theseus'a havladığını, ama hayvanın her zamanki gibi onurla olduğu yerden kıpırdamadığını gördü. Biraz sonra haspamın kırığı tüylü köpeğin adının tam kendisine uygun düşen Yves Saint Laurent olduğunu öğrendiğinde gülmekten kırılıyordu.

O sırada Candice Bloom havayı dağıtmak için atıldı, «*Un petit* sandviç isteyen var mı?» Jenny Antonio'ya sık sık söylediği gibi tanıtma işi tam anlamıyla *merde* idi, hem de bugün ortam iyice elektrikli ve gergin gibiydi. Ama yiyeceğin yumuşatmayacağı bir gerginlik olamazdı. Gelecekte bir üniversitede tanıtma dersleri verirse ilk öğreteceği bu olacaktı. En büyük emeli de kendi mesleğiyle ilgili olarak bir üniversitede öğretim üyeliği yapmaktı. Anlaşılan herkes acıkmıştı. Bir anda çevresine üşüşerek ayrıntılı olarak neler istediklerini söylediler. Bütün siparişler alındığında Jenny'yi en yakındaki büfeye yolladı.

Daisy yeniden taburesine oturmuştu. Çok rahatsızdı, ama dişini sıkıyor, Alonzo'nun, elinde kahverengi yağlı bir çubukla bej maskenin üzerine gölgeler şekillendirmesine dayanmaya çalışıyordu.

Adam işine devam ederken Daisy'ye büyük bir sır açıklarmışçasına, «Beş ayrı falcı da benim bu yıl Hollywood'a çağırılacağımı söyledi,» dedi. Daisy adamın yüzüne bir göz attığında çok ciddi olduğunu ve söylediklerine içtenlikle inandığını farketti. Yüzünde kendilerine özgü anlamlarını koruyan tek organ olarak gözleri kaldığı için Alonzo'ya bakışlarıyla anladığını anlatmaya çalıştı. Ama gözlerinin rengi fazla koyu olduğu için hissettiklerini adama iletmesine olanak yoktu.

«Hollywood'a hiç gittin mi? Dur, dur, konuşma. Gözlerini kapat şimdi.» Daisy'nin içi rahatlamıştı, adamın isteğine uydu. Böylece, çevresinde herkesin kendisini seyrettiği bu boğucu odanın görünümünü de kendi dışına itmiş oluyordu. Alonzo'nun şimdi göz kapaklarına, çeşitli boyda fırçalarla bir şeyler sürdüğünü duydu. Birden saçlarının üzerinde bir el dolaştı. Ardından da kızgın bir ses duyuldu, «Çekil şurdan Robbie. Ben işimi bitirdikten sonra ne istersen yaparsın. Kolumu koparıyordun be adam.»

Candice gazetecilerle gevezelik ederken, Daisy kendisine şimdiye kadar hiç kimsenin Danillo'nun ifadesiyle bakmadığını düşünüyordu. Adamın bakışlarında ne memnunluk, ne memnuniyetsizlik, ne soğukluk, ne de sıcaklık okunuyordu. Sadece büyük bir ilgisizlik içindeydi. Demek Danillo kendisinden sıkılmıştı. Sıkıldıysa sıkıldı, umurunda değildi. Danillo kendisi gibi fotomodellerin resimlerini günde iki kez çekmek zorundaydı. Her allahın günü bu işi yapıyor ve resim başına da üç bin dolar gibi bir para alıyordu. Günde iki kadının yüzünü geren en iyi plastik cerrahlar bile onun kadar para kazanmıyorlardı. Danillo'nun bir tek portreden kazandığıyla denkleştirmek için Park Avenue'da muayenehanesi olan bir kadın-doğum uzmanının günde en az dört doğum yaptırması gerekirdi. Kulağına bir fırçanın kıllarının sürtünmesiyle fena halde gıdıklandı, ama gene sesini çıkarmadı. Sonunda Alonzo, «Gözlerini açabilirsin,» diye duyurdu. Kaygıyla gözkapaklarını kaldırıp aynaya bir göz attı. Karşısında hâlâ o bej renkli maske vardı. Ama şimdi üzerine garip, kendisine son derece yabancı gelen derin gölgeler yapılmıştı. O ara-

da Alonzo, Candice Bloom'a «Daha yeni başladık,» diyordu.

Berber, Robertson ise duvara dayanmış, yüzünde abartılmış sabırlı bir anlamla Alonzo'nun çalışmasını izliyordu. Rulolarını, penslerini, fırçalarını hazırlamıştı, ama işine daha en az bir buçuk saat başlayamayacağını biliyordu. Daisy yılların verdiği deneyimle adamın yüzündeki anlamın özünü çok iyi anlıyordu. Birden o eski günlere, o telâşlı, koşuşmalı günlere karşı içinde derin bir özlem duydu. Yorgunluktan bitkin düşünceye kadar çalışırdı, ama şimdiye kadar yapılmış en iyi otuz, ya da altmış saniyelik filmlerin tamamlanmasına tanık olmuştu.

Onlar işlerine devam ederken içeri Jenny Antonio girdi. Aldığı sandviçleri bir tabağın üzerine son derece iştah açıcı bir biçimde yerleştirmişti. Servis tabağını kanepenin üzerine koyduktan sonra durup; Daisy'yi inceleyen gazetecilerle Candice'in yanına seğirtti. Alonzo şimdi Daisy'nin dudaklarına kendi zevkine uygun bir biçim vermeye uğraşıyordu. Kız bir şey söylemeye kalkışınca da, uyarı anlamında parmağını salladı. Çevresinde beş yardımcı kadın istediklerini yetiştirmeye uğraşıyorlardı. Sonunda memnunlukla homurdandı, «Tamam, bitti. Şimdi konuş bakalım.»

Daisy esef edercesine söylendi, «Ne yazık ki çok geç oldu artık.»

«Ne için geç oldu?»

Daisy, «Öğle yemeği için,» diye yanıtladı.

Yedi çift göz sandviç tabağına döndüğünde içinde hiç bir şey kalmamıştı. Yedi çift göz bu kez suçlarcasına Theseus'a döndü. Hareket ettiğini, sandviçleri silip süpürdüğünü hiç kimse farketmemişti. Köpek şimdi gayet umursamaz, büyük bir onur içinde sanki hiç bir şey olmamış gibi durduğu yerde oturmaya devam ediyordu. Bu haliyle bir soygunda adam öldürülmesini seyreden ünlü gangster Al Pacino kadar soğukkanlıydı.

Daisy anlatmaya çalıştı, «Buraya gelmeden önce karnını bir güzel doyurmuştum, ama...»

People'ın yazı işleri müdürü Marcia hırsla söylendi, «Bu köpek bir canavar.» Ama Daisy'yle yaptığı

röportaj sırasında Theseus'la bayağı içli dışlı olan muhabir atıldı, «Hayvanın elinde değil, ne yapsın?»

Çavdar ekmeğinden yapılmış bol hardallı sosisli sandviçiyle lahana turşusundan yoksun kalma düşüncesi içinde deliye dönen Marcia bar bar bağırıyordu, «Nasıl cesaret edebilir, buna?»

Muhabir bilgiç bilgiç, gülümsedi, «Büroya döndüğümüzde anlatırım.»

Candice ise telaşlanmıştı. «Jenny, *vite, vite,* git de biraz sandviç al,» diyordu. Tanıtma kursundaki iki numaralı ders ise, bir işde çalışılırken bir daha kesinlikle bir *chien*'in içeri alınmaması olacaktı.

Alonzo ise hiçbir şey olmamış gibi kendini işine kaptırmıştı. Daisy'ye ömür boyu bu tabureye çakılmış gibi gelmesine rağmen daha aradan sadece iki saat geçmişti. Alonzo bir reklam filminin setinde makyaj yapmaya kalkışmış olsaydı adamı çoktan öldürürdü. Şu anda kendisine makyaj yapmakta kullandığı çeşit çeşit araçlardan biriyle delik deşik ederdi onu. Ama bu işde, güzellik yaratıcılarının, tıpkı Danillo'nun yaptığı gibi ellerine aldıkları fotomodellere uzun işkenceler uygulamaları adetţendi galiba. Danillo denen ustanın elinden çıkma bir fotoğrafa sahip olabilmek için bu aynanın karşısında bitmez tükenmez bir Eyüp sabrı göstermek ve bu görünüm değiştirme saçmalığına katlanmak şarttı.

Jenny yeniden elinde bir tabak dolusu sandviçle odaya girdiğinde herkes aç kurt gibi bunların başına üşüşüp yiyeceklerini alarak dışarı çıktığı için Daisy biraz ferahlamış, o arada da Alonzo işini bitirmişti. Şimdi de Robertson'un eline teslim edilmişti.

Aynada kendisine bakan yabancıyı tanıyamıyordu. Olacak iş değildi. Bu dudaklar, bu kaşlar, bu cilt kendisine ait olamazdı. Ama Alonzo ona bu görünümü yakıştırmıştı işte. Üstelik bu sabahki halinden tam on yaş birden yaşlanmıştı. Aynadaki yüzün kendisiyle uzaktan yakından hiç bir ilgisi yoktu. Robertson, Prenses Grace'in Monaco'da Kızıl Haç onuruna verilen balolardan birine katıldığı saç biçimlerinden birine benzer bir biçimi taklit ederek saçlarını tepesinde bukleler halinde toplamaya başlayınca da ağzını açma gereğini

duymadı. Adam tam kafasına köfte gibi bukleleri oturturken bir yandan da söyleniyordu, «Tacın iyi durması için böyle bir topuz şart.»

«Taç mı?» diye sordu. Dudakları sanki kendisinin değildi. Oynatırken büyük güçlük çekiyordu.

Robertson açıkladı, «Henri, *À La Vieille Russie*'den pırlantalı bir taç, sallantılı küpeler ve kalın bir gerdanlık kiraladı. Sana tam ihtilal öncesi havası vermeye çalışıyoruz. Anastasya tarzı bir şey. Romanov hanedanından bir prenses görünümü filan... Anlarsın ya...»

Daisy, «Bilmiyordum. Anlamıyorum da,» diye yanıtladı. «Keşke hiçbir şey söylemeseydin.»

«Ne?»

«Önemi yok.» Her lafın arasına Fransızca sözcükler sıkıştıran Candice Bloom anlaşılan kendince Daisy'ye açıklama gereğini duymadığı bazı tasarılar yapmıştı. Daisy zaten yüzünün yeni görünümünden sindirim sisteminin bozulmaya başladığını hissediyordu. Ama kendisine bir Grand Düşes havası verilmek istendiğini öğrenince bu sindirim bozukluğu gerçek bir mide bulantısına dönüştü. Tam kalkıp Candice'e iki çift söz söyleyecekti ki Henri'nin elinde bir sürü siyah kadife kutuyla yanlarına yaklaştığını farketti. Hiçbir söz söylemeden zümrüt, yakut ve pırlantalardan yapılmış gerdanlığı boynuna geçirdikten sonra tacı da başına oturttu. Sonra kulaklarına bir göz atınca yakınmaya koyuldu, «Kulakların neden delik değil?» Daisy yavaş bir sesle, «Kulaklarımı delmek ister miydin?» diye sordu, bunun üzerine. Ama Henri kızın gözlerindeki tehdit dolu anlamı görmüştü. Geri geri çekildi.

Derken dışardan Danillo'nun sesi duyuldu. Adamın keyfi gelmiş, çalışmaya başlayabileceğine karar vermişti. Herkes işini bitirdiyse bu işi yarım saatten az bir zaman içinde tamamlayabilirdi.

Robertson sordu, «Tamam mısın?»

Daisy son bir kez aynaya bir göz attı. Karşı çıkmak neye yarayacaktı? Kendisine o kadar çok şey yapmışlardı ki bu berbat görünümü hafifletmek için işe nereden başlanabileceğini kestiremiyordu zaten.

Sarsak hareketlerle ayağa kalktı. İki saatten fazla

zaman hiç kıpırdamadan yerinde çakılı oturmak zorunda olduğu için bacaklarındaki kan dolaşımı durmuştu neredeyse. Her yanı tutulmuştu. Sırtındaki sabahlığı çıkarmasına gerek yoktu. Portre için bunun yakasını omuzlarına doğru kaydırması yeterli olacaktı. Kuşağı sıkıştırdıktan sonra Theseus'a bir göz attı. «Ben geri dönene kadar burdan kıpırdama, emi?» Ama köpek her zamanki sessizliğinin aksine inanılmaz bir şey yaptı. Oturduğu kanepede doğrularak dişlerini gösterip hırlamaya koyuldu.

Bu kez, «Theseus,» diye bağırdı. Ama köpek karşısındaki yabancının sesini de duymayı reddediyor, titriyordu. Daisy elini burnuna doğru uzattığında da geri geri çekilerek koklamayı reddetti.

Daisy birden kararını vermişti. «TAMAM!.. Yapacağımı bilirim ben.» Masanın üzerinde duran krem kavanozuna elini daldırarak aldığı kremi yüzüne sıvadı. Bir yandan da berbere emirler yağdırıyordu. «Mücevherleri çıkar. Saçlarımı da aç. Alonzo'ya haber ver, gelsin makyajı çıkarsın. Çabuk olsun hem.» Robertson, bu çılgın kadının yanına yaklaşmamak için bir köşeye sinmişti. Odanın karardığını, tavanın başının üzerinde fırıl fırıl dönmeye başladığını hissediyordu.

Daisy dışarı doğru seslendi, «Alonzo, buraya gel de bana biraz yardım et.»

Makyajcı içeri koştuğunda Daisy yüzüne ikinci kat kremi sürüyordu. Adama hemen buyurdu, «Bana birkaç havlu bul. Danillo'ya da söyle birkaç dakikaya kadar yanında olurum. Yüzümü temizledikten sonra makyajımı yapmak üç dakikadan fazla zamanımı almaz. Robertson, lütfen bir fırça var. Aman, Alonzo, ne oluyorsun? Fenalaştıysan başını dizlerinin üzerine indir de derin derin soluk al, iyi gelir.»

Tavern on the Green'in genel müdürü Hugo Ralli soruyordu, «Her şeyi bir daha gözden geçirelim Warner.»

Sekreter elindeki notlardan okumaya başladı, «Karaağaç Salonu konukların karşılanmasına ayrıldı. Toplantı başlar başlamaz hem Karaağaç Salonu, hem de

Kirişli Salon'da on tane servis masası bulundurulacak. Her masanın başına da iki garson dikilecek. Her masada Prenses Daisy kokusunun buzdan yapılmış üç kavanozu bulunacak. Her biri altmış santim boyunda olacak. Birinde beş kilo havyar, birinde Louis Roederer kristalinden bir şampanya kovası, birinde de bir şişe Stolichnaya votkası bulunacak. Havyar, konukların isteklerine göre seçecekleri garnitürlerle tabaklarına konacak.»

Candice önündeki dumanlanmış alabalığa biraz limon suyu sıktı, «Çingeneleri unuttun ama.» Warner le Roy, Candice'e gözlüklerinin ardından sevecenlikle baktı. Her zamanki gibi, lokantayı tümüyle tutan bir müşteriyle durumu son bir kez görüşmeye hazırlıklı olarak kendince son derece klasik bir biçimde giyinmiş, kırmızı pantolonunun üzerine kırmızılı, grili beyazlı ekose bir ceket geçirmişti. Bu kadar dikkat çekmeyen kılıkları da çok severdi, doğrusu. Hem bir erkek çocuğuna benzeyen, üstelik davranışları da tıpkı bir erkeğinki gibi sert ve hakim olan Candice Bloom'a da bayılıyordu. Maxwell's Plum ve Tavern on the Green'i, yaşamı seviyordu. Yaşam da onu seviyordu ama.

Sekreter atıldı. «Şimdi çingenelere geliyordum. Konuklar gelirlerken giriş kapısının iki yanında otuz kişilik bir çingene orkestrası bulunacak. Aynı anda Karaağaç Salonu ile Kirişli Salon'da da otuz kişilik bir çingene orkestrası konuklar arasında dolaşarak gayet hafif, tekrar ediyorum, gayet hafif müzik çalacak. Aksi halde konukları karşılayan Prenses Daisy'nin konuşmaları duyulmaz olur. Lokanta dışına sekiz projektör yerleştirilecek. Elimizdeki adamlara ek olarak elli kişi daha tutacağız park yeri için. Troykalar yüzünden dışarısı çok karışabilir çünkü. Adamların üstelik atlara bakmaları için önceden eğitim görmeleri, kendilerini bu işe alıştırmaları şart.»

Candice sordu, «Büfe konusunda neye karar verdik?» Lokantanın taraçasındaki şemsiyelerin gölgelediği yuvarlak masalardan birinin başında dumanlanmış alabalığını bitirmeye çalışıyordu, hâlâ.

Sekreter notlara bir göz daha attı, «Büfe, Pavyon'da kurulacak.»

Söze Warner le Roy karıştı, «Buna daha tam olarak karar vermedim. Konukların sayısı altıyüz olacağına göre iki ayrı büfe hazırlasak daha iyi olur gibime geliyor.»

Sofra başındakilerin beşincisi olan Walter Raucher araya girdi, «Bence de iyi bir fikir.» Adam lokantanın şölen işlerini düzenlemekle görevli müdürdü.

Sekreter not aldı, sonra devam etti, «Yemekte Kristal Salonda bir orkestra vals çalacak. Daha sonra da hem Kristal Salon'da, hem de taraçada, ağaçların altında dans edilebilecek. İki çingene orkestrası da daha sonra Pavyon'da çalacak. Disko orkestrası ise tam yemekten sonra Taraçalı Salon'da görevine başlayacak.»

Candice sordu, «Ya yağmur yağarsa, ne yapacağız?»

Warner le Roy, «Dışarı tehte gereriz. Tentenin altına da sıcak hava tertibatı koyarız, Ama daha eylül başındayız. Bu mevsimde yağmur yağacağını hiç sanmıyorum.»

Candice bu kez, elinden geldiğince şakacı bir sesle söylendi, «Warner, hâlâ havyar konusunda *tout à fait* memnun değilim. Havyar derken ne cins havyar olacak? Bununla özel olarak ilgileniyorum.»

«Her şeyin çok mükemmel olmasını istiyorsan, paradan da hiç kaçmıyorsan Altın İran Havyarı cinsinden almaya çalışırız. Ama yeterli miktarda bulabileceğimizi de pek sanmıyorum doğrusu. Hem misafirlerin çoğu havyarın hangi cins olduğunu ayırt edemeyecek bile.»

Candice, alabalığın son lokmasını da ağzına atarken sordu, «Ondan sonra en iyisi hangisi?» Tanıtma işinin de bazı iyi yanları vardı. Bunu hemen ruh doktoruna anlatmalı, unutmamalıydı.

«Ondan sonra en iyisi beluga. Bunu bulmakta güçlük çekmeyiz. Mantıklıca cömert davranmak istiyorsan kişi başına iki büyük kaşık, yani doksan gram hesabı yaparız. Böylece beş kişiye yarım kilo havyar diyelim. Üstelik havyarı herkes de sevmez.»

Candice işinden anlayanların tavrıyla yanıtladı, «Siparişlerim oldukça pahalıya patlayacak. Kişi başına

yüz yirmi gram diyelim, o zaman. Üstelik herkesin de havyar sevdiğini hesaba katın. Çünkü davetten sonra bunun bir kilosunu ben eve götüreceğim. Bana güzel bir torbayla bunu taşıyacağım bir de kızak hazırlarsınız.»

«Peki, yüz yirmi gramdan altı yüz kişiye havyar yetmiş kiloyu bulur...»

«En iyisi yuvarlak hesap şuna seksen kilo diyelim. En iyi cins belugadan hem de. Kilosu iki yüz elli dolardan... Tabii toptan fiyatına alacağız.» Walter Raucher hiç durmadan hesap yapıyordu.

Candice'in kahverengi gözleri açgözlülükle parlamıştı, «Oldu bu iş.»

Sekreter, «Devam edeyim mi?» diye sorunca Candice başıyla onayladı.

«Büfede soğuk mersinbalığı, dumanlı somon, fırında bıldırcın, fırında elmalı yabandomuzu...»

Candice sordu, «Warner, şu yabandomuzundan emin değilim. Bunun bir Rus yemeği olduğunu biliyorum. ama koyalım mı listeye? Ne dersin?»

«Harika bir yemek bu. Beş gün piyazda durduktan sonra pişiriyor, Bernaise salçayla da sunuyoruz.» Sonra eliyle sekretere büfeye konacak sürüyle yemeği okumaya devam etmesini işaret etti. Sonunda sekreter notlarının sonuna gelebilmişti.

«Tatlılar masalara servis edilecek. Mr. Ralli ile ahçıbaşı birkaç çeşit tatlıyı sonra kararlaştıracaklarmış. Bunların hepsi de üzerlerine konyak döküldükten sonra yakılacak cinsten olacağı için hepsi salona alevler içinde getirilecek.»

Candice uyardı, «Aman dikkat edin, sakın alevli bir Prenses Daisy şişesi olmasın.»

Warner hakarete uğramışçasına bağırdı, «Tabii ki olmayacak. Sen beni ne sandın?»

Candice, «Sana güveniyorum,» dedi. «Ama taraçadaki ağaçların dallarına neden buzdan sarkaçlar asmadık? Bütün lokantaya kar dekoru yapacağız. Bir tek dışardaki dans pistinde kar olmayacak. Onun için *pourquoi,* erimeyen buz sarkaçları bulamıyoruz?»

Warner düşünceli düşünceli söylendi, «Belki tiyatro

dekorlarında kullanılan buz sarkaçlarından asarız, ya da ben kış görünümü veren ışıkları yaktırırım.»

«Tamam, oldu. O ışıkları yaktıralım. Ufacık, pırıl pırıl parlayan lambacıklar. Geçen Noel'de lokantanın önünden arabayla geçerken dikkatimi çekmişti. Gerçekten *incroyable*'dılar. Hadi, şunları yerleştirelim.» Candice şimdi iyice heyecanlanmıştı.

«Ama bir sorun var. Ertesi gün hemen indirmemiz gerek. Şükran Günü'nden hemen sonraya kadar kış mevsimine girmiyorum, çünkü.»

«Peki, sorun nedir?»

«Tam altmış bin ampul var. Bu iş çok fazla iş ve para gerektirecek.»

«Mr. Shannon kış lambalarından tasarruf ettiğimi öğrenirse hiç memnun kalmayacaktır. Elli bin doları sadece yapay kara harcadığımıza göre...»

O sırada Hugo Ralli öksürdü, «İçerisini sadece mum ışığıyla mı aydınlatacağız, demiştik?» Bazı yerlere elektriğin gerekli olacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

«Hayır, en azından iki bin mum gerekecek, demiştik, o kadar. Gümüş şamdanlar içindeki mumları mümkün olduğunca her yere koyalım. Ama tabii, tuvaletler elektrikle aydınlatılacak.» Birden aklına gelmiş gibi ekledi. «Ha, şimdi de çiçeklerin düzenlenmesi işine gelelim, Mr. Ralli. Bu çok önemli bir konudur. Milyonlarca papatya gerekecek. Bu kadar papatyayı New York'ta nerden bulacağımızı bilemem, ama çok önemli. Ne olursa olsun, bulmalıyız. *C'est indispensable*.»

«Bulabilirim de, ama bunları beyaz güller ve sarı kasımpatılarla karıştırmadıkça aynı güzel etkiyi vermez.»

«Peki, ama papatyaları muhakkak bulun.» Candice bu sözlerden sonra gene Warner le Roy'a döndü. Warner, dünyada eşi bulunmaz lokantacılık anlayışının yaratıcıları olan Harry Warner'in torunu, Jack Warner'in de yeğeniydi. «Bu toplantının kaça mal olacağını bana kabaca hesaplayabilir misin, şimdi? Ama karı, troykaları ve atları katma işin içine...»

Warner bir an düşündü. Teksas'taki King Çiftliği'nin

sahipleri Kleberg'lerin yirmi beşinci evlilik yıldönümlerinde verdikleri toplantıyı hatırlamıştı. Lokantayı tam 250 davetli için tutmuşlardı. «Şey... Bütün buzdan heykelleri falan filan katacak olursak... Şey çevresinde olur... İki yüz bin dolaylarında. Ama bu fiyat daha da artabilir. Torbanıza ne kadar havyar koyacağınıza bağlı, bu.»

Candice bundan sonraki yemeğin getirilmesini beklerken mırıldandı, «Mantıklı bir fiyat verdin.»

Elstree'nin başkanı olan Hilly Bijur, son derece rahatsız bir uykudan uyandığında bu allahın belası koku ve makyaj işine hangi akla hizmetle atıldığını düşünmeye koyuldu. Bu düşünce başında belirmeye başladığı anda da, uykusuzluk çektiği için gittiği hipnozla tedavi uzmanından öğrendiği biçimde kaslarını gevşetmeye çalıştı. Önce kafatasından başlıyor, ayak parmaklarının uçlarına kadar gevşemeye çalışıyordu. Ama sımsıkı sıktığı dişlerini de unutmamak gerekti. Tam alın kaslarını gevşetme işine girişmişti ki bu kez başına bir takım koku adları üşüşmeye başladı, bu kez: Quadrille, Caléche, L'Air du Temps, Arpége, Cristalle, Jontue, Halston vardı... Allah Halston'u kahretsin... Diğerleri gibi Fransızca bir ad olamaz mıydı yani? Örneğin Aliage, Infini, Caboshard, Ecusson... Ecusson'a geldiğinde genellikle alın kaslarını, hatta çene kaslarını gevşetmeye kadar vardırabiliyordu işi. Bunun ardından da bir dizi ad daha sıralanıyordu, beyninde: Pennsylvania'nın Allentown kentinde merkezi bulunan Hess kuruluşunun koku alımcısı Dick Johnson, sonra Minneapolis'deki Dayton'un mal alım müdürü Mike Gannaway'i hemen Tuscon'daki Steinfeld'in makyaj malzemeleri bölümü müdürü Verda Gaines, Henri Bendel'in alımcısı Karol Kempster, Nashville'deki Harvey'in alımcısı Marjorie Cassell, Garfinkle'ın Melody Grim'i izliyordu. Bu adları bütün bir gece boyunca aklında sıralamaya devam edebilirdi. Garfinkle'a gelince kaslarını gevşetme çabasından vazgeçti. Hemen kalkıp doktorun kesinlikle alışkanlık yapmadığına güvence verdiği bir uyku ilacı attı ağzına. Bünyesi için kötü yan

etkileri olmadığını da söylemişti doktor. Bu olağanüstü ilacın bir tek kusuru vardı, kesinlikle uykusunu getirmiyordu. Ama bunu alır almaz sakinleştiğini hissediyordu. İsterse hiç etkisi olmayan, kandırıcı bir hap olsun. Rahatlatıyordu ya. Karısını uyandırmamak için ayaklarının ucuna basa basa odadan çıktı. Belki Leon Edel'in yazdığı Henry James'in özgeçmişiyle ilgili beş ciltlik kitaptan birkaç sayfa okursa kendine gelirdi. Bu baş yapıt sayılabilecek ayrıntılı, rahat okunan kitap hiç durmadan sayfa çevirmeyi de gerektirmiyordu. Sabah beşte aklı hâlâ Londra'da, Hilly Bijur'un adını bile duymadığı kitaplarının arasına gömülü James'i bırakarak odasına döndü. Bundan sonra birkaç saat uyku çekebilecekti. Sabah kalktığında yeniden Prenses Daisy kampanyasına dalarak didinmesi gerekiyordu.

Artık 1977'nin eylülüne gelmişlerdi. Prenses Daisy kampanyasının hazırlıkları başlayalı sekiz ay olmuştu. Patrick Shannon'un Prenses Daisy adını verdiği koku aslında yedi yıldır piyasadaydı. Bunu Fransa'nın «en iyi koku alan adamı» olarak nitelenen bir koku uzmanı yaratmıştı. Hilly Bijur'un pratik kafasına göre koku bayağı iyiydi. Ama ona kalırsa dünyanın bir tek kokuya gereksinimi vardı. O da, ilk yattığı kadının sürdüğü Arpége'di. Arpége'e bayılıyor, ama kaynanasının her zaman süründüğü «Youth Dew»dan nefret ediyordu. Ya ilk yattığı kadın «Youth Dew» sürmüş olsaydı da kaynanası da tam aksine «Arpége» meraklısı olsaydı, acaba bu iki koku hakkındaki duyguları aynı kalacak mıydı? Acaba koku mu cinsellik gibi, yoksa cinsellik mi koku gibi geliyordu insanın burnuna? Hiç parfüm sürünmeden cinsellik nasıl kokardı, acaba? Daha mı iyi olurdu, yoksa? Belki de... Ama iş, her zaman işdi. İnsanlar bir kokuyu «ateşli ama düşsel», «çekimser ama kişilikli», ya da «şirin ve keyifli bir dişilik yansıtan» olarak tanımlamak istiyorlarsa bu da onların bilecekleri şeydi. Tıpkı şarapçıların numarasına benziyordu bu da. Kokuların çeşitleri, çekicilikleri, ya da bu konuda kullanılan gereksiz laflara kulaklarını tıkar, bunları hiç mi hiç iplemezdi. Hatta bir kokunun devrim yaratacağından, ya da bir kokuyu «taşıyan» kadınlardan söz edildiğinde bunlara kulaklarını tıkar, bir

kokunun «yaratılması», ya da «hazırlanması» onu hiç ilgilendirmezdi.

Sorun pazarlamaydı, geri yanı ise fasarya sayılırdı. Duş yaparken aklından durmadan bunları geçiriyordu. Yani anlayacağınız bifteği değil de ızgarasını, sözün kısası gerçeği değil de bunun hayalini pazarlıyordunuz. Amerikan yaşamının gittikçe bir parçası haline gelen lüks, ama indirimli fiyatla eczanelerde bile bulunabilecek bir malı şimdi allayıp pullayarak züppe takımına yutturacaklardı.

İlk satış konferansında, satış uzmanlarına yeni Prenses Daisy kampanyasını ve Shannon'un bu işden yüz milyon dolar kâr beklediğini anlatışını ürpererek anımsıyordu. Satış uzmanlarından altısı bu sözleri duyar duymaz istifa etmiş, elinin altında bir avuç adam kalmıştı böylece. Hırsı geçtiğinde hiç kimsenin yeni bir kampanyaya girmekten hoşnutluk duymadığını anlamıştı. Gittikçe zihinlerden silinmeye başlayan eski Elstree düzenini yürütmeyi seviyorlar, ne kadar güzel paketlenip reklamlarla desteklense de makyaj alımcılarına yeni bir ürün satmak için kıçlarını oynatmak istemiyorlardı.

Çok iyi bir tüccar olan Hilly Bijur, Elstree başkanlığına Shannon tarafından rastgele bir kararla getirilmemişti. Böylece de bir ay içinde, etek dolusu para dökerek daha güçlü bir satış ekibi kurmuştu. Ekibi oluşturanlar eski Elstree'de çalışmadıkları için yeni planlarla çok ilgili, bunları uygulamaya çok hevesliydiler. Yeni kampanya gereğince kaç tane yeni tür makyaj eşyası satılacağına karar vermek işi de kendisine düşmüştü. Çünkü alımcıları ve dükkancıları çok iyi tanırdı. Hiç bilmedikleri, müşteri bulacağından emin olmadıkları bir ürünü, üstelik çok çeşitli sayılarda satmak zorunda kaldıklarını düşünerek kendilerine karşı düşmanca bir tutum izlerlerdi. Prenses Daisy, eksiksiz bir makyaj takımıydı. Ama kesinlikle gereksiz makyaj malzemesine yer verilmemişti bu takımda. Esas olarak cilt nemlendirme kremi, cilt temizleme kremi, bir vücut losyonu, en önemli altı ayrı tonda altlık krem, ana renk grupları olan pembeler, kırmızılar, açık ve koyu morlardan dudak boyası ve dudak parlatma kremi, bun-

larla aynı renkte tırnak cilası, dört tonda allık, dört tonda yüz pudrası, kahverengi ve siyah tüpte rimel, dört renkte sulandırılarak fırçayla sürülen göz boyası ve sekiz renkte de göz farını kapsıyordu. Far konusunda kendi kendini kutlamaktan da kendini alamıyordu. Çünkü rakipleri olan diğer kuruluşlar yirmi ayrı renkte far satıyorlardı. Ama kendisi bunları sekiz renkte sınırlamayı, üstelik de başarıyla sınırlamayı becermişti. Ha, sonra sabun, banyodan sonra sürülen pudra üç boyda sprey kolonya ve üç ayrı boyda 15 gramlık, 30 gramlık ve altmış gramlık şişelerde parfüm geliyordu. Kafasında yeni ürünleri evirip çevirirken vicdanının sesini duymaya başlamıştı. Ama vicdanının sesi her nedense hep Allentown'lu Dick Johnson'ın sesi oluyor ve şöyle diyordu, «Bugün piyasada gereğinden fazla ürün olduğunu söylersek durumu abartmış sayılmayız. Yapımcılar işi tamamiyle azıttılar artık.» Ah, Dick sen Doğu Pennsylvania'daki on bir ayrı kentte bulunan Hess kuruluşunun temsilcisisin, neden Tucson' dan Verda Gaines gibi, «Yeni ürün olmadıkça gelişme de olmaz,» kanısında değilsin? Neden?...

Makyaj ve koku yapımcılarının harcadıkları her bir doların yüzde on biri paketlemeye giderdi. Bu, Hilly Bijur'un Dick Johnson'ı aklından tamamen çıkarmasına da yardımcı oldu. Çünkü şimdi büyük bir keyifle Prenses Daisy için hazırlanan o güzelim şişeyi düşlemeye koyulmuştu. Daisy'nin önerisi üzerine, şişe, Peter Carl Fabergé'nin Çar Ailesi için 1884 ile 1917 yılları arasında yaptığı tam elli yedi paskalya yumurtasından esinlenilerek ortaya çıkarılmıştı. Bu yumurtalar şimdi dünyanın dört bir yanındaki müzelerde olmasına rağmen bazıları özel kolleksiyonlarda bulunabilmişti. General Foods Corporation'un sahibi olan Marjorie Merriweather Post'un dünyada bu yumurtalardan birkaçına sahip olan pek az kişiden biri olduğunu öğrenmişlerdi. Kadının Rus hazinelerinden oluşan büyük kolleksiyonunun en değerli, en nadide parçaları sayılıyordu bu yumurtalar.

Prenses Daisy kokusunun şişesi, itinayla üflenmiş yumurta biçimi kesme kristaldendi. Yumurtanın tepesinden gelerek altından dolanan dört sıra lâl kırmızı

incecik kurdele şişenin kapağının tam üstünde bir fiyonk olarak bağlanıyordu. Yumurta, gene lâl kırmızısı üç ayaklı bir kaidenin içindeki oval yuvasına oturtuluyordu. Bu yıl fazla modern görünümlü sürüyle şişe piyasaya çıkarılmıştı. Halston'un fazla ciddi görünümlü paketlemesi, Chanel'in de klasik paketleme biçimiyle kıyaslandığında Prenses Daisy'nin şişesi eşsiz bir mücevher gibi geliyordu insana. Bunu görüp de okşamak için eline almayacak insan düşünülemezdi. Hem yumurta doğanın yarattığı en kusursuz şekil olarak kabul edilmiyor muydu? Al sana Allentown'lu Dick Johnson. Bakalım buna ne diyeceksin? Hem öbür malzemenin de paketlemesini bir görsen aklın fırtar. Tüm kavanozlar, şişeler ve kutular, üzerlerinde incecik saplı beyazlı altın yaldızlı birer papatya bulunan lapis lazuli mavisinden... Üstelik paketlerin kartonları öylesine güzel parlatıldı ki bunu Fabergé'nin gerçek minelerinden ayırmak hemen hemen olanaksız. Papatya, Prenses Daisy markasının kesin simgesi olacaktı. Bijur, Shannon'a «Paketler öylesine *harika* ki insanı ağlatabilir.» demiş, bunun üzerine Shannon da belki yaşamında ilk kez bunlarda herhangi bir değişikliğe gidilmesini önermemişti.

Prenses Daisy'nin kokusu 28 gramlık şişe başına yüz dolara satışa çıkarılacaktı. Haklı bir fiyat mıydı bu? Bijur öyle düşünüyordu. Diğer bir çok kokunun aksine hep doğal yağlardan ve kokulardan Fransa'da hazırlanmış, gene Fransa'da şişelenmişti. Tabii, yapımı, şişelenmesi, paketlenmesi, ya da pazarlanması, hepsi bir arada maliyeti yüz doların yanından bile geçmeyen bir rakamdı. Bijur, ama Tanrım bir de maliyeti yüz dolara yakın olsaydı bunun kârı neresinde kalırdı, diye geçirdi içinden. Bir ülkede maliyet fiyatına yakın bir paraya makyaj malzemesi ve koku satılmaya başlandığı anda o ülke Rusya'ya dönerdi.

Park Avenue'dan Supracorp'a doğru yürürken dünyanın en büyük dükkanlarının ağustosta göndermeye başladıkları kataloglara takıldı aklı. Hemen hemen hepsi Prenses Daisy kokusunu ve koku, kolonya, sabun ve banyo tozundan oluşan hediyelik paketleri tanıtıyordu. Eğer Saks, Neiman Maruc, ya da hedef aldıkları diğer

yüzlerce büyük mağazanın kataloğuna giremeselerdi Shannon Prenses Daisy düşünü nah gerçekleştirirdi.

Prenses Daisy kampanyası kıyamet günü hazırlığı kadar önem verilerek yapılıyordu. Bijur, allah kahretsin, gerçekten de insan düşününce bunun kıyamet günü olduğunu anlayabilir, diye geçirdi içinden. Bir yandan Candice Bloom tanıtma görevini yürütüyor, bütün yayın organlarında Daisy hakkında ilgi ve heyecanı doruk noktasına vardıracak girişimlerde bulunuyordu. Yarın *People* dergisinin kapağında çıkacak Daisy'yle ilgili yazı ise tanıtma işini bomba gibi patlatıverecekti. Üstelik kampanyayı başlatacak olan Rusya'da Kış Sarayı Balosu, ülkedeki her dergi ve gazetenin birinci sayfasında yayınlanacaktı hiç kuşkusuz. Helen Strauss ise reklam işini çok iyi yönetiyordu. Reklam filmleri, dergi ilanları, dört renkli broşürler, her şey çok iyiydi. New Jersey'deki depoda bulunan koku sandıklarından yana kaygısı yoktu. Her şey Fransa'dan vaktinde gelmiş, satış temsilcilerine gereken talimat verilmişti. Hatta Saks'ın Beşinci Cadde'deki şubesi bile, diğer bütün büyük mağazalardan önce yeni bir kokuyu satma ayrıcalığına sahipken bu kez bu onuru Bendel ve Bloomingsdale'le paylaşmaya razı olmuştu. Her zaman zarif giyim doğrultusundan şaşmayan ünlü modacının Prenses Daisy için hazırladığı seçme sonbahar giysileri de kampanyanın açıldığı hafta bütün büyük mağazaların özel vitrinlerinde sergilenecekti. Elstree'nin kadın satış temsilcilerine satışların başlamasından sonraki ilk üç ay içinde komisyonlarından başka ayrıca ikramiyeler de verilecekti. Prenses Daisy kokusu, belirli bazı mağazalara on binlerce şişe dağıtılmıştı. Bazı mağazaların alt katlarında düzenlenecek özel bölümlerde de özel dağıtımı yapılacaktı. Kış Balosundan sonraki ilk birkaç hafta Daisy de bellibaşlı kentlerde otuz büyük mağazada boy gösterecek ve bu mağazalarda Prenses Daisy kokusu, ya da makyaj malzemesi alan kadınlar arasında çekilecek kurada kazanan numaranın sahibine bin dolarlık bir çeki bizzat verecekti.

Bu kadar mükemmel bir kampanyada aksaklık olabilir miydi hiç? Hilly Bijur, on bin boktan aksaklık olur gene, diye düşündü. Makyaj ve koku piyasası deni-

len bu çılgınlar dünyasında ne haltlar karışacağını kim bilebilirdi?

Vanessa hırsla söylenip duruyordu, «Tabii ki önemli değildi. Tabii ki beş para etmez kancığın tekiydi. İşte bu beni daha fazla bitiriyor Renny. Anlayamıyor musun? Bizim iyiliğimize lâyık bir kız değildi. Hayır, teşekkür ederim, ne Miltown, ne de Valium istiyorum. Lütfen, ısrar etme.»

Sabaha karşı saat üçtü. Vanessa son birkaç aydır sık sık bu gece olduğu gibi sabaha karşı hırs içinde uyanıyordu. Kocasını rahatsız etmek istememesine rağmen Robin ne zaman onun uykusunun kaçtığını, ya da uyandığını hemen anlar ve dertlerini dinlemeye hazırlanırdı. Ona bakarken içinin burkulduğunu hissediyordu. İnce, uzun, çok biçimli vücudunda bir değişiklik olmamasına rağmen ağzı çirkin bir biçimde çizgi halini almış, yüzü de sıskalık derecesinde incelmişti. Ama onu yeni tatiller, ya da evi yeni baştan döşeme fikirleriyle ne kadar oyalamaya çalışsa, gerginliğini gidermek için sırtını ne kadar ovalasa, Vanessa Daisy'yi ve Daisy'nin kendisine yaptığını unutamıyordu.

«Robin, öncelikle şunu kabul etmelisin: Hiçbir zaman bize gereğince müteşekkir olmadı. Evet, teşekkür ediyordu, ama sadece çok gerekli olduğu zamanlarda... Örneğin Topsy'yi çocukların yağlıboya resmini yaptırmaya kandırdığım ve Greene'lerden o işi bulduğum zaman. Ama teşekkür edişini de bir görseydin, haspam sanki bana bir lütuf yapıyordu. Bağışlayamadığım tek şey nankörlüktür. Bir an için bile gözlerimi boyadığını sanıyorsa aldanıyor. Üstelik bize o kadar da borcu var ki. Kaç kez davetlerimi çok işi olduğu gerekçesiyle geri çevirmedi mi, bizi atlatmadı mı? Kendini ne sanıyor? Hiç kimse, ama hiç kimse buraya gelmemek için bahane gösteremez.»

«Vanessa, önemi olan herkes senin New York'taki en iyi toplantıları düzenlediğini söylüyor. Ne önemi var bunun?» Robin bu sözleri sabırla, belki yüzüncü kez söylüyordu.

«Sorun bu değil. Bilmiyormuş gibi konuşma şimdi.

Karının davranışlarında, hareketlerinin tümünde yüksekten bakan bir hava var. Hanım sanki çok soylu da bizlerle görüşmeye tenezzül etmiyor. Dayanamadığım halleri var. Ben o kadar önemli miyim ki bana dokunamazsınız, ya da 'Ne yaparsanız yapın beni etkileyemezsiniz' dermiş gibi bir hali var. Hem ona verdiğin o elbiseler ne olacak? Hatırlıyor musun? Bunları kabul etmesi için neredeyse ayaklarına kapanacaktın. Sanki tiyatro kulislerinden çıkmışa benzeyen o rüküş giysilerini giymeyi yeğliyor sanırsın.»

«Şimdiyse çok iyi giysiler giymek zorunda,» dedikten hemen sonra da pişman oldu. Vanessa'nın yanında hiç böyle şeyler söylenir miydi? Gene çam devirmişti işte. Vanessa geçen kış o yat olayından sonra Daisy'ye müthiş bir kin duymaya başlamıştı. Ama Prenses Daisy kampanyasının açıldığı haberi yayılıp Daisy hakkında yazılar çıkmaya, üstüne üstlük Supracorp'un bu iş için Daisy'ye bir milyon dolar para vereceği, ardından da *People*'ın Daisy'yi kapak yaptığı duyulmaya başlayınca Vanessa'yı kemiren kin her yanını kaplayan müthiş bir kızgınlık halini almıştı.

Kocasına alayla baktı, «Baktım da, giysilerini yaptırmak için sana gelmedi, haspamın kırığı.» Robin omuzunu silkip cevap vermemekte inat edince içini çekerek sevgiyle kocasının kolunu tuttu. «Özür dilerim, hayatım. Böyle demek istememiştim. Zevkleri o kadar garip ki zaten, senin yaptığın giysileri giymek için hem zekâsı, hem de niteliği yetersiz kalır.»

«Aldırma canım. Alınmış filan değilim. Biraz şarap ister misin? Belki uykunu getirir.» Ama Vanessa kararlılıkla başını iki yana salladı.

«Robin, emin ol, bütün o reklam numaralarına, bütün o palavralara tamamiyle kayıtsızım. Bana ne, ne halt ederse etsin. Hiç ilgilenmiyorum. Ama bağışlayamadığım şey, yat gezisini mahvetmesi oldu. Düşünsene bir, beni ne duruma düşürdüğünü... O günden beri herkes hakkımızda neler söylüyor, biliyor musun? Âlemin ağzına sakız olduk, çıktık. Hatta şimdi bile bunun dedikodusu devam ediyor. O yatta bulunan herkes sanki bu dünyadaki bütün tanıdıklarına her şeyi bir bir anlatmış. Aylardır karşıma kim çıksa aynı şeyden söz

ediyor, ağzımı arıyor. Ne diyorlar biliyor musun? 'Vanessa, şekerim, demek iki kardeşi barıştırmak için hazırladığın o plan geri tepti ha?' ya da 'Vanessa'cığım, neler olmuş sizin kiraladığınız yatta, öyle? Duyunca kulaklarıma inanamadım. Ah, ne olur, anlat. Neler oldu?', 'Vanessa yatı neden geri döndürmek zorunda kaldın? Neden Daisy Valensky gecenin o saatinde gizlice yattan indi? Ram Valensky'nin bütün yolculuğun geri kalanını kamarasında geçirmesinin sebebi ne olabilir? Ne olur, şekerim... Anlat... Ne kadar kaba davranmış, sana karşı. Vah, zavallı Vanessa'cığım. Ah, sana karşı nasıl böyle davranabildiler?' Ah, Robin, ortalıkta dönen dedikoduları duymadıkça olanağı yok, anlayamazsın. Hepsi de benden öç almak istercesine, çirkin, aptalca şeyler uyduruyorlar. Bütün bu dedikodular yüzünden elâlemin maskarası haline geldim. Hem de dost sandığım kişilerden çıkıyor bunlar. Şimdi bile öğle yemeği için biriyle buluşmak içimden gelmiyor. Biliyorum çünkü, hemen sorgular sualler başlayacak. O numaracı karının başıma açtığı dertleri anlamıyor musun?»

Robin söylediklerine kendi de inanmadığı halde karısını yatıştırmak amacıyla mırıldandı, «Hayatım, hiç kuşkum yok bir süre konuşulmuş, sonra da unutulmuştur bu iş. Sen de büyütüyorsun ama.» Kendi de tanıdıklarının sorularına hedef olmuştu.

«Saçmalama, saçmaladığını bile bile konuşuyorsun. Ram yolculuk boyunca öyle davranmasaydı belki olay gerçekten unutulurdu. Daisy gittikten sonra kızı deniz tuttuğunu, ya da her yanında döküntüler peydahlandığını söyler, bir şeyler uydururdum. Ama Ram, çekildi, kamarasına kapandı. Esas dedikodular ondan sonra başladı ya. O orospu çocuğunun hatırı için Daisy denen karıyı yata gelmeye kandırmak uğruna ne diller döktüğümü düşündükçe yüreğime inecek. Senin şu yeni işi desteklediyse bile beni herkesin maskarası haline getirmeye, herkesin gözünde küçültmeye hiç bir hakkı yoktu.»

«Vanessa'cığım, hayatım, lütfen, yapma. Kendi kendini yiyip duruyorsun. Böyle devam edemezsin. Bu işi unutmaya çalışmalısın.»

Vanessa doğrularak sabahlığını giydi, «Öyle bir devam ederim ki.» Sonra aklına gelmişçesine kocasına döndü, «Robin, şimdi İngiltere'de saat kaçtır?»

«Sabah olmuştur. Neden sordun?»

Vanessa, bu soruya hiç cevap vermeden telefonu açıp Londra'yı aradı. Sonra da, dergilerde sık sık fotoğrafları çıkan Victoria dönemi desenleriyle Edward dönemi dantellerinden oluşmuş bir ormana benzeyen yatak odasında Ram'ın numarasına bağlanmak için beklemeye koyuldu.

«Alo, şekerim, ben Vanessa. Robin'le yatmadan önce birer içki içiyorduk. Birden, seninle çok uzun zamandır konuşmadığımız aklımıza geldi. Çok özledik seni. Birden aklıma esti, hadi gel, Ram'i arayalım, dedim. Yat gezisinde rahatsızlanmana öyle üzülmüş, kaygılanmıştık ki, anlatamam. Tabii, anlıyorum, benim de bazen migrenim korkunç bir şekilde tutar. Yok canım, niye özür diliyorsun? Ama şimdi daha iyisin ya? Çok memnun oldum. Evet, Renny'yle çok iyiyiz. Daisy'yle ilgili son haberleri duymuşsundur, herhalde? Sana yazmış olması gerek. Aman şekerim, ne kadar heyecanlı, sana anlatamam. Onunla ilgili ne büyük bir kampanya bu... Geçen yıl beş parası yokken şimdi bir anda bir milyon doları kazanıverdi. Sizin unvan anlaşılan burada epeyce para ediyor. Demokrasi olsun, ya da olmasın, anlaşılan biz de İngilizler gibi soylulara bayılıyoruz. *People* bile onu kapak yapıyor. Sadece bu kapak bile Daisy'nin ününü güvence altına almaya yeter. Böylece kızkardeşinin adım başında büyük boy resimlerini görmeye, dergiler ve gazetelerde hakkında yazılanları okumaya ve televizyonda da reklam filmlerini seyretmeye kendini alıştırmalısın. ngiltere'de bile geniş çaplı bir kampanya sürdürülecek anlaşılan. Düşün bir kez, Valensky ailesinin bir ferdi, dudak boyası, ya da akla hayale gelmez makyaj malzemelerinin reklamını yapmaya başladı. Akıl alacak şey değil. Ama dünya bu. Neler oluyor... Bana öyle geliyor ki Patrick Shannon için yapmayacağı şey yok. Bu işle Patrick Shannon'un ne ilgisi var da ne demek. Patrick Shannon Supracorp'un... Ha, özür dilerim, tabii ki adını duydun onun. Demek istediğim birbirlerine çılgın gibi aşıklar. İngil-

tere'den dönüşlerinden beri New York sosyetesi bunun dedikodusuyla çalkalanıyor. Çok harika bir aşk serüveni yaşıyorlar. Onlara bakmak bile insana yetiyor. Doğrusu düşsel aşka yeniden inanmaya başladım. Ama İngiltere'de oldukları sırada onları görmedin mi? Anladım, Orta Doğu'daydın. Demek görüşemediniz... Bence Daisy çok akıllıca hareket ediyor. Tamam, reklam kampanyası, *People*'ın kapağı olmak çok iyi de, bana sorarsan asıl önemlisi Patrick Shannon. Şimdiye kadar onun gibi yakışıklı erkek görmedim diyebilirim. Üstelik her istediğini elde eden bir insandır. Daha dün New York Times'da Elstree'yle ilgili bir yazı vardı. Patrick Shannon'un da görüşlerini almışlar. Patrick, Daisy için «Sıradan bir kız» diyor. Aslında pek övgü dolu bir cümle değil. Ama herhalde gerçek duygularını gazetecilere açıklamaktan kaçındı. Çünkü onları en son bir gece yemekte gördüğümde dünyalarını unutmuşlar, kendi âlemlerine dalmışlardı. Hadi canım, Ram. Hangi devirde yaşıyoruz? Daisy artık çocuk değil. İsterse bir düzine aşığı olur. Ama anlaşılan şimdi sadece Shannon'u istiyor. Üstelik bu yüzden onu kesinlikle suçlayamam.»

«Şekerim, çok zamanını aldım. Artık telefonu kapatsam iyi olacak galiba. İyi misin diye, bir sorayım demiştim. Eski dostlar birbirleriyle sık sık görüşmelidir, değil mi ya? Robin de sana sevgilerini yolluyor. İyi günler, şekerim. Görüşürüz.»

Telefon konuşması bittiğinde Robin kaygıyla sordu, «Nasılsın? Daha iyisin ya?»

«Ne kadar iyi olduğumu anlatamam.»

Ram, *La Marée*'de Daisy'yi kanlar içinde yatağın üzerinde bıraktığı o akşamdan beri tükenmek bilmeyen güçlü istekleri yüzünden derin bir acı içindeydi. Ama bu acısını derinlere gömmeyi dış ve dış görünüşte son derece kusursuz davranarak hiç kimseye bu dengesizliğini sezdirmemeyi başarmıştı. Daisy'siz yaşamaya ve çalışmaya devam edecekti. Nasılsa kız hiç kimseye ait değildi, hiç kimseyle bir ilişkisi yoktu. Ama Daisy, Ram'da bir saplantı halini almıştı. Onu uçsuz

bucaksız bir istek ve sevgi kafesinde yaşatıyor, bundan kaçmasına kesinlikle izin vermiyordu. Bu kafes sadece kendisinin ve Daisy'nin görüntüleriyle süslenmişti. Evet, belki bu kafeste ondan yüz çevirmişti, ama başka hiçbir erkeğe de yanaşmamıştı. Zaten Daisy ona ait olduğuna göre başka bir erkeğe nasıl yanaşabilirdi?

Ram Daisy'yi şimdiye kadar hiç kıskanmamıştı, çünkü ortada kıskanılacak kimse, somut bir neden, bir üçüncü kişi yoktu.

Ama Vanessa duyduğu kin içinde hınçla, son derece iyi seçtiği birkaç sözcük sayesinde Ram'da müthiş bir güçsüzlük, aynı zamanda da canavarca bir öldürme hırsı uyandırmıştı. Bu acıdan nasıl kurtulacak, nereye sığınacaktı? Duyduğu kıskançlık milyonlarca yıldır olgunlaşmayı beklemiş ve tıpkı asit gibi yok edici bir güçle yüzeye çıkmıştı şimdi.

Çabuk çabuk giyindi. Vanessa'nın telefonundan tam yarım saat sonra Jaguar marka otomobilini bıraktığı garajdaydı.

Danielle'in nerde olduğunu biliyordu. Arada bir Daisy'nin okul masraflarını ödeyip ödeyemediğini anlayabilmek için okulu aradığından yöneticiler Ram'ın telefon etmesine alışkındılar. Yıllarca bu yükü kaldıramayacağı ve kendisinden yardım istemek üzere ayağına geleceği günü beklemişti.

Yirmi dakika içinde Londra dışına çıkmış, son hızla Queen Anne okuluna doğru yol alıyordu.

Bu hareket planını yıllardır kurmuştu, ama şimdi uygulama fırsatını buluyordu.

25

Candice Bloom bir çığlık attı, «Aman, Tanrım, olamaz.» Jenny bu çığlığı duyunca yerinde topaç gibi döndü. Patronunun yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu. Yanındaki masada da biraz önce özel ulakla gelen *People* dergisinin son sayısı duruyordu. Dergi hiç kuşkusuz yirmi dört saat içinde Amerika'daki bütün gazete bayilerine dağıtılacaktı.

Hemen masaya seğirtti. Dergiye bakmaya adeta korkuyordu. Herhalde Daisy'yi kapak yapacakları yerde başka bir olayı baş sayfaya almışlardı. Candice de hep bundan korkmuştu, zaten. Baştan beri *People*'ın Daisy'yi inanılamayacak bir kolaylıkla basmayı kabul ettiğini söyleyip durmuyor muydu? Ama, hayır... İşte kapaktaki Daisy'nin fotoğrafıydı... Anlaşılan arada bir modellerin kendisine isyan etmesi Danillo'nun esin gücünü ve yeteneğini kamçılıyordu ki fotoğraf harika çıkmıştı. Kapağın yanında çaprazlama basılmış büyük puntolu kırmızı harflerle şu yazı vardı. «PRENSES DAİSY'nin yaşamı sadece tatlı kokular arasında geçmedi: Francesca Vernon ve Stash Valensky'nin kızının esrarengiz yaşamı.» Jenny elleri titreyerek yazının bulunduğu sayfayı açmak için dergiye bir göz atarken Candice kekeledi, «Otuz dördüncü sayfada.»

Sonunda Jenny çift sayfada verilen yazıyı bulmuştu. Sağ sayfa bütünüyle siyah-beyaz bir fotoğrafa ayrılmıştı. Jenny buna bir an şaşkınlıkla baktı, resim altını okudu, sonra bakışları yeniden fotoğrafa takıldı. Dünya sanki o anda o fotoğrafla sınırlanmıştı. Karşısında yirmi üç yaşlarında, sarışın, birbirlerine son derece benzeyen, dış görünüşleri birbirlerinden birer su damlası gibi ayırt edilemeyecek iki kız birbirlerine

sarılmışlar, kameraya gülerek bakıyorlardı. Resim altında şu sözler vardı: 'Prenses Daisy, altı yaşından beri varlığı büyük bir gizlilik içinde tutularak geri zekâlı çocuklar okulunda yaşayan ikiz kızkardeşi Danielle'i son ziyaretlerinden birinde görülüyor.'

Candice'le Jenny şaşkın şaşkın fotoğrafa bakıyorlar, konuşmayı akıllarından bile geçirmiyorlardı. Sanki donmuş, kalmışlardı.

Sonunda Candice kendinde konuşacak gücü buldu, «Şey... Galiba Daisy'den biraz kısa.»

Jenny de kekeledi, «Gözleri... Gözleri de aynı... Ama sanki bunun bakışlarında bir dalgınlık var gibi... Duydukları müthiş şaşkınlıktan ikisi de sanki karşılarındaki resmin özünü değil de, ayrıntıları kavrıyor gibiydiler.

«Saçları da biraz daha kısa. Aynı renk olmasına rağmen bir donukluk var gibime geldi. Ama alından geriye doğru alınışı, her şey aynı... Tıpatıp aynı... Candice'in sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi çıkıyordu.

Jenny şaşkınlıkla söylendi, «Yüz hatları sanki biraz karışık gibi. İkizinin yüzünde o şakacı anlam yok. Hem yaşından da çok küçük duruyor. Gene de bu tıpatıp Daisy'nin yüzü.»

Candice söylendi, «Hayır, değil. Ona Daisy'ye olduğu gibi ikinci bir kez bakmak insanın içinden gelmez.»

Jenny dehşetle fısıldadı, «Haklısın... Tanrım, öbür resme bak.» Titreyen parmağıyla sayfayı işaret ediyordu. Bu *Life*'ın yirmi beş yıl önceki sayısından alınma bir fotoğraftı. Bunda Stash ve Francesca, Merlin'in sırtında gülen birkaç aylık Daisy'yle birlikte görülüyordu. Resmin alt yazısını yüksek sesle okudu, «Prens ve Prenses Valensky, *Life*'a bu pozu verdikleri sırada ikinci bir bebeklerinin olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Valensky'ler ikinci çocuklarını bütün dünyadan gizlemişlerdi.»

Jenny, «Aman, Tanrım,» diye fısıldıyordu şimdi. Beş sayfa boyunca devam eden yazıyı baş başa verip okudular.

«Prens George Edward Woodhill Valensky'yle yapılan özel röportajda *People,* Valensky'lerin bir kızkar-

deşleri olduğunu öğrendi. Bu kardeşin zeka yaşı dörttür. Prens Valensky, Prenses Daisy'nin üvey ağabeyidir... Aman Tanrım. Candice, kızın zekâ yaşı dörtmüş. Ne müthiş...»

Candice o anda sert bir sesle Jenny'nin sözünü kesti, «Kes sesini Jenny, dahası var. Dinle bak, 'Prens Valensky, kızkardeşinin aile adını kendi deyimiyle bir ticaret malı haline getirmesine şiddetle karşı çıktığını ve Prenses Daisy'nin bir makyaj malzemesi reklamında fotomodellik yapmasını son derece bayağı ve uygunsuz bir davranış olarak karşıladığını söyledi.' Ah orospu çocuğu, ah...» Sonra giderek yükselen bir sesle okumasını sürdürdü, 'Prens Valensky'ye göre Francesca Vernon ikizleri de yanına alarak babasını terk etmeseydi çocukların son derece doğal bir yaşamları olacaktı. Ama babası ikizleri geri almayı başardığında Danielle'in tedavi edilmesi için çok geç olmuştu. Prenses Daisy'den yedi yaş büyük olan Prens Valensky iş çevrelerinde büyük saygınlık gören çok tanınmış bir yatırım danışmanıdır. Bu reklam kampanyası için bir milyon dolar para alan kızkardeşine çok kırgın olduğunu söyleyen Prens Valensky şu ifadeyi kullanmaktadır, 'Babamız öldüğünde on milyon dolar miras bırakmıştı ona. Ama kızkardeşim son derece havai ve söz dinlemez olduğu için bu paraları batırdı. Reklam kampanyasından kazandığı parayı da aynı hızla yiyip bitirecektir.»

Jenny söylendi, «Aman Tanrım. Böyle bir şey yaptı mı dersin?»

«Dur, dinle. Daha kötüsü de var. 'Supracorp'un ilgi çekici başkanı Patrick Shannon da Daisy Valensky için «Sıradan bir kız» ifadesini kullandı. Daisy Valensky, Elstree'nin reklam kampanyasında fotomodellik etmesine rağmen Shannon'un bu sözleri söylemesi çok garip karşılandı. Geçen yıl Elstree'nin zararının otuz milyon doların üzerinde olduğu saptanmıştı. Daisy Valensky'nin fotomodelliğini yaptığı reklam kampanyası şimdiye kadar görülenlerin...' Yeter artık, daha fazlasını okuyamayacağım.» Candice koltuğuna çöküp kalmıştı. «İç hattan hemen Mr. Bijur'u bul. Onunla derhal görüşmek istediğimi söyle.»

Candice Bijur'la ivedilikle konuşmak istediğini söy-

lemesine rağmen Jenny'yle bir süre daha Daisy'yle Danielle'in fotoğrafına daldılar. Garip, büyüleyici bir şeyler vardı bunda. Bu yüzlerdeki belirsiz farklılıkları kıyaslamadan edemiyorlardı. Birinde olgun, kusursuz bir güzellik görülürken, diğeri sanki yarım kalmıştı. İlgi uyandırmıyordu, üstelik karanlık bakışlı gözlerinde de bir dalgınlık, bir boşluk vardı.

Candice mırıldanıyordu, «Sıradan bir kız, ha? Aman Tanrım, yarın bu resim bütün dünyada yayınlanacaktır.»

Jenny sordu, «Acaba *People*'cular, kapak yapmaya talip olduklarında bu işin kokusunu almışlar mıydı dersin?»

«Sanmam. Metindeki ifadeden haberin son anda bununla birleştirildiği hemen anlaşılıyor. Çok acele yazılmış, bir gazete haberi gibi. *People* yazılarına hiç benzemiyor...»

Jenny sordu, «Peki, nerden aldılar bu haberi dersin?»

«Kimbilir? Zaten beni hiç ilgilendirmiyor nerden öğrendikleri. Böylesine müthiş bir şey olduğunda artık işin nasılı önemini yitirir. Bana hemen Bijur'un sekreterini bul.»

Jenny, «Bir öneride bulunabilir miyim?» diye sordu.

«Neymiş bakalım, söyle.»

«Bijur'la görüşmeden önce göz makyajını düzelt. Ağladığın için boyalar birbirine karışmış.»

«Eee, ne olmuş yani? Seninkiler de öyle. Aynaya baksana. İyi, iyi, dediğini yaparım.»

Candice'le Jenny'nin *People* dergisini gorunce yüreklerine iner gibi olduğu o sabah Daisy uyanır uyanmaz gün boyunca neler yapacağını aklından geçirdi. Öğle yemeğinde bir röportaj için *New York Post*'dan Jerry Tallmer'le randevusu vardı. King Features'dan Phyllis Battelle'le iki buçukta buluşacaktı. Gannett'in televizyon programı için de Lammy Johnstone'la saat beş için sözleşmişti. Daha sonra da birer içki içeceklerdi. Bu buluşmaların hepsinde Candice de hazır bulunacak, ama konuşmalar başlayınca bir köşeye çekile-

cek, sadece çok gerekli olduğu anlarda araya girecekti. Kendisinden sadece üç yaş büyük olan sıska Candice'in içinde kendisinden yaşça çok büyükmüş gibi hatta annesi olacak çağdaymış gibi bir duygu uyandırması gerçekten çok garipti. Sanki Candice toplum yaşamında kendine çok iyi yer sağlamış bir anneydi de genç kızını sosyeteye tanıtmaya hazırlanıyordu. Bu röportajlarda arada bir söze karışarak farkettirmeden Daisy'nin üstün niteliklerine öylesine büyük bir ustalıkla dikkat çekişi vardı ki Daisy kendi başına olsa kesinlikle bunu başaramazdı.

Yaklaşık bir düzine röportajdan sonra bu işde kaşarlandığını düşünüyordu. Bütün muhabirlerin, ne kadar şirin, ya da tatlı davransalar da ağzından laf almaya, farkında olmadan söyleyeceği yanlış bir sözü yakalamaya ve haber niteliği olabilecek bir şey öğrenmeye çalıştıklarını çok iyi öğrenmişti. Bir gün önce içlerinden biri, yeni kokuyu beğenip beğenmediğini soracak kadar da ileri gitmişti. Aman Tanrım, beğenmiyorum, diyeceğini mi sanmıştı, yoksa? Ama, hiç kuşkusuz, adam da kendi görevini yapıyordu ve Daisy, «Bu kokuyu beğenmiyorum,» deseydi herhalde onun için bomba gibi haber olacaktı.

Yeni giysilerinden birini çıkararak dikkatle giyindi. Bu da işinin gereklerinden biriydi. Her röportajda karşısındaki gazeteci kendisini tepeden tırnağa dikkatle inceliyor, sonra da sırtındakileri en ufak ayrıntısına kadar bloknotuna kaydediyordu. Daisy'nin yeni tipi her gün her röportajla, her yeni giysi, her yeni soruyla daha da biçimleniyor ve ortaya çıkıyordu. Belki de çok daha sonra bu işe gerçekten alışacak, katılaşabilecekti. Bu sabah görünümünü değiştirme işine girişmeden önce bu işten alacağı bir milyon doları düşünmüş ve bu para için yapmayacağı şey bulunamayacağına karar vermişti. Bu reklam kampanyası için kendisine verilen giysileri daha sonra saklayabileceğini ve bundan otuz, ya da kırk yıl sonra çıkarıp yeniden sırtına geçirebileceğini düşününce bayağı keyiflendi. O zaman, dünyanın en ilginç giyinen altmışlık kadını olacaktı.

Saatine bir göz atınca Theseus'u doyurup yastığına yerleştirdikten sonra Café Borgia'da aceleyle bir fin-

can kahve içmek için ancak vakti kaldığını farketti. Giyinmek, saçlarını yapmak ve yüzünü boyamak tam bir saatini almıştı. Eskiden bu üç işi yedi dakika, ya da daha kısa bir zamanda tamamlardı. Ama prenses olunca işler değişiyor, insan kendine daha çok zaman harcamak zorunda kalıyordu. Postadan gelen zarfları üzerlerine bakmaya gerek bile duymadan kaptığı gibi dışarı fırladı.

Prince Caddesi'ndeki kahvede dışarda bir masa bularak güneşin altında oturdu. Burnuna köşedeki fırından gelen taze ekmeğin nefis kokusu doluyordu. Ama şu anda hiçbir şey yememeliydi. Çünkü öğle yemeklerinde yapılan röportajların önemini bilirdi. Ağzına birkaç lokma atma bahanesiyle vereceği yanıtları tasarlamayı, düşünmeden konuşmamayı öğrenmişti. Kahvesini bitirdikten sonra bir tane daha ısmarladı. Kiki gidince çok az mektup gelmeye başlamıştı. Peki, ama bu büyük zarfı neden almıştı yanına acaba? İçinde ne ola ki? Bunu bütün gün yanında taşımak zorunda kalacaktı bu gidişle. Zarfa bir göz daha attı. Elden göndermişlerdi. Köşesinde de kendisiyle röportaj yapan *People* dergisi muhabirinin imzası vardı. Düş kırıklığı içinde, bunu yarından önce beklemiyordum, diye düşündü. Herhalde kibarlık etmek istemişlerdi, ama neden dergi piyasaya dağıtılmadan kendisine bir tane gönderiyorlardı? Her neyse, bu işi bir an önce bitirse iyi olacaktı. Bu kararı verdikten sonra zarfı açıp içinden dergiyi çıkardı. Kapak fotoğrafını görünce de yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. O maske gibi boyaları silmekle çok iyi etmişti. Ama kapaktaki yazıyı okumaya başlar başlamaz yüzündeki gülümseme silindi. «Esrarengiz öykü mü?» Bu da ne demek oluyordu? İçini kaplayan ani bir korkuyla iç sayfayı açtı. Parlak kağıt sanki parmaklarının arasından kayıyordu. Her zaman dikkatle, sözcükleri seçerek verdiği röportajları hangi gazeteci cesaret edip de «esrarengiz bir öykü» haline sokabilirdi? Şimdiye kadar hiç bir açık vermediğinden, bir pot kırmadığından kesinlikle emindi. Ama içinde kötü bir önsezi vardı. Her yanı buz kesilmişti. Sonunda aradığı sayfayı bulunca sözcüklerin acımasızlığı yüreğinde adeta bir bomba gibi patladı. Bunun acı-

sı bütün göğsünü yavaş yavaş kaplıyordu. Elinde olmadan bir çığlık atıp dergiyi kapattı. Sesini duyan bir garson kaygıyla yanına yaklaşıyordu. Ama eliyle adama gitmesini işaret ettikten sonra derginin üstüne el çantasını koyarak örttü. Göğsüne sanki şiş saplıyorlardı. Acıyı öylesine derinden, gerçek olarak duyuyordu ki ellerini göğüslerinin üzerine kapatmak zorunda kaldı. Bu haliyle sanki kendini savunmaya çalışıyordu. Bu acıya daha fazla dayanamayacaktı. Soluğu kesilir gibi oluyordu. Başını ellerinin arasına alarak sanki yüreğini görünmez bir saldırıdan korumaya çalıştı. Ama içinin acısı geçmek bilmiyordu. Her yandan kötülüklerin saldırısına uğramış gibiydi. Adını bilmediği canavarlar vücudunu parçalıyorlar, etini lime lime ediyorlardı.

Garson yeniden masasına yaklaşmıştı. Yüzünde son derece kaygılı bir anlam vardı. Bir saniye daha geçerse adam konuşmaya başlayacaktı. Daisy ayağa fırladı. Dergiyi göğsüne bastırmıştı. Tıpkı bir ihtiyar kadın gibi, şarsak adımlarla sendeleyerek kahveden içeri attı kendini. İçerisi loştu, kimsecikler de görünmüyordu ortada. Hemen köşedeki masalardan birine çöktü. Caddeden görünmeyecek bir yer seçmişti. Duyduğu acıdan soluk soluğa, her yanından soğuk terler boşanarak dergiyi açıp bütün yazıyı baştan sona kadar okudu. Doymamıştı sanki. İki kez daha okudu bunu. Gözlerinden yaş akmıyordu. Ama beyninin içi de boşalmış gibiydi. Şu anda bu yazıdan ve iç organları dışarı çıkarılıyormuşçasına duyduğu bu acıyı dindirme isteğinden başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu. Yere baktı. Her yanın akan kanlarından göle döndüğünü göreceğini sanmıştı. Oysa hiçbir şey göremedi. Demek bir yarası yoktu. Peki, bu duyduğu acı ne oluyordu? Dergiyi katlayıp çantasına tıktı. Olduğu yerde iyice küçülmeye, yabancı gözlerden gizlenmeye çalışarak kollarını gövdesine dolayıp koltuğunda büzüldü, kaldı.

Yanında garsonun yavaş bir sesle, «Bir kahve daha ister misiniz?» diye sorduğunu duyunca başıyla onayladı.

Önüne getirilen kahveyi canını kurtaracak bir sıvıymış gibi içiyordu. Gerçekten de beyni yeniden ça-

lışmaya başlamıştı. Korkunç canavar göğsüne geçirdiği madensel dişlerini hâlâ çekmemişti, ama düşünme gücünü yeniden kazanmıştı. Birinin yardımını gereksiniyordu şu anda. Ama bu dünyada ona yardım edecek sadece bir kişi vardı. Parayı masaya bıraktıktan sonra kendini sokağa atarak geçen bir taksiyi çevirdi.

Patrick Shannon'un bürosunda ise üç kişi hiç seslerini çıkarmadan put gibi oturuyordu. Shannon, Hilly Bijur ve Candice Bloom dergideki yazıyı okuduktan sonra donmuş kalmışlardı sanki. Sadece Candice saatin kaç olduğunun farkındaydı ve Daisy'nin Jerry Tallmer'le Le Perigord Park lokantasında kendisini beklediklerini düşünüyordu. Neyse ki Tallmer iyi, sevecen, anlayışlı bir adamdı. Tanrı'ya şükür Daisy de buluşacakları lokantanın adını biliyordu. Nasılsa onu gereksinmezlerdi şu anda.

Sessizliği ilk bozan Bijur oldu, «Pat, bunu neden bir felâket olarak gördüğünü anlayamıyorum.»

Shannon önce adamın ne söylediğini anlamamış gibi boş boş yüzüne baktı. Dergiyi görmeden önce Daisy'yi bulmalı, ona durumu kendi anlatmalıydı. «Daisy nerde?» diye sordu.

Candice onu yatıştırmaya çalışarak, «Öğle yemeğinde. Merak etme,» diye yanıtladı.

Hilly öbür yandan üsteleyip duruyordu, «Pat, lütfen beni bir dakika dinler misin? Bak, şu yazıyı bir kez daha okuyayım, anlarsın.» Yazının ikinci sayfasını çevirdi, «Geri zekâlı çocuklar için en iyi okullardan biri sayılan Queen Anne, kendi türündeki kuruluşların en mükemmellerinden biridir. Çok da pahalıdır. Her çocuk için yılda yirmi üç bin dolar para yatırmak gerekir. Okulun müdüresi Mrs. Joan Henderson, Prens Stash Valensky'nin 1967'deki ölümünden tam dört yıl sonra Prenses Daisy'nin, kızkardeşinin bütün masraflarını üzerine aldığını anlattı.' Sonra Mrs. Henderson'un sözleri var. 'Bu iş Prenses Daisy için kolay olmadı hiç kuşkusuz. Arada bir taksitleri ödemekte gecikiyor, ama sonunda muhakkak çeki gönderiyordu. Üstelik bu son on yıl içinde Prenses Daisy'nin kızkardeşine resimli bir kart, ya da mektup göndermediği bir haftayı hatırlamıyorum. Prenses Daisy İngiltere'de otururken her

pazar Danielle'i ziyaret ederdi. Bu ziyaretler, Danielle'le ayrıldıkları sıralarda altı yaşındayken başlamıştı.' Pat, düşün bir kez, sadece altı yaşındaymışlar o zaman. Devam ediyorum, 'İkizler, zekâları arasındaki büyük farka rağmen birbirlerine çok bağlıdır. Hiç kuşkusuz Danielle, diğer öğretmenlerinden çok Daisy'yle anlaşmaktadır. Şu kadarını söyleyebilirim ki bunca yıllık yaşamımda kızkardeşine Prenses Daisy kadar bağlı başka bir insan daha görmedim.' Sonra Daisy'nin at sırtında bir çocuk resmi çizerken çekilmiş bir fotoğrafı var. Sonra şu resim altını dinle, 'Daisy, Soho'da eski bir apartman dairesinde gayet kötü koşullar altında yaşayıp bir yandan sabahtan akşama kadar çalışırken, öte yandan kızkardeşini geçindirmek, ona bakmak için canını dişine takarak resimler de yapıyordu.'»

Candice atıldı, «Öbür sayfada Daisy'nin sırtında basketçi ceketi, başında da gemici beresiyle sette çekilen bir fotoğrafının altını gördünüz mü, Mr. Bijur? Orada North'un sözlerini yayınlamışlar.»

«Reklam filmlerinin baş yönetmenlerinden sayılan Frederick Gordon North ise Prenses Daisy'nin kendisinden ayrılmasından büyük üzüntü duyduğunu şu sözlerle dile getirmektedir, 'Prenses Daisy hiç kuşkusuz her yönetmenin sahip olmak isteyeceği en yaratıcı ve en çalışkan yapımcıydı. Onunla çalışan herkes kendisini severdi. Bu mesleğe karşı büyük yeteneği var.' Kendisine Doctor Pepper, Downy ve Revlon gibi şirketlere yaptığı başarılı filmlerinde Prenses Daisy'nin işbirliğinin eksikliğini duyup duymadığı sorulduğunda acı bir gülümsemeyle şu yanıtı vermiştir, 'Daisy ne zaman isterse eski işine dönebilir. Ona her zaman başarılar dilerim.' Nasıl?»

Candice o anda kafasına dank etmiş gibi bağırdı, «Mr. Shannon, anlayamıyor musunuz? Daisy bir kahraman oldu.»

Hilly Bijur iyice heyecanlanmıştı, «Ben de böyle düşünüyorum işte. Sen de benim sözüme geldin Candice. Pat, bak, dinle, dün elimizde sadece güzel bir kız vardı. Bugün ise bu kız Jeanne D'Arc'lığa aday oldu. Bal gibi bu yıl Helen Keller İnsanlığa Yardım Ödülü'nü alabilir. İşe bu yönden bakmaya çalış.»

Candice o güne kadar sesinde, hiç kimsenin duymadığı bir çekingenlikle araya girdi, «Ama bu işin böylesine ortalığa dökülmesine Daisy ne diyecek? Hiç düşündünüz mü? Bu işi bunca zaman böylesine gizlediğine göre demek ki hiç kimsenin öğrenmesini istemiyordu.»

Hilly Bijur keyfinden yerinde duramıyordu. Neredeyse kalkıp şıkır şıkır oynamaya başlayacaktı, «Onun şu andaki duygularının ne önemi var? Amanın, şu boktan makyaj malzemesi piyasası tarihinde herhalde hiç kimse bundan daha iyi reklam ürününe sahip olamamıştır. Yahu, düşünebiliyor musunuz? Yarın bütün gazetelerde bu haber manşet olacak. Candice, yavrum, söyle bakalım. Catherine Deneuve, ya da Candice Bergen'in özel yaşamlarında bunun onda biri kadar bile ilginç bir giz var mıdır acaba? Mağazalarda boy gösterdiğinde oraları adam almayacak. Phil Donahue'nun programına bile, hem de bir saat süreyle çıkabilir artık. Aklınız alıyor mu? Merv onu ele geçirmeye bayılacak. Sonra Mike Douglas, Bugünün Show'u, belki de Carson da var... Evet, evet hiç kuşkusuz Carson da başvuracaktır röportaj için...»

Patrick Shannon birden ayağa fırlayarak bar bar bağırmaya koyuldu, «Bu odadan defol git, Hilly. Gözüm bir daha görmesin seni. Tamam mı?»

Shannon sekreterlerinden üçünü de yemeğe göndermişti. Şimdi odasında başını ellerinin arasına almış, tek başına oturuyordu. Masanın üzerinde de *People* dergisi açık duruyordu. Daisy hiç ses çıkarmadan odanın kapısını açtığında adam telaşla dergiyi masanın gözüne gizlemeye çalışmasına rağmen ne yaptığını görmüştü.

Düşteymişçesine, renksiz bir sesle özür dilercesine, «Gizlemene gerek yok,» diye fısıldadı.

Shannon yerinden fırlayıp Daisy'nin yanına giderek kızı kollarının arasına aldı. Sırtında yeni giysisi vardı. Yüzündeki anlamla tıpkı dehşete uğramış küçük bir çocuğa benziyordu. Her yanı buz gibiydi. Onu ısıtması gerekiyordu. Ellerini ceketinin altına sokarak kol-

larını kendi vücuduna doladıktan sonra başını göğsüne çekip kulağına tıpkı sevecen bir anne gibi yatıştırıcı, sevgi dolu sözler fısıldamaya koyuldu. Daisy, bu dünyada tek koruganı bu adammış gibi vücudunu onunkine yapıştırıyor, sanki içine girmek istiyordu. Adama sarılır, ellerinin altında yüreğinin atışlarını duyar, iri gövdesini kendisine siper eder ve güçlü ellerinin okşayışlarını duyarken yüreğindeki acının hafiflediğini, sanki adamın gövdesi tarafından emildiğini, onun sıcaklığında erimeye başladığını duyuyordu. Hissetmeye başladığı rahatlık öylesine derindi ki sonunda ağlamaya başladı. Bağıra bağıra, hıçkıra hıçkıra, içi parçalanırcasına ağlıyordu. Ama ne kadar ağlarsa ağlasın, nasıl şiddetle titrerse titresin, Shannon onu bırakmadı. Hep okşuyor, kulağına yatıştırıcı, sevgi dolu sözler fısıldamaya devam ediyordu. Kızın acısını öylesine içine çekmek istiyordu ki Daisy gittikçe rahatlıyor, tamamiyle kendini veriyor, içine kapanıklığından, içinde katılaşan o duygudan kurtuluyordu. Sonunda titremesi, bağırması hafifledi. Doğal bir biçimde ağlıyordu. Uzanıp adamın mendiliyle gözlerini kuruladı.

«Candice yemekte olduğunu söylemişti. Yoksa sana gelirdim.»

«Candice olanları ne bilsin? Bana dergiyi elden göndermişler. Sabah kapıda buldum.»

«Daisy, gel, şuraya otur.» Kızı kanepeye oturttuktan sonra sıkıca göğsüne çekti. Bir yandan da öbür cebinden çıkardığı başka bir mendille gözlerini siliyordu. Ama faydasızdı. Kızın gözyaşları durmak bilmiyordu. Sonunda vazgeçerek serbest olan eliyle kızın iki elini birden tuttu. Daisy derin derin içini çektikten sonra bütün gücüyle başını Shannon'un göğsüne yasladı. Uzun dakikalar, öylece, hiç konuşmadan oturdular. Sonunda sessizliği bozan Daisy oldu. Sesi dümdüz, her türlü duygudan yoksun çıkıyordu, «Bu işi Ram karıştırdı.»

«Ram da kim?»

«Üvey ağabeyim. Sana geçmişimden anlatmadığım tek kişi odur.»

«Anlayamıyorum. Bana neden ondan söz etmemiş-

tin? Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? Sana bu kötülüğü neden yaptı?»

Daisy adamın sorularını hâlâ yanıtlamamıştı, «Fotoğrafları almak için okula gitmiş olacak. Bu resim Dani'nin odasının duvarında asılıydı. Sonra gazetecilere annemle ilgili o korkunç yalanları söylemiş. Ram söylediğine göre bunların hepsi tümüyle yalandır. Üstelik gerçeği de hiç bir zaman, ama hiç bir zaman öğrenemeyeceğim. Düşünebiliyor musun? Gerçeği bilen herkes öldü çünkü. Anabel bile babamın bu konuda hiç konuşmadığını söylemişti.»

Shannon üsteliyordu, «Ama üvey ağabeyinin sana bu kötülüğü yapmak istemesindeki amacı ne olabilir? Senin aile adını bir ticaret malı olarak kullandığını söylüyor. Ama amacı sırf bu yüzden senden öç almak olamaz. Yutmam bunu. Bu çağda böyle bir şey olamaz. Daha başka bir neden var hiç kuşkusuz.»

Daisy yavaşça kendini Shannon'un kollarından kurtararak kanepede arkasına yaslandı. Şimdi aralarında epeyce bir ara vardı. Ellerini kucağında sıkıca kenetleyerek Shannon'a baktı.

«Küçükken Ram'ı hemen hemen babam kadar çok severdim. On beş yaşımdayken babam öldüğünde Ram'dan başka hiç kimsem kalmamıştı. O yaz... O yaz...» Kendi korkaklığına için için kızıyormuş gibi sabırsız bir hareketle başını salladıktan sonra sözlerini sürdürdü, «Babam öldükten sonraki o yaz bir hafta iki sevgili, iki aşık gibi yaşadık. İlk kez ve son kez sözün tam anlamıyla ırzıma geçti. Ama aradakilere ben yeterince karşı koyamadım. Çünkü onu kaybetmekten, dünyada yapayalnız kalmaktan korkuyordum. Üstelik Anabel'e hiçbir şey söylememiştim. Birinin beni çok, ama pek çok sevmesini istiyordum. Ama bu, tabii o iğrenç ilişki için bir özür olamaz.»

Shannon kızın ellerini yakalayıp kendine çekmeye çalışarak homurdandı, «Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlıyorum. Olmaz olur mu?»

«Yok, yok. Hemen karar vermeden gerisini dinle.» Daisy geri çekilmeye çalışıyordu. «Ondan kaçtıktan sonra mektuplarını cevaplamayı kesinlikle reddettim. Sonunda bana gönderdiği mektupları bile okumaz oldum.

İşte o yüzden paramı yitirdiğimi sanıyorum. Tabii, beş parasız kaldıktan sonra ondan bir tek kuruş bile isteyemeyeceğim için kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım .Ama en sonunda Anabel kansere yakalandığında Ram bu işin üstesinden tek başıma gelemeyeceğime karar vermişti. Geçen Noel'de bana tuzak kurarak kendisiyle görüşmem için bir düzen hazırladı. İngiltere'ye dönmeyi kabul ettiğim takdirde Anabel ve Danielle'e bile bakabileceğini söylüyordu. Ama ben Ram'ı tanıyorum ve ondan nasıl sakınmam gerektiğini çok iyi biliyorum. İşte, bu yüzden senin önerini kabul ettim. Onun bana zarar vermesini engellemek için... Bu... Bu... yazı... bu demeci benden öç almak için verdi. Hiç kuşkum yok bundan. Benden nefret etmiyor, Pat. Beni kendine göre seviyor. Bu öyle bir sevgi, o zamandan beri bana duyduğu istek bitmek, tükenmek bilmedi.»

«Ama, Daisy, bu adam bir canavar, bir manyak olmalı. O olay sen on beş yaşındayken olmuştu.»

Daisy başıyla onayladı.

«Hiç kimseye anlatmadın mı? Hiç kimse bir şey yapamaz mıydı?»

«Her şey bittikten sonra Anabel'e anlatabildim. Beni ondan uzaklaştırmak için bir yol buldu. İşte, durumu şimdi bir tek sen biliyorsun. Başka hiç kimse, hatta Kiki'ye bile anlatmamıştım başımdan geçenleri.»

Shannon çok durgun bir sesle, «Onu öldüreceğim,» dedi.

Daisy bu sözlerin üzerinde bile durmak istemediğini belirtmek istercesine söylendi, «Öldüreceksin de ne olacak? Ne faydası var? Olan oldu bir kez.» Çantasından *People* dergisini çıkararak kendisiyle Danielle'in fotoğrafının bulunduğu sayfayı açtı, «Acaba Dani bu fotoğrafın yok olduğunu farketti mi? Bu fotoğrafı çok severdi, çünkü benzerliğimiz en çok bunda görülüyordu. Belki de yok olduğunu anlamamıştır. Ah, anlamamasını dilerim.»

Shannon dergiyi alıp arkasına attı, «Daisy, artık kafanı yorma bununla.»

«Kafamı yormayayım mı? Deli misin? Yahu, düşünsene, şimdi bütün herkes bunu öğrenmek için pe-

şime düşecek. Son derece dikkatli bir ifadeyle ağzımı arayacaklar. *'People'*da çıkan yazı hakkındaki fikriniz nedir? Kızkardeşinizle ilgili daha fazla bilgi verebilir misiniz? Konuşması nasıl? Birbirinizle konuşacak ne buluyorsunuz? Size çok benzediği halde geri... Ah, Pat, onun varlığını gizlememi ondan utandığıma bağlayacaklar. Gerçeği anlayamayacaklar. Bilmiyorum... Bilemiyorum... Ah, Pat... O sorular... Sanki yüzümü paramparça etmek için üstüme saldıracaklar. Herkesin önüne çırılçıplak çıkmış gibi hissedeceğim kendimi. Bu soruları sen de duyabiliyor musun? Bu işi bilmiyormuş gibi davranacaklarını aklın alıyor mu?»

Shannon, «Kimin sana ne sormak isteyeceği beni hiç ilgilendirmiyor,» diye homurdandı, «Bu tanıtma işine devam etmene kesinlikle göz yummayacağım. Bu dünyada hiç kimse bana bunu yaptıramaz. Candice bütün röportaj randevularını ve bütün büyük mağazalara yapacağın ziyaretleri iptal edecek. Bir daha ömrün boyunca hiç bir gazeteciyle konuşmak zorunda kalmayacaksın.»

«Ama ya reklam kampanyası ne olacak? Yeni ürünün tanıtılması işi? Pat, bunu yapamazsın.»

«Sen sakın ayrıntılarla kafanı yorma. Her şey eskisi gibi yürüyecek. Sadece sen hiç bir katkıda bulunmayacaksın artık. Her şeyi bana bırak.»

«Pat, Pat, bunu neden yapıyorsun? Ben uzun zaman reklamcılıkta çalıştığım için bunun sonucunda nelerin olacağını çok iyi biliyorum. Beni aldatamazsın.»

Daisy içini derin bir huzurun doldurmaya başladığını hissederek sordu, «Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?»

«Sana bir tek neden göstersem yeter mi?» Daisy, adamın ikinci öpücüğüne de karşılık verdikten sonra başını eğdi, «Seni seviyorum, Daisy. Seni çok, ama pek çok, tam anlamıyla, bütün gücümle seviyorum. İstersen üç neden de gösterebilirim. Ama esasın üç çeşitlemesi olur bunlar. Seni sevdiğimi söylemeyi *La Marée*'de unuttum galiba. Bu çok ciddi, vahim bir unutkanlık. Bunu telâfi etmek için de çok zaman harcamam gerekecek.» Daisy'ye şu anda kendisini sevip sevmediğini sormak istiyor, ama bunun haksızlık olacağını

düşünerek kendini tutuyordu. Eğer kendisini gerçekten sevmiyorsa bile öylesine derin bir şükran duygusu içinde olacaktı ki, kolaylıkla, «Seni seviyorum,» diyebilirdi. Sevmiyorsa da, bunu hayat boyu itiraf edemezdi. O anda duyduğu sevgiden gövdesine binlerce iğne saplanıyormuş gibi oldu. Daisy'nin sevgisi vücuduna bir dövme gibi ömür boyu kazılmıştı. Şimdi sabırla bekleyebilirdi.

Luke kendini koltuğa atarken söylendi, «Korkunç bir şeydi. Üstelik bu, daha işin başlangıcı.» Kiki yeni hazırladığı martini'yi kocasına uzattı. Sonra da bunu ilaç niyetine içmesini tıpkı bir ana gibi seyretti. Şimdiki halde ev kadını olarak elinden sadece martini hazırlamak geliyordu. Böyle zamanlarda kocasını rahat ettirmek için elinden geleni yapacaktı.

Luke kadehi boşaltınca, anlatmaya başladı, «Daisy'yi aradım. Haber almış, hatta yazıyı bile okumuştu. Yarın onunla öğle yemeğinde buluşmak için sözleştik.»

«Aman Tanrım. Nasıldı?»

«Çok garipti. Bu gece ona gitmemi kesinlikle istemedi. Sanki çok uzak, bu olaylardan kopuk, ve son derece de bitkin geliyordu, sesi.»

«Belki ikimiz birlikte ona gitsek daha iyi olur.»

«Hayır, olmaz. Yalnız kalmak istediği belli. Bu konuda konuşmak istemediğini anladım.»

«Son altı saattır hiç durmadan konuştuğum için onun nasıl duygular içinde olduğunu anlayabiliyorum. Şu harika martinilerinden bir tane daha verir misin? Ama sana küçük bir öneride bulunabilir miyim? İçine azıcık vermut koysan hiç fena olmayacak.»

«Yaaa.» Kiki'nin babası, kızına son bir babalık öğüdü olarak, martininin sert olması için en iyisinden bol bol cin koymak gerektiğini söylemişti. Kiki bunun üzerinde durmayarak yeniden konuya döndü, «Bana neler olduğunu anlat.»

«Öğle yemeğinden döner dönmez derhal Supracorp'a gitmemi bildiren bir mesaj buldum. Shannon'un odasında Hilly Bijur, Candice Bloom, Shannon ve Elstree'

den en az on kişi vardı. Shannon hepimize, bundan sonra Daisy'nin kesin olarak kendi haline bırakılacağını, kampanyaya hiç bir katkısı olmayacağını söyleyerek bombasını patlattı. Prenses Daisy işi rafa kaldırılmıştı. Bütün kampanya, yeni ürünler filan, hepsinden vazgeçiliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranılacaktı. Her şey... Bütün sittirici iş, anlayacağın...»

Kiki şaşkınlıkla bağırdı, «Ama neden? Daisy olmadan bu işi sürdüremezler mi?»

«Kiki, Shannon haklı. Daisy olmadan kampanya sürdürülemez, mağazalar da bu ürünlerin satışlarını yapmayı reddeder. Üstelik bu ay içinde o kadar çok yeni ürün piyasaya sürülüyor ki bunlar çok ciddi rekabet demektir. Daisy olmazsa elimizdeki birkaç gazete ve dergi reklamı ve bir iki reklam filminden yararlanmak zorunda kalacağız. Peki, sonra? Sonra, gerisi gelmeyecek, tabii. Anlıyorsun ya? Her şey Daisy'nin adı, yüzü, görünümü, tüm kişiliği üzerine kurulmuştu. Daisy Charlie reklamı için tutulmuş olsaydı böyle bir durum halinde bile kampanyayı yürütebilirlerdi. Çünkü Charlie Daisy'nin adı ve kişiliği üzerine kurulmuş bir ürün değil. Sadece gelip geçici bir fotomodel olarak kabul edilirdi. Lauren Hutton, ününü yaptığı ayrık ön dişlerini kırsaydı Revlon ya başka bir fotomodel bulur, ya da Lauren Hutton'un dişlerini yaptırır, ama gene kampanyasını sürdürebilirdi. Estée Lauder'in ise simgesi aslında Karen Graham değil, Skrebinski'nin çektiği o büyüleyici fotoğraflar. Halston, Adolfo, Oscar de la Renta ve Calvin Klein da yeni kokularının reklamlarını çılgın gibi sürdürecek olan yerleşmiş dört büyük kuruluş. Biz ürünümüzü, Daisy'nin düşselliği üzerine kurduk. Hayır, hayatım. Shannon mükemmel olarak zararın neresinden dönülse kârdır kararını aldı. Supracorp isterse bu işe kırk milyon dolar harcamış olsun. Ama bundan sonra daha çok para kaybetmek yerine derhal işten vazgeçmek en akıllıca harekettir, bana sorarsan. Bütün öğleden sonrayı kampanyanın çeşitli bölümlerini iptal etmekle geçirdik. Ama yitirilen sadece para değil... En azından Shannon için değil.»

Kiki kocasının ağzını aramaya çalışarak sordu,

«Supracorp'un böylesine büyük bir kuruluş olması şans herhalde.»

«Hiçbir kuruluş böylesine büyük bir zararı bir kalemde silecek kadar büyük değildir. Pay sahiplerini düşünsene. Shannon gırtlağına kadar batağa saplanmış durumda şu anda. Pekâlâ Daisy'yi anlaşma şartlarına uymaya zorlayabilirdi. Ama yapmadı. Ama sakın kaygılanma. Anlaşma koşullarına uygun olarak Daisy paranın tamamını alacak. Sen esas Shannon'a kaygılan Hattâ ikisine birden, yavrum...»

Kiki soludu, «Kaygılanıyorum, Luke.»

«Bana bak, Daisy kendisini avutmamızı istemediğine göre, sen mi beni, ben mi seni avutayım?»

Kiki kocasının kucağına yerleşip burnunu sakalına sürttü, «Bilmem, nasıl istersen.»

«Başlayalım öyleyse.»

26

Ertesi sabah *People* bayilerde satışa çıktığında, Supracorp'un en önemli pay sahiplerinden ve dokuz kişilik yönetim kurulu üyelerinden Joseph Willowby ile Reginald Stein, Shannon'un sekreterine telefon ederek çok önemli bir görüşme yapmak istediklerini bildirdiler. On dakika sonra da hırs ve zafer karışımı bir duygu içinde Shannon'un odasına varmışlardı. Sonunda ellerine uzun zamandır aradıkları kozu vermişti işte.

Willowby elindeki *People*'ı sallayarak bağırdı, «Ne yapmayı düşünüyorsun?»

Reginald Stein ise Shannon'dan öç almak üzere olduğunu bilmenin memnunluğu içinde söyleniyordu, «Sana bir yıl önce bu Elstree denen baş belasını satalım, demiştim. Ama dinletemedim. Hayır, Patrick Shannon her şeyi kendi kafasının dikine halletmeliydi. Öyle değil mi? Peki, şimdi ne oldu?»

Shannon büyük bir neşeyle adamlara yer gösterdi, «Oturun, beyler. Size neler yapacağımı bir bir anlatayım.»

Oturduklarında her şeyi, bütün gerçeğiyle önlerine serdi. Sonunda Willowby öfkesinden kuduran bir sesle sordu, «Uzun sözün kısası Elstree üçüncü yıl içinde de zarar gösteriyor, öyle mi? Hem de ne zarar. Sen buna iş yönetimi mi diyorsun, yani? Shannon'un bebeği adını taktıkları o sevgili şirket için harcadığımız para ne kadar oldu, biliyor musun? Tam yüz milyon dolar. Bunun toplam ciromuzu nasıl etkilediğini de algılamışsındır sanırım.»

Shannon hiç istifini bozmadan başıyla onayladı. Şu anda Willowby'nin sözünü kesmeye gerek yoktu. Üstelik de yerden göğe kadar haklıydı.

Stein de dibek dövücünün hık deyicisi gibi ekledi, «Piyasadaki paylarımızın değerlerinin düşmesi de cabası tabii. Bu yeni kampanya ve harcadığın paranın doğurduğu heyecan yüzünden iyice yükselmişti. Ama bu akşam borsa kapandığında ne kadar düştüğünü düşünmek bile istemiyorum. Prenses Daisy işinden vazgeçtiğimiz duyulunca da payların değerleri daha ne kadar düşecek hiç hesap ettin mi?»

«Etmedim, Reg. Ama bu işi seninle tartışmaya hazırlıklı değilim. Size ne yapmaya karar verdiğimi anlattım. Bu kararımdan da kesinlikle dönmek niyetinde değilim.»

Willowby daha da yüksek sesle bağırmaya başladı. Kızgınlıktan gözü dönmüştü sanki, «Seni küstah pezevenk, seni. Yönetim kurulunu olağanüstü toplantıya çağırıp kıçına bir tekmeyle seni Supracorp'dan kovduracağım. Bu bağımsız hareketlerinden, bilmem neyinin dikine gitmenden bıktım usandım be. Boktan bir kapris uğruna yüz milyonlarca doları bir kalemde silmeyecek bir adam alırız senin yerine. O Valensky denen kızla anlaşmayı bozmasaydın belki bu sittirici işi kurtarabilirdik. Bu senin hatan ve cezanı da çekeceksin. Şimdiye kadar fazlasıyla başına buyruk davrandın, Shannon.»

Shannon hemen yanıtladı, «Hemen yönetim kurulunu toplantıya çağır. Her an toplantıya hazırım. Ama beyler, şu anda beni bağışlamanız gerek. Elstree'den başka yedi şirketimiz daha var ve bunların çeşitli dertleriyle uğraşmak zorundayım.»

Adamlar hırslarından köpüre köpüre kendilerini dışarı attıktan sonra Shannon oturup düşünmeye koyuldu. Yönetim kurulunun diğer birçok üyesi de Joe ve Reg gibi itidal ve dikkat yanlısı tutucularda. Supracorp'un başkanlığını yaptığı şu birkaç yıl onlarla başı epeyce derde girmişti. Shannon'un sarsılmaz kişiliğini anlayamayacak kadar az tanıyorlardı. Ama kuruluşa para getirdiği sürece her türlü fikrini kabul etmeye ve desteklemeye hazırdılar. Bundan hiç hoşlanmamalarına rağmen şimdiye kadar ona dayanmışlardı. Supracorp'un şimdi de, gelecekte de Elstree'nin zararına dayanabilecek güçte bir kuruluş olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen Joe'yla Reg takımı bu fırsatı kendisinden kurtul-

mak için gökten inmiş bir nimet olarak görmüşlerdi. Belki de bundan sonra böyle bir fırsat ayaklarına kadar gelmezdi. Neden tepsinlerdi? Dün, Daisy'nin bütün reklam etkinliklerini iptal ederken bu kararı iş çerçevesinde almamıştı. Zaten bu bir işadamının kafasından çıkabilecek bir karar değildi. Şimdiye kadar bazı yenilgilere uğramış, ama bunların hepsi de kendi isteğinin dışında olmuştu. Şimdiye kadarki başarısızlıkları hiçbir zaman başkası uğruna yaptığı bir fedakârlıktan kaynaklanmamıştı. Ama şimdi, Daisy'yi yok etmek pahasına başarıya ulaşmak istemiyordu. Seçenek kendisine aitti. Seçenek kendisine ait olduğuna göre de Daisy'siz bu işi istemiyordu. İyi, zaten hiç kuşkusuz yönetim kurulu Supracorp'dan atılması için oy çokluğuyla karar verecekti. Shannon sırıtarak, «Sittir et bu şamatayı» diye söylendikten sonra yeniden işinin başına döndü.

North'un stüdyosunda ise *People* dergisi sabahtan beri elden ele dolaşmış, durmuştu. Kapalı bir sette 'Planter's' marka kavrulmuş yer fıstığının reklam filmi çekiliyor, bir yıldız futbolcu, filmde ikı yer fıstığı yedikten sonra «taze kavrulmuş fıstık tadıyla» ilgili dört cümle söylüyor ve yeni açtığı fıstık tenekesini kameraya tutuyordu. Şimdiye kadar tam elli dört çekim yapmışlardı. Bu filmin çekimine kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, öğle yemeği zamanına kadar Daisy işini konuşacak zaman bulamadılar. Sonunda North'un odasında Wingo, Arnie Greene, Yunanlı Nick ve North bir araya gelip arkalarından da kapıyı sıkıca kapattıktan sonra bir yandan sandviçlerini yemeye, bir yandan da durumu gözden geçirmeye koyuldulr.

Nick büyük bir karamsarlıkla söze başladı, «Daisy'yi bu boktan işe bulaştırmamalıydım. Suç hep benim.»

Wingo eşek arısı gibi Nick'i sokmak istercesine kötü kötü homurdandı, «Oğlum, bu dünya sadece senin çevrende mi dönüyor? Birazdan seller, depremler ve daha bilmem nelerden de sorumlu olduğunu iddia etmeye başlayacaksın.»

Nick cebinden çıkardığı sustalısıyla üzgün üzgün oynuyordu, «Sen istediğini söyle, Wingo. Haksızlık et-

tiğini farkında mısın? Her şey benim Daisy'nin saçlarını açmamla başlamadı mı yani? Hani, kendimize yeni şirket kurmak istediğimizi ona açarak bizimle gelmesini önerdiğimizde ne kadar kızmıştı, anımsıyor musun?»

Nick, «Wingo,» diye tısladı, «Anılarını kendine saklasan daha iyi olmaz mı?»

North birden bu konuşmayla ilgilenmişti. Sordu. «Sen neden söz ediyorsun Nick?»

Nick hemen anlatmaya koyuldu, «Artık öğrensen de hiçbir şey farketmez zaten. Daisy'yi yapımcı olarak alabilseydik Wingo'yla ben senden ayrılıp kendi başımıza bir iş kurmayı tasarlıyorduk. Ama Daisy ağzımığın payını öyle bir verdi ki, görmeliydin. Bağlılıktan, sorumluluktan, daha bir sürü saçmalardan söz edip durdu. Duysaydın gözlerin yaşarırdı.»

Wingo da kendini savunmak istercesine söze karıştı, «Ömrüm boyunca kameraman olarak kalmak istemiyorum, North. Daisy benimle aynı fikirde olmasa bile yönetmenlik yapabileceğime inanıyorum.»

North sordu, «Bu iş ne kadar zaman önce olmuştu?»

Wingo yanıtladı, «Belki bir yıl, belki de daha uzun zaman oldu. Bilemiyorum. Çok hırslanmıştı bize o gün. Cinemobile'in adamlarının Arizona'da yollarını kaybedip de onları beklediğimiz sürece güneş altında tavuk kızartmasına döndüğümüz gün bile o kadar kızgın değildi.»

Nick atıldı, «Yok, yok, hani Meksika'da bulduğu maymun, bavulu parçalayacak yerde eline alıp tam altı saat oynamıştı da Daisy onu ininden çıkarmaya uğraşmıştı, hatırlıyor musun? İşte o zaman tepesi daha çok atmıştı.»

Arnie zavallı bir ifadeyle söze karıştı, «Hiç biriniz Daisy'nin Oscar Meyer için yaptığımız bir filmde Meyer'in ürünlerini sunacağımızı bildiği halde yiyecekleri hazırlayan firmanın dumanlanmış somon balığından bize on sterlinlik kazık attığını farkedince nasıl gözünün döndüğünü görmediniz. Gerçek kızgınlık diye o zamanki haline derim ben. Onun gibi bir yapımcıyı bir daha hayatta bulamayız.»

North birden bağırmaya başladı, «Hadi, çekin gidin şu odadan. Bir cenaze ayinine gitmek istediğimde İr-

landalı cenaze levazımatçılarına baş vururum. Şimdi sizin Daisy'nin arkasından ah vah etmenizi dinleyecek halim yok.»

Wingo, «Dırlanmayı kes North,» dedi. «Hepimizden fazla senin üzüldüğünü anlamıyor muyuz yani? Bizi aptal mı sanıyorsun sen?» Bu sözleri duyan North birden başını önüne eğdi. Verecek cevabı kalmamıştı.

Arnie yeniden *People*'ın sayfalarını çevirmeye koyulmuştu, «Böylesine deli gibi çalışmasının nedenini bir türlü anlayamamıştım. Zavallı yavrucak, tevekkeli değil, hiç özel yaşamı yoktu.»

North gene söze karıştı, «Bana bakın, artık bu konudan bir daha, asla söz edilmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı? Hiç birimiz Daisy'yi gerçekten tanıyamadık, hâlâ da tanımıyoruz. O yazıyı okusak bile onun ruh halini hiçbir zaman bilemeyiz. Onun için çenenizi kapatıp işinizin başına dönecek misiniz?»

Dışarı çıkışlarını izledikten sonra arkadan kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra son derece sakin, bilinçli hareketlerle İngiltere'den yeni gelen tam yirmi beş bin dolarlık Cooke marka bir yakın plan objektifini kırmaya koyuldu. Yas tuttuğunu bundan başka türlü gösteremezdi kendi kendine. Üstelik Daisy'nin arkasından yas tuttuğunun bilincinde bile değildi. Ama Frederick Gordon North bir daha ömrü boyunca Venedik'e adımını atmadı.

Vanessa Valarian, *People*'ı okur okumaz Robin'i hemen işyerinden aradı.

«Hayatım, *People*'ı aldırmak için hemen aşağı birini gönder. Yarım saate kadar seninle öğle yemeğinde buluşuruz. Seninle bunu konuşmak için akşama kadar sabredemem. Ah, Robin, sevgilim, öylesine harika, heyecan verici bir şey ki, bu.»

La Côte Basque'daki banketlerden birine yerleştiklerinde Vanessa gözlerini Robin'in yüzüne dikti, «Bak, dinle sevgilim. Hatırından çıkarmaman gereken şey Daisy'yi eskiden tanıdığımızdır. Onun en iyi dostları, elinden tutan insanlardık. Bu yürekli, harika kızcağızın yaşamla neden, nasıl didiştiğini bilmediğimiz günlerde

bile ona destek olduk. Anlıyor musun? Bunu hiç aklından çıkarma.»

Robin papağan gibi tekrarladı, «Onunla hiç kimse ilgielnmezken Daisy'ye ilk biz yardımcı olduk.»

Vanessa ona aldırmadan sözlerini sürdürdü, «Çünkü onda, hiç kimsenin görmediği seçkin bir ruh güzelliği keşfetmiştik. Onda harika bir değer, bir duyarlılık, derin bir duygusallık, incelik olduğunu anlamıştık. Karşılık veremeyeceğini bildiğinden büyük bir alçak gönüllülükle davetlerimizi, kendisine vermek istediğimiz armağanları geri çevirmekte ısrar ederdi. Sanki aldırırmışız gibi... Ama hiç olmazsa ona tablo siparişleri bularak ve giysilerinde yardımcı olabilmiştik. Biz olmasaydık ne yapardı, bilmem?»

Robin onu inandırmak istercesine söylendi, «Hiçbir şey yapamazdı, hayatım. Bizi tanıyan herkesin bu gerçeği kabul edeceğinden hiç kuşkum yok.»

«Ah, Robin, Kış Sarayı Balosu'nu iple çekiyorum. Hiç kuşkusuz davetliler arasında tanıdık birkaç insan görmekten çok memnun kalacaktır. Onu öylesine korumak istiyorum ki, anlatamam. Şu anda analık duygularım canlandı sanki. Hem sonra artık herkese yatta olanlar hakkında bir şeyler anlatabilecek, bunun gerçek nedenlerini açıklayabileceğim. O iğrenç, korkunç sorular, imalı sözlerden kurtuldum artık. Daisy'ye ihanet etmek kaygısına kapılmadan gerçekleri açıklayabileceğim.»

«Peki ama, Vanessa, yatta neler olmuştu?»

«Ayrıntıları boş ver, sevgilim. Nasılsa bir şeyler uydururum.»

Woodhill Manor'da pis bir eylül sabahıydı. Fena halde yağmur yağıyordu. Oysa eylül aylarında İngiltere'de hava genellikle güzel olurdu. Ama kahvaltı sofrasına oturan Ram'ın aklı sadece *People*'ın Amerika'da ne zaman satışa çıkacağındaydı. Aradaki saat farklarını hesaba katarak kapağında Daisy'nin fotoğrafı bulunan derginin İngiltere'de öğle yemeği vaktinde Amerika'daki bayilerde piyasaya çıkması gerektiğini düşünüyordu. İlgisizlikle, tam üç buçuk dakika pişir-

lerek önüne getirilen seçme kahverengi yumurtaları süzdükten sonra zile basıp uşağı çağırdı.

«Thompson, bugün sofrada neden frenküzümü reçeli yok?»

«Mutfağa sorayım, efendim.» Birkaç saniye içinde döndü, «Manav dün frenküzümü getirecekmiş, ama kamyoneti bozulduğu için gelememiş. Aşçıbaşı, özür diliyor, efendim.»

«Peki, Thompson. Önemi yoktu zaten.» Ram, görkemli yemek salonunda otururken en yakın kentte kaç kişinin *People* dergisini alıp Daisy'yle ilgili yazıyı okuyacağını düşünüyordu. Amerika'dan pek az bir saat farkıyla Londra, Paris, Roma ve Madrid gibi büyük kentlerde kolayca bulunacaktı... Kahvaltısına el sürmeden sofradan kalktı. Sonra yeniden zile bastı, «Aşçıbaşıya söyle, frenküzümlerinin bugün muhakkak getirilmesini sağlasın. Manavın kamyoneti onarılmadıysa sen kendin gidip al. Tamam mı?»

Tüfeğini alarak dışarı çıktı. Malikanenin birkaç yüzyıllık bahçesinde dolaşıp çitlerin kapılarını açarak kırlara uzanırken *People* muhabirine verdiği demeci anımsıyordu. Müthiş bir olay olacaktı. Bu yazı Daisy'yi mahvedecekti. Kızın bu darbeden sonra asla toparlanamaması için elinden geleni yapmış ve bunu kesinlikle güvence altına almıştı.

People onu kapak yapacaktı, öyle mi? Yağmurdan ıslanmış kırlara bakarken gözünün önünde Daisy'nin yüzü canlandı. Ama bu kez paramparça bir yüzdü bu. Burnundan, kulaklarından, gözlerinden kanlar akan, yanakları parçalanmış bir yüz... Arada bir bu tür görüntülerle kendi kendini yatıştırıyor, sonra onu yeniden on dört temmuz gecesi balodaki haliyle görüyordu. Beyaz dantel giysisi içinde, o erkekten bu erkeğe canlı, ateşli, son derece masum, yeni şeyler keşfeden bir çocuk gibi gözleri keyifle parlayarak saçları rüzgârda karışmış dans ederken kahkaha atarken görüyordu. Kendisinden başka her erkekle dans etmişti o gece. Bu Daisy'ye sahip olmaya, ya da ölmeye kesin olarak karar verdiği geceydi.

O yağmurlu günde eve ne öğle yemeğine, ne de akşam üstü çayına döndü. Kâhya Mrs. Gibbons, son

derece dakik bir adam olarak tanıdığı efendisinin başına bir şey gelmesinden kaygılanmaya başlamıştı.

Hizmetçi Sally'ye, «Dışarısı öyle rüzgârlı ki. Hiç de av havası değil. Bu havada kuşlar çıkar mı hiç? Evden çıkarken bunu söyleyecektim, ama vazgeçtim, bana düşmez çünkü,» diye yakınıyordu.

Sally filozofça başını salladı, «Beyefendiler her türlü havada spor yapma gereğini duyarlar.»

Mrs. Gibbons homurdanıyordu, «Ama bu havada insan ancak zatürree olur. Üstelik aşçıbaşı ona öğle yemeğinde öyle nefis bir biftek hazırlamıştı ki...»

Sally birden, Woodhill ailesinin yanında yıllardır çalışan ve kulakları gittikçe ağırlaşan kâhyayı uyarmak zorunluluğunu duydu, «Mrs. Gibbons, kiler kapısına vuruyorlar. Durun, beni gidip bakarım.»

«Gelen kimse söyle, sakın ayaklarını silmeden mutfağa girmesin.»

Hizmetçinin çığlıkları Woodhill Manor'un her yanında yankılanırken Mrs. Gibbons'un sağır kulaklarına kadar geldi. Çığlıklar Birinci Elizabeth, Kraliçe Ann ve Kral Edward dönemlerinde ayrı ayrı yaptırılan bütün bölümlere sızdı, bütün duvarlarda çınladı. Bu güzelim, harika evin her odası, kapıyı açtığında çiftçilerin kucağında Ram'ın cesedini görür görmez çığlığı basan hizmetçinin sesiyle doldu. Yağmur altında o kadar uzun zaman kalmıştı ki kanlarını bile sular alıp götürmüştü. Başının yarısı uçmuş, beyni ortaya çıkmıştı.

O gece masanın çevresinde toplanmış, konyaklarını içerlerken ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olan Sally şaşkınlık içinde mırıldanıyordu, «Mrs. Gibbons, beyefendiler neden daha dikkatli olmazlar, acaba? Ne zaman dolu tüfekli birini görsem dehşetten tüylerim diken diken olur. Ne kadar iyi nişancı olursa olsun, korkarım. Ben bu avcılık, atıcılık işinden hiç, ama hiç hoşlanmıyorum. Zavallı, Prens Valensky.»

Mrs. Gibbons kızı yatıştırmak istercesine konuştu, «Avukatlar işe koyulur koyulmaz, onun yerine geçecek bir Woodhill bulurlar, Sally. Acaba bu kim olacak? Çok merak ediyorum. Bakalım, zaman gösterecek.»

Rain'ın başının yarısı uçmuş cesedi, akşamüstü yakınlardaki cenaze levazımatçısına gönderilmiş ve olay böylece kapanmıştı.

Hiç kimse Daisy'nin *People*'da yayınlanan kapak resmini Saygıdeğer Sarah Fane kadar dikkatle incelemedi. Hakkında yayınlanan yazıyı da herhalde hiç kimse Saygıdeğer Sarah Fane gibi, her sözcüğü adeta ezberleyerek tekrar tekrar okumadı.

Aynada kapak resmini kendi yüzüne yakın tutarak kıyaslama yaparken içinin memnunlukla, sevinçle dolduğunu duyuyordu. Yetiştirilmesi yüzyıllar alan enfes bir İngiliz Gülü'nden farksız yüzünde derin bir keyif görülüyordu.

Böyle tipleri sevenler için, gerçekten çok, ama, çok güzel, diye düşündü. Aslında insan bundan daha fazla güzellik isteyemezdi. Bu bir övgü olarak kabul edilebilirdi. Evet garip, ama gerçek bir övgüydü ve onu hiç bir zaman unutmayacaktı.

Dergiyi çöp sepetine fırlattıktan sonra giyinmesine devam etti. O kadar vaktinde hazırlanmıştı ki, biraz sallanabilirdi. Elini kaldırıp parmağındaki otuz iki kıratlık pırlanta nişan yüzüğünü inceledi. Kaba, adi görünüşlü olamayacak derecede büyük bir taştı bu. Houston'un bir numaralı petrol kralının karısı olarak önünde çok mutlu, harika günlerin kendisini beklediğini düşünerek içi sevinçle doldu. Nişanlısı, düşüncenin, hayal gücünün de dışında bir zenginliğe sahipti. Artık bu dünyada ne istese elde edebilirdi. Nişanlısının annesinin ailesi Illinois eyaletinin Springfield kentindendi. Ailede Amerikan Bağımsızlık Yasası'nı imzalayan tarihi bir kişi, Amerika'nın iki başkan yardımcısı, bir de ileri gelen senatör bulunuyordu. Baba tarafından ise büyükbabasının babası, soyluluğa eşit sayılan çok büyük bir hayduttu. Sarah Fane her zaman, sosyeteye yeni tanıtılan bir genç kızın başına gelebilecek en kötü şeyin, sosyete mevsimi sona erdikten sonra da kendisine koca bulamaması olduğuna inanmıştı. Ama kendisinin de sosyete mevsimini gayet kötü kullandığını, fırsatlarını yeterince değerlendiremediğini düşünmekten

kendini alamadı. Ama ne olursa olsun sonunda istediği gibi birini bulmuş ve mevsim bitmeden nişanlanmayı başarmıştı ya. Bir kraliçe gibi hüküm süreceği Houston'da yaşam hiç kuşkusuz çok uygardı. Bir kere, sık sık yolculuk yapacaklardı. Hem sonra nişanlısı kendisine tapıyordu. Bu duygusu o kadar elle tutulur gibiydi ki bunun kokusunu bir tanrı heykelinin başında yakılan buhurdanın dumanları gibi çevresinde hissedebiliyordu. Adamın bu bağlılığı, kendisinin bile düşlediğinin üzerinde kusursuz bir Sarah Fane görüntüsü yaratıyordu. Hem ne olursa olsun nişanlısı şimdilik ilk koca olarak doğrusu uygun bir erkekti.

Daisy bitkin bir halde sabaha kadar uyudu. Uyandığında içinde derin, düş gibi büyük bir sevinç vardı. Uykusunda gördüğü düşlerden sadece birini hatırlıyordu. Danielle'le yemyeşil kırlarda el ele koşuyorlardı. İkizi de onun kadar hızlı koşabiliyordu. Düş bu kadardı. Ama Daisy adeta elle tutulabilir derin bir sevinç, büyük bir memnunluk içinde yatakta yatıyordu şimdi. O düşü kaçırmaktan korkarcasına hiç kımıldamıyordu yatakta. Hiç böyle bir şey olmuş muydu? Danielle'le birlikte hiç böyle koşmuşlar mıydı? Acaba birlikte koştuklarında kaç yaşındaydılar? Böyle bir şey yaptıklarını hiç anımsamıyordu, ama olmuştu herhalde. Olmadıysa bile gördüğü düş öylesine gerçek gibiydi ki bir anı olarak saklayabilecekti. Bu benliğinin bir parçası haline gelmişti. O gece düşte Danielle'le birlikte büyük bir mutluluk içinde birbirlerine her bakımdan eşit olarak koşmuşlardı.

Telefon çalmaya başladığında da düşün verdiği mutluluk devam ediyor, gözlerinin önünden o parlak görüntü silinmiyordu. Sonunda bir an önce kalkarak dışarı çıkması gerektiğini anladı. Acele acele blucinini, ince, lacivert, devrik yakalı kazağını giydikten sonra ayaklarına da sandallarını geçirdi. Saçlarını başının üzerinde sımsıkı toplayıp üzerine lacivertli kırmızılı bir başörtü bağladıktan sonra elinin altındaki en geniş çerçeveli güneş gözlüğünü çıkarıp gözüne taktı. Aynaya bir göz attığında görünümünden memnundu. Bu

haliyle onu hiç kimse tanıyamazdı. Daha saat dokuz buçuktu. Telefon sekiz, dokuz keredir çalıyordu. Durdu. Sonra yeniden çalmaya başladı.

Theseus'un kayışını eline aldıktan sonra kendini dışarı attı. Telefondan, kendisiyle konuşmak isteyen herkesten kaçıyordu. Soho'dan bir taksiye atlayarak Park Avenue'yu baştan başa geçti, ardından batıya, 72 nci caddeye sapmasını söyledi şoföre. Araba Sheep Meadow yakınlarına geldiğinde şoföre durmasını söyleyerek parasını verdi ve aşağı atladı. Theseus'un kayışını çözmüş, köpeği istediği gibi ortalıkta koşuşsun diye kendi haline bırakmıştı. Parkta kendisi gibi köpekli başkaları da dolaşıyor, çocuklar frizbi oynuyorlardı. Kıyıda köşede de genç çiftler yerlere serdikleri battaniyelerin üzerinde, bütün geceyi orada geçirmiş gibi büyük bir rahatlıkla sevişiyorlardı. Otların üzerine bağdaş kurarak kentten yükselen binaları seyretmeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra içinde, ayak parmaklarının uçlarından saç diplerine kadar garip ve güçlü bir duygunun uyanmaya başladığını hissetti. Bunun ne olduğunu anlayamıyor, ama çok önemli olduğunu da farkediyordu. Bunun özünü kavramaya çalışıyordu. Ama Theseus'un tam anlamıyla özgürlük içinde parkta bir baştan bir başa koşuşmasını, havada perendeler atmasını seyretmeye koyulunca bu duygusunun ne olduğunu anladı. Özgürdü. Özgürlüğüne kavuşmuştu sonunda. Sanki yıllardır üzerine yıkılı duran geçmişin enkazı kalkıyor, yana saçılıyor, kendisi de bunun altından kurtuluyordu. Ah, bu ağır yük şimdiye kadar onu öylesine kahretmiş, onu öylesine uğraştırmıştı ki... Geleceğin denizine dalmadan önce geçmişi yerinden sökmesi gerekmiş, ama Ram ne kadar acımasız olursa olsun bir tek vuruşta onu geçmişe zincirleyen, gizlere hapsederek ağzını tıkayan mantık dışı yasaklar, korkular ve gizlerden kurtarmıştı. Kendisini yıkmayı amaçlayan müthiş bir hareket, onun, içinde bulunduğu labirentten temiz, açık havaya çıkmasını sağlamıştı. Yeniden Ram'ı *La Marée*'deki şezlonga uzanmış, kendisine gelmesi için işaret ederken gördü ve bu kez onu unutma yolunda ilk adımını attı.

Yüzü gözü kirli, küçük bir erkek çocuğu sendeleyip ağlayarak Daisy'nin kucağına düştü. Annesi gelene kadar çocuğu oyalamaya çalıştı. Kadın oğlunu bu yabancının elinden almak için hiç de aceleci davranmıyordu. Arkasında sırtına bağladığı ikinci bir çocuk taşıyordu çünkü. Daisy çocuğu kadına hiç bir isteksizlik göstermeden uzattıktan sonra gene düşüncelerine döndü.

Londra'dayken Shannon'a, sadece mantıksal açıdan kendi suçu olmadığını düşündüğü halde, duygusal olarak Dani'nin durumundan suçluluk duymaktan nasıl vazgeçebileceğini sormuştu. Shannon da ona, belki de yanlış olan bir gerçek yerine doğru olan gerçeğe inanarak bundan kurtulabileceğini anlatmıştı. Peki, ama, ya üçüncü bir kurtuluş yolu varsa? Ya boş vermeye başlarsa? Suçluluk payını bölüştürmek onun sorunu değildi. Annesiyle babası, birbirlerine ve Dani'yle kendisine ne yapmışlarsa, bu yüzden sonsuza dek kısıtlanacak mıydı?

Şimdi Big Sur'daki günleri anımsıyor ve Dani'nin o zamanki davranışlarını gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. O zaman bile aralarında bir farklılık vardı. Demek Ram'ın Dani'nin normal bir çocukluğa sahip olabileceği iddiası da doğru değildi. Çiçekli kırlarda Dani'yle birlikte koştuklarını düşlemişti. Şu anda artık bunun düşten öteye gidemeyeceğini biliyordu. Çünkü birlikte hiç koşmamışlardı. Çünkü Dani, Daisy gibi koşamazdı. Ama Ram'ın yalanları bir kez yayınlanmıştı ve daha sonra yayınlanabilecek tekzipler ve açıklamalar kamuoyunun gerçek olarak kabul ettiği ilk izlenimi silemezdi. Ama bunun ne önemi vardı? Olayla ilgili herkes ölmüştü. Yaşayan, dertlenen tek kişi kendisiydi. Ama her şey geçmişte kalmıştı. Aradan uzun yıllar geçmişti. Ram'ın eski günlere ait suçlamalarıyla kendini geçmişin ölümcül ağına ne derece kaptırdığı birden kafasına dank etti.

O sırada birbirlerine bağırıp çağıran ve büyük bir heyecanla frizbi oynayan dört çocuğun ortasında kaldığını fark etti. Plastikten tabağa benzer oyuncaklarını birbirlerine attıkları sürece hiç sesini çıkarmadan oturdu. Birkaç dakika sonra atlayıp zıplayarak biraz öteye gitmişlerdi. Düşünceleri bu kez yıllar boyu içinde bo-

caladığı, Prenses Daisy unvanına lâyık olmayan bir sahtekâr olduğu kanısını uyandıran duygularına kaydı. Birden gerçeği o kadar büyük bir açıklıkla gördü ki gözleri karardı. Tabii, kendisini Prenses Daisy olarak kabul edememişti, çünkü Dani, Prenses Danielle olamamıştı. Danielle herkesten uzakta, gizlilik içinde yaşarken, onu herhangi bir kızkardeşin olabileceğinden daha yakın düşünerek hep içinde taşımıştı. Dani'nın hiç bir zaman yeterli olgunluğu bulamayacağı düşüncesi yüzünden iyice dertlenmiş, kendi hayatını özgürce yaşayamamıştı. Mutluluk duymaya, keyifli olmaya hakkı bulunmadığına inanmıştı. Ama şimdi... Şimdi artık Dani'yle yeniden birleşmişlerdi. *People* dergisinin o sayfasında yıllar önce kendisinden koparılıp alınan ikizine sarılarak aralarındaki bağı bütün dünyaya ilân etmişti. Ayrılıkları sona ermiş, kardeşlik bağları herkesin gözünde doğrulanmıştı. Şimdi Dani'nin kendi yaşamında mutlu olduğunu, Daisy'nin yoksun kalacağı şeylerin Dani'ye mutluluk getirmeyeceğini kavramıştı. Geçmişi çözümleyemezdi. Bu olanaksızdı.

Ama o düşte... İkisi de çok mutlu olmuşlardı.

Karşıdan koşarak Theseus geliyordu. Ağzında yakaladığı bir güvercin vardı. Bunu yavaşça Daisy'nin kucağına bıraktı. Daisy, New York'lu güvercinlerin nasıl haydutça bir korkusuzluğa sahip olduklarını bildiği için Theseus'dan hiç zarar görmemiş, ama fena halde tepesi atmış kuşun onurla yürüyerek uzaklaşmasını seyretti.

«Hayır, Theseus, olmaz. Sen çok kötü bir köpeksin.» Peki, neden olmasın, diye düşündü. Kuşlara zarar vermiyordu ki. Aman, istediği gibi oynasın, dursun. «Peki, Theseus. Hadi, yavrum, koş, oyna. İstediğini yap. Koşabildiğin kadar koş. Sen cici bir köpeksin.»

Yaşamı boyunca peşinde koştuğu neydi? Kendi kendini bulma özgürlüğü mü? Eh, işte kendini bulmuştu. Renkli, siyah-beyaz fotoğraflar, sözcükle dolu bir metinde bulmuştu kendini. Ram'ın yalanlarına rağmen, Dani'yi Queen Anne okulunda tutabilmek için at delilerinin çevresinde dolanması ve ikili yaşamı herkesçe öğrenilmişti. Öğrenilirse öğrenilsin. Ne vardı bunda? Utanılacak bir şey yapmamıştı ki. Şimdiye kadar yap-

tığı bir tek resimden bile utanç duymuyordu. Ram'dan özgürlüğünü satın almak için Elstree'yle anlaşma yapması ne fark ederdi ki? Bütün kadınlar gibi yaşamını düzenlemek, kendi başına istediği gibi kararlar almak, hatta kendini keyfince kulanmak hakkına sahip değil miydi? Valensky adından kaygılanmasına da gerek yoktu bundan sonra.. Valensky kendisiydi. Bu adı istediği biçimde kullanabilirdi. Ram, o sözleriyle ne kadar köhnemiş, aptalca fikirlere sahip odluğunu kanıtlamıştı. Kim olduğunu ve, Supracorp'un bir sürü reklam, fotoğraf ve ıvır zıvır için ona neden bir milyon dolar ödemeyi kabul ettiğini çok iyi biliyordu. Prenses Daisy adında birinin hem görünümünden, hem de unvanından yararlanmak, bundan para kazanmak istiyorlardı. İki ayrı şey arasındaki bu ayrımı kavradığına göre bunda ne kötülük olabilir, kime zarar verebilirdi? Önem verdiği insanlar bu ayrımı biliyorlardı. Örneğin Kiki, Luke, Anabel... Hatta Wingo ve Yunanlı Nick. Sonra North da vardı. Hakçası, North gerçekten bu ayrımı anlamıştı ve belki de bu yüzden kendisine böylesine kızmıştı.

Ve... Patrick Shannon. Daisy dikkatle yere baktıktan sonra otlara sırtüstü attı kendini. Patrick Shannon... Patrick Shannon... Bu adam kendisini seviyordu. Onun sevdiği «Prenses Daisy» görünümü değil, Daisy'nin kendisi, gerçek kişiliğiydi. Dün, yirmi dört saat içinde olanlar yüzünden öylesine acılıydı ki Patrick'in sözlerinin gerçek anlamını kavrayamamıştı. Oysa şimdi bunları hatırlayınca yüreği, çevresinde sülünler uçuşan bir avcı köpeği gibi ordan oraya sıçramaya başlamıştı. Acaba bu güzel yürekliliğin, bu harika özgürlük duygusunun ve dönüşü olmayacak biçimde değiştiği konusundaki yanılmaz sezgisinin ne kadarını Patrick Shannon'un sevgisini öğrenmesine borçluydu? Acaba bunun kaçta kaçı Patrick Shannon'u çok sevdiği ve dünyada bir daha hiç bir erkeği böylesine sevemeyeceği bilincinden kaynaklanıyordu?

Yerinden fırladı. Bu kesinlikle yanıt gerektirmeyen bir soruydu işte. Her şeyi tartmak, ölçmek, sınamak, incelemek, denemek, hep kendini geri çekmeye paydos. Bitti, artık. Saatına bir göz attı.

Hayvanat bahçesinde Kiki'yle buluşmasına daha bir saat vardı. Theseus'a ıslık çalarken başına bir frizbi çarpmaması için yana kaçtı. Eğilip köpeğin kayışını tasmaya bağlarken neredeyse saçlarını da onunla birlikte takıyordu. Şaşkınlık içinde doğruldu. Döndü. Eşarbını az önce düşüncelere daldığı yerde bırakmıştı. Bunu bir hayalet çıkardığına inanmadığı takdirde başörtüsünü farkında olmadan çözmüş olmalıydı. Keyifle bir kahkaha atarak omuzdan askılı çantasından fırçasını çıkardı. Sonra, sırtını bir örtü gibi kaplayarak rüzgârda binlerce parlak kelebek gibi uçuşan gümüşümsü sarı saçlarını fırçalamaya koyuldu. Aynasını çıkardı, burnuna biraz pudra, dudaklarına da pembe dudak parlatıcısı sürdü. Güneş gözlüğünü çantasına attı. Kazağını pantolonunun içine soktuktan sonra başörtüsünü de kuşak gibi blucinin kemer halkalarından geçirip önünde koca bir fiyonk halinde bağladı.

Theseus'la birlikte sallana sallana, başları dik, hayvanat bahçesine doğru yürüyorlardı. Gururlu Prenses'le gururlu köpek bir arada gidiyordu. Hayvanat bahçesine yaklaştığında ileride bir kalabalık gördü. Demek bu ılık sonbahar havasında New Yorkluların yarısı kendilerini sokağa atmıştı. Daisy tam bir park sırasının yanından geçiyordu ki birbirlerine *People* dergisini gösteren iki orta yaşlı kadının bakışları Daisy'ye takıldı. Kadınlardan biri öbürüne heyecanla döndü, «Ah, bak. O olmalı.»

«Galiba. Evet, haklısın. Ah, Sophie, inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum.»

İlk konuşan kadın daha da heyecanlanmıştı, «Ondan bir imza isteyeceğim.»

«Ah, Sophia, olmaz. Cesaret edemezsin»

«Eder miyim, edemez miyim, şimdi görürsün.» Arkadaşının elinden dergiyi kapan kadın Daisy'ye doğru seğirtti.

«Özür dilerim, ama siz Prenses Daisy'siniz, değil mi?»

Daisy durdu. Başlıyordu demek ki. Bu kadar çabuk olacağını sanmamıştı. Dönerek kadına gülümsedi.

«Evet, ben Prenses Daisy'yim.»

«Acaba bana bir imza verebilir misiniz?»

«Şey. Tabii. Ama yanımda kalem yok.»

«Buyrun, bende var.» Daisy kalemi alıp tam kapağın üzerine yazmaya başlıyordu ki kadın hemen Daisy'yle Danielle'in bulundukları sayfayı açtı, «Hayır, şuraya atın. Acaba Sophie Franklin'e diye yazar mısınız? İsterseniz nasıl yazılacağını söyleyeyim, adımı. S-O-P-H-I-E F-R-A-N-K-L-IN.» Daisy büyük boy siyah-beyaz resme bir daha göz attı. İki kız görüyordu. İkisi de mutlu, gülümsüyorlardı. Acele acele yazacağını yazdıktan sonra dergiyi kadına geri vererek uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra Sophie Franklin arkadaşına heyecanla, «Ah, bak, ne yazmış,» diyordu. «Sophie Franklin'e en iyi dileklerle, Prenses Daisy Valensky ve Prenses Danielle Valensky. Bak, gördün mü? Bir de imza istememi söylemiştin...»

Kiki hayvanat bahçesinin kafeteryasında oturmuş, karşısındaki iskemleyi kapmak isteyenlerle kavga ediyor, bir yandan da iskemleyi sımsıkı tutarak Daisy'yi bekliyordu.

«Bu iskemle boş mu, hanımefendi?»

«Daisy, sen misin?»

Daisy gülerek iskemleye çöktü, «Geç kaldığım için özür dilerim.»

«Yok canım. Erken gelmiştim... Ama, Daisy... Bu sabah bir harikasın, sen.»

«Eee, ne olmuş?»

«Daisy...»

«Kiki, lütfen hiç durmadan bana 'Daisy' diye bağırmaktan vazgeç. Sen de ben de Daisy olduğumu biliyoruz. O zaman bunu tekrarlamanın yararı ne?»

«Daisy...»

«Kiki, ne dediğimi duymadın mı?»

«Duymadım, efendim. Ne oluyor, yahu? Kendimi, yardım gereksinen birine yardıma koşan bir St. Bernard köpeği ya da zırhlı bir şövalye gibi görürken karşımda tam anlamıyla mutluluktan pırıl pırıl parlayan şahane güzellikte birini görüyorum. Ne oldu. sana böyle?»

«Kendime geldim, canım.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ne demek istediğimi ben çok iyi biliyorum, önemli olan da bu, zaten. Ah, Kiki'ciğim, kimbilir seni nasıl merakta bıraktım? Çok özür dilerim.»

«Ben mi? Bu şamatada paçayı en iyi kurtaran ben oldum gene. Dün gece Luke eve tam anlamıyla bitkin geldi. Bütün gün tanıtma işlerini, filmleri, reklamları iptal etmekle zaman geçirmişler.»

Daisy birden korku içinde sordu, «Dur bakayım. Pat sadece röportajları, mağaza ziyaretlerini ve belki de baloyu iptal edeceğini söylemişti. Sen neden söz ediyorsun?»

«Aman, Tanrım, belki de bunu sana söylememeliydim. Ne bileyim? Dün Supracorp'da bir toplantı yapmışlar. Shannon, Prenses Daisy işinden tamamiyle vazgeçtiğini açıklamış. Luke onunla aynı fikirde. Sen olmadan o işin yürümeyeceğini söylüyor. Shannon, bu işe daha fazla para yatırmadan, zararın neresinden dönülse kârdır hesabı kararını vermiş. Son sekiz ay içinde yapılan masrafların hepsi yaklaşık kırk milyon dolar civarındaymış. Luke, şimdi para ettiği takdirde Elstree'yi satacaklarını söylüyor.»

«Ama Kiki, bütün tanıtma işlerini, röportajları, mağazaları ziyaretleri, her şeyi, yapmayı kabul ettiğim her şeyi yapacak, verdiğim sözde duracağım.»

Kiki bu sözleri duyunca inlemeye başladı, «Daisy...» Arkadaşının daha açık konuşmasını diliyordu. Bir anda meydana gelen bu büyük değişiklikler kafasını iyice karıştırmıştı.

Daisy birden kafasına dank etmiş gibi çılgın gibi söyleniyordu, «Tanrım, Kiki, telefon nerde? Ya çok geç kaldıysam? Ne olur sonra...»

Kiki kafeteryaya doğru koşan Daisy'nin arkasından sesleniyordu, «İptalleri de iptal edebilirler. Sakın kaygılanma.» Sonra yerine oturup Theseus'a baktı, «Bunu neden yaptığımı sorma, ama sana sekiz parça et alacağım. Olmaz mı? On tane mi? Hadi, benden on iki olsun. İkimiz de senin ne şımarık olduğunu biliyoruz. Onun için birbirimizden gizlimiz saklımız olmamalı.»

Öte yandan Daisy de telefon kulübesinde deli gibi bozuk para çantasını karıştırıyor, ama bir sürü bo-

zukluk içinden istediği paraları bulamıyordu. Sonunda iki tane yirmi beş sentlik buldu. Supracorp'un numarasını çevirdi. Ama yanlış numara düşmüştü. İlk yirmi beşlik kutuya düşerken fena halde canı sıkıldı. İkinci kez çok tehlikeli bir bakteri kültürüyle uğraşan bir bilgin gibi dikkatle numarayı çevirdi.

Santraldan bağlandıktan sonra sekreterlerden birinin sesi duyuldu, «Mr. Shannon'un bürosu.»

Öylesine soluk soluğaydı ki güçlükle konuşabiliyordu, «Lütfen, kendisiyle konuşabilir miyim?»

Sekreter, ayakkabıcıda size göre numarası olmadığını açıklayan tezgâhtarın kendi kendinden memnunluğu içinde yanıtladı, «Özür dilerim, ama Mr. Shannon çok önemli bir toplantıda ve özellikle rahatsız edilmemesini istedi. Bir not bırakacak mıydınız?»

Daisy derin bir soluk aldı, sonra da buyuran bir sesle konuştu, «Ben Prenses Daisy Valensky. Derhal Mr. Shannon'la görüşmek istiyorum.»

«Bir dakika, lütfen.»

«Şu anda bir telefon kulübesinden arıyorum. Bozuk param bitti. İki saniyeye kadar onu bağlamazsanız...» Ama sonra durdu. Havaya konuşuyordu. Çünkü kadın telefonu bağlamak üzereydi.

Derken kulağında Shannon'un kaygı dolu sesini duydu, «Daisy?»

«Pat, çok mu geç oldu?»

«Ne için çok geç? Sen iyi misin?»

Telaşla yanıtladı, «Evet, evet, iyiyim. Bütün Elstree kampanyasını, her şeyi, yani dün seni görmeden önce her şey nasıl gidiyor idiyse hepsini yeniden başlatmanın olanağı var mı?»

«Dur bakayım. Neler olup bittiğini sen nerden öğrendin?»

«Kiki anlattı. Ama önemli olan bu değil. Pat, Pat, şu anda telefonda sana anlatamam. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim. Pat, ben kendimi buldum. Ben...»

Araya santralın sesi girdi, o sırada, «Bundan sonraki beş dakika için beş sent atın, lütfen.»

Shannon bağırdı, «Daisy, nerdesin?»

Daisy yalvarırcasına soruyordu, «Santral, acaba beş sent yerine beş peni kabul etmez miydiniz?»

«Daisy, Tanrı aşkına söyle, hangi numaradan arıyorsun?»

«Pat, dur da beni dinle. Ben beşiz kardeşlerden biri olabilirdim, ama gene de kendi kişiliğime sahip olurdum. Saçlarımı kestirebilir, ya da siyaha boyatabilirim, ata hiç binmeyebilir, ya da bundan sonra hiç resim yapamayabilirim, steno, ya da havada akrobasi öğrenebilirim, bir iç mimar, bir sinema yıldızı, ya da ciltçi olabilirim, ama ben gene benliğimi korurum. Ben benim çünkü.» Keyiften uçuyordu, bunları söylerken.

«Yahu, söylesene? Nerden arıyorsun?»

«Hayvanat bahçesinden. Pat, Pat, anlamıyor musun? Ben şu anda senin tanıdığın kadınım, benim, yani Daisy Valensky. İlk kez gerçekten kendimi iyi hissediyorum Pat. Harika bir şey bu. Ha, bir şey daha var... Sana söylemeyi unutuyordum... Prenses Daisy kampanyasını yeniden başlatmak için vakit çok mu geç?»

«Tabii ki hayır, ama Daisy sen nerdesin?»

Adamın sesi birden kesildi. Şimdi kulağına bir düdük sesi doluyordu.

Daisy şaşkınlıkla duvardaki kutuya baktı. Binlerce reklam filminin yapımcısı olan kendisi, bu filmlerle ilgili on bin tane sorunu çözmeyi başarmasına ve tüm becerikliliğine rağmen bir telefon kulübesinden telefon ederken yapılacak en önemli şeyi, konuştuğu kişiye numarayı verip aramasını söylemeyi unutmuştu. Ahizeyi yerine koyup Kiki'den para istemek için dışarı çıktı. Daha Patrick Shannon'la konuşması bitmemişti. Bildiği kadarıyla da, çok, ama çok uzun bir zaman devam edebilirdi.

Manhattan'da yeterince uzun bir zaman oturan biri her yıl burada en fazlasından, mükemmel olarak nitelenebilecek bir hafta yaşanabildiğini öğrenir. Bu günlerde New York kenti, bir zamanlar buraya o denli büyülü bir hava veren temiz deniz rüzgârıyla dolar. Ama bu rüzgâr, kaldırımlardaki pislikleri havalandırıp ortalığa yayarak, bütün bütün pisletecek kadar sert değildir. Böyle günlerde New York'un bir zamanlar çevresinde nehirler akan kırlık bir yer olduğu anımsa-

nabilir. Hava öylesine durudur ki Hudson Nehri'nden Doğu Nehri'ne kadar bütün kent kalemle çizilmiş gibidir. Böyle havalarda New Yorklular, bütün bir yıl buraya dayandıkları için kendi kendilerini kutlarlar.

İşte, 'Rusya'da Kış Sarayı Balosu' böyle bir günün gecesinde düzenleniyordu. Günlerdir balonun ayrıntılarından kafası karmakarışık olan Candice Bloom o sabah uyanıp da pencereyi açarak havayı kokladığında içine birden garip bir rahatlığın dolduğunu duydu. İç güdüsüyle Warner le Roy'un Tavern on the Green'deki dört yüz elli işçisinden bir tekinin bile o gece hastalanmayacağını, New York sosyetesi, sanat ve iş dünyasından dikkatle seçilen altı yüz konuktan hiç birinin gelmemek için mazeret göstermeyeceğini, buzdan heykellerin salonlara yerleştirilmeden önce erime tehlikesiyle karşılaşmayacaklarını, troykalara bağlanan atlardan hiçbirinin değerli konuklarıyla birlikte kaçıp gitmeyeceklerini, New York'un patlıcan moru rengini alacak yıldızlı göğünün altında havanın ılık olacağını ve daha dün California'dan getirilen yedi yüz saksı papatyanın dikili olduğu taraçaya tente germek gereğinin doğmayacağını anlamıştı. Kısacası hiç bir aksaklık olmayacağı içine doğuyordu. Evet, belki mehtap yoktu. Ama iki bin mum ve altmış bin kış lambası dururken ay ışığını kim isterdi ki? Ş ska vücudunun ta iliklerinde 16 eylül 1977 tarihinin uğurlu günü olacağını hissediyordu.

O sabah erkenden uyanan Daisy bir an şaşkınlıkla yatakta yatmaya devam ettikten sonra birden olanları hatırlamıştı. Bir gece önce Patrick Shannon'la birlikte yatmış ve bir daha da bu yataktan dışarı adımını atmamıştı. İlk kez Patrick Shannon'un apartmanında bütün bir gece boyunca kalıyordu. Bunun sorumlusu ise önce Theseus'a yüz verdikten sonra birden sırtını dönen Lucy'ydi. Lucy, yani Patrick'in dişi avcısı. Bir ara kancık Theseus'u yanına yaklaştırmamak için kuyruğunu bacaklarının arasına kıstıracak kadar ileri gitmiş, ama tam Daisy gitmeye hazırlandığı sırada yeniden fikir değiştirmişti. Uyku sersemliği içinde, kancık kendini ağırdan satıyor, diye düşündü. Ama gerçek avcı köpekleri yetiştirmek istiyorsa bir süre daha Lucy'ye

dayanmak zorundaydı. Üstelik doğacak enciklerden birini Kiki'ye armağan edebilecekti böylece. Birkaç dakikalığına gene uyuyakaldı. Sonra da Shannon'un kollarında gözlerini açtı. Ah, bu geçmiş deneyimlerinden de çok farklı bir şey, gerçek ve derin bir mutluluktu. Baştan ayağa kadar vücudu sanki zevk ve mutluluktan dans ediyordu. Birbirlerinin kollarında, daha güneş ışınları odaya sızmadığı halde altın ışıklar içindeymiş gibi yatarlarken vücutları ve yürekleri arasında hiç bir engel, bir uzaklık kalmamıştı. Daisy kendini doğanın tam ortasındaymış gibi, iri bir meyvanın çekirdeğinde yatıyormuş gibi hissediyor, bir yandan da Patrick'le birlikte dünyanın dışında uçtukları kanısına kapılıyordu.

Adama dönüp fısıldadı, «Bu mutluluk mu?»

«Hayır, bu sevgi.» Daisy uzanıp kollarını boynuna dolayınca da Patrick, kızın yanaklarından mutluluk yaşları aktığını hissetti.

Kar makineleri, Central Park'ın güney kapısının dışından 59 uncu caddeye kadar olan yolda çalışmaya başlamıştı bile. Şimdiden 67 nci Cadde'deki lokantaya kadar olan yolda otuz metre eninde kar yapmışlardı. Sonra taraça görünmez oluncaya kadar lokantanın önünü karla doldurdular. Sonra dönüp bu kez park'ın batı bölümündeki yolu karla kapattılar. Böylece güneydeki at arabası yolundan troykayla, ya da batıdaki otomobil yolundan otomobille gelen bütün konuklar hemen kış ortamına girivereceklti. Jenny Antonio, Florida, Maine, hatta Teksas'tan tam otuz troyka bulduarak bunları kamyonlara yükletip New York'a getirtmiş, ama bütün uğraşmalarına rağmen altı yüz konuğa yetecek sayıda bulamamıştı. Amerika'da troyka bulmak bayağı güçtü. Sözlükte troyka sözcüğünün karşılığı olarak üç atlı her türlü araba gösterilmesine rağmen Candice sadece yabancı, hatta mümkünse Rus görünümlü troykalar bulunmasında ısrar etmişti. Bir yandan da Jenny'ye, «Bunun bir kovboy filminin yeni bir çekimi izlenimini uyandırması niyetinde değilim,» diyordu.

Parklar Müdürlüğü Supracorp'a kendilerine belirli

bir durak bulmaları, atların ve troykaların burada toplanarak konukları aldıktan sonra yola çıkmalarına izin vermişti. Joseph Papp'ın baş set dekoratörü, Supracorp'un da parasının yardımıyla harikalar yaratmıştı. Bunun sonucunda da pavyon papatyalarla, çeşitli bitkilerle süslenmişti. Pavyonun her yanında Prenses Daisy mavisinin üzerine işlenmiş ince saplı altın ve beyaz renkli papatyalardan oluşan bayraklar dalgalanıyordu. Bu, Prenses Daisy'nin simgesiydi, çünkü. Bayraklar, oraya buraya, gayet ustalıkla yerleştirilmiş spot lambalarının ışıklarıyla aydınlatılıyordu. Troykaların otuz sürücüsü de eski devire uygun gerçek kıyafetler giymişlerdi. Başlarında üçgen şapkaları, sırtlarında da, bir kısmının kırmızı, bir kısmının yeşil, bir kısmının da mavi üniformaları vardı.

O gece Candice Bloom'la Jenny kiraladıkları lüks otomobille önce son hazırlıkları bir kez daha gözden geçirmek için lokantaya gittiler. Fotoğrafçılar şimdiden lokantanın kapısında toplanmaya başlamıştı. Candice çingene müzisyenlerin sayılarının gereğinden de fazla olduğunu görünce bunlardan bir grupu, sadece troykayla buraya gelecek olan en saygın konukları ağırlamak için at arabası yolunda müzik çalmakla görevlendirdi.

Garsonlar, gümüş şamdanlara yerleştirilmiş mumları yakarken Candice'le Jenny iç rahatlığıyla arabalarına kurularak pavyona döndüler. Daisy'yle Shannon'un gelmelerine sadece birkaç dakika kalmıştı. İlk konuklar görünmeden onları lokantaya gönderebilecekleri. Sinirden tir tir titreyen Candice, Tanıtma Bölümü'nün baş yapıtı olarak kabul ettiği kusursuz, büyük bir özenle hazırlanmış listeye eğildi. Tanıtma Bölümü için de üniversitede özel bir fakülte açılmasında ısrar etmeye karar verdi.

Birinci Troyka:
Prenses Daisy ve Patrick Shannon
İkinci Troyka:
Belediye Başkanı Koch, Vali Carey, Anne Ford ve Bess Myerson
Üçüncü Troyka:

Sinatra, Johnny Carson, Sulzberger ve *Vogue* dergisinden Grace Mirabella.
Dördüncü Troyka:
John Fairchild, Woody Allen, Helen Gurley Brown, ve Rona Barrett.
Beşinci Troyka:
Streisand, Peters, Barbara Walters...

Birden dalgın dalgın listeyi incelerken, çiçek dolu, pırıl pırıl ışıklarla aydınlatılmış bu pavyonda olmaması gereken bir şey olduğunu farketti: Hayır, olamaz, diye düşündü. Bu herhalde Theseus değildi. Çünkü LİSTEDE ADI YOKTU. Kocaman, her yanı tüylerle dolu bu hayvan hızla pavyona dalmış ve saldırıdan önce her zaman yaptığı gibi ağzından salyalar akarak, dişlerini gösterip Candice'e bakmaya koyulmuştu. Candice büyülenmiş gibi, nefret içinde dondu kaldı. Pis hayvan üstelik, şimdi bacaklarına dolanıyor, özlem içindeymişçesine orasına burasına burnunu sürtüp duruyordu. Nefretle ürperdi. Oysa Theseus'un bunu sadece övgü olarak yaptığını bilseydi belki bu kadar nefret duymazdı.

Daisy, «Candice, Theseus seni seviyor,» dedi.

Candice o anda Theseus'un üzeri gümüş pullarla işli gümüş kurdelelerden oluşmuş bir kayışa bağlı olduğunu farketti. Kurdelelerin arasına da papatyalar iliştirilmişti. İnlememek için kendini güç tutarak yalvaran bakışlarını çaresizlik içinde Daisy'ye dikti, «Daisy, Tanrı aşkına, bu ne cins bir *chien?*»

Daisy, «Soylu bir avcı köpeği,» diyerek bu soruyu sonsuza kadar yanıtlamış oldu.

Daisy yürürken odadaki bütün ışıklar giysisinin üzerinde milyonlarca sırçaymışçasına yansıyordu. Elbise baştan etek ucuna kadar gümüş renkli pullarla işlenmişti, belinde de altın ve bronz renkli kurdeleler vardı. Aynı kurdeleler yüksek yakanın önünde bir fiyonk halinde bağlanıyor, etek ucunu da çepeçevre sarıyordu. Bu elbise, elli yıldır hiç kimsenin giymeye cesaret edeceyeceği bir gözalıcılıktaydı. Bu geceden sonra bir müzeye armağan edilmeye lâyıktı.

Daisy'yle Patrick Shannon, aralarında Theseus olduğu halde pavyonun merdivenlerinden indiler. Kapıda kendilerini gümüş rengine boyalı, çiçeklerle süslenmiş bir troyka bekliyordu. Güçlü kuvvetli sürücü üçüne de sevecenlikle baktı, «Hazır olduğunuzda bana haber verin. Sonra da arkanıza yaslanın.»

Ama Daisy aynı fikirde değildi, «Ne olur, lütfen dizginleri bana verin. İsterseniz bundan inip öbür troykayı sürebilirsiniz,» dedi.

Adam dehşete uğramış gibi olmuştu, «Ama, nasıl olur? Bu arabayı kullanamazsınız, küçük hanım.»

Daisy bir kahkaha attı, «Bunu süremezsem o zaman da bu dünyada söyaçekim diye bir şey yoktur.»

Sürücü kızı bir kez daha uyarmak zorunluluğunu duydu, «Tehlikeyi göze alıyorsanız...»

«Belki... Ama bu tehlike arabayı sürmemi engellemez.»

Sürücü yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmıştı. Kendi kendine homurdanarak aşağı atladı.

Prenses Daisy Valensky hafif, kayarmışçasına bir hareketle ayağa kalktı. Bacaklarını iki yana açtıktan sonra altı dizgini birden, geceye şarkı söyletiyormuş gibi bir yumuşaklıkla yakaladı. Dizginleri tutunca, üç at birden sakinleştiler, beklemeye koyuldular. Shannon'la Theseus ise troykanın içinde oturmuşlar, Daisy'ye bakıyorlardı. O anda son derece güçlü, her işe yatkın, soğukkanlı, çok mutlu ve hakim bir tavrı vardı.

Shannon'a dönüp sordu, «Eee? Tallyho'ya ne dersin?»

«Aslında 'Lafayette, biz geldik'i yeğlerim.»

Daisy bu anın tatlılığını uzatmak istercesine üsteledi, «Ama neden olmasın?»

«Belki hafifçe deh dersen bile giderler.» O anda bu dünyada Patrick Shannon olmayan bütün erkeklere acıdığını duyuyordu.

Gecenin sessizliğinde atların gümüş çıngırakları şıngırdadı. Hiç bir güç harcamaya gerek kalmadan Daisy son derece kusursuz bir hareketle güvenle dizginleri çekerek üç beyaz atın koşturduğu troykayı karlar üzerinden kendilerini çağıran uzaktaki ışıklara doğru sürmeye koyuldu.

PAPATYA PRENSES, soylu bir ailenin Çarlık Rusyasındaki görkemli günlerinden başlayarak üç kuşak boyunca Avrupa ve Amerika'daki yaşamlarını; aşklarını, acılarını, değişen bir dünyada yaşamayı öğrenmelerini dantel örer gibi ayrıntılarıyla sergiliyor.

PAPATYA PRENSES, prensesliğinden kurtulup sıradan bir insan olmak, sevmek, mutlu olmak için çırpınan eşsiz güzellikteki bir genç kızın Avrupa ve Amerika Jet Sosyetesinin ve reklâm sanayinin insanı bir araç olarak kullanıp tüketen acımasız çarkları içindeki dramı.

PAPATYA PRENSES, dünyanın büyük reklâm şirketlerinin, reklâm filimciliğinin, dev kozmetik sanayinin bilinmeyen yönlerini, Jet Sosyete denilen çılgınlar dünyasını JUDITH KRANTZ'ın gazeteci gözlemciliğiyle, şakacı, duygulu, renkli uslubuyla anlattığı belge değerindeki roman.

PAPATYA PRENSES, güzel bir bahar havası gibi umutlu, ferahlık ve neşe veren kitap.

PAPATYA PRENSES, 1980 yılında Amerika'da 38 hafta bir numarada kalarak yılın en çok satan kitabı oldu. Romanın cep kitabı olarak yayınlanma hakkı 350 Milyon Lira'ya satıldı.